

MMCYBERMEDIA
COMMUNITY FOR ALL

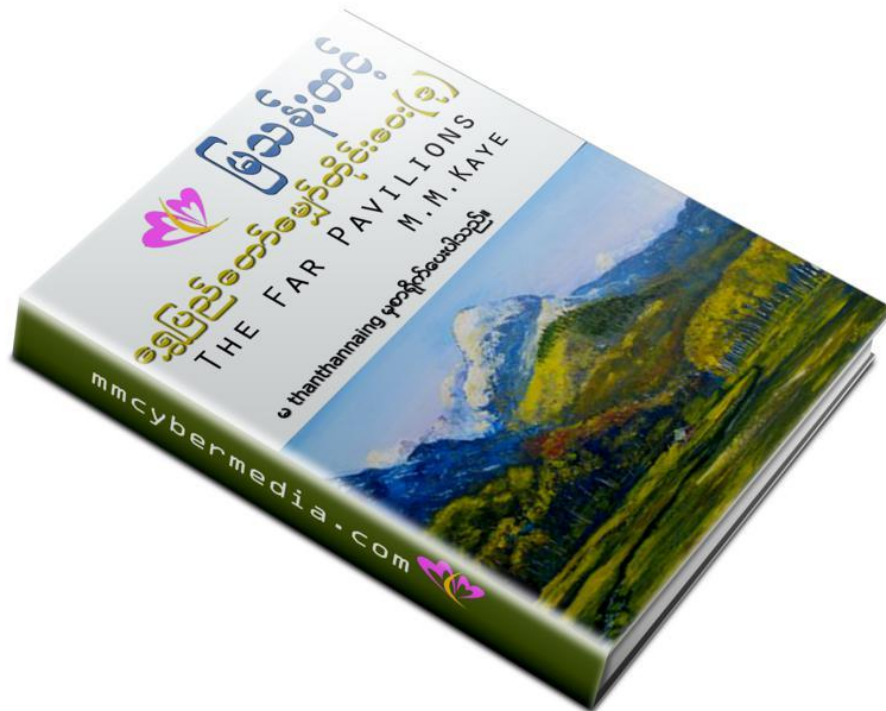
MCM PDF TEAM

TYPING - မသန်းသန်းနိုင်

PROOF - ကိုညီစေမင်း

DESIGN - မ wannar

စာဖတ်ပရိသတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက် .....

MCM PDF

www.mmcybermedia.com

February - 2011

မြန်မာဆိုက်ဘာမီဒီယာဖိုရမ်မှ (အခမဲ့) ပြန့်ဝေပါသည်

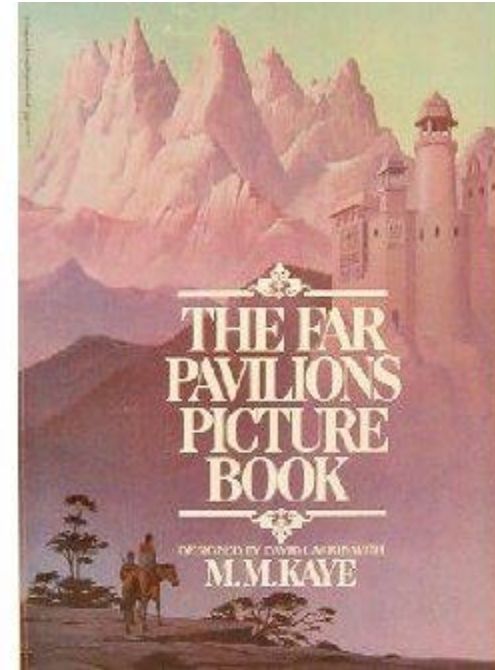
စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး

မင်္ဂလာပါ

မြန်မာဆိုက်ဘာမီဒီယာဖိုရမ်မှ ဆရာမြ၏ ပရိသတ်မန်ဘာများ ဖြစ်ကြကုန်သော ကိုမားဆိုး၊ ကိုယင်ကောင်တို့နှစ်ဦး၏ စတင်ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ယခုစာအုပ်အား E – Book အဖြစ်ထုတ်ဝေရန် စတင်စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကိုလတ်မှလည်း တတိယ စာရိုက်သူနေရာမှ ဝင်ရောက်ကူညီပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် စာရိုက်ခရီးဆက်လက်နေစဉ်မှာ မသန်းသန်းနိုင်မှ ဆက်လက်ပြီး (ပထမပိုင်း) နှင့် (ဒုတိယပိုင်း) ပြီးဆုံးသည်အထိ တာဝန်ယူ စာရိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။ မသန်းသန်းနိုင်မှ စာရိုက်နေစဉ်မှာပင် မဝမ်းနားမှ ကာဗာဒီဇိုင်းအား ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားပြီး အားပေးပြန်ပါသည်။ စာရိုက်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကိုညီစေမင်းမှ စာစစ်ပြီး MCM PDF Team မှ စာအုပ်ထုတ်ဝေမှုပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာမြသန်းတင့်၏ လက်ရာကောင်းများထဲမှ “ ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး ” စာအုပ်သည် E-Book စာအုပ်စင် များတွင်မရှိသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ စာပေချစ်မြတ်နိုးသော မြန်မာနိုင်ငံသားများအတွက် ယခုကဲ့သို့စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်အား ဖတ်စေလိုသည်က တစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့နည်းပညာတိုးတက်လာသော ခေတ်ကြီးတွင် ဆရာမြ၏ လက်ရာမွန်ဖြစ်သော ရွှေပြည်တော်အား E-Book ပြုလုပ်ပြီး ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးအားဂုဏ်ပြုလိုခြင်းတစ်ကြောင်း စသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် မည်သည့်မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိပါ။ မြန်မာဆိုက်ဘာ မီဒီယာဖိုရမ် မှ မန်ဘာများနှင့်အတူ မြန်မာဆိုက်ဘာ PDF Team ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့်

စာပေချစ်မြတ်နိုးသူများ၊ ဆရာမြ၏ ပရိသတ်များလက်ထဲသို့ ရွှေပြည်တော်စာအုပ် အား အရောက်ထည့်ပေးနိုင်ခြင်း အတွက် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါသည်။

ယခု PDF သည် (အခမဲ့) ဖြန့် ဝေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမြ၏ လက်ရာအား ပရိသတ်များထိတွေ့ခွင့် ရရှိစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး ငွေကြေးတစ်စုံတရာဖြင့် ဖြန့် ဝေခြင်း မပြုလုပ်ကြပါရန် လေးစားစွာမေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

မြန်မာဆိုက်ဘာ PDF Team (ကိုယ်စား)

Site Admin

အနီးရ

‘အင်း၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အိမ် ပြန်ရောက်ကြတော့မှာပါ။ ဘုရား သိကြားများ မိုင်းမတော် မူကြရင်ပေါ့လေ’

မူးလ်ရက်က ပြောသည်။ ဂျီတီက

‘နှစ်ရက်တည်း လိုတော့တယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် ကာရီကုတ်ကို ပြန်ရောက်ပြီးပေါ့၊ လူတွေက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုလို၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မဟာရာဇာ လုပ်ရတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကိုယ်တော်လေး၊ ခုလည်း မဟာရာဇာပါပဲ ကိုယ်တော်လေးရာ၊ နောင်တော် ကွယ်လွန်ပြီဆိုကတည်းက မဟာရာဇာ ဖြစ်ပြီပေါ့’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မဟာရာဇာလို့လည်း မထင်မိဘူးဗျ၊ ကိုယ့်ပြည်နယ် ပြန်ရောက်ရင်တော့ မဟာရာဇာလို့ နေရမှာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောင်တော်ထက် သာအောင်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့’

‘ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတွေ အပေါ်မှာလည်း မရက်စက်ရဘူးနော်’

သူတို့တစ်သိုက်သည် ချောချောမောမောဖြင့် မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ နေ့လယ်တွင် အပူရှိန်ပြင်းသည့်အတွက် ညအချိန်တွင်သာ ခရီးသွားခဲ့ကြကာ နေ့လယ် အချိန်ရခိုက်ကလေးကို လု၍ နားခဲ့ကြသည့်တိုင် သူတို့ထင်သည်ထက် မြောက်ပိုင်းသို့ စော၍ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မာဒူးမှာ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့်အတွက် မလိုက်ဘဲ နေခဲ့ရန် ပြောသည့်တိုင် အတင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ နည်းတူ အပင်ပန်းခံနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် အပျော်ဆုံးသူမှာ ဂျီတီ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ငဲ့ညှာသည့်အတွက် နေ့လယ်တွင် ခရီးမသွားဘဲ ညတွင် အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ကြသည့်တိုင် ဂျီတီသည် အပူရှိန်ကိုလည်း မကြောက်၊ အိပ်ရေးပျက်သည်ကိုလည်း ကောင်းစွာခံနိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဂျီတီသည် ကာရီကုတ်မှ ပြေးလာခဲ့စဉ်က ၀၀ပိုင်ပိုင်၊ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သည့်တိုင် မြင်းစီးကျင့်ခဲ့ခြင်း၊ ခရီးရှည်သွားခဲ့ခြင်း၊ အကြမ်းပတမ်း ခံခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သား များသည် ဤသို့သော အကြီးအကဲတစ်ယောက်ကို ရသည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟုပင် အက်ရှ် ထင်မိသေးသည်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီသည် တစ်လမ်းလုံး ကာရီကုတ် ရောက်မည့် ရက်နှင့် မိမိအား ဆီးကြိုမည့် အခမ်းအနားများ အကြောင်းကို တစ်လျှောက်လုံး ပြောလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုအချိန် အထိ ဂူးလ်ကုတ်ဟု ခေါ်နေသော မြို့တော်သို့ ရောက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ နန်းတက်ပွဲ ကျင်းပမည့် အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ကာရီကုတ်နှင့် နီးလာသည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ်သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ ပြန်မသွားချင်တော့။

အက်ရှ်သည် ဂူးလ်ကုတ်ရှိ ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်သို့ ပြန်သွားချင်စိတ် တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့။ ကချေသည် မဟာဒေဝီ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြန်၍လည်း မဖြစ်။ ထို့ပြင် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ရှိစဉ်က သူ့ဘဝသည်လည်း လှပတင့်တယ် လွမ်းချင့်စဖွယ်မဟုတ်။

ဂူးလ်ကုတ်တွင် ရောက်စတုန်းကမူ ပျော်မိသည်မှာ အမှန်။ သို့ရာတွင် ထိုပျော်စရာ ဘဝ အကွေ့ကလေးသည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရခြင်း၊ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် နေခဲ့ရခြင်း၊ အနိမ့်နိမ့် အကျကျ နေခဲ့ရခြင်း စသည်တို့အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရသည့်အတွက် နှစ်သက်စရာတွေ ရှိသည့်တိုင် တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ ဂူးလ်ကုတ်မြို့ကြီးသည်လည်း သူနှင့် အမေ သီတာတို့ အသက်ဘေးကြောင့် ထွက်ပြေးစွန့်ခွာခဲ့ရသည့် နေရာကြီးတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်။

ဂူးလ်ကုတ် ခေါ် ကာရီကုတ်တွင် အက်ရှ်အဖို့ လွမ်းလောက်စရာ ဘာမျှ မကျန်တော့။ ယခင် အခါများကမူ နှင်းခဲတွေ ဆောင်းထားသည့် တောင်ထွတ်ကြီးများနှင့် မိမိ မွေးထားသည့် မြွေပါကလေး အစား နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသော သူငယ်မလေးတစ်ယောက်အတွက် လွမ်းခဲ့ရသည်။ ယခုမူ လွမ်းစရာ ဘာမျှ မရှိတော့။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မလိုက်လိုဟု ငြင်း၍ မဖြစ်။ လိုက်ရတော့မည်။

ယခုအချိန်၌ သူတို့အဖွဲ့သည် မြေဩဇာ ကောင်းသည့် နယ်မြေများကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြကာ တောတောင် ထူထပ်သည့် ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ၊ လျှိုမြောင်ကြီးတွေ၊ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတွေ ပေါ်သည့် ဒေသဖြစ်၍ လမ်းက ကြမ်းသည်။ အပင်ဆို၍လည်း ကြီးကြီးမားမား မရှိ။ ကုလားအုတ်ဆူးပင်များနှင့် ကိုင်းပင်များလောက်သာ ရှိသည်။

ရှေ့တွင်မူ တောင်တန်းကြီးများကို မြင်နေရပြီ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ရေးရေးမျှသာ ပေါ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများ မဟုတ်။ မိမိတို့အပေါ်တွင် အုပ်မိုးလျက်ရှိ၍ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရသည့် တောင်တန်းပြာကြီးများ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြောက်သွေ့၍ ဖုန်ထနေသော လေထဲတွင် ထင်းရှူးနံ့ သင်းသင်းကို ရတတ်၏။

မနက် ဆည်းဆာချိန်နှင့် ညနေဆည်းဆာ ချိန်များတွင်မူ ဒူးရဲခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို မြင်ရတတ်သည်။

တပ်တွင်း သူပုန်ကြီး ပြီးစက အမေ သီတာနှင့်အတူ ဒေလီမှ ထွက်ပြေးခဲ့စဉ် သည်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သည်နေရာတွင် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးတွေ မရှိသေး။ ဒီနာဂွန်သည်ပင်လျှင် မြို့မဖြစ်သေး။ ရွံ့တဲကလေးတွေ စုနေသည့် တဲသိုက်ကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လာလာရှိ၏ ခမည်းတော် လက်ထက် ကာရီခြာနယ်နှင့် ဂူးလ်ကုတ်နယ်တို့ကို ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ၌ ထိုနယ်မှ စော်ဘွားကို နိုင်ငံရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စများတွင် အကြံပေးရန် အတွက် မိမိ၏ သံကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးကို ခန့်အပ်ရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ကာ မြစ်ကူးသည့် တံတားများ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်တွင် ဒီနာဂွန်သည် တရိပ်ရိပ် တက်နေသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ခါတိုင်းလို နေ့တွင် စခန်းချ ရပ်နားခြင်း မပြုတော့။ ညတွင်သာ စခန်းချရပ်နားပြီး မနက်လင်းအားကြီးတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ နေ့တွင် ခရီးထွက်ခြင်းမှာ ဘိသောမှ ထွက်ပြီးနောက် ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ အပူရှိန်က တစ်ရာနှစ် ဒီဂရီ ရှိသည့်တိုင် မနေ့ညက တော်တော်အေးသဖြင့် အခြေအနေ သိပ် မဆိုးလှ။

ဒီနာဂွန်မြို့ကို မြင်နေရလေပြီ။ ဆက်၍ စီးသွားလျှင် သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရောက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး၏ ဆန္ဒအတိုင်း သူတို့သည် ခရီးမဆက်တော့ဘဲ

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

မှောင်ရိပ်ပျံ့သည်နှင့် စခန်းချကာ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကြယ်ရောင်အောက် ကွင်းပြင်များထဲတွင် အိပ်ကြသည်။

မနက် အရုဏ်တက်တွင် သူတို့သည် အိပ်ရာမှ ထကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်ကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ထို့နောက် မနက်စာကို ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ် စားသောက်ကာ သူတို့ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့ပြေး တမန်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ပြောခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့သည် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြကာ မဟာရာဇာ တစ်ယောက်၏ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြို့တွင် သူတို့အား မြို့ပိုင် အရာရှိများနှင့် တကွ မြို့သူမြို့သားများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြ၏။

သူတို့ကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသည့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲတွင် မျက်နှာသိတွေ အများကြီး။ အသွားတုန်းက အက်ရှီထံ လာရောက်၍ ကျွဲစာ မြင်းစာများကို အကြွေးတောင်းခဲ့သူများ လူဟောင်းများကို တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အရေးပိုင် မစ္စတာ ကာတားကိုမူ မတွေ့ရ။ မစ္စတာ ကာတားသည် နောက်ထပ် ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ယူထားရသည်။ သူ့နေရာတွင် မိုးကွန်ဗီ ဆိုသည့် လူတစ်ဦး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်နှင့် ကာရိုကုတ်မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ အရာရှိ ငါးဆယ်ခန့်တို့သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း လှေတံတားများ ထိပ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ကြိုဆိုလျက် ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီသည် ထိုမဏ္ဍပ်တွင် တည်းခိုနေရန် စီစဉ်ထားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။ ထို့နောက်တွင် ကာရိုကုတ် မြို့ထဲသို့ အခမ်းအနား အဆောင်အယောင်ဖြင့် ဝင်ရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးအက်ရှီမှာ ထိုအခမ်းအနားကို မြင်ခွင့် မကြုံတော့။ ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် အမိန့်ရထားသည့်အတွက် ချက်ချင်း ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

အရေးပိုင် မစ္စတာ ကွန်ဗီထံတွင် နောက်ထပ် အမိန့်စာ တစ်စောင် ရောက်သဖြင့် ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ယခင် အမိန့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် ရေးသား ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့ပိုင်မှာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် 'ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးတော့ ကံဆိုးတာပေါ့နော်၊ ဒီမှာ မဟာရာဇာ ကြိုတဲ့ပွဲကို မမြင်ရဘူးပေါ့' ဟု ပြောသည်။

အက်ရှီကမူ ကျေနပ်နေလေပြီ။ ထိုစာ မြန်မြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရိုင်းမည်စိုးသဖြင့် ကြိုဆိုပွဲကို မန္တရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်ချင်ယောင် ပြုရသည်။ ဂျီတီကလည်း မပြန်သေးဘဲ အခမ်းအနား ပြီးအောင် နေရန် တိုက်တွန်းပြန်သည်။

'နေလို့မဖြစ်ဘူးလေ ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေးက မဟာရာဇာတစ်ပါး၊ ကျုပ်က စစ်သားတစ်ယောက်၊ စစ်သားဆိုတာ ကိုယ့်အထက်အရာရှိရဲ့အမိန့်ကို မနာခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခု ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်က ပြန်လာဖို့ အမိန့်ပေးနေပြီ၊ ဒီတော့ အမိန့်ကို ဖီဆန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုယ်တော်လေးရဲ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ်တော်လေး ကျုပ်ဆီကို စာရေးပါ၊ ကျုပ်လည်း မကြာခဏ စာရေးပွဲမယ်'

'အလည်တို့ ဘာတို့လည်း လာခဲ့ဗျာ' ဟု ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီက ပြောသည်။

'လာတာပေါ့ ကိုယ်တော်လေးရာ' ဟု အက်ရှီက အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်နှင့် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ ရောက်စရာ အကြောင်း မမြင်တော့။

အက်ရှ်သည် သူတို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၏။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့်တကွ ကာကာဂျီ၊ မူးလ်ရတ်၊ ဂိုဗင်တို့ကို အမှတ်ရနေမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

မူးလ်ရတ်က

‘နောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာ ပဲဗျာ၊ သခင်လေးလည်း ခွင့်တို့ ဘာတို့ရရင် ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့မှ သခင်လေးကို သိမ်းတိုက်နည်းတွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်း သင်ပေးရမယ်၊ ကျွန်တော်က အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး သခင်လေးကလည်း စစ်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အနေနှင့်ကတော့ သွားတော့လို့ နှုတ်မဆက်ချင်သေးဘူး၊ နောင်တစ်ခါ လာလည်ပါဦးလို့ပဲ နှုတ်ဆက်ချင်တယ်’

မူးလ်ရတ်တို့ တစ်သိုက်သည် အက်ရှ်ကို ပေတစ်ရာ လမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်လောက် အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက် လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ပေတစ်ရာလမ်းအတိုင်း စီးသွားသည့် အက်ရှ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တကယ် ဂူးလ်ကုတ်သို့ လာလိုသေးသည်ဆိုလျှင် အက်ရှ် ပြန်လှည့်နိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ပြန်လှည့်မလာတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းကွေ့တွင် ပျောက်သွားသည်။ မူးလ်ရတ်ကမူ တစ်နေ့တွင် သူတို့ဆိုကြဦးမည်ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ မထင်တော့။ ကာကာဂျီက အတိတ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ဖို့ ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ဟုတ်သည်။ ကာကာဂျီ ပြောသည့် စကားသည် မှန်သည်။ မိမိသည် အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့ရတော့မည်။ မေပျောက် ပစ်ခဲ့ရတော့မည်။ ဇူလီကိုလည်း မေပစ်လိုက်ရတော့မည်။ ဂူးလ်ကုတ်သို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာခြင်းသည် အတိတ်ကို

ပြန်၍ တွေးဆသလိုသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မသွားတော့။ ယခုလည်း မသွား။ နောင် ဘယ်တော့မှလည်း သွားဖြစ်မည် မထင်တော့။ ဂူးလ်ကုတ်သို့သာ သွားခဲ့လျှင် မိမိနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ တစ်တွေ ကြားထဲတွင် ရှိခဲ့သည့် ရဲဘော်စိတ်၊ ခင်မင်စိတ်တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မည်။

စခန်းထဲတွင် မိမိသည် တစ်ဦးတည်းသော ဥရောပတိုက်သား။ အင်္ဂလိပ် စကားကို ပြောသူဆို၍ သူတစ်ယောက်သာ ရှိသည့်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ (ဖာရင်ဂီ) နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို မေ့၍ သွားတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ကာရီကုတ်တွင်မူ ထိုအချက်ကို မေ့၍ မဖြစ်။ ကာရီကုတ်တွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ရှိနေရုံမျှမက ဗြိတိသျှ စစ်သားများနှင့် အခြား ဥရောပ တိုက်သားများလည်း ရှိနေကြသည်။

ထို့ပြင် ကာရီကုတ်တွင် အယူသီးသည့် ဟိန္ဒူများလည်း အများအပြား ရှိရာ မိမိကဲ့သို့သော ဖာရင်ဂီတစ်ယောက်က ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီတို့၊ မူးလ်ရတ်တို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ နေသည်ကို ကြည်ဖြူနိုင်ကြမည် မထင်။ စခန်းထဲမှာတုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေ၍ မရတော့။ စည်းကမ်း ကလနားတွေနှင့် နေရတော့မည်။

သည်လို ဘဝမျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကာရီကုတ်သို့ မသွားသည်က ကောင်းမည် ထင်သည်။ ယခုလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဝေးမှ လွမ်းနေရသည်က ကောင်းမည် ထင်သည်။ သူတို့အားလုံး အိုသည့်အခါတွင်မူ ထိုအရာများသည် အရေးမကြီးတော့။ သူတို့ဘဝသည်လည်း အိုမင်းတွင်းဆုံးသို့ ကျလုနီးနေကြပြီ။ ထိုအခါတွင် အားလုံးကို မေ့လိုက်ကြတော့မည်။

ထိုအခါကျလျှင်မူ သူ့ကို အမှတ်ရသေးသည့် လူတစ်ယောက် ဟူ၍ ရှိခဲ့သေးလျှင် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို ပြောရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒူးရိခိုင်မာခေါ်

ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို နောက်ဆုံး ဝတ်ပြုရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့်မည်။

စိမ်းပြာပြာ ဆည်းဆာထဲတွင် မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗေဒိပွင့်ရောင် ကောင်းကင် နောက်ခံတွင် ခပ်ရေးရေး ပေါ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်မိသည်။ တောင်ထွတ်များ တစ်နေရာတွင် ထိုးကျနေသည့် နောက်ဆုံး နေခြည် ဖျော့ဖျော့ကလေးကို မြင်ရသေး၏။

ဟုတ်သည်။ ထိုတောင်ထွတ်သည် ဆည်းဆာထဲတွင် နှင်းဆီနုရောင် သန်းလျက်။ ထိုတောင်ထွတ်သည် ဒူးရိခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့သည် တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် မှိန်၍ မှိန်၍ လာလေပြီ။ နှင်းဆီနုရောင်မှ နှင်းဆီအိုရောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တာရာကလ ခေါ် ကြယ်ပြာသဒ္ဒါ တောင်ထွတ်ဖျားကလေး ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုတောင်ထွတ်လည်း ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီ။ ထို့နောက် တောင်ရိပ်များသည် ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် လင်းနေသော ညရိပ်ဖြင့် ရောသွားကြသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များသည် တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာ ကြသည်။ အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဒူးရိခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို ဦးချမိ၏။ ဧကရီ ဘုံဆောင်ပျက်ကလေး ပေါ်တုန်းက သူ ရွတ်ခဲ့သည့် ဆုတောင်း ကလေးကို ရွတ်မိသည်။

‘ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲကိန်းအောင်းလျက် ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို အမြဲ ဝတ်ပြုပါ၏။ ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုဖွယ် မလိုသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်သတင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်ဟု ထင်ပါ၏...’

ည လေပြည်ကလေး တိုက်စပြုလာသည်။ ဆူးချုံတွေ ကြားထဲမှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့နှာခေါင်းထဲတွင်မူ ထင်းရှူးနံ့နှင့် ထင်းမီးနံ့တို့ကို ရသည်။

အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ရှေ့မှ စီးသွားနှင့်ကြသော မာဒူး၊ ဂူးလ်ဘတ်နှင့် ကူလူရန်းတို့ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ရှေ့မှ သွားနှင့်သူ သုံးယောက်သည် သူတို့အတွက် ညစခန်းချရန် နေရာကို ရွေးပြီး နေကြလေပြီ။

ဘိသောသို့ အသွား ခရီးတုန်းကလို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ခရီးနှင့်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူတို့တစ်သိုက်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာပင် ရောက်သွား ကြမည်။ သို့ရာတွင် သည်မျှ အရေးတကြီး သွားစရာ မလို။ နေ့လယ်တွင် အပူရှိန်က ပြင်းသည်။ မာဒူးကလည်း အသက်ကြီးပြီ။ ထိုအထဲတွင် ကုန်းပေါက်သဖြင့် အနာတွေ ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် မနက် နှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထကာ နေထွက်သည်အထိ စီးကြသည်။ နေထွက်လျှင် ရောက်ရာနေရာတွင် တစ်နေကုန် စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက် နှစ်နာရီကျမှ ပြန်ထွက်ကြပြန်သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ခရီးသည် တစ်နေ့မှ ပျမ်းမျှ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်သာ ပေါက်၏။ မေလ နောက်ဆုံးရက် အရက်တက်တွင်မူ သူတို့သည် ရဝါလ်ပင်ဒီကို လှမ်းမြင်ရလေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်ရက်လုံးလုံး လာ၍ စောင့်ခဲ့သည့်နည်းတူ ရဝါလ်ပင်ဒီ ဂျေလွန် ပေတစ်ရာကြီးပေါ်ရှိ တတိယမိုင်တိုင် အနီးတွင် စောင့်နေသည့် ဝေါလီကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်မှ အက်ရှ် ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရှစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်းတွင် အက်ရှ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောခဲ့ရသည့် အကြိမ်ဆို၍

ဒါဇင်ဝက်ထက် ပိုမည်မထင်။ တစ်လျှောက်လုံး သူ့မွေးစားအမေ သီတာ ပြောခဲ့သည့် ပန်ချာပီ စကားကိုသာ ပြောခဲ့ရသည်။

ဖွန်လတွင် ဆိုလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီသည် နည်းနည်းမျှ နေဖို့ကောင်းသည့် အရပ် မဟုတ်။ အပူရှိန်နှင့် ဖုန်တွေကြောင့် ငရဲပြည် တမျှ။ တာဝန်ဖြင့် ရုံးတွင် နေခဲ့ရသူ၊ စစ်တန်းလျားများတွင် နေခဲ့ရသူ၊ စစ်ရေးပြ ကွင်းဆင်းရသူတို့မှာ ထိုအချိန် ရောက်လျှင် ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုးတော့ တွေ့ရသည်ချည်း။ အပူရှုပ် ဖျားခြင်း၊ အနာစိမ်း ထွက်ခြင်း။

ဝေါ်လီနေသည့် ဘန်ဂလိုထဲမှ ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဖုန်တွေ လိမ်းကျံထားသဖြင့် အရောင်အဆင်းပင် မရှိတော့။ လေပူကြီး တိုက်လိုက်သည့်အခါတွင် ညောင်ရွက်တို့သည် တရံရံ မြည်ခြင်း မရှိ။ ခွက်ထဲတွင် ခေါက်သည့် အန်စာတုံးများ သဖွယ်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အရိုးတွေကို ခေါက်နေသည့်နယ်။ တောင်တန်းကြီးများကိုလည်း မမြင်ရ။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ဖုံးနေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း တံလှုပ်တွေ ထသဖြင့် အပူငွေ့တွေ ဖုံးနေတတ်သည်။

‘အင်း သွားတုန်းကတော့ တကယ့် ဗိုလ်ကြီးပေါ့လေ၊ ပြန်လာလို့ ဗိုလ်လေး ပြန်ဖြစ်တော့ ဘယ့်နယ်နေသလဲ အစ်ကို’

ဝေါ်လီက စပ်စုသည်။

‘ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အေးအေးဆေးဆေးတော့ နေရတာပေါ့၊ နေပါဦးကွာ၊ ခြေအိတ် ဘယ်နံ့စုံလောက် ယူခဲ့ရမှာလဲ’

အက်ရှ် ပြန်ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်နီးပါးခန့် ရှိသွားပြီ။ ယခု အက်ရှ်သည် ခရီးထွက်ရန် ပြန်နေပြန်ပြီ။ ယခု တစ်ခေါက်မှာ ခွင့်ရက်ရသဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒေါ်တန်ထံသို့ အားလုံး အစီရင်ခံသည်။ ဘိသော စော်ဘွား မချေမငံ လုပ်ပုံတို့ကို တင်ပြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အက်ရှ် အစီရင်ခံနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားရင်း နားထောင်လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ် အစီရင်ခံပြီး၍ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာ အသံတိတ်သွားသည့်အခါတွင်မူ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကာ ဗိုလ်ကလေး အက်ရှ်သည် မိမိထံတွင် လာရောက် အစီရင်ခံဖို့ မလိုကြောင်း၊ တပ်ရေးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးဦးစီးထံတွင် အစီရင်ခံသင့်ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးက သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်တစ်ခုသို့ ချပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

အမှန်အားဖြင့် အက်ရှ်ကို ပြန်ခေါ်ခြင်းမှာ အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိ၍ မဟုတ်။ တပ်ရေး ဗိုလ်မှူးဦးစီးသည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေ၏။ ကျန်သည့် အရာရှိများမှာ အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ အက်ရှ်၏ အမည်ကိုပင်လျှင် ကြားဖူးကြသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို မည်သူမျှ ကောင်းကောင်း မသိကြ။

ထိုစဉ် အက်ရှ်က တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဌာနချုပ်မှ ထိုကိစ္စမှာ နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ဆိုကာ နယ်ခြားစောင့် တပ်သို့ လွှဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သည်တစ်ခေါက် တပ်ရင်း ပြန်ရသည်မှာ ပျော်စရာ မကောင်းလှ။
ဝေါ်လီကို သံယောဇဉ် တွယ်လွန်း၍သာ တပ်သို့ ပြန်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်
တပ်မှ ချက်ချင်း နှုတ်ထွက်ကာ တိဘက် စသည့် နယ်များသို့ လှည့်လည်မိလိမ့်မည်။
သို့မဟုတ်လျှင် သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားကာ ကမ္ဘာ့အနှံ့
လျှောက်သွားမိပေလိမ့်မည်။ တပ်နယ်မြေထဲတွင် နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့လှပြီ။

ဘိသောဇောဘွား၏ ဟော်နန်းတွင် ဇူလီကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့်
နောက်တွင် သူ့စိတ်များသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြပြီ။ ရာဇပုတ်နယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်နှင့်
ဒီနာဂွန်တို့ကို ဖြတ်သန်းကာ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသည့် အတွက် လမ်းတွင်
နေသာထိုင်သာသလို ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ဘာမျှ
မည်မည်ရရ လုပ်စရာလည်း မရှိ။ သို့ဖြင့် ထိုစိတ်သည် သူ့ကို တစ်ရံ နှိပ်စက် ညှင်းဆဲခြင်း
ပြုပြန်သည်။

ဝေါ်လီ တစ်ယောက်ရှိပြီး သူ့ စွန့်စားခန်းများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်
နေသည့် အတွက်ကြောင့်သာလျှင် အက်ရှ် နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ဝေါ်လီအား ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီ၏
အကြောင်းနှင့် ကာရိုကုတ်ပြည်နယ် ဆိုသည်မှာ သူ ငယ်ငယ်က နေခဲ့သည့်
ဂူးလ်ကုတ်ပြည်နယ် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုမူ မပြောဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းများကို
ကြားရလျှင် ဝေါ်လီသည် ရပ်သပ်ရှုမော တအံ့တဩ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင်
မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ၊ အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းများကို မပြောမိ။

ဝေါ်လီက အက်ရှ်၏ စွန့်စားခန်းများနှင့်စာလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေခဲ့ရသည်မှာ
ပျင်းစရာကောင်းကြောင်း၊ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းကြောင်း၊ ကောင်မလေး
တွေနှင့် ကြိုက်ကြ ချစ်ကြကြောင်း၊ ကဗျာတွေ ရေးကြောင်း၊ ပိုလိုရိုက်ရင်း မြင်းပေါ်က
လိမ့်ကျသဖြင့် ညှပ်ရိုး ကျိုးသွားကြောင်း၊ ပိုကာ ရှုံးသဖြင့် တစ်လစာ လစာ
ပြောင်သွားကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင် အရေးကြီးဆုံး သတင်းကို တော်တော်နှင့် မပြော။ နောက်ဆုံးကျမှ
ပြောသည်။

ဝေါ်လီမှာ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းကို အောင်မြင်ပြီး၍ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင်
အလုပ်လျှောက်ရာ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဝင်ခွင့်ရသည့် အတွက် ဩဂုတ်လတွင် တပ်သို့
ပြောင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် ပြန်လာလျှင် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လည်ချင်သေးသည့်
အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

‘အစ်ကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး မနားရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ မနှစ်
နွေတုန်းကတည်းက မနားခဲ့ရတာ၊ ဒီတော့ နှစ်လလောက် ခွင့်တောင်းရင် ရမှာပါ’

အက်ရှ်မှာ ခွင့်ယူဖို့ပင် စိတ်မကူးမိ။ စင်စစ် မိမိသည် ကာရိုကုတ် ပြည်နယ်ထဲတွင်
တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ခွင့်ဖြင့် အပျော်ထွက်လာသည်နှင့် အတူတူ
မဟုတ်လော။ နောက်ထပ် ခွင့်တောင်းသည်ဆိုလျှင် အခွင့်အရေး ပိုယူရာ
မရောက်ပါလော။

သို့ရာတွင် ယခု ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ တပ်ရေးရုံးတွင် မိမိနှင့် ပတ်သက်၍
မည်သည့် အမိန့်မျှ မရှိ။ ဗိုလ်မှူး ဗွိုင်းမှာလည်း ဆေးရုံမှ မဆင်းသေးသည့် အတွက်
နောက်ထပ် ခွင့်တောင်းလျှင် ဘာမျှ မရနိုင်စရာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် တစ်လခွဲ ခွင့်တင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရာမှ ရှောရှောရှူရှူ
ခွင့်ပေးလိုက်ရုံမျှမက အပိုအဖြစ် နောက်ထပ် နှစ်ပတ် ပိုပေးလိုက်သေးသည်။

အက်ရှ်သည် ခွင့်နှစ်လ ရသည့်တိုင် သူ့ကို အနောက်မြောက် နယ်စပ်ဒေသသို့
ပြန်ခွင့် မပေးသေးသည့်အတွက် ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေး။

စင်စစ် အက်ရှ်သည် မအိပ်သို့ ပြန်ချင်လှပြီ။ အရင်တို့ တစ်တွေနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။ အရင် ခွင့်ရ၍ ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့မှသာ တွေ့နိုင်တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် အရင်ကို တော်တော်နှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာကာ ဝေါ်လီအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ စာရေးစရာ ရှိသည့် စာသုံးစောင်ကို ရေးသည်။

တစ်စောင်မှာ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းထံသို့ ပေးစာ ဖြစ်ပြီး တပ်သို့ ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းသည့်စာ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်စောင်မှာ ဗိုလ်ကြီး ပိုက်ဂရမ်ထံသို့ ပေးသည့်စာ ဖြစ်ကာ တပ်သို့ ပြန်လာခွင့် ရရန် ထောက်ခံပေးပါမည့် အကြောင်း ရေးထား၏။ နောက်တစ်စောင်မှာ အရင်ထံသို့ ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းမှာ ခွင့်သွားနေသဖြင့် သူ့ထံ အကျိုးအကြောင်း စာမပြန်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူးထံမှ စာတစ်စောင် ရသည်။ ထိုစာထဲတွင် အက်ရှ်၏ တောင်းပန်ချက်ကို မှတ်သားထားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မှူး ခွင့်မှ ပြန်ရောက်လာလျှင် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပါရှိသည်။

ပိုက်ဂရမ်၏ စာထဲတွင်မူ တပ်ရင်းမှ သတင်းများကို ရေးသားထားပြီးနောက် မအိပ်သို့ ပြန်ရောက်လာရေးအတွက် သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။

အရင်ထံမှမူ စာပြန်မလာ။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သိသည့် မြင်းကုန်သည် တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် အက်တော့ မြို့စွန့်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

‘ဗိုလ်လေး အရင် (အရင်မှာ ရာထူး တိုးနေလေပြီ။) လည်း ခွင့်မရဘူး သခင်ဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့ ထွက်ခွင့်ရပါတယ်၊ လာမယ့် သောကြာနေ့ကျရင်

ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ရောက်မယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင် ထွက်မလာနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါတဲ့’

အက်ရှ်ထံ သတင်း လာပို့သူသည် ဆလမ်ပေးပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည့် အတွက် ပြန်လှည့်လာကာ

‘ဪ တစ်ခု မေ့နေတယ် ခင်ဗျ။ တကယ်လို့ သခင်ဆပ်ဟာ အရှေ့ကို ခေါ်လာချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ခေါ်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ စီစဉ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ အရှေ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သခင်ဆပ်၊ သခင်ဆပ် မြင်းထိန်းလား၊ မြေပြန့်က လူတွေဟာ မြင်းကောင်းကောင်း ထိန်းတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော့် မြင်းထိန်းဆိုရင်...’

သူသည် မြင်းထိန်းများ၏ အရည်အချင်းများကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသည့်အတွက် အက်ရှ်မှာလည်း သူ့အမေးကို ဖြေစရာ မလိုတော့ဘဲ အလိုလိုရှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ် သူ့အမေးကို ဖြေရမည်ဆိုလျှင်လည်း ခပ်ခက်ခက်၊ အရင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှင်းရှင်းကလေးမျှသာ။

အက်တော့ မြို့ကလေးသည် ဣန္ဒြေမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိသည်။ အနောက်မြောက် နယ်စပ်သို့ ဝင်ချင်သည်ဆိုလျှင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ အက်ရှ်သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားလျှင် အမိန့်ကို ဖီဆန်သည့်နယ် ဖြစ်နေမည်။ တစ်ဖန် အရင်က ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့သည်ဆိုလျှင် အချိန်ကုန်ကာ တွေ့ချိန် နည်းပြီး စကားပြောချိန် မရဘဲဖြစ်နေမည်။

ထို့ကြောင့် အရင်သည် အက်ရှ်ကို အက်တော့ မြို့ကလေးတွင် ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်၏ ခွင့်စာကျလာလျှင် ဝေါလီကလည်း ခွင့်တင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်၏ ခွင့်မှာ ချက်ချင်းရပြီး ဝေါလီ၏ ခွင့်မှာ နောက်ဆယ်ရက်ကြာမှ ရမည်ဖြစ်၏။

‘တစ်ရက်တည်း အတူရအောင် ကြိုးစားတာပဲ အစ်ကိုရာ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက တော်တော်ခွကျတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခုလောလောဆယ် ခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူး တဲ့’

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ဝေါလီခွင့်ရသည်အထိ စောင့်နေရသည်။ ထိုအတောအတွင်း အက်ရှ်သည် အက်တော့သို့ သွားရန်ပြင်သည်။ အက်တော့မှနေပြီး မာရီသို့ ပြန်လာကာ ဝေါလီနှင့် တွေ့ရန် ချိန်းပစ်ခဲ့သည်။

မာရီမှ ကသွီယ ပြည်နယ်သို့ ခြေကျင်သွားကြရန်၊ သို့သွားရာတွင် ဝေါလီ၏ အစေခံ ဘက်ရီးတစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ခဲ့ရန်၊ အခြား လိုအပ်သော အစေခံများကိုမူ ငှားသွားရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ အက်ရှ်နှင့်အတူ ဘိသောသို့ လိုက်ခဲ့ကြရသည့် အစေခံများကို ခွင့်ပေးရဦးမည်။

ဂူးလ်ဘတ်နှင့် မာဒူးတို့သည် သူတို့ ခွင့်မယူလိုကြောင်း အကျောက်အကန် ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ် အတင်း တိုက်တွန်းသည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ခွင့်ယူကြရ၏။

အက်ရှ်သည် အဗိုဒဗတ်သို့ ထွက်မည့် စာပို့မြင်းရထားပေါ်တွင် မာဒူးအတွက် နေရာတစ်နေရာ စီစဉ်ပေးသည်။ ရထား ထွက်ကာနီးတွင် အက်ရှ်က မာဒူးအား...

‘ခင်ဗျား ခွင့်က ပြန်လာရင် ခင်ဗျားအတွက် အကူ တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးဦးမယ်ဗျာ၊ သူ့ကို အချက်အပြုတ် တတ်အောင် သင်ပေးထားပေါ့၊ သူ့ကို ကြည့်စီမံရုံလောက်ပဲ လုပ်တာပေါ့၊ တကယ်ကတော့ အဘိုးကြီး အေးအေးလူလူ အနားယူဖို့ ကောင်းပါပြီ’

‘မလိုပါဘူး ဆပ်သခင်လေးရာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ် ရှာမစားနိုင်လောက်အောင် မအိုသေးပါဘူး၊ ဘာလဲ ဆပ်သခင်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ် သဘောမကျတော့လို့လား’

အက်ရှ်က ရယ်မောကာ အဓိပ္ပါယ် မရှိသည့် စကားများကို မပြောသင့်ကြောင်း၊ မိမိအဖို့ မာဒူး မရှိလျှင် မဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ထိုနေ့တွင် ဂူးလ်ဘတ်၊ ကူလူရန်းနှင့် အခြားသူများလည်း ခွင့်ရကြသဖြင့် မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ညနေ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် အက်ရှ်သည် ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာကာ မြင်းလှည်း တစ်စီးကို လှမ်းခေါ်၍ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားပြီး ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

မနက်တွင် ဝေါလီနှင့်အတူ မနက်စာ စားပြီး နောက် သင့်တင့်သည့် ဝန်စည်စလယ်များကို ယူကာ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် မာရီသို့ ထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာရီသို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာတစ်လျှောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာတွေ အများအပြား၊ အက်ရှ် ရထားခကို ရှင်းပေးလိုက်ကာ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုတွင် အခန်းယူ၍ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်၏။ ညနေစောင်းလောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာသို့ ဝင်လာသည့် မြင်းခွာသံများကြောင့် အက်ရှ် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ အက်ရှ်သည် သူမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကာဆင်အလီကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကာဆင်အလီ၏ ဖခင်မှာ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထား၏။

အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကာဆင်အလီကို စောင့်နေပုံရသည်။ အက်ရှ် နှင့် ကာဆင်အလီတို့သည် အတန်ကြာမျှ စကား ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ဒုတိယ လူတစ်ယောက်မှာ မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

အက်ရှ်သည် သူမြင်းကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် မိမိတည်းခိုရိပ်သာသို့ လေးငါးရက်ခန့် ပြန်လာဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို ယခုမိတ်ဆွေ၏ အစေခံများက

ကြည့်ရှုမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို အစားအသောက်နှင့် အိပ်ရာနေရာတို့ကို စီမံပေးထားစေလိုကြောင်းဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာမှ ခန့်တမာကို မှာပစ်ခဲ့သည်။

မြင်းကုန်းနီး နောက်ပိုင်းတွင် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ပါလာခဲ့သည်။ တည်းခိုရိပ်သာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် အက်ရှ်သည် တောအုပ်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ မြင်းကို ရပ်လိုက်လျက် အထုပ်ကလေးထဲတွင် ပါလာသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကား အက်ရှ်သည် ကသ္မိယ နယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

နေဝင်ရီတရောအချိန်လောက်တွင် အက်ရှ်သည် ဟာဆန် အက်ဘဒါးလ် အမည်ရှိ ရွာကလေးသို့ ရောက်၏။ လမ်းဘေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်မှ စားစရာ ဝယ်ခဲ့ပြီးလျှင် မြက်ထူထူ ကုန်းစောင်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စားရင်းဖြင့် ထိုမြင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျောင်းထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်လောက် သွားရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဇာရင်သည် နေမဝင်မချင်း မအိပ်မှ ထွက်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် သည်လောက် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်စရာ မလို။

အက်ရှ်သည် ကုန်းစောင်းတွင် လှဲကာ သူ့မြင်းကြီး မြက် တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသံကို နားထောင်ရင်း အဝေးရှိ တောင်တန်းများပေါ်မှ နေရောင်တို့ ရုပ်သိမ်းသွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင်မူ ကြယ်ပွင့်တို့ ဝင်းလက်စ ပြုလာလေပြီ။ ခဏကြာလျှင် အိုက်စပ်၍ ဖုန်နဲ့ နံနေသည့် အမှောင်ထုထဲတွင် လ ထွက်လာသည်။ သည်အလင်းရောင်လောက် ဆိုလျှင် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် စီး၍ ရပြီ။ ညပိုင်း ရောက်လာသည့် အခါတွင် အပူရှိန် လျော့ကာ အေးစပြုလာပြီဖြစ်သဖြင့် မြင်းကလည်း ခြေသွက်နေသည်။ အက်ရှ်သည် အက်တော့ မြို့စွန်ရှိ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးသို့ သူ မှန်းသည်ထက် စော၍ ရောက်လာသည်။

အိမ်အိုကြီးမှာ အုတ်တံတိုင်းတို့ ကာရံထားသည့်ခြံကြီး တစ်ခုထဲတွင် ရှိ၏။ အိမ်ရှင်မှာ ကိုဒါဒတ်၏ အစ်မတော်သူ ဖာတမာ ဘီဂမ်း ဖြစ်သည်။ ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် မုဆိုးမ ဖြစ်၍ အသက်တော်တော်ကြီးလေပြီ။ သူ့အိမ်တွင် သူတူများနှင့် မိတ်ဆွေများ မကြာခဏ လာရောက်စားသောက်နေကျဖြစ်ရာ အက်ရှ်တို့နှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမှာလည်း သူ့အဖို့ အဆန်း မဟုတ်တော့။ ထိုနေ့ည သူတို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် အတော် ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဖာတမာ ဘီဂမ်းမှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။ အစောင့်ကို မေးသည့်အခါတွင် (ရာဆီလ်ဒါ) ဗိုလ်လေး ဇာရင်ခန့် ရောက်မလာသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

အက်ရှ်သည် မြင်းကို အပ်ပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် အက္ကဘာ ဘုရင်ကြီး၏ ရှေးခံတပ်ကြီး အနီးမှ ဖြတ်လာကာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ တစ်ခါတုန်းက ကူးတို့သမားများ၏ သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည် ထိုကူးတို့ဆိပ်တွင် ကူးတို့ပို့သည့် အလုပ်ကို ဆက်ခံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လှေတံတားများ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကူးတို့သမားများမှာ ယခင်ကလောက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မကောင်းကြတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းဘေး သစ်ပင် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်လိုက်ကာ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးနေသည့် တံတားဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တံတားထိပ်တွင် အစောင့်ကျ နေသည့် စန္ဒရီ တစ်ယောက်မှ အပ လူသူအရိပ်အယောင် ဆို၍ မမြင်ရ။ အက်တော့ ကမ်းပါးစောက်ကြားမှ စီးနေသည့် ဣန္ဒြေမြစ်၏ တဝေဝေ ရေစီးသံမှ အပ အခြား ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ လောက အလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် နားကို စွင့်ကာ တံတားဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ် တဝေဝေ မြည်သော ရေသံများ ကြားမှနေ၍ မြင်းခွာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

နီးလာသည့်အခါတွင်မူ တံတားပေါ်သို့ ကျလာသော မြင်းခွာသံများသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာကြ၏။ မြင်းစီးလာသူမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်မှ အရင်။ သူ့ခေါင်းနှင့် ပခုံးကျပ်ကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် အရင်မှန်း သိနိုင်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သူ့အဖော် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အရင်သည် မည်သူ့ကိုများ ခေါ်လာခဲ့လေသနည်း။

လရောင်ထိန်ထိန်သာနေသည့်တိုင်အောင် သဲကွဲခြင်း မရှိသေး။ အက်ရှ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ဆီသို့ အပြေးသွားကာ တစ်ယောက်သောသူ စီးလာသည့် ခြေနင်းကွင်းကို ပြေးကာ ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့် ထိလိုက်၏။ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကိုဒါဒတ်။

ကိုဒါဒတ်က မြင်းပေါ်မှနေ၍ သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

‘လူလေး နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာဗျ’

အရင်က ပြုံးလိုက်ရင်း.....

‘တစ်ခါက ဂူးလ်ကုတ်လို့ခေါ်တဲ့ မြို့အကြောင်းကိုလည်း သိချင်လို့လို့ ပြောပါအဘရာ’

‘ဒါလည်း ပါတော့ ပါတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ လူလေးအတွက်ပါ။ လူလေး လိုက်ပို့ရတဲ့ လူတွေက သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဂူးလ်ကုတ်က လူတွေ၊ လူလေးကို မှတ်မိသွားရင် အန္တရာယ် ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ စိုးရိမ်တာနှင့် လိုက်လာခဲ့တာ’

တစ်ဖက်တွင် ကိုဒါဒတ်၊ တစ်ဖက်တွင် အရင်တို့က ခြံရံလျက် လရောင်ဆမ်းထားသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စကားတပြောပြောဖြင့် မြင်းစီးလာရသည်မှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နယ်။

ခြောက်သွေ့သည့် ရာဇပုတ် ပြည်နယ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး ယခုကဲ့သို့ မြစ်သံရေသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်မှာ ခွန်အားတွေ ပြည့်ဖြိုးလာသည် ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုမျှမက မိမိ၏ ကလေးဘဝအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကာ ဂူးလ်ကုတ်အကြောင်းကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည့် သူတို့တစ်တွေနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက်လည်း အက်ရှ် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ဇူလီနှင့် ပတ်သက်သည့် အချို့အကြောင်းများမှလွဲလျှင် လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်လအတွင်း သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို သူတို့နှစ်ယောက်အား မပြောနိုင်စရာ မရှိ။ ထိုအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင်လျှင် အက်ရှ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ။ မိမိအကြောင်းကို နားလည်နိုင်မည့် လူတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟပြောချင်သည့် စကားတွေကို မျိုသိပ် ထားခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။

ယခုမူ သူပြောချင်သည့် စကားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်လေပြီ။

အခန်း ၃၃

ထိုညက စကား မပြောဖြစ်ကြ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး မောမောဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အက်ရှ်မှာ သည်လို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်ရသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အပူရှိန်သက်သာစေရန်အတွက် အက်ရှ်၏ အိပ်ရာကို ပြင်ညီ အမိုးပေါ်တွင် ပြင်ထားသည်။ မနက်လင်း၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဇာရင်မှာ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြုလျက် ရှိလေပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်လောက်တွင် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ခြံထဲရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက်တို့က မြည်ကျူးလျက်။ မနက်ခင်းကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်နေကြသည့်နယ်။

သူတို့ပြောသည့်စကားများမှာ အများအားဖြင့် တပ်ရင်းအကြောင်းဖြစ်သည်။ ဂူးလ်ကုတ်အကြောင်းကိုမူ ကိုဒါဒတ် ရောက်လာမှ ပြောရမည်။

ဇာရင်က လျှောက်လွှာစာရေးထံ သွားအရေးခိုင်းရသည့်အတွက် အချို့ အကြောင်းများကို စာထဲသို့ ထည့်မရေးဖြစ်ခဲ့။ ယခုမှပင် အားရပါးရ ပြောရတော့သည်။

အများအားဖြင့် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ၊ တပ်ထဲမှ အက်ရှ်၏ မိတ်ဆွေများ အကြောင်း၊ ကိုင်ဗာ တောင်ကြားလမ်းတွင် လှည်းလမ်းဖောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဂိုဝါကီ အာဖရိဒီ လူမျိုးစုများနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ၊ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီက ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ သားတော် ဝေလ မင်းသား လာဟိုသို့ ကြွရောက် လည်ပတ်စဉ် လိုက်ပါသွားရသည့် သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ကိုယ်ရံတော် တပ်ခွဲအကြောင်း။

ဝေလမင်းသားသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်ခွဲကို များစွာသဘောကျသွားကြောင်း၊ မယ်တော် ဘုရင်မကြီးထံသို့ စာရေးလိုက်သည့် အခါ၌ မယ်တော်က သူ့အား

နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း၊ နောင်တွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်ရင်းကိုလည်း 'ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ နယ်ခြားစောင့်တပ်ရင်း' ဟု ခေါ်တွင်စေရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ကြောင်း။

သူတို့မနက်စာ စားပြီးသည့် အချိန်လောက်တွင်မူ နေလုံးသည် မြင့်တက် လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှင် အဘွားကြီးဖြစ်သည့် ဖာတမာ ဘီဂမ်းကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကိုဒါဒတ်ထံသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ကား နေသည် အတော်မြင့်လာခဲ့ပြီ။ အပြင်တွင် ထိုင်၍ မရတော့သဖြင့် အိမ်ထဲတွင် အအေးဆုံး အခန်းဖြစ်သည့် ကိုဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။ အခန်းက မြက်ဖျာ ယပ်ကြီးများ ကာရံထားသော အောက် သစ်တလင်းက အေးမြနေသည်။

အက်ရှ်က ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ သွားခဲ့ရပုံကို တတိယအကြိမ် ပြောပြသည်။ ဇူလီနှင့် ပြန်တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းမှအပ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပြောပြ၏။

သူ စကားပြောနေစဉ် ဇာရင်က ကြားဖြတ်၍ မကြာမကြာ မေးတတ်သေးသည်။ ကိုဒါဒတ်ကား နဂိုက စကားနည်းသူ ပီပီ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက် ရှိ၏။

ဟီရာလားလ်၏ ပုလဲနက် နားတောင်းကြီး အကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ ကိုဒါဒတ်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

ဘီဂျူရန်း သေသည့် အကြောင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင်မူ ကျေနပ်သည့်နယ် ခေါင်းကို ညိတ်လျက် ရှိ၏။

ဘိသောစော်ဘွားက အကျပ်ကိုင်သဖြင့် အက်ရှ်က ဘိသောစော်ဘွားအား ပြန်၍ တုံ့ပြန်ရပုံကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကိုဒါဒတ်သည် တပြုံးပြီးဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချက်များမှအပ ကိုဒါဒတ်သည် တစ်လုံးမျှ ထင်မြင်ချက် ပေးခြင်း၊ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ စကားဆုံးသွားသည့်အခါတွင်မှ ကိုဒါဒတ်က....

‘အကျင့် ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှကို မဟာရာဇာ အရူးအမူး ဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဂူးလ်ကုတ်ဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့တာပဲ။ မဟာရာဇာရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကြောင့် လူတွေမှာ အသက်တွေ ပေးခဲ့ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကွယ်လွန်သူ ဂူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းရှာပါတယ်။ ဇော်ဘွားကြီးကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ လူလေးရယ်။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ ကြားရတော့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်တောင်မကောင်းဘူး။ ကျုပ်ဟာ သူ့အရိပ်အောက်မှာ သုံးဆယ့်သုံးနှစ် လုံးလုံး နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ ကျုပ်အဖိုပ တကယ့် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ဦးပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးတွေ့ကြတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိကြသေးတယ်။ လူငယ် ဆိုတော့ သန်တုန်း မြန်တုန်းပေါ့လေ။ လောကကြီးကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြဘူး’

ကိုဒါဒတ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ခဏမျှ ကြာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ကိုဒါဒတ်မှာ အသက်ကြီးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ထိုအခါကျမှပင် သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားကြသည့် အတောအတွင်းတွင် ကိုဒါဒတ်တစ်ယောက် မည်ရွှေ့မည်မျှ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို အက်ရှ် သတိထားမိတော့သည်။ ပွရောင်းသည့် ပထန် ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် ကိုဒါဒတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးကွေးကြုံလို့ခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်း တို့သည် ချုပ်ရိုးကြောင်းများသဖွယ် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိကြလေပြီ။ တစ်ခါက ညိုမှောင်ပြောင်ချောနေသည့် အသားအရေတို့သည် ရှုံ့တွ့ကုန်ကြပြီ။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်တို့သည် ကျိုးတိုးကျဲတ် ဖြစ်ကာ ဖြူဖွေးကုန်ကြပြီ။

အက်ရှ်သည် သူ့အကြောင်းများကို ပြောနေရသဖြင့် ထိုပြောင်းလဲချက်များကို စောစောက သတိမပြုမိခဲ့။ ယခု သတိပြုမိလိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိ၏။

တိုတောင်းလှသည့် လူ့ဘဝနှင့် ကြောက်စရာအရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသော အချိန်ကို မည်သူမျှ တားဆီး ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင် ဆိုသည့် အချက်ကို သတိပြုမိလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကာလကြာမြင့်စွာက ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော မှတ်တိုင်ကြီး တစ်ခုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသည့်နယ် ရှိ၏။

ထိုသဘောသည် သူ့မျက်နှာတွင် မည်မျှ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်ကို သူ မသိ။ ဇာရင်ကမူ သူ့ကို ကြည့်၍ ကြင်နာစွာ ပြီးလိုက်ကာ....

‘တစ်နေ့မှာတော့ လူတိုင်း တွေ့ကြရမှာပေါ့လေ။ အဖေဟာ ခုဆိုရင် အသက် ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက် အသက်ရှည်တဲ့ လူတောင် သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ သခင်လေးရာ၊ အသက်ရှည်တော့လည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ။ အသက်လည်း ရှည်တယ်။ နေရသလောက်လည်း စိတ်အေး ချမ်းသာရှိသင့်သလောက် ရှိတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ အင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း သူ့လောက် အသက်ရှည်ပြီး သူ့လောက် စိတ်ဝမ်းချမ်းသာ နေရတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ’

‘အင်း ဒီလိုနေရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ နေ... နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဘက နေလို့ ထိုင်လို့ကော ကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးတော့လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ချွတ်ယွင်းလာတာပေါ့လေ။ အသက်ကတော့ ရှည်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးစုတွေမှာတော့ အသက်ခုနှစ်ဆယ် ဆိုရင် တော်တော် ကြီးလှပြီလေ’

သူ့စကားကို အက်ရှ် လက်ခံသည်။ တောင်ပေါ်နယ်စပ်ဒေသက လူများမှာ ဆင်းရဲကြသည်။ ယောက်ျားဆိုလျှင် အသက် လေးဆယ်လောက် ရောက်လျှင် အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ မိန်းမဆိုလျှင် အသက်သုံးဆယ်လောက် ရောက်လျှင်ပင် မြေးတွေ ရနေလေပြီ။

အလျင်တုန်းကမူ အက်ရှ်သည် လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရှည်လျားလှသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးရှည်ကြီးတွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရသည်ကို ငြီးငွေ့စရာဟု အောက်မေ့ခဲ့မိဖူးသည်။ ယခုလို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ဘဝသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုတောင်းပါပကော။

အက်ရှ်သည် ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဇာရင်က သူ့အတွေးများကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

‘သခင်ဆပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေနှင့် တပ်ရင်းက ရဲဘော်တွေ ရှိပါသေးတယ်’

အက်ရှ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်ပြု၏။ ဟုတ်သည်။ ဇာရင် ရှိသေးသည်။ တပ်ရင်းကြီး ရှိသေးသည်။ မဒန်းသို့ ပြန်လျှင် ဝေါလီ ရှိသေးသည်။ မဒန်းနယ်စပ်အလွန် တစ်မိုင် နှစ်မိုင်အကွာတွင် ကိုဒါဒတ်၏ ရွာ ရှိသေးသည်။

ဪ အဘ ကိုဒါဒတ်လည်း အိုရှာပြီကော။ အက်ရှ်သည် အိပ်ပျော်နေသည့် ပထန်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အချိန်၏ အရေးအကြောင်းတို့ ထင်သလို အကျင့်စရိုက်ကို ဖော်ပြသည့် အရေးအစင်းတို့ ထင်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ကြင်နာတတ်ခြင်း၊ ဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိခြင်း၊ ခိုင်မာပြတ်သားခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ ဇနနဉာဏ် ထက်သန်ခြင်း စသည်တို့သည် မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေကြသည်။

ကိုဒါဒတ်၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်ကြံ့ခိုင်၍ ငြိမ်းချမ်းသည့် မျက်နှာ။ အတွေ့အကြုံများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် လူ့ဘဝကြီးအကြောင်းကို နှောကြွကာ လူ့ဘဝကြီးနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်အောင် နေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ အဆိုးကိုရော အကောင်းကိုပါ လက်ခံခဲ့ပြီးနောက် ထိုအရာအားလုံးသည် လူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းနိုင်သော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

ရှည်လျား၍ အတွေ့အကြုံများလှသော ကိုဒါဒတ်၏ ဘဝနှင့် စာလျှင် သူ့အောင်မြင်မှု ဆိုသည်မှာ ဘာမျှ မဟုတ်သေး။ သနားစရာ ကောင်းသည့် ဆုံးရှုံးမှု များသာ။ ဗီလင်ဒါကို ချစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အစပြုကာ ဇူလီကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည့် လူ့အန္တ တစ်ယောက်၏ ဘဝမျှသာ။

မိမိကြောင့် ဂျော့၏ အသက်တစ်ချောင်းနှင့် အာလယား၏ အသက်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ သေနတ်ပျောက်သည့် ကိစ္စတွင် မိမိ အတတ်ဆန်းခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် အာလယားသည် ယခုအချိန်လောက်တွင် သေဦးမည်မဟုတ်။ ဘန်ဂလို ဝန်တာတွင် ထိုင်ကာ မာဒူးနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောနေကြလိမ့်မည်။

ထိုအရုံးစာရင်းများ၏ တစ်ဖက်ဖက်တွင် အနိုင်စာရင်းတွေမူ ရှိသေးသည်။ ဥပမာ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ဟီရာလားလ်နှင့် လာလာဂျီတို့အတွက် လက်စား ချေနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ကာရီကုတ်ပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအမြတ်များသည် အရုံးနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ မိမိနှင့် ဇူလီတို့၏ တိုတောင်း၍ အဆင်မပြေခဲ့သော အချစ်ရေးသည် ဇူလီ၏ ဘဝတွင် တသက်သက် တွေး၍ ဆွေးနေရမည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည့် အခါတွင် မိမိ ရရှိခဲ့သည့် အမြတ်များသည် ဘာမျှ မပြောပလောက်တော့။

သူ့ဘဝတွင် နောက်ပြန်ကြည့်၍လည်း ဘာမျှ မက်မောစရာ မမြင်။ ရှေ့ကြည့်လိုက် သည့်အခါတွင်လည်း အားတက်စရာ မရှိ။ အတိတ်ကို ပြန်တွေး လိုက်လျှင် ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ မာဒူးနှင့် ဝေါလီတို့သာ သူ့တွင် တွယ်တာစရာ ရှိသည်။ ကိုဒါဒတ်ကမူ သူ့အဖို့ ဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့် နှစ်သိမ့်မှုကို ပေးရာ ကျောက်ဆောင် ကြီးနှင့် တူသည်။

လောကကြီးတွင် လူတွေ သိန်းသန်းကုဋေ။ ထိုအထဲတွင် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ဆို၍ လူလေးယောက်သာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရေးအကြီးဆုံး လူ လေးယောက် တို့ကိုပင် သူ ဆုံးရှုံးရဦးတော့မည်။

မကြာမီတွင် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့သည် ကုန္ဒမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ပြန်ကြတော့မည်။ ဝေါလီဆိုလျှင်လည်း မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိမိသည် သူတို့နှင့် မလိုက်နိုင်။ မိမိအား နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ပြန်မလာရ၊ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရမည်ဟု 'နယ်နှင့်' ထားကြသည် မဟုတ်လော။

နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင်မှ ပြန်ရမည် မသိတတ်နိုင်။ ကိုဒါဒတ်ကို နောက်ထပ် ပြန်မှ တွေ့ရပါဦးလားဟုလည်း မပြောနိုင်။

မာဒူးမှာ သူနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်တိုင် အိုရှာပြီ။ ကိုဒါဒတ်လို ကြံ့ခိုင်သည့် ပထန် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ပင်လျှင် သည်မျှ ပြောင်းလဲနိုင်သေးသည်ဆိုလျှင် သူ့လောက် ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိသည့် မာဒူးသည် သည်အရွယ်အထိပင် နေရပါမည်လော မသိ။

သူ့ဘဝသည် ဇူလီ မရှိတော့သည့် အတွက် မူလကပင်လျှင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့်အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်။ ထိုအိမ်ကြီးကို ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ ဝေါလီ၊ မာဒူး စသည့် တိုင်ကြီး လေးတိုင်ဖြင့် ကျားကန်ထားခဲ့၏။ ယင်းတို့အနက် တိုင် နှစ်တိုင်မှာမူ

ပိုးထိုးလောက်ကိုက်ဖြစ်ကာ ဆွေးမြည့်စ ပြုလေပြီ။ နောက်ထပ် ကြာကြာခံနိုင်ဖွယ် မမြင်တော့။

ကိစ္စမရှိသေး။ သူတို့နှစ်တိုင် လဲရုံမျှဆိုလျှင် နံရံကို ဖြစ်သည်ဆိုရုံ ထောင်၍ ထားနိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် တတိယတိုင် တစ်တိုင် လဲပြီဆိုလျှင်မူ အခြေအနေကို ထိန်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့။ အိမ်ကြီးသည် ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကျပေတော့မည်။

ကိုဒါဒတ်၏ ခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူ အိပ်မပျော်သွားမီက စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်သည်။

'ဒါနှင့် ဂူးလ်ကုတ်က မဟာရာဇာ ဖော်သွားအသစ် နန်းတက်တယ် ဆိုပါတော့၊ အင်း သူတို့အမေနှင့် မတူဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ အဖေသွေး တူပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့၊ နို့နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ပြည်နယ် အသစ်ရဲ့နာမည်က ဂူးလ်ကုတ် မဟုတ်တော့ဘူးဆို၊ ဘာဆိုလား၊ ကျုပ်တော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူး၊ ထားပါလေ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ဘာပဲ ပြောင်းပြောင်း ကျုပ်ကတော့ ဂူးလ်ကုတ်လို့ပဲ ခေါ်မှာပဲ၊ ပြန်တွေးလိုက်ရင် ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်က ဂူးလ်ကုတ်ကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတယ်၊ သူတို့အမေကလည်း မဆုံးသေးဘူး၊ အဲဒီတုန်းကတော့ တယ်လည်း ပျော်စရာ ကောင်းပေသကဲ့၊ အလို တော်တော်တောင် မိုးချုပ်သွားပြီဗျ'

ထိုအချိန်၌ကား နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် လျှောကျ သွားခဲ့လေပြီ။ လေသည် အေးမြစ ပြုလာ၏။

အက်ရှ်နှင့် ဇာရင်တို့က ဖုန်ထူသည့် ညနေ စောင်းတွင် မြင်းများကို အညောင်းပြေ အညာပြေ အစီးကျင့်ရန် ထွက်သွားကြသည်။ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် သူတို့နှင့်အတူ ညစာ စားရန် ကိုဒါဒတ်၏ မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောခွင့် မရတော့။

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်၏။ တနင်္လာနေ့ မနက်တွင် စစ်ရေးပြ ဆင်းရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဇာရင်မှာ မဒန်းသို့ အရောက် ပြန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သားအဖသည် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ မိုးချုပ်တွင် ပြန်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့သုံးယောက်သည် ကိုဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် စကားကောင်းနေကြ၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူ ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် ဟိုတီမဒန်း အနီးတွင် မြေကွက် တစ်ကွက် ဝယ်လိုသဖြင့် မေးမြန်းရန် ဇာရင်ကို ခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

အက်ရှ်နှင့် ကိုဒါဒတ်တို့သည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် နေလုံး ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ညနေ လေအေးအေးတွင် လေညင်းခံရန် အမိုးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသည့် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်နာရီလောက် ဆိုလျှင် ကိုဒါဒတ်သည် သူ့ရွာသို့ ပြန်တော့မည်။ နောင်တွင် ဘယ်တော့မျှ တွေ့ရတော့မည် မသိ။

အက်ရှ်သည် ငယ်ငယ် ဂူးလ်ကုတ်တွင် နေခဲ့ရစဉ်နှင့် မဒန်းတွင် အလုပ်သင် ဗိုလ်လေးအဖြစ် နေခဲ့ရစဉ်က ကိုဒါဒတ်ထံတွင် အကြံဉာဏ် တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဆုံးမ ဩဝါဒကို နာခံခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ကိုဒါဒတ်ထံတွင် သူ အကြံဉာဏ် တောင်းချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် မတောင်းရဲ။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် စကားတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။ ကသွီယ ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်မည့်အကြောင်း၊ တောပစ်ထွက်မည့် အကြောင်း...၊ အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်း များကို အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသည်။ သူ့အသံသည် တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ကို ညာ၍ ရကောင်းရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်ကိုမူ လိမ်ညာ၍ မရ။

ပထန် အဘိုးကြီး ကိုဒါဒတ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကာ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်၍ ညနေခင်း လေပြည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသည့်အခါတွင်မူ အက်တော့ မြို့ထဲရှိ ဗလီကြီးပေါ်မှ ဝတ်တက်သံကို ကြားရသည်။ ကိုဒါဒတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ လိပ်ယူလာသည့် ဖျာကလေးကို ခင်းလိုက်ပြီးလျှင် အနောက်ဘက် (မတ္တာ) သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ဘုရား ဝတ်ပြုလျက် ရှိသည်။

အက်ရှ်သည် အမိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံဝင်းများထဲတွင် အလားတူ ဝတ်ပြုနေသူများကို မြင်ရ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အသက်ကြီးကြီး အစောင့်သည်လည်း အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဘုရား ဝတ်ပြုနေသည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အားလုံးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့တစ်တွေက ဒူးထောက်လျက်၊ မြေကြီးကို နဖူးဖြင့် ထိလျက်၊ ညနေပိုင်း ရွတ်သည့် ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ရွတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ကို ကြည့်ပြီးနောက် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူလိုက်သည်။ အပူငွေနှင့် ဖုန်မှုန့်တွေ နောက်တွင် ဖုံးကွယ်နေသည့် ဒူးရိခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီး။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ရခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ ဘုရားရှိခိုးတို့ကို မရွတ်မိ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ရှိခိုးခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ နတ်သမီး၏ ပုံကို စိတ်တွင် မှန်းဆကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် နတ်သမီး၏ ရုပ်ပုံကို စိတ်မျက်စိထဲတွင် မမြင်။ သူ့စိတ်သည် ဇူလီထံသို့ ရောက်နေသည်။

သူသည် ဇူလီကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နာရီနှင့် အမျှ အမှတ်ရနေမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်တွေးမိအောင် ကြိုးစားခြင်း မပြု။ ဇူလီ၏ အကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်နာသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အတိတ်ကို

ပြန်တွေးခြင်းသည် ဘာမျှ အကျိုးမရှိဆိုသည့် ကာကာရီ၏ စကားကို အမှတ်ရနေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း သူ မတွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇူလီအကြောင်းကို မစဉ်းစားမီအောင် အားထုတ်ရသည်မှာ အပြင်ဘက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာသည့် ဒီရေကြီးကို အထဲ မဝင်နိုင်အောင် တံခါးကို အတင်း ပိတ်ထားရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ တံခါးပျဉ်ချပ်ကြားမှ ယိုစိမ့် စီးဝင်လာသည့် စီးကြောင်းတို့ကိုမူ တား၍ မရ။

အက်ရှ်သည် အတွင်းမှနေ၍ တံခါးကို အတင်း ပိတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ တံခါးကြီး ပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ်သည် အချစ် ဒီရေကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။ သောက ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုဒါဒတ်က ဘုရား ဝတ်ပြုပြီးသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘက်သို့ ကျောပေး၍ ရပ်နေသည့် အက်ရှ်ကို တွေ့ရ၏။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် လဝန်း ပေါ်ထွက်စ ပြုလေပြီ။ ကျောကို တောင့်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုနေသည့် အက်ရှ်ကို လှမ်း မြင်လိုက်ရသည်။

‘လူလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

ကိုဒါဒတ်က တိုးတိတ် ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။ အက်ရှ်က ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ ခံစားချက်သည် မျက်နှာအမူအရာတွင် အထင်းသားပေါ်လျက်။

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက် မနေပါနှင့် လူလေးရယ်၊ ဖြေမှပေါ့။ အို အဘကို ဖုံးကွယ် မနေပါနှင့်ကွယ်၊ အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးကို ခုနစ်နှစ်သားကတည်းက အဘ သိခဲ့တာပါ။ လူလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေး ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာကို အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးရဲ့အသံကို နားထောင်လိုက်ရုံနှင့် လူလေးရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ အဘ ဒီလောက် မအသေးပါဘူး။

အဘလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတော့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါသေးတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်း၊ လူလေးရဲ့ ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟာ အဘကလည်း၊ ဘယ်က ဘယ်သူရမှာလဲ’

အက်ရှ်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

‘လူလေး မေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ လူလေး ဒီလို လွမ်းနေတာကို အဘ မြင်ခဲ့ဖူးပြီလေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ထားပါတော့ကွယ်၊ လူလေးက ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ဒီတော့ ကလေးချစ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုတော့ ကလေးချစ် မကတော့ဘူးဗျ၊ လူကြီးကျတော့ အက်ရှ်ကလည်း ကြီးလာပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ ဘယ်သူလဲ၊ အန်ဇူလီဘိုင် မဟုတ်လား’

အက်ရှ်သည် အသက်ကိုမျှ မရှူနိုင်။

‘အဘ၊ အဘ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်ကမှ ဘာမှ...’

ကိုဒါဒတ်က သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ လူလေးကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ လူလေး မပြောတဲ့အတွက် အဘက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးယူကြည့်တာပေါ့၊ လူလေးက သတို့သမီး နှစ်ယောက်ပါတယ်လို့ ပြောသွားတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက သတို့သမီး အငယ်ရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောသွားခဲ့တယ်၊ သူ ဘာလုပ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ ဘာပြောတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လို အလုံးအရပ် ရှိတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။

‘ဒါပေမယ့် သတို့သမီး အကြီးကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် မပြောဘဲ ချန်ထား ခဲ့တယ်၊ မပြောရင် မဖြစ်လို့ ပြောတဲ့အခါကျတော့လည်း လူလေးရဲ့အသံဟာ ပြောင်းသွားပြီး ခံစားချက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်၊ လူလေး ပြောနေတာကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ချုပ်တည်း ပြောနေရသလိုပဲ။

'တကယ်ဆိုရင် ဇူလီ အကြောင်းကို လူလေး အများကြီးပြောရမယ်၊ ဇူလီဘိုင်ဟာ လူလေးနှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ အဘတို့နှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို လေညင်းသာ ဖော်ကလည်း ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်တောင် ရင်းနှီးပါလျက်နှင့် လူလေးဟာ သူ့အကြောင်းကို မပြောဘူး၊ ပြောပြန်တော့လည်း တကယ့် သူစိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောသလို ပြောနေတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို ကြည့်ရတာကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေး လွမ်းနေတဲ့သူဟာ အန်ဇူလီဘိုင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဘ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား'

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်၏။

'အဘဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလောက်တောင် အကဲခတ်ရ လွယ်သလားဟင် အဘ၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အသံဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ သိသာသလား'

'ဒီလောက်တောင် မလွယ်ပါဘူး၊ အဘပဲ သိတာပါ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ အဘကတော့ လူလေးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းလည်း သိတယ်၊ လူလေးကိုလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေကို အဘ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ ထားပါလေ၊ လူလေး မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းကို အဘ အတင်း မပြောခိုင်းပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ လူလေး ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေတာမြင်တော့ အဘ စိတ်မကောင်းဘူးလေ၊ တကယ်လို့ အဘ ကူညီနိုင်တယ် ဆိုရင်...'

'အဘဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ကူညီခဲ့တာပါ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အဘ အပေါ်မှာ မှီခိုခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို ရောက်လာခဲ့တော့လည်း အဘကိုပဲ မှီခိုအားထားခဲ့ရတယ်၊

အဘရဲ့အကြံဉာဏ် အတိုင်းသားလုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် ပူဆွေးသောက ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဘကို ပြောပြစမ်းပါဦး'

ကိုဒါဒတ်က တရှိန်ရှိန် ပူနေသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ရင်း နာထောင်ရန် အဆင်သင့် ပြင်သည်။ အက်ရှ်က ကျောက်တံတိုင်းကို မှီလိုက်လျက် ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခြံများကို လွန်သော ကုန်မြစ်သည် ဝင်လုဆဲ နေခြည်အောက်တွင် နီဝါရွှေရောင် သန်းလျက်။

အက်ရှ်က သဲမုန်တိုင်း တိုက်သည့် တစ်ညက လိုက်ဂူထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်လောက်ကိုချန်ကာ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပြောပြသည်။

အက်ရှ်၏ စကားဆုံးသည့်အခါတွင် ကိုဒါဒတ်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

'အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတယ် လူလေး၊ စိတ်ရင်း စေတနာလည်း ကောင်းတယ်၊ သူပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း တရားမျှတတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ညီညီမျှမျှ မရှိလှဘူး၊ အိမ်တွင်းရေးကျတော့ ဖော်ဘွားကြီးဟာ မျက်ရည်ခံထိုးတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဓါတ် ပျော့ညံ့တယ်'

ကိုဒါဒတ်သည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေဟန် ရှိသည်။

'ဒါပေမယ့် ကတိတော့ တည်ရှာပါပေတယ်၊ ရာဇပုတ် နယ်သားပီပီ ကတိတစ်လုံးကို ပေးပြီးပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မချိုးမဖျက်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေးပြောတဲ့အတိုင်း အန်ဇူလီဘိုင်ဟာလည်း ကတိ တစ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းတယ် ဆိုရင် အဖေတူ သမီးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ အေးလေ ဒါကတော့ လူလေးရဲ့ ကုသိုလ်ပဲ

အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့။ အဘ အမြင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အန်ဇူလီဘိုင်ဟာ ခုလို သူကတိကို သူ ထိန်းသိမ်းသွားတာဟာ နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ တကယ်လို့ လူလေးတို့နှစ်ယောက် ညားခဲ့ကြရင်လည်း ပျော်ရွှင်မှုကို ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အက်ရိုက မှောင်စပျိုးနေသော မြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးစိုက် ကြည့်နေရာမှ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ပြောတာလဲ’

ကိုဒါဒတ်က အကြော ပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကို တားလိုက်သည်။

‘ကလေးလေးလို မပြောနှင့်လေ လူလေး၊ အဘ အထင်ကတော့ လူလေးဟာ သူပျော်အောင် တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကြီး လောကသစ်ကြီးကို တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာကျတော့ လူလေး မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အချိန်ကာလကိုလည်း လူလေး နောက်ပြန်ဆွဲလို့ မရဘူး။ ဒါတွေကို ဘုရားမှသာ လုပ်နိုင်မှာ။ အဘလည်း ဂူးလ်ကုတ်ကသာ ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ လူလေးတို့လို သခင်ဆပ်တွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသင့်သလောက် ရှိပါတယ်ကွယ်။ ဒီတော့ လူလေးတို့ အကြောင်းကို အဘ သိသင့်သလောက် သိနေပါတယ်။ ဒီမှာ လူလေး၊ အဘ ပြောမယ်၊ နားထောင်’

အက်ရိုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကိုဒါဒတ်ကို လှောင်သလိုလို အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။ ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်....

‘နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး လူလေး၊ အဘ အတည်ပြောနေတာ၊ ဟိုတုန်းက အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ရောက်လာကာစတုန်းက အဘတို့နယ်မှာ အင်ဂရေစီဆပ်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ အင်ဂရေစီဆပ်တွေဟာ အဘတို့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို ယူခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီ တန်ခိုးကြီးလာတော့ ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောတွေနှင့် သခင်မတွေ ပါလာကြတယ်။ သခင်မတွေက အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို ယူတဲ့ သခင်ဆပ်ကို အတိအလင်း ရှုတ်ချကြတယ်။ သူတို့က မွေးလာတဲ့ ကပြားကလေးတွေကိုလည်း အထင်သေး ခဲ့ကြတယ်။

‘ဒီတွင် အဘတို့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတွေကလည်း အဲဒီလို အင်ဂရေစီကို ယူတဲ့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို အထင်သေး လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ဆန့်ကျင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ်လို့သာ လူလေးနှင့် အန်ဇူလီဘိုင်တို့ ယူခဲ့ကြရင် လူလေးဘက်ကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့ ဘက်ကလည်း ဒါမျိုးကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မဆိုင်ပါဘူး အဘရယ်၊ သူတို့ လက်မခံတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ’ အက်ရိုက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြော၏။

‘ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပဲ။ တကယ်လို့ လူလေးက သူတို့ဖျက်တဲ့ ကြားထဲက အတင်းယူခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း ဆပ်သခင်မတွေက အန်ဇူလီဘိုင်ကို သူတို့အိမ်တို့ ဧည့်ခံပွဲတို့ကို ဖိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ သားသမီးတွေကိုလည်း အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့အိမ်ကို သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်ဇူလီဘိုင်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘သူတို့ အမျိုးတွေကတောင် သူ့ကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမယ် မထင်ဘူး။ ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို မကောင်း ပြောကြမှာပဲ။ ကိုယ်က စော်ဘွားသမီး မဟာရာဇာ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကိုယ် အနေမတတ်လို့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အင်ဂရေစီ အမျိုးသမီးတွေရဲ့

အပြောအဆိုကို ခံရတယ် ဆိုပြီး သူ့ကို မေးခေါ်ကြမှာပဲ။ ခု ဘိသောရောက်တော့ ဘိသော မဟာရာဇာနှင့် သူ့မူးမတ်တွေက သူ့ကို ကပြားသမီး ဆိုပြီး အထင်သေးကြသလို သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြီး အထင်သေးကြမှာပဲ လူလေး။

‘လူမျိုးဆိုတာ ဘယ်လူမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အမျိုးကိုမှ မဟုတ် ထင်ကြတာကလား၊ သွေးမနောတဲ့ လူက သွေးနောတဲ့ လူကို အထင်သေးတယ်၊ အယုံအကြည်ကင်းတယ်၊ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ။ ဒါဟာ လူမျိုးတိုင်းရဲ့ အားနည်းချက်ပဲလို့ ထင်တာပဲလေ၊ ဒါကို ဘယ်လူမျိုးမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ အန်ဇူလီဘိုင်ကို လက်ထပ်ပြီး ဘိလပ်တို့ ဘယ်တို့ ခေါ်သွားရင် မကြာခင်မှာ လူလေး ဒီအကြောင်းတွေကို သိလာ တွေ့လာရမှာပဲ။ သူ့ကို ယူရင် လူလေးကို နယ်ခြားစောင့်တပ်ကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားတပ်တွေကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ အဘရာ၊ လူတွေနှင့် နေလို့မရရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေမှာပေါ့’

‘တောကြီးမျက်မည်းထဲကို သွားနေရင်နေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာလောက ကလေး တစ်ခု သတ်သတ် ဆောင်ချင်ဆောက်၊ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ လူလေးမှာ အိမ်နီးနားချင်းတို့ အပေါင်းအသင်းတို့ ဆိုတာ ရှိရပေလိမ့်မယ်ဗျ၊ သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး သူတို့ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရလိမ့်မယ်၊ သည်းခံခြင်း တရားဆိုတာမျိုးဟာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ပန်းမျိုးဖြစ်တယ်ဗျ၊ နေရာတကာမှာ မပေါက်ဘူး၊ အင်မတန်မှလည်း ညှိုးနွမ်းလွယ်တယ်။

‘ခု လူလေး လျှောက်ရတဲ့ လမ်းဟာ အင်မတန် ပင်ပန်း ခက်ခဲတဲ့ လမ်းဆိုတာ အဘ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီး လျှောက်ခဲ့ကြတာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် အကောင်းဆုံးလို့ အဘ ထင်တာပဲ။

ဒီတော့ အန်ဇူလီဘိုင်တောင် ဒီလမ်းကို သတ္တိရှိရှိနှင့် ရွှေ့သွားသေးရင် လူလေးကတော့ ဘာဖြစ်လို့ မရွေးနိုင်ရမှာလဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျွန်တော် ရွေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင် ရွေးစရာလည်း ရှိမှ မရှိတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပြီးပြီးသားကို ဘာဖြစ်လို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတော့မလဲ၊ ပြီးခဲ့တာတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ကောင်းတာတွေပါခဲ့ရင် ဒီအကောင်းတွေ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ဝမ်းသာရမယ်၊ ကိုယ် မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အတွက် နောင်တရပြီး အချိန်တွေ ဖြုန်းနေမယ့် အစား ကောင်းတာတွေကို ရှာကြံပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲတဲ့ စိတ်ကို မွေးနိုင်ရမယ်။

‘ဒီမှာလူလေး၊ လောကများ မိန်းမတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတာအပြင် တခြားကောင်းတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါကိုတော့ လူလေးလည်း သိမှာပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်အကြောင်း မဆုံခဲ့ကြလို့ မညားခဲ့ကြရတဲ့ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အသက် ရှင်နေကြပါတော့မလဲ၊ သူတို့အဖို့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကန္တာရကြီးလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့၊ ဘယ်မှာ ပျော်စရာရယ်လို့ ရှိပါတော့မလဲ၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ ဒီပြင်လူတွေနှင့် စာရင် အများကြီး ကံကောင်းပါသေးတယ်။

‘ကဲပါကွယ်၊ ဒါတွေကို မပြောပါနှင့်တော့၊ တခြားအကြောင်းကို ပြောကြရအောင်ပါ၊ အချိန် သိပ် မရှိတော့ဘူး၊ အဘမှာ ဒီအပြင် ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်’

ကိုဒါဒတ်သည် နယ်စပ် တောင်ပေါ်ရှိ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိကျွမ်းကြသော မိတ်ဆွေများ အကြောင်းကို ပြောလိမ့်မည်ဟု အက်ရှ်က ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က ကဗူးလံတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေများကို ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

ကဗျာလင်တွင် အဘုရင်၏ ရှုရှား သခင်ဆပ်များတို့၏ သူလျှိုများ မည်မျှ ခြေရှုပ်နေကြသည့် အကြောင်း၊ လမ်းပေါ်တွင် လူငါးယောက် တွေ့လျှင် တစ်ယောက်မှာ အဘုရင်၏ ကျေးတော်မျိုး ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကျန်လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ထိုသူလျှိုထံမှ လာဘ်ယူနေသူများ ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်ယောက်မှာ ထိုသို့ လာဘ်ယူရန် စဉ်းစားနေသူများ ဖြစ်သည်ဟု ရယ်စရာ ပြောနေကြကြောင်း။

အာဖဂန်ပြည်နယ် စော်ဘွားကြီး ရှားအလီသည် ဗြိတိသျှတို့ကို မုန်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာသေးမီက အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် နော့သ်ဗရွတ်ထံတွင် သူ့ကို လုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခဲ့ရာ ဘုရင်ခံချုပ်က ငြင်းပယ် လိုက်သည့်အတွက် ယခုအချိန်တွင် ရှားအလီသည် အဘုရင် ရှုရှားကို အားကိုးလျက် ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်အတွင်းတွင် ဗြိတိန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပျက်ပြားလာခဲ့ကြောင်း...။

‘ခု နောက်လာမယ့် ဘုရင်ခံချုပ် သခင်ဆပ်ကတော့ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ပြေလည်တန်ကောင်းရဲ့လို့ ယူဆရတာပဲ၊ ဒီလိုမှ မပြေလည်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဗြိတိသျှနှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ချိန်လောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်တုန်းကလည်း နှစ်ဖက်စလုံး ဘယ်သူမှ အကျိုး မရှိခဲ့ကြဘူး’

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်သည်။ လောကတွင် မည်သူမျှ မိဘတို့၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာ မယူတတ်။ ဘိုးဘွားတို့၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာ ယူဖို့ ဆိုသည်မှာ ဝေးလွန်းစွာ။ ထို့ကြောင့် လူများသည် သူတို့ကိုယ် သူတို့အဟုတ်ထင်ကာ ဆက်၍ လုပ်ကြသည်တွင် ယခင်က အမှားမျိုးများဖြင့်သာ ပြန်တွေ့ကြရခြင်း။

အက်ရှ်သည် ကာကာဂျီ ပြောဖူးသော စကားများကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကာကာဂျီက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ် အဘရ၊ လူအိုကြီးတွေကတော့ မေ့တတ်တယ်တဲ့၊ လူငယ်တွေကျတော့လည်း သူတို့ မမွေးမီက ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ရှေးရာဇဝင်ပဲဆိုပြီး ပယ်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ ရှေးတုန်းကဆိုတော့ ဒီလိုပဲ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် မှားကုန်ကြမှာပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ ဘာမှ နားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်တဲ့၊ တကယ်ကတော့ လူငယ်တွေဟာ သူတို့ မိဘတွေ၊ ဘိုးဘွားတွေ၊ ကြီးဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေ အားလုံးကို အထင်သေးနေကြတာတဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်’

ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်

‘မရယ်နှင့် လူလေး၊ အဘတို့ တစ်တွေကတော့ ပထမအကြိမ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်ကြီးကို အမှတ်ရနေကြသေးတယ်၊ ဒီတော့ လူလေးတို့လို အဘရဲ့သား အရင်တို့လို လူငယ်တွေကလည်း ဒီစစ်ပွဲကြီးအကြောင်းကို သိထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ အဘတို့ တစ်တွေ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ထင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် အဘရ၊ ရာဇဝင် စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါပြီးပါပြီ၊ အင် စိတ်တော့ မချမ်းသာစရာကြီးပေါ့လေ’

‘စိတ် မချမ်းသာစရာ ကောင်းရုံတင် မကဘူးပျ၊ တော်တော် ကြေကွဲဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ အာဖဂန် လူမျိုးတွေနှင့် အင်ဂရေစီတွေတင် သေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗြိတိသျှ သခင်ဆပ်တွေရဲ့ တပ်ထဲမှာ ဝင်အမှုထမ်းခဲ့ကြတဲ့ ဆစ်လူမျိုးတွေ၊ ပန်ချာပီတွေ၊ ဂျတ်လူမျိုးတွေ အားလုံး သေခဲ့ကြရတာ၊ ဗြိတိသျှ ဆပ်သခင်တွေက ခု ရှားအလီရဲ့ ခမည်းတော် ဒိုဇ်မိုဟာမက်ကို တိုက်ဖို့ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် လွှတ်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီ စစ်တပ်ကြီးဟာ အောင်ပွဲခံပြီး အာဖဂန် လူမျိုး တော်တော်များများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကဗျာလင်ကို သိမ်းပြီး နှစ်နှစ်လောက် တပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။

‘သူတို့ ရည်ရွယ်တာကတော့ နှစ်နှစ်လောက်တင် မကဘူး၊ အကြာကြီး သိမ်းပိုက်ထားကြမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ ပြန်ဆုတ်သွားရပြီး တောင်တွေ ကျော်ပြီး ဖရိုဖရဲနှင့် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်၊ သူတို့ အင်ဂရေစီတွေ တစ်သောင်း ခုနှစ်ထောင်လောက် အနက် ဂျလာလာဗတ်ကို ပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ထင်သလဲ၊ တစ်ယောက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ခင်ဗျ၊ သိရဲ့လား။’

‘ကျန်တဲ့ လူတွေဟာ တောင်ကြားတွေထဲမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် သေခဲ့ကြရတယ်၊ သိုးအုပ်ကို ဝံပုလွေတွေ ဆွဲသလို လူမျိုးစုတွေက တောင်ကြား တွေကနေပြီး ထွက်တိုက်ကြတဲ့အတွက် သေခဲ့ကြရတယ်၊ တချို့လည်း တောင်ကြားက နှင်းခဲတွေထဲမှာ နစ်ပြီး သေခဲ့ကြရတယ်၊ နောက်မကြာခင် အဘရဲ့ အဖေဟာ အဲဒီတောင်ကြားကို ဖြတ်တော့ တောင်စောင်းတွေပေါ်မှာ အရိုးတွေ အရိုးတွေ တောင်လို ပုံနေလိုက်ကြတာ နည်းသလား၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ သွားသည့်တိုင် အရိုးတောင်ကြီးကို မြင်နေရတုန်းပဲတဲ့’

‘ကျွန်တော်လည်း မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားသည်အထိ အရိုးတွေကို မြင်နေရတုန်းပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် အဘရာ၊ ဒါတွေက ကြာလှပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ပြန်ပြီး တွေးနေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ခု အဘပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သိပ်တော့ မကြာသေးဘူးနော်၊ အဘတို့ အဖေများနှင့်အတူ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေ ခုထိ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ လူသတ်ပွဲကြီးတွေထဲမှာ ပါခဲ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို သူတို့ သားတွေ သမီးတွေကို ပြောမယ့် လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိကြဦးမှာပဲ’

‘ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ အဘရာ၊ ဘာများ ဆန်းလို့လဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ အကြောင်းကို အာဖဂန်နစ္စတန်က မြို့တွေ ရွာတွေမှာ ခုတလော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး ပြောနေကြတာလဲ၊ အဘကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေ အတွင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကြားခဲ့ရပြီ၊ ဒီလို ပြောလာတာဟာ ကောင်းတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြီး လွဲမှားတဲ့ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်တွေကို ထကြွအောင် ဆွပေး၊ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ရဲ့ ခွန်အားနှင့် အရှိန်အဝါကို အထင်သေးအောင် လုပ်။’

‘ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလို ပြောတဲ့လူတွေကလည်း လူစိမ်းတွေဗျ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ တရားဟောဆရာတွေ၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ကုန်သည်တွေ၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ တစ်ညလောက်အိပ်ပြီး လူစုစု ရှိရင် အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောတော့တာပဲ၊ ဟိုတုန်းက ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေလေတော့ ရိုးတော့ ရိုးနေပြီပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သာသာထိုးထိုးကလေး ပြောကြတော့ လူတွေကလည်း မဟုတ်မှတ်ပြီး သွေးကြွ လာကြပြန်တယ်၊ ဒီလို လုပ်နေတာဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့နောက်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲလို့တောင် အဘ တွေးချင်လာတယ်’

‘ရှားအလီလို လူမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဇာဘုရင်ရဲ့ ရှားတွေလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှားအလီ အဖို့တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိစရာ အကြောင်း မမြင်ပါဘူး’

‘ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ရှား ဆပ်က ကျေနပ်မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ကျေနပ်အောင် လုပ်ပြီး ရှားဆပ်ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းမှာပေါ့၊ တကယ် ရှားဆပ်သာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ခြေကုပ်ရခဲ့ရင် အိန္ဒိယကို ရန်မရှာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ အဘကတော့ ရှားဆပ်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဗြိတိသျှဆပ်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဗြိတိသျှဆပ်လည်း

အဘတို့တိုင်းပြည်က ပြန်ထွက်သွားပြီး ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ လက်ထဲကို ပြန်ပေးခဲ့တာကိုပဲ ကြိုက်တယ်’

‘ကိုယ့် တိုင်းရင်းသားတွေ ဆိုတာ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးတွေ ဆိုပါတော့’

အက်ရှ်က ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူလေးကလည်း သိလျက်သားနှင့်နောက်နေပြန်ပြီ၊ အဘဆိုလိုတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေဆိုတာက ဟောဒီ ဟင်းဒီ ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယပြည်ကြီးပေါ်မှာ မွေးဖွားလာပြီး အဲဒီ ပြည်ကြီးကို ပိုင်တဲ့လူတွေကို ပြောတာပျ။ သူတို့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ နေလာတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ၊ နိုင်ငံခြားက လာနေတဲ့ လူတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး’

ကိုဒါဒတ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ထားပါလေ၊ အဘ ပြောချင်တာက အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည် အကြောင်းပါ၊ နယ်စပ်ရဲ့တစ်ဖက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းကို လူလေးက အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောပြမယ် ဆိုရင်တော့...’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း.....

‘ကြံကြီးစည်ရာ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောလို့ ဘယ်သူက အရေးတယူ လုပ်ပြီး နားထောင်မှာလဲ’

‘ရဝါလ်ပင်ဒီက ဘရားဆပ်တွေ နားထောင်မှာပေါ့၊ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်တွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆပ်တွေ ရှိသားပဲ၊ လူလေးနှင့် သိတဲ့ လူတွေတစ်ပုံကြီး၊ သူတို့ နားထောင်မှာပေါ့’

‘ကျွန်တော့်လို ပါမ္မား အရာရှိကလေးက ပြောလို့ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ အဘရဲ့၊ သက်သေ အထောက်အထား မရှိ ဘာမရှိနှင့်’

‘အဘ ကိုယ်တိုင်က ပြောထားတာပဲ လူလေးရဲ့’

‘နယ်စပ်က ရွာတွေမှာ တချို့လူတွေက ရှေးတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို လိုက်ပြောပြီး လူတွေကို သွေးထိုး ပေးနေကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောတယ် ဆိုတာလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဘူးလေ အဘရဲ့၊ သက်သေ အထောက်အထား ရှိရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ပြနိုင်မှ သူတို့ ယုံမှာပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့၊ မရယ်ရင်လည်း ဈေးစကားတွေ ပြောပြီး သူတို့အချိန်ကို လာဖြုန်းရမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူမှာပေါ့၊ ဒီကောင် တယ်ပြီး လူရာဝင်ချင်တဲ့ ကောင်လို့ ပြောမှာပေါ့’

ကိုဒါဒတ်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်....

‘မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ လူလေးကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေက ယုံကြည်လို့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် ခိုင်းလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ လူလေးကို အထင်မကြီးရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဘယ်မှာ ခိုင်းပါ့မလဲကွယ့်’

အက်ရှ်က မျက်နှာထား တည်သွားကာ မကျေမနပ်ဖြင့်....

‘ဒါတော့ အဘ မှားသွားပြီပျ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စကို ခိုင်းလိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးခင်ပျ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေနှင့် ခွဲထားချင်လို့၊ နယ်စပ်ဒေသမှာ မထားချင်လို့၊ ကျွန်တော်က ဟိန္ဒူစတန်နီ စကား ကောင်းကောင်း တတ်လေတော့ ဒီစကားကို ကောင်းကောင်း နားလည်ရင် အလုပ်လည်း မြန်မြန်ပြီးလို့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ’

‘ခု ပြန်လာတော့ လူလေး ကောင်းကောင်း တာဝန်ကျေခံပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီနေရာကို ပြန်မပို့ချင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခု ရှာပြီး တစ်နေရာရာကို ပို့ကြဦးမှာ၊ ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အမြင်မှာ အနှောင့်အယှက် တစ်ခု၊ ဂြိုဟ်ကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘာဘူရီး ဒီအကြောင်းတွေကို အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောချင်ရင် အဝါရှားတို့၊ ဇာရင်တို့ကို အပြောခိုင်းရင် ပိုကောင်းမယ်၊ သူတို့ပြောရင် တစ်ရေးပိုလ် ပိုက်ဂရမ်တို့ တပ်မှူးတို့က နားထောင်ချင် ထောင်မယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကိုတော့ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ’

‘ကျွန်တော်က ပိုက်ဂရမ်ဆပ် ဆီကို ဘာသွားပြီး ပြောရမှာလဲ’

နောက်မှ ဇာရင် အသံကို ကြားရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ ဒေါ်ကြီးဖာတမာ ဘီဂမ်းက သူ့အိမ်ထဲတွင် ဖိနပ်စီးခွင့် မပြု။ ထို့ကြောင့် ဇာရင် ရောက်လာသံကို သူတို့ မကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဒါဒတ်က သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြင့်...

‘အလိုလေး၊ ငါလည်း နားတွေ ဘာတွေ သိပ် မကောင်းတော့ပါလားဟ၊ နင် လာတာကို လုံးလုံးကို မကြားလိုက်ဘူး၊ အရှေ့ကလည်း သူ့ဘာသာသူ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောနေတာနှင့် နင်လာတာကို မကြားလိုက်တော့ဘူး’

ဇာရင်နှင့် အက်ရှ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။ အက်ရှ်က...

‘ဘာဘူရီး၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မဟုတ်တရုတ်တွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အမှန်တွေ၊ ခုထိ ကျွန်တော့်ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကရော မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကရော မကြိုက်ကြသေးဘူး၊ ကျွန်တော်က နယ်နှင့် ခံထားရတဲ့သူ၊ နယ်နှင့်ခံ ပြန်သွားရရင်လည်း ကျွန်တော့် စကားကို သူတို့ လက်ခံကြဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မပြောပေမဲ့လည်း ဒီလောက်ဆို သူတို့ သိပြီးလောက်ပါပြီဗျာ၊ သူတို့မှာ နေရာတကာ အထောက်တော်တွေ ရှိနေမှာပေါ့’

များမကြာမီ ဇာရင် သူတို့နားသို့ ရောက်လာသည်။

ဇာရင်က သူတို့အနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ....

‘နေစမ်းပါဦး သခင်ဆပ်၊ ဘာတွေကို ပြောနေကြတာလဲ’

‘ဪ ခင်ဗျားအဖေက ပြောနေတာပါ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ဒါကို စောစောစီးစီး မနိုင်ရင် တစ်နေ့မှာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာပြီး အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ ရုရှားတွေနှင့် ပေါင်းသွားနိုင်တယ်တဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တော့ အလကားထိုင်နေရတာ ပျင်းလှပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်ရခိုက်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှားအလီဟာ ရုရှားဆပ်သခင်တွေကို ကဗူးလ်ကို လာအုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးခဲ့မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခွင့် ပြုခဲ့မှာကို အင်ဂရေစီ ဆပ်သခင်တွေ စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလို စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အင်ဂရေစီဆပ်တွေဟာ စော်ဘွား အကြောင်းကိုရော၊ အာဖဂန် လူမျိုးတွေ အကြောင်းကိုရော နားမလည်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ ခင်ဗျ’

ကိုဒါဒတ်က....

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခု ရောက်လာတဲ့ သခင်ဆပ် အသစ် (အိန္ဒိယပြည် ဘုရင်ခံချုပ် အဖြစ်ရောက်လာသည့် လော့ဒ် လစ်တန်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။) သာ အမြော်အမြင် ရှိတယ် ဆိုရင်၊ စိတ်ရှည်ရင်၊ စော်ဘွားနှင့် အာဖဂန် ပြည်သူတွေ အကြောင်းကို နားလည်တယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေမှာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခုအတိုင်း

ဆက်သွားနေတယ် ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် အာဖဂန်ကြားမှာ စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဘယ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တိုက်တာ ခိုက်တာ သတ်တာ ဖြတ်တာတွေကို သဘောကျတာ ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာတော့ ရွာတွေ အခြေပျက်တာ၊ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ အလဟဿဖြစ်တာ၊ လူတွေ သေကြ ကြေကြတာတွေကို မမြင်ချင်တော့ဘူးကွယ်’

ဇာရင်က...

‘ဒါပေမယ့် အဘရယ်၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ လူဆိုတာ သူ့အချိန် မရောက်မချင်း မသေဘူးတဲ့၊ သူကအကြောင်းနှင့်သူ ဖြစ်လာကြတာတဲ့’

‘အဖေကတော့ အသက်ကြီးလို့လား မသိဘူးလေ၊ အဖေမှာ သားသုံးယောက် ရှိတယ်၊ သုံးယောက်စလုံးက စစ်တပ်ထဲမှာ၊ အာဖဂန်နှင့် နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်ရင် သူတို့ ဝင်တိုက်ကြမှာပဲ၊ အဖေကို အဘွားကြီးအို ဆန်တယ်လို့ ပြောချင် ပြော၊ သူတို့တစ်တွေ သေသွားတာကို အဖေ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူး၊ သူတို့တစ်တွေ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားတွေ သမီးတွေနှင့် နေတာကို မြင်ချင်တယ်၊ သေရင်လည်း သေချိန်ရောက်လို့ သေတာမျိုးကိုပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နယ်စပ် တစ်လျှောက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကို မကြားချင်ဘူး၊ မုန်တိုင်းတွေ ဘာတွေ ဆင်တာကို မမြင်ချင်ဘူး’

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်၏ ခြေအစုံကို ကုန်း၍ ထိလိုက်၏။

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနှင့် အဘရယ်၊ လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရင် ဒီမိုးတိမ်တိုက်တွေဟာ လွင့်သွားမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျတော့ အဘရဲ့ သားသုံးယောက်ဟာ ဇိမ်နှင့် ထိုင်ပြီး နေရမှာပေါ့၊ ဘာမှ မလုပ်ရလို့ လက်သည်းကို ကိုက်လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လိုက်နှင့်’

‘တော်စမ်းပါကွယ်၊ လူလေးလည်း ဇာရင်လိုပဲ၊ တယ်စစ်တိုက်ချင်ကြတာကိုး၊ လူလေးတို့က စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာ ကစားစရာ လောက်များ အောက်မေ့နေကြသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် ရာထူး ဂုဏ်ထူးတက်ဖို့ အခွင့်ကောင်း တစ်ရပ်လို့များ ယူဆနေကြသလား မဆိုနိုင်ပါဘူး’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်လျက်...

‘ပြီးတော့ လူဖို့လည်း ပါပါသေးတယ် အဘရ၊ အံ့မယ် အဘရေ၊ ဒါလီဆားခန်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတုန်းက ကဗူးလဲမြို့ထဲတွင် ကျွန်တော် ရှစ်ရက်တောင် ကြာခဲ့တယ်၊ သောက်ကျိုးနည်း ချမ်းသာတဲ့မြို့ ခင်ဗျ’

အက်ရှ်က လက်တွဲ၍ ကိုဒါဒတ်ကို ထူပေး၏။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က သူ့အကူအညီကို မယူ။ သူ့ဘာသာသူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ဦးဖောင်းထုပ်ကို ပြင်ပေါင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူကြီးများကို နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်ရမည်လောဟု မာန်သည်။

‘ကဲ အောက်ဆင်းပြီး ထမင်းလေး ဘာလေး စားကြဦးစို့၊ မပြန်ခင် မင်းတို့ ဒေါ်ကြီးနှင့် စကားလေး ဘာလေး ပြောပြီး နည်းနည်းပါးပါးလည်း နားရဦးမယ်’

သူတို့သုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေကြသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ကြီးဘိန်းကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

အဘွားကြီးက တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောနေသေးသည်။ သူတို့နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သန်းခေါင်လောက် အထိ တစ်ရေး အိပ်ကြ၏။

သန်းခေါင် အရောက်တွင် အစေခံ တစ်ယောက်လာနှိုးသဖြင့် အဝတ်အစား လဲကာ အက်တော့ မြို့ကလေးကို ဖြတ်၍ လှေတံတားများဆီသို့ လာခဲ့သည်။

လပြည့်နေ့ည လဝန်းကြီးက ရွန်းရွန်းမြမြ။ လပြည့်ဝန်း၏ လရောင်ထဲတွင် ကုန်းမြစ်သည် ဘော်ငွေရည်တို့ကို လောင်းထားသည့် ပြင်ကျယ်ကြီး။ 'မြစ်မင်းတို့၏ ဖခင်' ဟု ခေါ်သော ကုန်းမြစ်ကြီးသည် တဝေါဝေါ တဒီးဒီး အော်မြည်လျက်။

လှေများကို အောက်က တွဲချည်ပြီး ခင်းထားသည့် တံတား အနီးတွင်မူ ရေလှိုင်းကြောင့် လှေများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တကျိကျိ မြည်လျက်။ ရေစီးအလိုက် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ မြစ်သံတွေ ကြားထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကားပြောရန် ကြိုးစားခြင်း မပြုကြတော့။ စင်စစ်တွင်မူ ပြောစရာ စကားလည်း မရှိတော့ပြီ။

တံတား တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကာ နယ်စပ်ဒေသ လူမျိုးစုများ ထုံးစံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေဖက် နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင်လည်း စကား တစ်လုံးမျှ မပြောမိကြ။

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေး၏။ ကိုဒါဒတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ထဲတွင် အတန်ကြာ ဆုပ်ထားပြီး သူ့နဖူးတွင် ထိထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပျဉ်ပြားများပေါ်သို့ မြင်းခွာ ကျသံသည် တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာ၏။ မြစ်ရေ တဝေါဝေါ စီးသံကို စည်းလိုက်ပေးနေသည့် ဗုံသံများသဖွယ်။ သို့ရာတွင် ခဏကြာလျှင် မြင်းခွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

တံတားတွင် အစောင့်ကျနေသည့် စန္ဒရီသည် သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်စား စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။ ရှဲခနဲ မီးခြစ်သံနှင့် ယမ်းနံ့နှင့် ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်မှ အရောင်ကြောင့် အက်ရှ်၏ မြင်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကာ တစ်ချက် ဟီလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကမူ မတုန်မလှုပ်။

အက်ရှ်သည် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက် တံတား တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက် ကုန်းအတွက်ကလေးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မြင်းသမားက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်က မြင်းကို ရပ်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အက်ရှ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆလမ်ပေး၍ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

နောက် တစ်ခဏတွင်မူ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို ဆက်၍ စီးသွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သေးငယ်သွားကာ ပက်ရှုပါ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

'မိတ်ဆွေကကော သူတို့နှင့်အတူ လိုက်မသွားဘူးလား' ဟု စန္ဒရီက ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် မေးသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့မေးခွန်းကို မကြားသည့်နယ် မည်သို့မျှ မဖြေ။ အတန်ကြာမှ ခပ်လေးလေးဖြင့်...

'မလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က လိုက်ခွင့်မှ မရတာ'

'ဪ ဟုတ်လား'

စန္ဒရီသည် သူ့ကို သနားဟန် ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှ ပြောကာ သမ်းဝေနေပြန်သည်။ အက်ရှ်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည့် သူ့မြင်းကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဘီဂမ်းသည် သူ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး တစ်နာရီလောက် စကားပြောကြသည်။ ဘီဂမ်းက ယင်းချပ် ကာထားသည့် အခန်းအကွယ်တွင် ထိုင်ပြီး သူက အပြင်မှ နေရခြင်း ဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် အက်ရှ်က

နားထောင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ အချိန်ကုန်သည်။

အက်ရှ်သည် တစ်ယောက်တည်း နေရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ဇူလီနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ်ပြောသွားသည့် စကားများကို အေးအေးဆေးဆေး တွေးချိန်ရသည် မဟုတ်လော။

လထွက်၍ မကြာမီ ဘီဂမ်း အိမ်မှ ထွက်လာသည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ်၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။ အက်ရှ်သည် မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့သည်။ ကြိမ်တောကလေး တစ်ခုထဲတွင် သူ့ အဝတ်အစားများကို လဲ၍ ဝတ်ပြီးနောက် လ မဝင်မီတွင် မာရီ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တည်းခို ဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ပူလောင် အိုက်နေသည့်တိုင် ပန်ကာကလေးမျှ မရှိ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် တစ်နေ့လုံး တည်းခိုဂေဟာအတွင်း အောင်းကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သင်းမြဲသော ထင်းရှူးနံ့နှင့် တောင်ပေါ် လေညင်းနုနုတို့ရှိရာ မာရီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဝေါလီ ရောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကသ္မိယ ပြည်နယ်သို့ သွားကာ တစ်လခန့် တောပစ် ထွက်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဝေါလီ ကလည်း မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့်၊ အက်ရှ်ကလည်း မြင်းတပ်သားတွေ ထားလေ့ ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားကြီးနှင့်။

တကယ့် ပျော်စရာ အားလပ်ရက်ကလေး။ ရာသီဥတုကလည်း ဆိုစရာ မရှိ။ ပြောစရာတွေကလည်း မကုန်နိုင်။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်နှင့် တွေ့သည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည့်တိုင် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ကြားရသည့် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းကို မပြောမိ။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

စင်စစ် နယ်စပ်ဒေသတွင် သည်လို ဆူပူမှုတွေ ဖြစ်သည်မှာ ဘာမျှ မဆန်း။ ဖြစ်နေကျမျှသာ။ အာဖဂန်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စများသည်လည်း သူ့အဖို့ ဘာမျှ အရေးမကြီး။ သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။

ဇူလိုင်လ အလယ်လောက် အရောက်တွင် ရာသီဥတုသည် ရုတ်တရက် ဖောက်သွားကာ မိုးတွေ ဆက်တိုက်ရွာနေသည်။ တောင်များပေါ်တွင် တောင်ခိုးတွေ ဝေလျက်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်များပေါ်တွင် သွား၍ တောပစ်ရာမှ ဆရင်နဂါသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရင်နဂါ မြို့အစွန် ထင်းရှူးပင်များ အကြားတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရွက်ဖျင်တဲ ထိုးနေကြ၏။

ထင်းရှူးနံ့သင်းကာ အေးမြနေသည့် တောင်ပေါ်လေတွင် နေခဲ့ရပြီးနောက် ဆရင်နဂါသည် ပူသလို အိုက်သလိုလို ထင်နေရသည်။ မြို့ထဲတွင် အိမ်တွေကလည်း သစ်သားအိမ်တွေ။ လမ်းတွေကလည်း ကျဉ်းရသည့်အထဲတွင် ညစ်ပတ်သေးသည်။ အနံ့ကလည်း မျိုးစုံ။

သို့ရာတွင် ဆရင်နဂါမြို့အပြင်ဘက်မှ ဒါးလ်ကန်ကြီးကမူ ကြာပွင့်တွေ ဝေလျက်။ စိမ်းစိမ်း ပြာပြာ ရွှေရွှေ အရောင်တို့ ယှက်သန်းနေသည်။ ပိန်ညင်းငှက်တွေ၊ ရေညောင့်ကောင်တွေက လူးလာ ပျံဝဲနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကန်ထဲတွင် ရေချိုး ရေကူးကြသည်။ နေစာလုံကြသည်။ ထိုဒေသတွင် နာမည်ကြီးသည့် ချယ်ရီသီးတွေ၊ မက်မုံသီးတွေ၊ ဖရဲသီးတွေကို စားကြသည်။ မဂို ဘုရင်ကြီး အက္ကဘာ၏ သားတော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ရှာလီမာနှင့် နိဿျ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးများသို့ လျှောက်လည်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ပျော်စရာ အချိန်ဆိုသည်မှာ အလွန်အကုန်မြန်သည်။ ရွှေနေခြည်တို့ ပက်ဖျန်းသည့် နေများသည် ကုန်ဆုံးသွားကြလေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် ဘုရားမူလာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ထင်းရှူးပင်တွေ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသည့် တောင်ပေါ်ရွာကလေးများကို ဖြတ်သန်းကာ တောင်ကမ်းပါးယံစောင်းတွင် ပတ်၍ ဖောက်ထားသည့် လမ်းမြှောင် ကလေး အတိုင်း ဂျေလွန်မြစ် စီးဆင်းလျက် ရှိရာ မြေပြန့်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

မာရီးသို့ ရောက်လျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် အိပ်နိုင်ပြီ။ မာရီးတွင်လည်း နှင်းမြူတွေ ဆိုင်းကာ မုတ်သုံ ဝင်စပြုပြီ။ သို့ရာတွင် တောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာသည်နှင့် တိမ်ထူသည် ပါးစပြုလာကာ ပူအိုက်စ ပြုလာလေပြီ။ မြေပြန့်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ပူလောင် အိုက်စပ်လျက် ရှိလေပြီ။

မာဒူးမှာ အဗိုဒဗတ် မြို့နယ်ရှိ ရွာကလေးသို့ ခွင့်ယူ၍ ပြန်သွားရာမှ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပြောင်းလဲသည်ဟု မထင်ရသည့်တိုင် ဘိသောသို့ လိုက်ခဲ့ရခြင်း၊ ရာသီဥတု ပူပြင်းသည့် တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လာရခြင်းတို့ကြောင့် မာဒူးမှာလည်း ကိုဒါဒတ်လိုပင် ဇရာ၏ ဒဏ်ကို ခံရစ ပြုနေလေပြီ။

မာဒူးသည် အပြန်တွင် သူနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့၏။ သူငယ်ကလေးက အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာတွေနှင့်၊ နာမည်က မာဒီရာဟု ခေါ်ပြီး နောင်တွင် ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု မာဒူးက ပြောသည်။

‘အလုပ်သင်တို့ ဘာတို့ ခေါ်ရင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို ရွေးပြီး ခန့်ချင်တာ ဆပ်သခင်လေးရဲ့၊ တစ်ချို့ချွတ်ကရားလေးဆိုရင် ဘုရားခန့်နာကို ချက်ဖို့ ပြတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ ရေနွေးတောင် ကောင်းကောင်း တည်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မာဒူးက ပြောသည်။

သူတို့ ဘန်ဂလိုလေးက ပန်းနံ၊ မှန်အိမ်မှ ရေနံဆီနံ့ဖြင့် မွှေးလျက်။ မာလီက ပန်းစိုက် အိုးများထဲတွင် ထပ်တစ်ရာပန်းတွေ ဂန္ဓာမာပန်းတွေကို ထိုးထားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် သူတို့အတွက် ရောက်နေသည့်စာတွေက တစ်ထပ်ကြီး။ ‘ဟုမ်း’ ခေါ် ဌာနေမှ လာသည့်စာများ ဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် ဝေါ်လီထံ လိပ်တပ်ထားသည်။

ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် စာနှစ်စောင်မှာ အက်ရှ်ထံသို့ ပို့သည့်စာ ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခွဲလောက်က ရေးလိုက်သည့် စာများဖြစ်သည်။ တစ်စောင်မှာ ကာကာဂျီထံမှ ဖြစ်၍ နောက်တစ်စောင်မှာ မူးလ်ရတ်ထံမှ ဖြစ်ပြီး ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ နန်းတက်သည့် အခမ်းအနားကို အသေးစိတ် ရေးထားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ အတွက် အမှုထမ်းခဲ့သည့် အက်ရှ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီကလည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ အလည်လာပါရန် ဖိတ်ကြားခိုင်းကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘိသောပြည်နယ် သတင်းအကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

‘အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့အနေနှင့် ဘိသော အကြောင်းကို ဘာထည့်ရေးစရာ လိုမလဲ’

အက်ရှ်သည် လက်ဖြင့် လုပ်သည့် စာရေးစက္ကူကို ခေါက်ရင်း တွေးနေသည်။ ကာရီကုတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိအဖို့ နိဗ္ဗိတံနေလေပြီ။ စာအုပ် ပိတ်ပြီးသွားလေပြီ။ စာမျက်နှာကို နောက်ပြန်လှန်၍ မရတော့။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကလပ်သို့ သွားရန် ဝေါ်လီက အဖော်ညှိသည်။ ခွင့်ယူ သွားကတည်းက ကလပ်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ကြသေး။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်က မာဒူးနှင့် စကားပြောချင်သေးသည့်အတွက် လိုက်မသွားဖြစ်။

ဝေါလီသည် ကလပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရာ နှစ်နာရီလောက် ကြာလျှင် သူ မမျှော်လင့်သည့် ဧည့်သည် တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်က တခြားသူ မဟုတ်၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ဝိုက်ဂရမ်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် ခွင့်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် ပန်ဂျပ် နယ်စပ်တွင် တောပစ်ထွက်သွားပြီး ပြန်အလာ ပေတစ်ရာပေါ်တွင် ဝေါလီနှင့် သွားတွေ့သည်။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေဦးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဝေါလီက ကလပ်တွင် မတည်းဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည့် သူတို့ ဘန်ဂလိုတွင် တည်းရန် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေါလီ အလေးစားဆုံးသူမှာ အက်ရှ် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ လေးစားသူမှာ ဝိုက်ဂရမ် ဖြစ်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် တပ်ထဲတွင် သဘောကောင်း၍ လူချစ်လူခင်များသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့အစ်ကို ကွင်တင်ဝိုက်ဂရမ်မှာလည်း အိန္ဒိယ တပ်တွင်း သူပုန်ကြီးတုန်းက အသတ်ခံခဲ့ရသည့်အတွက် ဝေါလီသည် သူ့ကို လေးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက စစ်ဗာရီ သူပုန်များက ဒေလီကို သိမ်းထားသည်။ ထိုစဉ်က ကွင်တင် ပါသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် မိုင်ခြောက်ရာကျော် ခရီးကြီးကို အပြင်း ချီလာခဲ့ကြသည်။ သူပုန်တို့ သိမ်းထားသည့် နယ်မြေများကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ကာ ဒေလီ မြို့အစွန်က တပ်နယ်မြေကို အတင်း ဝင်သိမ်းခဲ့ကြသည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ကွင်တင် ဝိုက်ဂရမ်၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။ ကွင်တင်သည် တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရကာ နောက် နာရီ အနည်းငယ်အတွင်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သေကာနီးတွင် 'ရဲဘော်မသေ သေသော် ငရဲမလား' ဟု ဆိုသည့် စာပိုဒ်ကလေးကို ရွတ်ဆိုသွားလိုက်သေးသည်။

ဝေါလီသည် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်။ မျိုးချစ်စိတ်ကလေးကလည်း တော်တော် ပြင်းထန်သည်။ ဝေါလီသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည့်အခါတွင် သွေးကြွကာ အားကျနေသည်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် သေရခြင်းသည် မြတ်သည့် သေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြသည့် ဝိုက်ဂရမ်နှင့် ဖရက်တို့သည် သူ့အစ်ကို ကွင်တင်၏ ဂုဏ်ရောင်ဖြင့် ပွဲလည်တင့် နေကြသည် ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

ဝိုက်ဂရမ် ပြန်သည့်အခါတွင် ဝေါလီသည်လည်း ခွင့်စေ့သဖြင့် မဒန်းရီ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ပြန်လိုက်သွားခဲ့သည်။

သူတို့မရှိတော့သည့်အခါတွင် ဘန်ဂလိုသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက်။ မနက်ဆိုလျှင် ရေချိုးခန်းတွင် ဆိုလေ့ရှိသည့် ဝေါလီ၏ စစ်သီချင်းသံတို့ကို မကြားရတော့။ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါတွင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဟာလာ ဟင်းလင်း။

ထိုအခါကျမှပင် အက်ရှ်သည် သူ့ဘန်ဂလိုကို သတိပြုမိတော့သည်။ သူ နေသည့် ဘန်ဂလိုက ဈေးထဲက ပွဲစားတစ်ယောက်ထံမှ ငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အခန်းတွေက ညစ်ပတ်လျက်။ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေက ဟောင်းနွမ်းလျက်။

ထိုစဉ်တုန်းကမူ သည်လောက် သတိ မထားမိ။ စိတ်တိုင်းအကျကြီး မဟုတ်သည့် တိုင် နေပျော် ထိုင်ပျော်ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူ ငှားထားသည့် ဘန်ဂလိုသည် ကျက်သရေ မရှိဟု ရုတ်တရက် ထင်လာ၏။ မှိုနဲ့၊ ဖုန်နဲ့၊ ကြွက်သေးနဲ့တို့ဖြင့် ဖွန်လျက်။

ဝေါ်လီ အိပ်စက်ခဲ့သည့် အိပ်ခန်းနှင့် သူ့အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် ဧည့်ခန်းသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ လူမနေသည့်နယ်။ ဝေါ်လီ နေသွားသည့် အမှတ်အသားဆို၍ ဒိုဘီ စာရင်း မှတ်ထားဟန်တူသည့် စက္ကူစုတ်ကလေး တစ်ရွက်မျှသာ။

အက်ရှ်သည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အခန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း မိမိသည် ဝေါ်လီနှင့် ကွဲရလေပြီဟု စိတ်တွင် ခံစားလိုက်ရသည်။

မိမိအား နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့တွင် ပြန်၍ လက်ခံမည် ဆိုလျှင်မူ ဝေါ်လီနှင့် မကြာခဏ တွေ့ရဦးမည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ အကြာကြီး ကွဲနေပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြမည် ဆိုလျှင် ဝေါ်လီနှင့် သူတို့အကြားတွင် ရှိခဲ့သည့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတို့သည် လွင့်ပြယ် သွားကြတော့မည်။ ထိုအထဲတွင် ဝေါ်လီတွင်လည်း မိတ်ဆွေသစ်တွေ၊ အပေါင်းအသင်း သစ်တွေ တိုးနေတော့မည်။

ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လေပြင်းကလည်း တိုက်လိုက်သေး၏။ မုတ်သုံ ဝင်ကာနီးဆိုလျှင် သည်လိုပင် မိုးသက်တွေ မုန်တိုင်းတွေ ဆင်နေကျ။ လေတိုက်သဖြင့် ယင်းချပ်ကြီးများက တဖျပ်ဖျပ်။ လေတိုက်သဖြင့် ပြုတ်ကြွေ ကျလာသည့် ညောင်ရွက်များက ဝရန်တာ တစ်လျှောက်တွင် ရှုပ်တိုက် ပြေးသွားလျက်။ လေတစ်ချက် ဆောင့်၍ တိုးခိုက်တွင် ဝေါ်လီ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် စာရွက်စုတ်ကလေးသည် သူ့ခြေရင်းနားသို့ လွင့်ကျလာ၏။

အက်ရှ်သည် ခြေရင်းသို့ လိမ့်လာသည့် စာရွက်လုံးကလေးကို ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ဒိုဘီစာရင်း မဟုတ်။ သူ စပ်ထားသည့် ကဗျာ စာရွက်ကလေး။ ကဗျာစပ်ရန် ကာရန်တွေကို လိုက်ရှာနေသည်ထင်။

မြင့်မြတ်၊ ဝင်းလျှပ်၊ ထင်းရှူး မတ်မတ်၊ အရက် ချိုမြ၊ ရောထွေး ရစ်ပတ်...။

ဝေါ်လီသည် စကားလုံး လှလှကလေးများကို အလွန် သဘောကျတတ်သည်။ မိန်းကလေး ချောချောတစ်ယောက်ကို မတွေ့လိုက်နှင့်၊ တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝေါ်လီတို့

ကဗျာစပ်လိုက်ပြီ။ ဝေါ်လီသည် သည်ထက် ရင့်ကျက်ပါဦးမည်လောဟုပင် အက်ရှ် သံသယ ရှိချင်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝေါ်လီဟာ မိန်းကလေးချောချောကလေးတွေကို ပိုးပြီး ကဗျာလေးတွေကို စပ်ချင်တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမချောတွေ ရက်စက် အကြင်နာ ကင်းပုံကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေး တိုင်တန်းချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ မျက်ခုံးတွေ မျက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့ခြေထောက်တွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့တစ်တွေ ရယ်သံတွေ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းပုံ တို့ကို စာဖွဲ့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ ဝေါ်လီဟာ ဒါတွေကို ဝါသနာ ပါရုံလောက်ပဲ ပါတာပါ၊ တကယ် သူ ဖြစ်ချင်တာက စစ်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက် အနေနှင့် ကျော်ကြားမှုမျိုးကို သူ လိုချင်တာပါ၊ ဘုရား သိကြားမလို့ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ပါစေဗျာ’

အက်ရှ်သည် စာရွက်စုတ်ကလေး တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစာမျက်နှာပေါ်တွင်မူ ပါသူန်းဘာသာ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု၊ ဝေါ်လီသည် ကမ္ဘာဦးကျမ်းမှ အခန်းတစ်ခန်းကို ပါသူန်း ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သည်စာရွက်ကလေးသည် ဝေါ်လီ၏ စရိုက်တစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြနေသည့် စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်။ ဘာသာတရားကို သူ ကိုင်းရှိုင်းပုံ၊ ကဗျာ ဝါသနာပါပုံ၊ မိန်းကလေး ချောချောတွေလျှင် သူ ပိုးချင် ပန်းချင်ပုံ၊ ဘာသာစာပေတွင် သူ အထုံ ဝါသနာကြီးပုံ၊ သူ ပြန်ထားသည့် ဘာသာပြန်ကလေးက အံ့ဩစရာ။ ပြေချောလျက်။ ဝေါ်လီသည် သူ ထင်သည်ထက်ပင် ပါသူန်း ဘာသာကို တတ်နေပါပကော။

... သူ့ကို တွေ့လျှင် သတ်မည် စိုးသည့်အတွက် ကာကွန် ကိုယ်ပေါ်တွင် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခု ရေးထိုး၏။ ကာကွန်သည် ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဒေသဥယျာဉ်၏ အရှေ့ နှောဒမြို့တွင် နေထိုင်လေ၏။

အက်ရှ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ စက္ကူစကလေးကို လုံးခြေ ပစ်လိုက်မိ၏။
ထို့နောက် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အက်ရှ်သည် အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကို ယုံလေ့မရှိ။ သို့ရာတွင်
အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်တွင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုအခါ
နယ်ခြားစောင့်တပ်များသည် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ရဖွယ် ရှိကြောင်းဖြင့် ကိုဒါဒတ်က
ပြောသွားခဲ့သည်။

ယခု သမ္မာကျမ်းစာနှင့် အာဗေလတို့ ကာကုန္ဒတို့ အကြောင်းကို
သွားတွေနေလေပြီ။ ကဗူးလ်မြို့သည် ကာကုန္ဒ၏ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကဗူးလ်ကို
ကာကုန္ဒ တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကဗူးလ်မြို့တောင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခု
အောက်တွင် ကာကုန္ဒ၏ အရိုးများကို မြှုပ်ထားကြောင်းဖြင့် အာရှတိုက် အလယ်ပိုင်းတွင်
အယူရှိကြသည်။

ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိ။ အဝေးကြီး။ ဝေါလီနယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် ရောက်ခြင်း၊
အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်နယ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေခြင်း၊ ဝေါလီက ထိုစာပိုဒ်ကို
ဘာသာပြန် လေ့ကျင့်ခန်း အဖြစ် လုပ်ထားခြင်း။ ထိုအရာများ အားလုံးသည်
တိုက်ဆိုင်မှုမျှသာ။ ယခု ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို ကြည့်၍ မိမိသည် အယူသီးနေလေပြီ။

အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် အယူသီးမှုကို စိတ်ထဲမှ မောင်းထုတ်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လေပြင်း တစ်ချက် တိုက်လိုက်သည့်အတွက် စက္ကူလုံးကလေးသည်
ဝရန်တာသို့ လွင့်ပါသွားကာ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ဝေါလီ၏ နောက်ဆုံး
ခြေရာလက်ရာ ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

အက်ရှ်သည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး
မည်းမှောင်ကာ မိုးကြီး သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။

အခန်း ၃၄

သည်တစ်ကြိမ် မိုးက စွေလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆက်တိုက်
ရွာနေသည်။ ဖုန်တွေ သိပ်သွားပြီး အပူရှိန် ကျသွားသည်။ မြေကြီးတွင်းထဲကို ရေတွေ
ဝင်ကုန်သဖြင့် တွင်းထဲမှ မြွေတွေ ထွက်လာကြကာ ဘန်ဂလိုရေချိုးခန်းတွေထဲသို့
ဝင်ကုန်ကြသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ပန်းအိုးတွေ ကြားထဲတွင် ဝင်ခွေနေတတ်ကြသည်။
အစေခံများက အော်ဟစ် ရိုက်ပုတ်၍ ခြောက်ထုတ်ကြရ၏။

သို့ရာတွင် တနင်္လာနေ့တွင် ဝေါလီနေရာသို့ ရောက်လာသည့် ဗိုလ်ကြီး
လီယွန်နယ် ကရင့်ပလေကိုမူ ဘန်ဂလိုမှ မောင်းနှင်ထုတ်၍ မရ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင်
အိမ်လွတ်တွေ ရှားပါးနေသဖြင့် လီယွန်နယ်သည် ဘန်ဂလိုတွင် လာတည်းနေရသည်။ သူ
မရောက်လာလျှင်လည်း တစ်ယောက်ယောက် လာမည်သာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ် အဖို့မူ
မည်သူလာလာ မထူးတော့ပြီ။

လီယွန်နယ်သည် အက်ရှ်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးသည်။ သူက
အသက်လည်း ကြီး၊ ရာထူးလည်း ကြီးသည့်အတွက် နေရာကောင်းကောင်း
ရသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုမျှမက သူထက်ငယ်သည့် အရာရှိကလေး
တစ်ယောက်နှင့် ဘန်ဂလို အဟောင်းကြီး တစ်ခုကို တစ်ဝက်စီ မျှနေရသည့်
အတွက်လည်း လီယွန်နယ် စိတ်တိုသည်။ တာဝန်ကြောင့် လာခဲ့ရသည့်တိုင်
အိန္ဒိယပြည်နှင့် တိုင်းရင်းသားများကိုလည်း ရွံ့မုန်း အထင်သေးသည်။

ရောက်ပြီး မကြာမီ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်သံကို အက်ရှ်၏ အခန်းဘက်မှ ကြားသည့်အခါ၌ လီယွန်နယ်သည် တံခါးမခေါက် ခွင့်မတောင်းဘဲ အက်ရှ် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ထမင်းချက်နှင့် စကား လက်ဆုံကျလျက်။ ထိုအထဲတွင် သူ့ထမင်းချက်က တမာကူအိုးကြီးကို တရူးရူး မြည်အောင် ရှူလျက်။

အစကမူ အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် မရှိသဖြင့် သူ့အစေခံတွေ ဝင်ရောက်ပြီး ထင်တိုင်း ကြိနေကြသည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် သည့် အခါတွင် အက်ရှ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လီယွန်နယ်သည် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာခဲ့မိသည့်အတွက် တောင်းပန်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အထူးတလည် တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကလပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို ပြောပြ၏။

ဗိုလ်မှူးရိတ်က အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ယခု သတင်းမှာလည်း ထူး၍ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ကြောင်း ပြောပြ၏။

‘အမှန်ကတော့ ကိုယ်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ အနေနှင့် ဒီကောင်တွေကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောနေဖို့ကို မကောင်းဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဗာရီ သူပုန်ကြီးတုန်းက ဟာတွေကို မေ့သွားကြပြီ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလူကို ပြောလိုက်ကွာ၊ ဒီတိုင်းရင်းသား အစေခံတွေနှင့် သိပ် အရောတဝင် မနေပါနှင့်လို့’

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ထိုအကြံကို လက်ခံကာ ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်သည်။ အစတွင် အက်ရှ်သည် နောက်ပြောင်သည် ထင်သဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော

လုပ်နေသေးသော်လည်း အတည်ပြောမှန်း သိသည့်အခါတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အကြီးအကျယ် စကားများကြ၏။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် သူ့လက်အောက်အရာရှိငယ် တစ်ယောက်က သူ့အား ဤသို့ ပြောရပါမည်လော ဆိုကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို တိုင်သည်။ သူ့အား ဝန်ချ တောင်းပန်ရမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

မိမိအား အခြားနေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးစေ လိုကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုနိုင်လျှင် အက်ရှ်ကို တခြားနေရာသို့ ပြောင်းပေးစေလိုကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့်မူ အစေခံများနှင့် တမာကူ အတူရှုကာ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ထိုင်၍ စကားပြောနေသော မျိုးမစစ်သူ တစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အတူ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

သူတို့ အထက်အရာရှိသည် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်တို့လို အမြင်မျိုးကိုလည်း လက်မခံ။ အက်ရှ်၏ အမြင်မျိုးကိုလည်း သဘောမကျသည့် ကြားသမား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရာရှိငယ် တစ်ယောက်က ကိုယ့်အထက်က အရာရှိတစ်ယောက်ကို ပြန်၍ ပြောခြင်းကမူ စည်းကမ်းနှင့် မညီညွတ်။

ထို့ကြောင့် အထက်အရာရှိသည် အက်ရှ်အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်ကိုမူ ယခုအချိန်တွင် အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ် ရှာမပေးနိုင်သေးကြောင်းဖြင့် ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြရုံမှ အပ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ဘန်ဂလိုတွင် အိပ်သည်ဆိုရုံမျှ အိပ်ကာ ကျန်အချိန်များတွင်မူ အပြင်တွင် အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ ထမင်းစားလျှင်လည်း ကလပ်တွင်ဖြစ်စေ၊ အရာရှိ ရိပ်သာတွင်ဖြစ်စေ စားတော့သည်။

ဒီလိုကောင်မျိုးနှင့်အတူ ကျွန်တော် မစားနိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ တကယ်ကတော့ ဒီလိုကောင်မျိုး ဒီတိုင်းပြည်ကို မပို့သင့်ဘူး၊ တွေ့ရင်လည်း သူတို့ကို စောစောစီးစီး တပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်' ဟု ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်က ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို ပြောသည်။

အက်ရိုက ဝေါလီထံသို့ ရေးသည့် စာထဲတွင် လီယွန်နယ်နှင့် ပတ်သက်၍

'လီယွန်နယ် ဆိုတဲ့ ငနဲဟာ တော်တော် ဘဝင်မြင့်ပြီး တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ ဒီလို ကောင်မျိုးတွေကို ဒီတိုင်းပြည်ကို ပို့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီလို ငနဲတွေကြောင့် လူကောင်းတွေပါ နာမည်ပျက်ရတာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ များများစားစား မရှိလို့ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့' ဟု ရေးခဲ့သည်။

အက်ရိုတွင် တပ်နယ်မြေထဲ၌ မိတ်ဆွေတွေ အပုံ၊ သို့ရာတွင် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေဆို၍မူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ယခင်ကမူ သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် ဝေါလီရှိသည်။ ယခု ဝေါလီကလည်း မအုန်းသို့ ပြောင်းသွားပြီ။ ဝေါလီ မရှိသည့် နောက်တွင် မိတ်ရင်း ဆွေရင်းကိုလည်း မရှာတော့။ ကလပ်တွင် လီယွန်နယ် ရှိနေတတ်သဖြင့် ကလပ်သို့လည်း မသွားတော့။ သည့်အတွက် မိတ်သ်စ ဆွေသစ် ရှာရန် မလွယ်ကူ။

ဤတွင် အက်ရိုသည် အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကင်းကွာလာကာ ကာဆင် အလီ၊ နာရယန်း စသည့်တိုင်ရင်းသား လူလတ်တန်းစားများ၏ သားများနှင့် ပေါင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် ပေါင်းရသည်မှာ အက်ရိုအဖို့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သူတို့နှင့် စကားပြောရသည်မှာလည်း လွတ်လပ်သည်။ သူတို့ပြောသည့် အကြောင်းအရာတွေ ကလည်း အစုံ၊ ဘာသာတရား၊ အဘိဓမ္မာ၊ ကောက်နံအထွက်၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ၊ မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စ စသည်တို့အားလုံး ပါသည်။ တပ်ထဲတွင် ပြောနေကျ မြင်းအကြောင်း၊ တပ်တွင်း သတင်းများ အကြောင်း၊ တပ်ဈေးဆိုင်များ အကြောင်းတို့ မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် အက်ရိုသည် သူတို့နှင့်လည်း အနေရခက်သည့် အခါမျိုးတွေ

ရှိတတ်သေး၏။ သူတို့က သူ့ကို ဂရုစိုက် ဧည့်ခံကြသည့်တိုင် သူတို့နှင့် မိမိကြားတွင် ခြားနားချက်ကြီး ရှိနေသည်ဟု အက်ရို ခံစားမိသည်။

သူတို့သည် အက်ရိုကို နှစ်သက်ကြသည်။ အက်ရို၏ အမြင်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူတို့ ဘာသာ စကားကို သူတို့နှင့် မခြား ပြောတတ်သည့် အတွက် သဘောကျသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် သူတို့ထဲမှ မဟုတ်။ သူ့ကို လှိုက်လဲ့စွာ ဆီးကြိုကောင်း ဆီးကြိုကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြား ဆပ်သခင် မင်းတို့၏ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်။ ထိုမျှမက...

အက်ရိုသည် သူတို့နှင့် ဘာသာ အယူချင်း မတူ။ သွေးချင်း တခြားစီ။ ကိစ္စတိုင်းကို အက်ရိုနှင့် ပြော၍ မဖြစ်။ သူ့ရှေ့တွင် ပြော၍ မရသည့် ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့ သားငယ် သမီးငယ်တွေက သူ့ကို ကြိုကြသည့်တိုင်၊ သူနှင့် လာ၍ စကား ပြောကြသည့်တိုင် သူတို့ အမျိုးသမီးများကို အက်ရို ယခုတိုင် မမြင်ဖူးသေး။

နာရယန်း အိမ်သို့ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ နာရယန်း၏ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ယောက် အိမ်သို့ သွားသည်ဖြစ်စေ သူတို့ကြားတွင် ဇာတ်ခွဲခြားမှု ရှိနေသည်။ သူတို့အထဲက ရှေးလူကြီးများသည် အက်ရိုနှင့် အတူစားသောက်၍ မဖြစ်။ သူတို့၏ ဘာသာတရားက ထိုအချက်ကို တားမြစ်ထားသည်။

ဤသည်မှာ ဘာမျှမဆန်း။ လူတစ်ယောက်တွင် ကာလ ရှည်ကြာစွာ စွဲခဲ့သည့် အယူအဆကို ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အတွင်းတွင် ဖျောက်ပစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။

သို့ရာတွင် ထိုအစွဲကြောင့် အယူသီးသူနှင့် အပြင်လူတို့ ဆက်ဆံကြရာတွင်ကား အထစ်အငေါ့ အခက်အခဲတို့ ရှိတတ်သည်မှာ အမှန်။

ထိုနှစ် ဆောင်းတွင် သတင်းတစ်ခု ထွက်လာ၏။ သတင်းက အခြား မဟုတ်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် စော်ဘွားတို့ ပက်ရှဝါမြို့တွင် အရေးကြီးသည့် ကွန်ဖရင့် တစ်ရပ်ကျင်းပမည်ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးသည့် ကိစ္စမှာ နှစ်နိုင်ငံကြားတွင် စာချုပ် တစ်ခု ချုပ်ဆိုရေး ကိစ္စ။

ထိုစာချုပ် ချုပ်မည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် မြောက်ပိုင်း ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်တို့တွင် အမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည်။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ထိုသတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်သည့်တိုင် ကလပ်သို့ မရောက်သည့် အတွက် အလေးအနက် ထားခြင်း မရှိ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဇာရင်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် ရောက်လာသေးသည်။ နာတာလူး အားလပ်ရက်တွင် ဝေါလီလည်း ရောက်လာသည့် အတွက် မိုရာလာ အနီးသို့ တောဘဲနှင့် စနိုက်များကို သွားပစ်လိုက်ကြသေးသည်။ အထိုက်အလျောက် အပျင်းပြေခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်လာသည့် အခါတွင်မူ ပြီးငွေစရာ။

ထိုအတောအတွင်း ဝေါလီထံမှ စာ မှန်မှန် လာသည်။ ဇာရင်ထံမှလည်း စာ လာသည်။ ကာကာဂျီထံမှလည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်အကြောင်း ရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင် ရသေးသည်။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ထံမှလည်း အကျိုးအကြောင်း စာရသည်။ သို့ရာတွင် ဇူလီ အကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ မကြားရ။

ကိုဒါဒတ်ထံမှလည်း စာရ၏။ သို့ရာတွင် မာကြောင်း သာကြောင်းမှ အပ ဘာမျှ ထူးထူးထွေထွေ မပါ။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်ကမူ ကလပ်တွင် ရောက်လာသည့် စာအချို့ကို တွေ့သွားသည့်အတွက် အက်ရှ်သည် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများနှင့် အဆက်အသွယ်

ရှိနေကြောင်း၊ သူ့ အဆက်အသွယ်များကို ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းသင့်သည်ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် ကြားရ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ် တစ်ယောက်မှ လွဲလျှင် မည်သူမျှ သူ့စကားကို အလေးအနက် မထားကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တပ်ထဲတွင် လူမုန်း များသူများဖြစ်ကြသည့်အတွက် မည်သူကမျှလည်း သူတို့စကားကို ထောက်ခံခြင်း မပြုကြ။

ဤတွင် နာမည်ကျော် ကထိက တစ်ဦးဖြစ်သည့် မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ဆိုသူကြောင့် ပြဿနာ တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

ဇန်နဝါရီ ဖေဖော်ဝါရီ လကုန်လောက်တွင် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ခရီးသည်များ အလာ နည်းသွားကြပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ရောက်လာ၏။ ပေါ်ဆန်သည် အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းတွင် ခရီးလှည့်လည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကို ဘုရင်ခံများ၊ သံကိုယ်စားလှယ်များ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခု ပက်ရှဝါမှ တစ်ဆင့် ဘုံဘေကို ဖြတ်၍ ဘီလပ်သို့ ပြန်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ လာသည့် အကြောင်းက 'အရှေ့တိုင်းမှ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ' ဆိုသည့် စာတမ်းကို ပြုစုရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါ်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်သူဟုလည်း ယူဆသည်။

သို့ဖြင့် မတ်လ တစ်ညနေတွင် ပေါ်ဆန်သည် ကလပ်တွင် ထိုင်ကြရင်း ထိုအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည်။

ပေါ်ဆန်က တရားဟောစင်မြင့်တွင် ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့်

‘ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အိန္ဒိယကို ရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားတွေနှင့် လယ်သမားတွေလောက်ကိုပဲ သိကြတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဇော်ဘွား တစ်ယောက်လောက်နှင့် စကားပြောပြီး မဆိုးပါဘူး။’

တော်သားပဲ ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်မျိုးလောက်ကိုသာ ချတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတန်းအစားထဲက အိန္ဒိယ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ စကား ပြောဖူးကြပြီလဲ။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆိုရင် ကိုယ့်လက်အောက်က အစေခံကို ချီးမြှောက်အမွှမ်းတင်နေကြတယ်။ ကိုယ့်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေရုံကလေးနှင့် ဒီအစေခံတွေကို ဒီလောက်...’

ထိုစဉ် အက်ရှ်သည် ကလပ်တွင် အကြွေးများကို ရှင်းရန် ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဆန်၏ စကားများကို ကြားလိုက်သည်တွင် အက်ရှ်က....

‘အစေခံတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် သစ္စာရှိတာကို ကျေးဇူး မတင်သင့်ဘူးလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့် လက်အောက် ငယ်သားများကို ကောင်းစွာပြုစု ဆက်ဆံခြင်းဟာ ခရစ်ယာန်ကောင်းတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပဲလို့ ယူဆတယ် ခင်ဗျ။ ခု မစ္စတာ ပေါ်ဆန်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော် မှားနေပြီပေါ့’

ပေါ်ဆန်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွား၏။ အတန်ကြာမှ ပြန်၍ ကုန်ဆည်လိုက်ကာ...

‘အို မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ တစ်ခုကို ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီမှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယ ကပြားတွေဟာ ကိုယ့်လက်အောက် ငယ်သားတွေကို ငဲ့ညှာချင် ငဲ့ညှာမယ်။ ကိုယ့် အထက် လူကြီးတွေနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ ပြေပြစ်ချင် ပြေပြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နှင့် တန်းတူချင်း ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာတော့ အဆင်မပြေတတ်ကြဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောတာပါ’

‘နေပါဦး ခင်ဗျ။ မိတ်ဆွေက ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်နှနှစ်လောက် ကြာကြာ နေဖူးပါသလဲ’ ဟု အက်ရှ်က လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုံချုံထား၍ မေးလိုက်သည်။

‘အက်ရှ်ကလည်းဗျာ၊ တော်ပါတော့၊ ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ’ ဟု မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အကျယ် အကျယ်ဖြစ်မည်ကို စိုးသဖြင့် တားလိုက်သည်။

ပေါ်ဆန်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ ပေါ်ဆန်သည် တရားပွဲများတွင် သည်လို ကလန်ကဆန် ထမေးသူမျိုးကို မတွေ့ဖူးသေးသည့်တိုင် အတွေ့အကြုံများသူ တစ်ယောက်ပီပီ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ....

‘မိတ်ဆွေ မေးတာကို ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တောင် မနေဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းပြည်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည် ရောက်လာတဲ့လူ ဆိုတော့’

‘အလည် ရောက်လာတာကလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်လား’

ပေါ်ဆန်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကုန်ဆည် မပျက်စေဘဲ...

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘုံဘေကို ကျွန်တော် နီဝင်ဘာလကပဲ ရောက်ပါတယ်။ ခုတော့ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျက်စိကို ဖွင့် နားကို စွင့်ပြီး လာခဲ့သူ ဆိုတော့ သူများတွေ မမြင်တာကို မြင်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ကစားသူထက် ပိုမြင်သည် ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ ခင်ဗျ’

‘ဒီတစ်ချက်မှာတော့ မိတ်ဆွေကြီး မှားသွားပြီ ထင်တယ် ခင်ဗျ။ အိန္ဒိယပြည်ကို ခရီးသည်တွေ လာပေါင်းများလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်သာ လာပြီး အပေါ်ယံလောက်ကိုပဲ ကြည့်၊ အပေါ်ယံလောက်ကိုသာ မြင်သွားကြတာပဲ ခင်ဗျ။ အမှန်ကတော့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အလွန် ရှေးဆန်ပြီး အလွန် ခေတ်နောက်ကျကြတယ်။ ဒီတော့

ကျွန်တော်တို့ကို လယ်သမား မပြည့်စုံသူတွေကိုပဲ ပေါင်းတတ် သင်းတတ်တယ်၊ လူလတ်တန်းစားတွေကို မပေါင်းတတ်ဘူး၊ သူတို့နှင့် မဝင်ဆုံဘူးလို့ ပြောသွားတာဟာ အဲဒီ လူတန်းစားတွေရဲ့အကြောင်းကို မသိလို့ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်တယ် ခင်ဗျ။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူတန်းစားတွေနှင့် ဝင်ဆုံဖို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်တည်းရဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝင်ဆုံချင်မှ ဖြစ်တာ၊ ဒါကြောင့် နှစ်ဖက် ကိစ္စ ခင်ဗျ’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ နေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက’

ဗိုလ်မှူးရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက် ရှိလေပြီ။

ပေါ်ဆန်က နီရဲ တုတ်ခိုင်သည့် လက်ညှိုးကို ထောင်ပြလိုက်ကာ...

‘ဗိုလ်မှူး ခဏကလေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ဒီမှာ ဗိုလ်လေး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့အိမ်ကို အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ကို ဖိတ်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတားအဆီးကြီးကို ဖြိုချဖို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မကြိုးစားသင့်ပေဘူးလား၊ ဒီလို ဖြိုချမှသာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန် နားလည် မလာနိုင်ပေ ဘူးလား၊ ဒီနည်းနှင့် ကြိုးစားခြင်းအားဖြင့် ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အခြေခိုင်အောင် မကြိုးစားသင့်ပေဘူးလား’

အက်ရှ်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်၏။ ပေါ်ဆန်မှာ သူ ရယ်လိုက် သဖြင့် စိတ်ဆိုးစပြုလာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီနည်းဟာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားဟာ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တယ်လို့ကော ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ၊ အကြောင်း

တစ်ခုလောက် ပြစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင် အကြောင်းပြချက် တစ်ချက်လောက်ပဲ ထုတ်ပြစမ်းပါ’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ဒီလို ... အဲ ...’

ပေါ်ဆန်မှာ မျက်နှာ နီရဲလျက် ရှိလေပြီ။

‘ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အရှင်သခင်တွေ အောင်နိုင်သူတွေ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တိုင်းရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လက်အောက်က လူမျိုးဖြစ်နေတော့ သူတို့အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သွားလည်ရင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ချင်နေကြတယ်လို့ ထင်သလား။

‘ကျုပ် ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဗျ။ ကျုပ် ပြောတာက ဒီအဓိပ္ပါယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်တို့က သူတို့ထက် ရှေ့တန်း ရောက်နေတဲ့ လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူမျိုး၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျုပ်တို့ရဲ့အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို သူတို့ကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ကျုပ်တို့ စာပေကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ဆေးသိပ္ပံတို့ အထွေထွေသိပ္ပံတို့ စတဲ့ ပညာရပ်တွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေးကြရမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် မပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ် ပြောသယောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျုပ် စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ပြောပါ မစ္စတာ’

‘ပယ်လဟမ် မာတင် အက်ရှ်ပါ’ ဟု အက်ရှ်က ဝင်ထောက်၏။

‘အို ဟုတ်လား’

ပေါ်ဆန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူသည် ပယ်လဟမ်မျိုးနှင့် သိကျွမ်းသူ ဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ စားခွဲဖူးပြီး ဟင်းလျာ နှစ်ပွဲ ကုန်သည်အထိ စကားတွေ အမျှင်မပြတ် ဒိုင်ခံ ပြောခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ရှင် ဆာ မက်သယူး ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ခဲ့သည်ကို

နားထောင်ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုအဖြစ်ကို သူ မမေ့သေး။ ယခု စကားကို တုံးတံ ပြောတတ်သည့် ထိုသူငယ်သည် ထို ပယ်လဟမ်မျိုးထဲကများ ဖြစ်နေလေသလော။

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခရီးသည် တော်တော်များများက အပေါ်ယံတွေကို မြင်မြင်ပြီး ဒီလို ယူဆ သွားတတ်ကြလို့ပါ’

ရပ်တန့်က ရပ်မည်ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ထိုနှစ်နေရာသီတွင် မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရမည် အမှန်။ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက်လည်း ပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်။ သူ့ဘဝ ခရီးသည် တစ်မျိုး ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ခုပြဿနာမှာ အက်ရှ် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပြဿနာဖြစ်သည့်အတွက် အက်ရှ် ဤတွင် မရပ်နိုင်။

‘တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ် ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ လက်တွေ့လုပ်နေရတဲ့ လူတွေ နေရာကလည်း ဝင်ပြီး ကြည့်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်’

‘ဘယ်လို ဝင်ကြည့်ရမှာလဲဗျ’

‘ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကျွန်းဟာ သူတစ်ပါးကျွန်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့၊ အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးရဲ့ လက်အောက်ခံလို့ပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ရာထူးတွေကို အိန္ဒိယအမျိုးသားတွေက ယူထားကြပြီး အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံကလည်း ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံ ဓလေ့တွေနှင့် ဟပ်စပ်ခြင်း မရှိတဲ့ ဥပဒေတွေကို ပြဋ္ဌာန်းထားပြီ ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်မှာလည်း အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွေ လာချထားတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ အုပ်စိုးမှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတွေကို အကြမ်းဖက် နှိပ်ကွပ်နေတယ် ဆိုပါစို့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် အိမ်တွေက သူတို့ကို ဖိတ်ပို့မလား၊ ဘယ်လို သဘောထားမယ် ထင်သလဲ။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါ၊ အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတွေဟာ အဲဒီ အိန္ဒိယတွေကို မကျေနပ်လို့ ထကြွခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလို ထကြွခဲ့တဲ့

နေရာမှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်း ခံခဲ့ကြရတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိယ အုပ်စိုးသူများဟာ အဲဒီ ထကြွမှုမှာ ပါဝင်တယ်လို့ သံသယ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို အပြစ်ပေးခဲ့တယ်၊ အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖြူဆိုရင် အတင်း နှိပ်ကွပ်တယ်ဆိုရင် အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတစ်ယောက်အနေနှင့် ခင်ဗျား ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။

‘အဲဒီလိုအချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ အိန္ဒိယအုပ်စိုးသူတွေနှင့် ဖက်လွှဲတကင်း နေချင်ပါ့မလား၊ ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ဖောက်နေချင်ပါ့မလား၊ ဒီလောက်အထိ ခင်ဗျားသဘောထား ကြီးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ တကယ့် ခရစ်ယာန် သူတော်ကောင်းကြီးပဲ ခင်ဗျ၊ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်ခဲကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး ဦးချ ကိုးကွယ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

အက်ရှ်သည် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာ ပေါ်ဆန် မည်သို့ ချေပမည်ကို ဆက်လက် နားထောင်ခြင်း မပြုတော့။

စင်စစ် မစ္စတာ ပေါ်ဆန်သည်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်။ မစဉ်းစားခဲ့သဖြင့် ဘာမျှလည်း ပြောစရာ မရှိ။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်တို့မှာ ဒေါပွ၍ မဆုံး။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မစ္စတာပေါ်ဆန်၏ အယူအဆကို ကြိုက်လှသည် မဟုတ်။ အက်ရှ်ကို နဂိုက အမြင်ကတ်နေရသည့် အထဲတွင် သူတို့ခေါ်လာသည့် ဧည့်သည်ကို စော်ကားရပါမည်လောဟု ဆိုကာ အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လီယွန်နယ်က

‘တော်တော်စော်ကားတဲ့ ကောင်ဗျာ၊ သူများ စကားပိုင်းထဲလည်း ဝင်ပြီး ပြောသေးတယ်၊ သူ့ကို မိတ်ဆက်မပေးဘဲနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း အသားလွတ် စော်ကားသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ဟာ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ဗျ၊ ဒါ

သက်သက်မဲ့ စော်ကားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတင် မကဘူး၊ ကလပ် တစ်ခုလုံးကို စော်ကားတာ၊ ဒီတော့ ကလပ် ကော်မတီက ဒီကောင်ကို အတောင်းပန် ခိုင်းပေးရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီကောင်ကို ကလပ်က ထုတ်ပစ်ရမယ်’

ဗိုလ်မှူးရိတ်က

‘ဟို ကလပ် ကော်မတီကို တိုင်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနှင့်၊ ကော်မတီက သူ့ဘာသာသူ အရေးယူချင် ယူပေါ့၊ ပေါ်ဆန် ဆိုတဲ့ လူကလည်း လေများများရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရာရှိ တစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုပြောဖို့ မပြောနှင့် တွေးတောင် မတွေးသင့်ဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ အင်္ဂလန်ကျွန်းကို အိန္ဒိယက လာအုပ်စိုးပြီး အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွေ ချထားရင်တဲ့၊ ကျားသားမိုးကြိုး သူမို့လို့ ပြောရက်တယ်၊ ဒီကောင်ကို နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနှင့်တောင် စွဲဖို့ ကောင်းတယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ကို ခပ်စပ်စပ် ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန် ဆုံးမလေ ကောင်းလေပဲ’

ဤတွင် နဂိုက သတ်ချင် ပုတ်ချင်နေသည့် လူမိုက်တွေ ပေါ်လာကြသည်။ သည်လို လူမိုက်တွေမှာ နေရာတကာ ရှိစမြဲ။ သူတို့ကို ကလန်ကဆန် လုပ်သူ၊ သူတို့နှင့် သဘောချင်း မတွေ့သူဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ ‘သင်ခန်းစာ’ ပေးချင်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်သည် လူမိုက် ခြောက်ယောက်လောက်ကို ရှာကာ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အက်ရ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့။ အက်ရ်မှာ အလွန် အအိပ်ဆတ်သူ ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ အက်ရ်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ခံ ပညာများကို သင်ထားခဲ့သည်။ အရေးကြုံလာလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ အားကစားသမား စိတ်ဓါတ်တွေ၊ ကွင်းဘာရီ စည်းမျဉ်းတွေကို မလိုက်နာတော့ဘဲ ကိုယ်က လက်ဦးအောင် အသာရအောင် တိုက်ခိုက်တတ်သည့် အကျင့်ကို ရလာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးရိတ်တို့ လူသိုက်သည် ထိုအချက်ကို မတွက်မိ။ နောက် မတွက်မိသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ သူတို့တစ်တွေနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍ ဂုန်းဂုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေကို ကြားလျှင် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လူတွေ နိုးကုန်မည်၊ ညစောင့်တွေလည်း နိုးကုန်မည်ဆိုသည့် အချက်ကို သူတို့ မတွက်မိကြ။

ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားသည်တွင် ဓါးပြတိုက်ပြီ အထင်ဖြင့် ညစောင့်က သံကြိုးကြိုးနှင့် နံပါတ်တုတ်ကြိုးကို ကိုင်လျက်၊ ဂူးလ်ဘတ်က သံတုတ်ကြိုးကို ကိုင်ကာ ကူလူရန်၊ မာဒူးနှင့် တံမြက်လှည်းသမားတို့က ပိုလို ရိုက်သည့် တုတ်၊ မီးဆွ၊ သံကောက်နှင့် တံမြက်စည်းကြိုးများကို ကိုင်၍ အတင်းပြေးဝင်လာကြသည်။

မီးတွေ ထွန်းပြီး ရန်ပွဲပြီးသည့်အခါ၌ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဒဏ်ရာအသီးသီး ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

အက်ရ်မှာ သတိလစ်သွား၏။ ဗိုလ်မှူးရိတ်နှင့် သူ့လူများ လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်။ မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်းနှင့် အထလိုက်တွင် ကုလားထိုင်နှင့် တိုက်မိကာ လဲသွားပြီး မှန်တင်ခုံနှင့် ဝင်ဆောင့်မိသဖြင့် သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးရိတ်မှာလည်း နှာခေါင်းပဲ့သွားကာ ခြေတစ်ဖက် အဆစ် လွဲသွားသည်။ ခြေသွက် လက်သွက်ရှိသည့် ကူလူရန်း တစ်ယောက်မှ အပ အခြား ဒဏ်ရာ အနာတရ မရှိသူ ဆို၍ မည်သူမျှ မရှိ။

စင်စစ် သူတို့ ရန်ပွဲသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်။ (သို့ရာတွင် ခေါင်းပေါက်သူ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ ညှိမည်းကာ ဖူးဖူးရောင်သူ၊ ထိပ်ပေါက်သူ၊ ခြေကျိုးလက်ပဲ့ ဖြစ်သူ၊ အညှိအမည်း စွဲသူတို့မှာ မနည်းလှ။) ဒဏ်ရာတွေက များသဖြင့် ဆိုင်ရာတို့က ထိုကိစ္စကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ပြုသည်။

ဤတွင် သူတို့ အခြေများကို မကျေနပ်သည့် အတွက် ထပ်မံ စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ယခု ရန်ပုံတွင် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား အစေခံများလည်း ပါဝင်ကြသည်ကို တွေ့လာရသည်။ ဤတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ဒီအတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင်ကို မြန်မြန် ပြောင်းပစ်မှ ကောင်းမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ရောက်လေရာရာမှာ တော်တော် ပြဿနာ တက်တဲ့ကောင်’

တပ်မှူးက အော်သည်။ တပ်မှူးက စစ်ဗာရီတို့၏ သူပုန်ကြီးတုန်းက ကောင်ပုရန်နှင့် လပ်ကနောင်မြို့များတွင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အတွေ့အကြုံ ရှိနေလေပြီ။

‘ဘယ်သူလဲ ဗိုလ်မှူး၊ အက်ရှိကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး ထင်...’

ဝါရင့် ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်က သူ့အပြစ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်တာကတော့ သူ ဂြိုဟ်မွေတာဗျ၊ ကလပ်မှာ သူ မဟုတ်တရုတ်တွေ သွားပြောတော့ ဟိုလူတွေက မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဝင်ရိုက်တာပေါ့၊ တကယ်ဆို ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ်လာတဲ့လူကို ဒီလောက် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဖို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီကောင် ဂြိုဟ်မွေလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဒီကောင်သာ ဒီမှာ ကြာကြာနေရမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ တက်လာဦးမှာပဲ၊ သူ့မိခင် တပ်ရင်းမှာတောင် ပြဿနာပေါ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို ပြောင်းပေးလိုက်တာဗျ၊ ခုထက်ထိ ပြန်မခေါ်သေးတာကို ကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ဝိုင်းကူတဲ့ ကောင်တွေအားလုံးက အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား အစေခံတွေချည်းပဲ၊ ဒါကို မမေ့နဲ့၊

ဒီကောင်ကို ဝင်ရိုက်တဲ့ လူတွေက ခါးပြဲတွေ ဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲဗျ၊ သစ္စာ ရှိတဲ့အတွက် သူတို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။’

‘ခုတော့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အချင်းချင်း ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ အစေခံတွေက ဘာဝင်ရှုပ်စရာ ရှိသလဲ၊ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီသတင်း တပ်ထဲ ပေါက်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ မြို့ထဲ ရောက်သွားရင်လည်း အင်္ဂလိပ်တွေ လုပ်ပြီး တိုင်းရင်းသားတွေ ဝိုင်းရိုက်တာကို ခံရတယ်ဆိုရင် ရှက်စရာကြီး၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီက မြန်မြန်ပြောင်းလေ ကောင်းလေ’

ဗိုလ်မှူးရိတ် မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တို့တွင်လည်း ပတ်တီးတွေ အဖွေးသား။ တပ်မှူးသည် ဗိုလ်မှူးရိတ်အား ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ရမည်လောဟု ဆိုကာ ပြစ်တင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ဒဏ်ရာတွေ မပျောက်မချင်း တပ်ထဲသို့ မပြန်ရဟု ဆိုကာ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူနှင့် အပေါင်းပါများမှာမူ တစ်သက်တွင် မှတ်လောက် သားလောက် အဆူခံလိုက်ရကာ မိမိတို့ အဆောင်များထဲမှ ထွက်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် တိုက်ခိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ ကျူးလွန်ခံရသူ ဖြစ်သည့် အက်ရှိမှာမူ မိမိ အဝတ်အစားများကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကာ ပေးစရာ ရှိသည့် အကြွေးတို့ကို ပေးဆပ်ပြီးနောက် မိမိအစေခံများနှင့် အတူ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဒေလီနှင့် ဘုံဘေသို့ ထွက်မည့် စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားရမည်ဟု အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။

အမိန့်အတိုင်းဆိုလျှင် အက်ရှိသည် ဘုံဘေမြို့မြောက်ဘက် မိုင်တစ်ရာလောက် အကွာရှိ ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်ထဲမှ အမွှာဒဘတ်မြို့တွင် စခန်းချနေသော ရိုးပါးဟောင် ခေါ် မြင်းတပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရန် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ဆိုလျှင် မိုင် နှစ်ထောင်ကျော် ဝေးသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ခွာရမည်ဆိုသည့်အခါတွင် အက်ရှိ ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်မိ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် သူ တွယ်တာစရာတွေ ရှိသည်မှာ မှန်၏။ မြို့ထဲတွင် ရှိကြသည့်

သူမိတ်ဆွေတွေ၊ မြင်းစီးထွက်လိုက်လျှင် တောင်ခြေရင်းသို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားနိုင်သည့် လမ်းကလေးတွေ၊ ကောင်းကင်ပြာပြာ အောက်က တောင်တန်း ပြာပြာကြီးတွေ၊ မြောက်လေ ပြန်လာလျှင် ပါလာတတ်သည့် ထင်းမီးခိုးနဲ့တွေနှင့် ထင်းရှူးနဲ့ သင်းသင်းတွေ။ ထိုအရာများကို သူ မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က ကြည့်လိုက်လျှင် ယခု သူ ပြောင်းရမည့် နေရာသည် ရာဇပုတ်ပြည်နယ်နှင့်ဆိုလျှင် မိုင် ခုနစ်ဆယ်ကျော် လောက်သာ ဝေးသည်။ ကျီးကန်းပျံ လမ်းအတိုင်း အဖြောင့်သွားလျှင် ဘိသောနှင့် မိုင်တစ်ရာကျော်လောက်သာ ဝေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် ဘိသော ဇော်ဘွား၏ နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရသည့်တိုင် ဇူလီနှင့် သိပ် မဝေးတော့။

အာဏာပိုင်များသည် သူ့ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှ တစ်ဖက်သတ် နှင်ထုတ်လိုက်ကြ သည့်တိုင် လီယွန်နယ်လို လူတစ်ယောက်နှင့် ဘန်ဂလို တစ်ခုတည်းတွင် အတူနေရသည်ထက် ယခုလို နယ်နှင့်ခံရသည်က အများကြီးတော်သေးသည်ဟု အက်ရှ် အောက်မေ့သည်။

နောက် စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်။ ဖြေသိမ့်စရာ တစ်ချက်။ မိမိသည် ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရသည်ဖြစ်စေ၊ ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရသည် ဖြစ်စေ ဝေါ်လီတို့၊ ဇာရင်တို့နှင့် တွေ့ရမည် မဟုတ်တော့။

နယ်စပ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် သတင်းများ ပေါ်ထွက် လာပြီးသည့် နောက်တွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် ခွင့်များ အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာဖဂန် လူမျိုးစုများသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ လိုက်လျောသော အချက် အချို့ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဆူပူ ကန့်ကွက်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် မတွေ့နိုင်တော့သည့် အတူတူဆိုလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ပြောင်းရသည့်တိုင် အကြောင်းမထူးပြီ။

အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက် ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် တပ်ထဲတွင် ခွင့်များကို ပိတ်လိုက်သည့် စာကို မဒန်းမှ ရခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကိုဒါဒတ်နှင့် နောက်ဆုံး တွေ့စဉ်က ပြောသွားသည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ နောက်တစ်ချိန် စစ်ဖြစ်ဦးမည်လော မဆိုနိုင်။

သို့ဖြစ်လျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်ရတော့မည်။ အချို့သည် တိုက်ပွဲတွင် ကျကောင်း ကျနေခဲ့ကြတော့မည်။ မိမိမှာမူကား ဖုန်ထူသော ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်က တပ်စခန်းတစ်ခုတွင် အချိန်တွေ ဖြုန်းနေရတော့မည်။

သည်လို စိတ်မကောင်းစရာတွေကို အက်ရှ် မတွေးချင်။ ယခု သူ ကြားရသည့် အာဖဂန် လူမျိုးစုများအရေးသည် စစ်ဖြစ်လောက်သည်အထိ ကြီးကျယ်မည် မထင်။

ထို့ပြင် ထိုကိစ္စသည် ကိုဒါဒတ် ပြောသွားသည့် စကားနှင့်လည်း ပတ်သက်မည်ဟု သူ မယူဆ။ ကိုဒါဒတ်သည် အသက် ကြီးရှာပြီ။ အသက်ကြီးလာပြီဆိုလျှင် သူသူကိုယ်ကိုယ် အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေကို ပုံကြီးချဲ့တွေးကာ ပူပန်တတ်ကြစမြို့။ သူပြောသည့် စကားတွေကို အလေးအနက် ထားနေ၍ မဖြစ်။

ရဝါလ်ပင်ဒီမှ မထွက်မီ တစ်ရက်မှာ အက်ရှ်အဖို့ အလုပ်အများဆုံးနေ့။ အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကြီးနှစ်ကောင်ကို ရောင်းခဲ့ရန် စီစဉ်ရသည်။ သူ့မြင်းကြီး ဘာရာဇာကို မဒန်းရှိ ဝေါ်လီထံသို့ အပို့ခိုင်းရသည်။ မြို့ထဲရှိ မိတ်ဆွေများကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရသည်။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲခန့် လောက်မူ ကြာလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း မိတ်ဆွေတွေဆီကို ခပ်သော့သော့ စာတို စာရှည်ရေးသည်။

ကာကာဂျီထံ ရေးသည့် စာတွင် အက်ရှ်က

‘တကယ်လို့ တူမတော်တွေဆီကို ကာကာဂျီ အလည်လာခဲ့ရင် ရှေ့နည်းနည်း ဆက်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကာကာဂျီ အလည်လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ပါရစေ၊ နောက်ထပ် သိပ်ပြီး သွားရ လာရတော့တာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ နီးနီးကလေးပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းက နည်းနည်း ကွေတော့ လေးငါးရက် ခရီးလောက်တော့ ရှိမယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကာကာဂျီ လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာပြီး ခရီး သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကနေ ကြိုနေမှာပါ။ ကာကာဂျီကတော့ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့...’

ဟုတ်သည်။ ကာကာဂျီသည် သူ့အား ခရီးသုံးပုံ နှစ်ပုံရောက်အောင် လာကြိုခွင့် မပြု။ ကာကာဂျီသည် သည်မျှလောက် အသက် အရွယ်တွင် ဘိသောသိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် လာမည်ဟု အက်ရှ် မထင်။ သို့ရာတွင် လာခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကာကာဂျီသည် ဇူလီနှင့် တွေ့၍ စကား ပြောကြမည် မူချ။

ကာကာဂျီသည် သူ့စာများထဲတွင် ဇူလီ၏ အကြောင်းများကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသည့်တိုင် အက်ရှ်နှင့် တွေ့လျှင်မူ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြမည် အမှန်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏အကြောင်းကို သိချင်မည်မူ အမှန်။ ဇူလီတစ်ယောက် နေထိုင်၍မှ ကောင်းပါ၏လော၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရှိပါ၏လော ဆိုသည်ကိုမူ သူ သိချင်လိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး မကောင်းသတင်းမျှ ဖြစ်စေ သိချင်မည်မှာ အမှန်။ ဘာမျှ မကြားရသည်နှင့် စာလျှင် သတင်းဆိုးကို ကြားရသည် ဖြစ်စေ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ ညတွင် မာဒူးသည် သူ့အထုပ်အပိုးကို ရထားပေါ်သို့ တင်ရင်း...

‘သခင်ဆပ်ရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ကြီးပြီ၊ ခရီး မသွားနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့

အရွယ်ရောက်နေပြီလေ၊ ခုလို အိန္ဒိယပြည် တစ်ကြောမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးသန်းနေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး’

‘တကယ်ပြောတာလား အဘိုးကြီး’ ဟု အက်ရှ် အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

‘တကယ်ပေါ့ သခင်ဆပ်ရယ်၊ မဟုတ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် ပြောပါ့မလား’

‘ဘာလဲ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား၊ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာတက်တဲ့ကောင်၊ ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနှင့် သူ့ဘာသာသူ သွားပေစေတော့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တော့မလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ခင်ဗျား တကယ် ပင်ပန်းရင်လည်း မလိုက်ခဲ့ပါနှင့်တော့၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဒီက ထွက်မယ့်စာပို့ မြင်းရထားရှိတယ်၊ သုံးရက်လောက် ဆိုရင် အဗီဒဗတ်ကို ရောက်သွားမှာပဲ’

မာဒူးက သူ့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျက်

‘ကျုပ်သွားရင် သခင်ဆပ် ဘယ်လိုနေရစ်ခဲ့မှာလဲဟင်၊ သခင်ဆပ် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ လိုက်နေရတာဗျ၊ ကျုပ်က သေရင်လည်း တောင်ပိုင်းမှာ မသေချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ သေချင်တယ်’

‘တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဂူဂျာရတ်မှာ တစ်သက်လုံး နေရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့တော့ မြောက်ပိုင်းကို ပြန်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျမှ မာဒူးလည်း ပင်စင်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့’

မာဒူးသည် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့ညက ရထားမှာ လူ သိပ်မရှိလှ။ အိပ်စင်လေးခု ပါသည့် အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ။ ထို့ကြောင့် တွဲထဲတွင် ယဉ်ကျေးသမှုအရ စကားမရှိ စကားရှာ ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

သို့ရာတွင် ရထားဘီးတွေ တရှိမ့်ရှိမ့် ရွေ့ကာ မီးရောင်များ၊ ဘူတာထဲမှ ရုတ်ရုတ်သံသံ မြင်ကွင်းများ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားကြပြီး အမှောင်ထုကြီး ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ်သည် အထီးကျန် ဖြစ်စ ပြုလာ၏။ အဖော်အလှော်ကို တောင့်တမိလာသည်။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်တွင် တစ်နှစ်ခွဲနှင့်မှ အပြီးသတ်ပါမည်လော။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်များ နေရဦးမည်လော။ နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် သူ့ကိုမှ ပြန်၍ လက်ခံပါတော့မည်လော။

မီးရထားက တဂျန်းဂျန်း မြည်၍ ခုတ်နေသည်။ မီးရထား လုပ်ယမ်းလိုက်သည့် အခါ တွဲထဲတွင် ထွန်းထားသည့် ရေနံဆီမှန်အိမ်မှ ရေနံတွေ ဖိတ်ကျသဖြင့် တစ်တွဲလုံး ရေနံဆီဖော် နံလျက်။

အက်ရှ်သည် လဲနေရာမှ ထကာ ရေနံဆီ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးရထားသံဖြင့် ဆူညံနေသည့် အမှောင်ထဲတွင် လဲလျောင်းကာ မိမိသည် ကိုင်ဗာ တောင်ကြားကို ပြန်မှ ရောက်ပါဦးမည်လောဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ရထားဘီးကြီးများ၏ ဂျောက်ဂျက် ဂျောက်ဂျက်မြည်သံက 'မရောက်တော့ဘူး၊ မရောက်တော့ဘူး၊ မရောက်တော့ဘူး' ဟု သူ့ကို ပြောနေသည့်နှယ်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က ဘုံဘေမြို့ကို ရထားဖြင့် လာခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလောက် ရှည်ဝေးသည် မထင်မိ။ ထိုစဉ်တုန်းကမူ ဘုံဘေမှ အလာ။ သူ့ဘေးတွင် ဗီလင်ဒါနှင့် သူ့အမေတို့အပြင် ကံဆိုးသည့် ဂျော့လည်း ပါသည်။ ငါးနှစ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော မဆိုနိုင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ဆယ်နှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာပြီ ထင်သည်။

ရထားသည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကထက် အများကြီး မြန်လာသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်အဖို့သော်မူ ထူးသည် မထင်။ အမှန်အားဖြင့် တစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိုင်နှုန်း ခုတ်နိုင်သည်မှာ တော်တော် ဟန်ကျနေပြီ။ သို့ရာတွင် တွဲများကမူ ယခင်ကလို ဖုန်ထူ

ညစ်ပတ်လျက်။ ရပ်လိုက်သည်မှာလည်း ဘူတာစဉ်။ ဘုံဘေသို့ တိုက်ရိုက်သွားသည့် ရထားလည်း မရှိသဖြင့် မကြာခဏ ရထား ပြောင်းရသည်။

ဘုံဘေသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ စာပို့ရထားမှ ဆင်းကာ အမွှာဗေတ်သို့ သွားသည့် ရထားကို ပြောင်းစီးရ၏။ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီ။ နှစ်ယောက်အိပ် တွဲကလေးထဲတွင် အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ညှပ်ညှပ်၊ ခပ်သေးသေး၊ စကားနည်းနည်း လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားကျသည်။ သူ့အမူအရာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ မျက်နှာက ချိုချို။ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီ၊ နားရွက်က မုန်လာရွက်လို ပြန့်ကားလျက်။ သူ့အသံကလည်း သူ့မျက်နှာကဲ့သို့ပင် ချိုသာလျက်။ နူးညံ့လျက်။

သူ့နာမည်က ဟားဗတ် စတစ်ဂင်း။ ယခင်က ဘုရင်မ ရေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ယခု ရေတပ်မှ ထွက်ကာ မိုရာလာ အမည်ရှိ ကမ်းရိုးတန်းပြေး သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းကို ထောင်ထားပြီး ကိုယ်တိုင် မာလီနီ လုပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် စတစ်ဂင်း၏ ချိုသာသည့် အသွင်သည် အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို မကြာမီ တွေ့လာရသည်။

ရထား ထွက်ကာနီးတွင် ခရီးသည် နှစ်ယောက်သည် တွဲပေါ်သို့ အတင်း တက်လာကြကာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တွဲထဲသို့ အတင်း ဝင်လာကြ၏။ ထိုအခန်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့် လုပ်ထားသည့်တွဲဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်နှင့် စတစ်ဂင်း တို့သည် သူတို့တွဲကို မတရား အတင်းဝင်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဖြစ်ပြီး အရက်တွေ မူးနေကြသည်။

အက်ရှ်နှင့် စတစ်ဂင်းတို့က သူတို့ တွဲမှား၍ တက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တွဲ လိုက်ရှာသင့်ကြောင်း ပြောသည့်တိုင် မရ။ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ရန်လုပ်နေကြသည်။ အက်ရှ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ရန် မဖြစ်ချင်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့် တွဲစောင့်က အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က တွဲစောင့်ကို တွဲပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည်။ အက်ရှ်က တွဲစောင့်ကို ပြေးထူမည်ပြုစဉ် တစ်ယောက်က အက်ရှ်ကို ဆွဲထိုးလိုက်၏။ ထိုအချိန် အထိ အိပ်စင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်းနေသည့် စတစ်ဂင်းသည် အိပ်စင်ပေါ်က မထသေး။

‘ဟေ့ သူငယ်၊ သူ့ကို ကိုယ့်တာဝန် ထားပါကွာ’ ဟု ဆိုကာ အက်ရှ်ကို ဘေးသို့ အသာ တွန်းဖယ်လိုက်၏။

နောက် ဆယ်စက္ကန့် အကြာတွင်မူ အရက်မူးသမား နှစ်ယောက်သည် စင်္ကြံပေါ်တွင် ပက်လက်လဲလျက်ရှိကာ မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

စတစ်ဂင်းသည် သူတို့အထုပ်အပိုးများကို စင်္ကြံပေါ်သို့ အေးအေးဆေးဆေး လွှင့်ပစ်လျက် ရှိရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် အစား တွဲစောင့်ကို တောင်းပန်ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်ကာ အိပ်စင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်’

အက်ရှ်က တအံ့တဩ မေးသည်။

စတစ်ဂင်းက ဘာမျှ ဣန္ဒြေမပျက်။ ရေတပ်ထဲရှိစဉ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ကိုယ်ခံပညာများ သင်ကြားခဲ့ကြောင်း မျက်နှာ အမ်းအမ်းဖြင့် ပြောနေသည်။

‘ဂျပန်တွေက ဒီလို ကိုယ်ခံပညာမျိုးမှာ တကယ်တော်တဲ့ ကောင်တွေကွ၊ တော်တော် အသုံးကျတယ်၊ ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း သူတို့ဆီက သင်လာခဲ့တာ၊ မင်း သင်ချင်ရင် ကိုယ် သင်ပေးမယ်’

စတစ်ဂင်းသည် ပွန်းပဲ့သွားသည့် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်နေသည်။

‘နောင်တော့ ဒီကောင်တွေ သိပ် ရမ်းကားရဲမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မှတ်လောက် သားလောက်ကလေး ဆုံးမလိုက်ပြီပဲ၊ အရက်ကလေး မဖြစ်စလောက် သောက်ပြီး မူးရမ်းတာမျိုးကို ဒီလို ဆုံးမပေးရတယ်ကွ’

‘မစ္စတာ စတစ်ဂင်းကကော အရက်တို့ ဘာတို့ မသောက်ပါဘူးနော်’

‘ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်းလို့ ခေါ်ပါကွာ၊ ကြုံတဲ့အခါမှာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရက်ကျွန်တော့ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မယုတ်မလွန်ပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ’

တွဲစောင့်က ပီပီကို မှုတ်လိုက်သည်။ ရထားသည် ဘုံဘေ ဘူတာကြီးမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အမူးသမား နှစ်ယောက်မှာ ဖရိုဖရဲ ပြန်ကျနေသည့် ပစ္စည်းများ အလယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကူလီများက သူတို့ကို ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် အက်ရှ်သည် သေးသေးညက်ညက် ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်း အကြောင်းကို ပို၍ သိလာရသည်။ သူ ကိုယ်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်ပုံကို လေးစားသည်နှင့် အမျှ သူ့ကိုလည်း လေးစားလာခဲ့သည်။

စတစ်ဂင်း ရေတပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အနှစ်ငါးဆယ်လောက် ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ ယခုအချိန်တွင် စတစ်ဂင်းသည် ဂူဂျာရတ်နှင့် ဆင်းနယ်သို့ ကူးသည့် ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင် မာလိမ်မှုလုပ်နေသည်။ မကြာသေးမီက မီးမပါဘဲ မောင်းလာသည့် မော်တော် တစ်စင်းနှင့် တိုက်မိသဖြင့် သူ့သင်္ဘော နစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျော်ကြေးကိစ္စ အတွက် ဘုံဘေမြို့ရှိ ရှေ့နေ တစ်ဦးထံသို့ လာခဲ့ရာမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

စတစ်ဂင်း စကားပြောပုံက အားရပါးရ။ ပင်လယ်လေကို ရှုရှိုက် လိုက်ရသလို သူ့စကားကို နားထောင်လိုက်ရလျှင် တစ်ဖက်သား အားရှိစရာ။ ပင်လယ်ရေကြောင်း ကူးသန်းသွားလာရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် စည်းမျဉ်း ဥပဒေများမှ လွဲလျှင် သမ္မာကျမ်းစာလောက်ကိုသာ ဖတ်ဖူးသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီး သွားခဲ့ကြရာ အမ္မာဒဗတ်သို့ ရထား ဆိုက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေလို ခင်မင်ရင်းနှီး သွားခဲ့ကြလေပြီ။

အခန်း ၃၅

အမ္မာဒဗတ်သည် ဆယ့်ငါး ရာစုနှစ် ပထမပိုင်းတုန်းက စူလတန် အာမတ် ရှားဘုရင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် မြို့ဟောင်း မြို့ကြီး ဖြစ်၏။ ရှေးတုန်းက လှပခြင်း၊ ခမ်းနားခြင်း အတွက် နာမည်ကြီးခဲ့သည့်တိုင် ယခုမူ အရိပ်အယောင်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ဆာဝါမတီမြစ်ဘေး မြေပြန့်ပေါ်တွင် ရှိပြီး ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေးအရောင် တောင်တန်း တောင်စွယ်များ ရှိသည့် နယ်စပ်ဒေသနှင့် မတူ။ မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသည့် ဒေသဖြစ်၏။

ထိုဒေသတွင် စခန်းချထားသည့် ရိုးပါး မြင်းတပ်သားများ ကလည်း နယ်စပ်ဒေသတွင် တပ်စွဲသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှ တပ်သားတွေနှင့် မတူ။ ထိုဒေသတွင် နေထိုင်သည့် ဂူဂျာရတီ လူမျိုးများက ပင်ကိုအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည့် လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ 'ရန်သူနှင့်ပင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါလေ' ဟု သူတို့တွင် ဆိုရိုးစကား ရှိသည်။

ရိုးပါး မြင်းတပ်မှ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများကလည်း အသက်ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်။ သူတို့နေနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေးသာ နေတတ်ကြသည်။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ် အိပ်ပျော်နေသည် ဆိုသော ရစ်ဗင် ဝင်းကဲကဲ့သို့ အသက် ကြီးလှပြီ။ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ။ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း အနှစ် ငါးဆယ်လောက် နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် တပ်နယ်မြေကမူ အိန္ဒိယပြည် အနံ့အပြားတွင် ရှိသည့် ဗြိတိသျှ တပ်နယ်မြေများ ထုံးစံအတိုင်း အပြောင်းအလဲ မရှိလှ။

ရှေးဟောင်းခံတပ်ကြီး တစ်ခု။ ဖုန်တွေ ထနေသည့် စစ်ရေးပြကွင်း တစ်ကွင်း။ စစ်တန်းလျားများနှင့် မြင်းဇောင်းများ။ တပ်ဈေးကလေး တစ်ဈေး။ ဥရောပ ပစ္စည်းရောင်းသည့် ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်။ သစ်ရိပ်တို့ ဝေဆာသော ဝင်းများထဲမှ အရာရှိ ဘန်ဂလိုများ။ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးများ၊ ချိုးများ၊ ကျီးကန်းများက သိုက်မြုံဆောက်လျက်။ သစ်ပင် ခြေရင်း သစ်မြစ်များကြားတွင် ရှဉ့်ကျားကလေးများက တလှစ်လှစ် ပြေးနေကြသည်။

တပ်တွင်းက နေ့စဉ်ဘဝမှာလည်း အခြားတပ်များလို ထုံးစံအတိုင်းပင်။ မနက်လင်းလျှင် တန်းစီခရာမှုတ်သံ။ မြင်းဇောင်းများ၊ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့် ရုံးလုပ်ငန်းတို့က အခြားတပ်များနှင့် အတူတူ။ သို့ရာတွင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးမှာကား အခြား တပ်များနှင့် မတူ။

အက်ရှ်အဖို့သော်မူ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများကို ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။ ပြန်တွေ့ရသူက သူနှင့်အတူ ဘိလပ်မှ လာခဲ့သည့် မစ္စက် ဗစ်ကာရီ။

သူ့ယောက်ျားမှာ မကြာသေးမီကမှ ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် မစ္စက်ဗစ်ကာရီလည်း ပျော်သည်။

မကြာမီတွင် မစ္စက် ဗစ်ကာရီတို့ ဘန်ဂလိုသည် အက်ရှ်၏ ဒုတိယ နေအိမ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မစ္စက် ဗစ်ကာရီသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် သူများ စကားပြောသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်တတ်သူ။ တစ်ဖက်သား အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ထားတတ်သူ။

ဗီလင်ဒါက သူ့ကို စွန့်ခွာခဲ့ချိန်မှ စ၍ သူ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အာဖဂန် နယ်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီးသည့် နောက်၌ မစ္စက် ဗစ်ကာရီနှင့် မတွေ့ရတော့။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်တွင်လည်း ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ဘာသာစကား အခက်အခဲ တွေ့နေရသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့အဖေ ပါမောက္ခ ဟီလာရီနှင့် လိုက်သွားစဉ် စခန်းမှ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ထံမှ ဂူဂျာရတ် ဘာသာစကားကို သင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ဂူဂျာရတ် စကားကို အသစ် ပြန်သင်ရ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက အခံ ရှိခဲ့၍လော မသိ။ ဂူဂျာရတ် စကားကို အခြား အရာရှိများထက် မြန်မြန် တတ်လာခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းကို မသိကြသည့် သူများက ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တတ်သည့် သူ့ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ (နောင်တွင် သူ့ကို 'ကုလားလေး' ဟု ခေါ်ကြသည်။)

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကမူ အက်ရှ်၏ ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က 'အိန္ဒိယ တိုက်ငယ်မှ ဘာသာစကားများနှင့် ဒေသသုံးစကားများ' ဆိုသည့် ကျမ်းကြီးကို ရေးခဲ့သည့် ပါမောက္ခ ဟီလာရီဖြစ်သည်ကို သိခဲ့သည့်အတွက် အဖေတူသား တစ်ယောက်ပီပီ အက်ရှ် တစ်ယောက် ဂူဂျာရတ် စကားကို ဤမျှ မြန်မြန် တတ်သည်ကို အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေလို ရှေးထုံးစံ ဓလေ့များကို တစ်ခါတည်း ပစ်ပယ်မည်ကိုမူ ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးရိမ်သည်။

သို့ရာတွင် တပ်ရင်းသို့ အက်ရှ် ရောက်ပြီး နေပုံထိုင်ပုံကို ကြည့်ရသည်ကမူ သည်မျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ အက်ရှ်သည် အလုပ်ကို များစွာ စိတ်မဝင်စားလှသည့်တိုင် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာတွင်မူ ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည်။

ဖဲဝိုင်းများ၊ တပ်ရင်း ရိပ်သာ ညစာ စားပွဲများ၊ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများသို့ တက်လေ့ လာလေ့ မရှိသည့်အတွက် အပေါင်းအသင်းများကပင် 'နွားထုံကြီး' ဟု အမည်ပေး ခံရသည်။

နွေဆိုလျှင် အပူရှိန်ပြင်းသည့်အတွက် အက်ရှ်တစ်ယောက် အပျော်အပါး၊ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခြင်းမှာ ရာသီကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အေးသည့် ရာသီ ဆိုလျှင်တော့ လူတော သူတောသို့ တိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆောင်းရာသီ ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း ထူးခြားနားသာ။ ပိုလိုကွင်းတွင် ထူးထူးချွန်ချွန် ပိုလို အရိုက်ကောင်းသည့်အတွက် ပိုလိုရိုက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သောကြောင့် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများတွင် အလာနည်းလေသလောဟုလည်း တွက်ဆစရာပင်။

အက်ရှ်သည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသို့ အလာ နည်းသည့်တိုင် အထူးတလည် ကျင်းပသည့် ကစားပိုင်းများ၊ ပျော်ပွဲစားများ၊ တပ်တွင်း ပြဇာတ်များသို့ကား မှန်မှန် လာလေ့ရှိသည်။

တပ်ထဲမှ အရာရှိ သမီးပျိုကလေးများသည် ရောက်စက အက်ရှ်ကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြာသည့်အခါတွင် အက်ရှ်ကို ကြည့်၍ အက်ရှ်သည် ပျင်းစရာကောင်းသည့် 'ခပ်တုံးတုံး' လူတစ်ယောက်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် အလွန်အမင်း ဘဝင်မြင့်နေသူသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အက်ရှ်သည် တပ်တွင်း အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မဝင်ဆံ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အရာရှိငယ်ကလေးများနှင့်အတူ မှတ်ချက် ချလိုက်ကြသည်။

ထိုအတွင်းတွင် အက်ရှ်က တပ်တွင်း အရာရှိရိပ်သာသို့ စတစ်ဂင်း ဆိုသည့် သင်္ဘော မာလိန် တစ်ယောက်ကို တခုတ်တရ ထမင်း ဖိတ်ကျွေးသည်ကို တွေ့သည့်အခါ၌ကား အက်ရှ်ကို နဂိုကထက်ပင် အထင်သေးသွားကြသည်။ (စတစ်ဂင်းမှာ ကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာစဉ် မြို့ထဲတွင် တွေ့သဖြင့် အက်ရှ်က ထမင်းစား ဖိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။)

ထို့နောက်မှ စ၍ တပ်တွင်းမှ အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းသည် အက်ရှ်ကို စာရင်းမှ ပယ်ထုတ်လိုက်ကြတော့သည်။ အက်ရှ်ကလည်း ထိုအချိန်မှစ၍

သူလုပ်ချင်ရာကို လုပ်နေတတ်သည်။ အများအားဖြင့် စာဖတ်ခြင်း၊ မြို့အပြင်ဘက်ရှိ တောတောင်ရေမြေတို့ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်တတ်သည်။

မြို့ပြင်ဘက်တွင် ဝတ်ကျောင်းပျက်များ၊ ခံတပ်အို ခံတပ်ဟောင်းများ၊ သချိုင်းဂူဟောင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံ အပြိုအပျက်တို့မှာ ချုံနွယ်တို့ ဝိတ်ဖုံးလျက် ရှိလေပြီ။

ဂူဂျာရတ် ကျွန်းဆွယ်ကြီးမှာ မြေပြန့်ကြီး ဖြစ်ပြီး သာယာလှပသည့် ရှုခင်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ မိုးကောင်းသော ဒေသဖြစ်သည့်အတွက် မြေအပြင်သည် စိမ်းစို လန်းဆန်းလျက် ရှိ၏။ စပါးခင်းများ၊ ငှက်ပျောခြံများ၊ သရက်ခြံများ၊ ရှောက်ပင်နှင့် သံပရာပင်များ၊ အုန်းခြံများနှင့် ဝါခင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိ၏။

ရာဇပုတ်နယ်နှင့်မူ ကွာဘိခြင်း၊ မြောက်ဘက်တောင်တန်း နိမ့်နိမ့်များသည် ရာဇပုတ် နယ်စပ်။ တစ်ဖက်တွင်မူ ကျီးကန်းပျံသည့် လမ်းအတိုင်း ဝါးလုံးထိုးသွား၍ မိုင်တစ်ရာလောက် ရောက်သည်ဆိုလျှင် ဘိသောပြည်နယ်၊ ဟုတ်သည်။ သူ ချစ်ရပါသော ဇူလီရီရာ ဘိသော ပြည်နယ်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် ကြိုးစား၍ ဖျောက်ပစ်၏။ သို့ရာတွင် မီးဖိုကြီးထဲတွင် နေရသည့်နယ် ပူပြင်း အိုက်စပ်သည့် နွေရာသီတွင် ထိုအတွေးကို မောင်းထုတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခက်လှဘိခြင်း။

မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပ်စရာရှိသည်ကို အပြီးလုပ်ကာ နေရှိန်ပြင်းလာသည်နှင့် ဘာမျှ လုပ်၍ မရတော့သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ မွန်းတည့်ချိန်မှ ညနေအထိ အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေရသည်။ အိပ်လျှင် အိပ်၊ မအိပ်လျှင် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေရုံသာ ရှိသည်။ ဘာမျှ လုပ်မရ။

မြို့သူ မြို့သားများနှင့် အခြား ဥရောပတိုက်သားများ အဖို့သော်မူ အားလပ်ချိန်တွင် အလုပ်တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ်ဖို့ ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အဖို့သော်မူ အိုက်စပ် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် ထိုအချိန်များသည် ငရဲသို့ ကျသည့်နယ်။ ပိုနေလိုက်သည့် အချိန်တွေ။ အသင်္ချေယ ကပ်ကြီးတွေတမျှ ကြာလိမ့်မည်။ တွေးစရာ၊ အမှတ်ရစရာ၊ နောင်တရစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင်ပစ်သည့်နယ် ဇူလီအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဂူဂျာရတီ စကားကို ကြိုးစား၍ သင်ရာ သူ့ဆရာက အံ့သြပြီး တပ်သားများက ချီးမွမ်းယူရလောက်အောင် ဂူဂျာရတီ စကားကို ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဇူလီ အကြောင်းကိုမူ မတွေးဘဲ မနေနိုင်သေး။

ယခုမှ ထိုသို့ တွေးစများလျား ကျင့်သား ရလာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်၍ အက်ရှ်အဖို့ ရိုးနေလေပြီ။ မိမိနှင့် ဇူလီတို့သည် မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့ ဖြစ်နေကြသည့်တိုင် မိမိအနီးတွင် ဇူလီကို အမှတ်ရ၍မူ အလွမ်းဖြေစရာ ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိတော့ပြီ ဆိုသည့်အချက်ကိုလည်း အလွယ်တကူ လက်ခံကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်နေတတ်ပြီ။

ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် သူ့အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဝေါ်လီ မရှိတော့သည့်တိုင် သူ့တွင် ဖြေသိမ့်စရာတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ သူ့တွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် မိတ်ဆွေ ဒါဇင်ဝက်လောက် ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ သူ့မြင်းတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ တစ်ပတ် တစ်ခါ မာရီးသို့ သွားပြီး ထိုမှ လှမ်း၍ ကသွီယ ရေခဲတောင်များကို လှမ်း၍ ကြည့်နိုင်သေးသည် မဟုတ်လော။

လီယွန်နယ်တို့၊ ရိတ်တို့နှင့် ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်ရသည့်တိုင် ထိုသို့ ရန်ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် ဇူလီကို မေ့ပျောက် ထားနိုင်သေးသည် မဟုတ်လော။ သို့ဖြင့် သူ့အာရုံကို ပြောင်းစရာတွေ ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လော။ သူ့ကိုယ်တိုင် သတိ မထားမိသည့်တိုင် ဇူလီနှင့် ဝေးခဲ့ရပြီဆိုသော အသိသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ စိတ်လက် မကြည် ဆောက်တည်ရာ မရ အဖြစ်မျိုးသည်

တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်နေ့လုံး နေ၍မှ ဇူလီကို တစ်ချက်ကလေးမျှ သတိ မရမိ။

သို့ရာတွင် ယခု သူ ရောက်နေရာ အမွှာအပတ်တွင်မူ ထိုသို့မဟုတ်။ သူနှင့် ဇူလီတို့ ဌာနီသည် နီးလာသည့်အတွက် ဇူလီကို သည်မျှလောက် တအောက်မေ့မေ့ ဖြစ်နေရသည် လောဟုပင် အက်ရှ် ထင်ချင်လာသည်။

သည်နေရာမှ ဆိုလျှင် ဇူလီ ရှိရာ ဘိသော ပြည်နယ်သည် သုံးရက် ခရီးလောက်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်။ အလွန်ဆုံး ရှိသည်ဆိုလျှင် လေးရက်ခရီးမျှသာ။ သွားလိုက်လျှင်ပင် စာပြဆရာက စာ ပျက်ကွက်သည့် အတွက် ပြစ်တင် မောင်းမဲရုံမျှသာ ရှိလိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် သူ့စိတ်ကို အတိတ်မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်အောင် မနည်း ဆွဲခေါ်ရ၏။ ဂူဂျာရတီ ဘာသာ သင်ခန်းစာ ပြီးလျှင် တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ်ရ၏။ နေ့လယ် ပူပြင်းချိန် ကုန်ဆုံးပြီး ညနေ မြင်းစီးထွက်ချိန် ရောက်အောင် တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ်နေရ၏။

သို့ရာတွင် အောက်တိုဘာလထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ပူပြင်းသည့် ရာသီ ကုန်ဆုံးတော့မည့် အရိပ်နိမိတ်များကို တွေ့လာရပြီ။ တောက်ပသည့် အလားအလာကို မြင်ရပြီ။

ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် စစ်ဆင်ရေး ကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်များစမြဲ။ တစ်နေ့လုံး ငြီးငွေ့လာခဲ့ရသမျှကို အလျော်ပေးသည့်နယ် စခန်းထွက်ခြင်း၊ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းခြင်း၊ စစ်ကစားမှု လုပ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် မအားရအောင် ရှိနေပြီး အားလပ်ချိန်များတွင် ဆိုလျှင်လည်း ပိုလိုရိုက်ခြင်း၊ မြင်းပြိုင်ခြင်း၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်နေတတ်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အက်ရှ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ထွက်လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သည့် အရာ နှစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ထိုနှစ်ခုမှာ အခြား မဟုတ်။ ထိုဒေသမှ မြေပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ၏ သား ဆာဂျီဗန် ဒီဆိုင် ဆိုသည့် မိတ်ဆွေသစ် တစ်ဦး တိုးလာခြင်းနှင့် ဒါဂိုဘတ်စ် (ဉာဏ်ကျယ်) ဆိုသည့် မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီဗန်ကို သူ့မိတ်ဆွေများက ဆာဂျီဟု ခေါ်ကြ၏။ ဆာဂျီသည် ရာဆီလ်ဒါ မေဂျာဟု ခေါ်သော မြင်းတပ်ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၏ တူမေး ဖြစ်၏။ သူ့အဘိုးလေး မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးက ရဲရင့်သည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက ဖြူလျက်။

အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ အစိုးရ အုပ်ချုပ်သည့် အချိန်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် လေးဆယ်။ သူ့အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်က စ၍ ရိုးပါး မြင်းတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် အတွက် ရိုးပါး မြင်းတပ်ထဲတွင် သူရဲကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သူ့အဘိုးလေး မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးက စည်းကမ်းကြီးသည်။ မြင်းစီးကောင်းသည်။ သူတို့ဒေသရှိ သူကောင်းမျိုးနွယ်များနှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်။ ဆာဂျီသည် သူတူ တစ်ယောက်မှ မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆာဂျီကမူ စစ်တိုက်ခြင်းကို ဝါသနာ မပါ။ သူ့အဖေထံမှ အမွေ ရခဲ့သည့် မြေထောက်ခံဖြင့် ထိုင်စားကာ မြင်း မျိုးကောင်း မျိုးသန့် များကို မွေးသည်။ အမြတ်အစွန်းအတွက် မွေးခြင်း မဟုတ်။ ဝါသနာကြောင့် မွေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထံသို့ မြင်းလာဝယ်လျှင် သူ မသိသူ၊ သူ မခင်သူ ဆိုလျှင် သူ့မြင်းများကို မည်မျှ ပေးပေး ရောင်းလေ့ မရှိ။

သူ့အဘိုးလေးက ပြောင်းလာသည့် ဗြိတိသျှတပ်ဗိုလ်ကလေး အက်ရှ်ကို သဘောကျသွားကာ သူ့မြေး ဆာဂျီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အက်ရှ်လို လူမျိုးသည် ရိုးပါး မြင်းတပ်၏ ဂုဏ်၊ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်၏ ဂုဏ်နှင့် ညီအောင် မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကာ ဆာဂျီထံတွင် အပ်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် ဆာဂျီနှင့် အက်ရှ်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က အသက်ကလည်း အတူတူ။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီး လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီထံမှ မြင်းဇောင်းတစ်ခုကို တန်ရာတန်ဖိုး ပေး၍ ဝယ်နိုင်ခဲ့ရာ အားလုံးကပင် အက်ရှ်ကို ကြည့်၍ အားကျကြ၏။ ထိုမြင်းဇောင်းနှင့်အတူ မျိုးသန့် အမွေအမှင်ကောင်း ဖြစ်သည့် ဒါဂိုဘတ်စ်(ဉာဏ်ကျယ်) အမည်ရှိ အနက်ရောင် အာရပ်စစ်မြင်းကြီး တစ်ကောင်ပါ ပါလာခဲ့သည်။

သူ ငယ်ငယ် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် ရှိစဉ် ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းဇောင်းတွင် မြင်းထိန်း သူငယ်ကလေး ဘဝကတည်းက အက်ရှ်သည် မြင်း အမျိုးမျိုးကို မြင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်မြင်းများကို မွေးခဲ့ဖူးလေပြီ။

သို့ရာတွင် လှပ ချောမွေ့ရာတွင် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဆတ်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ အပြေးသန်ရာတွင် လည်းကောင်း ဉာဏ်ကျယ်ကို မီသည့် မြင်း ဟူ၍ အက်ရှ် တစ်ကောင်မျှ မတွေ့ဖူးသေး။ မဒန်းတွင် ဝေါ်လီကို ပေးပစ်ခဲ့သည့် ကောင်းလှချည့် ဆိုသည့် မြင်းကြီး ဘာရာဇာ သည်ပင်လျှင် ဉာဏ်ကျယ်နှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့လက်ထဲ ရောက်လာတုန်းက ဉာဏ်ကျယ်သည် သုံးနှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ အစတွင်မူ ဆာဂျီသည် သူ့မြင်းကို မရောင်းချင်။ သို့မရောင်းချင်ခြင်းမှာ လှပ ချောမွေ့သောကြောင့် မရောင်းချင်ခြင်း မဟုတ်။

ဉာဏ်ကျယ် ဆိုသော အမည်ကို ပိုင်ရှင်က ပေးခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ဉာဏ်ကျယ်သည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် လှပချောမွေ့ သည့်တိုင် စရိုက်က နည်းနည်း ကြမ်းချင်သည်။ ကောင်းနေရာမှ ဗွေဖောက်ချင် ဖောက်လာတတ်သည်။ သူ့စိတ်ကို မည်သူမျှ အကဲခတ်၍ မရ။ ပို၍ ဆိုးသည်က သူ့ကျောပေါ်သို့ လူတက်စီးသည်ကို မကြိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာဂျီကိုယ်တိုင် သူ့ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ကုန်းနှီး ကျင့်ပေးခဲ့သည့်တိုင် စရိုက်က ကောင်းကောင်း မပျောက်ချင်။

‘ဗွေဆိုးတယ်လို့လည်း လုံးလုံး ပြောလို့ မရဘူး၊ လူတင်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီကောင်ကြီးက ဒီပြင်ကောင်တွေနှင့် မတူဘူး၊ သူ့ကျောပေါ်မှာ လူတက်ထိုင်တာကို ဘယ်လို မုန်းမုန်း မသိဘူး၊ သခင်ဆပ် စီးကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်လေ၊ ဒီတော့ စီးတဲ့ လူက ဘယ်မှာ စိတ်ချလက်ချ စီးရဲပါတော့မလဲ။’

‘တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကတ်ချင်ကတ်နေတာ၊ ဘယ်လောက် ရိုက်ရိုက် ပေခံချင် ခံနေတာ၊ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော့် မြင်းထိန်းတွေတော့ သူ့ကို လက်လျှော့ထားလိုက်ပြီ၊ မြင်းထိန်းတွေ အဆိုကတော့ ဉာဏ်ကလည်း အလွန်များသတဲ့၊ သူ့ကျောပေါ် တက်စီးတဲ့ လူကို အောက် ရောက်အောင် အမျိုးမျိုး ဉာဏ်ဆင်သတဲ့၊ သူ့ဉာဏ်တွေ ကုန်လောက်ပြီ၊ ဒီမြင်းအကြောကို သိပြီလို့ မထင်လိုက်နှင့်၊ ဉာဏ်တစ်မျိုး နည်းတစ်မျိုး ထွင်လာပြန်ရောတဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဖုန်တောထဲကို လှဲချင် လှဲပစ်တာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဆူးချုံပေါ် ပစ်လှဲချင် လှဲလိုက်သေးတယ်ဗျ။’

‘ခု သခင်ဆပ်က မြင်းကို လှလို့ သဘောကျတယ် ဆိုပါတော့၊ ဝယ်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ဝယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းချင်ဘူး၊ နောင်ကျမှ မှားလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တတော့ မရနှင့်၊ အစက သတိ မပေးရကောင်းလားလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မဆိုနှင့်’

အက်ရှ်က ရယ်၏။ အမျိုးကောင်းရုံ လှရုံဖြင့် ဤမျှ ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ရသည်လောဟု ဆိုချင် ဆိုကြစေတော့။ မြင်းနက်ကြီးကို တန်ဖိုးကြီး ပေး၍ အက်ရှ် ဝယ်ခဲ့သည်။ တစ်စက်ကလေးမျှ နောင်တ မရ။

ဆာဂျီသည် မြင်းကို ချစ်တတ်သူမျှမက မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူချမ်းသာသား ဖြစ်သည့် အတွက် အက်ရှ်လို ဘဝအခက်အခဲတွေကို ရင်မဆိုင်စဖူး။ အက်ရှ်လို ကလေးဘဝကတည်းက မြင်းတွေနှင့် နေလာခဲ့ရသည့် မြင်းထိန်း ဘဝသို့ မရောက်စဖူး။

အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်ကို မစီးသေးဘဲ ဆယ်ရက်လောက် သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်၏။ ထိုဆယ်ရက်အတွင်းတွင်မူ အားအားရှိတိုင်း မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်နေတတ်ကာ မြင်းကြီးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ အမွှေး တိုက်ပေးသည်။ မုန်လာဥစိမ်းနှင့် ကြံသကာတို့ကို ကျွေးကြည့်သည်။ မြင်းကြီးကို နာရီပေါင်းများစွာ စကား ပြောကြည့်သည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် အစတွင် သူ့ကို သံသယ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် အက်ရှ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလာခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ်၏ လေချွန်သံကို ကြားလျှင် နားကို စွင့်၍ ဟီပြီးနောက် သူထံသို့ သုံးချောင်းထောက် ပြေးလာကာ နှုတ်ဆက်တတ်နေလေပြီ။

ဤသို့ ရင်းနှီးမှုကို ရအောင် လုပ်ပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ကျန်အရာတို့သည် ဘာမျှ ခက်ခဲခြင်း မရှိတော့။ တစ်ခါတွင်မူ ဉာဏ်ကျယ် ဗွေဖောက်သည့် အတွက် အက်ရှ်သည် သူ့ကို သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကာ ငါးမိုင်လောက် ဝေးသည့် တပ်စခန်းသို့ ခြေကျင်ပြန်ခဲ့ရသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိဖူး၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မြင်းရှင် ဆာဂျီ ကိုယ်တိုင်ကပင် မြင်းကြီးကို ဉာဏ်ကျယ်ဟု အမည်ပေးမိသည်မှာ မှားကြောင်း၊ 'သူတော်စိန်' ဟု အမည်ပေးသင့်ကြောင်းဖြင့် ထုတ်ဖော် ဝန်ခံခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် အမည်ကို မပြောင်း။ ဉာဏ်ကျယ် ဟူသော အမည်နှင့် လိုက်အောင် ဗီဇတွေ ကျန်သင့်သလောက် ကျန်နေသေးသည်။ ဉာဏ်ကျယ်သည် သူ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို သခင်တစ်ယောက်လို လက်ခံ၏။ 'တစ်လက်ကိုင်' မြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် သခင်ဖြစ်သည့် အက်ရှ် တစ်ယောက်ကိုသာ တွယ်တာ၍ အက်ရှ် တစ်ယောက်၏ စကားကိုသာ နားထောင်၏။ ဒဏ်ရာ အနာတရ မဖြစ်ဘဲ စီးနိုင်သူ ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူ့ကို ထိန်းသည့် မြင်းထိန်း ကူလူရန်းပင်လျှင် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သေးသည်။

အက်ရှ် မြင်းစီး မကျင့်နိုင်သည့် အခါများတွင် ဉာဏ်ကျယ်သည် ကူလူရန်းကို ခပ်အင်အင်ဖြင့် ကျောပေါ်သို့ တက်စီးခွင့် ပြုသည့်တိုင် မြင်းစီးကျင့်နေရင်း ဒုက္ခပေးတတ်သဖြင့် ကူလူရန်းက ဉာဏ်ကျယ်သည် မြင်းမဟုတ်၊ အယောင်ဆောင် လာသည့် မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်သည်ဟု ပြောတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် တက်စီးသည့်အခါတွင်မူကား ဉာဏ်ကျယ်သည် တမန်တော် နတ်သား တစ်ပါးလို သဘောကောင်းနေတတ်ပြန်၏။

အာရပ် မြင်းမျိုးများ စံချိန်ဖြင့် ကြည့်လျှင်ပင် ဉာဏ်ကျယ်သည် အလွန် ထွားကျိုင်းသည့် မြင်းကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းကြီးများကလည်း ကျိပါဘိခြင်း၊ တကယ် စီးပြီဆိုလျှင် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါများထဲတွင် သူ့ကို မီအောင် ပြေးနိုင်မည့် သတ္တဝါ ရှိမည် မထင်။ ဆာဂျီ၏ အချစ်တော် တောလိုက် ကျားသစ်ကလေးပင်လျှင် သူ့ကို မီအောင် မပြေးနိုင်။ ကျားသစ်သည် အပြေး မြန်သည်ဟု နာမည်ကြီးပြီး ဒရယ် တစ်ကောင်ကို ချက်ချင်း မီနိုင်သည့်တိုင် သူ့ကိုမူ မီအောင် မပြေးနိုင်တော့။

ဉာဏ်ကျယ်၏ အခြား ထူးခြားချက်မှာ ကတ္တီပါကဲ့သို့ နူးညံ့သော ပါးစပ် ရှိခြင်း၊ မင်းသားတစ်ပါးကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ဣန္ဒြေရှိခြင်း၊ ဘုရင် တစ်ပါးကဲ့သို့ ခန့်ညား လေးစားလောက်သည့် စိတ်မျိုး ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မြင်းထိန်းများ အပါအဝင် တော်တော်တန်တန် လူစိမ်းတို့ သွား၍ မလေးမစား မလုပ်ရဲကြ။

သို့တိုင်အောင် ဆာဂျီ ပြောသကဲ့သို့ကင် ဉာဏ်ကျယ်တွင် စိတ်ဆိုး စိတ်ရိုင်း မရှိ။ သူနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သွားသည်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်သည် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို နူးညံ့ ယဉ်ပါးကာ စစ်ခွေး တစ်ကောင်လို အသိဉာဏ် ရှိသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ ဝယ်ပြီး နှစ်လလောက် အတွင်းတွင် သူ မြင်းကို လာဝယ်သူတွေ ဒါဇင်ဝက်ထက် မနည်း။ ပေးသည့် တန်ဖိုးကလည်း ဝယ်ခဲ့သည့် ဈေးထက် အများကြီး ပိုပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မြင်းကို အက်ရှ် မရောင်း။

အက်ရှ်က သူ့မြင်းကြီးကို အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံး ရှိသည့် ရွှေတွေ ပုံပေးလျှင်ပင် မရောင်းနိုင်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မြင်း၏ အစွမ်းကို ပြသသည့်အနေဖြင့် အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကြီးကို တန်းခုန် သင်ပေး၏။ တာဝေးပြိုင်ပွဲသို့ သွင်း၏။ သူ့မြင်းက အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် မြင်းများကို ဆယ့်ငါးလျားလောက် ဖြတ်၍ နိုင်ခဲ့သည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖူးသည့် မြင်းမဟုတ်။ မြင်းကတ် မြင်းညစ် ဖြစ်သည် ဆိုကာ တစ်ဖက်မြင်များကို လောင်းလိုက်ကြသည့် ဘွတ်ကီဒိုင်တွေ ရှုံးလိုက်သည်မှာ ဆိုစရာ မရှိတော့။

အက်ရှ်သည် စစ်ရေးပြရာတွင်လည်း ရောက်စက သူ ဝယ်ခဲ့သည့် မြင်းကြီးကို မစီးတော့ဘဲ ဉာဏ်ကျယ်ကို တစ်လလောက် သုံးကြည့်၏။ ဉာဏ်ကျယ်သည် ယခင်က တစ်ခါမှ စစ်ရေးပြရာတွင် မပါခဲ့ဖူးသည့်တိုင် (တစ်ချို့တွင် စည်းကျော်တက်သည်မှ အပ) တစ်လျှောက်လုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့သည်။ မွေးကတည်းက စစ်ရေးပြကွင်းထဲတွင် တစ်လျှောက်လုံး လေ့ကျင့်သား ရလာသည့် စစ်မြင်း တစ်ကောင်နယ်။

‘သူ မလုပ်နိုင်တာ ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိဘူးဗျ။ ဒီမြင်းက မြင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူရယ်၊ လူမှ သာမန်လူတွေထက်တောင် အသိဉာဏ် ပိုသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကား အားလုံးကို နားလည်တယ်၊ သူ့ခေါင်းကို သူ အသုံးပြုတယ်၊ ပိုလို ရိုက်ရင်လည်း မြင်းကောင်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုလို ရိုက်ရာမှာ ကျွန်တော် မသုံးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုလိုရိုက်မြင်း ရှိပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို စီးဖို့ သက်သက်ပဲ သုံးမှာပါ။’

‘ဟို တပ်နားက ရေတွင်းလေး ရှိတဲ့ တူးမြောင်းကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ သောက်ကျိုးနည်း ခုန်လိုက်တာဗျာ၊ စွေခနဲ နေတာပဲ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်မြင်းကို နတ်မြင်းပျံတို့၊ သိန္ဓောတို့၊ တိမ်တိုက်ကွန်မြူးတို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကိုတောင် ပေးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ နောက်နှစ် မြင်းပွဲရာသီကျရင် မင်း မြင်းကို ဘုံဘေ မြင်းပွဲကို သွင်းဖို့ ကောင်းတယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်’

အက်ရှ်က ဆာဂျီကို ပြော၏။

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက အဲဒီ မြင်းပွဲရာသီ ဆိုရင် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးလား’

‘သိပ် မထင်လှဘူး၊ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ၊ ခုကျွန်တော် ဒီကို လာရတာဟာ ပြစ်ဒဏ် အနေနှင့် လာရတာ ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော့်မှာ နောင်ကြီးနှင့် လာရတာဗျ၊ ခု မတ်လဆိုရင် ဒီရောက်တာ တစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ တန်ခိုးရှင်တွေက သနားလို့ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်ချင် ခေါ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် မိခင်တပ်ရင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မှာပေါ့’

‘ဘယ်က တန်ခိုးရှင်တွေလဲဗျ’

‘ဘုရားသခင်တွေလေ၊ သူတို့က သွား ဆိုရင် သွားရတယ်၊ သူတို့က လာ ဆိုရင် လာရတယ်၊ သွားဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ရလို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ရပြီ၊ လာ ဆိုတဲ့ အမိန့် ရောက်တော့မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’

အက်ရှ်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ပြန်တော့ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ ယူသွားမှာလား’

‘ယူသွားမှာပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ခွဲမယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ ဒီပြင် နည်းနှင့် ယူလို့ မရရင် သူ့ကို စီးပြီး ပြန်သွားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်နှစ် နေရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဘုံဘေ မြင်းပွဲကို သွင်းရမယ်၊ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းကတော့ သူ့ကိုပဲ ပုံအော လောင်းကြမှာပဲ’

‘တကယ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဘုံဘေကို လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒီမြင်းဘက်က ငွေတစ်သိန်း လောင်းမယ်၊ သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း လောင်းမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား အဘိုးလေးရယ်၊ တပ်ရင်းက အရာရှိတွေရယ် ရှိသမျှ ပုံအောကြမှာပဲ၊ ငွေဖလား ရရင်လည်း သူ့ကို အဲဒီ ငွေဖလားနှင့် ရေတိုက်ရမယ်’

အားလုံးကပင် အက်ရှ်၏ မြင်းကြီးကို အထင်ကြီးနေကြသည်။ အထင်မကြီးသူ ဆို၍ မာဒူး တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ မာဒူးက သူ့မြင်းကို ဗွေဆိုးသည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ကတည်းက သဘောမကျခဲ့။

တစ်နေ့ ညနေမိုးချုပ် အက်ရှ် မြင်းစီးကျင့်ရာမှ ပြန်လာပြီး ဇောင်းထဲသို့ မသွင်းမီ သကြား ကျွေးနေစဉ် မာဒူးက

‘ညဉ့်မကောင်းတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို သိပ် အရောမဝင်နှင့်နော် သခင်ဆပ်’

‘လူတွေ သုံးဖို့အတွက် မြင်းတွေကို အလွှာက ဖန်ဆင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ စစ်မြင်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကိုရန်ကျမ်းမှာ ရေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အရက်တက် ဒုန်းစိုင်းရာတွင် စစ်မြင်းတို့၏ ခွာမှ မီးတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ အသက်ရှူ မှုတ်သံတို့သည်

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

ပြင်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဖုန်မှုန့်တို့သည် ထောင်းထောင်းထကုန်၏။ ထိုခွာသံ၊ ထိုအသက်ပြင်းမှုတ်သံ၊ ထိုဖုန်မှုန့်တို့သည် ရန်သူတို့ကို အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်စေ၏။ လူသည် ဘုရားသခင် အပေါ်တွင် ကျေးဇူးကန်း၏။ ထိုကျေးဇူးကန်းသည့် ဒဏ်ကို လူခံရပေအံ့လို့ ကိုရန်ကျမ်းမှာ ပါတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပြောရရင်တော့ သခင်လေးကို ဒီလို တိရစ္ဆာန်နှင့် အချိန်ကုန်ခံပြီး စကား ပြောမနေစေချင်ဘူး ခင်ဗျ။ သူနှင့် စကားပြောမယ့် အစား သခင်ဆပ်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်တဲ့ လူတွေနှင့် စကား ပြောရင်း အချိန်ကုန်မှာပေါ့။ ဥပမာ ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်တို့လို လူမျိုးကို ဂရုစိုက်မှာပေါ့။ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီကောင်ကြီးကို ဝယ်ပြီးကတည်းက သခင်လေးဟာ ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်ဆီကို စာတစ်စောင်ပဲ ရေးသေးတယ်’

အက်ရှ်သည် မလုံမလဲဖြင့် မာဒူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်နော်၊ စာတစ်စောင်ပဲ ရေးဖူးသေးတယ်၊ ရေးပါ့မယ် အဘိုးကြီးရာ၊ ရေးပါ့မယ်’

‘မရေးခင် သူ့စာကို သခင်ဆပ် အရင် ဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ စာက မနက်က စာပို့ရထားနှင့် ရောက်လာတာ၊ ခုတော့ သခင်ဆပ်ဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆီက ရောက်လာတဲ့ စာတွေကို ကမန်းကတန်း ဖတ်ပြီး ဒီသတ္တဝါဆီကိုပဲ ပြေးတော့တာပဲ၊ ခုစာထူကြီးက ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်ဆီက ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ကလည်း ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်အကြောင်းကို ကြားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အကြောင်းလည်း သိချင်တယ်’

မာဒူးက စာလေးငါးစောင် တင်ထားသည့် ကြေးလင်ဗန်းကို ထိုးပေး၏။ အက်ရှ်သည် အထူဆုံး စာကို ကောက်ယူကာ ဘန်ဂလိုထဲရှိ မီးရောင်အောက်သို့ လာခဲ့သည်။

ထိုစာမှာ ဝေါ်လီထံမှ ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်မှာလည်း ခုတလော သိပ် ပျင်းစရာ ကောင်းတာပဲ အစ်ကိုရေ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေလျင်တပ်ကတော့ နားချိန်ကို မရဘူး၊ ခုတလောမှာ ကိုဟက် တောင်ကြားလမ်းကို ဖွင့်ပေးတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကူရှာလ်ဂါးလမ်းနှင့် ကြေးနန်းတိုင်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်းအရင်တုန်းက ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေကို အစိုးရ ထောက်ပံ့ကြေး သဘောမျိုးနှင့် ထောက်ပံ့ငွေတွေ ပေးခဲ့တယ်။

‘ခု အစိုးရက ဒီထောက်ပံ့ကြေး ပေးတာကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီအကြောင်း အစ်ကိုဆီကို ကျွန်တော် ရေးဖူးပြီလား မသိဘူး။

‘အဲဒီ ကိစ္စကို မကျေနပ်တဲ့အတွက် ခု ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေက အစိုးရနယ်က ရွာတွေကို လုယက် မီးရှို့နေကြတယ်၊ လစ်ရင်လည်း ပုလိပ်ဌာနတွေနှင့် ကင်းတွေကို ဝင်စီးနေကြတယ်၊ မကြာခင်ကပဲ ကူရှာလ်ဂါး လမ်းမကြီးပေါ်က တံတား တစ်ခုကို ချိုးပစ်လိုက်ကြသေးတယ်။

‘ဒီတင် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေကလည်း တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားကြတယ်၊ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုပြီး ခုတော့ တော်တော်လေးကို ကွပ်ကွပ်ညှပ်ညှပ် နှိမ်နင်းနေတယ်။

‘ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် နယ်တွေထဲကို စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်း လွှတ်လိုက်တယ်၊ စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ၂၀၁ တပ်ခွဲပဲ၊ စစ်ကြောင်းမူးက ကင်းဝဲရယ်လေ၊ ဒုတိယ စစ်ကြောင်းမူးတွေကတော့ စတူးဝဲရယ်၊ ဟမ်မွန်ရယ်၊ ဝိုက်ဂရမ်ရယ်၊ ဖရက်ရယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ရွာတစ်ရွာကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့တယ်။

'ဒီလောက် ပူရတဲ့ ရာသီဥတုကြီးထဲမှာ လက်နက်အပြည့်တပ်ပြီး ဗိုင်းသုံးဆယ်လောက်ကို နာရီ နှစ်ဆယ်လောက် ချီတက်ရတာကို အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပေတော့၊ စစ်ကြောင်း အားလုံးမှာ လူဆယ့်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲ စစ်ကြောင်းကတော့ လူနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်ပဲ သွားတိုက်နိုင်တာ ဆိုတော့ အချိန်ကုန် လူပန်း ဖြစ်ရုံပဲပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ ဂျီပါကီ အာဖဂန်တွေကတော့ အရင်ကလို ဆက်လက် သောင်းကျန်းမြဲ သောင်းကျန်းနေကြတုန်းပဲ။

'ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေကလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်တွေလည်း ပါရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရတာ ပျင်းတယ် အစ်ကိုရာ၊ တိုက်ပွဲလေး ဘာလေး မြင်ချင်လှပြီ။

'ဇာရင်ကလည်း အစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သူ့အဖေ ပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်တဲ့၊ ဒီလို ပြောရင် အစ်ကို နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှန်း မသိဘူး၊ အစ်ကို သတင်းလေး ဘာလေးလည်း ကြားပါရစေဦး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသတင်းမှ မကြားရတာဟာ သတင်းကောင်းပဲ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အစ်ကိုလည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကတော့ ပျော်နေမှာပေါ့၊ မာဒူးနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ'

မာဒူးက

'သခင်ဆပ် စာရေးရင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ထည့်ရေးပေးပါ၊ အစေခံတို့ ဘာတို့ လိုရင်လည်း ပြောပါလို့၊ ခန့်တမာ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်တဲ့လူ ရှိပါတယ်လို့'

အမွှာဒဗတ် တပ်နယ်တွင် နေရာထိုင်ခင်း လုံလောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသော အစေခံများမှာ ကျေနပ်ကြသည်။

အက်ရှ် ရသည့် ဘန်ဂလိုက တစ်လုံးထီးတည်း။ ဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်သည်။ အစေခံ တန်းလျားကလည်း ကျယ်သည်။ သည်လို နေရာမျိုးကို အရာရှိငယ် ကလေးတွေ ရရှိ မလွယ်။

ကူလူရန်းမှာ သူမြင်းဇောင်းကို သဘောကျနေပြီ။ ဟိုတီ မဒန်းတွင် သားမယားများကို ထားပစ်ခဲ့သည့် ဂူးဘတ်ကလည်း သူတန်းလျား နောက်ဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မယားငယ် ထားကာ ဇိမ်တွေနေပြီ။ မယားငယ်က စကားနည်းနည်း၊ ခပ်အေးအေး၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် စသည့် ကိစ္စများကို လုပ်ပေးကာ ဂူးလ်ဘတ်ကို ပြုစုရာသည်။

သို့ရာတွင် မာဒူးသည် အိုလှပြီ။ ထိုကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ အမွှာဒဗတ်မြို့ကို တည်ခဲ့သည့် ဘုရင် စူလတန် အာမက်ရှား၏ အရိုးအိုး ရှိရာ ဗလီကြီးမှ လွဲလျှင် ဂူဂျာရတ်နယ်တွင် သူ နှစ်သက် မက်မောစရာဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။

ဂူဂျာရတ်နယ် ရာသီဥတုက ပူအိုက် စွတ်စိုသည်။ သစ်ပင်တွေကလည်း စိမ်းလွန်းသည်။ မုတ်သုံတွင် လေတိုက်ရာသို့ လွင့်ပါလာသည့် တိမ်တိုက်များကလည်း ပင်လယ်နဲ့ ပေါက်နေသည်။

မိုးကလည်း များလွန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်ဆိုလျှင် ရေတွေများလွန်းသဖြင့် သူတို့ နေထိုင်ရာ ဘန်ဂလိုနှင့် တပ်နယ်မြေထဲက သစ်ပင်များသည် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းနှင့်ပင် တူနေသည်။

အစားအသောက်ကိုလည်း သူ မကြိုက်။ မာဒူးသည် ဂူဂျာရတ် စကားကိုလည်း နားမလည်သဖြင့် ဂူဂျာရတ် နယ်သားများ အပေါ်တွင်လည်း ဘာသံယောဇဉ်မျှ မတွယ်။

ဂူးလ်ဘတ်ကမူ မာဒူးကို ခွင့်လွှတ်သည်။

‘အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ အပြောင်းအလဲကို သိပ် မကြိုက်တော့ဘူးလေ၊ မြောက်ပိုင်းက ရှမ်းတွေ မြောက်ပိုင်းက အသံဗလံတွေကို သတိရနေဟန် တူပါရဲ့၊ အေးလေ၊ သူ တစ်သက်လုံး ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သူ့ ဇာတိကိုး၊ အောက်မေ့မှာပေါ့’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကိုယ့်ဇာတိကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဘုရားသခင်က သနားရင် ကျွန်တော်တို့ သခင်ဆပ်တို့က နောင်နှစ်တွေ အများကြီး နေရဦးမှာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ဒီလိုနေရာမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လာနေရရင်လည်း ဘာအရေးလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မာဒူး အဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတူနိုင်ပေဘူးပေါ့၊ သူ့ဗျာ အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား’

အက်ရှ်က နောင်တရစွာဖြင့်

‘အမှန်ကတော့ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ချင်တယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နှလုပ်လုပ် ထားခဲ့ရက်မလဲဗျာ၊ သူ့ကို ခွင့်နှင့် ပြန်လွှတ်မလို့လည်း စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မပြန်ရသေးဘူးဆိုရင် နောက်ဆောင်းဦးပေါက်လောက်တော့ သူ့ကို အပြန်ခိုင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ၊ အဲဒီ အချိန်လောက် ပြန်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်ပိုင်းက အပူရှိန်တို့ မိုးတို့ကိုလည်း သူ တွေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ အဲဒီအချိန် အထိတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန် မပြောင်းရသေးဘူးဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် နည်းနည်း စောင့်လိုက်ရင် ပြန်ပြောင်း ရတော့မှာပါ၊ သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မြောက်ပိုင်းက ပြန်စောင့်နေဖို့ ချောမော့ပြီး ပြန်လွှတ်ရတော့မှာပဲ’

အက်ရှ်သည် စိတ်အထင်ဖြင့် ရမ်းသန်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အက်ရှ်သည် တပ်စခန်း မထွက်လျှင် သို့မဟုတ် လေ့ကျင့်ခန်း မဆင်းရလျှင် ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး မနက် အစောကြီး ထကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဒုန်းစိုင်းစီး ကျင့်၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်နှင့် အတူ အနီး ပတ်ဝန်းကျင် တောစပ် ကွင်းပြင်များသို့ လျှောက်စီးပြီး ညနေ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်။

ထိုနယ် တစ်ဝိုက်ကလည်း ကြည့်စရာတွေက ပေါ့ပါဘိခြင်း။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသည့် ပြည်နယ် ဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူ ဘုရား တစ်ဆူ ဖြစ်သော ကရိသျှန ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ဒေသဖြစ်၏။ ဂူဂျာရတ်နယ်မှ တောတောင် ဟူသမျှ ချောင်းမြောင်း ဟူသမျှသည် ကရိသျှန၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဆက်စပ် နေတတ်ကြသည်။

အချို့နေရာများတွင် ဂူပျက်ကြီးတွေ ဝတ်ကျောင်းပျက်ကြီးတွေ။ ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလက ဆောက်ခဲ့ကြမှန်း မသိ။ ဆောက်သူ၏ အမည်ကိုလည်း မသိကြ။ ဂူကျောင်းပျက်ကြီးများထဲမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသူတို့၏ ကျောက်ဂူကြီးများနှင့် အညတရများ၏ အုတ်ပုံကလေးများ ကြည့်၍ သံဝေဂ ရစရာ။

ထိုဂူများ၊ သင်္ချိုင်းများတွင် မကြာခဏ တွေ့ရသည့် အမှတ်အသား တစ်ခုက လှပသော လက်ဝတ်တန်ဆာတို့ ဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမ၏ လက်တစ်ဖက်ပုံ၊ ထိုပုံမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။

‘မိန်းမ လက်မောင်း တစ်ဖက်က ဘာဖြစ်လို့ ထုထားတာလဲဗျ’

ဆာဂျီက

‘ဪ အိလား၊ အမျိုးသမီးတွေ ဆတ္တီးလုပ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ၊ ဆတ္တီး ဆိုတာကော သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ့်ယောက်ျားသေရင် သူတို့ပါ မီးပုံထဲကို လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းသေရတဲ့ ထုံးစံကို ခေါ်တာ၊ ရှေးနှစ် ထောင်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ ထုံးစံလေ။’

‘ခုတော့ သခင်ဆပ်တို့ အစိုးရက ဒီထုံးစံကို တားမြစ် ပိတ်ပင်ထားတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒီလို ပိတ်ပင်တာဟာ မှန်ပါတယ်၊ တော်တော်များများကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သဘောတူချင်မှ တူမယ်၊ ကျွန်တော့်အဘိုး အပါအဝင် ရှေးအမြော်အမြင် ရှိတဲ့ လူကြီးတွေက ပြောတာကတော့ ဒီထုံးစံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာတုန်းက ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေတွေကို ပေထက် အကွာရာ တင်တဲ့အခါမှာ စာကူးတဲ့ ကံကူ စာရေးရဲ့ ချွတ်ချော်မှုကြောင့် စာကူးမှားရာက ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။’

မူလ ဥပဒေ ထုံးတမ်းမှာ ဘယ်လိုပါသလဲ ဆိုတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်သေလျှင် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သူ မယားသည် အိမ် အတွင်းသို့ သွားရမည် လို့ ပါသတဲ့၊ သဘောကတော့ တစ်သက်လုံး အထီးကျန် နေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကံကူစာရေးက ဒီစာကို ကူးတဲ့ နေရာမှာ အိမ် ဆိုတဲ့ စာလုံးကို အမှတ်မဲ့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အတွင်းသို့ သွားရမည် လို့ မှားကူးပုံရတယ်တဲ့၊ ဒီတင် အတွင်းဆိုတာ မီးပုံအတွင်းကို ပြောတာပဲဆိုပြီး ဒီလေ့ကို ကျင့်သုံး လာခဲ့ကြတာလို့ ယူဆကြတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ သခင်ဆပ်တို့ အစိုးရက ဒီထုံးစံကို ဥပဒေနှင့် တားမြစ် ပိတ်ပင်တာဟာလည်း မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ၊ အရှင်လတ်လတ် မီးပုံကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းသေရတယ် ဆိုတာ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ သေနည်းမျိုး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့

ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးတွေကတော့ မီးပုံကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းရမှာကို နောက်မတွန့်ကြဘဲ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီး တစ်ခုလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်’

‘တချို့ကတော့လည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အများအားဖြင့် ကိုယ့်အလိုဆန္ဒ မပါဘဲနှင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် စတေးခဲ့ကြတာလို့ ထင်တာပဲ’

အက်ရှ်က စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ပြော၏။ ဆာဂျီက ပခုံးကို တွန့်ပြသည်။

‘အင်း ဒါလည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အသက် ရှင်နေတော့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ သခင်ဆပ်၊ သူတို့ဘဝမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုရဘဲ အထီးတည်းနေရတာ ဘယ်သူနေချင်တော့မှာလဲ၊ နေရတာထက် သေရတာက ပိုကောင်းဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆတ္တီး လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးများကိုတော့ သူတော်စင်တွေအဖြစ် ဂုဏ်ပြုတာပဲ ခင်ဗျ၊ သူနာမည်ဟာ ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရပြီး သူ့ အရိုးပြာဟာလည်း ပူဇော်ခြင်း ခံရတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

ဆာဂျီက သစ်ပင် ချုံနွယ်တို့ ကြားတွင် ရှိသည့် အုတ်ပုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ရဲရဲနီနေသည့် အရာတစ်ခုကို ကျာပွတ်ဖြင့် ထိုးပြလိုက်၏။

‘မိမိ လင်ယောက်ျား၏ သစ္စာကို သေတပန် သက်ဆုံး ရိုးမြေကျတိုင် စောင့်သိ ရှိသေသော’ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အသေဆိုးနှင့် သေခွဲရပုံကို သက်သေပြနေသည့် လက်မောင်း တစ်ဖက်ပုံ ကျောက်သား ရုပ်ကြွပေါ်တွင် နီရဲ လတ်ဆတ်သည့် ပန်းခွေ တစ်ခွေကို မြင်ရ၏။ မည်သူ တင်သွားမှန်း မသိ၊ အုတ်ပုံမှာ မြက်တွေ၊ ပေါင်းပင်တွေ၊ နွယ်ပင်တွေ တစ်ဝက် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ ထိုမိန်းမကို ကြည်ညိုလေးစားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက် လာ၍ ချသွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ညနေခင်းမှာ ပုခန်း၍ လေတိတ်နေသည့်တိုင် အက်ရှိသည် ထိုအရာကို ကြည့်၍ ကျောထဲတွင် စိမ့်သွားသည်။

‘အင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗရစ်တစ်ရပ်ရှိဟာ အိန္ဒိယမှာ တခြားဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့သည့်တိုင် အနည်းဆုံး ဒီဓလေ့ဆိုးကြီးကိုတော့ ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒါအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အမှတ် ပေးသင့်ပါတယ်’

ဆာဂျီက ပန်းကို တွန့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့အဓိပ္ပါယ်က ထောက်ခံခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်သာ။

ဆာဂျီသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ အခြားအကြောင်းများကို လှီးလွှဲ ပြောဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို ကွင်းပြင်သို့ စီးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ခန့် မြင်းစီးထွက်လေ့ ရှိကြ၏။ သီတင်းကုန်ရက်များနှင့် အားလပ်ရက်များတွင် တစ်ညအိပ် နှစ်ညအိပ် စသဖြင့် မြင်းစီးထွက်ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပတ္တရီးသို့ သွားကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရန်းအော့ကွတ် မြစ်နားအထိ သွားကြ၏။ လေက ဆားနံ့၊ ပင်လယ်ရေညှိနံ့၊ ငါးခေါင်းပုပ်နံ့တို့ဖြင့် မှန်လျက်။ တံငါသည်များက ငါးခေါင်းများကို ချိုးပြီး စင်ရော်များ စားရန် လွှင့်ပစ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဖော်သွား ဆာရာဂျီရောင်း ပိုင်သည့် ဘာရီဒါ မြို့နား အရောက်စီးကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကမ်လေ ပင်လယ်ကွေ့အနား ရောက်သွားကြ၏။ အာရေဗျ ပင်လယ်မှ လိမ့်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ပေါ်တူဂီ ခံတပ်ဟောင်းကြီး

နှစ်ခုဖြစ်သော အဒူနှင့် ဒါမန် ကျွန်းကလေး နှစ်ကျွန်းကို တဝန်းဝန်း မြည်အောင် ရိုက်လျက်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ချနေသည့် ကုန်တင် သင်္ဘော မိုရာလာကို မြင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ကာ သင်္ဘောပိုင်ရှင် မာလိန်မှူး စတစ်ဂင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးကျင့်သည့် အခါများတွင်မူ အက်ရှိသည် တောင်ဘက်သို့ ဘယ်တော့မှ မထွက်။ ဂူဂျာရတ်နှင့် ရာဇပုတ် နယ်ခြားရှိ တောင်တန်းပြာပြာကြီးများ ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်လေ့ရှိသည်။

ဆာဂျီသည် ပေါင်း၍ သင်း၍ ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုတောင်တန်းကြီးများ ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြီဆိုလျှင် အက်ရှိအဖို့ မည်သည့် အပေါင်းအသင်းမျှ မလိုတော့။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အက်ရှိသည် မြို့ရိုးပျက်ကုန်းကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ကာ အောက်တွင် ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေလျက် ရှိသော မြစ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော တောင်တန်းကြီးများကို လည်းကောင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင် ရှိနေသည့် ဇူလီသည်လည်း လေသာပြတင်းတွင် ရပ်ကာ ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ရသည်မှာ ခက်ခဲမည် မထင်ရ။ တောင်တန်းက ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေးတွေ။ ညနေ ဆည်းဆာတွင်ဆိုလျှင် ရွှေအိုရောင် တောက်လျက်။ နေ့လယ်ပိုင်း အပူရှိန် အောက်တွင် ဆိုလျှင် ပြာမှိုင်းမှိုင်း အရောင်ပေါက်လျက်။

သို့ရာတွင် တောင်ကြောပေါ်တွင် လမ်းဟူ၍ မရှိ။ လူဖြတ်သွားနိုင်သည့် ခြေကျင်လမ်း ပေါက်သည့် တောင်ကြား လမ်းများကလည်း အနည်းငယ်မျှသာ။ တောင်တွေကို ကျော်လိုက်လျှင် ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သည် အနီးကလေးမျှ ဖြစ်သည့်တိုင် တောင်ကြောပေါ်တွင် လမ်း မရှိ။

ထို့ပြင် တောင်ခြေတောများက အောက်ခြေ ရှုပ်သည်။ ကျားပေါသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ မည်သူမျှ ဖြတ်လေ့ မရှိကြ။

ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သို့ သွားလိုလျှင် အနောက်ဘက် ပါလန်ပူ ထိအောင် လမ်းသာရာကို ရွေး၍ သွားကြရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဘုံဘေ ထိအောင် သွား၍ ထိုကမှ တစ်ဆင့် သွားလေ့ ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အဖို့ကား ခရီးလမ်းပန်း မည်သို့ရှိစေ ရာဇပုတ် ပြည်နယ်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်သည့် အတွက် ခရီးလမ်းပန်းကောင်း မကောင်းက ဘာမျှ အရေးမကြီးတော့။ တတ်နိုင်၍ အမွှာဒဗတ်နှင့် ဘိသော ပြည်နယ်တို့ ကြားတွင် ရွှေလမ်း ငွေလမ်းကြီး ပေါက်စေဦး သူ့အဖို့ အကြောင်းမထူး။

ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သည် တားမြစ် နယ်မြေ။ သူသည် မောရှေကဲ့သို့ပင် ရွှေပြည်သာယာကို မြင်နေရသော်လည်း ဝင်ခွင့်မရ။

အက်ရှ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတတ်သည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ထိုင်နေသဖြင့် ငှက်ကလေးတွေ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေ ကြောက်တတ်သည့် ကင်းလိပ်ချောကလေးတွေပင် သူ့လက် တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ လိပ်ပြာကလေး တစ်ကောင်တလေပင် လာနားလိုက်သေးသည်။

မြို့ရိုးပျက်ထဲတွင် မြက် တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသည့် ဉာဏ်ကျယ်က သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် လာဝှေ့တော့မှ အက်ရှ်သည်

အိပ်မောကျနေရာမှ နီးလာသူကဲ့သို့ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အက်ရှ်သည် မြင်းကို တက်စီးကာ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ အမွှာဒဗတ်ရှိ တပ်နယ်မြေသို့ ပြန်လာတတ်တော့သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဝရန်တာမှ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသည့် မာဒူးကို တွေ့ရတတ်၏။ မာဒူးမှာ သခင်ကိုလည်း မျှော်ရ၊ မီးဖိုကိုလည်း လှမ်းကြည့်ရ၊ အစေခံတန်းလျားတွင် ရှိသည့် သူ့လက်ထောက် ကာဒေရ အလုပ် လုပ်ခြင်း ရှိ မရှိကိုလည်း ကြည့်ရဖြင့် အလုပ်များနေတတ်သည်။

မာဒူးသည် အမွှာဒဗတ်တွင် နည်းနည်းကလေးမျှ မပျော်။ ဇရာကလည်း ဖိစီးစပြုပြီ။ အက်ရှ် အတွက်လည်း စိုးရိမ်သည်။ အက်ရှ် တစ်ယောက် ဘာတွေ ကျိတ်ကြိတ်စည်ပြီး ဘယ်သို့ သွားနေသည်ကိုလည်း သူ သိ၍ မဟုတ်။ မာဒူးသည် ထိုဒေသ၏ ပထဝီဝင်ကို ကောင်းကောင်းနားမလည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် အကြောင်းကိုမူ နှောကြေနေအောင် သိပြီးသား။

ရာဇပုတ်ပြည် နယ်စပ်သည် သူတို့နေရာမှ တစ်နေ့ခရီးဟု သိရပြီးသည့် နောက်တွင်မူ မာဒူးသည် အလိုလို စိုးရိမ်နေသည်။ ဘိသော ပြည်နယ်သည် ထိုနယ်စပ်နှင့် အနီးကလေးမျှသာ မဟုတ်လော။

ဘိသောပြည်နယ်နှင့် နီးခြင်းကြောင့် မာဒူး စိုးရိမ်သည်။ ဇူလီနှင့် အက်ရှ်တို့ အကြောင်းကို သတင်းသန့်သန့်မျှသာ ကြားဖူးသည့်တိုင် ဘိသောတွင် တစ်ခုခု အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုသည်လောက်ကိုမူ မာဒူး ရိပ်မိ၏။

တစ်ခါတုန်းက မာဒူးသည် အက်ရှ် သခင်ဆပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် ပျော်ခဲ့၏။ စိတ်ချမ်းသာခဲ့၏။ ယခု သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကြောင့်ပင် ထိုအရာများသည် ပျက်စီး ခဲ့ရလေပြီ။

မာဒူးသည် လူအ တစ်ယောက် မဟုတ်ရုံမျှမက အက်ရှ် အကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိခဲ့သည့် ပါးနပ်သော အဘိုးအို တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အကင်းပါးခြင်း၊ သံယောဇဉ်တွယ်ခြင်း၊ သူ့အကြောင်းကို သိခြင်းတို့ကြောင့်ပင်လျှင် အက်ရှ် တစ်ယောက် မည်မျှ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းကို အလိုလို အကဲခတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

သူ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု မာဒူး ဆုတောင်းသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား အခြေအနေသည် ကြေကွဲစရာ ကောင်းရုံမျှမက ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်သို့ပင် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မာဒူး ထင်နေသည်။

မာဒူးသည် သခင်ဆပ်များထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘိလပ်သို့လည်း အကြာကြီး လိုက်သွားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးကောင်းတို့ မည်သည် (အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်လှပသည့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့မည်သည်) ယောက်ျားနှင့် ဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်၊ ခေါင်းမြီးခြုံ ဘဝတွင်သာ နေသင့်သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ဆဲ ရှိသေး၏။

ဥရောပ အမျိုးသမီးများကိုကား သူ ဘာမျှ မပြောလို။ သူတို့ထုံးစံနှင့် သူတို့ ရှိပြီးသား။ သူတို့ဘာသာ မျက်နှာကို ဖွင့်၍ အပြင် ထွက်ရုံမျှမက မည်သို့နေနေ အကြောင်းမဟုတ်။ သူတို့ ယောက်ျားများကလည်း မိုက်မဲစွာ ခွင့်ပြုကြသဖြင့် အပြစ် မပြောလို။

သူ အပြစ် တင်လိုသူမှာ ဘကြီးတော်။ ဘကြီးတော် ကာကာရီသည် ရာဇကုမ္မာရီများဖြစ်သော ဇူလီနှင့် ရှူရီလာတို့ကို အက်ရှ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံခွင့် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။ မကြာခဏ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဆိုသကဲ့သို့ သည်လောက် မကြာခဏ တွေ့နေလျှင် သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ဦးဦးနှင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ပြဿနာက တကယ့် ပြဿနာ။ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်ထိုးသည့်နယ် ရှိတော့မည်။

သို့ရာတွင် ထိုအထိ ကိစ္စမရှိသေး။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ကာလကြာလျှင် မေ့ပျောက်သွားကာ အက်ရှ်သည်လည်း ပက်ရှုဝါမှ ဆံပင်ဝါဝါနှင့် သခင်မကလေးကိုပင် စွဲလမ်းနေလိမ့်မည်ဟု မာဒူး ထင်ခဲ့သည်။ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ဘိသော ဆိုသည်မှာ အဝေးကြီး။ အက်ရှ် သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘိသောသို့ ပြန်၍ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။

ထိုအတွေးဖြင့် မာဒူး စိတ်အေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးချင်တော့ နောင်တစ်နှစ် အကြာတွင် အက်ရှ်ကို အကြောင်း တစ်ခုကြောင့် တောင်ပိုင်းသို့ ပို့လိုက်ကြပြီ။ အမ္မာဒဗတ်သို့ ပို့လိုက်ကြပြီ။ အမ္မာဒဗတ်က ခေတ်နောက်ကျ၍ ဂျီလ်ဆိုးမွေသည့် ဘိသောနှင့် နီးနီးကလေးမျှသာ။ သူတို့တစ်တွေ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်ကို ယခုတိုင် မာဒူး ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး။

သို့ရာတွင် ယခု တောင်ပိုင်းသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပြီး အက်ရှ် တစ်ယောက် မူပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင်မူကား မာဒူးသည် စိုးရိမ်စ ပြုလာ၏။

အက်ရှ်သည် ရာဇပုတ်ကို ဖြတ်ကာ ဘိသောပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်များ ဝင်လေမည်လော။ သို့မဟုတ်...။ အချစ်ရူး ရူးနေသည့် လူငယ်ဆိုသည်မှာ ချစ်မိပြီဆိုမှဖြင့် တုံးကိုက်ကိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြစေ။

သည်တစ်ကြိမ် ဘိသော စော်ဘွား၏ နယ်မြေထဲသို့ သူတစ်ယောက်တည်း တပ်မပါ။ အခွင့် အာဏာ မရှိဘဲ ဝင်မိလျှင် (အခွင့် အာဏာ မပြောနှင့်၊ အခွင့်အရေးပင် ရှိမည် မဟုတ်။) အက်ရှ်သည် ဘိသော ပြည်နယ်ထဲမှ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

မာဒူး၏ အမြင်အရဆိုလျှင် ဘိသော စော်ဘွားသည် သူ့မူမတ်များ၊ သူ့ဟော်နန်းသူ ဟော်နန်းသားများ ရှေ့တွင် သူ့ကို အပေါ်စီး ယူသွားသူအား မည်သည့်အခါမျှ အခဲကြွေမည် မဟုတ်။ ကိုယ့်မူမတ်များ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ရှေ့တွင် ခြိမ်းခြောက်သွားသူကိုမူ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ မိမိ၏ ရန်သူသည် သူ့နယ်ထဲသို့ အခွင့်အာဏာ မရှိဘဲ ဝင်လာပြီဟု သိရလျှင် လက်ပန်းပေါက် ခတ်လိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။

သူ့သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ဘိသောပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး စုံးစုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဆိုလျှင် တရားမဝင် သွားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သူ့ကို သွားပြီး စွပ်စွဲနိုင်မည်နည်း။

တောထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေသွားပြီး သို့မဟုတ် သားရဲ တိရစ္ဆာန်အစာ ဖြစ်သွားပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ပြီးနေပြီ။ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ သွားသည်ဟု မည်သို့ သက်သေ အထောက်အထား ပြနိုင်မည်နည်း။

မာဒူးသည် ထိုအကြောင်းများကို တွေးရင်း ညညတွင် အိပ်မပျော်နိုင်။ မိမိသည် လူပျို သခင်ဆပ်များထံတွင်သာ အမှုထမ်းခဲ့သည့်တိုင် မာဒူးသည် သခင်မတို့ကိုမူ အထင်သေးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ဘာမဟုတ်သည့် ကာရီကုတ်ပြည်နယ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သည်မျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေမည့် အတူတူ အမွှာဒဗတ်ရှိ အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ငယ်ငယ်ချောချော သခင်မ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လျှင်လည်း အကောင်းသားဟု အောက်မေ့မိသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကမူ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်လောက် တောင်တန်းပြာပြာကြီးတွေဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်မြို့။

သို့ဖြင့် မာဒူးသည် သူ့သခင်ဆပ် အတွက် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေစဉ် ဇန်နဝါရီလ ကုန်ကန်း တစ်နေ့၌ မာဒူးအား ခွင့်ရက်ရှည် ပေးကာ သူ့ဇာတိ ရပ်ရွာသို့ ပြန်လိုလျှင် ပြန်နိုင်ကြောင်း အက်ရှ်က ပြော၏။ မာဒူးသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်....

‘ဘာ၊ သခင်ဆပ်ကို ကာဒေရနှင့် ထားပစ်ခဲ့ရမယ်လား ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ချက်တဲ့ အစားအသောက်တွေကို သခင်ဆပ် စားရင် ဝမ်း ကသိကအောက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ မရှိရင် သခင်ဆပ် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေရင် သခင်ဆပ်ကို ဘယ်သူ ထိန်းကျောင်းမယ့်လူ ရှိတော့မှာလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

အက်ရှ်မှာ စိတ်လည်း ညစ်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်ဖြစ်လျက်

‘ဪ ခက်ပါဘိတော့ မာဒူးရယ်၊ မာဒူး ပြောတာကို ဘေးလူများ ကြားရင် ကျွန်တော့်ကို သူငယ်နှစ်စားကလေးလို့ အောက်မေ့ကြမှာပဲ’

‘သူတို့ထင်လည်း ထင်စရာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတလေမှာ သခင်ဆပ် လုပ်တာတွေဟာ သူငယ်နှစ်စားလေး လုပ်တာနှင့် ဘာများ ခြားနားလို့လဲ’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား မာဒူးရယ်၊ အရင်တုန်းကလည်း မာဒူး ခွင့်ယူသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ဒီလိုပဲ နေရစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက သခင်ဆပ်ဟာ ပန်ဂျပ်နယ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လူတွေ ရှိတယ်၊ ခုဟာက ပန်ဂျပ်နယ် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်၊ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ဆိုတာ နယ်စိမ်း၊ သခင်ဆပ်ရဲ့ နယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မချဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲသွားရင် သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ အဘိုးကြီး မာဒူး၊ စိတ်ချသွားပါ။ မာဒူး မရှိတုန်းမှာ တတ်နိုင်သရွေ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါ့မယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်။ အဘွားကြီးအိုကလေး တစ်ယောက်လို နေမယ်ဗျာ။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား။ ဒီတော့ သွားမှာသာ စိတ်ချက်လက်ချ သွား။ ပြီးတော့ မာဒူး သွားတာလည်း နှစ်ရှည်လများ သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်လ နှစ်လလောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကံကောင်းရင်လည်း ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မဒန်းကို ပြန်ပြောင်းချင် ပြောင်းရမှာပါ။ ဒီတော့ မာဒူး မဒန်းကို လိုက်လာခဲ့ရုံပေါ့။ မာဒူး အနေနှင့်လည်း အနားယူဖို့ လိုနေပြီ မဟုတ်လား။’

‘ကိုယ့်တောင်ပေါ်ကို ပြန်ပြီး လေကောင်းလေသန့်လေး ဘာလေး တစ်လ နှစ်လလောက် ရှူပြီး အနားယူ၊ အိမ်က သားမယားတွေ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး ပြုစုတာကိုလည်း ခံပါဦး။ ပန်ဂျပ်စာကလေး ကောင်းကောင်းစား၊ တောင်ပေါ်လေကို ရှူ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ အောင်မယ်လေး၊ ကျွန်တော်တောင် လိုက်နေချင်လိုက်တာ’

‘နေတော့ နေချင်တာပေါ့ သခင်ဆပ်’ ဟု မာဒူးက ပြော၏။

မာဒူးသည် နောက်ထပ် မည်သို့မျှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့။ အက်ရှ်သည် မကြာမီ မဒန်းတပ်သို့ ပြန်ရတော့မည်ဟု သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မျှော်လင့်ထား၏။

မဒန်း တပ်စခန်းတွင် အက်ရှ် ဘက်က ပြောဆိုပေးမည့်သူ ဟယ်မီလ်တန် ဆပ် ရှိသည်။ ဝိုက်ဂရမ် ဆပ် ရှိသည်။ သူတို့ ဝိုင်းပြောပေးလျှင် အက်ရှ်သည် မဒန်း တပ်စခန်းသို့ ပြန်ပြောင်းရမည့် ရက်သည် ဘာမျှ ကြာတော့မည် မထင်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဤ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသည့် ဂူဂျာရတ်သို့ ပြန်ရောက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပြီ။

ဇန်နဝါရီလ ဆယ်ရက်နေ့တွင် မာဒူးသည် မြင်းထိန်း သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်သွား၏။ အက်ရှ်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့၏။

လူအုပ်တွေ ကြားထဲတွင် ရပ်ရင်း မီးရထားကြီး ဘူတာထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဖိုလှိုက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

အဘိုးကြီး မာဒူးပြန်သွားသည့်အတွက် သူရင်ထဲတွင် ဟာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆူညံပူညံဖြင့် အကြံပေး မြည်တွန် တောက်တီးသံ၊ အတင်းအဖျင်း စကားတို့ဖြင့် နားထောင်ကောင်းလှသော ညစကားဝိုင်း၊ တမာကူအိုးမှ တကုတ်ကုတ် မြည်သံတို့ကို သူ ကြားရတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်လျှင် မာဒူး၏ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေခြင်းကို ခံရသည့်အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းသည့် အတွက်မူ သူ ဝမ်းသာသည်။ အဘိုးကြီးမာဒူးက ချက် ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်သူ ဖြစ်သည်။ ထပ်ခါနစ်ဖြစ်လျှင် သူ့ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ အဖြစ်ခံရပြီဆိုလျှင် အက်ရှ် အနေရထိုင်ရ ခက်သည်။

ယခုလို ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ခွဲနေကြသည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကောင်းလိမ့်မည်။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သို့ ရောက်ကတည်းက အဘိုးကြီး၏ ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်ဓါတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း များစွာ မကောင်းလှ။ ယခုမူ...။

အက်ရှ်သည် မီးရထားကြီး အဝေးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ မီးခိုးလိပ်ကလေးများ ဝေ့ဝေ့လွင့်ပါးသွားသည် အထိ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ရင်း မာဒူးနှင့် သူ ပထမ စတွေ့ကြပုံကို သတိရနေသည်။

ထိုစဉ်က သူက မလိမ်မိုး မလိမ္မာ သူငယ်ကလေး။ အရှေ့လို တွေးဆဲ။ အရှေ့လို ခံစားဆဲ။ အရှေ့လို စကားပြောဆဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပီသအောင် မရွတ်တတ်သည့် နာမည် တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အင်ဂရေစီ တစ်ယောက် ဆိုသည်ကို လက်မခံနိုင်သေး။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်၊ မာဒူးနှင့် အာလယားတို့သည် သူ့ကို ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ဖဲ့ပြင်ပေးခဲ့ကြသည်။ မိမိ မသိသော တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့

တင်ပို့ပေးလိုက်ကြကာ မိမိ ဖခင်၏ ဆွေမျိုးများဟု ဆိုသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံများနှင့် သူ့ကို တွေ့ဆုံ ပေးခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် သူတို့ သုံးယောက်ကို သူ့မျက်စိထဲတွင် တရားရေး မြင်ယောင်ဆဲ။ သူတို့နှင့်အတူ လူတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေသည့် မီးရထား စင်္ကြံတွင် ရပ်လျက်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်နှင့် အာလယားတို့မှာ မရှိကြတော့ပြီ။ ယခု ဘုံလေ မာရီ သွားသည့် မီးရထားကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားသည့် မာဒူး တစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့် သူတို့သုံးယောက်၏ မျက်နှာတွေက ယခု မျက်နှာတွေနှင့်မတူ။ မာဒူး မျက်နှာကို မြင်သည့်အခါတွင်လည်း ယခုအတိုင်း မမြင်။ ယခု မာဒူးက ပါးရေ နားရေတို့ ရှုံ့တွလျက်။ ဆံပင်တို့ ဖြူဖွေးလျက်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တစ်ဝက်လောက် ကျုံ့ဝင်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့် သူတို့ မျက်နှာများက ဤသို့ မဟုတ်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်၊ မာဒူးနှင့် အာလယားတို့သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ အက်ရှ်ထက်ပင် ပို၍ ကြီးမား ထွားကျိုင်းနေသယောင် ထင်ရ၏။

ယခု မာဒူးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ပူးသွားကာ အတိတ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ ဆန်းတော့လည်း အဆန်းသား။

သူနှင့်အတူ ဘူတာသို့ လိုက်လာသည့် ဂူးလ်ဘတ်က တဟွပ်ဟွပ် ချောင်းဆိုးပြ၏။ အချိန် မရှိတော့ဆိုသည့် သဘောဖြင့် စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ အက်ရှ်သည် အတွေးမှ လန့်နိုးလာကာ မီးရထား စင်္ကြံအတိုင်း မြင်းလှည်းကလေး ရပ်ထားရာ အပြင်ဘက် ကွက်လပ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်း ၃၆

စင်စစ် သူ့ ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်သွားသည့် မာဒူးအဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အက်ရှ်သခင်ဆပ်အတွက် ပို၍ စိုးရိမ်သောကတွေ ရောက်ရလိမ့်မည်။ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆက်နေလိုက်၍ တပ်နယ်သို့ မမျှော်လင့်သည့် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်ရလျှင် အက်ရှ် သခင်ဆပ်အတွက် ပို၍ စိုးရိမ်သောက ရောက်ရလိမ့်မည်။

သူတို့တပ်ရင်းမှာ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေရ၏။ ထိုနေ့က အက်ရှ်သည် မှောင်ရီပျိုးစ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းအပြီး ပြန်အလာတွင် ဝင်းဝ မှောင်ရီပဲထဲတွင် ပက်လက်ရထားကလေး တစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂူးလ်ဘတ်က ဝရန်တာသို့ ထွက်လာကာ အက်ရှ် သခင်ထံသို့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ကာရီကုတ် ပြည်နယ်က ဧည့်သည် လာတယ် ခင်ဗျ၊
ကာကာဂျီရဲ့သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရယ်’

ဟုတ်သည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်။

သူ့အမည်ကို ကြားလိုက်စဉ်က ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်တိုင် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် ထိတ်နေသည့် ရင်သည် ငြိမ်သက်စ ပြသွား၏။

ဇူလီ တစ်ယောက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေပြီ။ သို့မဟုတ် သူ့ကြင်ရာတော် စော်ဘွားက နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုနေပြီဆိုသည့် မကောင်းသတင်းကို ယူဆောင်လာသူ မဟုတ်တန်ရာ။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ မျက်နှာက တည်ငြိမ်လျက်။ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းလျက်။ မြင်ရသူတို့ နှလုံးကို ကြည်အေးစေသည့် အမူအရာ။

ကြင်ရာတော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရှူရှီလာက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းရှိ သမားတော်တို့ကိုလည်း မယုံကြည်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းရှိ သမားတော်ကြီးမှာ အသက်ခုနစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ကုထုံးများမှာလည်း ခေတ်မမီတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိကို မဟာဒေဝီ ရှူရှီလာက ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဘိသောပြည်နယ်သို့ အသွားတွင် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောပြသည်။

သူက ဆက်၍

‘မဟာဒေဝီကလည်း နေ့စဉ် လစေ့ကြီး ဆိုတော့ သိပ် စိုးရိမ် သောက မရောက်ချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ခေါ်တယ် ထင်တာပဲ၊ ဘကြီးတော် ကာကာဂျီကလည်း တူမတော်က ဖိတ်ခေါ်တော့ မငြင်းချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ၊ ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ ကုခွင့် ရှိမလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိသော ဟော်နန်းက သမားတော်တွေကတော့ ကျေနပ်ကြမယ် မထင်ဘူး’

အက်ရှ်က မျှော်လင့်တကြီးဖြင့်

‘စော်ဘွားက တော်တော် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသလား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြ၏။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ မဟာဒေဝီ ရှူရှီလာ အကြောင်းကိုလည်း သခင်ဆပ် သိသားပဲ၊ သူက နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ညစ်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလည်း ဟိုက သမားတော်တွေကို အားမရတာနှင့် ကျွန်တော့်ကို အခေါ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လွှတ်လိုက်လို့ လာရပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဘိသောမှာ နေပါဦးဆိုလည်း နေရဦးမှာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ် မပြောတတ်သေးဘူး’

ဂိုဗင်ဒတ်စ် နောက်တွင် ပါလာသူ အစေခံမှာ ခပ်ဝဝ၊ ခပ်နံနံ မျက်နှာ ရှိသည့် မန်နီလာလ် ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘုံဘေ၊ ထိုမှ ဘာရီဒါနှင့် အမွှာဒဗတ်တို့ကို ဖြတ်၍ ဘိသောနယ်သို့ သွားမည် ဖြစ်၏။

‘ကာကာဂျီက သခင်ဆပ်လည်း ဒီမှာ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ဝင်တွေ့လိုက်ပါတဲ့၊ သူတူမတော် ရာဇကုမ္မာရီတွေကလည်း သခင်ဆပ်ရဲ့ သတင်းကို ကြားချင်ကြမှာပဲတဲ့၊ သခင်ဆပ် အနေနှင့်လည်း ကာရီကုတ်က မိတ်ဆွေများ အကြောင်းကို ကြားချင်မှာပဲတဲ့၊ ဟောဒီမှာ သခင်ဆပ်အတွက် စာတွေလည်း ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကာကာဂျီက ချောစာနှင့်

ပိုးရတာ စိတ်မချဘူး၊ သခင်ဆပ်ရဲ့ လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပေးပါ။ တခြား ဘယ်သူလက်ကိုမှ မအပ်ပါနဲ့လို့ သေသေချာချာ မှာပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ရော့ ဟောဒီမှာ’

စာမှာ သုံးစောင် ဖြစ်၏။ ကာကာဂျီ၏ စာအပြင် ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ကလည်း စာတစ်စောင်စီ ရေးလိုက်သည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသကဲ့သို့ပင် စာမှာ ခပ်တိုတိုပင် ဖြစ်သော်လည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်မှ မိတ်ဆွေများ အကြောင်းကို အကုန်သိရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စာများထဲတွင် ဘေးလူ မသိစေလိုသည့် အကြောင်းအရာဆို၍ ဘာမျှ မပါ။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ၏ စာထဲတွင် မြင်းများအကြောင်း၊ အမဲလိုက်သည့် အကြောင်းတို့ကို ရေးသားပြီး နောက်ရောက်သည့် အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်သည် မည်မျှ ရယ်စရာ ကောင်းကြောင်းတို့ကို ရေးထား၏။ (ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်ကို မနှစ်သက်ခြင်းမှာ ထိုအရေးပိုင်သည် ကြိုးတပ် မျက်မှန်တပ်ခြင်း၊ ထိုမျက်မှန်ပေါ်မှ နေ၍ သူတို့ကို ကျော်ကြည့်ခြင်း စသည့် ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးများကြောင့်သာ ဖြစ်၏။)

မူးလ်ရတ်၏ စာတွင်မူ မာကြောင်း သာကြောင်းအပြင် နောင်တစ်ခါ ခွင့်ရလျှင် သူတို့ ပြည်နယ်ဘက်သို့ လာရောက် လည်ပတ်စေလိုကြောင်းမျှသာ ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကာကာဂျီ၏ စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ထိုစာကို ဖတ်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ ထိုစာကို အက်ရှ် လက်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ထည့်ရန် အဘယ်ကြောင့် မှာလိုက်ကြောင်းကို သဘောပေါက်တော့သည်။

စာ ပထမပိုင်းတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောပြသည့်အတိုင်း အဘယ်ကြောင့် ဘိသော ပြည်နယ်သို့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို လွှတ်ရကြောင်းကို အသေးစိတ် ရေးထား၏။

မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာက သူ စိတ်ချရသော သမားတော်ကိုသာ ပင့်လိုကြောင်း၊ သူ့ အခြေအနေအရ လာဖြစ်အောင် လာစေလိုကြောင်း...။

ထို့နောက်တွင်မူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်အား ဘိသောပြည်နယ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိရေးအတွက် မြင်းများ၊ လမ်းပြများနှင့် အခြား လိုအပ်သော အကူအညီများကို အက်ရှ်က ပေးလိုက်စေလိုကြောင်း၊ ငွေရေး ကြေးရေးအတွက်မူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တွင် အလုံအလောက် ပါရှိကြောင်း...။

ထို့နောက် ဘိသော ပြည်နယ် စော်ဘွားအတွက်ထက် မိမိ တူမတော်အတွက်ပို၍ စိုးရိမ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖော်ပြထား၏။

‘ကျုပ် တူမတော်တွေမှာ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတော်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီကိုလည်း သတင်းမှန်မှန်ကန်ကန် ပို့ပေးမယ့် စိတ်ချရတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ရှုရှိလာကလည်း စာမရေးတတ်၊ ရေးတတ်တဲ့ တူမတော် ဇူလီဆီကလည်း စာကလေး တစ်စောင်တောင်မှ မရတော့ စိတ်ပူနေတယ်၊ တူမတော် ဇူလီ စာမရေးတာ တော်တော်ကလေး ဆန်းနေတယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ သူတို့အတွက် စာရေးပေးရတဲ့ စာရေးတော် မိန်းမစိုးက စိတ်ချရလှန် မတူဘူး။’

‘သူတို့ဆီက ရသလောက် စာထဲမှာလည်း သူတို့ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိတဲ့အကြောင်းလောက်ပဲ ပါတယ်၊ ပိုပြီး ဆိုးတာက ကာရီကုတ်က ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အစေတော် ဂီတာနှင့် အခြား စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတော် နှစ်ဦး ကွယ်လွန် သွားကြပြီလို့ ကြားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီက စာထဲမှာ ဒီအကြောင်းကို မရေးထားဘူး။’

‘အစတုန်းကတော့ ဒီသတင်းကို ကျုပ်တို့ မယုံသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘိသောက ပြန်လာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်က ဒီသတင်းကို ကြားလာခဲ့ပြီး အက်ဂျမာမှာ ရှိတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ပြောပြ၊ အဲဒီ မိတ်ဆွေက ကာရီကုတ်မှာ ရှိတဲ့ သူ့ဆွေမျိုး

တစ်ယောက်ကို အမှတ်မဲ့ ပြောမိရာက စပြီး ဒီသတင်းကို ကြားရတာပဲ။ ဒါတောင် ကျုပ် အလွယ်တကူ လက်မခံသေးပါဘူး။

‘နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်သူတွေရဲ့ဆွေမျိုးတွေက ကြားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဒီသတင်းကို ယောက်ဖတော် ဘိသော စော်ဘွားဆီကို တရားဝင် မေးမြန်းပေးဖို့ တူတော်မောင် ဂျီတီဆီကို လျှောက်လွှာတင်ကြတယ်။ ဒီတင် တူတော်မောင်က ဘိသော မဟာရာဇာဆီကို လှမ်းမေးတယ်။ အချိန် အတော်ကြီး ကြာမှ အဲဒီ ရံရွှေတော်နှစ်ယောက်ဟာ အဖျားရောဂါ တစ်မျိုးနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး အထိန်းတော် ဂိတာကတော့ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ကုပ်ကျိုး သေသွားခဲ့တယ်လို့ ပြန်ကြားတယ်။’

‘မဟာဒေဝီများ ဖြစ်ကြတဲ့ ရှုဂျီလာနှင့် ဇူလီတို့က ဒီအကြောင်းကို မောင်တော်လေး ဖြစ်တဲ့ ဂျီတီဆီကို စာမရေးတဲ့အတွက် သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်မိတယ်တဲ့။ ဒီလို စာမရေး အကြောင်းမကြားတာဟာ မိမိတို့ရဲ့ အစေတော်တွေ အကြောင်းကို ရေးသင့်တယ်လို့ မယူဆတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီလို ယူဆတာကို သူကလည်း လက်ခံ နားလည်နိုင်ပါတယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ဖော်ပြထားတယ်။’

‘ဒါပေမယ့် တူမတော်များ ဖြစ်တဲ့ ရှုဂျီလာနှင့် ဇူလီတို့ဟာ လွတ်လပ်စွာ စာရေးခွင့်သာ ရခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ မရေးဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ကျုပ် သိသလို သခင်ဆပ် သိပါတယ်လေ။ ဒီတော့ တူမတော်များဟာ မိန်းမစိုး စာရေးတော်များ ရေးပေးသလောက်နှင့်ပဲ ကျေနပ် နေကြရတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။’

‘ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အတွေးခေါင်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်ပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချက် မှန် မမှန် ကျုပ်သိချင်နေတယ်။ ဒီအချက်ကို သိရမှ ကျုပ် စိတ်အေးမယ်။ ခုတော့ အခန့်သင့်ပဲ။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ဒီအခွင့်အရေးကို ရပြီပေါ့။’

‘ဘိသောစော်ဘွားဟာ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို တော်တော်အားထားတယ်လေ။ သူ့မှာပေါက်နေတဲ့ သွေးစုနာတွေကို သူ့သမားတော်တွေ ပျောက်အောင် မကုနိုင်ခဲ့ဘဲ ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကုပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကို သဘောကျခဲ့တာကို ဆပ်သခင် မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး။ မဟာဒေဝီ ရှုဂျီလာကို သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဖိတ်ခွင့်ပြုတာကို ထောက်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ယူဆရတယ်။’

‘ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရောက်ရင်တော့ တူမတော်များရဲ့နေရေး ထိုင်ရေးကို ကောင်းကောင်း သိရတော့မှာပေါ့။ သတင်းတွေကို သခင်ဆပ်ဆီ ဘယ်လိုရောက်အောင် ပို့ရမယ်ဆိုတာကို ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်တယ်။ သခင်ဆပ်ဆီကို ရောက်ရင် ကာရီကုတ်ကို ရောက်အောင် ပို့ဖို့ လွယ်သွားပြီ မဟုတ်လား။’

‘ဒီလို သတင်းပို့ပေးဖို့ ပြောတဲ့အတွက် သခင်ဆပ်ကို ဒုက္ခရာသလို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခင်ဆပ်လည်း ဒီကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်လိမ့်မယ်။ သိလိုစိတ် ရှိမယ် ထင်လို့ ခုလို လုပ်လိုက်ရတာပါ။ အားလုံး ချောချောမောမော ဆိုရင် ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာသလို သခင်ဆပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာပဲလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ခုလို စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ချောချောမောမော မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီကို ချက်ချင်း သတင်းပို့စေလိုပါတယ်။ တူတော်လေး ဂျီတီနှင့် သူ့မူးမတ်များက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတာကို မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်နိုင်တာပေါ့’

အက်ရီသည် စာကို ဖတ်ရင်း ငိုနေ၏။ ‘ချောချောမောမော မဖြစ်ဘူးဆိုရင်’ ဆိုသည့် စကားလုံးသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စွဲကျန်ရစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုကိစ္စကြောင့် ကာရီကုတ်နှင့် ဘိသောပြည်နယ်တို့ စစ်ခင်းကြသည်ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။

ခွင့်ပြုသည် ထားဦး၊ သူတို့ပြည်နယ် နှစ်ခုတွင် ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်တွေ ရှိသည့်တိုင် ကာရီကုတ်နှင့် ဘိသောပြည်နယ်သည် အဝေးကြီး။ ထိုမျှ ဝေးလံသော ပြည်နယ်နှစ်ခု၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု စစ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ကြဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွယ်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်နိုင်လျှင် အရေးပိုင်မှ တစ်ဆင့် တရားဝင် ကန့်ကွက်ရုံမျှသာ ရှိမည်။ ထိုစာကို နိုင်ငံရေးဌာနသို့ ပို့ရမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘိသောပြည်နယ် ပါဝင်နေသော ရာဇပုတ်ပြည်နယ်ကြီးရှိ အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်ထံ ပို့ရမည်။ ထို့အပြင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ဘိသောပြည်နယ်က အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်အကြောင်းကို အက်ရှ် ကောင်းကောင်း သိ၏။ အရေးပိုင်က ဘိသောစော်ဘွားနှင့် အလွမ်းသင့်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဆင်းမလားနှင့် ကာလကတ္တားရှိ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များသည် ဘိသောပြည်နယ် အရေးပိုင်ထံမှ ဘာမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် သတင်းစုံ ရနိုင်ဖွယ် မရှိ။ ထိုလမ်းစဉ် အတိုင်းသွားလျှင် ဘာမျှ အကျိုးထူးဖွယ် မမြင်။

ထို့ပြင် မည်သည့်အရေးပိုင်မဆို၊ မည်သည့် အမျိုးသားမဆို ခေါင်းမြီးခြုံကာ သီးခြားနေကြရသည့် မဟာဒေဝီများနှင့် တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံ၍ သူတို့ နှစ်နာချက်များကို ကြားနာနိုင်မည် မဟုတ်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် ထိုသတင်းသည် ဘိသော ပြည်နယ်တွင်မျှမက အိန္ဒိယပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

အများဆုံးဖြစ်နိုင်လျှင် အရေးပိုင်နှင့် မဟာဒေဝီများကြားတွင် ကန့်လန့်ကာ ခြားပေးထားကာ စော်ဘွား၏ လူများရှေ့တွင် အမေး အဖြေ လုပ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စပင်လျှင် မလွယ်လှ။

ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် မဟာဒေဝီများကလည်း အမှန်ကို ပြောရမည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ အမျိုးသမီးသည်လည်း မဟာဒေဝီမဟုတ်ဘဲ ကောင်းစွာ သင်ပေးထားသည့် မိန်းမဆောင်မှ အခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟု မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။

ဂျီတီသည် ဘိသောပြည်နယ် အရေးပိုင်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ဤသို့ တိုင်တန်းမည်ဆိုလျှင် ဤသည်မှာ ကလေး ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစား၍ လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် စာရွက်ကို ကိုင်ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တည်ငြိမ်သော အကြည့်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဘာတွေ ရေးပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သမားတော်ကြီး သိရဲ့လား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။

‘ဒီစာကို ချုပ်မပိတ်ခင် ကာကာဂျီဆပ်က ကျွန်တော့်ကို ပြတယ်လေ၊ မဟုတ်တဲ့ လူဆီကို ရောက်သွားမှာစိုးလို့ ဂရုတစိုက် ယူသွားအောင် ဆိုပြီး သေသေချာချာ ဖတ်ခိုင်းတာ’

အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် မှန်အိမ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

မှန်အိမ်ပြောင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့် အခါ၌ ထူထဲသော အိန္ဒိယ စက္ကူနှစ်ရွက်သည် မည်းနက် တွန့်လိမ်ကာ မီးတောက်မီးလျှံများ ဖြစ်သွားကြ၏။

အက်ရှ်သည် မီးတောက်တွေ သူ့လက်နားအထိ ရောက်လာအောင် စာရွက်များကို ကိုင်ထားပြီးနောက် ပြာရွက်များ ဖြစ်သွားသည့် အခါတွင်မှ ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ချပြီး ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြေပစ်လိုက်၏။

‘ကဲ မကောင်းသမျှ သွားလေရော၊ အမှန်ကတော့ ကာကာဂျီ စိုးရိမ်မယ် ဆိုရင်လည်း စိုးရိမ်စရာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဟိုတုန်းက လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူညီချက်ကို ဖျက်မယ်ဆိုရင် ဖျက်လို့ရတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ကိစ္စက

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

လွန်နေပြီလေ၊ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေတွေက ဘိသော
ဇော်ဘွားရဲ့ ဘက်မှာ ရောက်နေပြီ၊ အရေးပိုင်ကလည်း သူ့ဘက်မှာပဲ ရှိမှာပဲ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်ပဲ ကာကာဂျီ နေရာက
ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ သခင်ဆပ်သာ သူညီတော် ကွယ်လွန်သူ မဟာရာဇာရဲ့ အကြောင်းကို
သိရင် ကာကာဂျီဟာ ဒီနည်းမှအပ တခြားနည်းလုပ်စရာ မရှိဘူး ဆိုတာ သခင်ဆပ်
ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လာမှာပဲ၊ ခုလက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စကလည်း ကွယ်လွန်သူ
ကာရီကုတ် မဟာရာဇာရဲ့ အစီအမံပေးကိုး၊ သူ့ဆန္ဒကို ဘယ့်နည်းလုပ် လွန်ဆန်ရဲ့ပဲမလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို
မပြောသင့်ပါဘူး၊ ဒီလိုအခြေအနေအောက်မှာ ကာကာဂျီလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊
ကိစ္စကလည်း ပြီးခဲ့ပြီလေ၊ အတိတ်ကို ပြန်ဖျက်ပြီး အသစ် ပြန်ရေးလို့ မရတော့ဘူး’

‘လူမပြောနှင့် နတ်သိကြားတွေ ဆင်းလာပြီး ပြန်ဖျက်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဆပ်တို့ ကြုံရင် အနာဂတ်မှာတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ကာကာဂျီကလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်’

ထိုညက နောက်ထပ် စကား မပြောဖြစ်ကြတော့။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာလည်း
ခရီးပန်းလှပြီ။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူ့အစေခံ မန်နီလားလ်တို့သည် မီးရထားကို တစ်ခါမျှ
မစီးဖူးကြ။ ရထား မူးသဖြင့် အိပ်လိုက်သည်မှာ နောက်တစ်နေ့ မနက် အက်ရှ်
တစ်ယောက် စစ်ရေးပြ ဆင်းသွားသည့် အချိန်အထိ မနီးကြသေး။ ညနေကျမှပင်
မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် မနေ့ညက ကောင်းကောင်း
အိပ်မပျော်ဘဲ ဇူလီ၏ လုံခြုံရေးကိုသာ စဉ်းစားနေခဲ့သည့် အတွက် ဂိုဗင်ဒတ်စ်
ချောချောမောမော ရောက်ရေးကို မစဉ်းစားနိုင်။

မနက်လင်းသည်နှင့် မိမိ၏ မြင်းထိန်း ကူလူရန်းကို ခေါ်ကာ အကောင်းဆုံး
မြင်းနှစ်ကောင်ကို မြင်းကုန်သည်ထံမှ အဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မနက်ဖြန်
မနက်တွင် အရေးတကြီး ခရီးသွားစရာ ရှိသည့် ခရီးသည်နှစ်ယောက် အတွက် ဘိသော
ပြည်နယ်သို့ လမ်းပြ ရှာပေးနိုင်မည်လောဟု ဆာဂျီထံ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ညနေ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့်
စကားမပြောနိုင်သေး။ ဝယ်လာသည့် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ဆာဂျီထံမှ အဖြေက
အသင့်စောင့်နေသည်။ ကိစ္စ နှစ်ခုစလုံးက စိတ်ကျေနပ်စရာ။

ဆာဂျီက ဘိသောပြည်နယ်သို့ သွားမည့် လမ်းပြများနှင့် တောလမ်းများကို
ကောင်းစွာ ကျွမ်းသည့် မိမိတောလိုက် မုဆိုးကို ထည့်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း
အကြောင်းပြန်၏။

ကူလူရန်း ဝယ်လာသည့် မြင်းကြီးများကလည်း သန်မာထွားကျိုင်းသည့်
မြင်းကြီးတွေချည်း။ မြင်းဟိသံကိုက အားရစရာ။ ခြေဆံ လက်ဆံကလည်း
တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ စီးချင်သည် ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို မိုင်ပေါင်းများစွာ စီးနိုင်သည်ဟု
ကူလူရန်းက ဆိုသည်။

အရေးအကြီးဆုံး ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ ဤသည်မှာ
အခြား မဟုတ်။ ဘိသောတွင် ရောက်နေသည့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် အမွှာဒဗတ်တွင် ရှိသည့်
အက်ရှ်တို့အကြားတွင် ဘိသော ဇော်ဘွား သံသယမဖြစ်ရလေအောင် မည်သို့မည်ပုံ
ဆက်သွယ်ကြမည်နည်း ဆိုသည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းသစ် နှစ်စီးကို အစမ်းစီးဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ
မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင် မြင်းစီးလာကြခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ ထိုအကြောင်းကို
မည်သူမျှ မကြားအောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်ရန် အတွက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အက်ရှ်၏ အခန်းထဲတွင် သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြ၏။ အစောင့် ချထားသဖြင့် ဝရန်တာတွင် တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်နေသည့် ဂူးလ်ဘတ်ပင်လျှင် သဲကွဲစွာ မကြားရ။ တီးတိုး လေသံများ လောက်ကို သာလျှင် ကြားရသည်။

အချိန်က တိုတို။ လုပ်စရာတွေက အများကြီး။ လျှို့ဝှက် စကားလုံးကို ရှာရမည်။ ထိုလျှို့ဝှက် စကားလုံးသည် သူတို့နှစ်ယောက် အလွတ် မှတ်မိနိုင်အောင် လွယ်ကူရမည်။ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားလျှင် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်သည့် စကားလုံးမျိုး ဖြစ်ရမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်တိုင်းကျ စကားလုံးများကို ရွေးပြီးနောက် ဘိသောပြည်နယ် ထဲမှ မည်သို့မည်ပုံ သတင်း ပို့မည် စဉ်းစားကြပြန်သည်။

ဘိသောစော်ဘွားသည် သူ့တွင် လျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလျှင် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သည်အတိုင်း လွှတ်ထားမည် မဟုတ်။ အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားလိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စကမူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ကိစ္စ။ သူ ဉာဏ်ရှိသလို ကြည့်လုပ်ပေတော့။

ဘိသောပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မိမိအဖို့ မည်မျှ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိ မရှိကို အကဲခတ်ကာ အခြေအနေ ကြည့်၍ လုပ်ရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လိုလိုမည်မည် တစ်နည်း မဟုတ်လျှင် တစ်နည်းဖြစ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစား ထားရလိမ့်မည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ကျွန်တော့် အစေခံတော့ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာက လူကလည်း အူတူတူ အတတ၊ စကားပြောတော့လည်း ခပ်ထုံထုံ ဆိုတော့ သူ့ကို လူနဲ့လူအလိုပဲ ထင်ကြမှာပဲ၊ လူကြည့်တော့ ဝမ်းတွင်းရှူးလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်၊ တကယ်ကျတော့ ဒီကောင် ဒီလောက် မအဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်ကိုပဲ အသုံးချတန် ချရတော့မှာပဲ’

သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် သူတို့ဆွေးနွေးပွဲ ပြတ်သွား၏။ အစီအစဉ်ကိုလည်း အမျိုးမျိုး ဆွဲထားသည်။ အစီအစဉ်များစွာ အနက် တစ်ခုမှာ မနက် ကိုးနာရီတွင်

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မြို့ထဲသို့ ထွက်၍ ဥရောပတိုက်သားပိုင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှာဖွေထားရန် ဖြစ်၏။

‘တကယ်လို့ ဒီပြင်နည်း မရှိရင်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မဟာရာဇာအတွက် အမွှာဒဗတ်ကို ဆေးရှာထွက်မယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ရမှာပဲ၊ ဒီမှာ ဥရောပတိုက်သား ပိုင်တဲ့ ဆေးဆိုင်တို့ ဘာတို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘တပ်နယ်ထဲမှာတင် ရှိတယ်ဗျ၊ ဂျော့ဗလင်းနှင့် သားများ ဆေးတိုက် ဆိုတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်၊ သွားတိုက်ဆေးတို့ ခေါင်းလိမ်းဆီတို့ အပြင် ဘိလပ်က လုပ်တဲ့ ဆေးတွေလည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ လိုချင်တဲ့ ဆေးကို ရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဟာရာဇာက ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဆေးသွားဝယ်မယ် ဆိုရင် ခွင့်ပြုပါ့မလား’

‘ခွင့်ပြုချင်မှတော့ ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ လွှတ်လွှတ် ကျွန်တော်ပဲ ဆေးစာ ရေးပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ ဆေးဆိုင်ကို သွားပြီး ဘာဆေးတွေ ရနိုင်တယ်ဆိုတာကို ကြည့်ဦးမယ်၊ ဆိုင်ရှင်နှင့်လည်း မိတ်ကလေး ဘာလေး ဖွဲ့ခဲ့ရတာပေါ့’

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ထွက်သွား၏။ သူနှင့်အတူ ဆေးဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်၏ အကြံပေးချက်အရ လိုအပ်မည် ထင်သော ဆေးအမျိုးမျိုးကိုလည်း ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် အဖွဲ့ကျသွားလေပြီ။

အက်ရှ်သည် စစ်ရေးပြကွင်းမှ ပြန်လာကာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောစရာရှိသည်တို့ကို အပြီးသတ် ပြောဆိုပြီးနောက် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့တပည့်ကျော် မန်နီလားလ်၊ ဆာဂျီ ထည့်ပေးလိုက်သည့် မုဆိုး ဘူတားတို့နှင့် အတူ ထွက်သွား၏။

အက်ရှ်သည် စိန်ပန်းပွင့်တွေ ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေသည့် တပ်နယ်မြေ လမ်းတစ်လျှောက် အတိုင်း မြင်းစီး ထွက်သွားကြသော သူတို့သုံးယောက်ကို မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆယ်ရက်ကြာသည့်အခါတွင် လမ်းပြထည့်လိုက်သည့် တောလိုက် မုဆိုး ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဆာဂျီက အကြောင်းကြားသည်။ သမားတော်နှင့် သူတပည့်တို့ကို ဘိသော နယ်ထဲသို့ တစ်မိုင်ခန့်ရောက်အောင် ချောမောစွာ ပို့ခဲ့ပြီဟုလည်း သိရ၏။ သမားတော်သည် မုဆိုး ဘူတားကို ဆုငွေ ကောင်းစွာ ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် အက်ရှ်သခင်ဆပ်ထံသို့လည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အားလုံး အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ဆုတောင်းကြောင်းဖြင့် အမှာစကား ပါးလိုက်သည်။ ထိုအမှာစကားမှာ ထုံတမ်းစဉ်လာ စကားမျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် လျှို့ဝှက် သင်္ကေတတွေ သုံးစရာ မလို။

တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်နှင့်အမျှ အက်ရှ်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် မြင်းစီးကျင့်၏။ ယခုမူ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့် ရာသီကလည်း ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရုံးအလုပ်ကို ဖိလုပ်နေရသည်။ ညနေတိုင်လျှင် ပိုလိုကွင်းသို့ သွားကာ ပိုလိုရိုက်သည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို သူ ဝင်တုန်းက ပိုလိုကစားခြင်းသည် ပေါ်ကာစ ရှိသေး၏။ ယခုမူ တောင်ပိုင်းဒေသတွင် စခန်းချနေသည့် တပ်တိုင်းလိုလိုမှာပင် ပိုလိုကစားခြင်းသည် ခေတ်စားနေလေပြီ။ အက်ရှ်မှာ နဂိုကတည်းက ပိုလိုရိုက်ကျင့် ရှိလာသည့် အတွက် သူနှင့် ပိုလိုရိုက်ချင်သူတွေ ဒုန့်ဒေး။

သို့ဖြင့် အက်ရှ်အဖို့ တစ်နေ့လုံး အားရသည်ဟူ၍ပင် မရှိ။ ညဆိုလျှင် မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခုလို နေရသည်ကပင် ခပ်ကောင်းကောင်း။

ဇူလီအတွက် တွေးတော ပူပန်ချိန် မရ။ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ စာများထဲတွင် ဘာတွေများ ပါမလဲဟု တွေးတော စိုးရိမ်ခြင်း မရ။

အလုပ်ပင်ပန်းခြင်းနှင့် ပြင်းထန်သည့် လေ့ကျင့်ခန်းတို့သည် သူ့အဖို့ မဟာဩဇာ ဆေးကြီး တစ်ပါးဖြစ်နေ၏။ အလုပ် ပင်ပန်းခြင်းကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

မာဒူးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ လျှောက်လွှာ စာရေးက ရေးပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ စာ၌ မင်ဆာရာသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိကြောင်း၊ ဇာတိကို ပြန်ရောက်ရသည့် အတွက် ပျော်ကြောင်း၊ ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း၊ သခင်ဆပ်လည်း ထို့အတူ ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ဂူးလ်ဘတ်သည် သခင်ဆပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်းဖြင့် စာတွင် ပါသည်။

သူမိသားစုက (ယခုအချိန်၌ မာဒူးတွင် မြစ် သုံးယောက် ရနေလေပြီ။ ယင်းတို့အနက် နှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်သည်။) သခင်ဆပ် ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း၊ လာဘ်သပ်ပကာ ရွှင်ပါစေ ဆုတောင်းကြောင်း စသည် စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား၏။

အက်ရှ်သည် မာဒူးထံ စာပြန် ရေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရောက်လာကြောင်းကိုမူ ထည့်၍ မရေးလိုက်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဂူးလ်ဘတ်ကလည်း မာဒူးထံ စာရေးသည့်အခါတွင် ထိုအကြောင်းကို ထည့်ရေးခြင်း မပြု။ မိမိ ကတိထားခဲ့သည့်အတိုင်း အက်ရှ် သခင်ဆပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြောင်း၊ မိမိတို့အားလုံး အဆင်ပြေကြောင်းလောက်ကိုသာ ရေးလိုက်သည်။

ဂူးလ်ဘတ်က ထိုအကြောင်းကို ထည့်မရေးခြင်းမှာ အက်ရှ်ကသော် လည်းကောင်း၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကသော် လည်းကောင်း မရေးရန် တကူးတကန့်

ပြောထားခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ သူ့အလိုလို စဉ်းစားကာ မရေးသင့်ဟု ထင်သဖြင့် မရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဂူးလ်ဘတ်သည်လည်း စိုးရိမ်နေသည်သာ။

မာဒူးကဲ့သို့ပင် ဂူးလ်ဘတ်သည်လည်း ဘီသောနယ်ကို မကြိုက်။ တရားဥပဒေ မဲ့သည့် ပြည်နယ်နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ထင်ရာစိုင်းတတ်သည့် ဘီသောစော်ဘွားနှင့် သော်လည်းကောင်း သူ့သခင်ဆပ် ပတ်သက်ခြင်း မပြုစေလို။ ခပ်ကင်းကင်းသာ နေစေလိုသည်။

သို့တိုင်အောင် ကာရီကုတ်မှ ရောက်လာသည့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် အက်ရှ်တို့သည် ဘီသောစော်ဘွားနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်၍ နေကြသည်လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်နေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ပြီး မည်သည့် အတိုင်းအတာ အထိ ဆက်စပ်နေကြသည်ကိုမူ သူ ကောင်းကောင်း မသိတတ်နိုင်ပြီ။ (ဂူးလ်ဘတ်သည် အက်ရှ်အကြောင်းကို မာဒူးလောက် မသိ။ မာဒူးကလည်း ဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိသူပီပီ သူ့စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သည်တို့ကို မည်သူတို့ကိုမျှ ထုတ်ပြောခြင်း မရှိ။)

သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မပါ ရောက်လာသည့်အတွက် စိုးရိမ်မိသည်ဆိုလျှင် သူ ထွက်သွားသည့် အခါ၌ ထိုစိုးရိမ်မှု ပျောက်သွားသင့်သည်။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ဘတ်တွင် စိုးရိမ်မှု မပျောက်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြန်သွားသည့် နောက်၌ အက်ရှ်သည် အင်ဂရေစီ တစ်ယောက်ပိုင်သည့် ဆေးဆိုင်မှ ဆေးများ မကြာခဏ ဝယ်တတ်သည်ကို ဂူးလ်ဘတ် သတိပြုမိသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ဝယ်သည့်ဆိုင်မှာ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြန်မည့်နေ့က ဝယ်သွားသော ဆိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ (ထိုဆိုင်သို့ ဂိုဗင်ဒတ်စ် သွား၍ ဆေးတွေ ဝယ်သည့် အကြောင်းမူ ထိုနေ့မနက်က လိုက်သွားသည့် စကားများများ ရထားသမားထံမှ သိရခြင်း ဖြစ်၏။) ထိုမျှမက အက်ရှ်သည် ထို ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ဘီသောသို့ သွား၍ ဆေးကုခြင်းကမူ ဘာမျှ မဆန်း။ တစ်ခါက ဘီသော စော်ဘွားတွင် အနာစိမ်းများ ပေါက်သည်၌ သူ့သမားတော်တွေ ကု၍ မရသည့်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကု၍ ပျောက်ခဲ့ဖူးရာ ဘီသောစော်ဘွားသည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ဆေးစွမ်းကို ယုံကြည်မည် မူချ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ဂူးလ်ဘတ် ဘာမျှ မအံ့သြ။

သို့ရာတွင် ကျားကိုးစီး စားမကုန်အောင် ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာနေသည့် သူ့သခင်ဆပ်သည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးကြိမ် သွားကာ ထိုဆိုင်မှ ဆေးများကို အဘယ်ကြောင့် ဝယ်နေရသနည်း။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ အိမ်သုံးဆေး စသည်တို့ကို မိမိအား အဝယ်လွှတ်လေ့ ရှိသည် မဟုတ်လော။

ဂူးလ်ဘတ်သည် သူ့သခင် အက်ရှ် လုပ်နေပုံကို ဘဝင် မကျချင်။ သို့ရာတွင် သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်၍လည်း မဖြစ်။ မိမိ သခင်ဆပ် အက်ရှ်အား မဒန်းသို့ ပြန်ခေါ်မည့် အမိန့်သာ ရောက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းရတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ ဇာတိကို လွမ်းလှပြီ။ သူတို့ ဘာသာစကားကို ပြောချင် နားထောင်ချင်လှပြီ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည်က ယခင်နှင့်မတူ။ ယခင်တုန်းက အက်ရှ်သည် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ကို ငြီးငွေ့သည်။ ဤနယ်မှ အမြန် ပြောင်းလိုသည်။ ယခုမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ပြောင်းရမည်ကို စိုးရိမ်နေဟန် တူ၏။

ဟုတ်သည်။ အက်ရှ်သည် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ မပြောင်းချင်သေး။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ သတင်းစုံကြားချင်သေးသည်။ ဘီသော ပြည်နယ် အကြောင်းကို သိချင်သေးသည်။ ထိုနယ်တွင် မည်သို့ဖြစ်နေပြီနည်း။ ဇူလီတို့တစ်တွေ အခြေအနေ မည်သို့ ရှိသနည်း။ ထိုအကြောင်းများကို ကြားချင်သေးသည်။ ထိုသတင်းများကို ကာကာဂျီထံ ပို့ပေးချင်သေးသည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ပြောင်းရမည်ဆိုသည့် စကားကို အက်ရှ် နားမှ လေသံ မကြားချင်။ တတ်နိုင်လျှင် လေးငါးနှစ် နေရဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း နေမည်။ ဆယ်နှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ် နေရဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း ကိစ္စ မရှိသေး။

သည်အချိန်တွင် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ထွက်သွားခြင်းသည် ဇူလီအတွက် အကူအညီ အလိုအပ်ဆုံး အချိန်တွင် စွန့်ပစ် ထွက်ပြေးသည်နှင့် တူလိမ့်မည်။ ဇူလီ၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်ရေး၊ မကယ်နိုင်ရေးသည် မိမိ အမွှာဒဗတ်တွင် ရှိ မရှိ ဆိုသည့် အပေါ်တွင် တည်နေသည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ဂူဂျာရတ်မှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာလို။

မိမိသည် ဇူလီကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ဖူးပြီ။ တစ်ခါက ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် ရှိစဉ် ကလေး ၁၀။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် (သူ့စိတ် အလိုဆန္ဒ မပါဘဲ) ဘီသော ပြည်နယ်တွင် သတို့သမီးလောင်း အဖြစ်။ ယခု တတိယအကြိမ် စွန့်ပစ်ခြင်း မပြုလိုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုနေ မဒန်းသို့ ပြောင်းရတော့မည်ဆိုသည့် အမိန့်များ ရောက်လျှင် ဒုက္ခ။

အကယ်၍များ ပြောင်းဖို့ အသံဗလံ ကြားလျှင် ဝေါလီနှင့် ပိုက်ဂရမ်တို့ထံ စာရေးပြီး သူ့ကို မပြောင်းသေးဘဲ ထားဖို့ အပြောခိုင်းရမည်လော။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က မဒန်းတွင် နေချင်လှချည့်ရဲ့ဟု သူတို့ကို ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ ယခု ပြုန်းစားကြီး စိတ်ပြောင်းသွားသည်ကို သူတို့ ဘဝင်ကျအောင် မည်သို့ ပြောရမည်နည်း။

‘ဘာကြောင့် သဘောထား ပြောင်းသွားရတယ်၊ ဘာကြောင့် မဒန်းကို ချက်ချင်း ပြန်မလာချင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ မင်းတို့ကို မပြောနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း ရှိနေသေးတဲ့အတွက် ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောပါရစေ’

မိမိသည် ရူး၍ပင် သွားသည်လော။ နေထိုင်မကောင်း၍ စိတ်ကယောင် ချောက်ချားများ ဖြစ်နေသည်ဟုပင် ထင်ကြမည်လော။ ဝေါလီကမူ အမှန်ကို သိချင်ရှာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြော၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ထံ စာရေးနေ၍ အကြောင်း ထူးမည်မထင်။

အက်ရှ် ကံကောင်းသည်။ သူ့ကို ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည့် ‘မင်းဘုရား’ များသည် သူ့ကို မေ့နေပါစေ၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ သတင်းဆိုးတွေ မကြားပါရစေနှင့်၊ သူတို့ စိုးရိမ်နေသည့် အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်၊ ဇူလီတို့ တစ်တွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြပါစေဟုသာ မျှော်လင့်ရတော့သည်။

သို့ဆိုလျှင် သည်နယ်မှ ပြန်ပြောင်းရ၍ အရေးမကြီးတော့ပြီ။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင်မူ မြန်မြန် ပြောင်းရလေ ကောင်းလေလေ။ ဝေါလီကလည်း သူ့ကို အမှတ်ရကြောင်း စာရေးလှပြီ။

ဝေါလီ၏ စာထဲတွင် သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်များသည် တိုက်ပွဲများကို တိုက်နေကြောင်း၊ ဇာရင်မှာ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာ ရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပြင်းထန်ခြင်း မရှိကြောင်း ဖော်ပြကာ တိုက်ပွဲများ အကြောင်း ဆက်လက်ရေးသားထားသည်။ (ထိုတိုက်ပွဲမှာ တစ်ခါက ဆွပ်မြစ်တူးမြောင်း ဖောက်နေသည့် ကူလီများကို သတ်ဖြတ်သွားကြသည့် အူမန်ခဲ လူမျိုးစုများ ဖြစ်သည်။) ပက်ရှုဝါမှ အရေးပိုင် ဒုတိယ ဗိုလ်ကြီး ကာဗက်နာရီသည် အဟဇိုင်း ခံတပ်မှ ငါးမိုင်ခန့် ကွာသည့် ဆပ်ပရီး ရွာကလေးတွင် သောင်းကျန်းသူများ ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သတင်းကြားသည့်အခါ ထိုသောင်းကျန်းသူများကို အစိုးရထံ အပ်ရန် သူကြီးကို အကြောင်းကြားလိုက်ကြောင်း၊ အသတ်ခံရသည့် ကူလီများ၏ မိသားစုများကိုလည်း ထောက်ပံ့ကြေး ပေးရန် လွှတ်လိုက်ကြောင်း...။

ဤတွင် ဆပ်ပရီး ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများက သူတို့ရွာ လုံခြုံ စိတ်ချရပြီ အထင်ဖြင့် မချေမငံ အကြောင်းပြန်ကြောင်း၊ ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး ကာဗက်နာရီက သူတို့ကို

အလစ် ဝင်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး စီမံကိန်း ရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်လေး ဝိုက်ဂရမ်း၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် မြင်းတပ်သား နှစ်ရာကျော်နှင့် ခြေလျင် တပ်သားများပါသည့် စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းကို ညအချိန်တွင် ချီတက်စေခဲ့ကြောင်း...။

ထိုစစ်ကြောင်းတွင် ဗိုလ်ကြီး ကာဗက်နာရီ ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ပါလာ ခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ဆင်ရေးကို အထူးလျှို့ဝှက် စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချို့ တပ်ဗိုလ်များပင်လျှင် မသိလိုက်ကြဘဲ ကွင်းထဲတွင် ကြက်ပေါင်ကွင်း ပစ်ကစားနေရာမှ ထလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

ချီတက်ရာတွင် အစဉ် လွယ်ကူချောမောကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူတို့ပစ်မှတ် စခန်းနှင့် ရှစ်မိုင်အကွာလောက်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ တောတောင်လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းလာခဲ့ကြောင်း၊ မြင်းများနှင့် လာများ သွားမရတော့သည့်အတွက်ကြောင့် အဟောင်း ခံတပ်သို့ ပြန်ပို့ရကြောင်း၊ တပ်သားများမှာ မှောင်ထဲတွင် ဆပ်ပရီးရွာသို့ ခြေကျင် ချီတက်ကြရကြောင်း...။

ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်ဆောင်များ၊ ချောက်ကမ်းပါးများ၊ လျှို့များ ဝိုင်းရံနေသည့် အတွက် စိတ်ချရပြီ အထင်ဖြင့် စခန်းချ ရပ်နားနေကြစဉ် မနက်လင်းအားကြီးတွင် ရန်သူတို့က ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့က ရန်သူတို့ကို ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင်နှင့် နောက်လိုက်ကိုးယောက်ကို အရှင် ဖမ်းဆီး ရမိခဲ့ကြောင်း...။

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုးယောက် ဒဏ်ရာ ရတယ်၊ ဂျက်ဂါဆင်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဒုရဗတ်တို့ကို သူရဲဘွဲ့ ပေးဖို့ ထောက်ခံထားတယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့လည်း မဒန်းမှာ ထိုင်ပြီး အပျင်းထူနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ အစ်ကိုကလည်းဗျာ ကြွားလှချည်လား၊ အစ်ကို စာတစ်စောင်လုံးမှာ အစ်ကိုမြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် အကြောင်းကိုပဲ ရေးလို့ မဆုံးတော့ဘူးလား၊ အစ်ကိုအကြောင်းဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မပါဘူး။’

‘ကျွန်တော် သိချင်တာက အစ်ကိုအကြောင်းဗျ၊ ဉာဏ်ကျယ် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အမွှာဒဗတ် အကြောင်းကို ရေးစရာ မရှိတော့ဘူးလား၊ ရိုးပါး မြင်းတပ်က မြင်းအလှပြိုင်ပွဲတွေကော လုပ်သေးသလား၊ ဝိုက်ဂရမ်းနှင့် ဇာရင်တို့ကလည်း နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောပြပါတဲ့၊ တပ်ရင်း ၇၅ က ရစ်ကီအကြောင်းကိုကော မကြားတော့ဘူးလား’

ကျွန်အကြောင်းများမှာ အတင်းအဖျင်းများသာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီး စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာ ရသည့် ဇာရင်ထံ စာရေးရဦးမည်။ နောင်တွင် မိုက်ရှူးရဲ မလုပ်ရန် သတိပေးရဦးမည်။

ဝေါ်လီထံမှ စာကို ဖတ်ပြီး တပ်ရင်း အကြောင်းသိရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်စကားတွေ ပြောချင်သေးသည်။ တိုက်ပွဲတွေ တိုက်နေရသည့် တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်ချင်သေးသည်။ စစ်ဗာရီ သူပုန်ကြီးပြီးကတည်းက ဘာမျှ မလုပ်ရဘဲ ထိုင်နေရသည့် ရိုးပါး မြင်းတပ်ရင်းတွင် ကြာကြာ မနေချင်။

‘အေးလေ၊ မကြာခင်တော့ ပြောင်းရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ မပြောင်းရခင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ဆီက သတင်းကိုတော့ ကြားချင်သေးတယ်’

သို့ရာတွင် ရက်တွေသာ ကုန်ခဲ့သည်။ ဘိသောရီ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ ဘာသတင်းမျှ မရောက်လာ။

နွေဦးပေါက်ပြီ။ အမွှာဒဗတ်သို့ ရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ လာစဉ်က ‘ယာယီ ပူးတွဲ ဆောင်ရွက်ရန်’ ဟု အမိန့်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုယာယီသည် မည်မျှ ကြာဦးမည်နည်း။ သည်တစ်နှစ်လော၊ နောက်တစ်နှစ်လော။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကော ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။

အက်ရှ်သည် ဂျော့ဗလင်း၏ ဆေးဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။ ခြေထောက် နာသည်ဟု ဆိုကာ လင်နမင် တစ်ပုလင်း ဝယ်၏။ ပိုင်ရှင်နှင့် အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောသည်။

မဟာရာဇာ တစ်ဦးထံမှ ဆေးတွေ အမှာ ရောက်ကြောင်း ကြားရဦးမည်လောဟု နားစွင့်၏။

ဆိုင်းရှင်က စကား ခပ်များများ။ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက မည်သူ နေထိုင် မကောင်း၍ မည်သည့်ဆေးကို ဝယ်ယူသွားကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ သို့ရာတွင် ဘိသော မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ အမည် မပါ။

ထိုနေ့ ညနေက အက်ရှ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ဝန်တာတွင် အဝတ်အစားတွေ ညစ်ပတ်လျက် ခပ်ဝဝ ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ အခြားသူ မဟုတ်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အစေခံ မန်နီလာလ်။

ဂူးလ်ဘတ်က ပွတ်ရှ်တွန်း ဘာသာဖြင့်

‘ဒီ ခွေးသား ရောက်နေတာ ကြာပြီ ဆပ်’ ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ဘိသော စကားဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သခင်ဆပ်နှင့် စကား မပြောရမချင်း ဘာမှလည်း မစားဘူး၊ ဘာမှလည်း မသောက်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ သခင်ဆပ်ဟာ မင်းနှင့် တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြန်လာရင် ရေချိုး ထမင်းစားမှာနှင့်ဆိုတော့ မင်း အကြာကြီး စောင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က တော်တော် ထုံတဲ့ ကောင် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ပြောတာလည်း မရဘူး’

‘အင်း၊ ဒီကောင်က သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရဲ့ တပည့်လေကွာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ငါ သူ့ကို ချက်ချင်း တွေ့လိုက်မယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောစရာ ရှိတယ်’

အက်ရှ်က မန်နီလာလ်ကို လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။

ဘိသောက သတင်းမှာ ဆိုးလည်း မဆိုး၊ ကောင်းလည်း မကောင်း။ မန်နီလာလ်ကို အမွှာဒဗတ်သို့ သွားခွင့်ပြုသည့်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့ကို ရှာလား ဖွေလား လုပ်မည်စိုးသဖြင့် စာမရေးလိုက်။

‘ကျွန်တော့်ကို ရှာလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နဲ့နေတာပဲ’ ဟု မန်နီလာလ်က ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သတင်းကို ပါးစပ်ကသာ ပြောလိုက်၏။

ဘိသော မဟာရာဇာသည် အမြဲ ဝမ်းချုပ်နေသဖြင့် သွေးစုနာ ပေါက်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အစာမကြေဖြစ်ခြင်း စသည့် ရောဂါများ စွဲကပ်လျက် ရှိကြောင်း၊

ဘိသော မဟာရာဇာကဲ့သို့ ဖိမ်ဖြင့် နေသူတို့တွင် ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ကျန်းမာရေးမှာ မကောင်းလှကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားဆေးများမှာ အစွမ်းထက်လှကြောင်း၊ မဟာဒေဝီနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ကြားသိရသလောက် ဆိုလျှင် အားလုံး ချောမောလျက် ရှိကြောင်း...။

မဟာဒေဝီကြီး ရှုရှိလာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာစွာ ရှိပြီး မကြာမီတွင် မီးဖွားတော့မည်ဟု ကြားသိရကြောင်း၊ ဗေဒင်ဟူးရားများ အထိန်းတော်များ သားဖွားဆရာမများ အားလုံးက သားယောက်ျားလေး မွေးမည်ဟု ယူဆကြကြောင်း...။

မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်သည့်အခါတွင် ပွဲတော်များ ကျင်းပရန် ယခုကတည်းက စီစဉ် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြောင်း၊ နီးရာ ကြေးနန်းရုံ (ယင်းမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာသည်) သို့ သွားကာ ကာရီကုန်ပြည်နယ်သို့ အကြောင်းကြားရန်အတွက် မြင်းစီးယောက်ျား တစ်ဦးကို အဆင်သင့် ကင်းထောက်ချထားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိသိသလောက်ဆိုလျှင် ယခု ကိုယ်ဝန်သည် မဟာဒေဝီကြီး၏ တတိယ ကိုယ်ဝန်ဟု သိရကြောင်း...။

ယခင်က ကိုယ်ဝန် နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အဘယ်ကြောင့် ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ အကြောင်းမကြားသည်ကို မိမိ နားမလည်နိုင်ကြောင်း၊ တကယ်ဆိုလျှင်

သားဦး ကိုယ်ဝန်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အကြောင်းကြားသင့်သည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ပထမနှစ်ကြိမ်မှာ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြောင်း...။

ဤသို့ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျခြင်းမှာလည်း ပထမ တစ်ကြိမ်တွင် သစ္စာရှိသော ရံရွှေတော် နှစ်ဦး သေဆုံးသဖြင့် စိတ်မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ် ပျက်ကျခြင်းမှာ မိမိ၏ လက်စွဲတော် ဂီတာ သေဆုံးသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း...။

သူတို့ သုံးယောက် သေဆုံးခြင်းကို သူစိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာဒေဝီကြီးမှာမူ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေသည်မှာ သေချာကြောင်း...။

တစ်ခုမူ ထူးဆန်းကြောင်း၊ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ မူလက အဖုအထစ်တွေဖြင့် အစပြုခဲ့သည့် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးသည် ယခုအချိန်တွင် အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်သော အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း (ဤသည်ကို ဘေးမှ ကြားရခြင်း ဖြစ်ပြီး မိမိကလည်း ယုံကြည်ကြောင်း)...။

မဟာဒေဝီကြီး ရှုရှိလာသည် ကြင်ရာတော် မဟာရာဇာကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း၊ မဟာရာဇာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤမျှ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော မဟာဒေဝီကို ချစ်မြတ်နိုးလှကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခင်က သူ ချစ်မြတ်နိုးသော မောင်းမများကိုပင် လှည့်၍ မကြည့်တော့ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် မဟာဒေဝီငယ် ဖြစ်သော ဇူလီမှာ မဟာဒေဝီကြီးလောက် ကံမကောင်းကြောင်း၊ သူ့ညီမတော် ရှုရှိလာကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာသာ ပေးခြင်း မခံရကြောင်း၊ သူ့ကိုမူ ယခုတိုင် အကြင်လင်မယား အဖြစ် လက်ထပ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ နဂိုအတိုင်းပင် တစ်ပင်တိုင်ဆောင်တွင် ထားကြောင်း...။

ဇူလီကဲ့သို့သော နိုင်ငံခြားသွေးပါသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မဟာဒေဝီ အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ပြောဆိုကြောင်း၊ ဇူလီကို မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ဟော်နန်း ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ဆောင်သို့ ပို့ထားကြောင်း၊ တစ်လလောက် ကြာမှ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာ ပူဆာသဖြင့် ဟော်နန်းတော်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ဟော်နန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့မခံဘဲ သူ့အခြွေအရံများနှင့်သာ နေတော့ကြောင်း...။

မိမိအထင်အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဘိသော မဟာရာဇာသည် ဇူလီကို တရားဝင် ကွာရှင်းကာ ကာရိကုတ်သို့ ပြန်ပို့မည် ထင်ကြောင်း၊ ရှုရှိလာက သူ့အပေါ်တွင် သံယောဇဉ် ကြီးနေသေးသဖြင့် ယခု လောလောဆယ် ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်တွင် ရှုရှိလာ၌ သားငယ် သမီးငယ်တွေ ရလာလျှင် ပြန်ပို့မည်မှာ သေချာ မှချ ဖြစ်ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ မိမိအထင်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့် ထိုကိစ္စမျိုးကို ရေလာမြောင်းပေး လုပ်၍ မေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင် အလွန်လည်း အန္တရာယ်ကြီးကြောင်းကို သခင်ဆပ် သိန်းလည်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီများ၏ အကြောင်းနှင့်တကွ သူတို့နှင့် မဟာရာဇာတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားကြောင်းကို လူသိခံ၍လည်း မဖြစ်ကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် ယခု မိမိ မှာကြားလိုက်သည့် အကြောင်းအရာများမှာ မိမိအထင်မျှသာ ဖြစ်၍ မှားမည်ဆိုလျှင်လည်း မှားနိုင်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီငယ် ဇူလီမှာ အမည်ခံ ကြင်ရာတော် ဖြစ်သည့်တိုင် ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီကြီးလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ရကြောင်း...။

သခင်ဆပ်သည် ကာကာဂျီ စိတ်အေးရန် ကာရိကုတ်သို့ စာရေး အကြောင်းကြားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ရံရွှေတော် နှစ်ယောက်နှင့် အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာတို့

ကွယ်လွန်သည်ကို ဖုံးဖိထားသည်မှ အပ ကျန်ကိစ္စ ဟူသမျှမှာ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ရံရွေတော် နှစ်ဦးနှင့် ဂီတာတို့ သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ မိမိစိတ်တွင် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေကြောင်း၊ သူတို့ကိစ္စတွင် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း...။

‘ဒါက ဘာဆိုလိုတာလဲကွ’ ဟု အက်ရှိုက မေး၏။

မန်နီလားလ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း ခပ်လေးလေးဖြင့်

‘ကောလာဟလတွေက အများကြီးပဲ ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုလည်း မကိုက်ညီဘူး၊ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သခင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်လို ကာရိုကုတ် ပြည်နယ်က လာတာဆိုတော့ ဘာရယ်လို့တော့ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ဘူး၊ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရုံပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေလို့လည်း မဖြစ်၊ ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ အထင်ခံလို့လည်း မဖြစ်၊ သူတို့ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်ရတာ၊ ဟော်နန်းထဲက အစေတော်တွေ ပြောတာ ဈေးထဲမှာ ကြားတာတွေလောက်ကိုပဲ ကြားသိရတာပဲ။

‘တကယ်လို့ ဒီမိန်းမတွေဟာ သေရိုးသေစဉ် ရောဂါနှင့် သေတယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောနေကြမလဲ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကြတာ ဒီလောက် ပြောစရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမ သုံးယောက် သေတဲ့ကိစ္စကို သူတို့ မမေ့နိုင်ကြဘူး ခင်ဗျ။ တဖွဖွ ပြောနေကြတယ်၊ ပြောတော့လည်း ပြောင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချင်းချင်း တီးတိုး ပြောနေကြတာ၊ တချို့ ပြောတော့လည်း အကြောင်း တစ်မျိုး၊ တချို့ကလည်း တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ပြောနေကြတာပဲ၊ တကယ့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိပုံ မရကြဘူး’

‘အထိန်းတော် မိန်းမကြီး ဂီတာ အကြောင်းကို စကား ဘာပြောသံ ကြားသေးသလဲ’

‘တချို့က ပြောတော့လည်း ဟော်နန်း အတက် ကျောက်လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျသေတာတဲ့၊ တချို့က ပြောတော့လည်း ဟော်နန်း လေသာပြတင်းကနေ လိမ့်ကျတာတဲ့ ခင်ဗျ။ သူ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ၊ တချို့က ပြောတော့လည်း သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချတာတဲ့၊ တချို့က ပြောတော့ အောက်ကို မကျခင်ကတည်းက အသက် မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ အဆိပ်ခတ် သတ်တယ်ဆိုလား၊ လည်မျိုညှစ် သတ်တယ်ဆိုလား ပြောနေကြတာပဲ၊ မတော်တဆ လိမ့်ကျတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်အောင် အမြင့်ပေါ်က ပစ်ချထားတာတဲ့။

‘ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက သတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူရဲ့ အမိန့်နှင့် တွန်းချတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိပြန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တချို့ကလည်း ဘယ်လိုထင်ကြသလဲဆိုတော့ ဒါတွေဟာ အလကား စတာတွေ၊ ဟော်နန်း အကြောင်းကို သူများထက် သိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကြားဝါ ပြောတဲ့သူတွေ ပြောတဲ့စကားလို့ ယူဆကြတယ်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစေတော် နှစ်ယောက်သေတာက နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ အထိန်းတော် ဂီတာ ဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒီလောက် ကြာသည့်တိုင်အောင် လူတွေ ပါးစပ်မှာ ပြောမဆုံးဘဲ ဖြစ်နေတာကတော့ တော်တော်လေး ဆန်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ထိုသတင်းမှာ ဘိသောနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းစုံဖြစ်၏။ အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာ သေဆုံးသည့် သတင်းမှ လွဲလျှင် ကျန်သတင်းများမှာ အက်ရှိုအဖို့ သတင်းဆိုးမဟုတ်။ သူ ထင်သလောက် မဆိုးသေး။

သို့ရာတွင် မန်နီလားလ်သည် အမွှာဒဗတ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက်ခွင့်မှ ရပါဦးမည်လော မဆိုနိုင်။

သူ့ကို ရပ်တန့် ရှာဖွေ ကြည့်ကြသည့် ဟော်အမှုထမ်းများသည် မန်နီလားလ် ကိုယ်ပေါ်မှ ဆေးပုလင်းနှစ်လုံးနှင့် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်မှ အပ တခြား ဘာမျှ ရှာမတွေ့။ သို့ရာတွင် အစောင့်များသည် သူ့ကို မေးခွန်းများ တရစပ် မေးကြသည်။

‘ဆေးကုန်သွားလို့ ဆေးဝယ်သွားတာဗျ။ အရင်တုန်းက ဆေးပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်း ကုန်သွားတယ်။ ခု နောက်ထပ် ပုလင်းလေး ခြောက်ပုလင်း ဝယ်ရမယ်။ ဆေးပုလင်း အသေးထဲကလည်း ကုန်လို့၊ ဆေးထည့်ရအောင် ဒီနှစ်ပုလင်းကို ယူလာတာ၊ ဟောဒီမှာ ဆေးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ’

မန်နီလားလ်က သူ့ဆရာ သင်ပေးသည့်အတိုင်း ပြော၏။

ထိုမျှမက မိမိသည် ဆရာမှာလိုက်သည့်အတွက် ကာကာဂျီထံ ပေးရန် ကြက်ဥများနှင့် အခြား စားသောက်ဖွယ်များလည်း ဝယ်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

အစောင့်များသည် သူ့လက်ကို လိမ်၍ ချိုးလိုက်ကြပြီးနောက် ထိုအကြောင်းများကို မသိလိုကြောင်း၊ သူ့ဆရာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က မည်သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောလိုက်သည်ကိုသာ သိလိုကြောင်းဖြင့် မေးကြ၏။

မန်နီလားလ်သည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကာ (မန်နီလားလ်မှာ ထိုအတတ်ကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်၏။) မိမိဆရာက အမွှာဒဗတ်မြို့ ဆေးဆိုင်သို့ သွားကာ ဤဆေးပုလင်းမျိုး ငါးလုံး...၊ သုံးလုံးလား မသိ ဝယ်ခိုင်းကြောင်း၊ သူတို့ မေးသဖြင့် သူ့ဆရာ မှာသမျှကိုပင် မေ့ကုန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေး အဝယ်မှားလျှင် သူ့ဆရာ စိတ်ဆိုးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

သို့ဖြင့် အစောင့်များသည် သူ့ကို လွှတ်လိုက်ကြ၏။ မန်နီလားလ်သည် တစ်ခါ ပြောလျှင် စကားတစ်လုံးကိုသာ မှတ်တတ်သည့် ဝမ်းတွင်းရှူးဟု ထင်သွားကြပုံ ရသည်။

‘ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးအစွမ်းက သိပ်ထက်တော့ မဟာရာဇာဟာ ဆရာကြီးကို ယုံကြည်သွားပုံ ရတယ်ခင်ဗျ။ ဆေးကုန်လို့ အမွှာဒဗတ်မှာ ရှိတဲ့ အင်ဂရေစီ ဆေးဆိုင်ကို ဆေးသွားဝယ်ရမယ်။ အဲဒီ ဆေးဆိုင်ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာ သိတယ်လို့ ပြောတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့က နောက်တစ်ခါ မသွားရအောင် ဆေးပုလင်း တစ်ရာ နှစ်ရာ တစ်ခါတည်း အဝယ်ခိုင်းတယ်။

‘ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဆေးတွေကို ဒီလောက် ကြာကြာထားလို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်ခါ ဝယ်ရင် လေးငါးပုလင်းပဲ ကောင်းတယ်။ အများဆုံး ဝယ်ရင် ရှစ်ပုလင်းလောက် ဆိုရင် တော်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဆရာကြီးက သခင်ဆပ် ပြောတာကို သတိရလို့လား မသိဘူး။ စာပို့ရအောင် ခိုနှစ်ကောင်လောက်လည်း ဝယ်ခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့စဉ်တုန်းက နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် လုပ်ရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားကြရာတွင် ခိုများဖြင့် စာပို့ လွှတ်ရန်လည်း စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။

ဆာဂျီတွင် စာပို့သည့် ခိုများ မွေးထားရာ အက်ရှ်က သူ့အပြန်တွင် ခိုတစ်ကောင် နှစ်ကောင် ရှာပေးလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

အစတုန်းကမူ ထိုအကြံကို ဂိုဗင်ဒတ်စ် လက်မခံ။ ခိုများကို ဘိသောပြည်နယ် အပြင်ဘက်သို့ လွှတ်သည်ကို မြင်သွားလျှင် သူ့အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည်ကို စိုးသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ထိုအကြံကို လက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်သည်နှင့် ငှက်များကို စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုကာ ငှက်အမျိုးမျိုးကို မွေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ခိုများလည်း ပါ၏။ ခိုဆိုသည်မှာလည်း အိန္ဒိယပြည် မြို့ကြီးတိုင်းလိုလိုတွင် ပေါ့ပါးဘဲခြင်း။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ခိုများ အစာ ကျွေးခြင်း၊ ကြက်တူရွေးကလေးများကို အစာ ကျွေးခြင်း၊ ခိုအိမ်ကလေးများ လုပ်ခြင်းတို့ကို မြင်သည့် အခါတွင် ဘိသောနယ်မှ

လူများလည်း သူဝါသနာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သွားကြ၏။ သို့ဆိုလျှင် အက်ရှ်ထံမှ စာပို့ခိုများကို မှာရာတွင် မည်သူကမျှ သံသယ ဖြစ်မည် မဟုတ်တော့။

ယခုမူ မန်နီလားလ် ရောက်လာပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ မှာလိုက်သည့် ခိုများကို ရှာပေးလိုက်ရုံသာ ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ညတွင်းချင်းပင် ဆာဂျီထံသွားကာ ခိုနှစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်ကလေးဖြင့် ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ အက်ရှ်သည် ဆာဂျီအား လျှို့ဝှက်ထားရန် ကတိ တောင်းခံပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်နိုင်သမျှ ချုပ်၍ ပြောကာ (ထိုသို့ အကျဉ်းချုပ် ပြောသည့် အထဲတွင်ပင်လျှင် တိတိကျကျ မပြောဘဲ လိုးလွှဲ ပြောသည့်အပိုင်းတွေ ပါသေးသည်။) ခိုများကို ယူပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ မန်နီလားလ်သည် ပေါတာဆော်ဗရိန်း အစာကြေဆေး ခြောက်ပုလင်း၊ ဂျော့ဗလင်းနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်သော ဝမ်းနုတ်ဆီနှစ်ပုလင်း၊ ချိုချဉ် ခဲဖွယ်များနှင့်တကွ ခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံးကို သယ်၍ ပြန်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်းကြီးထဲတွင် ကြက်မ သုံးကောင်နှင့် ကြက်ဖကလေး တစ်ကောင်တို့ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အံ့ဝှက်ထဲတွင်မူ ခိုကလေး နှစ်ကောင်။

အခန်း ၃၇

မန်နီလားလ် မြင်းဖြင့် ပြန်သွားသည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်က

‘ဘိသော ပြည်နယ်မှာ ကြက်ဥ ဒီလောက်ပဲ ရှားရသလားလို့ လူတွေကတော့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဒီကောင်က အူတူတူ အတတ်နှင့် ကြက်မတွေကို ဘယ်လောက်များ ဈေးကြီးပေး ဝယ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး’

မန်နီလားလ် ပြန်သွားသည့်အတွက် ဂူးလ်ဘတ် ဝမ်းသာသည်။ မန်နီလားလ် လာသည့်အတွက် သူ့သခင်ဆပ် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်မည်ကို သူ စိုးရိမ်၏။ သို့ရာတွင်

ဂူးလ်ဘတ် သည်မျှ ပူပန်စရာ မလို။ မန်နီလားလ်ထံမှ သတင်းများကို ကြားရသည့်အခါတွင် အက်ရှ် စိတ်ဓါတ် တက်ကြွကာ ရွှင်လန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဇူလီသည် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိနေသည်။ ဘီသော မဟာရာဇာကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း ရှိတော် မမူတဲ့။ ထိုသတင်းထက် ကောင်းသည့်သတင်း အဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

ထိုသတင်းများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌ အက်ရှ် စိတ်သည် ကြည်လင်သွား၏။ ဇူလီသည် မိမိထင်ထားသကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဘီသော စော်ဘွားသည် ဇူလီကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့။

ရှူရှီလာသည် သားသမီး ရသည်နှင့် သူ့အစ်မတော် ဇူလီအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်တွေ နည်းလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ဘီသော မဟာရာဇာသည် ဇူလီကို တရားဝင်ကွာရှင်းကာ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ ပြန်ပို့လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ဇူလီသည် လူလွတ် ပြန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ လွတ်လပ်စွာ လက်ထပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရတော့မည်။

ခိုများကို ယူ၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် အက်ရှ်သည် အမှောင်ထဲတွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ ကိစ္စမရှိ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီ။ စောင့်နိုင်တော့မည်။ မည်းမှောင်၍ အမိပွယ် ကင်းမဲ့သည့် သူ့အနာဂတ်သည် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် ရှတ်ခြည်းသန်းလာသည်။ သူ အသက်ရှင်နေဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိလာပြီ။

တစ်နေ့တွင် အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလို လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာကာ မြင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး 'ဂျွန်နီသည် လှံကိုင် တပ်သား ဖြစ်သည်' ဆိုသည့် သီချင်းကို လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို အရာရှိရိပ်သာမှ လှမ်းမြင်ရသည့် ဗိုလ်အချို့က 'ဒီနေ့ ကြည့်ရတာ ခုတလောမှာ တော်တော် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာများ ဟန်ကျနေသလဲ မသိဘူး' ဟု ပြော၏။

'ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုဖြစ်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ ကြည့်ရတာ ဂူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင်နှင့်၊ ခုတော့မှပဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တွေ့ရတော့တယ်၊ ဧကန္တ အမွေတို့ ဘာတို့ ရသလားမှ မသိတာ'

တပ်ရေးက စုတ်ပြတ်နေသည့် ဘင်္ဂလား ဂေဇက် သတင်းစာကို ဖတ်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူ့အဖို့ ဘာမပျော်စရာ ရှိလို့လဲဗျ'

'အရင်တုန်းကတော့ သိပ် ပျော်ပုံ မရဘူး၊ ခုတလောမှာ သိပ်ပျော်နေတာ တွေ့တော့ ကိုယ်က မေးကြည့်တယ်'

'အဲဒီတော့ ဘာပြောသလဲ'

'တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ငနဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာစရာ ရှိရင် ဝမ်းသာရအောင်လို့ မေးတာပါ၊ ဒီတော့ သူက ဘယ်လို ဖြေတယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားက အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ မေးရင် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ အဖြေမျိုးကို ဖြေရမှာပေါ့တဲ့၊ သဘောကတော့ ခင်ဗျားနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်လား၊ ကြည့်ရတာကတော့ ဒီငနဲ သတင်းကို ကြိုရနေပြီ ထင်တယ်၊ ဘယ်လို သိမှန်းသာ မသိတယ်၊ သတင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကမှ ရတာ၊ တပ်မှူးကတောင် သူ့ကို ခေါ်မပြောသေးဘူး'

'ဘာသတင်းလဲ ဗိုလ်မှူးရ'

'အေး မင်းတို့ကသာ မသိတာ၊ သူကတော့ သိနေပြီ ထင်တယ်၊ သူတပ်ရင်း ရှိတဲ့ မအန်းကို ပြန်ပြောင်းရတော့မယ်လေ၊ ဒီနေ့ မနက် စာပို့နှင့် အမိန့်ပါလာတယ်၊ ကိုယ့်အထင်ကတော့ စစ်ရုံးချုပ်တို့ ဘယ်တို့မှာ သူ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိလိမ့်မယ်

ထင်တယ်၊ သူတို့ဆီကနေ တစ်ပတ်လောက် ကြိုသိထားပုံ ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ပျော်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

အမှန်အားဖြင့်မူ အက်ရှ်သည် ထိုသတင်းကို ဘာမျှ မသိ။ တစ်တပ်လုံး သိပြီးမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်း ကြားရသည့်အခါတွင် အက်ရှ်လည်း ပျော်သည်။ အက်ရှ်တို့ ကံကောင်းသည့် အလှည့်ကို ရောက်ပြီ။ တပ်ရင်း ရှိသည့် မဒန်းသို့ ပြန်ပြောင်းရန် အမိန့်စာ ရောက်လာသည်။

အမိန့်စာတွင် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်သည် မိမိ ခံစားရန် ရှိသည့် ခွင့်ရက်များကို မဒန်း တပ်စခန်းသို့ ပြန်မရောက်မီ ယူနိုင်သည်။ မဒန်းသို့ ရောက်ပြီးမှ ခွင့်မယူရဟု အမိန့်တွင် ပါသည်။

သူ့တွင် ခွင့်ရက်သည် သုံးလခန့် ရှိ၏။ မိမိ ခွင့်မယူခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကြာဆို ၁၈၇၆ ခုနှစ် ဝေါလီနှင့် ကသွီယာ ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်ပြီးသည့်နောက် တစ်ခါမျှ မယူခဲ့သေး။ ထို့နောက်တွင် တော်တော်နှင့် ခွင့်မယူတော့။ စုပေါင်းယူကာ တိဗက် ထိအောင် ခရီးထွက်မည်ဟု ဝေါလီနှင့် တိုင်ပင် ထားခဲ့ကြသည်။

တပ်မှူးကို တွေ့ပြီးသည့်နောက် ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် တပ်ရေးက

‘အက်ရှ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက် ပြန်မယ် စိတ်ကူးသလဲ’

‘အဆင်ပြေတဲ့ အချိန် ပြန်မှာပဲ ခင်ဗျ’

‘ခု အဆင်ပြေသားပဲ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်လည်း ဝမ်းသာပုံကို ပြမနေနှင့်ဦးဗျ၊ ဒီပြင် အရာရှိတွေ စိတ်ဓါတ် ကျနေလိမ့်ဦးမယ်’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း

‘ဆောရီး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် ဒီက ပြန်ရမှာမို့လို့ ဒီလောက် ဝမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ နေရတာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ အနေနှင့် လေးနှစ်ကြီးများတောင် ဒီမှာ လာနေရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချင်လှပြီ၊ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ကိုယ် နေခဲ့တဲ့ နေရာတွေကို ပြန်ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလို့ပါ၊ ဒီတပ်မှာ မပျော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီမြင်းတပ်က အရာရှိတွေလည်း ကောင်းကြပါတယ်’

‘ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်လောက်တော့ ဘယ်ပျော်စရာ ကောင်းပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါပဲ၊ လူ ဆိုတာ ကိုယ် နေနေကျ နေရာမှာ ပျော်တတ်စမြဲပါပဲ၊ နို့နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ပြန်ရင် ခင်ဗျား မြင်းကြီးကော ရောင်းပစ်ခဲ့မှာလား’

‘ဉာဏ်ကျယ်ကို ပြောတာလား၊ ဟင့်အင်း မရောင်းပါဘူး’

‘အင်း ကျွန်တော် ထင်သားပဲ၊ ခင်ဗျား ပြန်သွားတာ အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ခင်ဗျား မြင်းကြီးကိုတော့ အမှတ်ရသားဗျာ၊ နောက်နှစ် ပြိုင်ပွဲမှာ ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး ပထမရမှာ သေချာတယ်ဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ယူသွားမှာလဲ’

‘ရထားနှင့် တင်ရမှာပေါ့၊ သူကတော့ ရထားနှင့်လိုက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မြင်းထိန်းလည်း ပါမှာပါ’

‘တွဲ သတ်သတ် ရဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ ညနေကျရင် ရုံပိုင်ဆီကို သွားပြီး စုံစမ်းထားပါလား၊ စောစောစီးစီး သွားပြီး တွဲမှာထားမှ ရမယ် ထင်တယ်၊ နို့မို့ရင် ခင်ဗျား အကြာကြီး စောင့်ရမှာ’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး’

အက်ရှ်သည် ဘူတာရုံသို့ လာခဲ့၏။ တပ်ရေး၏ စကားက အမှန်။ ဉာဏ်ကျယ်ကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း ယူသွားလိုသည်ဆိုလျှင် တွဲရအောင် ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက် စောင့်ရဦးမည်။ ထိုရက်ပင်လျှင် မသေချာသေး။ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး ပေးရဦးမည်။

ကပြား ဘူတာရုံပိုင်က

‘ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါကို တွဲတင်ချင်လို့ ရှိရင် အကြာကြီး စောင့်ရမယ် ဗိုလ်လေး၊ ခပ်စောစော ကြိုတင်ပြီး တွဲငှားထားရမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တွဲတွေတော့ အများကြီး ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သံလမ်းတွေက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီကနေပြီး ဘုံဘော အထိတော့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုံဘောကို ရောက်ရင် သံလမ်းက မတူတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျဉ်းသွားတယ်၊ ဒီတွဲ ချိတ်လို့ မရတော့ဘူး။’

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်က တွဲတွေက တွဲကျယ်တွေ၊ လမ်းကလည်း လမ်းကျယ်တွေ၊ ဟိုဘက်က တွဲတွေက တွဲကျဉ်း၊ လမ်းကလည်း လမ်းကျဉ်း၊ အဲဒီမှာ တွဲပြောင်း၊ အဘီရာ လမ်းဆုံ ရောက်လည်း ဗိုလ်လေး တွဲပြောင်းရဦးမယ်၊ ဘုံဘောက တွဲကို တိုက်ရိုက်ချိတ်လို့ မရပြန်ဘူး၊ ဟိုက လမ်းက လမ်းကျယ်၊ အဲဒီမှာလည်း တွဲကောင်းကောင်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ လုပ်စရာရှိရင် ဒီက ပြီးအောင် လုပ်သွား၊ လမ်းကျယ် ဗိုလ်လေးတို့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

အက်ရှ်က တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း သွားချင်သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ဘူတာရုံပိုင် ပြောသည့် အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံရတော့မည်။ အမွှာအပတ်တွင် စောင့်ရတော့မည်။ သည်အတောအတွင်း ရောင်းစရာ ရှိသည့် အခြားမြင်းများကို ရောင်းချိန်ရသည်။ ဝေါလီအဖို့လည်း သူ လာလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ချိန် ပေးသလို ဖြစ်မည်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုပေါ်သို့ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ မအိပ်ခင် ရေးစရာ ရှိသည်များကို ရေးသည်။ ဝေါလီထံသို့ စာရှည်ရှည် တစ်စောင်၊ ဇာရင်ထံသို့ ခပ်တိုတို တစ်စောင်၊ မာဒူးထံသို့ တစ်စောင်။

‘အဘိုးကြီးမာဒူးကတော့ သခင်ဆပ် ပြန်လာတဲ့အတွက် ပျော်နေမှာပဲ ခင်ဗျ၊ စာတွေကို မနက် စာပို့နှင့် မိအောင် အထည့်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ’ ဟု ဂူးလ်ဘတ်က ပြောသည်။

ရက်များ မကြာမီ ဝေါလီထံမှ ပြန်ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်း ရသည်။

‘အခြေအနေကြောင့် မေလကုန်မှ ဆင်းကြိုနိုင်မည်။ ၃၀ ရက်နေ့တွင် လာဟိုးသို့ လာမည်’ ဟု ကြေးနန်းတွင် ပါသည်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုရှိ ပစ္စည်းများကို ဂူးလ်ဘတ်နှင့် အစေခံများအား အသိမ်းခိုင်းသည်။ ထိုရက်များအတွင်းတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ၊ ဆာဂျီ၏ တောလိုက်မဆိုး ဘူတာတို့နှင့်အတူ ဂါးတောကြီးထဲသို့ ခြင်္သေ့ပစ် လိုက်သွားသည်။

သူတို့လိုက်သည့် ခြင်္သေ့မှာ အမ ဖြစ်၏။ လူသား စားသည်ဟု နာမည်ကြီးကာ ထိုနယ် တစ်ဝိုက်တွင် သောင်းကျန်းနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ယခုဆိုလျှင် လူပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ကို စားခဲ့ပြီဟု သိရ၏။ ထိုခြင်္သေ့ကို ပစ်နိုင်သူအား ဆုငွေ ထုတ်ပေးမည်ဟုလည်း အစိုးရက ကြေညာထားသည်။

တောလိုက်သမားများ၊ မုဆိုးများသည် ထိုခြင်္သေ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့မမှာ စဉ်းလဲသည့် ခြင်္သေ့မ ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ ရှာမတွေ့ကြ၊ ခြင်္သေ့မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည့် မုဆိုးများမှာလည်း ခြင်္သေ့မ အကြောင်း ပြန်ပြောနိုင်ခြင်း မရှိကြတော့။ ခြင်္သေ့စာ ဖြစ်ကာ တောထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဤတွင် အက်ရှ်က ခြင်္သေ့မကို ပစ်၍ ရလာခဲ့သည်။ သူ တော်၍ မဟုတ်။ လက်သင်တို့ စုန်းထခြင်းဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ မုဆိုးကျော် ဘူတား၏ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

အက်ရှ်သည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဘိသောအရောက် ပို့နိုင်ခဲ့ရုံမျှမက ခြင်္သေ့ ပစ်ရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သည့် မုဆိုး ဘူတားကို သဘောကျကာ လီအင်းဖီး ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။

ဘူတား အဖို့ကား ထိုသေနတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းပင်။ ဘူတား ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ ခြင်္သေ့ကို ပစ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အက်ရှ် ဝမ်းသာသည်ထက်ပင် ပိုလိမ့်ဦးမည်။

တောသို့ ခြင်္သေ့ပစ် ထွက်မည့် နေ့မှာပင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် လွှတ်လိုက်သည့် ခိုတစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာသည်တွင် အက်ရှ်အဖို့ ရတနာပုံ ဆိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

ခိုသည် ဆာဂျီ၏ အိမ်ခြင်းစောင်း အပေါ်ထပ်ရှိ ခိုအိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်နားသည်တွင် ဆာဂျီသည် ခိုကို ဖမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ချိပ်ပိတ်ထားသည့် စာထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို တွေ့သဖြင့် အစေခံတစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ အက်ရှ်ထံသို့ အပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

စာက ခပ်တိုတိုပင်။ ရှူရှီလာသည် သမီးတော်တစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ကြောင်း၊ မိခင်နှင့် ကလေးပါ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း စသည်တို့လောက်သာ ပါသည်။

စာကို ဖတ်ပြီး အက်ရှ် စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည်။ သားကလေးတစ်ယောက် မမွေးဘဲ သမီးကလေး တစ်ယောက်မွေးသည့်အတွက် မျှော်လင့်ချက် နည်းသွားသည်။

ရှူရှီလာသည် သမီးလေးကို သားလောက် တွယ်တာမည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီအပေါ်တွင် မှီခိုမြဲ မှီခိုမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီသည် ဘိသောပြည်နယ်က ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင်သာ နေရတော့မည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်သည် ရွှေပင်လယ် ဆီးသည့်နှယ် နီးကြမည် မထင်တော့။

သို့ရာတွင် သားဖြစ်စေ သမီးဖြစ်စေ ထိုကလေးသည် ရှူရှီလာ၏ ပထမဆုံး ကလေး။ မအေနှင့် တူလျှင် သမီးချောကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ရှူရှီလာသည် သားယောက်ျားကလေး မမွေး၍ စိတ်ပျက်သည့်တိုင် သူ့သမီးကလေးကို သူ ချစ်မည် မူချ။

သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ရှူရှီလာသည် ဇူလီအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်မှ ပြတ်ပါမည်လော၊ ပြန်မှ လွှတ်ပါမည်လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည်။

အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက်သည် ခြင်္သေ့ရေကို ဆားနယ် အခြောက်လှမ်းယူ၍ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် မိမိတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဒုန်းမောင်းလာသော အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်းတစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။

မိမိတို့ကို လွန်သွားသည့် အခါတွင်မှ သတိရ၍ လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘ဗျို့၊ စတစ်ဂင်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟု အက်ရှ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသည် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ အက်ရှ်သည် မြင်းလှည်းနားသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းထဲတွင်မူ သဘော ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်း။

ဘာကိစ္စ လာသလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင် စာမရေးသလဲ စသည့် မေးခွန်းများသည် အက်ရှ် ပါးစပ်မှ ဆက်တိုက် ထွက်လာကြ၏။

‘သဘော ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ဆီကို လာတာဗျ၊ ကျုပ်လည်း မာလီယာကို ထွက်မလို့၊ သူ့ဆီက ကြေးနန်းရိုက်လို့ ချက်ချင်း ကောက်လိုက်လာရတာ၊ အစီအစဉ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး’

စတစ်ဂင်းက ဖြေသည်။ ယမန်နေ့က အက်ရှ်၏ ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်ခဲ့သေးကြောင်း၊ သခင်ဆပ်သည် မဒန်းသို့ မပြန်ရသေးကြောင်း၊ မကြာမီ ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဂါးတောကြီးထဲသို့ တောပစ် ထွက်သွားကြောင်းဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်က ပြောလိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း စောင့်ပါဦးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့လောက် ပြန်ရောက်မယ်လို့ အဘိုးကြီးက မပြောဘူးလား၊ ကျွန်တော့် ဘန်ဂလိုမှာ ခင်ဗျား တည်းချင်တည်းနိုင်တယ်၊ အိပ်ရာ တစ်ခု အမြဲ အဆင်သင့် ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောထားလျက်နှင့်’ ဟု အက်ရှ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘မနေနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူရဲ့၊ သဘောကို ချက်ချင်း တက်ရမယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကွတ်ချ်ကို ဝါဂွမ်းထုပ်တွေ သွားပို့ရမယ်၊ နယ်စပ်ကို ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်နှင့်တော့ သိပ်တွေ့ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်။’

‘နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ခင်ဗျားဂွမ်းထုပ်တွေက ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာ လေမုန်တိုင်းတို့၊ နှင်းမှောင်တို့ကျရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ စောင့်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ လာပါဗျာ၊ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ’

‘အေးလေ၊ မတွေ့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဒီနေ့ ဒီမှာ ရှိချင် ရှိပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ရှိချင်မှ ရှိတတ်ကြတာမျိုးပဲ၊ ခုမြင် ခုပျောက်တဲ့၊ ဘဝဆိုတာ အရိပ်လိုပဲတဲ့၊ တစ်နေရာရာမှာ ဘယ်တော့မှ အတည်မနေဘူးတဲ့၊ နေဦးဗျာ၊ ခုလိုက်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီလို လုပ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း အားနေသားပဲ၊ ခွင့်ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ နောက် အင်္ဂါနေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရောက်မှာပဲ’

အက်ရှ်က သူ့အကြံကို လက်ခံလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် မာလိန်မူး၏ ဧည့်သည်အဖြစ် မိုရာလာ သဘောပေါ်သို့ ပါသွားသည်။ ရွက်တိုင်ရိပ်တွင် ထိုင်လိုက်၊ ငမန်း မျှားလိုက်၊ ဂျွန် ကုမ္ပဏီဟု ခေါ်သော အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ကောင်းစားစဉ် ခေတ်က အိန္ဒိယတပ်ခွဲ၏ စွန့်စားခန်းများကို နားထောင်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်း ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်လေးသည် အက်ရှ်အဖို့ ဖိမိဖြင့် နေရသည့် အချိန်ကလေး။ မိုရာလာသည် နောက်ရက် အနည်းငယ်ခန့် ကြာလျှင် ဗလူချီစတန်သို့ ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်တို့ ဆရာ တပည့် နှစ်ယောက် လိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ကုန္ဒမြစ်ဝသို့ ရောက်လျှင် ဆင်းပြီး အက်တော့သို့ သွားနိုင်ကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အနောက်မြောက် နယ်စပ် မဒန်းသို့ သွားနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် လိုက်ချင်ချင် ဖြစ်သွား၏။

သို့ရာတွင် သူ့ကို လာဟိုးမှ ဆင်းကြိုနေမည့် ဝေါလီနှင့် သူမြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် ရှိနေသေးသဖြင့် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မိုရာလာ သဘောပေါ်တွင် မြင်းတစ်ကောင်ကို တင်ဖို့ နေရာ မရှိ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သည်အတိုင်းချည်ထားလျှင် လှိုင်းတို့ လေတို့ကို ကြောက်လန့်ကာ မြင်း လိမ့်ကျမည် စိုးရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ ခေါ်သည်ကို ငြင်းလိုက်၏။ ငြင်း၍သာ ငြင်းရသည် စိတ်မကောင်းလှ။ နောင်ဆိုလျှင် စတစ်ဂင်းနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မည်။ စတစ်ဂင်းက လူကြမ်းသော်လည်း ခင်တွယ်စရာ။

ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို မိတ်ဆွေတွေနှင့် ပေါင်းရ သင်းရသည်မှာ ပျော်စရာ ခင်မင်စရာ ကောင်းသလောက် ခွဲရတော့မည် ဆိုသည့်အခါမျိုးတွင် စိတ်မကောင်းစရာ။

ထိုသူများသည် မိမိတို့ အထက်တန်းစား အသိုင်းအဝိုင်းမှ မဟုတ်။ ထိုသူများသည် အိန္ဒိယပြည် အနှံ့ လျှောက်သွားကာ ဒေါင်လိုက်ကျကျ ပြားလိုက်ကျကျ ဘဝကို ရဲရင့်စွာ

နေသူများ ဖြစ်၏။ လူချင်း မတွေ့ဖူးသည့်တိုင် သူတို့အကြောင်းကို ကြားရရှိမှုဖြင့်ပင် ခင်စရာ ကောင်းနေပြီ။

သူ့ စစ်မှုထမ်းသက် တစ်လျှောက်တွင် မစွက်ဗစ်ကာရီလို အမျိုးသမီးတွေနှင့် မကြာခဏ တွေ့နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို လူမျိုးနှင့်ကား တော်တော်နှင့် တွေ့ဖို့မလွယ်။

ဂူဂျာရတ်လို ပြည်နယ်မျိုးတွင် အက်ရှ် တစ်ယောက် သည်မျှကြာကြာ နေနိုင်ခြင်းမှာ ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို လူမျိုးတွေ ရှိသောကြောင့် နေပျော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မည်မျှ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလိုက်လေမည်နည်း။

အထူးသဖြင့် ဆာဂျီလို လူမျိုးကို ရှာမတွေ့နိုင်။

စတစ်ဂင်းမှာ ကြယ်ပျံ တစ်ခုလို ဟုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး ဟုန်းခနဲ ပျောက်သွားသည့်သူ။

ဆာဂျီကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ မိမိ အားထားနိုင်သည့် အဖော်မွန်။ ရွှင်လန်း ထက်သန်ကာ စကားတသွင်သွင် ပြောလျက်။ ကိုယ်က တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်နေသည့်အခါတွင်လည်း အလိုက်တသိ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတတ်သူ။ အမြဲ စိတ်ရှည်လျက်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ပျက် အားငယ်နေချိန် ဆိုလျှင် ဆာဂျီသည် အဖိုးတန်သည့် အပေါင်းအဖော် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျဉ်းကျပ်လှသော စစ်သား တစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် စိတ်သက်သာရာကို ရှာပေးနိုင်သူ။

‘အင်း ဆာဂျီနှင့် စတစ်ဂင်းတို့နှင့်တော့ ခွဲရတော့မှာပဲ’ ဟု အက်ရှ် တွေး၏။ သို့ရာတွင် လာဟိုးတွင် စောင့်နေမည့် ဝေါလီ၊ မဒန်းတွင် သူ့ကို စောင့်နေမည့် ဇာရင်၊

မဒန်းမှ တစ်ညနေလောက် မြင်းဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း သွားလိုက်လျှင် တွေ့နိုင်သည့် ကိုဒါဒတ်တို့ ရှိသေးသည်။

ထို့ပြင် မဒန်းတွင် သူ့အလျင် ရောက်ကာ သူ့ကို စောင့်နေမည့် လက်စွဲတော် မာဒူး ရှိသေးသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ဆာဂျီတို့ကို ခွဲခဲ့ရသည်ကို ဖြေသာသွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြာကြာ မစောင့်နိုင်တော့။

သို့ရာတွင် မာဒူးကို မတွေ့ရတော့။ မဒန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ဖို့ မာဒူးထံ ရေးလိုက်သည့် စာသည် မာဒူးထံသို့ အချိန်နှောင်းမှ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အဘိုးအို မာဒူးသည် ထိုစာ မရောက်မီ တစ်ရက်အလို၌ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ပျော်ရင်း လူလောကကြီးမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ထိုစာ ရောက်လာသည့် အချိန်၌ အိမ်တွင် မရှိတော့။ မြေပုံထဲ ရောက်နေလေပြီ။

ကြေးနန်း ရိုက်သည်ကို နားမလည်သည့် မာဒူး၏ ဆွေမျိုးများသည် မာဒူး ကွယ်လွန်သည့် သတင်းကို သူ့လက်ထောက် ကာဒေရထံသို့ စာဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ကြ၏။

အက်ရှ် အမွှာဒဗတ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်သည် ထိုစာကို ကိုင်၍ စောင့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဖို့ စိတ်မကောင်းစရာကြီးပေါ့ သခင်ဆပ်၊ အဘိုးကြီးက တကယ့် လူကောင်းကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဓလေ့ အသက်လည်း ကြီးရှာပြီလေ၊ စေတနာ မွန်မြတ်သောသူသည် ထိုမွန်မြတ်သော စေတနာ၏ အကျိုးကို ခံစားရပေအံ့လို့ ကျမ်းထဲမှာ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် ဒီလောက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနှင့်တော့လေ၊ သူ့ကုသိုလ် အကျိုးပေးအတိုင်း ကောင်းရာ သုဂတိ ရောက်မှာပါ’

သို့ရာတွင် အက်ရှ် မနေနိုင်။ မာဒူးအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်နှင့်အတူ ဘိလပ်သို့ ပါသွားပြီးနောက်မှစ၍ တစ်သက်လုံး မိမိဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော မာဒူးကို သူ သတိမရဘဲ မနေနိုင်။

ဘိလပ်မှ ဘုံဘေသို့ သဘောဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည့် ခရီးရှည်ကြီးတွင် မာဒူးနှင့် အာလယားတို့သာ မရှိခဲ့လျှင် သူ့ဘဝသည် ခြောက်အိပ်မက်ကြီး တစ်ခုနယ် ရှိလိမ့်မည်။

အိန္ဒိယသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ အာလယား သေသည်။ မာဒူး တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ယခု မာဒူးလည်း မရှိတော့ပြီ။

ကြင်နာ သနားတတ်၍ အရေတို့ တွန့်လျက် ရှိသည့် သူ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မျှ မမြင်ရတော့။ ဆည်းဆာ ပြာပြာထဲတွင် တကုတ်ကုတ် မြည်နေသော သူ့တမာကူအိုး ရှုသံကို ဘယ်တော့မျှ မကြားရတော့။ သို့တွေးမိသည့်အခါတိုင်း အက်ရှ် ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် ထိုအချိန်သည် သူ့အနာဂတ်တွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းစ ပြုချိန်။ ပျော်စရာကောင်းသည့် အချိန်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် အက်ရှ် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလိုငှာ အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်ကို ထုတ်ပြီး တောတွေ တောင်တွေထဲသို့ မြင်းလျှောက်စီးသည်။ သူ သွားချင်ရာ သွားပေစေ၊ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဇက်လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း သခင် အလိုကို သိသည့်နယ် မြစ်ကမ်းပါးများ၊ တူးမြောင်းဘောင်များ၊ ဆူးချုံများနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ပေါ်သည့် လမ်းများ တစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် ဒုန်းစိုင်းလျှင် ဇက်ကို မသတ်။ သူ့အတွေးများ သတိရစရာများကို ကျော်လွှား ဖြတ်တက်လိုသည့်နယ် အက်ရှ်သည် ဒုန်းစိုင်းနေသော

မြင်းကြီးပေါ်တွင် အတိုင်းသား လိုက်သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာ မရ။ စိတ်ညစ်ကျွံဖွယ်ရာ အတွေးများနှင့် သတိရစရာများသည် ဒုန်းစိုင်းနေသည့် မြင်းကြီးကို အမိ လိုက်လာတတ်ကြသည်။

မည်မျှ မြင်းစီးကျင့်ကျင့် မည်မျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လုပ် ည ည ဆိုလျှင် အက်ရှ် အိပ်မပျော်။

မနက်လင်းလျှင် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်ကို ကိုင်၍ သူ့ကို နှိုးရန် လာသည့် ဂူးလ်ဘတ်သည် ဝရန်တာတွင် ရပ်ကာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ၊ ဖုန်တွေ လိမ်းကပ်နေသည့် မြက်ခင်းများကို ငေးကြည့်နေတတ်သည့် အက်ရှ်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ချုံးကျလျက် ရှိသော သူ့မျက်နှာ၊ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသော သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် မနေ့ညက ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ကြောင်းကို အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်။

ဂူးလ်ဘတ်က ကရုဏာ ဒေါသောဖြင့်

'သခင်ဆပ်ကလည်း ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ မြေကြီးပေါ်တွင် ရှိသမျှ လူတို့သည် တစ်နေ့တွင် သေကြရမည်သာ ဖြစ်၏လို့ ဘုရားက ဟောတော်မူခဲ့တာပဲ၊ ဒီတော့ သေသူအတွက် ပူဆွေးခြင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဉာဏ်တော် အနန္တကို သံသယဖြစ်ရာ မရောက်ပေဘူးလား။

'ခု မာဒူးဂျီးဟာ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးတော်မူတဲ့အတွက် ဂုဏ်ရှိတဲ့ အသက်အရွယ်ပိုင်းအထိ နေခဲ့ရပြီ၊ ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူတဲ့ အတွက် ကောင်းကင်ဘုံကို လိုက်သွားရပြီ၊ ဒီတော့ ပူဆွေးနေစရာ ဘာရှိသလဲ သခင်ဆပ်ရယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းရာ သုဂတိကို လားတာဟာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။

'ပြီးတော့ သခင်ဆပ်ဆိုရင်လည်း မကြာခင် မဒန်းကို ပြန်ရတော့မယ်၊ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေနှင့် တွေ့ရတော့မယ်၊ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ ထားလိုက်ပေါ့။ ကဲ ပြောနေ ကြာတယ်။ ဘူတာရုံကို သွားပြီး တွဲ ရ မရ ကျွန်တော် စုံစမ်းချဉ်းမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ အားလုံး ပြင်ဆင် ထုပ်ပိုးပြီးပြီ။ တွဲရရင် ချက်ချင်း ကောက်ထသွားရုံပဲ’

‘နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် သွားမေးပါမယ်’

အက်ရှ်သည် ဘူတာသို့ မြင်းစီးလာခဲ့၏။ ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့မှာထားသည့် တွဲ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂါနေ့အထိ စောင့်ရဦးမည်ဟု ဆိုသည်။ မတတ်နိုင်။ နောက်တစ်ပတ်တော့ စောင့်ရဦးတော့မည်။

သူ ဘန်ဂလို အခန်းထဲတွင် အထုပ်အပိုးတွေက ပြန့်ကျဲလျက်။ ကြိုးတွေ စည်းလျက်။ သည်အထုပ်ပုံတွေကြားထဲတွင် နေရသည်မှာ စိတ်မသက်သာ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူး၍ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဘန်ဂလိုတွင် ဆာဂျီ ရောက်နေသည်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရ၏။ ဆာဂျီသည် ဝရန်တာတွင် ရှိသည့် ကြိမ်ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည်။

ဆာဂျီက လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ကာ

‘ခင်ဗျားကို ပေးစရာ တစ်ခု ရှိလို့ လာတာဗျ။ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ခိုတစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲ သွားစရာ ရှိတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ ချာပရာစီ လုပ်လိုက်တော့မယ် ဆိုပြီး ယူလာခဲ့တာ’

အက်ရှ်သည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းကလေးကို ဖြတ်ခနဲ ယူလိုက်၏။ စာကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ‘မဟာရာဇာ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။ ကြာကြာ ခံမည် မထင်။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင်...’ ဟု ပါ၏။

အက်ရှ်သည် စာကို ဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြီးလိုက်မိသည်။

‘ငနဲကြီးတော့ မာလကီးယားတော့မယ်တဲ့။ ခုလောက်ဆိုရင် သေများ သေနေပြီလား မသိဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ဇူလီဟာ လွတ်လပ်တော့မယ်’ ဟု တွေးမိသည်။

မဟာရာဇာအတွက် ကြင်နာ သနားခြင်း မဖြစ်မိ။ မဟာရာဇာကို ချစ်ခင် တွယ်တာနေပြီဟု ကြားရသည့် ရှူရှီလာကိုလည်း မသနားမိ။ သူနှင့် ဇူလီအတွက်သာ တွေးမိသည်။ ဇူလီသည် လွတ်လပ်တော့မည်။ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်တော့မည်။

အက်ရှ်သည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ စာကို ဆက်ဖတ်သည်။ ရာသီဥတုကိုလည်း ပူပြင်းသည်ဟု မထင်တော့။ နေရောင်ကိုလည်း စူးရဲလွန်းသည် မထင်တော့။ သူ့နားလုံးသားသည် ကျုံ့ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

‘... ကျွန်တော် သိရသလောက် ဆိုရင် မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ရင် သူ့ကြင်ရာတော်တွေနှင့် မောင်းမမိသံတွေဟာ ဆတ္တီး လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကြားရတယ်။ သူတို့ထုံးစံအရ လင်ယောက်ျားရဲ့ အလောင်းနှင့်အတူ မီး သင်္ဂြိုဟ်ခံရမယ်ပေါ့။ သူတို့ပြည်နယ်က ရှေးထုံးစံကို သိပ် အစွဲအလမ်း ကြီးတယ်တဲ့၊ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတွေက ဘယ်လို ဥပဒေတွေကိုပဲ ထုတ်ထုတ် သူတို့ လိုက်နာမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီထုံးစံလေးကို သခင်ဆပ် တားဆီးပိတ်ပင်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်ရင် အားလုံး ကိစ္စချောဖို့ပဲ ရှိတယ်။

‘ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အသက်ရှည်ရှည် နေရအောင် ရက်ကြာကြာ ခံအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲကုနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ အချိန် ဆွဲနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီထုံးစံလေးကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ဖို့ အတွက် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ကို အမြန်ဆုံး သတိပေး နှိုးဆော်ပါ၊ ဒီနေ့ပဲ မန်နီလားလ်ကို အမွှာဒဗတ်ကို လွှတ်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်ထပ် ခိုတွေ ရှာပေးလိုက်ပါ’

သူ့လက်ရေးတွေက စာလုံး သေးသေးလေးတွေ။ ထိုစာကြောင့် အက်ရှ် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာကာ အနီးရှိ ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဆတ္တီး လုပ်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်လို့ မရဘူး’ ဟု အက်ရှ် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောမိသည်။

စကားလုံးများ သဲကွဲခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် သူပြောနေပုံက ကြောက်စရာ။ ကုလားထိုင်တွင် ဖိပ်ဖြင့် ထိုင်နေသည့် ဆာဂျီသည် လန့်ဖျပ်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ သတင်းဆိုးလား၊ ဘာပြောတာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ’

အက်ရှ်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

‘သူတို့ ဆတ္တီး လုပ်ကြတော့မယ်၊ ဘိသော စော်ဘွား ကံကုန်တော့မယ်၊ သူ သေတယ်ဆိုရင် သူ့ကြင်ရာတော်တွေ အားလုံးသည် မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်း သေကြရတော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တပ်မှူးကို သွားတွေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကို သွားတွေမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ် မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ဆတ္တီးလုပ်လို့ မရပါဘူး၊ ဥပဒေကမှ ခွင့်မပြုတာ၊ ဘယ်နှယ့် လုပ်ပြီး ဆတ္တီး လုပ်လို့ ရမှာလဲ’

အက်ရှ်က သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဘိသော ပြည်နယ်အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာမှ မသိပါဘူး ဆာဂျီ၊ ဒါတွင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘိသော စော်ဘွား အကြောင်းကိုလည်း ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘူး’

သူ့အသံသည် စူးဝင်သွား၏။ စားစရာ သောက်စရာများကို ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့်

ထည့်ယူလာသည့် ဂူးလ်ဘတ်သည် တံခါးဝ အရောက်တွင် စကားများကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကြားလိုက်၏။

‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျား မသိ...’

အက်ရှ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ လှေကားထစ်များကို ခုန်ဆင်းကာ ကူလူရန်းအား ဉာဏ်ကျယ်ကို ခေါ်လာဖို့ လှမ်းအော်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီး အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြင်းကို ဝင်းထဲမှ ဒုန်းစီး ထွက်သွားသည်တွင် ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များသည် ထောင်းထောင်း ထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆာဂျီ၊ ဂူးလ်ဘတ်၊ ကူလူရန်းတို့အား ပါးစပ်အဟောင်းသား။

အခန်း ၃၈

ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်က သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်ကာ

‘မင်း ရူးနေတယ် ထင်တယ်၊ ငါ့တပ်တွေကို ဘိသောပြည်နယ်ထဲ လွှတ်လို့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်မလဲကွ၊ ငါ့မှာ ဘာအမိန့်မှ မရှိဘဲနှင့် ဘယ်နှယ်လုပ် တပ်တွေကို လွှတ်ရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ပုလိပ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နယ်အုပ်ချုပ်ရေး ဘက်နှင့် ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ စစ်တပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါရမှာလဲ၊ ဒီတော့ မင်း စိတ်ရှုံးပေါက်တိုင်း ဟိုဟိုသည်သည်ကို လျှောက်ပြော မနေပါနှင့်၊ မင်းစကားကို ဘယ်လူကောင်းကမှ အလေးအနက် ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခုထိ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခွင့်ရလို့ တောပစ်တို့ ဘာတို့ ထွက်သွားပြီ ထင်နေတာ’

အက်ရှ်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ အက်ရှ်က အသံကို မှန်အောင် ထိန်းလိုက်ကာ

‘ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ခွင့်ယူထားပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် တောပစ်ထွက်ပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ တပ်နယ်ထဲမှာ အောင်းနေမလဲ၊ ရထားတို့ ဘာတို့ကော စီစဉ် ပြီးပြီလား’

‘စီစဉ်ပြီးပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နောက်ကြာသပတေးဆိုရင် ထွက်ရတော့မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့’

‘တပ်နယ်ထဲမှာသာ နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပေးမလဲကွ၊ ကဲ မင်း ပြောစရာ ရှိတာ ပြောပြီးပြီလား၊ ပြောပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ ငါ သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ ကောင်းသောနေ့ပါ’

အက်ရှ်သည် တပ်ဆုတ် ပြန်လာခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အဖြေကို သူ မကျေနပ်သေး။ ထို့ကြောင့် အရေးပိုင်ထံ လာခဲ့သည်။ အရေးပိုင်ကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်နှင့် သဘောထား အတူတူပင်။

အရေးပိုင်သည် သူ့ကို အစတွင် အတွေ့မခံ။ သူ နေ့လယ် နားနေချိန်တွင် အောက်လက် အရာရှိ တစ်ယောက်က လာရောက် တွေ့သည်ကို မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းကျမှ လာရန် ချိန်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်က မပြန်။ အတင်း ဝင်တွေ့ကာ သူ့ကိစ္စကို တင်ပြသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ချက်ချင်း အရေးယူ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်း ပြောတာတွေကို ငါ တစ်ခုမှ လက်မခံဘူး၊ ဘိသော စော်ဘွားအကြောင်းကို မင်း မသိလို့ပါ၊ ငါ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို သိရင် မင်းလည်း ဒီစကားတွေကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရပ်စကားတွေ မယုံစမ်းပါနှင့်၊ အရပ်စကားဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချဲ့ကားပြောတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။’

‘ကြည့်ရတာကတော့ မင်းမိတ်ဆွေ ဘယ်သူ ဂူပတားလား၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်လား၊ အဲဒီလူက မင်းကို သက်သက်မဲ့ မဟုတ်တရုတ် သတင်းတွေ လျှောက်ရေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒါမျိုးကို လုပ်ရဲတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်း မိတ်ဆွေလည်း တစ်ယောက်ယောက် နောက်ပြော စကားကို မဟုတ်မှတ်လာပုံ ကျပါတယ်၊ မင်းကလည်း ယုံလိုက်တာပဲ။’

‘ဒီမှာ ဗိုလ်လေး၊ မင်းကို ငါ ပြောမယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ၁၈၇၈ ခုနှစ်ကွ၊ အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းလုံးမှာ ဆတ္တီးလုပ်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို ပိတ်ပင်ပစ်ခဲ့တာ အနှစ်လေးဆယ် ကျော်နေပြီ၊ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဓလေ့ထုံးစံကို ကျင့်သုံး နေကြဦးမှာလဲ’

အက်ရှ်က ဆာဂျီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားကိုပင် ထပ်ပြော၏။

‘အရေးပိုင်မင်း ဘိသော ပြည်နယ်အကြောင်း မသိပါဘူး၊ ဘိသော ပြည်နယ်ဟာ ရာစုနှစ် တစ်ခုနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ခင်ဗျ။ ဘိသောပြည်နယ်က လူတွေဟာ အိန္ဒိယပြည်ကြီးမှာ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတွေ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတယ်ဆိုတာကို လက်မခံသေးဘူး၊ လက်ခံရင်လည်း ဒါဟာ သူတို့နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကြတုန်းရယ်’

အရေးပိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ဒီလောက်လည်း ချဲ့ကားမနေစမ်းပါနှင့်’

‘အရေးပိုင်မင်း မရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒါတွေ ပြောမနေပါနှင့်လေ၊ ဘိသောပြည်နယ်ဟာ ငါ့နယ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာလည်း မရှိဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စဟာ ဟုတ်တယ်ပဲ ထား၊ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက အဲဒီနယ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ ရာဇပုတ်နယ်က နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်ဆီကို သွားပြောရင် ကောင်းမယ်၊ မင်းကို သတင်းပို့လိုက်တဲ့ လူကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကို ယုံကြည်ပုံ မရပါဘူး၊ ယုံကြည်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်ကို တိုင်မှာပေါ့’

‘ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီကော၊ ဘိသောနယ် အပြင်ဘက်ကို ဒီသတင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ပို့လို့မှ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ။ ဘိသောမှာ ကြေးနန်းရုံး မရှိဘူး၊ စာပို့တိုက် မရှိဘူး၊ ဒီကို လာပြီး တပည့် တစ်ယောက်ကို ဆေးဝယ်ဖို့ လွှတ်ခွင့်ပေးပေမဲ့ တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် တောင်းပန်ချင်တာက နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ကို ကြေးနန်းနှင့် လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားဖို့ ...’

အရေးပိုင်မှာ နားရွက်တွေ နှာခေါင်းတွေ နီလာခဲ့လေပြီ။

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ တခြားပြည်နယ်က ကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ငါ့အနေနှင့် ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒါဟာ အထက်က ချထားတဲ့ ပေါ်လစီ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်အုပ်ချုပ်တဲ့ နယ်တွေမှာ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ဆိုင်ရာတွေ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒီတော့ ငါက ဘာမှ အကြံဉာဏ်တွေ ဘာတွေ ပေးနေစရာ မလိုဘူး’

အက်ရှ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်

‘ဒါဖြင့် အရေးပိုင်မင်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့’

‘မလုပ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာ၊ ဒီတော့ ...’

အက်ရှ်သည် သူ ပြန်ရန်နှင့်သည့် စကားကို မကြားယောင်ပြုကာ နဂိုနေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေပြီး နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် တိုက်တွန်း တောင်းပန်နေပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းမထူး။ အရေးပိုင်မှာလည်း စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာခဲ့လေပြီ။

အက်ရှ်သည် ကိုယ်နားမလည်သည့် ကိစ္စများအတွင်း ဝင်ရှုပ်နေကြောင်း (ဝင်ရှုပ်လျှင်ကော သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း)၊ ထို့ကြောင့် မြန်မြန် ပြန်စေလိုကြောင်း၊ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည်ဆိုလျှင် အစောင့်ကို ခေါ်၍ ဆွဲထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

အက်ရှ်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နှစ်နာရီလုံးလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီ။ ကြေးနန်း ရိုက်၍ တိုင်ကြားသည်ကမှ ရေးတေးတေး ရှိဦးမည်။

နွေလယ်ဆိုလျှင် ကြေးနန်းရုံးသည် ခဏ ပိတ်ထားတတ်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဇောင့်အင့်အင့် ဖြစ်နေသော စာရေးကို အတင်းနှိုးပြီး ကာကာဂျီဆီသို့ ကြေးနန်းတစ်စောင်၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီထံသို့ တစ်စောင်၊ ဂူလီတို့

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

လက်ထပ်ပွဲတုန်းက လက်ထပ်စာချုပ်များကို လိမ်လည် လုပ်ပေးခဲ့သည့် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ထံသို့ တစ်စောင်၊ (အကယ်၍ နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်က ယခင်ကကဲ့သို့ သူတို့ဘက်မှ မပါဘဲ ဘိသော စော်ဘွားဘက်မှ ပါခဲ့သည်ရှိသော် လိုရမည်ရ) ရာဇပုတ်ပြည်နယ် ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ တစ်စောင် စုစုပေါင်း ကြေးနန်း လေးစောင် ရိုက်လိုက်သည်။

ကြေးနန်းစာရေးသည် ကြေးနန်းပါ အချက်အလက်များကို ကြည့်၍ လန့်နေသည်။ ဤမျှ အရေးကြီးသော ကြေးနန်းမျိုးကို သာမန်စာဖြင့် မရိုက်နိုင်၊ ရိုက်ရိုး ထုံးစံ မရှိ၊ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတ စာလုံးများဖြင့်သာ ရိုက်ရမည်ဟု ဆိုနေပြီ။

‘ဒီလို ကြေးနန်းတွေကို ဒီအတိုင်း ရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကြေးနန်း စာပို့သမားတွေက လျှောက်ဖတ်ပြီး ဟိုပြော ဒီပြော လျှောက်ပြောကုန်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ လျှောက်ပြောလို့ လူတွေ သိလေလေ ကောင်းလေပေါ့’

‘မလုပ်ပါနှင့် ခင်ဗျာ၊ အကုန် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ ဘိသော စော်ဘွားဟာ သခင်ဆပ် ပြောသလို ကံတော် မကုန်သေးဘူးဆိုရင် သခင်ဆပ် အမှု ရောက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်တရုတ် သတင်းတွေကို ပို့ပေးရသလား ဆိုပြီး ထောင်ကျမှာ၊ ထောင်မကျတောင် အနည်းဆုံး အလုပ်ပြုတ်မှာ’

စာရေးကို နားဝင်အောင် ပြောရသည်မှာ ငွေငါးဆယ်နှင့် အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကုန်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ ကြေးနန်းကို ပို့ပေးတော့သည်။

ထို့နောက် အက်ရှ်သည် စစ်ဘက်နှင့် နယ်ဘက်ထက် ပုလိပ်ဘက်များ အကူအညီ ရလေမည်လောဟူသော မျှော်လင့်ချက် မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် (ထိုအချိန်၌ကား မျှော်လင့်ချက်သည် မှုန်ဝါးသည်ထက် မှုန်ဝါးလာခဲ့လေပြီ။) ရာဇဝတ်ဝန်မင်း မစ္စတာ ပက်တီ ဂရူး၏ ဘန်ဂလိုသို့ လာခဲ့သည်။

ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဂရူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်းတို့လောက် ခါးခါးသီးသီး မဖြစ်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ ရာဇပုတ်ပြည်နယ် အာဏာပိုင်များနှင့်သာ သက်ဆိုင် ကြောင်း၊ အာဏာပိုင်များသည် ထိုကိစ္စကို သူ (ဗိုလ်လေး အက်ရှ်) ထက် ပို၍ သိမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိအနေဖြင့်မူ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် အက်ဂျမာတွင် ရှိသည့် မိမိ မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ကာနေဗီထံသို့ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘တရားဝင် ရိုက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ နေရာတကာမှာ ဝင်မပါချင်ဘူးဗျာ၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျား ရတယ်ဆိုတဲ့ ခိုနှင့် ပို့တဲ့စာ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ် အယုံအကြည် မရှိလှဘူး။’

‘တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ရာကို ကောက်ရေးလွှတ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ အကျယ်ချဲ့ပြီးရေးလိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့။’

‘ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်သင့်တယ်ဆိုရင် ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်အောင် ရာဇပုတ် ရာဇဝတ်ဝန်ဆီကိုတော့ ကြေးနန်း ရိုက်ပေးထားတယ်၊ သူတော့ လုပ်စရာရှိတယ်ဆိုရင် လုပ်မှာပါ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ချက်ချင်း ကြေးနန်းရိုက်လိုက်မယ်၊ သူလည်း ပြင်စရာ ရှိရင် ပြင်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါတောင် တရားဝင်အကြောင်းကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေ အနေနှင့် အကြောင်းကြားတာပဲ ဖြစ်မှာ’

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်၏။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းစီး၍ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်မနက်လုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ရစဉ် သူ့စကားကို အထိုက်အလျောက် အရေးတကြီး ထားသူတစ်ဦး ရှိသေးသဖြင့် ဝမ်းသာရ၏။ တရားဝင် အကြောင်းကြားခြင်း

မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေသဘောဖြင့် အကြောင်းကြားပေးခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် သည်မျှလောက် ဆိုလျှင် တော်လောက်ပြီ။

သို့ရာတွင် ရာဇဝတ်ဝန်၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ရာဇပုတ် ပြည်နယ် ရာဇဝတ်ဝန်မှာ ကြေးနန်း မပို့ခင် သုံးရက်လောက်ကတည်းက ခွင့်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး ထိုကြေးနန်းသည်လည်း ဘာမျှ အရာမရောက်တော့။ လက်ထောက် အရာရှိသည် ထိုကြေးနန်းကို ရာဇဝတ်ဝန် ခွင့်ဖြင့် ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဖတ်ရန် သူ့အံ့ဆွဲထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွားသည်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီက ရာဇပုတ် ပြည်နယ် အက်ဂျမာတွင် ရုံးထိုင်သော ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ကြေးနန်း တစ်စောင် ရိုက်သည်။ ထိုကြေးနန်းကို ရသည့်အခါတွင် ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်က ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ကြေးနန်းဖြင့် ပြန်၍ မေးမြန်းသည်။ အဖြေမှာ ဘာမျှ တိတိကျကျ မရှိ။

မဟာရာဇာ၏ ကျန်းမာရေးမှာ အကောင်းကြီး မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာကိုယ်တိုင် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရခြင်းမှာကား ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသတင်းများကို ပေးပို့သည့် ဌာနမှာ လုံးဝ ယုံကြည် စိတ်ချရသော ဌာနမဟုတ်ဟု ယူဆစရာ အကြောင်းများရှိနေကြောင်း၊ ထိုဌာနမှ သတင်းများကို စိစစ်၍ လက်ခံသင့်ကြောင်း၊ သတင်းပေးပို့သည့် အရာရှိငယ်မှာ မဟာရာဇာကလေး ဂျီတီအပေါ်တွင် များစွာ ဩဇာလွှမ်းမိုးဟန် တူကြောင်း၊ ထိုမျှမက ထိုအရာရှိငယ် စစ်ဗိုလ်ကလေးမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ စည်းကမ်းကိုလည်း ရိုသေခြင်းမရှိကြောင်းဖြင့် ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ဖြေကြားစာတွင် ပါရှိသည်။

ကံဆိုးသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ ထိုအကြောင်းပြန်ချက် မရောက်မီ ကလေးတွင်ပင် ရာဇပုတ်ပြည်နယ် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ထံမှ အစီရင်ခံစာ

တစ်စောင်လည်း ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုနှစ်ခုကို ပေါင်းချုပ်ကြည့်လိုက်လျှင် အက်ရှ် ပေးပို့သည် သတင်းများ အပေါ်တွင် ယုံကြည် စိတ်ချစရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိတော့။

ပို၍ ဆိုးခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ဘုရင်ခံချုပ်အသစ် ခန့်လိုက်သည့် ကိုယ်စားလှယ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ခန့်က သူ ချစ်ခဲ့ရသော ဗီလင်ဒါနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့် ဆာ အင်းဗရိုစ် ပေါ့ဒ်မိုးစမိုက် ဆိုသူ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စမိုက်သည် ဗီလင်ဒါတို့ သားအဖ ပြောကြားသည့် အက်ရှ် အကြောင်းများကို ပက်ရှုဝါတွင် ရှိစဉ်ကတည်းက နားမဆုံအောင် ကြားခဲ့ဖူးလေပြီ။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် သူ့ဇနီးကို အသေအလဲ ပိုးပန်းခဲ့ဖူးသည့် အက်ရှ်ကို အထင်သေးခဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

ဆာ အင်းဗရိုစ် စမိုက်သည် 'တိုင်းရင်းသားများလိုနေသည့်' အင်္ဂလိပ်ဆိုလျှင် အလွန် မုန်းသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဇနီးထံမှ ကြားရသည့် အက်ရှ်၏ သတင်းမှာလည်း (အက်ရှ် မည်သည့်ပြည်နယ်တွင် ရောက်နေသည်ကို ဗီလင်ဒါ တိတိကျကျ မသိ၍ တော်ပေသေးသည်။) ဆာအင်းဗရိုစ် စမိုက် အဖို့ လန့်စရာ။

အက်ရှ်ဆိုသည့် သတ္တဝါသည် စိတ်ဓါတ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိသူ မဟုတ်။ ကျင့်ဝတ်များကို တန်ဖိုးထားသူ မဟုတ်။ တပ်မှ အထုတ်ခံရသော စစ်ဗာရီများနှင့် နယ်ခြား လူမျိုးစုများထံသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြင့် တပ်ရင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်းကောင်း ဖျက်ဆီးခဲ့သူဟု စိတ်တွင် ထင်နေသည်။ သည်လောက် မိုက်လုံးကြီးသည့် လူ တောထဲ တောင်ထဲတွင် သေသွားသည် ဆိုလျှင်လည်း ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

ဆာ အင်းဗရိုစ် စမိုက်သည် ကြောက်စရာသတင်းကို ပေးပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်း အောက်မှ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ အက်ရှ် (ပယ်လ်ဟမ် မာတင်) ဆိုသည့် အမည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

ထိုသူသည် သူ့ဇနီး ဗီလင်ဒါ မကြာခဏ ပြောဖူးသူလော။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်း။ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် နာမည်မျိုးမဟုတ်။ စုံစမ်းကြည့်လျှင် ကောင်းမည်။

ထို့ကြောင့် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် သူ့အပါးတော်မြို့ကို ခေါ်၍ အစုံစမ်း ခိုင်းကြည့်၏။ အလားတူ ကြေးနန်းကို ရရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်ထံလည်း အစုံစမ်းခိုင်းကာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြည့်သည်။

ထို့နောက် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် နေ့လယ်စာ မစားခင် အရက်ကလေး တစ်ခွက်တလေ သောက်ရန် သူ့ဇနီးရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

‘ဘယ်သူလဲ၊ အက်ရှ်ကို ပြောတာလား၊ အဲဒီတုန်းက သူ နယ်စပ် တောင်ပေါ်ဒေသကို သွားတယ်မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဗီလင်ဒါတော့ သူ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း မထင်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ မထင်ဘူးလေ၊ ဒီလောက်တောင် မိုက်လုံးကြီးလှတဲ့ကောင် သေတာပဲ ကောင်းတယ်လို့တောင် ဖေဖေက ပြောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ အက်ရှ်ဟာ လူဆိုး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ထင်ရာကို စွတ်လုပ်တတ်တာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ခု သူ ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့’

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်က သုန်မှုန်စွာဖြင့်

‘ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဗီလင်ဒါ ပြောတဲ့ လူလို့ မထင်ပါဘူး၊ သူ့အမျိုးထဲက ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ တခြားလူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကြည့်ဦးမယ်လေ’

‘ဟုတ်မှာပါ၊ သူပဲ နေမှာပါ၊ ဒါမျိုးက သူ လုပ်တတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေထဲ ဝင်ပါလို ပါ တိုင်းရင်းသားတွေနှင့် ရောလို ရော၊ ခုလည်း ကြည့်၊ သူ ပါပြန်ပြီ၊

သူပဲ နေမှာပဲ၊ တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလူဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လာပြီး ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူများ ဖြစ်ရင်...’

ဗီလင်ဒါသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီလိုက်ကာ သူ့ယောက်ျားကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

အိန္ဒိယပြည်က အချိန်နှင့် ရာသီဥတုသည် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်ကို နည်းနည်းမျှ သနား ညှာတာခြင်း မရှိ။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်မှ ဝဝဖီးဖီး၊ ခေါင်းပြောင်ပြောင် လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာနီနီ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူနှင့် မေးနှစ်ထပ်ကြီးနှင့် သူ့ယောက်ျားကြီးကို ကြည့်ပြီး ဗီလင်ဒါ စိတ်ပျက်နေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်မှာလည်း လေဒီ စမိုက် ဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးကို ရကာ ကျန်းမာသည့် ကလေးနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်နေလေပြီ။ (ကလေး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဆာ စမိုက်က သူ့ကို အပြစ်တင်သည့်တိုင် ထိုကိစ္စသည် မိမိတွင် တာဝန်မရှိဟု ဗီလင်ဒါ ယူဆသည်။) ထိုသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဘဝမျိုး ရောက်နေသည့်တိုင် ဗီလင်ဒါ ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိ။

အရေးပိုင် တစ်ယောက်၏ ဇနီး ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိထင်သလောက် ပျော်စရာ မကောင်း။ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပြည်ရှိ တပ်စခန်းများ ဘဝက ပျော်စရာ။ ယခု ထိုပျော်စရာတွေ မရှိတော့။ ကလေး မွေးနေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်နေပြီ၊ ပြည်နယ်တွင် နေရသည်ကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းဘိခြင်း။

‘ခုနေ အက်ရှ် တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲ နေပါလိမ့်မလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျားပီပီသသ၊ ခပ်ချောချောရယ်၊ ငါ့ကို ကြိုက်လိုက်တာကလည်း အသေအလဲပဲ’ ဟု ဗီလင်ဒါ တွေးနေသည်။

အချိန်ကာလသည် သူ့ယောက်ျားပေါ်တွင် သနားညှာတာခြင်း ကင်းသည်ထက် သူ့အပေါ်တွင် ပို၍ အသနား အညှာတာ ကင်းကြောင်းကို ဗီလင်ဒါ မရိပ်မိ။ ထို့ကြောင့် ဗီလင်ဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲသသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့၊ ပက်ရှုဝါတစ်မြို့လုံး၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အဖျိုမကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း ဗီလင်ဒါ သတိမပြု။ ဝါဖျော့ဖျော့ ရွှေရောင် ဆံပင်တို့ဖြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကိုလည်း သူ ဂရုမမူ။ မျက်နှာတွင် စိတ်တိုင်းမကျသော အရိပ်အယောင်တို့ အထင်းသားပေါ်ကာ အာကြမ်း လျှာကြမ်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း သူ သတိ မထားမိ။ သူ့ကိုယ်သူ သခဲ၊ ပြင်ဆဲ။

‘အမှန်ကတော့ သူတပ်က ထွက်ပြေးကာ ဗီလင်ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာ၊ ဗီလင်ဒါကြောင့် သူ့သေတွင်းကို သူ ရှာခဲ့တာ၊ အင်း သနားတော့ သနားပါတယ်၊ တကယ်လို့များ...’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ ခုမှ သနားရအောင် မင်းကကော သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ သတိ ရခဲ့လို့လဲ၊ မင်းကို မကြိုက်တာကတော့...၊ တော်ပြီကွာ ဒီအကြောင်းတွေ မကြားချင်ဘူး၊ ဒီကောင့်အကြောင်း မင်းကို ပြောလိုက်မိတာ မှားတယ်၊ တော်ပြီ၊ ဘာလဲကွ၊ ငါ ကောင်းကောင်းပြောနေတာ၊ မင်းကို အော်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် ခြေကို တဒုန်းဒုန်းဆောင့်နင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ခဏ အကြာ၌ အပါးတော်မြဲ ရောက်လာကာ ထိုစာကို ပေးပို့သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ မိမိ ဇနီးကို ပိုးပန်းခဲ့ဖူးသည့် အက်ရှ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရသည့်အခါတွင် ပို၍ ဒေါပွလာသည်။

ထိုအထဲတွင် ထင်မြင်ချက် ပေးရန်တောင်းခံလိုက်သည့် နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်ထံမှ ပြန်ကြားချက် ရောက်လာသည့်အခါ၌ ပို၍ ဒေါသ ထွက်ရပြန်သည်။

နိုင်ငံရေးဝန်ထောက် ဗိုလ်မှူးစဝီးလား(ဘိသောတွင် အက်ရှ်၏ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ရေးသားခဲ့သော စာကို ရရှိခဲ့ဖူးသူ) က မိမိလည်း ထိုနည်းတူ တိုင်ကြားသည့် ကြေးနန်း တစ်စောင်ကို ရရှိကြောင်းဖြင့် အစချီကာ သူထင်မြင်ချက်ကို အပြည့်အစုံ ရေးပေးလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူး စဝီးလားက အကြောင်းပြန်ရာ၌ မိမိသည် ဗိုလ်ကြီး အက်ရှ် (ယခု ဗိုလ်လေး အဆင့်သို့ ရာထူးချထား ခံရသူ) သည် အလွန် ဒုက္ခပေးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင် ပြဿနာ ပေါ်တတ်ကြောင်း။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ထိုလူသည် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယအစိုးရနှင့် ဘိသောပြည်နယ်စော်ဘွားတို့ကို အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုလည်း သူသာလျှင် သိမည်ဖြစ်သော အကြောင်းများကြောင့် ထိုကိစ္စကို ပြန်ဖော်လာကာ အထင်အမြင် လွဲမှားရန် ကြံစည်လျက် ရှိကြောင်း။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူ စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောဆိုစွပ်စွဲနေသည်များကို အလေးအနက် ထားနေ၍ မဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့်မူ ထိုစွပ်စွဲချက်များကို လျစ်လျူရှုလိုက်ကြောင်း။

အထူးသဖြင့် ဘိသောစော်ဘွား၏ ရောဂါမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များမကြာမီက စွဲကပ်ခဲ့သည့် ငှက်ဖျား ရောဂါသာဖြစ်သည်ဟု ဘိသောပြည်နယ်တွင် ရှိသည့် သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များထံမှ ကြားသိရပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကိုသာ အလေးထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိဟု ကြားသိရကြောင်း။

ဗိုလ်လေး အက်ရှ်သည် မရောင်ရာကို ဆီလူးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်နှောင်တွင် ဤသို့ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူသင့်ကြောင်း...။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် နောက်စာကြောင်းများကို ဆက်မဖတ်တော့။ နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်၏ ထင်မြင်ချက်သည် မိမိ ထင်မြင်ချက်ကို အခိုင်အမာထောက်ခံလိုက်ပြီ မဟုတ်လော။ သည်းမခံနိုင်စရာ ကောင်းသည့် ဤလူရမ်းကားသည် ပြဿနာ မရှိ ပြဿနာ ရှာနေသည်ဟု ဗီလင်ဒါ ပြောသည့်စကားမှာ မှန်နေလေပြီ။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် စာများကို အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ လုံးခြေ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်းဖြင့် ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ စော်ဘွားလေးထံ ရေးလိုက်သည်။

စစ်ဌာနချုပ်သို့လည်း ဗိုလ်လေး အက်ရှ်၏ 'အဖျက် လုပ်ငန်းများ' ကို ဖော်ပြကာ ယခု ကိစ္စနှင့် ယခင် ရာဇဝတ်တို့ကို ထောက်ရှု၍ သူ့အား မလိုလားအပ်သော ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား တစ်ယောက်အဖြစ် ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးရန် အကြံဉာဏ် ပေးလိုက်သည်။

အော်နာရေဘီ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် ဆာအင်းဗရိစ် စမိုက်ထံသို့ ပို့လိုက်သည့် မိမိ၏ ကြေးနန်းစာများ (ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ၊ အရေးပိုင်နှင့် နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်တို့၏ ကြေးနန်းများနှင့် အတူ) အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ရောက်သွားသည့် အချိန်လောက်၌ အက်ရှ်သည် ထိုနေ့မနက်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချွေးသံ တရွှဲဖြင့် ဘိသောမှ ရောက်လာသော ခရီးသည် တစ်ဦးကို တွေ့ဆုံလျက် ရှိ၏။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ဒုတိယ ခိုတစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ် အကြာတွင် သူ့တပည့်ကျော် မန်နီလားလ်သည် အမွှာဒဗတ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခိုက နာရီ အနည်းငယ်လောက် သွားရသည့်ခရီးကို မန်နီလားလ်သည် တစ်ပတ်လောက် လာခဲ့ရ၏။

လမ်းတွင် မြင်း ခြေဆစ် လွဲသွားသည့်အတွက် ခရီးမတွင်လှ။ နားနေရသေးသည်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းကလည်း လှည်းဘီးရာတွေကြောင့် စောက်ကြီးတွေချည်း။ ရာသီဥတု ကောင်းသည့်အချိန်မျိုးမှာပင် သွားဖို့ မလွယ်။

မန်နီလားလ်က ဆင်ဝင်အောက်တွင် မြင်းကို ရပ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အက်ရှ်သည် ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာကာ 'ဘာထူးသလဲဟေ့' ဟု အမောတကော မေးမိသည်။

အက်ရှ်သည် မန်နီလားလ်ကို သုံးရက် ထွက်၍ ကြိုခွဲ၏။ သို့ရာတွင် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။ ရာဇဝတ်ဝန်ထံမှ ပြန်စာကို မျှော်သော်လည်း ဘာမျှ အကြောင်းမထူး။

ကံကြမ္မာကို မြူဆွယ်သည့်အနေဖြင့် အက်ရှ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေသည်။ ညနေပိုင်းတွင်မူ ကံကြမ္မာသည် သူ့ကို ဆုလာဘ်ပေးသည့်နယ် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တပည့်ကျော်ကြီး မန်နီလားလ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မန်နီလားလ်က

'သိပ်တော့မထူးပါဘူး သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် ထွက်လာတဲ့ အချိန်အထိတော့ မဟာရာဇာ အသက်ရှိသေးတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ မသိဘူးပေါ့လေ၊ ဟိုမှာ ဆတ္တီးလုပ်မယ့်ကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ အစိုးရနှင့် ကာရီကုတ်ပြည်နယ် စော်ဘွားကိုကော အကြောင်းကြား ပြီးပြီလား သခင်ဆပ်'

'ကြားပြီးပါပြီကွာ၊ ခိုရောက်လာပြီး မကြာခင်ပဲ ငါ တတ်နိုင်တာ မှန်သမျှကိုတော့ လုပ်တာပဲ'

‘တော်သေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆာလည်း ဆာတယ်၊ ရေလည်း ငတ်တယ် ခင်ဗျ၊ နည်းနည်းတော့ နားချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘူး၊ အရေးထဲမှာ လမ်းမှာ ကျားနှင့် တိုးနေလို့ မြင်းက လန့်နေသေးတယ်’

မန်နီလားလ်သည် တစ်နေ့ကုန် အိပ်နေသည်။ ညနေ မိုးချုပ်တော့မှ အိပ်ရာက နိုးလာ၏။

သို့တိုင် သူ့မျက်လုံးများက ရီဝေဆဲ။

ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ စာထဲတွင် ရေးမဖြစ်သည့်အတွက် ဂိုဗင်ဒတ်စ် နှုတ်က မှာလိုက်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ဟော်နန်းမှ သမားတော်ကြီးများက မဟာရာဇာ၏ ရောဂါမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲကပ်လာခဲ့သည့် ငှက်ဖျားရောဂါမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အမြင်တွင်မူ ငှက်ဖျားရောဂါမျှသာမက ကုသ၍ မရနိုင်သော ရောဂါတစ်မျိုး စွဲကပ်လျက် ရှိသည် ယူဆကြောင်း၊ အတတ်နိုင်ဆုံးမှာ ဝေဒနာသက်သာစေရန် ထုံထိုင်းသည့် ဆေးများကို တိုက်ကျွေးရုံမျှသာ တတ်နိုင်တော့ကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များ အနေဖြင့် သေသုံးသေ မဟုတ်ဘဲ တစ်သေမျှသာ ဖြစ်စေရန် စီစဉ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ အစိုးရမင်းများ ရောက်လာသည်အထိ ဘိသောစော်ဘွား၏ အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲ၍ ကုသလျက် ရှိကြောင်း...။

ထိုအတောအတွင်း ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် လာဘ်ထိုးကာ အစေတော် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် မဟာဒေဝီ ဇူလီဘိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင်ကြိုးစားလျက် ရှိကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် မိန်းမဆောင်ထဲသို့ အဆက်အသွယ် ယူကာ သတင်းများ ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ မိန်းမဆောင်ထဲမှလည်း ပြန်ကြားချက် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရခဲ့ကြောင်း၊

သို့ရာတွင် ထိုပြန်ကြားချက်မှ ခပ်တိုတိုဖြစ်ပြီး အကြောင်း မထူးလှကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် ဇူလီဘိုင် ညီအစ်မတော် နှစ်ယောက် နေထိုင်ကောင်းသည် ဆိုသည်မှအပ အခြားဘာကိုမျှ ထူးထူးခြားခြား မသိရကြောင်း၊ သည်မျှလောက် သိရပြီဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသည့်တိုင် သူတို့ ပြန်ကြားစာများကို ကြည့်၍ မိမိအနေဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဇူလီထံမှ ပြန်စာများထဲတွင် ပွင့်လင်းခြင်း မရှိလှဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိကြီးစွာ ထား၍ ရေးနေရသည့်အတွက် ဖြစ်သည် ထင်ကြောင်း...။

သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် စာ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးသည်။

အစေတော် မိန်းမနှင့်မိသည် စိတ်ချ ယုံကြည်ရသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဇူလီဘိုင် ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ်တွင် သံသယ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လော ဆိုသည်ကိုမူ သူ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဇူလီသည် မိမိထံ စာရေးရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးဖိရေးနေရခြင်းဖြစ်မည် ထင်ကြောင်း၊ ဤအထင်မှာ မိမိစိတ်က ထင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း...။

ထို့နောက်တွင် မဟာဒေဝီကြီး ရှူရှီလာတွင် သမီးငယ်ကလေး တစ်ဦး မျက်နှာမြင်ကြောင်း၊ နောက်တစ်မနက်တွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ ဇူလီဘိုင်ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာကြောင်း၊ ထိုစာမှာ သူ့စာကို ပြန်ကြားသည့်စာ မဟုတ်ကြောင်း...။

ထိုစာထဲတွင် ရှူရှီလာ အသက်ကို ကယ်ရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ထားကြောင်း၊ ရှူရှီလာမှာ စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေတွင် ရောက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နီးရာ အင်ဂရေစီ ဆေးရုံ တစ်ခုမှ အင်္ဂလိပ် သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးကို ခေါ်လိုကြောင်း၊ လွန်စွာ အရေးကြီးသဖြင့် သူနာပြုဆရာမကို ချက်ချင်း ခေါ်ပေးစေလိုကြောင်း၊ သို့ခေါ်ရာတွင် တိတ်တဆိတ် ခေါ်စေလိုပါသည်ဟု ပါရှိကြောင်း...။

စာနှင့်အတူ စာအိတ်ထဲတွင် ပန်းခြောက် တစ်ပွင့်ကို ထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ပန်းခြောက်ကို ထည့်ပေးသည့် သဘောမှာ သူတို့တွင် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပြီ ဆိုသည့် သဘောဖြစ်ကြောင်း...။

ထိုပန်းခြောက်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ရှုရှီလာမှာ အမွေဆက်ခံမည့် သားယောက်ျားလေး မွေးမပေးနိုင်သဖြင့် ရှုရှီလာအား အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံခြင်းများ လောဟု သူ့ဆရာ ဂိုဗင်ဒတ်စ် အနေဖြင့် တွေးတောစိုးရိမ်မိကြောင်း၊ ယခင် မဟာဒေဝီ တစ်ဦးတုန်းကလည်း ထိုသို့ သားယောက်ျားကလေး မွေးမပေးနိုင်သဖြင့် ဤသို့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု...။

မန်နီလားလ်က ပန်းကို တွန့်ပြလိုက်လျက်

‘ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးအနေနှင့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သခင်ဆပ်၊ ဇူလီဘိုင် ဖြစ်စေချင်သလို လုပ်ပေးဖို့ သူ့မှာ ဘာအခွင့်အာဏာမှ မရှိတာ၊ ဘိသောပြည်နယ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ် ထားဦး၊ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လာပြီး ပြုစုတာကို မဟာရာဇာက ဘယ်မှာ ခွင့်ပြုပါမလဲ၊ မိန်းမဆောင်ထဲကို ဘယ်နိုင်ငံခြားသူ နိုင်ငံခြားသားကို အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်နက်ကိုင်တွေ ပုလိပ်တွေနှင့် အတင်းဝင်ရင် ဝင်၊ မဝင်ရင် သူကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုမှပဲ ဝင်နိုင်တော့မှာပေါ့’

ထို့ကြောင့် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် နိုင်ငံခြား သူနာပြု ဆရာမကို ခေါ်ရန် မဟာရာဇာကို အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာမှာ လက်မခံရုံမျှမက ထိုသို့နိုင်ငံခြားသူနာပြုကို ခေါ်ရန် အကြံပေးရပါမည်လောဟု ဆိုကာ ရာဇမာန် ရှုကြောင်း...။

မဟာရာဇာသည် နိုင်ငံခြားသား မှန်သမျှကို အရိုင်းအစိုင်းဟု ယူဆကာ လွန်စွာမုန်းတီးသည့်အလျောက် သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ဖို့မပြောနှင့်၊ သူတို့ကို ပြည်နယ်ထဲတွင်ပင်လျှင် ခြေချခွင့် မပေးလိုကြောင်း...။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးအား အိန္ဒိယပြည်၏ ဧကရီဘုရင်မကြီး အဖြစ် ကြေညာသော ဒါဘာပွဲသို့ နေထိုင်မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အနီးရှိ ပြည်နယ်များမှ စော်ဘွားများနှင့်အတူ တက်ရောက်ရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

အင်ဂရေစီ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မိမိမဟာဒေဝီ၏ ကိစ္စများထဲတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်မည်ဆိုခြင်းမှာ သူ့ကို စော်ကားသည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသူနာပြုသည် ဟိန္ဒူဆေးပညာနှင့် ဆေးကုသမှု အတတ်ပညာကို နားမလည်ဟု ယူဆကြောင်း...။

မဟာဒေဝီ ရှုရှီလာတွင် ရောဂါကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှိမည်ဟု ယူဆခြင်း မရှိကြောင်း၊ အနားယူလိုက်လျှင် နေထိုင်ကောင်းလာမည်ဟု ယူဆလျက် ရှိကြောင်း၊ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ထိုအချက်ကို သံသယရှိသည်ဆိုလျှင် မီးဖွားစဉ်က ဖွားပေးခဲ့သည့် ဝမ်းဆွဲသည်ကို ခေါ်ယူမေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်သည်ဟု ပြောကြောင်း...။

သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဤအချက်ကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ ဝမ်းဆွဲသည်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းကြည့်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသည်မှာ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးသည် သူနှင့် များစွာ စကားပြောလိုခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အင်အင် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း...။

အထူးသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဂီတာအကြောင်းကို မေးသည့်အခါတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိဘာမျှ မသိဟု ပြောဆိုကာ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုမှလွဲလျှင် ဝမ်းဆွဲသည် အမျိုးသမီးကြီးမှာ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိ၍ ဝမ်းဆွဲအတတ်ပညာကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကြောင်း...။

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး၏ စကားအရဆိုလျှင် မဟာဒေဝီ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်သည့် ကိစ္စမှာ အများထင်နေကြသကဲ့သို့ ခက်ခဲခြင်း မရှိဘဲ လွန်စွာ ချောမော

လွယ်ကူခဲ့ကြောင်း၊ အခြားရောဂါများလည်း ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ဂ္ဂုရိုလာမှာလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ကြောင်း...။

သမီးကလေးမွေးသည့် အတွက် စိတ်အနည်းငယ် ထိခိုက်သည့်တိုင် အထိန်းတော်များ ဗေဒင်ဟူးရားများက သားယောက်ျားလေး ဖြစ်မည်ဟု ပြောထားခဲ့ကြသည့် အတွက် ဤသို့ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း နားလည်နိုင်ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ဤသို့ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမှာလည်း အချိန်တန်လျှင် ပျောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်က သနားတော်မူလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သားယောက်ျားလေး မွေးနိုင်ကြောင်း၊ ဂ္ဂုရိုလာသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသွယ် နူးညံ့သည့်တိုင် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်သည့်အပြင် ငယ်လည်း ငယ်သေးသည့်အတွက် နောက်ထပ် ကလေးတွေ အများကြီး မွေးနိုင်သေးကြောင်း...။

မဟာဒေဝီ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝမ်းဆွဲသည် အမျိုးသမီးကြီးထံမှ အတော်အတန် ပြည့်စုံစွာ သိရကြောင်း၊ မီးဖွားပြီးသည့်နောက် ကျန်းမာစွာရှိနေကာ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ စော်ဘွားသည် သမီးကလေးမွေးခဲ့သည့် ယခင် မဟာဒေဝီကို လုပ်ကြံခဲ့သည်ဟူသော အကျဉ်းတန်သည့် ကောလဟလကို ကြားရဖန် များသည့်အတွက် ဇူလီဘိုင်သည် ညီမတော်လေးအတွက် စိုးရိမ်နေဟန် တူကြောင်း...။

ဂ္ဂုရိုလာမှာ လှပချောမောသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် မဟာရာဇာ၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသည့်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဤသို့ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ ယခင် မဟာဒေဝီမှာ အရုပ်ဆိုးဆိုး ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် အကျဉ်းတန်လှသည့်ပြင် အသိဉာဏ်လည်း ကင်းမဲ့လှသည်ဟု ပြောသံကြား ရကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဇူလီဘိုင်ထံသို့ အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အကြောင်းပြန်ချက် မရသေးကြောင်း၊ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကလေးငယ်လည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း...။

ထိုအခါ၌ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးလည်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ဟော်နန်းထဲတွင် ကောလာဟလ ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အချို့ကလည်း မဟာရာဇာ၏ အဖေတူ အမေကွဲ အစ်မတော်နှင့် စကားများသဖြင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြကြောင်း...။

မဟာရာဇာ၏ အစ်မတော်က ကလေးငယ် သေဆုံးရခြင်းမှာ ဝမ်းဆွဲသည်က ကောင်းစွာပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် သေရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ခဲ့ကြောင်း...။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားများကြသည်တွင် ဇူလီဘိုင်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုသဖြင့် ဇူလီဘိုင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးကာ နောက်ထပ် အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း အခန်းတွင်း လှောင်ပိတ်ကာ မည်သူနှင့်မျှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရ၊ စကားမပြောရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းကို ဂ္ဂုရိုလာ ကြားလျှင် ကာယကံရှင် ဇူလီဘိုင်ထက်ပင် စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြောင်း...။

အများအားဖြင့်မူ ဟော်နန်းတွင်းမှ ကောလာဟလများမှာ မမှန်တတ်ကြောင်း၊ နွားချေးပုံသည် ယင်ကို ပေါက်ဖွားစေသကဲ့သို့ ဟော်နန်းတွင်းမှာလည်း မကောင်းသည့် သတင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိကြောင်း...။

ဟော်နန်းထဲတွင် အစေတော်များ အပြင် အပျင်းထူနေကြသော ဟော်နန်း အမှုထမ်းများ၊ ရာထူးငမ်းသူများ၊ မင်းမြှောင်စိုးကပ်များ အများအပြားရှိကြောင်း၊ ယင်းတို့သည် ဘာမှ အလုပ် မရှိကြသည့်အလျောက် အချင်းချင်းချောက်တွန်းကာ

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကောက်ကြံလျက် ရှိကြကြောင်း၊ အားအားရှိတိုင်း ငြီးငွေ့လျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကောင်းကြံလျက် ရှိကြကြောင်း...။

‘ဟော်ထဲမှာ သူတို့ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အိပ်ရင် အိပ်၊ မအိပ်ရင် ကွမ်းတမြို့မြို့၊ ဝါးပြီး အတင်းအဖျင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် မကောင်းပြောမယ်၊ မဟာရာဇာ မျက်နှာသာရအောင် လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေဟန် ဆောင်မယ်၊ ဒါပဲ လုပ်နေကြတာပဲ သခင်ဆပ်’

မန်နီလားလ်က လှောင်ပြောင် သရောသံဖြင့် ပြောသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ထိုသတင်းများကို ကြားရသည့်အတွက် စိတ်ပူကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုသတင်းများ မှန် မမှန်ကို စုံစမ်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ၏ လူများသည် သူတို့အချင်းချင်းသာ မိန်းမဆောင်မှ အတင်းအဖျင်းများကို ပြောသော်လည်း ကာရိကုတ်မှ ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင် ထိုအကြောင်းကို အထူးသတိထား၍ ရှောင်ကွင်းကြကြောင်း...။

ကာရိကုတ်မှ ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင်ဆိုလျှင် ကလေးငယ် သေဆုံးသွားရခြင်း အတွက် မည်သူမျှ အပြစ် မရှိလေဟန် ပြောကြကြောင်း၊ ကလေးငယ်မှာ သေးကွေးကြုံလှီပြီး ချူချာလှကြောင်း၊ မသေလျှင်လည်း သက်ဆိုး ရှည်ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာသည် အစတွင် သားငယ်ကလေး တစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ သမီးငယ်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့် အတွက် စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် နောင်တွင် ထိုသမီးငယ်ကလေး သေဆုံးသွားသည့်အတွက် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရကြောင်း...။

ဇူလီဘိုင်နှင့် ဝမ်းဆွဲသည် ဂီတာတို့အကြောင့်နှင့် ပတ်သက်၍မူ နောက်ထပ် ဘာမျှ မကြားရတော့ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိ ကြားသည့်အတိုင်း ဇူလီဘိုင်နှင့် ရှုရှိလာတို့ကို

ခွဲထားသည် ဆိုသည့် သတင်းများမှန်ခဲ့လျှင် မဟာရာဇာသည် ကလေးငယ် ဆုံးသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသော မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာကို သနားသည့်အတွက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အတူ ပြန်ထားလိမ့်မည် ထင်ရကြောင်း...။

သို့ရာတွင် သားယောက်ျားလေး မွေးမပေးဘဲ သမီးငယ် မွေးပေးသည့်အတွက် ရှုရှိလာအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းခဲ့သည်ဆိုလျှင်မူ သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အတူ ပြန်ထားချင်မှ ထားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

မိမိအထင်ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် မဟာရာဇာသည် ဇူလီဘိုင်အား မဆိုင်သည့် ကိစ္စကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှုရှိလာဘိုင်ကိုမူ သမီးကလေး မွေးသည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် အနေဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားစီ ခွဲထားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိကြောင်း...။

‘နို့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က လာဘ်ထိုးထားတဲ့ အစေတော်ဆီက ဇူလီဘိုင်နှင့် အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာအကြောင်းကို မသိရဘူးလား’ ဟု အက်ရှ်က မေး၏။

မန်နီလားလ်က ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။

သူတို့ လာဘ်ထိုးထားသည့် ရံရွေတော် နင်မီ သည် စာချင်းသာ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးနိုင်သော်လည်း ဇူလီဘိုင်နှင့် စကားပြောခွင့် မရှိကြောင်း၊ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်က နင်မီနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ရသည်မှာလည်း သူ့မိဘများမှ တစ်ဆင့် လုပ်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံပေးလျှင်လည်း သူ့မိဘများကိုသာ ပေးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာ ရလျှင်လည်း သူ့မိဘများထံမှ တဆင့်ရပြီး ပေးလျှင်လည်း သူ့မိဘများမှ တစ်ဆင့် ပေးရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကလည်း မိန်းမဆောင် အကြောင်းများကို သိဟန် မတူကြကြောင်း၊ သိလျှင်လည်း မိမိတို့ကို ပြောဆိုခြင်း မရှိကြောင်း...။

မန်နီလားလ်က

‘သူတို့လည်း မိန်းမဆောင် အကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောကြတယ်ခင်ဗျ။ သူတို့သမီး နင်မိဟာ မဟာဒေဝီ ဇူလီဘိုင်ရဲ့ အပေါ်မှာ အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောကြတယ်။ သစ္စာရှိပေလို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ နို့မို့ရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲ မသိဘူး။ စာတစ်စောင် ပေးပေးဖို့အတွက် ပေးလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မနည်းပါဘူး’

‘သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ နင်မိ ဆိုတဲ့ ရံရွှေတော်ဟာ သူ့သခင်မကို ချစ်လို့ ဒီစာတွေကို အဆက်အသွယ် လုပ်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ပိုက်ဆံ တောင်းတာကတော့ မိဘတွေက တောင်းတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့မိဘတွေက သူ့အမည်ကို သုံးပြီး မင်းတို့ဆီက ငွေညှစ်နေတာလားမှ မသိတာ’

မန်နီလားလ်က

‘ဒါလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ သခင်ဆပ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြပြီဆိုရင် အသက်ကိုတောင်စွန့်ပြီး လုပ်ပေးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရလို့ လုပ်ပေးတဲ့ လူမျိုးကတော့ နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ထက် ပိုပေးတာနှင့် ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက် သွားကြမှာပဲ။

‘အင်း တကယ်လို့သာ ဆရာကြီးနှင့် ဇူလီဘိုင်တို့ စာ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြတာတွေကို သိသွားရင်တော့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကြမှာ။ ဆရာကြီး အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး။ ဇူလီဘိုင် အတွက်လည်း အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရမှာ။ ကျွန်တော်ရော အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးတဲ့ ရံရွှေတော်တွေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော အသတ်ခံရမှာ’

မန်နီလားလ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် စိမ့်သွားကာ မေးပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ထင်ရ၏။ မဟာရာဇာ နာမကျန်း ဖြစ်သည်။ ရောဂါမှာ သေလောက်သည့်

ရောဂါဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်မှအပ အခြားဘာမျှလည်း မသိရကြောင်းဖြင့် အက်ရှ်ကို ပြောပြ၏။

‘မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ရင် သူ့ကြင်ရာတော်တွေကို ဆတ္တီး လုပ်မယ် ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက် သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟော်ထဲမှာ ပြော၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ဈေးထဲမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လာလေတော့မှ သိရတာ။

‘သူတို့ ပြည်နယ်မှာ လက်ရှိ မဟာရာဇာရဲ့ ခမည်းတော်ကြီး ကွယ်လွန်တုန်း ကတော့ ဝမ်းရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြင်ရာတော်တွေ ဆတ္တီး မလုပ်ရဘူးတဲ့။ ဆတ္တီး လုပ်ဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးလေ။ အားလုံး ဝမ်းရောဂါ ကူးစက်ပြီး သေကုန်ကြတာကိုး။

‘ဒါပေမယ့် သူ မတိုင်မီ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ် သူတိုးတော်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တုန်းကတော့ ကြင်ရာတော်တွေ မောင်းမတွေ အားလုံးလိုက်ပြီး ဆတ္တီးလုပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။ တစ်ခါ တစ်ခါ လိုက်ပြီး ဆတ္တီးလုပ်ရင် သုံးယောက်ထက် မနည်းဘူးတဲ့။ တစ်ခါတလေမှာ ဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်တောင် ရှိသတဲ့။ ခုတော့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့လို့တောင် ဈေးထဲမှာ နောက်ပြောင် ပြောနေကြသေးတယ် ခင်ဗျ’

အက်ရှ်သည် စက်ဆုပ်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မှဲထားသည်။ မန်နီလားလ်က ဆက်၍

‘အင်း နောက်ပြောင် ပြောနေတာပေမဲ့ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီလို အပြောင်အရွတ် ပြောနေတဲ့သူတွေ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ပြည်နယ်မှာ ထုံးစံဖြစ်နေတော့ မဟာဒေဝီနှစ်ယောက်လောက်ကို ဆတ္တီး လုပ်တာဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို့ သဘောထား နေကြတယ် ခင်ဗျ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။ ဒါဟာ သူတို့ ပြည်နယ်ရဲ့ထုံးစံတဲ့။

‘အရပ်သူ အရပ်သားတွေကတော့ မသိကြပေမဲ့ ခု မဟာရာဇာ လက်ထက်မှာပဲ သူတို့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေထဲမှာ ဒီလို ဆတ္တိ လုပ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ခု မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲလို့ လူတွေက ထင်နေကြတယ်။ ဒီလို လုပ်မှ ဘိသောပြည်နယ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်ပြီးသား ဖြစ်မှာတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆတ္တိ လုပ်ကြရင် အရင်တုန်းက မလုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက် စံပြ ဖြစ်မယ်တဲ့’

‘အများအတွက် လူတစ်ယောက် သေရတယ်ဆိုတာကတော့ ဂုဏ်ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမ နှစ်ယောက် အခြောက်တိုက် လိုက်သေရတယ် ဆိုတာကတော့...၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟာဒေဝီ နှစ်ယောက် မသေရဘူးကွာ၊ ဒီလို လုပ်တာမျိုးတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ ဆိုစမ်း၊ မင်း ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ’

‘ခိုတွေနှင့် ဆေးတွေ ရရင် ပြန်မှာပဲ ခင်ဗျ။ ဆေးကတော့ ရလည်း သိပ် အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မြင်းတစ်ကောင်လောက်လည်း လိုချင်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မြင်းက တော်တော်နှင့်သုံးလို့ ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ခုတောင် တော်တော်ကြာနေပြီ၊ သခင်ဆပ် ကျွန်တော့်ကို မြင်းတစ်ကောင်လောက် ရှာပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့တာဝန် ထားပါ၊ ခိုတွေနှင့် ဆေးတွေလည်း ငါ ရှာပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ မင်း အေးအေးဆေးဆေးသာ အနားယူပါ၊ နားချိန်ရတုန်း နားရတာ၊ ကဲ ပုလင်းလွတ်တွေ ငါ့ကို ပေး၊ မနက်ဖြန် မနက် ဆိုင်ဖွင့်ရင် ဂူးလ်ဘတ် သွားယူပေးလိမ့်မယ်’

မန်နီလားလ်သည် ပုလင်းလွတ်များကို အပ်ကာ သူတန်းလျားသို့ ပြန်၍ အိပ်၏။

နောက်တစ်နေ့ သူ နီးလာသည့် အခါတွင် နေအတော် မြင့်နေလေပြီ။ မြင်းဇောင်း အနီးရှိ ဂျုံစေ့များ ဖိတ်ထားသည့် နေရာတွင် ကျီးကန်းများနှင့် ကြက်တူရွေးများသည်

ဆူညံစွာ ရန်ဖြစ်ကာ အစာလုလျက် ရှိကြ၏။ ရေတွင်းမှ စက်သီးမြည်သံ၊ ကြေးအိုးချင်း ထိသံ စသည့် အိန္ဒိယပြည် မနက်ခင်း တစ်ခုတွင် ကြားနေကျ အသံများကို ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ လိုအပ်သည့် ဆေးပုလင်းများကို ယူလာပြီးနောက် မိမိနှင့် တွေ့ရန် ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာသွားသည်။

ဂူးလ်ဘတ်က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အသံက ဘဝင်မကျသည့် အသံ။ မန်နီလားလ်သည် ဆေးပုလင်းများကို ယူပြီးနောက် ဈေးထဲသို့ သွားကာ ခြင်းတောင်း တစ်လုံး၊ စားစရာ အနည်းငယ်၊ သစ်သီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အချို့နှင့် ကြက် သုံးကောင် ဝယ်သည်။

ယခင် တစ်ခေါက် ဝယ်သွားသည့် ခြင်းတောင်းကဲ့သို့ပင် အောက်က အံ့ဂုက်ပါသည့် ခြင်းတောင်း။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ ထိုအံ့ဂုက်ကို သုံးဖို့ မလိုတော့။ အက်ရှ်က အစီအစဉ်သစ် တစ်ခု ဆွဲပေးလိုက်သည်။ စာပို့သည့် ခိုများကိုလည်း သယ်စရာ မလိုတော့။

မနေ့ညက အက်ရှ် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ သူ့တွင် တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ သို့ရာတွင် ပြဿနာကြီးတွေကို မတွေးမိ။ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ကလေးများကိုသာ စိတ်ရောက်နေသည်။

မန်နီလားလ်လို အစေခံ တစ်ယောက်က သူချစ်သော ဂူလီကို ကိုင်ရီဘိုင်ဟု ခေါ်သွားသည်ကို သူ မခံနိုင်။ ထိုကိစ္စသည် စင်စစ် ဘာမျှ ကြီးကျယ်သည့် ပြဿနာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် လေထဲတွင် လွင့်နေသည့် ကောက်ရိုးကလေး တစ်ပင်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မည်သည့်အရပ်သို့ လေတိုက်နေသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဤသည်ကို ကြည့်လျှင် ဇူလီသည် ဘိသော ဟော်နန်းတွင်း ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အောက်ကျနောက်ကျ နေရသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။ အစေခံများကပင် လေးစားခြင်း မရှိသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဇူလီ၊ ရှုရှိလာနှင့်အတူ ကာရိကုတ်မှ ရံရွေတော် ခြောက်ယောက်ပါသွားခဲ့သည်။ ကိုင်ရီဘိုင် ဆိုသောအမည်သည် ကာရိကုတ် ဟော်နန်းထဲတွင် ခေါ်ခဲ့သည့် အမည်ဖြစ်၏။ ထိုအမည်ကို ဘိသောဟော်နန်းတွင် သုံးနေကြသည်ဆိုလျှင် ပါလာသည့် ရံရွေတော် ခြောက်ဦးအနက် မည်သူက ပြောသဖြင့် ထိုအမည်ကို သိကြရသနည်း။

မဟာဒေဝီများ အနီးတွင် ရှိသည့် ရံရွေတော်များထဲတွင် ဘိသောစော်ဘွား၏ သူလျှိုများ ရှိရလိမ့်မည်။ ထိုရံရွေတော်များသည် မဟာရာဇာကို မျက်နှာလုပ်လိုသဖြင့် မဟာဒေဝီများ၏အကြောင်းကို အမြဲသတင်းပို့နေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် မဟာဒေဝီတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မဟာရာဇာ သိနိုင်သည်။ အကယ်၍ မဟာရာဇာ အသက်မသေဘဲ ရှိခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျပ်တို့က ကြင်ရာတော်များ ဆတ္တီး မလုပ်နိုင်အောင် စစ်တပ်များ စေလွှတ်ခဲ့လျှင် မည်သူလက်ချက်နည်း ဟု တွေးတောမည်။ ထိုအခါတွင် သူလျှိုတို့၏ သတင်းပေးချက် အရ မဟာဒေဝီ ဇူလီကို အပြစ် ရှာကြတော့မည်။

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်၍ ကြင်ရာတော်များ ဆတ္တီးလုပ်သည်ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမည် မဟုတ်။ ဤသည်ကမူ ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိ။

သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ မသေလျှင်မူ ဇူလီနှင့် တကွ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၊ မန်နီလားလ် စသူတို့ သက်သာဖွယ် မမြင်။ မိမိ၏ ဟော်နန်း အတွင်းရေးများကို အပြင်သို့ သတင်းပို့ရသလောဟု ဆိုကာ ပြစ်ဒဏ်ပေးမည် မူချ။

သူတို့သုံးယောက်ကို သေဒဏ် ပေးလိုက်လျှင် သို့မဟုတ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လျှင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့သည် ထိုအကြောင်းများကို သိ၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်နေလျှင်လည်း အချိန် နောက်ကျသွားပြီ။

ကျယ်ဝန်း၍ လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် ခက်ခဲသည့် အိန္ဒိယလို တိုင်းပြည်မျိုးတွေ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရသည်မှာ အလွန် အချိန်ကြာသည်။ သွေးအေးသွားပြီ ဆိုသည်နှင့် အဖျားရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့် သေသွားသည်၊ သို့မဟုတ် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူတပည့်တို့သည် ဘိသော ပြည်နယ်မှ ထွက်သွားကြပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိစ္စ ပြီးသွားနိုင်သည်။ ဘာမျှ အထောက်အထား မရှိ၊ ဘာမျှ သက်သေ မရှိ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဇူလီမှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီမှာ ငါ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မန်နီလားလ် ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဘိသော ဟော်နန်းဆိုတာ မကောင်းမှုတွေနှင့် ပြည့်နေတဲ့ နေရာ၊ ဘာမဆို အချိန်မရွေးဖြစ်နိုင်တယ်။’

‘ပြီးတော့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တောင် ဟိုရောက်ရင် ဇူလီနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်သေးတာပဲ၊ ငါကော အဲဒီရောက်တယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ် မရနိုင်ရမှာလဲ၊ သူနှင့်ပါလာတဲ့ ကာရိကုတ်က ရံရွေတော်တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်နိုင်တယ်၊ သူ့ကို သတိပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုရောက်ရင် ဂီတာ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားသလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိအောင် စုံစမ်းရမယ်။’

‘အရင်တုန်းကတော့ ဇူလီဟာ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖူး ပြောတော့ ငြင်းခဲ့တယ်၊ ခုလောက်ဆိုရင် သူလည်း သဘောထား ပြောင်းလောက်ရော့မယ်၊ သူ့ကို ဘိသောပြည်နယ်ထဲက ခိုးပြေးမယ်၊ တကယ်လို့ သူ မလိုက်တောင်မှ ဟိုငနဲကြီး သေရင် ဇူလီတို့ လိုက်သေရတဲ့အဖြစ်ကို မရောက်အောင် ပုလိပ်နှင့် နိုင်ငံရေးဌာနကို အကူအညီတောင်းနိုင်တယ်၊ သူတို့ကို အတင်းအကျပ် မီးထဲ ခုန်ဆင်းခိုင်းတာမျိုး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး’

အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် တွေးနေသည်။

ရှုဂျီလာကိုမူ အတင်း တိုက်တွန်းရလိမ့်မည်။ မီးသဂြိုဟ်ရာသို့ သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားရလိမ့်မည်။ ခြေလက်တို့ကို ကြိုးနှင့် တုပ်ပြီး မီးပုံပေါ်သို့ အတင်း တင်ရလိမ့်မည်။ မီးသဂြိုဟ်ရာ စင်ပေါ်သို့ မရောက်မီမှာပင်လျှင် ရှုဂျီလာသည် ကြောက်လန့်၍ သေဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ရှုဂျီလာသည် ဆတ္တီးလုပ်သည့်အကြောင်းကို တွေးရုံမျှနှင့်ပင် သေမတတ် ကြောက်လှပြီဟု ဇူလီတစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရှုဂျီလာသည် လက်ထပ်ရမည်ကို ကြောက်နေသည် မဟုတ်လော။ သူ့အမေ ဂျာနူးဘိုင်သည် သူ့ကို...။

‘အင်း၊ ဂျာနူးဘိုင်လို ဘူတွေအတွက် ငရဲသတ်သတ် ရှိရင်ကောင်းမှာ’ ဟု အက်ရှ် တွေးမိသည်။

မနက်လင်း၍ ဂူးလ်ဘတ်က လက်ဖက်ရည် ယူလာသည့်အခါ အက်ရှ်မှာ အဝတ်အစား လဲပြီးနေလေပြီ။ ညအိပ် ညနေ ခရီးထွက်လျှင် ယူသွားနေကျ ဖြစ်သည့် သားရေကွက် ရွက်ဖျင်အိတ်ထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ကာ မြင်းကုန်းနီး နောက်တွင် ထုပ်ပိုး ချည်နှောင်ပြီး နေပြီ။ ကြည့်ရသည်ကမူ တစ်ညအိပ် နှစ်ညအိပ်လောက် ခရီးထွက်မည့်ပုံ။

သို့ရာတွင် မိမိသည် တစ်လကြာလောက် ခရီးထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခန့်သင့်လျှင်လည်း တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ် အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့စကားက ဘာမျှ ရေရာခြင်း မရှိ။

ယခင်ကမူ အထုပ်အပိုး ပြင်စရာ ရှိလျှင် ဂူးလ်ဘတ်ကို အပြင်ခိုင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေကလည်း အများကြီး။ ယခုမူ ဘာမျှ မပါ။ ဆပ်ပြာ တစ်တောင့်၊ မုတ်ဆိပ်ရိတ် ခါးတစ်ချောင်း၊ စောင်ကြမ်း တစ်ထည်၊ စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြုး တစ်လက်နှင့်

ယမ်းတောင့် ငါးဆယ်၊ ရိုင်ဖယ်ကျည် ငါးဆယ် ထည့်ထားသည့် ဂျပ်သေတ္တာကလေး လေးလုံး။

ဂူးလ်ဘတ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ သူ့သခင်သည် ဂါးတောကြီးထဲသို့ နောက်တစ်ခေါက် တောပစ်ထွက်မည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် တောပစ်သွားရာသို့ ခြောက်လုံးပြုးနှင့် ကျည်ဆန်တွေ သည်လောက်များများ ယူသွားသည်ကို သူ နားမလည်။

အက်ရှ်သည် မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့်များကို ထုတ်လိုက်၏။ (ထိုပစ္စည်းများကို ယူခြင်းမှာ ပို၍ နားမလည်နိုင်။ သည်သေနတ်ကို တောပစ်ထွက်လျှင် သုံးလေ့မရှိ။)

ထို့နောက် အက်ရှ်သည် ပိုက်ဆံသေတ္တာကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် သွန်ကာ ရွှေဒင်္ဂါး ငွေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူတို့ကို ထုတ်၍ ရေနေသည်။ ဂူးလ်ဘတ်က မေးသည်ကိုပင် မော်၍ မကြည့်။

‘ဒါဖြင့် သခင်ဆပ် ဘိသောကို သွားမလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနင့်၊ သုံးရာငါးဆယ်၊ လေးရာ၊ လေးရာငါးဆယ်ကိုး၊ ငါး... ခြောက် ...’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ခုတော့ သခင်ဆပ်ဟာ မာဒူးဂျီး ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပါပဲ၊ ကာရီကုတ်က သမားတော် ရောက်လာကတည်းက မာဒူးဂျီး စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းတော့ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ၊ မသွားပါနှင့် သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပြည်နယ်ဟာ မင်္ဂလာမရှိဘူး၊ ဒီလောက် မင်္ဂလာ မရှိတဲ့ပြည်နယ်က ကိစ္စတွေကို ဝင်ရှုပ်နေလို့ အကျိုးမထူးပါဘူး၊’

အက်ရှ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး ငွေများကို ဆက်၍ ရေတွက်နေသည်။

‘သခင်ဆပ် မနေနိုင်လို့ လိုက်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်ရော ကူလူရန်းရော လိုက်ခဲ့မယ်’

ဂူးလ်ဘတ်က ပြော၏။ အက်ရှ်က မော့ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မဖြစ်လို့ပါ။ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ခေါ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လိုက်ရင် အန္တရာယ်လည်း ကြီးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို မှတ်မိမှာပေါ့’

‘သခင်ဆပ်ကိုကော မမှတ်မိဘူးတဲ့လား။ ဒီလောက် အချိန်တိုကလေး အတွင်းမှာ သခင်ဆပ်ကို မေ့ပြီလို့များ ထင်နေသလား။ သခင်ဆပ် လုပ်ခဲ့တာကိုကော သူတို့ မေ့နိုင်ဦးမယ် ထင်သလား’

‘ကျွန်တော်က သခင်ဆပ် တစ်ယောက်အနေနှင့်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘောက်ဝါလား(ကုန်သည်) တစ်ယောက်အနေနှင့်သွားမှာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အာဘူး တောင်ထိပ်က ဝတ်ကျောင်းကို ဘုရားဖူးသွားတဲ့ခရီးသည် တစ်ယောက်အနေနှင့် သွားမှာ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဘုံဘေက ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။

‘ဟုတ်တယ်။ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနှင့် သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဟိုရောက်လို့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောရင်လည်း တွေ့လို့ ကောင်းတာပေါ့။ စိတ်ချပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကူလူရန်းတို့ကို တွေ့ရင် မှတ်မိကောင်း မှတ်မိမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က မြင်းနှင့် မြို့ထဲမှာ ဥဒဟို လျှောက်သွားနေကြတော့ ခင်ဗျားတို့ကို မှတ်မိမှာပေါ့။ ကျွန်တော် သွားမှာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မန်နီလားလ် ပါပါသေးတယ်’

‘ဟင်း၊ ဟို ခပ်အအ ဖက်တီးလား’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဖက်တီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အ တော့ မအဘူးဗျ။ ဒါတော့ သေချာတယ်။ သူ့ကို လူတွေက ခပ်အအ ခပ်နံနံလို့ ထင်ကြတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင့်ကို စိတ်ချတယ်။ သူ ပါရင် ကျွန်တော့်အဖို့ လုံခြုံပါတယ်။ နေစမ်းပါဦး။ ပိုက်ဆံရေတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ခုနစ်ရာ၊ ခုနစ်ရာ ရှစ်ဆယ်၊ ရှစ်ရာ၊ ကိုးရာ’

အက်ရှ်သည် ပိုက်ဆံရေခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကြီးကို သူ မြင်းစီးအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျန်ပိုက်ဆံများကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး ဂူးလ်ဘတ်ကို ပေးလိုက်၏။ ဂူးလ်ဘတ်က မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ သေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ရော့ အဲဒါကို ခင်ဗျား ယူထား။ ကျွန်တော် ပြန်လာသည်အထိတော့ အိမ်စရိတ်တွေ လောက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘သခင်ဆပ် ပြန်မလာဘူး ဆိုရင်ကော’

‘ကျွန်တော် စာနစ်စောင် ရေးပြီး စားပွဲအံ အပေါ်ဆုံးမှာ ထည့်ပစ်ခဲ့တယ်။ တစ်လခွဲလောက် ကြာလို့ ကျွန်တော် ပြန်မရောက်လာဘူး။ သတင်းပလင်းလည်း ဘာမှ မကြားရဘူးဆိုရင် ရာဇဝတ်ဝန် ပက်တီဂရူးဆပ်ကို သွားပေးပါ။ ဒီစာကို ရရင် သူ လုပ်စရာ ရှိတာကို လုပ်လိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မပူပါနှင့်လေ။ ကျွန်တော် ပြန်လာမှာပါ။

‘မန်နီလားလ် ဆိုတဲ့ကောင် နီးလာရင်သာ ပြင်စရာရှိတာကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဆာဂျီအိမ်ကို လိုက်ခဲ့လို့ ပြောပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်လို့၊ သူ့မြင်းက ကျိုးနေပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် မြင်းနီကြီးကို စီးလိုက်ခဲ့လို့၊ ပြီးတော့ ကူလူရန်းကိုလည်း ပြောလိုက်၊ အို နေပေစေတော့၊ ကျွန်တော့် ဘာသာပဲ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မယ်’

‘ခုလို သွားတာကို သူလည်း ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ’

‘အင်း မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကဲဗျာ၊ ဒါတွေ သိပ် ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်စရာ ရှိတာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ’

‘အေးလေ၊ ရေးပြီးသားစာဟာ ရေးပြီးသားပဲပေါ့၊ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့’ ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြောနေသည်။ ဂူးလ်ဘတ်သည် နောက်ထပ် အငြင်းမပွားတော့။

ဉာဏ်ကျယ်သည် ကုန်းနီးတင်ပြီး ဆင်ဝင်သို့ ဆွဲလာခဲ့ဖို့ ကူလူရန်းကို ပြောရန် ဂူးလ်ဘတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ သခင်ဆပ် သောက်ရန် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်ကို ယူလာသည့်အခါ၌ အေးစက်နေလေပြီ။ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ် သေနတ်ကို ယူလာသည့် အခါတွင်မူ အက်ရှ်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း မလိုကြောင်း ပြောပြကာ

‘ဆေးဆရာက ဒီလက်နက်ကြီး ကိုင်သွားလို့ ဖြစ်မလားဗျ’

‘ဒါဖြင့် ကျည်ဆန်တွေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ယူသွားတာလဲ သခင်ဆပ်’

‘ကျည်ဆန်တော့ လိုလိမ့်မယ်ဗျ၊ ပြည်နယ်တပ်တွေ သုံးတဲ့ ကျည်ဆန်က အဲဒီလို ကျည်ဆန်မျိုးတွေပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ အတွင်း အစိုးရသေနတ် တော်တော်များများဟာ သူတို့တွေ လက်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့တာဗျ၊ ဒီတော့ ဒီပြင် သေနတ်ကိုပဲ သုံးတော့မယ်’

အက်ရှ်က မြင်းတပ်သုံး ကာဘိုင် သေနတ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရကာ နှစ်လုံးပြုူး သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့် ငါးဆယ်ကို ယူ၏။

ဂူးလ်ဘတ်က နှစ်လုံးပြုူး သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလာကာ ရွက်ဖျင် အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂူးလ်ဘတ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်စီးသွားသော အက်ရှ်ကို ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျောက်သလင်းလို ကြည်လင်နေသော လင်းအရှက် အောက်တွင် အက်ရှ်သည် သူမြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကို ဒုန်းစီး၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ မာဒူးသာ ရှိလျှင် မည်သို့ ရှိလေမည် မသိ။

မာဒူးသည် သခင်ဆပ်ကို မသွားအောင် တားဆီးနိုင်ပါမည်လော။ တားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂူးလ်ဘတ် မထင်။ သို့ရာတွင် မာဒူး မရှိတော့သည့် အတွက် ပထမနေ့အကြိမ် ဂူးလ်ဘတ် ဝမ်းသာမိသည်။

အကယ်၍ မာဒူးသာ အသက် ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် သခင်ဆပ် တစ်ယောက် သေမင်း နှုတ်ခမ်းဝသို့ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို အကျယ် အကျယ် ရှင်းပြနေရဦးမည်။ အကြိမ်ကြိမ် တားဆီးသော်လည်း မရကြောင်းကို ရှင်းပြနေရဦးမည်။ ယခု ရှင်းပြစရာမလိုတော့။

အနီး ၃၉

အက်ရှ်သည် ဘိသောသို့ မထွက်ခင် ရာဇဝတ်ဝန်၏ အိမ်သို့ ဝင်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်မှာ အဝတ်အစားပင် မလဲရသေး။ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် လွှာဖိနပ်ကို စီးလျက်။ ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ ချိုတာဟာဇရီ (မနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့် သစ်သီး) ကို စားသောက်လျက် ရှိ၏။

နေသည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းမှ ပေါ်မလာသေး။ သဘောကောင်းသည့် ရာဇဝတ်ဝန် ပက်တီ ဂရူးသည် သည်လောက်စောစောစီးစီး ဧည့်သည်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်။ ပက်တီ ဂရူးသည် အက်ရှ် ပြောနေသည်တို့ကို ကောင်းစွာ နားမထောင်ဘဲ ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ပန်းကန်တစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီယူလာရန် အစေခံကို ခိုင်းလိုက်သည်။

‘နေပါဦးလေ၊ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်သွားစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေတာလဲ၊ သဘောသီးစိတ်ကလေး၊ သရက်သီးကလေးလည်း စားစမ်းပါဦး၊ ဘာလဲ ဟိုကိစ္စလား၊ ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ အကြောင်း မပြန်သေးဘူးလျှင်၊ သူလည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသလားမှ မသိတာ၊ ကြေးနန်း ရိုက်ထားတာတော့ အကြောင်းပြန်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနှင့်ဦးလေ၊ သူက ရောက်လာတဲ့ စာတွေကို အံ့ဆွဲထဲ ထိုးထည့်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကိုယ်တိုင် ဘိသောကို သွားပြီး ကြည့်နေသလားမှ မသိတာ၊ ကော်ဖီ ထည့်ဦးမလား’

အက်ရှ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

‘တော်ပြီ ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ရှိသေးလို့ သွားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တောပစ်ထွက်မလို့၊ နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်မယ်’

‘ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် လိုက်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခွင့်က ဩဂုတ်လထဲကျမှ ရမှာဗျ၊ ကဲ တောကောင် များများ ရပါစေဗျာ’

ကြေးနန်းရုံးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အက်ရှ်အဖို့ ထူးခြားနား။ တာဝန်ကျသည့် စာရေးက သူ့အတွက် ကြေးနန်း မရောက်ကြောင်း၊ ရောက်လျှင် ဘန်ဂလိုသို့ ချက်ချင်း ပို့လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

‘စိတ်ချ ဗိုလ်လေး၊ ကြေးနန်းရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးပို့လိုက်ပါ့မယ်၊ ဆိုင်းမထားပါဘူး၊ သူတို့မပို့ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပို့လိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း လှစ်ခနဲ ရောက်လာစေရမယ် စိတ်သာချ’

စာရေးလည်း သူ နားပူလွန်းသဖြင့် စိတ်ညစ်လှပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ့ကိုတောင်းပန်ကာ ကြေးနန်းရုံးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အက်ရှ် စိတ်ညစ်ခြင်းမှာ သူထံ အကြောင်းပြန်ချက် မရရှိချည်း မဟုတ်။ သည်ကိစ္စမျိုးကို လူသိရှင်ကြား ကြေးနန်းရိုက်၍ မဖြစ်ကြောင်းကို သူ သိပြီးသား။ သို့ရာတွင် ကြေးနန်းရကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကလေးမှ မရသည့် အတွက်မူ စိတ်ပူသည်။

အမြန်ရိုက်သည့် ကြေးနန်းမျိုးပင်လျှင် ချောင်ထဲသို့ ထိုးထားသည့် သာဓကတွေကလည်း ရာဇဝင်တွင် တစ်ပုံကြီး။

ဥပမာ စစ်ဗာရီ သူပုန်ကြီး ထမည်ဆိုသည့် အကြောင်းကို ဒေလီသို့ ကြိုတင် ကြေးနန်းရိုက်ပါလျက် ညစာ စားပွဲတွင် ရောက်နေသော အရာရှိကြီး တစ်ဦးက ဖွင့်မဖတ်မီဘဲ အိတ်ထဲတွင် ထိုးထည့်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဖတ်မိကာ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်မျိုး။

ယခု လောလောဆယ်တွင် သူ့ကြေးနန်းကို ရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြန်ချက် ကလေးလောက်ကို ရလျှင်ပင် ကျေနပ်ပြီ။ သည်လောက်ဆိုလျှင် စိတ်သက်သာရာ

ရသည်။

ဆာဂျီနေသည့် ရွာမှာ အမွှာဒဗတ်ရှိ သူတို့တပ်နယ်မြေ၏ မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် ရှိ၏။ သူ့ရွာအနီးတွင် ဆဗ္ဗမတိ မြစ်က ရစ်ခွေ စီးဆင်းလျက်။ ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် နေ အတော် မြင့်နေလေပြီ။

သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေကြသော အစေခံများက သူတို့သခင် ဆာဂျီသည် မနက် အစောကြီးကတည်းက အိပ်ရာမှ ထကာ သားဖောက်သည့် မြင်းမကြီးကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု မနက်စာ စားနေကြောင်း၊ ခဏ စောင့်နေစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောကြ၏။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ဖိတ်လှုံနက်ကြီး လွှမ်းထားသည့် သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကို မြင်းထိန်း တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။ ဝတ်လုံကြီးကို ဖုန်တွေ ပေနေသဖြင့် မီးခိုးရောင် ပေါက်နေလေပြီ။

အက်ရှ်ကိုမူ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဆေးကြောရန် ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ပြီး ပုလဲ ပုတီးစေ့များ သီထားသည့် ကန့်လန့်ကာ တစ်ခု ချထားသည့် ဘေးအခန်းငယ်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ပို့ကာ စားသောက်ဖွယ်များကို ကျွေးမွေးကြသည်။

သူ့ကို ဆာဂျီနှင့်အတူ စားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုကြ။ အက်ရှ်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိပြီးသား။ ဆာဂျီသည် ဇာတ် အစွဲအလမ်း ကြီးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင်၊ တောပစ်ထွက်သည့်အခါ စခန်း ထွက်သည့်အခါများတွင် ဖြစ်သလို နေထိုင် စားသောက်ခြင်း ပြုသည့်တိုင် မိမိအိမ် မိမိ မိသားစု ကိုးကွယ်သည့် ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီး၏ ရှေ့တွင်မူ စည်းကမ်းများကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာ၏။

ထိုဟိန္ဒူ ဇာတ်မြင့်တို့ ထုံးစံမှာ ဇာတ်မဲ့သူ၊ သို့မဟုတ် ဇာတ်နိမ့်သူများနှင့်အတူ စားသောက်ခြင်း မပြုရသည့်အတွက် သူ့အင်ဂရေစီ မိတ်ဆွေ အက်ရှ်ကိုလည်း အတူစားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုဘဲ သတ်သတ်ကျွေးမွေးလေ့ ရှိ၏။ အက်ရှ်

လာလျှင် အသုံးပြုသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကိုလည်း သတ်သတ်ထားလေ့ ရှိ၏။

ဆာဂျီနှင့် သူသည် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေက မိတ်ဆွေတခြားဖြစ်ပြီး ဇာတ်က ဇာတ်တခြား ဖြစ်လေရာ ဆာဂျီသည် သူ့ထုံးစံကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာသည်။

အက်ရှ်ကမူ ထိုအရာများကို တွေ့တိုင်း အံ့အားလည်း သင့်သည်။ အောင့်သက်သက်လည်း ဖြစ်မိသည်။ အခြားသော ဘီလပ်သားများနှင့် စာလျှင် အက်ရှ်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ ထုံးစံလေ့များကို နားလည်သည့်တိုင် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်မှ အတူထိုင်၍ စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်၊ စားသောက်မိသူသည် ကာလအတန်ကြာ အထိ ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံရသည် ဆိုသည့်အဖြစ်ကို သူ လက်မခံနိုင်။

အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ၏ အိမ်အောက်ထပ် အခန်းထဲတွင် ရေခဲရေ၊ ရှာလပတ်ရည်၊ ဘာဂျီနှင့် ဟလဝါတို့ကို စားသောက်ရင်း ဆာဂျီသည် သူတို့ ဇာတ်မြင့်တို့ ထုံးစံကို မကြာခဏ ချိုးဖောက်ခဲ့ကြောင်း ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီးသာ သိခဲ့လျှင် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု တွေးမိ၏။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းသွားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မီးခိုးကွင်းကလေးများ ဖြစ်အောင် မှုတ်ထုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆာဂျီ၏ တောလိုက် မုဆိုး ဘူတားနှင့် သူ တစ်ခါက တောပစ် ထွက်ခဲ့စဉ် ဘီသောပြည်နယ်သို့ သွားရာတွင် အတိုဆုံး အနီးဆုံး ဖြတ်လမ်း ရှိကြောင်း၊ ထိုဖြတ်လမ်းမှာ တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဖူးသည်ကို အမှတ်ရသည်။

ထိုလမ်းမှာ လျှို့ဝှက်လမ်းဖြစ်၍ ကင်းများ၊ နယ်စပ် အစောင့်စခန်းများကိုလည်း မတွေ့ရကြောင်း၊ ထိုလမ်းမှာ သူ့မိတ်ဆွေ ဘီသောနယ်သား တစ်ဦးတွေ့ခဲ့သည့်

လမ်းဖြစ်ပြီး ဘိသောမြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ တိုက်ရိုက်ပေါက်သွားကြောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေသည် ထိုလမ်းမှနေ၍ ပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုသွင်းခြင်း၊ မှောင်ခိုထုတ်ခြင်းတို့ကို လုပ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောဖူးသည်။

ဘူတားက ပြုံးလိုက်ရင်း

‘မှောင်ခို ထုတ်တာကတော့ အများအားဖြင့် မြင်းတွေကို ခိုးထုတ်တာ များပါတယ်၊ ဂူဂျာရတ်တို့ ဘာရှိဒါတို့မှာ မြင်းဈေးက သိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား သခင်ဆပ်ရဲ့၊ ဘိသောနယ်က မြင်းတွေကို ခိုးလာပြီး အဲဒီတောင်ကြားကနေ ထုတ်တာပဲ၊ ဒီလမ်းကို ဒီက ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။’

‘အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ငယ်ငယ်ဆိုတော့ မိုက်လို့ ကောင်းတုန်းပေါ့ သခင်လေးရယ်၊ ဥပဒေတွေ ဘာတွေကို ဘယ်နားလည်လိမ့်မတုံး၊ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူ မြင်းတွေကို ခိုးထုတ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ နောက်တော့ သူလည်း သေသွားရှာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ တောလိုက်မဆိုး လုပ်ခဲ့တာပဲ။’

‘ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ခဲ့တာ တော်တော်လေးတော့ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသေးတယ်၊ ခုနေ ပြန်သွားကြည့်ရင် ရပါသေးတယ်၊ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဒီလမ်းကို မပြလိုက်တာကတော့ သူတို့လို အဘိုးကြီးတွေ သွားလို့ သိပ်မကောင်းလို့ မပြလိုက်တာပါ’

အက်ရှ်သည် ဘူတားပြောခဲ့သည့် စကားများကို အမှတ်ရကာ စဉ်းစားလျက် ရှိသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဆာဂျီ ဝင်လာသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

ဆာဂျီက သူ့ကို အစောင့်ခိုင်းထားရသည့်အတွက် တောင်းပန်သည်။ အက်ရှ်သည် လန့်သွားရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ဘာမှတော့ မထူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဘိသောကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားဆီကို အကူအညီ လာတောင်းတာ၊ ဘိသောကို သွားရင် ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရပ်ဖျက်ပြီး သွားမှဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန်လည်း သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ တောတွေ တောင်တွေထဲက ဖြတ်လမ်းကို သိတဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား တောလိုက်မဆိုး ဘူတားကို ထည့်ပေးနိုင်မလား’

‘ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်တော့ ထွက်ချင်တာလဲ’ ဟု ဆာဂျီက မဆိုင်းမတွ ပြော၏။

‘ခုဟာက တောပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရေးကြီးတယ်’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်လေ၊ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ခင်ဗျား မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာတည်းက ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်ဗျ၊ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲကို ရပ်ဖျက်ဝင်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ဆိုရင် ဟိုမှာ နေရတာလည်း ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ် များလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

အက်ရှ်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်၏။ မည်သို့မျှ မပြော။ ဆာဂျီက

‘ခင်ဗျား မပြောချင်မှန်းသိတဲ့အတွက် ဘိသောပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ မမေးခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတုန်းက သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပို့ဖို့ဆိုပြီး ဘူတားကို လမ်းပြ အထည့်ခိုင်းတာရယ်၊ ခိုတွေ တောင်းတာရယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ရင် မပြောဘဲ နေလို့ရပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အတင်း မမေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တောထဲကို သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ချင်တယ်၊ ဓါးတစ်ချောင်းတည်း ရှိတာထက် နှစ်ချောင်းရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ နှုတ်လုံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ။ ခင်ဗျား မသိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနှင့်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတွေလည်း ပေးခဲ့တယ်။ ခုလည်း ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလောက်ကျေးဇူးပြုတဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်စရာ ဘာမှ...’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ရင် ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ပြောသည်ဖြစ်စေ မပြောသည်ဖြစ်စေ အတူတူပါပဲ၊ မထူးပါဘူး’

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ မပေးခင်မှာ ကျွန်တော် သွားမယ့် ကိစ္စဟာ ဘာကိစ္စလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားကို အသိပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် ခု ကျွန်တော် သွားမယ့် ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးအနေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလေးအမြတ်ထားတဲ့ ထုံးစံဓလေ့ကြီး တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေလေတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပြောဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်။ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးနော်’

ဆာဂျီ၏ မျက်လုံးသည် ပြူးသွား၏။

‘ဒီမှာ ပြောလို့တော့ သိပ် မကောင်းဘူးဗျ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြရအောင်ဗျာ၊ လာ’

ဆာဂျီက ခြံထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ခြံထဲတွင် နင်းဆီ၊ စံပယ်၊ မြတ်လေး စသည့် ပန်းများသည် နေရိုက်တွင် ညှိုးနေကြ၏။

လူသူ ကင်းရှင်းရာတွင် အက်ရှ်က ဘိသောဇာတ်သွားနှင့် လက်ထပ်ပွဲသို့ လိုက်ပို့ရသည့် ရာဇကုမ္မာရီ သတို့သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိကလေး

တစ်ယောက်တို့၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် တကွ ဘိသောသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားများကြပုံ၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့ရပုံ၊ ယခု သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် အန္တရာယ် စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

သူ ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်က မပြည့်မစုံ။ တချို့နေရာများတွင် မတိမကျ။ အက်ရှ်သည် သူ ငယ်ငယ်က ကာရီကုတ်တွင် နေခဲ့ရသည့် အကြောင်းကိုမူ ပြောပြခြင်း မပြု။ ပြောဖို့လိုသည်ဟုလည်း သူ မထင်။ ဇူလီနှင့် သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပြောပြခြင်း မပြုလို။ ဘိသောသို့ သွားသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မသိစေချင်။

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်လျှင် သူကြင်ရာတော်များ ဆတ္တီးလုပ်ရမည့် ကိစ္စကို တားဆီးရန် ဆိုသည့် ဒုတိယအကြောင်းရင်းကိုသာ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း ပြုသည်။ ထိုအကြောင်းကိုပြောလျှင် ဟိန္ဒူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဆာဂျီသည် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း ပြုမည် မဟုတ်။

ထိုထုံးစံသည် ရာဇနစ်ပေါင်း များစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးသည့် ထုံးစံဖြစ်ပြီး ယခုအချိန်ထိအောင်ပင် မြင့်မြတ်သည့် ထုံးစံဓလေ့ကြီး တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ဟိန္ဒူဘုန်းကြီးများနှင့် လူပေါင်းများစွာက လက်ခံထားကြဆဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ထိုအကြောင်းများမှ လွဲလျှင် အက်ရှ် ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် အရင်းတိုင်း ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်ထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ အရေးပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်တို့ထံ သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ ကြေးနန်းများ ပို့၍ တိုင်ကြားခဲ့သော်လည်း ပြန်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ပုံ။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆာဂျီ၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီက ခပ်နွေးနွေးနှင့် အလွန်သတိထားပြီး လုပ်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် ဇာတ်သွားတွေရဲ့ကိစ္စကို စွက်ဖက်ဖို့ ဝန်လေးနေတယ်၊ အစိုးရအရာရှိတွေက

ဆတ္တီးလုပ်မယ်ဆိုတာကို အထောက်အထား ရှာဦးမယ်၊ အထောက်အထားတွေ တွေ့တော့မှ အရေးယူမှာ။

‘ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အထောက်အထားဆိုတာ မီးကျွမ်းနေတဲ့ အရိုးတွေရယ်၊ ပြာတွေရယ်ပဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေမှ အရေးယူတော့ကော ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ သေတဲ့လူကို ပြန်ရှင်လာအောင် သူတို့ လုပ်နိုင်ဦးမှာလား၊ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ စင်ကို မီးခွတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ နောက်ကျသွားပြီ၊ အလွန်ဆုံး လုပ်နိုင်ရင် လူတချို့ကို ထောင်ချပြီး အဲဒီပြည်နယ်ကို ဒဏ်ငွေ ရိုက်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့မှာ၊ သူတို့မှာ အစီရင်ခံစာ မပြည့်စုံလို့ အရေးယူတာ နောက်ကျရသလေး ဘာလေးနှင့် ပြောရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ မိန်းမတွေ သေပြီးပြီ’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ ဆာဂျီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘိသောကို ပို့ခဲ့တာ ကျွန်တော်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပို့ခဲ့တာ၊ ဒါက တာဝန်အရ လုပ်တာပဲလို့ ခင်ဗျားက ပြောကောင်း ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ် မီးသဂြိုဟ်ခံရရင် ကျွန်တော် သေသည်အထိ ဘယ်မှာ လိပ်ပြာသန့်ပါတော့မလဲ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကမှာ ခင်ဗျား ဘာမှ မပါပါနှင့်၊ ပါစရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျား ရှောင်နေရင်ကိုပဲ တော်ပါပြီ’

‘ဒီမှာ သခင်ဆပ်၊ ဒီရက်စက်တဲ့ ထုံးစံလေ့ကြီးဟာ ကျွန်တော် မမွေးခင် ကတည်းက ပျက်ခဲ့ပြီးသား၊ ဒီလေ့ဟောင်းကြီး လေ့ဆိုးကြီး ပြန်အသက်ဝင်လာတာကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာလည်း ဒီလောက် အယူသီးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

‘ဒါပေမယ့် ရောင်းရင်း တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ၊ ခေတ်ကြီးဟာ ပြောင်းနေတယ်ဗျ၊ လူတွေဟာလည်း ခေတ်နှင့်အတူ ပြောင်းနေတယ်၊ အဲဒီ ပြောင်းတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိန္ဒူတွေလည်း ပါပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော် မေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘီလပ်မှာ

စုန်းမလို့ အယိုးခံရတဲ့လူတွေကို ရှေးခေတ်ကလိုပဲ မီးတင်ရှို့ကြသေးသလား၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည် ထုံးစံမဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဒီထုံးစံ ရှိသေးလို့လား’

‘ရှိတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...’

‘ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကျတော့ အလားတူ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောမလို့လား၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးဟာ အမြင်ချင်း တူချင်မှ တူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တိုးတက်မှုတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မဆိုးမ တစ်ယောက် မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းတာကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

‘အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်ကိုက သူ့ယောက်ျားကို ချစ်မြတ်နိုးလှချည်ရဲ့၊ သူ့ယောက်ျားမရှိရင် သူ့ဘဝဟာ အချည်းနှီးပါပဲလို့ ယူဆပြီး သူ့စိတ်သဘောနှင့်သူ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မတားဘူး၊ ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော် ကွဲလိမ့်မယ်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သေချင်ပါတယ်လို့ သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူနည်းလမ်းကို သူရွေးတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ တားဆီးနိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့က ဘဝကို မြင်ပုံချင်းမှ မတူကြဘဲကိုး။

‘ခင်ဗျားတို့ကတော့ လူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါပဲ လူဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူ့ဘဝကို ပြန်ပြီး ကျင်လည်ကြရတယ်၊ အကြိမ်ပေါင်းထောင်သောင်း အကြိမ်ပေါင်း သိန်းသန်း ပြန်ပြီး ကျင်လည်ကြရတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဘဝကို သူ့သဘောနှင့်သူ အဆုံးသတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ သိပ် အရေးမကြီးလှဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု...’

‘ဒါက ခင်ဗျားအမြင်ကိုး၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုမှ မထင်တာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်လေ၊ ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့် အသက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပိုင်တယ် ခင်ဗျ။ သူတစ်ပါးကို သွားသတ်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။’

‘ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကာရိုကုတ်က သမားတော်ကို ကျွန်တော် စကား ပြောခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒီတော့ ဘိသောက မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော်များဟာ သူတို့အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ဆတ္တိလုပ်ခံရတော့မယ်လို့ သူပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ယုံတယ်၊ ဒီဆရာကြီးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်၊ လိမ်ညာပြောမယ့် လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုရော ကြင်ရာတော် နှစ်ဦးကိုရော ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလိုသလဲ ပြော’

မန်နီလားလ်သည် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရောက်လာ၏။ ဆာဂျီနှင့် သူ မမှတ်မိသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ထံသို့ ဘူတားက သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ အဘယ်မှာလျှင် မှတ်မိနိုင်မည်နည်း။ ဆာဂျီနှင့် ဘူတားတို့သည် အက်ရှ်ကို ရုပ်ဖျက်ပေးခဲ့ကြ၏။ သုံးတတ်လျှင် သစ်ချစေးသည် အလွန်ကောင်းသည့် ဆိုးဆေး တစ်မျိုး...

အက်ရှ်သည် သူ့မိတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ရိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဆာဂျီ၏ မိတ်ဆွေ တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးဟု မည်သူမျှ မထင်ဘဲ မနေနိုင်။ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသားများထက် အသားလတ်သည့် မြောက်ပိုင်းတောင်ပေါ်သား မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည့် အလယ်အလတ်တန်းစား အတော်အတန် အဆင့်ရှိသည့် ပညာသည် တစ်ဦး။ ဘုံဘေတို့၊ ဘာရီဒါတို့မှ ဆင်းလာသည့် ရှေ့နေ တစ်ယောက် လိုလို၊ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်လိုလို။

တော်တော်တန်တန်ကို တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည့် မန်နီလားလ်ပင်လျှင် သူ့ကို ကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

‘အယိုယို၊ တယ်လုပ်လိုက်ပါလား သခင်ဆပ်၊ အဝတ်အစားကလေး လဲ မှတ်ဆိတ်ကလေး ရိတ်လိုက်တာနှင့် ဒီလောက်တောင် ပြောင်းသွားရသလား သခင်ဆပ်’

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

‘သခင်ဆပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ အရှေ့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီအဝတ်အစားနှင့်ဆိုရင် နာမည်ကိုလည်း ပြောင်းရမယ်၊ သခင်ဆပ် မဟုတ်ဘူး၊ အရှေ့ရယ်’

‘ဒါဖြင့် အရှေ့က ဟိုရောက်တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ’

အက်ရှ်က ပြောပြသည့်အခါတွင် မန်နီလားလ်သည် သံသယဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိ၏။ အက်ရှ် စကားဆုံးသည့်အခါတွင်မူ အောင်မြင်မည် ဆိုလျှင်လည်း အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဘိသောပြည်နယ်သားများသည် သုန်မှုန်၍ လူစိမ်းမြင်လျှင် သူလို၊ ဒလံဟု ထင်တတ်ကြကြောင်း၊ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ဆိုလျှင် ပို၍ပင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၏။

‘ဒီလို အချိန်မျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပိုပြီးတောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ဦးမယ် ခင်ဗျ။ အကယ်၍ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့လမ်းမှာ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ်လို့ထင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို လည်လှီးကြမှာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့ပွဲတော်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်လို့လား၊ မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော် နှစ်ဦးက မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ၊ ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ ချောလည်း ချောတယ်၊ ဒီလို အမျိုးကောင်းသမီး ငယ်ငယ်ချောချောနှစ်ယောက် ခေါင်းမြီးမမြီ ဘာမမြီနှင့် မီးပုံထဲ ဆင်းတာကို သူတို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး မျက်စိ အရသာ ခံရမှာကို ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးရပါမလား ဆိုပြီး တို့ကို လည်လှီးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

အက်ရှ်က စက်ဆုပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော်တစ်ဦးကို မျက်နှာကိုလည်း သေသေချာချာ မြင်ရတယ်။ သူ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတာကိုလည်း ကြည့်ရတာ ဆိုတာ သူတို့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ မြင်တဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူတို့အဖို့ ပွဲတော်ကြီးပေါ့။ တချို့ကျတော့လည်း ဒါဟာ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကြီး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြီး တစ်ခုကို တစ်သက် တစ်ခါ ကြုံရတာမျိုးလို့ အောက်မေ့ကြမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနှင့်ကြည့်ကြည့် ဒီကိစ္စကို လာပြီး နောင်ယုက်ဟန့်တားသူ ဆိုလို့ လက်နက် အပြည်အစုံ တပ်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီရဲ့လက်နက်ကိုင်တပ်နှင့် ပုလိပ် အဖွဲ့ပဲ ရှိတယ်။ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ကတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အသက်ကို အလကား အသေခံသလို ဖြစ်မှာပဲ’

အက်ရှ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ငါ သိပါတယ်ဗျာ၊ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ခုကိစ္စက ငါ မသွားရင် မဖြစ်လို့ သွားရတာပါ။ ငါ့ တာဝန် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်လူတွေအဖို့ မသွားဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ မသွားလည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ဒီငါ့မိတ်ဆွေ ဆာဂျီ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်’

‘ဉာဏ်ကျယ်လို့ မြင်းကို စီးသွားတဲ့ လူဟာ အဖော်မပါ မြင်းထိန်းမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်း သိတယ်လေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့အဖော် အနေနှင့်ဖြစ်ဖြစ် မြင်းထိန်းအနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ် နှစ်မျိုးစလုံး အနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လိုက်မယ်’

ဆာဂျီက ပြော၏။ အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း

‘ကဲ မန်နီလားလ်၊ ဆာဂျီရဲ့ ဆန္ဒကို မင်းသိပြီမဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာသူ လိုက်တာကို ငါ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူးနော်။ သူ့ကို ငါ တားလို့ မရသလို ငါ့ကိုလည်း မင်း တားလို့မရဘူး။ ဘူတားကို ခေါ်တာကတော့ တောထဲ တောင်ထဲမှာ မျက်စိလည်

လမ်းမှားမနေအောင်၊ ဖြတ်လမ်းကနေ အမြန်ဆုံး ရောက်နိုင်အောင်၊ လမ်းမှာ မေးလားမြန်းလား လုပ်မယ့် ကင်းတွေနှင့် မတွေ့အောင် သူ့ကို ခေါ်သွားရတာ၊ လမ်းရှင်းပြီ ဆိုတာနှင့် သူ့ကို တို့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ ပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ တို့ကို ပို့ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ပြန်လို့ရပါပြီ။ လျှို့ဝှက် ပြန်နေစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သခင်ဆပ် ဘီသောကို ရောက်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ’

မန်နီလားလ်က မေး၏။

‘ဒါကတော့ ဘုရားအလိုတော် အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟိုက အခြေအနေကိုလည်း မသိ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့်လည်း မတွေ့သေးဘဲနှင့် ငါ ဘယ်နယ်လုပ် ပြောနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိသေးတော့ ငါ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့’

‘တကယ်လို့ သူတို့က တစ်ခုခု လုပ်ပြီးပြီ ဆိုရင်ကော’

‘ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေးခင်မှာ ငါ ရောက်အောင် သွားချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ ငါ စောစောရောက်သွားရင် တချို့ဟာတွေကို တားတန် တားနိုင်မှာပေါ့’

မန်နီလားလ်သည် ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီးနောက် အလျော့ပေးလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဘီသောသို့ ရောက်လျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သတိထား၍ ဆက်ဆံဖို့ လိုကြောင်း၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ ဘီသောတွင် ‘မလိုလားအပ်သောသူ’ ဖြစ်နေကြောင်း၊ မဟာရာဇာ၏ မှူးမတ်များနှင့် ဟော်နန်းသူ ဟော်နန်းသားများက စကတည်းက သူ့ကို လိုလားခြင်း မရှိကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

‘ဆရာကြီးမှာ ရန်သူတွေက အများကြီးနော် သခင်ဆပ်၊ တချို့ကတော့လည်း ဆေးကုတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ထက်သာလို့ မုန်းကြတယ်၊ တချို့ကတော့ အပြင်လူစိမ်း ဖြစ်လျက်သားနှင့် မဟာရာဇာရဲ့ နားကို ပေါက်အောင် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်တဲ့လူ ဆိုပြီး မုန်းကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတပည့်ဆိုပြီး မုန်းကြပြန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်နံနံ ခပ်အအ ဆိုပြီး ဒီလောက် အရေးမထားကြပါဘူး၊ ဒီတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဈေးထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းတင်းတန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့လို့ ရတာပေါ့’

သူတို့သုံးယောက်သည် အစီအစဉ်များကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ဆွေးနွေးကြ၏။ ထို့နောက်တွင် မန်နီလားလ်သည် အက်ရှ်၏ မြင်းနီမကြီးကို မစီးတော့ဘဲ ဆာဂျီ ရှာပေးသည့် ရွာဇောင်းမှ ပေါက်သည့် မြင်းနက်ကြီး တစ်ကောင်ကို စီး၍ ထွက်သွားနှင့် သည်။

အက်ရှ်၏ မြင်းနီမကြီးမှာ ခုံညားလွန်းသည့်အတွက် သမားတော် တစ်ယောက်၏ အစေခံနှင့် မလိုက်သောကြောင့် မြင်းပြောင်း၍ စီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်နီလားလ်သည် ဘိသောသို့ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းအတိုင်း သွားမည်ဖြစ်ပြီး အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီတို့ကမူ မှောင်ခိုကုန်သည်များ သွားသည့် ဖြတ်လမ်း၊ တောလမ်းအတိုင်း စီးကြမည် ဖြစ်၏။ အက်ရှ်တို့က ဘိသောသို့ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်စော၍ ရောက်လိမ့်မည်ဟု မန်နီလားလ် ထင်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ငါးရက်ခန့် စောလိမ့်မည်။ ဘူတားလောက် တောတောင် ကျွမ်းကျင်သူ ဆို၍ ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်တွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ခပ်ငယ်ငယ်က ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ဘူတား၏ အဖေ (သို့ ထွက်ပြေး လာခဲ့ခြင်းမှာ အိန္ဒိယအလယ်ပိုင်းရှိ သူတို့ပြည်မှ တန်ခိုးဩဇာကြီးသူ တစ်ယောက်ကို သတ်မိသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဘူတားက ဆိုသည်။) က သူ့သားငယ် ဘူတားလမ်းသွားတတ်သည့် အရွယ်မှ စ၍ တောထဲ တောင်ထဲတွင် အမဲလိုက် သင်ပေးခဲ့သည်။

ဘူတားသည် မန်နီလားလ် ထွက်သွား၍ တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် သူတို့ကို အစောင့်ခိုင်းထားသေး၏။ သို့နောက်ကျ၍ ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် နေဝင်ဖျိုးဖျါ အရောက်တွင် သူတို့သည် တောခြေသို့ ကပ်မိလာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးက ကြမ်းတမ်းသည့်တိုင် သူတို့သည် ခြောက်နာရီမဲ့မဲ့ အတွင်းတွင် မိုင်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနှုန်းအတိုင်း သွားလျှင် မနက်ဖြန်လောက်တွင်ပင် ဘိသောသို့ ရောက်မည်ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ဘူတားက ခေါင်းယမ်းပြကာ ယခုအချိန်အထိ လမ်းသာနေ သေးသည့်တိုင် တောထူထပ်သည့် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အသွားအလာ ခက်ခဲကြောင်း၊ အချို့နေရာများတွင် တစ်လှမ်းချင်းသာ သွားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုအနီးသို့ရောက်သည့် အခါတွင် မောမောဖြင့် နားကြရင်း အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျားနှင့် ကျားသစ်များ ပေါသဖြင့် မြင်းများအတွက် စိုးရိမ်ရသောကြောင့် အလှည့်ကျ အိပ်ကြရသည်။

ထိုညတွင် နောက်ဆုံး အစောင့်ကျသည့် ဆာဂျီသည် လင်းရောင် ပျို့လာသည့်တိုင် သူတို့ကို နှိုးကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်လောက် ရောက်သည်နှင့် တောမှ ထွက်လာကြကာ ပြောချောသည့် တောင်စောင်းများပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ဘူတား ပြောသကဲ့သို့ ရှေ့နောက်တန်းကာ တစ်လှမ်းချင်း စီး၍ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်တွင် အိမ်မြှောင် တစ်ခု ပါလာခဲ့သော်လည်း တောတောင် ထူထပ်လှသဖြင့် အကယ်၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုပါက အိမ်မြှောင် ပါသည့်တိုင် မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားနိုင်ကြောင်းကို ယခုမှ အက်ရှ် သဘောပေါက်မိသည်။ တောင်ကြောများ၊ လျှိုမြှောင်များကလည်း ဟိုကွေ သည်ကောက်ဖြင့်၊ ဝက်ပါကြီး တစ်ခုနယ်။

သို့ရာတွင် ဘူတားကား ထိုတော တစ်ဝိုက်ကို ကျွမ်းနေလေပြီ။ ရှေ့မှစီး၍ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သဖြင့် သူ့ကို မနည်း အမိ လိုက်ယူရ၏။

ဘူတားသည် မြင်းစီး၍ ရသည့်နေရာတွင် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် စီးသည်။ မြင်းစီး၍ မရသည့်နေရာမျိုးသို့ ရောက်လျှင် အောက်မှ ခြေကျင်ဆင်းပြီး မြင်းကို ဆွဲသွား၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောက် ကမ်းပါးကြီးတွေအောက်က ငုံ့လျှိုလျက်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြက်တို့ ဖုံးနေသည့် တောင်စောင်းကြီးများအတိုင်း လျှောဆင်းလျက်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကျောက်ချပ် တောင်စောင်းကြီးများ အတိုင်း တွယ်ကပ်ဆင်းလျက်။

တစ်ခါတွင် ကျောက်ဆောင် လျှိုမြောင်ကြီးတွေကြားတွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုအနီးတွင် နားကြသည်။ ညနေစောင်း၍ ကျောက်ကမ်းပါးကြီး များ၏ အရိပ်များ ရှည်လျားလာသည့်အချိန်တွင် သူတို့သည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကမ်းပါးစောက်ကြီးကို လျှောဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် မိုင်ဝက်ခန့် ကျယ်သည့် တောင်ကြား ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ မြေသည် ပြန့်ပြူးလျက်ရှိရာ သစ်ပင်တို့ကင်းသည့် ကျောက်ဆောင်ကြားကြီးထဲတွင် အိုအေစစ်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အခြား စမ်းချောင်းတစ်ခုသည် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးမှ စီးကျကာ ရေတံခွန်ကြီး ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အောက်ခြေတွင် မြက်ပင် ပေါင်းပင်တို့ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော ရေအိုင်ကလေး တစ်ခု ထွန်းလျက် ရှိ၏။ တစ်နေကုန် နေပူထဲတွင် ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ရသည့် သူတို့အဖို့ ကျောက်ချပ် ကြုံကြားတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် ရိပ်သာကလေး။

ထိုအချိန်၌ကား လူတွေလည်း ပန်းလှပြီ။ မြင်းတွေလည်း ရေငတ်နေကြပြီ။ ရေအိုင်သို့ ရေသောက်ဆင်းလာကြသော တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာများကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လူခြေရာများကို မတွေ့ရသဖြင့် ဘူတား စိတ်အေးရသည်။

သူတို့လာခဲ့ရာ လမ်း တစ်လျှောက်တွင်လည်း ကာလအတန်ကြာ လူသူ အသွားအလာ ရှိခဲ့ဟန်မတူ။ ရှိလျှင် မြင်းခြေရာ မြင်းချေးနှင့် မီးဖိုရာများကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။

တစ်နေရာတွင် တည်ပင်ရိုင်းပင်ကြီး တစ်ခု၏ တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသော အမြစ်များ ကြားတွင် အမှတ်မဲ့ တူးဆွကြည့်စဉ် မည်းနက်နေသော ကျောက်ခဲအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘူတား ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ မှောင်ခိုကုန်သည်တို့ မီးဖို၍ ထမင်းချက်ခဲ့သည့် နေရာ မဟုတ်လော။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ငယ်ငယ် ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ။ သခင်ဆပ်တို့တောင် မွေးဦးမယ် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီနေရာကို တောတိရစ္ဆာန်တွေမှ အပ လူသူရယ်လို့ မရောက်ဖူးသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ စိတ်ချလက်ချ မီးဖိုလို့ ရပြီ’

သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုနေရာတွင် ညစခန်းချကြ၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ မလာအောင် မီးကို တစ်ညလုံး ဖိုထားကြရသည်။

မနက် မိုးသောက်တွင် ထိုနေရာမှ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သည်နေ့တွင်လည်း ယမန်နေ့ကနှင့် အတူတူပင်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ လမ်းပန်းခရီးမှာ မြင်းစီးနိုင်လောက်အောင် လမ်းသာသည့် အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ညနေမိုးချုပ်သည့်တိုင် အက်ရှ် မနားချင်သေး။ လမ်းသာတုန်းတွင် ခရီးပြင်းနှင်ချင်သည်။

သို့ရာတွင် ဘူတားက သဘောမတူ။ သူတို့အားလုံးမှာ တစ်နေကုန် မြင်းစီးလာခဲ့ကြ သဖြင့် ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လူပင်ပန်းပြီ ဆိုလျှင် အမှားတွေ တတ်ကြောင်း၊ မြင်းများလည်း ပန်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် အလဲလဲ အချော်ချော် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊

သူတို့ ရှေ့ခရီးမှာ အကြမ်းတမ်းဆုံး အခက်ခဲဆုံး ခရီးဖြစ်သည့်အတွက် ညကြီး မင်းကြီး ဇွတ်အတင်း ဆက်စီးလျှင် မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

လမ်းပန်း မရှိသော တောတောင် လျှို့ဝှက်ကြားထဲတွင် ဘူတားက တလည်လည် မဖြစ်ချင်။ ထို့ပြင် နေဝင်ပြီဆိုလျှင် ဘိသော မြို့တံခါးသည် ပိတ်ထားသည်ဟုလည်း မန်နီလားလ်က ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။

သို့ဆိုလျှင် မြင်းကို အတင်းစီး၍ ဘိသောမြို့အနီးသို့ ရောက်သွားလျှင်လည်း ဘာအကျိုး ထူးဦးမည်နည်း။

နားနားနေနေ သွားလျှင် မနက်ဖြန် ညနေ မိုးချုပ်တွင် ဘိသော ရောက်မည်။ ထိုအခါတွင် မြို့ပတ်လည် စားကျက်များမှ ကျွဲနွားတွေ၊ သိုးတွေ၊ ဆိတ်တွေ ခြံသွင်းချိန် ရောက်ပြီ။ မိုးတိုးမှောင်တောင်တွင် နွားကျောင်းသား ကျွဲကျောင်းသားများနှင့် ရောလိုက်သွားလျှင် သူတို့ကို မည်သူမျှ အမှတ်ထားမိမည် မဟုတ်။

ဆာဂျီက

‘သူ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲဗျ။ ညနေ ဆိုရင် ချက်ကြ ပြုတ်ကြတော့ မီးခိုးတွေ နင်းမြူတွေကြောင့် အလင်းရောင်လည်း နည်းသွားပြီ။ လူတွေကလည်း နားဖို့ စားဖို့လောက် စိတ်စောနေကြတော့ ကျန်တာတွေကို ဘာမှ သတိ ထားမိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်သည် သဘောတူလိုက်ရ၏။ ထိုညက တောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်ရှိ ဂူကြီးထဲတွင် သူတို့ နားကြသည်။ မြင်းများကို မြက်ကျွေးကြ၏။ မီးရောင် မြင်မည် စိုးသည့်အတွက် မီးကိုမျှ မဖိုရဲဘဲ အေးစက်နေသည့် အစာကို စားကြ၏။ မနက် လင်းသည်နှင့် ထိုဂူမှ ထွက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သို့တိုင် လမ်းကြောင်းဟူ၍ မရှိ။ တောင်စောင်းပေါ်တွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းစ ပြုပြီဖြစ်၍ ဆောင်းတွင်းတုန်းက ကျန်ခဲ့သော တောင်စောင်းမှ မြက်ကလေးတွေ ညိုရောင်သန်းစ ပြုပြီ။ သို့တိုင်အောင် တောင်စောင်းတစ်လျှောက်တွင် ဆိတ်သွား လမ်းကလေးကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။

သို့ရာတွင် ဘူတားမှာ ရှေ့မှ အသွားမပျက်။ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးကြီးများ တစ်လျှောက် နောက်က ခြေကျင် လိုက်ကြရ၏။

ချောနေသည့် မြက်ခြောက်တွေ ပေါက်နေသည့် ကုန်းလျှောအတိုင်း မြင်းရော လူပါ လျှောကျသွားသည့် အခါများကလည်း မရေတွက်နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကျိုးပဲ့နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးများကြားတွင် ဖြတ်သွားကြရသည်။ တောင်ကြား လျှို့ဝှက်တွေထဲရောက်မှ တစ်ယောက်စီ တန်း၍ မြင်းစီးနိုင်ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး စမ်းချောင်းဟူ၍ မတွေ့ရသေး။ ညနေစောင်းတွင် တောင်ကြောကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်တက်လာခဲ့ရသည့်အခါ၌မူ သူတို့ သုံးယောက်လုံး အာခေါင်တွေ ခြောက်ကာ ရေငတ်လှပြီ။

တောင်ကြောပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ဟိုအဝေး ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲတွင် ရေအိုင်ကလေး တစ်အိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ ကြေးပြားပေါ်တွင် ကျောက်တစ်လုံး တင်ထားသကဲ့သို့ ရေအိုင်ကလေးက နေရောင် အောက်တွင် တဖြတ်ဖြတ်တောက်လျက်။ ရေအိုင်ဘေး ကျောက်ဆောင်ကို တွယ်လျက် ထန်းပင်ကလေး တစ်ပင်။

ရေအိုင်ထဲက ရေက အေးမြလျက်။ မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည့် သူတို့သုံးယောက်နှင့် မြင်းများအဖို့သော်မူ နတ်သုဒ္ဓါရည်ကို သောက်ရသည့်နယ်။ ရေကို ဝအောင် သောက်ကြပြီးနောက် ဘူတားက နာရီဝက် နားခွင့်ပေးသည်။

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကြရပြန်သည်။
နောက် ပြန်ဆင်း။

နောက် တစ်နာရီခန့် စီးမိသည့်အခါ၌ ကမ်းပါးစောက်ကြီးများ ကြားတွင်
မြွေတစ်ကောင် တွန့်နေသကဲ့သို့ ကွေ့ကောက် စီးဆင်းနေသော သဲချောင်းပြင်ကြီး
တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ထိုနေ့အဖို့ မြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြေပြင်တွင် ခပ်သွက်သွက်
စီးနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုချောင်းပြင်သည် ဘာမျှ မရှည်။ တစ်မိုင်လောက်
သွားလိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့ရှေ့၌ ကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျနေကာ ချောင်းသည်
ရှက်တရက် ဆုံးသွား၏။ သူတို့အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်
ပေလေးဆယ်ခန့် မြင့်သည့် ကျောက်တောင်ကြီး။

အက်ရှ်နှင့် ဆာရီသည် ကျောက်တောင်ကြီးကို စိတ်ပျက် လက်ပျက်
ဖြင့် မော့ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ ဘူတားသည် သူတို့ကို လမ်းမှားခေါ်လာပြီး နောက်ပြန်
ဆုတ်ရတော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိကြ၏။

သို့ရာတွင် ဘူတားသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းကို ရှေ့မှ ဆွဲသွားပြီး
လိုက်လာရန် အချက်ပြသည်။ မယုံမရဲဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြသည်တွင်
အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ရှိသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ကာ နောက်ထပ်
နှစ်ခုလောက် ကျော်ပြီး နောက် ပေနစ်ဆယ်ခန့်ရှည်သော ကျောက်ဆောင်ကြားလေး
တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုနေရာ၌ကား ကျောင်ဆောင်သည် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် မြင်းကုန်းနှီး
များနှင့် နံရံများမှာ ပွတ်တိုက်လျက် ရှိ၏။

အတန်ကြာ သွားမိလျှင် ရှေ့တွင် ကျောက်ကြားသည် ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။
သို့ရာတွင် ဘူတားသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်၍ အတန်ကြာ သွားမိလျှင် စောစောက
ချောင်းပြင်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနေရာကား အခြားမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က ကာရီကုတ်မှ
ရာဇကုမ္ဘာရှိများ လိုက်ပို့စဉ် သူတို့ လှည်းတန်းကြီး စခန်းချခဲ့သည့် နေရာ။

ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အမှတ်အသား ဟူ၍ များစွာမကျန်တော့။ ဆင်များနှင့်
မြင်းများအား နေပူရိန်ကာရန်အတွက် မူးလ်ရတ် ဆောက်ခဲ့သည့် ဆင်တင်းကုပ်များနှင့်
မြင်းဖောင်းများသာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် လေဒဏ် နေဒဏ်နှင့် ခြံဒဏ်တို့ကြောင့်
ပြိုလဲပျက်စီးနေကြလေပြီ။

အက်ရှ်က တအံ့တဩဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ဘူတားက လှည့်ကြည့်၍
ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဒီလမ်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါဘူးလို့ သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကျောက်တောင်ကြီးတွေ ကြားမှာ လမ်းရှိတယ်လို့
ဘယ်သူထင်မလဲ သခင်ဆပ်၊ ရောက်ဖူးတဲ့ လူမှပဲ သိမှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။ သူ့နောက်တွင်
မားမားကြီးရပ်နေသည့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေချည်း။ သည်နေရာကို
သူ အခါတစ်ရာလောက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးပြီ။ မကြာခဏ မြင်းဖြတ် စီးခဲ့ဖူးပြီ။
သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေ ကြားထဲတွင် သွား၍ ရသည့် လမ်း
ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

အက်ရှ်သည် အရေးရှိလျှင် အသုံးပြုရန်အတွက် မှတ်မိအောင် ထိုနေရာကို
သေချာစွာ ကြည့်၏။ တောင်ထိပ်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင်လိုဖြစ်နေသည့် တောင်သုံးလုံးမှအပ

အခြား မှတ်စရာ ရှာမတွေ့။ တောင်အောက်ခြေတွင် မြားခေါင်း သဏ္ဌာန် သလင်းကျောက်ပြားကြီး။

သည် သလင်း ကျောက်ပြင်ကြီးကိုမူ အဝေးမှပင် မြင်နိုင်သည်။ မြားခေါင်းထိပ် အချွန်းကလေးက သူ ရပ်ကြည့်နေသည့် နေရာနှင့် တည့်တည့်။ ကိုက် အနည်းငယ်ခန့်တွင် ဆယ့်နှစ်ပေလောက် မြင့်သည့် ကျောက်ဆောင် တစ်ဆောင်။

ကျောက်ကြို ကျောက်ကြားတွင် ပေါက်နေသည့် မြက်ပင် သစ်ပင်ကလေးက ထိုးထွက်လျက်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ငှက်ချေးတွေက အဖွေးသား။ သည်ကျောက်ဆောင်ကိုလည်း သူ မှတ်မိနိုင်သည်။ ကျောက်ဆောင်တွင် ငှက်ချေး အစင်းစင်း ထင်လျက်။ သစ်ပင် မြက်ပင်ကလေးများက သံဖိုခနောက် တစ်လုံးတွင် စိုက်ထားသည့် ငှက်တောင်များသဖွယ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

အက်ရှ်သည် ကျောက်ဆောင်၏ အနေအထားကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲသို့ ဝင်ရမည့် အနေအထားကို လည်းကောင်း သေချာစွာ မှတ်ထားလိုက်၏။

ဘူတားက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

‘သခင်ဆပ်က အမှတ်အသားလုပ်ပုံတော့ တော်တော် ကောင်းသားပဲ၊ တခြားဘက်ကနေ ကြည့်ရင် ဒီလမ်းကို ဘယ်နှယ့်လုပ်မှ မှတ်မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ဒီအတိုင်းလိုက်သွားရင် မြို့ကို ရောက်မှာပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျည်ဆန် အတောင့် ငါးဆယ်လောက် ပေးခဲ့ပေတော့၊ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့်တွေပါ ပေးခဲ့လေ၊ လက်နက် တစ်မျိုးထက် ပိုပါသွားရင် ပြောစရာ ဆိုစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ သခင်ဆပ်တို့ ပြန်လာသည်အထိ ကျွန်တော် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ စောင့်နေမယ်’

‘ကျွန်တော်တို့က ကြာချင် ကြာနေမှာ’ ဟု အက်ရှ်က ပြော၏။

ဘူတားက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် လက်ခါပြလိုက်လျက်

‘ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရေရယ် မြင်းစားဖို့ မြက်ရယ် ရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရိက္ခာလည်း ရှိတယ်၊ ဆပ်သခင်လေး ပေးထားတဲ့ အင်ဂရေစီ သေနတ် အသစ်လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် သေနတ်လည်း ပါသေးတယ်၊ ကျည်ဆန်ကလည်း အပြည့်အစုံနှင့်၊ ငတ်မှာကိုလည်း မကြောက်ရတော့ဘူး၊ ရန်သူကိုလည်း မကြောက်ရတော့ဘူး၊ သခင်ဆပ်တို့ကို အကြာကြီးစောင့်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အရေးအကြောင်းရှိလို့ ဒီနယ်ထဲက မြန်မြန် ထွက်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘေးကင်းတဲ့ လမ်းဆိုလို့ ဒီလမ်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် မပါဘဲ သခင်လေး မသွားတတ်ပါဘူး’

ဆာဂျီက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ

‘သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ ဘာမှ လုပ်မနေနှင့်၊ ဒီနေရာကနေ စောင့်နေတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အဖို့ ဒီနယ်ထဲက မြန်မြန် ထွက်ဖို့လည်း လိုလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

ဘိသောဇော်ဘွားစံရာ မြို့တော်မှာ အနည်းငယ်သာ ဝေးတော့သည်။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မေးတင်နေပြီ။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြကာ အနည်းငယ် မှောင်သွားသည် အထိ စောင့်နေကြ၏။ ခဏကြည့် အခါ၌မူကား သူတို့နောက်တွင်ရှိသည့် တောင်တန်းကြီးများ၏ အရိပ်များသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို လွှမ်းခြုံလိုက်လေပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်တန်းများပေါ်တွင်သာ ရွှေရောင်တို့ ဝင်းနေကြသည်။

ထိုအခါကျမှ သူတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ မြင်းများကို လေချွန်၍ ခေါ်လိုက်ကြပြီး ကျောက်ဆောင်ကြားမှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ မြင်းများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့

နှစ်ယောက်သည် ဘူတားကို နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ကြား မြေပြန့် အတိုင်း ဘိသော မြို့တော်ဆီသို့ စီးလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းက ဖုန်လျက်။

ထိုနေရာကား တစ်ခါက ကာကာဂျီ၊ မူးလ်ရတ်တို့နှင့်အတူ ဘိသောစော်ဘွား၏ မှူးမတ်များနှင့် ဆွေးနွေးရန် သူ မကြာခဏ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သွားခဲ့သည့် နေရာ။

တောင်ကြားတစ်ဝိုက်တွင် ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ တောင်ထိပ်ပေါ်က ခံတပ်ကြီးကလည်း တောင်ကြားကို ငုံ့မိုးကြည့်နေဆဲ။ မြို့ရိုးကြီးနှင့် တကွ နိမ့်မြင့် ရှိနေသော အိမ်ခေါင်မိုးများကလည်း မြို့တစ်ဖက်အစွန်မှ ရေကန်ကြီးကို ဖုံးကွယ်ထားဆဲ။ ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။

ပြောင်းလဲသည့်အရာဆို၍ သူ တစ်ဦးတည်းသာဟု အက်ရှ် နာကြည်းစွာ တွေးမိသည်။ အနည်းဆုံး သူ ရပ်သည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

နေရောင်ခြည်တောက်ပနေသော နွေဦးတစ်မနက်တုန်းက သည်တောင်ကြား တစ်ဝိုက်တွင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးခဲ့သော ပျိုရွယ်သည့် ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်တော့။ ရန်မဟာ ဟော်နန်းသို့ ရောက်သွားကာ ဇူလီ၏ ကြင်ရာတော်လောင်းဖြစ်သည့် အရှင်ဆိုးဆိုး မဟာရာဇာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဗြိတိသျှ အရာရှိကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။

ထိုစဉ်က သူသည် နယ်ခြားစောင့်တပ်၏ ယူနီဖောင်းကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ကာ ဓါးလွယ်သံ တချပ်ချပ်၊ ဖိနပ် သံဆူးသံ တချင်ချင်ဖြင့်။ သူ့နောက်တွင် တပ်သားကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ကျော်။

ယခုမူ သူ့တွင် အဖော် တစ်ယောက်တည်းနှင့် မျှသာ။ သူ ဟန်ဆောင်လာခဲ့ သလိုပင် မထင်မရှား အလယ်အလတ်တန်းစား အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦး။ မှတ်ဆိတ်ကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်ထားကာ ခရီးရှည်ကြီးကို လာခဲ့ရသည့် ခရီးသည်များ သဏ္ဌာန်။

လက်နက်ကလည်း လူဆိုး ဓါးပြရန်ကို ကာကွယ်ရန် အဆောင်မျှလောက်သာ ယူလာခဲ့သည့် သံချေးတက် ကာဘိုင်သေနတ် တစ်လက်မျှသာ ပါသည်။ ဟောင်းသဖြင့် စစ်တပ်များတွင် သုံးခွင့် မပြုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ကာဘိုင် သေနတ် ကောင်းကောင်းကို ကိုမိုရင် အငူမှ ကိုင်ဗာ တောင်ကြား အထိ အိန္ဒိယပြည် အနှံ့အပြားရှိ သူခိုးဈေးများတွင် ဈေးကောင်းကောင်း ပေးလျှင် ဝယ်နိုင်သည်။

စင်စစ် ထိုသေနတ်ကို သံချေးတက်နေသည့် မီးကျိုးမောင်းပျက် တစ်လက် သဏ္ဌာန် ဖြစ်အောင် မနည်း ပုံဖျက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

လူနှင့် သေနတ်ကိုမျှမက သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကိုလည်း အက်ရှ်သည် ရုပ်ဖျက်လာခဲ့သည်။ မြင်းကြီးကို မှတ်မိမည် စိုးသည့်အတွက် မထွက်လာခင်တုန်းက မြင်းကို နီညိုရောင် ဆိုးရန် ဘူတားက တဖွဖွ ပြောသဖြင့် မြင်းကိုလည်း ရုပ်ဖျက်လာခဲ့သည်။

အာရပ် မြင်းနက်ကြီး၏ အရောင်မှာ ဖုန်မှုန့်တွေ လိမ်းကပ်နေသဖြင့် နဂိုရောင်လည်း ပျောက်နေလေပြီ။ ကုန်းနှီးကိုလည်း အဖိုးတန် အင်္ဂလိပ် ကုန်းနှီး အစား ဆာဂျီ၏ မြင်းထိန်းများ သုံးသည့် တိုင်းရင်းသားဖြစ် ကုန်းနှီးကြမ်း မာမာကြီးကို တင်လာခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် သခင်ရော မြင်းကိုပါ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲနေခဲ့လေပြီ။

သူတို့ကို မည်သူကမျှ အမှတ်ထားကြမည် မဟုတ်တော့။ သူလို ကိုယ်လို ခရီးသည် တစ်ဦးမျှသာ ထင်ကြလိမ့်မည်။ မြင်းကျမ်းကြေသူတို့ ကမူ မြင်းမျိုးကောင်း ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း သိကြမည် ဖြစ်သည့်တိုင် သာမန် လမ်းသွားလမ်းလာကမူ ထိုသို့သော မြင်းမျိုးကို နောက်တစ်ခါပင် ကြည့်ချင်မည် မဟုတ်။

နေဝင်လုပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြို့အပြင်ဘက် လယ်ကွင်းများတွင် အလုပ် လုပ်သူတို့လည်း အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ဆာဂျီ ပြောသကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်

ကိုယ် အလုပ်များကာ အိမ်အရောက် ပြန်ဖို့လောက်သာ စိတ်စောနေကြသည့်အတွက် သူတို့ကို မည်သူကမျှ ဂရုမပြုကြ။

လေထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များနှင့် မီးခိုးတို့ဖြင့် ပျံ့ဝဲလျက် ရှိပြီး ဆိတ်နဲ့၊ သိုးနဲ့နှင့် အိမ်များမှ ဟင်းချက်သည့် အနံ့များသည် မျောပါလျက် ရှိကြ၏။

ဟတ္ထိ တံခါး မှန်ဦးကြီး အောက်တွင် ချိတ်ထားသည့် ကြေးမီးအိမ်ကြီးကို ထွန်းညှိလိုက်လေပြီ။

အစောင့်နှစ်ယောက် သုံးယောက်သည် အစောင့်တဲ လှေကား ခြေရင်းတွင် သေနတ်များ ချကာ စကားပြောလိုက် ကျားထိုးလိုက် လုပ်နေကြသည်။ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသူများကို သတိပင် မထားမိကြ။

နောက်တစ်ယောက်ကမူ မြို့ရိုး တံခါးတိုင်းကို ဝင်တိုက်သဖြင့် လှည်းသမား တစ်ယောက်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။

အိမ်ပြန်သူများနှင့် အတူ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသော ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည့် ခရီးသည်နှစ်ဦးကို မည်သူကမျှလည်း စစ်ဆေးခြင်း မပြုကြ။

သူတို့ကို မြင်မိသူများကလည်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်မိမည် မဟုတ်။ လူစိမ်း သူစိမ်း လာလျှင် တောရွာများတွင်သာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော်လည်း လူဦးရေ သုံးယောက်လောက် ရှိသည့် ဘိသောတွင်မူ မည်သူမျှ သတိပြုကြမည် မထင်။

ဟော်နန်းနှင့် နီးစပ်သူမှာ တစ်မြို့လုံးတွင် ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်သာ ရှိပြီး သူတို့မှာလည်း ဟော်နန်း မြို့ရိုးအတွင်းသာ ကျင်လည်ကြသဖြင့် သာမန် ဆင်းရဲသားများ မသိနိုင်။ မြို့စွန် မြို့ဖျားက လူများမှာမူ ဟော်နန်းသားတို့ကို သိဖို့မဆိုထားနှင့်၊ မြင်ဖူးဖို့ပင် ခက်ဘိခြင်း။

အက်ရှ်သည် ရန်းမဟာ ဟော်နန်းသို့ မြင်းဖြင့် အခါခါ သွားဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းကွေ့လမ်းကောက်တိုင်းကို သိနေလေပြီ။

သို့ရာတွင် မြို့တွင်းလမ်းများကိုမူ ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိ။ မန်နီလားလ် ပြောပြလိုက်သည့် အတိုင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်သာ သွားရ၏။ မြို့ထဲတွင် ရပ်ဝေးမှ ခရီးသည်တို့ ညအိပ် ညနေ တည်းခိုနိုင်သည့် ထမင်းဆိုင် ဟူ၍လည်း မရှိ။

အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီတို့ အဖို့ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရသည်က ဘာမျှ မခက်။ တည်းခိုစရာ ရှာရသည်က ပိုခက်နေသည်။ သို့ဖြင့် တလည်လည် လိုက်ရှာကြသည်တွင် နောက်ဆုံး၌ မီးသွေးဆိုင် တစ်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်သို့ အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းကို ရလိုက်၏။ မြင်းများအတွက်လည်း ဝင်းထောင့်က မြင်းဇောင်းတွင် နားနေရာ ရကြသဖြင့် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

မီးသွေးဆိုင်ရှင်က အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘိသော ပြည်နယ်သားများ ထုံးစံ လူစိမ်းသူစိမ်း မြင်လျှင် မသင်္ကာချင်။ မျက်စိမှုန် နားထိုင်းသော်လည်း လောဘ ကြီးလိုက်သည်ကလည်း အလွန်။ ငွေဒဂါးသံ တချွင်ချွင်နှင့် ဒဂါးရောင် လက်လက်တို့ကို မြင်သည့်အခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်၏။ ဘာမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့။ တစ်နေ့စာ ကြိုတင် ပေးလျှင် ကြိုက်သလောက် နေနိုင်ပြီ။

သဘောတူကြ၍ တစ်နေ့စာ ငွေကြိုတင် ရလိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပြီ။ သူ့အိမ်သားများကလည်း ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကို စပ်စုခြင်း မရှိ။

အိမ်သားများမှာ မိန်းမ သုံးယောက် (စကားနည်းသော သူ့ဇနီး၊ စကားနည်းသော သူ့ယောက္ခမကြီးနှင့် အစေခံ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်) နှင့် ခပ်ထူထူ ခပ်အအ သူ့သားတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အဖေကို ဈေးကူရောင်းပေးသည့် သူ့သားသည် စကားတစ်လုံးမျှ ပြောသံ မကြားရ။ ဆွံ့အနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်မြို့လုံး နဲ့အောင် တည်းစရာ ရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်ဘဲ တလည်လည် ဖြစ်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မီးသွေးဆိုင်သို့ လမ်းညွှန်ပေးလိုက် သူကိုမူ သူတို့ ကျေးဇူးတင်သည်။ သည်ထက် ကောင်းသည့် တည်းခိုစရာကို ရနိုင်မည် မထင်။ အိမ်ရှင်သည် သူတို့အား ဘယ်က လာသည်ဟုလည်း မမေး၊ ဘာကိစ္စ လာသည်ဟုလည်း မစူးစမ်း။ အိမ်နီးချင်းများနှင့်လည်း စပ်စပ်စုစု မလုပ်။

အစတုန်းကမူ သူတို့ကို ဟိုမေး သည်မေး လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဒီလို နေရာကလေးကို ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်ဗျို့၊ ခု ကျွန်တော်တို့ တည်းတဲ့ အိမ်ရှင်က သိပ် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှပေမဲ့ မန်နီလားလ် ပြောသွား သလောက်တော့ မဆိုးသေးဘူး၊ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ် မရှိဘူး’ ဟု ဆာဂျီက ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံပေးနေသေးသမျှတော့ အန္တရာယ် မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လို အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ တို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိသောက လူတွေက ဒီလိုပဲ ဘာသိဘာသာ နေတတ်ကြတာပဲလို့ မထင်လိုက်နှင့် ခင်ဗျ၊ အမှန်က ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အစစ အရာရာ သတိ ရှိနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်၊ အပြင်တို့ ဘာတို့ ထွက်ရင်လည်း အမှတ်တမဲ့ မထွက်နှင့်၊ သူတို့တစ်တွေက အာရုံစိုက်လာတာကို ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်ဘူး’

နောက်ရက်များ အတွင်း၌ မနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းတွင် မြင်းများကို အညောင်းပြေ စီးသည့် အချိန်မှ အပ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲ အနံ့လျှောက်သွားကာ အခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်ကြသည်။ ဘုံဆိုင်များတွင် လည်းကောင်း၊ ဈေးထဲတွင် လည်းကောင်း အခြေအနေကို စနည်းနာ ကြည့်ကြသည်။

သူတို့ကို မေးလားမြန်းလား လုပ်သူများကိုမူ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားကြသည့် လုပ်ဇာတ်ကို ပြောကြ၏။ မိမိတို့မှာ အာဘူးတောင်ရှိ ဘုရားကျောင်းသို့ ဘုရားဖူး

လာသူများဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အဖော်များနှင့် ကွဲကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ တောထဲ တောင်ထဲတွင် တလည်လည်ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ကိုလိုက်၍ မမီတော့ကြောင်း၊ မစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဘိသောသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဖော်မပြနိုင် လောက်အောင် ဝမ်းသာမိကြောင်း၊ လူများရော မြင်းများပါ ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြို့တွင် ရက်အနည်းငယ် ကြာ နားနေပြီးမှ ခရီး ဆက်မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

သူတို့ လုပ်ဇာတ်က ယုတ္တိ ရှိသည့်အတွက် အားလုံးက အမေးအမြန်း မရှိ လက်ခံ ယုံကြည်သွားကြသည်။

ဤတွင် အက်ရှ် အဖို့ စိတ်ပျက်စရာ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ သူတို့စကားကို ကြားသူက အက်ရှ်တို့ ဤမြို့မှ ရုတ်တရက် ခွာ၍ ရဦးမည် မဟုတ်သေးကြောင်း၊ သူတို့မရောက်ခင် တစ်ပတ်ခန့်က အမတ်ချုပ်ကြီး၏ အမိန့်တစ်ရပ် ထွက်လာကြောင်း၊ ထိုအမိန့်အရ နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ဘိသောမြို့မှ ထွက်ခွာခွင့် မပြုကြောင်း၊ မဟာရာဇာ နာမကျန်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် အမတ်ချုပ်ကြီးက ကိုယ်စား အမိန့်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားဖူး ဆက်ချင်ရင် ချက်ချင်းတော့ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက် တစ်လလောက် ရှိမှ သွားလို့ ရမှာ’

အက်ရှ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကာ

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ဘာကြောင့် ထွက်ခွင့်မပြုတာတဲ့လဲ’

အားလုံး ထိုမေးခွန်းကိုကြားလျှင် ပခုံးတွန့်ပြသွားတတ်ကြ၏။ ‘ဒါတော့ ဘုရားမှ သိမယ်လေ’ ဟု ဆိုသူက ဆို၏။ သို့ရာတွင် သစ်သီးဆိုင်တွင် ဖျော်ရည်သောက်ရင်း သူတို့ ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရသည့် လူတစ်ယောက်၏ အဖြေကမူ ရှင်းသည်။

ထိုလူက အကြောင်းမှာ လူတိုင်း နားမလည်ကြောင်း၊ မဟာရာဇာ ကံကုန်တော့မည် ဆိုသည်ကို အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဘိသော မြို့သူမြို့သား အားလုံး သိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းကို အင်ဂရေစီ အရာရှိများ မသိစေလိုကြောင်း၊ သူတို့သိလျှင် ပြည်နယ် အတွင်းတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ကာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်အောင် သွေးထိုးပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမတ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် 'တံခါးပိတ်' ဝါဒကို ကျင့်သုံးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ ပိတ်ထားလိုက်လျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရ၏ သူလျှိုဒလန်များ လာရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြည်နယ်တွင်းတွင် ဖြစ်နေသည့် ကောလာဟလများလည်း အက်ဂျမာရှိ အစိုးရ အာဏာပိုင်များ နားသို့ ရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း...။

'ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ပြည်နယ်ရဲ့အတွင်းရေးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျကြိုက်ရာကို လုပ်မယ်၊ မလုပ်ချင်တဲ့ အရာကို မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ဘိသောမှာ ရှိတဲ့လူတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေ ဝင်စွက်တာကို မခံချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် မြို့က ဘယ်သူမှ မထွက်ရလို့ အမိန့်ထုတ်တာ'

လက်စသတ်တော့ ဤသို့ပါတကား။ အမတ်ကြီးနှင့် သူ့မူးမတ်များသည် သူတို့စိတ်ချရသည့် လူများကိုသာ ပြည်နယ်အပြင်သို့ ထွက်စေချင်သည်။ သူတို့ပြည်နယ် သတင်းကို သူတို့လူများမှ တစ်ဆင့်သာ အပြင်သို့ ရောက်စေချင်သည်။ အခြားသူများ ယူဆောင်သွားသည်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိ။

သို့ဆိုလျှင် မန်နီလားလ် တစ်ယောက်ပင်လျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရပါမည်လော မဆိုနိုင်။ သူ မရှိလျှင် မြို့ထဲတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မည်သို့ ဆက်သွယ်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ဤသည်က ကိစ္စ မရှိ။ အသေးအဖွဲ့မျှသာ။

ခက်သည်က ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယအစိုးရက လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်နှင့် ပုလိပ်တပ်များကို စေလွှတ်ခြင်း မပြုသည့်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အစိုးရက

ဘိသောပြည်နယ် ပြည်တွင်းရေးကို စွက်ဖက်ရန် အရိပ်အယောင်မပြသည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယအစိုးရ နိုင်ငံရေးဌာနသည် ရာဇပုတ်နယ်၏ ပြည်တွင်းရေးကို 'မြင်းလည်း မမြင်လို၊ ကြားလည်း မကြားလို' ဆိုသည့် ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ အက်ရှိ ကောင်းကောင်း သိ၏။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးဌာနမှ အရာရှိအများစုသည် အိန္ဒိယပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ကျေအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပြီ။ ဘိသော ပြည်နယ်၏ လက်ရှိ အခြေအနေအကြောင်းကို သတင်းသန့်သန့်သာ ကြားခဲ့လျှင် လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို မဆိုင်းမတွ လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

မိမိနှင့် ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ပက်တီ ဂရူးတို့သည် အထက် အာဏာပိုင်များ သိအောင်ကြိုးစားခဲ့ကြပြီ။ သည့်အတွက် ဘိသောသို့ မိမိ ရောက်သည့်အချိန်တွင် လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်သော် လည်းကောင်း၊ ပုလိပ်အဖွဲ့သော် လည်းကောင်း ရောက်နေလေတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

အနည်းဆုံး နိုင်ငံရေးဝန်ထောက် စပီးလား ရောက်ရှိကာ မဟာရာဇာ၏ ဧည့်ရိပ်သာ တစ်ခုခုတွင် တည်းခို နေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူ ဘိသောသို့ ရောက်သည့်အချိန်အထိ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီ ကိုယ်စားပြုသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်သော် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ကိုင် တပ်သော်လည်းကောင်း မရောက်သေး။

ယခု မြို့တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိ၊ ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့သည် ပြင်ပ ကမ္ဘာကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ရတော့မည်။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ထံသို့ သတင်းပို့ချင်သည်ဆိုလျှင် အခက်အခဲ တွေ့ရတော့မည်။ ဘူတား

ပြသည့် လမ်း အတိုင်းသာ အက်ဂျမာသို့ သွားရမည်ဆိုလျှင် ဝေးလံလှချည့်၊ သီခေါင်လှချည့်၊ ခက်ခဲလှချည့်။

ရာသီဥတု ပူပြင်းလာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သည်ဆိုလျှင် နာရီ အနည်းငယ်အတွင်း သင်္ဂြိုဟ်ရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီနှင့် ရှုဂျီလာတို့လည်း သူနှင့်အတူ မီးပုံထဲသို့ ပါသွားရတော့မည်။

အက်ရှ်သည် လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားသည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်လို မီးသွေးဆိုင် အပေါ်ထပ် အခန်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း

‘ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ကြေးနန်းတစ်စောင် မရောက်ဘူးဆိုရင် ထားပါတော့၊ ကြေးနန်းလေးစောင် ရိုက်တာ လေးစောင်စလုံး မရောက်ဘူးဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကာကာဂျီနှင့် ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီတို့ဟာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်၊ ဘိသောက လူတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတာပဲ၊ သူတို့က မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တောင် မူးလ်ရတ်က တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်၊ အနည်းဆုံး ဆင်းမလားမှာ ရှိတဲ့ ရပ်ဂျီကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ ဘုရင်ခံချုပ်ကိုရော၊ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားမှာ အမှန်ပဲ၊ ခုတော့ ကြည့်ရတာက ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူးဗျာ၊ လုံးလုံး နားမလည်နိုင်ဘူး’

‘နေပါဦးလေ၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားသေးတာပေါ့၊ သမားတော်ကြီးက ဘိသော မြို့ထဲမှာ သူလျှိုတွေ၊ အထောက်တော်တွေ လွှတ်ထားတာလည်း ရှိပါသေးတယ်’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘အထောက်တော် သုံးလေးယောက်နှင့် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတော့ကော ဘိသောမှာ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အလကားပဲ၊ တကယ်ရှိဖို့ ကောင်းတာက နိုင်ငံရေးဌာနက တာဝန်ရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လိုတယ်ဗျာ၊ သူနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်အဖွဲ့ ပါရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စစ်တပ်ရင်လည်း ရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့

ခုအချိန် အထိ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယအစိုးရက ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး၊ ခုဆိုရင် နယ်စပ်တွေ အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ၊ အစိုးရက အထောက်တော်တွေ လွှတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတောင်မှ သူတို့လည်း မြို့ထဲကို ဝင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အလကားပဲ’

‘အေးလေ၊ ဆင်းမလားနှင့် အက်ဂျမာမှာ ရှိတဲ့ ဘရားဆပ်တွေက တစ်ခုခု အရေးယူဖို့ သတိရလာသည်အထိ သမားတော်ကြီးက မဟာရာဇာကို ဆွဲကုန်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပေါ့’

ဆာဂျီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြော၏။

ဆာဂျီသည် အခန်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည့် အက်ရှ် အနီးမှ ခွာကာ မြင်းများကို ကြည့်ရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သတင်း စနည်းနာရန်နှင့် ဈေးထဲမှ လူအုပ်များ ကြားတွင် ခပ်ဝဝ ထုံထုံ ထိုင်းထိုင်း လူတစ်ယောက်ကို ရှာရန် ဈေးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မန်နီလားလ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

ဆာဂျီသည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် မီးသွေးဆိုင်ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တပည့်ကျော်သည် လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လေပြီလော။

သို့ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် သူ လာအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ သွားတွေ့တော့မည်။ သို့သွားတွေ့သည်ဆိုလျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ရန်သူများက သူ့ကို သတိထားမိကြတော့မည်။ မဟာရာဇာက မျက်နှာသာ ပေးသဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို မုန်းနေကြသော သမားတော်များ၊ မှူးမတ်များ၊ ဟော်နန်း အမှုထမ်းများက သူ့ကို သတိထားမိကြတော့မည်။

ဘိသောပြည်နယ်သို့ ဆာဂျီရောက်နေသည်မှာ ငါးရက် ရှိသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက်လောက် နေလိုက်ရုံနှင့် ဘိသောစော်ဘွားနှင့် ဘိသောပြည်နယ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ အက်ရို ပြောသည့် စကားသည် အကျယ်ချဲ့ပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။

မူလက သည်မျှ အန္တရာယ် မကြီးဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ယခု မိမိတို့နှစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်သည် သူထင်သည်ထက် အဆများစွာ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း၊ မန်နီလားလ်သာ ဘိသောသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့လျှင် မိမိတို့နှစ်ယောက် ဘိသောပြည်နယ်ထဲမှ အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ပြန်ထွက်လာရေးသည် အပုံ တစ်ရာ ပုံလျှင် တစ်ပုံမျှလောက်သာ ရှိကြောင်းကို ထိုနေ့ညတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ဆာဂျီ သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ဆာဂျီသည် အမှောင်ထဲတွင်ပင် လဲလျောင်းရင်း အက်ရို၏ ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း အသက်ရှူသံနှင့် ဆိုင်အောက်ထပ်မှ ဆွံ့အနေသည့် သူငယ်ကလေး၏ ဟောက်သံကို နားထောင်ကာ သူ့အိမ်ကို ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။ လုံခြုံ စိတ်ချရသည့် ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ ဘဝဆိုသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းဘိခြင်း။

သူ မသေချင်သေး။ အထူးသဖြင့် ခေတ်နောက်ကျနေသည့် ဘိသော ပြည်နယ်သားများ၏ လက်တွင် သူ မသေချင်သေး။

မြင်းဇောင်းထဲမှ ခွာရှပ်သံ နှာမူတ်သံတို့ကို ကြားရသည်။ ဉာဏ်ကျယ်၏ အသံလော၊ သို့မဟုတ် မိမိမြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျီ၏ အသံလော၊ ကြွက်တို့ မြွေပါတို့ မြင်းဇောင်းထဲ ဝင်၍ အစာရှာသဖြင့် စိတ်ဆိုးသောကြောင့် ခွာရှပ်ခြင်း နှာမူတ်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုမြင်းခွာသံကို ကြားရသည့်အခါတွင် သူတို့အဖို့ လွတ်လမ်း ရှိသေးသည်ဟု သူ တွက်လိုက်သည်။ ဘူတား ပြထားသည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှင် ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ထိုလမ်းမကူ မပိတ်သေး။ မနက်ဖြန်တွင် မန်နီလားလ် ရောက်မလာသေးဟု ဆိုလျှင် ပြန်တော့မည်။ ပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ထိုအကြောင်းကို အက်ရိုအား ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဘိသောတွင် မိမိတို့ ဆက်လက် နေခြင်းဖြင့် အခြေအနေ ဘာမျှ မထူးကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ မိမိတို့လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း အက်ဂျမာသို့ ဖြစ်စေ၊ ဒီဆားသို့ ဖြစ်စေ၊ ဆီရိုဟီသို့ဖြစ်စေ ထွက်သွားသည်က အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောရတော့မည်။

ကွေ့ပတ်သွားရသဖြင့် ခရီးရှည်ကောင်း ရှည်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ထိုနေရာများသို့ ရောက်လျှင် အက်ရိုသည် ထိုအကြောင်းများကို နိုင်ငံရေး ဌာနနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြားနိုင်သည် မဟုတ်လော။

(အကယ်၍သာ သက်ဆိုင်ရာသို့ မသိသေး ဆိုလျှင်) ဘိသောပြည်နယ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ဘိသောမှာ အခိုင်အလုံ ဆောက်ထားသည့် ခံတပ်ကြီး တစ်ခုနယ် ဖြစ်ကြောင်းကို အသိပေးနိုင်မည် မဟုတ်လော။

ဆာဂျီသည် ကြေးနန်းရိုက် ဆက်သွယ်ခြင်း စသည့် ခေတ်သစ် ဆက်သွယ်ရေး နည်းလမ်းများကို များစွာ အယုံအကြည် မရှိလှ။ ထို့ကြောင့် အက်ရို၏ ကြေးနန်းများ ပြန်မလာခြင်းကိုလည်း ဘာမျှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်။

စိတ်ချရသည့် လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ စာပေးရသည်ကို ပို၍ ခရီးရောက်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံ စကားပြောရလျှင်ကား ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ အမှားအယွင်း အကျအပေါက် မရှိနိုင်ပြီ။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့တွင် မန်နီလားလ်ရောက်လာသည့်အတွက် သူတို့အဖို့ အက်ဂျမာသို့ သွားဖို့ မလိုတော့ပြီ။ မြို့တံခါးများ ပိတ်ကာနီး ညနေမိုးချုပ်တွင် မန်နီလားလ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပစ္စည်းကလေးတွေ ဝယ်စရာရှိသဖြင့် ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဘိသောသို့ ရောက်နေသည့် ဧည့်စိမ်း နှစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျမိသည်။ တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်ပိန်ပိန်နှင့် ဘာရှိဒါမှ ဆေးဆရာ တစ်ဦး။ တစ်ယောက်ကမူ အရိုးအဆက် ခပ်သေးသေး ဂူဂျာရတ် နယ်သားတစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သရက်သီးနှင့် သဘောသီးတို့ အာနိသင် ကွာခြားပုံကို သစ်သီးဆိုင်ရှင်နှင့် ငြင်းခုံနေကြသည်။

သို့ငြင်းခုံနေစဉ် မန်နီလားလ်နှင့် တွေ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်း ၄၀

သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သခင်ဆပ် အက်ရှ်ကို မတွေ့ချင်။

မန်နီလားလ် ပြန်လာလျှင် သတင်းစုံ ကြားရလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတို့က အကူအညီ ပို့လိုက်တော့မည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်နှင့် အရာရှိများ လက်နက်ကိုင် တပ်များနှင့် အတူ ဟတ္ထိ တံခါးမှ ရောက်လာနိုးဖြင့် တစ်ပတ်လုံးလုံး မျှော်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ ကြားလိုသည့် သတင်းကို မကြားရ။

ထိုသတင်း အစား အက်ရှ်သည် ဆိုင်ရာသို့ ကြေးနန်းရှိက်၍ တိုင်ကြားသော်လည်း ဘာမျှ အကြောင်းပြန်ချက် မရသည့်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ဘိသောသို့ လိုက်လာကြောင်း၊ ယခုအချိန် ဆိုလျှင် ဘိသောမြို့တစ်နေရာရာတွင် ရပ်ဖျက်၍ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်အတူ အစေခံ ယောင်ဆောင်၍ လိုက်လာသော ဂူဂျာရတ် အမျိုးသားမိတ်ဆွေ တစ်ဦးလည်း ပါလာကြောင်းဖြင့် ကြားရသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့ နှောင့်နှေးသဖြင့် စိတ်ပျက်ရသည့်နည်းတူ ယခု သတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွား၏။ လန့်ဖျပ်၍လည်း သွား၏။ စိတ်တိုတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် စိတ်တိုနေလေပြီ။ သူ စိတ်တိုသည်ကိုလည်း အဆိုး မဆိုသာ။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်ကတည်းက ရင်တထိတ်ထိတ် အသည်းတယားယားဖြင့် နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ ယခု ဘိသောသို့ အက်ရှ် သခင်ဆပ် ရောက်နေပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါတွင်မူကား ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ပို၍ စိုးရိမ် ပူပန်လာခဲ့လေပြီ။

ယခုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီ၏ ထောက်ခံမှုမပါဘဲ၊ လက်နက်ကိုင်တပ် မပါဘဲ လာခြင်းသည် အချည်းနှီးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အကျိုး မရှိရုံမျှမက ဤလုပ်ရပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သည့် မိုက်မဲမှု တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို မှတ်မိသွားသည်ဆိုလျှင်ပင် အသတ်ခံရတော့မည်မှာ သေချာကြောင်း၊ မန်နီလားလ်၏ အဆိုအရ မည်သူ့ကိုမျှ အသိပေး၍ ထွက်လာခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် သူ အသတ်ခံရလျှင်လည်း ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့က ဘာမျှ သိမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် သူ စဉ်းစားမိသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အမြင်၌ အက်ရှ်၏ လုပ်ရပ် တစ်ခုလုံးသည် ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက်လုနီး မိုက်မဲမှု ဖြစ်သည်ဟု မြင်သည်။ မိမိ တွေးထင်သည်ထက် ဆိုးရွားနေသော အခြေအနေကို မီးလောင် လေပင့်ရာ ရောက်သည့် လုပ်ရပ်ဟု မြင်သည်။ ဤလုပ်ရပ်ကို သူ နားမလည်နိုင်။

အက်ရှ်သည် စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ဟု ယခင်က သူ ထင်ခဲ့၏။ သူ ပို့သည့် ကြေးနန်းများ မရောက်လျှင် အဘယ်ကြောင့် မရောက်သနည်းဟု အက်ရှ်မှာသို့ သူကိုယ်တိုင် သွား၍ စုံစမ်းလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့၏။ လူထောင်ပေါင်း များစွာကို သူတို့ လုပ်ချင်သည့် အလုပ် တစ်ခုကို မလုပ်ရန် တားဆီးဖို့အတွက် ဟိန္ဒူတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက် ဝတ်ဆင်ကာ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းကလေးမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မန်နီလားလ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

‘သူ ဒီမှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ သူ ရှိနေရင် တို့အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ မင်းအတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော ကာရီကုတ်က ပါလာတဲ့ အစေတော်တွေရော မဟာဒေဝီအတွက်ရော၊ အိုကွာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး၊ သူ မရှိခင်တုန်းကတောင် တို့မှာ အန္တရာယ်များလှပြီ၊ သူ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ မပြောနှင့်တော့၊ တကယ်လို့ သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ

ရောက်နေတာကို သိသွားရင် တို့ခေါ်လို့ ရောက်လာတယ်လို့ပဲ ထင်မှာပဲ၊ တို့နှင့်မဆိုင်ဘူးလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းငြင်း ဘယ်သူကမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တို့အားလုံး အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ဘိသောက ပြန်ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရောက်လာလို့လည်း သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်း သူ့ကို သေသေချာချာ ပြန်ပြောလိုက်၊ သူတို့ ပြန်ထွက်သွားအောင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ တိုက်တွန်းစမ်းပါကွာ’

‘ကျွန်တော်လည်း ပြောတာပဲ ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောတာလည်း လက်မခံဘူး၊ စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံး ချပြီးပြီတဲ့’

‘ငါ့စကားကိုတော့ နားထောင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်မှာ သူ့ကို ဒီခေါ်လာခဲ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သတိ ဝီရိယနှင့် ခေါ်ခဲ့နော်၊ တို့ ဒီမှာ နေရတာက ကြက်ဥခွံပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရတာနှင့် အတူတူပဲ၊ သံသယ နည်းနည်းလေးမှ အဖြစ်ခံလို့ မရဘူး’

မန်နီလားလ်ကလည်း သတိထားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် သူတို့အချင်းချင်း မတွေ့မီ ဘာရှိဒါမှ လူသည် ဗာရာဏသီကို သွား၍ အာယုဗေဒ ဆေးပညာကို လေ့လာရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသည့် သတင်းသည် တစ်ဈေးလုံး ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးမည်ဟု ဆိုသည့်အခါတွင် မည်သူကမျှ အထူးအထွေ သံသယ မဖြစ်ကြတော့။

မန်နီလားလ်သည် သူ့ဆရာ အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသူများ နားသို့ပေါက်အောင် ထိုသတင်းကို လွှင့်ထားပြီး သူ့ကို ယုံကြည်လောက်ပြီဟု ထင်သည့်အချိန်တွင်မှ အက်ရှ်အား ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် နေခင်းကြောင်တောင်တွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တွေ့ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

စီစဉ်ရသည်မှာ မလွယ်။ သူတို့ ချိန်းထားသည့် အချိန်မတိုင်မီ တစ်နာရီ အလိုလောက်တွင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဟော်နန်းမှ လာရောက်ခေါ်သွား၏။ ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ မောပန်း နွမ်းနယ်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ လက်ခံ တွေ့ဆုံခြင်း မပြုလိုတော့။ ချိန်းပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုမူ လက်ခံရသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် အက်ရှ်ကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ရာတွင် မျက်နှာမကောင်းလှ။ အက်ရှ်က သူ ဘိသောပြည်နယ်သို့ အဘယ်ကြောင့် လာရခြင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြသည့်အခါတွင်လည်း တစ်ခွန်းမျှ ဝေဖန် ပြောဆိုခြင်း မပြု။

သူ့စကား ဆုံးသွားသည့် အခါတွင် ခြောက်ကပ်ကပ် လေသံဖြင့်

‘သခင်ဆပ်ဟာ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီက အကူအညီကို ရအောင် တောင်းနိုင်ခဲ့မှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာ။ ဘာမှ ရောက်မလာတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးခိုကို သိမ်းတဲ့ စွန်ရဲတို့များ ကုတ်သွားလို့ သခင်ဆပ်ဆီကို မရောက်တော့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် တပည့် မန်နီလားလ်ကိုလည်း တစ်နေရာရာမှာ ပိတ်မိနေပြီ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပြီး အဖမ်းခံထားလိုက်ရပြီ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ သခင်ဆပ်ဆီကို မရောက်လို့သာ အကူအညီ မလာတာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သခင်ဆပ် အနေနှင့် ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေဆီကိုရော၊ ကာကာဂျီဆီကိုရော ဘာကြေးနန်းမှလည်း ပို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွက်ထားတာ။ ခု ကြေးနန်းတွေကိုလည်း မပြန်၊ အကူအညီတို့ ဘာတို့လည်း မရောက်လာတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျာ’

အက်ရှ်က

‘ဆရာကြီးတင် နားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူး’

သူနှင့်အတူ လိုက်လာသည့် ဆာဂျီက

‘ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ ကြေးနန်းစာရေးက ကြေးနန်းရိုက်ခ ငွေတွေကို သူ ယူထားလိုက်ပြီး ကြေးနန်းတွေကို ချောင်ထိုးထားလိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ တချို့ ကြေးနန်း စာရေးတွေဟာ အဲဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဒီလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးကို...’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘သူတို့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ခုကိစ္စက ပြဿနာဖြစ်လာရင် ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မလဲ’

ဆာဂျီက မနေ့ညကတည်းက ဘိသောပြည်နယ်မှ ပြန်ထွက်ရန် အပြန်ပြန် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း

‘အက်ဂျမာမှာ ရှိတဲ့ အာဏာပိုင်တွေကို တိုင်ရုံပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အက်ဂျမာကို သွားမယ်ဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင် ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကို တွေ့မယ်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့...’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သွားရင်လည်း နောက်ကျနေပြီဗျာ’ ဟု ဂိုဗင်ဒတ်စ်က သူ့စကားကို ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နယ်စပ်တွေကို ပိတ်ထားလို့လား၊ ဒါက ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သိတဲ့လမ်း ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားရုံပေါ့၊ ခုထိ အဲဒီလမ်းက ပွင့်နေသေးတာပဲ၊ ဘယ်သူ သိတာ မှတ်လို့’

‘ကျွန်တော့် တပည့် မန်နီလားလ်ကလည်း ပြောပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ လမ်းအတိုင်း သွားဦး နောက်ကျသွားပြီဗျာ၊ မဟာရာဇာက မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ညပဲ ကံကုန်လိမ့်မယ်’

အားလုံးတိတ်သွားကြ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အယောင်ယောင် အမှားမှား ရှိက်လိုက်သည့် အက်ရှ်၏ သက်ပြင်းရှိက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွားသည့်နယ် ချက်ချင်း ဖြူရော်သွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတို့သည်လည်း သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မကြာမီ ဆိုလျှင်...

ဟုတ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် အက်ရှ် ဘိသောသို့ လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆာဂျီ သိပြီ။ သူ လာခြင်းမှာ မိုက်ရူးရဲစိတ်ဖြင့် လာခြင်းမဟုတ်။ တစ်ဇောက်ကန်းစိတ်ဖြင့် လာခြင်း မဟုတ်။ ကိုယ်ကျိုးအတွက် လာခြင်းမဟုတ်။ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတို့ ကိုယ်စား ဘိသောပြည်နယ်ကို ခြိမ်းခြောက်ရန် လာခြင်းမဟုတ်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် လုံးဝမဟုတ်။ မလာဘဲနေ၍ မဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့် လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ မလာဘဲ မနေနိုင်သောကြောင့် လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချပြီးပြီဟု မန်နီလားလ် ပြောသည့် စကားသည် အကျယ် အကျယ် ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ ပြောသော စကား မဟုတ်။

ထိုအခြေအနေ အရှုပ်အထွေးမျိုးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဂိုဗင်ဒတ်စ် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ထိုအခြေအနေကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် ကာကာဂျီနှင့် မာဒူးတို့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည့် နည်းတူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်လည်း စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။

အက်ရှ်သည် ဇာတ်မဲ့သူ နိုင်ငံခြားသား ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်။ ထိုအဖြစ်ကို တွေးလိုက်မိလျှင် ဇာတ်ကြီးသည့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ဟိန္ဒူအမျိုးသမီးများသည် ခေါင်းခြီးခြံကို လုပ်၍ မည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ တွေ့ရိုးထုံးစံမရှိ။ ယခု ထိုထုံးစံကို ဖျက်ကာ မိန်းမပျိုများအား နိုင်ငံခြားသား

တစ်ယောက်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံ စကားပြောခွင့် ပြုခဲ့သည့်အတွက် ပြဿနာ ပေါ်ပြီ။

ထိုစဉ်က အက်ရှ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ခန့်ခန့်ချောချော။ မိန်းကလေးတွေ ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ လှလှပပ။ အိုးချင်းထားလျှင် အိုးချင်းထိ ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ ထင်သည်။

အမှန်က မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုသို့ဖြစ်ခွင့် မပြုသင့်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ကာကာဂျီကိုလည်းကောင်း၊ မူးလ်ရတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲမှ အပြစ်ဆိုမိသည်။

ရာဇကုမ္မာရီများကို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါသွားသူများသည် သူတို့၏ သက်သာ ချောင်ချီရေးနှင့် လုံခြုံရေးကို ဂရုပြုသင့်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ အထူးသဖြင့် ယခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးတော် အန်ပိုရာဘိုင်တွင် အဓိက တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် ယခုမှ ထိုအကြောင်းများကို တွေးနေ၍ အကျိုးမထူးပြီ။ ပြီးခဲ့သည်တို့လည်း ပြီးခဲ့ပြီ။ သခင်ဆပ်၏ မေတ္တာကို တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိ။

သခင်ဆပ်သည် ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ပါးပါးကို တစ်ဖက်သက် စွဲလမ်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ တစ်ဖက်ကမူ ဘာမျှ သိမည် မထင်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ဆုတောင်းသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သခင်ဆပ်၏ လုပ်နေပုံသည် ထိုအထက်ကို ဖျက်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့တွေးမိသည်နှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် စိုးရိမ်သည်ထက် စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။ ချစ်မိသူ ဆိုသည်မှာ ရွှေမြင်းမိုရ် တစ်တောင်လုံး ကိုပင် တုံးမှတ်၍ ခုန်တတ်ကြသည် မဟုတ်လော။

အခန်းထဲတွင် အချိန်အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဆာဂျီလည်း စကားမပြောရဲ။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် အက်ရှ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် လျှမ်းလာသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘာပြောမည်ကို အလိုလို သိနေလေပြီ။

‘အမတ်ချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားတွေမယ်ဗျာ၊ ဒါနောက်ဆုံး ကြိုးပမ်းခြင်းပဲ’

အက်ရှ်က ပြော၏။

‘သွားတွေလိုလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့အကြောင်းကို သခင်ဆပ် ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး၊ ပြီးတော့ မှူးမတ်တွေရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း သခင်ဆပ် နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါတွင် မကဘူး၊ ဘိသော နယ်သူ နယ်သားတွေရဲ့ အကြောင်းလည်း သခင်ဆပ် ဘာမှ မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သူတို့အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် သိချင်မှ သိမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာဒေဝီတွေကို မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းခွင့် ပြုခဲ့ရင် သူနှင့်တကွ သူတို့အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သတိပေးရလိမ့်မယ်၊ မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဖြစ်ရင် အက်ဂျမာက ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီဟာ လက်နက်ကိုင် တပ်တွေနှင့် ဆင်းလာပြီး သူနှင့်တကွ မှူးမတ်တွေကို ဖမ်းပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ဘိသောပြည်နယ်ကို ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ ပြည်ကြီးထဲကို ဆွဲသွင်းရလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုလည်း ပြောရလိမ့်မယ်’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘သခင်ဆပ် ပြောတာကို သူတို့က ဘယ်ယုံမလဲ၊ သူတို့ မယုံတာလည်း အပြစ် ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ မြောက်ပိုင်းမှာ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်၊ တပ်တွင်း

သူပုန်တွေကလည်း ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီကို တိုက်ဖို့ အားစုနေကြတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ဒီလောက် ချောင်ကျတဲ့ နေရာကလေးတွေမှာတောင် ရောက်နေပြီ။

‘သခင်ဆပ်ရဲ့တပ်ထဲက တိုင်းရင်းသား ခြေလျင်တပ်သားတွေတောင် ပါချင် ပါနေပြီလား မသိဘူး၊ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီဟာ အနောက်မြောက်ပိုင်း အာဖဂန်နစ္စတန် နယ်စပ်မှာ သူ့ကိစ္စနှင့် သူ အလုပ် များနေတော့ ဒီဘက်ကို လှည့်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဟိုလုပ် ဒီလုပ် လုပ်နေရင် ပတူအုံ တုတ်နှင့် ဆွသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

‘ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဆတ္တီးလုပ်တဲ့ သတင်းဟာ အာဏာပိုင်တွေရဲ့ နားကို တော်တော်နှင့် ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ရက်တွေ လတွေ တော်တော်ကြာတော့မှ ရောက်မှာ၊ သူတို့နား ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အချိန် နှောင်းနေပြီ၊ ဘာမှ လုပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဒီတော့ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ စပီးလားဆပ်ကို လွှတ်ပြီး အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးခိုင်းမယ်၊ ပြီးတော့ တော်ရုံသင့်ရုံ ဒဏ်ငွေချမယ်၊ ဒါလောက်ပဲ လုပ်မှာပဲ၊ ဒီလောက်ကတော့ ဘာအရေးလဲ၊ ဒဏ်ငွေဆောင် ဆိုရင်လည်း ပြည်နယ်ငွေတိုက်ထဲက ငွေကို ထုတ်ပြီး ဆောင်လိုက်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားတွေဆီက အခွန် တိုးကောက်လိုက်မှာပေါ့၊ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ အိတ်ထဲက စိုက်ရတာမှ မဟုတ်တာ’

ဆာဂျီက အက်ရှ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာလည်း ရှိသေးတယ်၊ အမတ်ချုပ်ကြီးဟာ လူအ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျား သူနှင့် လာတွေတာဟာ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီရဲ့ကိုယ်စား လာတွေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ၊ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် အနေနှင့် လာရင် ရုပ်ဖျက်ပြီး တိတ်တိတ်ပုန်း ဘာလာစရာ ရှိသလဲ၊ ဒါကို သူ စဉ်းစားမိမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမတ်ချုပ်ကြီးဟာ လူအ မဟုတ်လေတော့ သခင်ဆပ် သူ့ကို တားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟာဒေဝီတွေကိုလည်း မီးပုံထဲက ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သခင်ဆပ်ရဲ့အသက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အသက်ကို အခြောက်တိုက် အဆုံးရှုံးခံတာပဲ ရှိမှာပဲ၊ ခု သခင်ဆပ်တို့ဟာ ဆိုင်ရာက အမြဲစောင့်ကြည့်ခံနေရတဲ့ ကျွန်တော့် အိမ်ကို လာကြတယ်၊ သခင်ဆပ်ရဲ့အကြောင်းတွေ ပေါ်သွားရင် အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း ခေါင်းဖြတ်ခံရမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျတော့ သခင်ဆပ်တို့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတောင် ပြန်ပြောမယ့်လူ ကျန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မပြောနှင့်၊ သခင်ဆပ်တို့ကို လက်ခံတဲ့ အိမ်ရှင်တောင် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး’

အက်ရှ်သည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ပြိုင်ငြင်းမည် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် မငြင်းသာတော့။ ဇူလီ၏ အသက်ကို ကယ်ဖို့ အတွက် မိမိ တစ်ယောက်တည်း၏ အသက်ကို မဆိုင်းမတွ စွန့်လွှတ်ရန် အဆင်သင့် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အခြားလူ ရှစ်ဦး(ကျန်သုံးယောက်နှင့် အိမ်ရှင်၏ အိမ်သူ အိမ်သား ငါးဦး) တို့၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်ကိုမူ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိ။

အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နှင်းဆီရောင် နေခြည်နုသည် ရန်းမဟာ ဟော်နန်း၏ အမိုး ခိုနန်းများပေါ်သို့ ဖြာကျလျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်သည် ဂူကြီး ထိုင်ရင်း ဇူလီ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် နည်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူနည်းများက တစ်ခုထက် တစ်ခု ပို၍ အန္တရာယ်များကာ မဖြစ်နိုင်သည့် နည်းတွေချည်းသာ။

အကယ်၍သာ ဟော်နန်းထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့လျှင် မိန်းမဆောင်တွင် အစောင့်ကျသည့် တပ်သားကို ပစ်သတ်၊ မိန်းမဆောင် ဝင်းတံခါးကို ဝိတ်၊ ဇူလီကို အတင်း ဆွဲခေါ်၊ နံရံပေါ်မှ ကျော်၍ ဇူလီကို ကြိုးဖြင့်ချ၊ ရန်သူများက တံခါးကို အတင်းဖွင့်...။ မဖြစ်။ ထိုနည်းအတိုင်း လုပ်၍ မဖြစ်။

သို့ဝင်လျှင် အစောင့်ကျနေသည့် မိန်းမစောင့်များကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ရဦးမည်။ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့် ဆို့ရဦးမည်။ သူတို့ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်မပစ်ခဲ့လျှင်လည်း မိမိထွက်သွားသည်နှင့် တံခါးကို အတင်းဖွင့်ကာ အစောင့်များကို ခေါ်ကြဦးမည်။ သည်အတိုင်း စခန်းသွား၍ မဖြစ်သေး။

မိမိနှင့် ဆာဂျီတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းတွင် လက်နက် ငါးမျိုးလောက် ပါသည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့တွင်လည်း မြင်းစီး သေနတ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသည့်အတိုင်း ယနေ့ညတွင် မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်မည်ဆိုလျှင် ဟော်နန်းရှိသူများ အားလုံးသည် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်အလောင်း အနီးတွင် အလုပ်များနေကြလိမ့်မည်။ မိန်းမဆောင်တွင် အစောင့်အကြပ်တို့ နည်းပါးလိမ့်မည်။ အစောင့်အနေတို့လည်း ယခုညတွင် လျော့ပေါ့ ချထားလိမ့်မည်။

သို့ဆိုလျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ရှေ့က အဝင်ခိုင်းမည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ် ဆိုလျှင် မည်သူကမျှ အထူးတလည် စစ်မေးမည် မဟုတ်။ မိမိတို့က လက်နက်ကို လျှို့ဝှက်ကိုင်ဆောင်ပြီး နောက်မှ လိုက်သွားကြကာ မဟာဒေဝီနှစ်ဦးကို ကယ်ကြမည်။

သို့မဟုတ်သေးလျှင် မိမိသည် သမားတော် တစ်ဦး ဟန်ဆောင်လာသည် မဟုတ်လော။ မိမိက အာယုဗေဒ ဆေးပညာရှင် တစ်ဦး ဟန်ဆောင်မည်။ မဟာရာဇာကို ဆေးကုသရေးတွင် အကြံဉာဏ်ပေးသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် လိုက်ပါသွားမည်။ ဆာဂျီက မိမိ၏ တပည့်အဖြစ်၊ မန်နီလားလ်က ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တပည့်အဖြစ် ဆေးဝါးများကို ယူ၍ လိုက်လာခဲ့မည်။

ဟော်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိနိုင်တော့။ မိန်းမဆောင်ဘက်သို့ အလွယ်တကူ ကူးနိုင်ပြီ။ မိန်းမဆောင်ထဲသို့ ရောက်လျှင်မူ အလွယ်ကလေးမျှသာ။ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ကာနီးလျှင် သို့မဟုတ် ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် မိန်းမဆောင်ဘက်မှ ငိုသံ

ယိုသံများကို ကြားရမည် မူချ။ ထိုသို့ ဆူညံနေကြလျှင် မိမိတို့ဝင်သဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်ကြသည့်တိုင် အပြင်က သိနိုင်မည် မဟုတ်။

မိန်းမစောင့်များကို ဆာရီ၊ ရှောစောင် စသည်တို့နှင့် တုပ်၊ ပါးစပ်ကို အဝတ်စို့၊ ထိုဆာရီများ စောင့်များကို ဆက်၍ ကြိုးလုပ်၊ မြို့ရိုးကိုကျော်၍ အောက်က ရေမရှိသည့် ကျုံးခြောက်ထဲသို့ အသာချပေး၊ တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေချိန်တွင် မိမိတို့ အသာ ထွက်လာ...။

စီမံကိန်းက အန္တရာယ်တော့ ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးစေ ဇူလီကို ကံကြမ္မာလက်သို့ ဝကွက် ပစ်ထားခဲ့ရသည်ထက်မူ အများကြီးကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအတိုင်း မဖြစ်ခဲ့သော်....။

‘ဒါတွေ မဖြစ်ရင်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အက်ဂျမာကို လိုက်သွားပြီး အာဏာပိုင်တွေကို အတင်း ဝင်ပြောရမှာပဲ၊ ကြေးနန်းတွေများ မရောက်လို့လား၊ ရောက်ရင်လည်း အရေးမကြီးဘူးထင်ပြီး ချောင်ထဲ ထိုးထားလို့လား၊ ဒီအတိုင်း နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဇူလီကို မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းရတဲ့ အဖြစ်ကို ငါ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ တစ်နည်းတစ်လမ်းတော့ တွေ့အောင် ရှာရမယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး’ ဟု အက်ရိုက တွေးနေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို အသံထွက်သွားသည် မသိ၊ ဆာရီက ပြောတော့မှ သူ့ပါးစပ်မှ အသံထွက်နေကြောင်းကို သူ သတိထားမိတော့သည်။

‘ဘာ၊ ဇူလီ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ မကယ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းကို ကယ်ပြီး ထွက်လာမယ်၊ ဟုတ်လား’

ထိုအခါကျမှ အက်ရိုသည် သတိပြန်ရကာ

‘မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်... ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးပုံထဲကို ဆင်းရင်လည်း နှစ်ယောက်အတူ ဆင်းရမှာပါ၊ ကယ်ရင်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ကယ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက...’

အက်ရိုက သူ့စီမံကိန်းကို ရှင်းပြသည့်အခါတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် ဆာရီတို့သည် နားထောင်လျက် ရှိ၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကမူ မည်သို့မျှ မပြော။

စကား တသွင်သွင်ပြောတတ်သည့် ဆာရီကသာလျှင် တစ်ခါတစ်ခါတွင် ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ တစ်ခါ တစ်ခါတွင်လည်း ခေါင်းယမ်းလိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့စကားဆုံးသည့်အခါတွင် ဆာရီက

‘အင်း အောင်မြင်မယ် ဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟော်ထဲက ထွက်နိုင်ရုံလောက်နှင့်တော့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ မိုးချုပ်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့တံခါးတွေကလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြေးပေါက် မှားနေမှာ၊ မိန်းမဆောင်ထဲက မိန်းမတွေကို ကြိုးနှင့် တုပ်ပြီး ထားခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မနက်လင်းလို့ မြို့တံခါးဖွင့်မှ ထွက်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဘဲ နေမတဲ့လား’

အက်ရိုက

‘မြင်းတွေကိုတော့ မြို့ရိုး အပြင်ဘက်မှာ ထားရမှာပေါ့၊ မြို့ရိုးအပြင်ကို ရောက်ဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟော်နန်း မြို့ရိုးထဲက အစောင့်ကို ရိုက်ပြီး ကြိုးနှင့် ခုန်ချ ထွက်ရမှာပေါ့၊ အဆင်ပြေရင် မိုးမလင်းခင် ဘူတား စောင့်နေတဲ့ နေရာ ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီ အကြံအစည်ဟာ ခက်ခဲပြီး အန္တရာယ် များတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ စွန့်စားရတယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အဆင်မသင့်ရင် ဒုက္ခများသွားနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုး ကံကောင်းလို့ပဲ အောက်မေ့ရမှာပေါ့၊ လုပ်တော့ လုပ်ရမှာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘သခင်ဆပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ’ ဟု ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့်...’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ဟော်နန်းထဲကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ဝင်ရတာဟာ နောက်ဆုံး ဝင်ရတာပဲ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ပြောစကားအရ ဆိုလျှင် မဟာရာဇာ၏ မှူးမတ်များသည် မဟာဒေဝီ ရှုရှီလာတွင် သမီးငယ် မွေးဖွားသည်ဟု သိရသည့်အချိန်မှစ၍ ဟော်နန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူ တစ်ယောက်အား ရွေးချယ်ပေးရန် မဟာရာဇာကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသည် ဆို၏။ မဟာရာဇာ နာမကျန်းဖြစ်သည့်အခါတွင်မှ အားလုံးကပင် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူကို ရွေးချယ်ပေးရန် ထပ်မံ တင်ပြလာခဲ့ကြပြန်သည်။

သို့ရာတွင် မဟာရာဇာသည် ထိုကိစ္စကို လက်မခံ။ သူ နာမကျန်းဖြစ်ခြင်းသည် အာဂန္တုမျှသာ ယူဆခဲ့သည်။ ကျန်းမာလာသည့် အခါတွင် မိမိ၌ သားယောက်ျားကလေးတွေ မွေးဦးမည်၊ ထိုသားယောက်ျားကလေးများအား လက်ရုံးရည် ပြည့်ဝသော အရိုက်အရာဆက်ခံသူများ ဖြစ်အောင် မွေးမြူမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း ရှိခဲ့သည်။

မဟာရာဇာတွင် သားယောက်ျားလေး ဟူ၍ မရှိဘဲ ကျန်းမာ သန်းစွမ်းခြင်း မရှိသည့် သမီးတော် နှစ်ဦးသာ ရှိရာ (ထိုသမီးတော် များမှာလည်း သားယောက်ျားလေး မမွေးသည့်အပြင် သူတို့၏ ကြင်ရာတော်များကိုလည်း မဟာရာဇာ နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။) အခြား ဆွေနှီးမျိုးစပ် တစ်ဦးဦးကို အရိုက်အရာပေးခြင်းဖြင့် သူမျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို အပျက်မခံနိုင်။ နောက်ဆုံး အချိန် အထိ သူ့ထီးနန်းကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်း မပြုရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

ယနေ့ မနက်အထိ မဟာရာဇာကို မည်သူမျှ ပြော၍ မရ။ ယနေ့ မနက်တွင်မူ ... မဟာရာဇာသည် မိမိကွယ်လွန်တော့မည်ကို သိလိုက်လေပြီ။ (မိမိ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည့် မီးပုံကို မီးစတင် ရှို့ရမည့် သားယောက်ျားလေး ထွန်းကားခြင်း မရှိသူတို့ ကျဆင်းရမည့် ငရဲသို့ မိမိ သွားရတော့မည်ကို သိလိုက်လေပြီ။)

ထို့ကြောင့် မဟာရာဇာ စော်ဘွားသည် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူ တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး မျှော်လင့်ကြသည့် အတိုင်း အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သားလည်း မဟုတ်။ သူ့လူယုံတော်များထဲမှလည်း မဟုတ်။

မိမိ၏ အမေဘက်မှ ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်စပ်သည့် ဆွေမျိုး တစ်ယောက်၏ အငယ်ဆုံး မြေးကလေးတစ်ယောက်ကို အရိုက်အရာ ဆက်ခံသူအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုသူငယ်၏ အဘိုးမှာ ကာရိကုတ်ပြည်နယ်မှ သတို့သမီးများ ရောက်လာစဉ် သူတို့ကို လာရောက်ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည့် အမှုထမ်း တစ်ဦးဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် မှူးမတ်များသည် မဟာရာဇာ၏ အမိန့်အရ ထိုသူငယ်ကလေးကို အလျင်အမြန် အခေါ်လွှတ်ကာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ အခမ်းအနားများကို ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ကြရသည်။

မဟာရာဇာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မိမိတို့သားများ အရိုက်အရာ ဆက်ခံရလေမည်လောဟု မျှော်လင့်ထားသူတို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကြသည့်တိုင် မိမိတို့ ပြိုင်ဘက်ထဲမှ မဟုတ်ဘဲ အညတရထဲမှ ခြောက်နှစ်သား သူငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည့်အတွက် အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားကြ၏။

မဟာရာဇာသည် အခမ်းအနားများကို လုပ်ရသဖြင့် အတော်အတန် ပင်ပန်းသွားကာ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် အားပြတ်၍ သတိ လစ်သွားခဲ့သည်။

‘မဟာရာဇာကလည်း ကျွန်တော့်ကို မသိတော့ဘူးပျ။ တခြားသူတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘူး။ မှူးမတ်တွေနှင့် သူ့သမားတော်တွေဆိုရင် မဟာရာဇာ သတိလစ်သွားတာနှင့် ကျွန်တော့်ကို လူနာခန်းက မောင်းထုတ် လိုက်ကြတာပဲ။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်ကို သိပ်မကျေနပ်နေတဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဟော်နန်းထဲ ခြေချခွင့် မပေးဖို့ အကျပ်ကိုင်ကြတယ်။’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဟော်နန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ရှေ့က တင်ပြီး သခင်ဆပ်တို့ တစ်တွေ ဟော်နန်းထဲကို ဝင်ဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အစောင့်ကို ပစ်သတ်ပြီး ဟော်နန်းထဲ အတင်းဝင်မယ် ဆိုတာကတော့ လုံးလုံးကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ သက်သက် စိတ်ရှုံးပေါက်တာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ရှင်ဘုရင်တို့ မဟာရာဇာတို့ ဆိုတာ သူ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခန်းထဲမှာ အသာကလေး သေသွားရတာမှ မဟုတ်တာ။’

‘ဒီနေ့ည ဆိုရင် ဟော်နန်းမှာ အစောင့်တွေ အရင်ကထက် ပိုချတော့မယ်။ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတဲ့ အတွက် ဟော်ထဲမှာလည်း လူတွေ အိပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စကြိုလမ်းတွေ၊ ရင်ပြင်တွေမှာ ဒီသတင်းကို စောင့်ပြီး နားထောင်နေတဲ့ ဟော်နန်းသူ ဟော်နန်းသားတွေနှင့် ပြည့်နေမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဟော်နန်းထဲမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ရှိလေတော့ အမတ်ချုပ်ကြီးကလည်း အခန်းတိုင်း တံခါးတိုင်းမှာ အစောင့်တွေ ထားမှာပဲ။’

‘ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဟော်နန်းမှာ သုံးတဲ့ ကျောက်စိမ်း ပန်းစိုက်အိုးတွေ၊ ရွှေပန်းကန် ငွေပန်းကန်တွေကို သူများလက် မပါအောင် အစောင့်အကြပ်ကို သေသေချာချာ ထားမှာပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူချင်းယူရင် သူပဲ ယူမှာပေါ့။ အခြားလူရဲ့ လက်ထဲကို ဘယ်မှာ အပါခံပါ့မလဲ။’

‘အေးလေ၊ ဒါကတော့ သူတို့ ဟော်ထဲမှာ ကြားရတဲ့ အတင်းအဖျင်းကို ပြောပြတာပါ။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဟော်ထဲကို လက်နက်နှင့် အတင်းဝင်မယ်ဆိုတာကတော့ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒုက္ခ တွေမှာပဲ’

အက်ရိုက မည်သို့မျှ မပြော။ သို့ရာတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ စကားကို ထောက်ခံကြောင်း သူ့မျက်နှာက ပြနေသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က လေသံ ခပ်အေးအေးဖြင့်

‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အသက်ကို နှမြောလို့ အသက်စွန့်ရမှာ ကြောက်လို့ သခင်ဆပ်ကို တားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်ဆပ်ရဲ့ အကြံအောင်မြင်ဖို့ နည်းနည်းကလေး မျှော်လင့်ချက် ရှိတယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် လုပ်ရဲပါတယ်။ ခုဟာက ကျွန်တော်တို့လည်း ဒုက္ခရောက်မယ်၊ ဒါတင်မကဘူး။ သခင်ဆပ် ကယ်ချင်တဲ့ မဟာဒေဝီ နှစ်ဦးဟာလည်း မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းရတာထက် ဆိုးတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ။’

‘ဒီတော့ သခင်လေးကို ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးချင်တာကတော့ ရှေ့လောတကြီး မလုပ်ပါနှင့်၊ အချိန်ယူပြီး စောင့်ပါ။ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ဆတ္တီးလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို ကြည့်မနေပါဘူး။ အချိန်မီ တားကြမှာပါ။ သူတို့လည်း ဒီလောက်ဆိုရင် အစီအစဉ်တွေ ချပြီးလောက်ရောပေါ့။ ခုသခင်ဆပ်ရဲ့ အစီအစဉ် အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း သေကုန်မယ်၊ ဒီအထဲမှာ ပစ်တာ ခတ်တာတွေကြောင့် ကြားထဲက လူတွေလည်း သေကြဦးမယ်။ မဟာဒေဝီ နှစ်ဦးလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါးတစ်ကောင် အတွက် ဒေလီမြို့ကို အဆုံးခံတယ်ဆိုတဲ့ စကားလို ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ခံမှာလား’

ဆာရိုက ကြားဖြတ်၍

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာကြီး ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဟော်ထဲကို ပြန်ဝင်ခွင့် မရတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကကော ဘယ့်နယ့်လုပ် ဝင်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ အတင်း ပစ်ခတ်ဝင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သက်သက်မယ့် အရူးထတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ထုံချင် ထုံမယ်၊ အချင် အမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရူးတော့ မရူးဘူးဗျ၊ သခင်ဆပ်လည်း ရူးမယ်လို့ မထင်ဘူး’

အက်ရှ်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ခုထိတော့ မရူးသေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ရင်ဖြစ်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေတုန်းပဲဗျ၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းတာကို ဒီအတိုင်း...’

အက်ရှ်သည် ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကမူ သူ့ကို ဆေးဆရာ မျက်စိဖြင့် ကြည့်လိုက်ကာ အက်ရှ် ရူးသွပ်တော့မည့် အချိန်သည် မဝေးတော့ဟုပင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။

အက်ရှ်သည် လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်လုံးလုံး စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခု ထိုဒဏ်သည် ထင်ရှားပြစ ပြုနေလေပြီ။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့လာသည်နှင့်အမျှ အားတင်းခဲ့သည့် ဇောကြောင့် လူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ သူ့အာရုံကြောများသည် တင်းမာကာ ပြတ်ထွက်လုဆဲ အခြေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ယခု ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် အက်ရှ် ကိုယ်တိုင်သည် သူတို့အဖို့ အန္တရာယ် ဖြစ်နေလေပြီ။

ယခု နောက်ဆုံးပေးသည့် အကြံဉာဏ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ဈာပန လူအုပ်ကြီးထဲအလယ်တွင် မီးပုံဆီသို့ လျှောက်လာသည့် မဟာဒေဝီနှစ်ဦးကို

အတင်းဆွဲခေါ် ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ဤသို့ လုပ်ခြင်းသည် ရူးသွပ်ခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအတိုင်း စဉ်းစားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် အကယ်၍သာ ထိုသို့ လုပ်ခဲ့လျှင် နဂိုကမှ ဘိသော ဇော်ဘွား ကွယ်လွန်သည့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသော လူအုပ်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးကာ သူတို့ကို မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေသွားအောင် လုပ်ကြမည် မူရ။ လူအုပ်ကြီးသည် သူတို့ တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကို ဖျက်ဆီးရမည်လောဟုဆိုကာ မိမိတို့တစ်သိုက်ကို အရိုး တခြား အသား တခြား အရေ တခြား ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ထိုအကြံအစည်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် အက်ရှ်အား အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြမည် ပြုသေးသည့်တိုင် သူလည်း တွေးမိလိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ ဘာမျှ မပြောတော့။

အက်ရှ်လည်း တွေးပြီးသား ဖြစ်၏။ အလွန်တရာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည့် လူအုပ် တစ်အုပ်သည် ကျားနာ တစ်ကောင်၊ မုန်ယိုနေသော ဆင် တစ်ကောင်ထက် ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း၊ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်းကို သူ မသိမဟုတ်။ ပရမ်းပတာ လူအုပ် တစ်အုပ်သည် မြွေဟောက်ခေါင်းကဲ့သို့ မြင်မြင်ရာကို ရန်ရှာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇူလီကို ကယ်ရာတွင် ထိုနည်းကို သုံး၍ မဖြစ်။

အက်ရှ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်က လှုပ်ရှားရမည်ကိုပင် ဝန်လေးသည့်နယ်။

‘အေးလေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီထက် ပိုပြီး မပြောတတ်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ မန်နီလားလ်တို့မှာ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ် ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပြပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီနေ့ည တစ်ညတော့ စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို

မဟာရာဇာရဲ့အသက်ဟာ ခံနိုင်သေးတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ကြံဖို့ ဖန်ဖို့ တစ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ရှိသေးတာပဲ။ သူလည်း ချက်ချင်း သေချင်မှ သေဦးမှာပေါ့’

ဝိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ဒါတော့ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပေါ့လေ။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ အာဏာပိုင်တွေက လက်နက်ကိုင်တပ် ပို့ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတော့တာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အက်ဂျမာက နိုင်ငံရေးဝန်ထောက် ရောက်ချင် ရောက်လာမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့ သခင်ဆပ် ဒီညမှာ ကောင်းကောင်း အိပ်ပါ။ ပင်ပန်းနေတုန်းမှာ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်တာဟာ အမှန်ထက် အမှားဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သခင်ဆပ် စိတ်ရော ကိုယ်ရော အနားယူပါ။ သတင်းထူးရင် နည်းလမ်း ရှာလို့ရရင် မန်နီလားလ်ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်မယ်’

ဝိုဗင်ဒတ်စ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ယှက်ကာ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ မန်နီလားလ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ လိုက်ပို့ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဗျို့၊ ရောင်းရင်း၊ ဘယ်သွားမှာလဲ’

သူတို့နေသည့် နေရာသို့ မပြန်ဘဲ ထိုရပ်ကွက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းကြားကလေး တစ်ခုထဲသို့ အက်ရှ်က ချိုးဝင်လိုက်သဖြင့် ဆာဂျီက သံသယဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆတ္တီးလုပ်တဲ့ မြို့တံခါးကို သွားမလို့၊ သူတို့လာမယ့် လမ်းတွေ၊ သူတို့ အသုဘ ချမယ့် လမ်းတွေကို ကြည့်ထားရမယ်လေ။ အာဏာပိုင်တွေက အရေးယူလိမ့်မယ် ထင်လို့ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့တာ။ အမှန်ကတော့ ဒီလမ်းတွေကို စောစောစီးစီးကတည်းက လေ့လာထားရမယ်ဗျ’

ဆတ္တီး တံခါးသို့ သွားသည့် လမ်းမှာ ရန်းမဟာ ဟော်နန်း မိန်းမဆောင်ဘေးမှ ဖြတ်သွား၏။ ခဏကြာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်းမှောင်သော မြို့ရိုးတံတိုင်းကြီး တစ်နေရာကို ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် တံခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခု အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တံခါးက မထင်မရှား။ လူနှစ်ယောက် ရင်ပေါင်တန်း၍ ဖြတ်သွားနိုင်ရုံလောက်သာ ရှိ၏။ တံခါးတွင် ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် အရုပ်တွေ၊ ကနုတ်ပန်းတွေ ရေးထားသည့်နယ်။

သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ကနုတ်ပန်းလည်း မဟုတ်။ အရုပ်တွေလည်း မဟုတ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာက ထိုတံခါးမှ နေ၍ မီးသဂြိုဟ်ရာ မီးပုံဆီသို့ သွားခဲ့ကြသော မဟာဒေဝီများ၊ မောင်းမများ၏ လက်ဗွေရာများ ဖြစ်၏။ သူတို့ လက်ချောင်းရာတွေက သေးသေးသွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း။ လက်ချောင်းရာ အထောင်အသောင်းများစွာ။

ထိုလက်ချောင်း သေးသေးသွယ်သွယ်တို့၏ လက်ရာများကို ယခင်တစ်ခေါက် ဘိသောသို့ သူ လာခဲ့စဉ်က အက်ရှ် မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ သည်တစ်ချို့တွင်မူ အက်ရှ်သည် ကြည့်သည်ဆိုရုံ တစ်ချက်မျှသာ ကြည့်လိုက်၏။

သူ စိတ်ဝင်စားသည်က ဆတ္တီးတံခါးပေါ်မှ မဟာဒေဝီတို့၏ လက်ဗွေရာများ မဟုတ်။ ထိုတံခါးမှ မီးသဂြိုဟ်သည့် လောင်တိုက်သို့ သွားရာ အသုဘ ပို့ဆောင်မည့်လမ်း ဖြစ်၏။ မီးသဂြိုဟ်မည့် ကွင်းပြင်မှာ မြို့နှင့် အတော် အလှမ်းဝေးသည်။ နေဝင်သည်နှင့် မြို့တံခါးများ ပိတ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်တို့အဖို့ မြို့ပြင်တွင် ကြာကြာအချိန် မဖြုန်းနိုင်။

အက်ရှ်သည် ဆာဂျီကို ရှေ့ဆောင်ကာ ရန်းမဟာ ဟော်နန်း ဆတ္တီးတံခါးမှ အနီးဆုံးတွင် ရှိသည့် မိုရီးတံခါးသို့ လမ်းကွေ့ လမ်းကောက်ကလေးများ အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်လိုက်သည့်အခါတွင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းသော ဖုန်ထူထူ လမ်းကလေး တစ်လမ်းအတိုင်း တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ မရှိ။ အကာအကွယ် ဟူ၍ မရှိ။ သို့ရာတွင် အသွားအလာကမူ ထူထပ်သည်။ အများအားဖြင့် ခြေကျင် သွားလာသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ခရီးသွားများသည် မြို့ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် သွားနေကြသည်။

‘ရှေ့နားကျရင် လက်ယာဘက်ကို ချိုးသွားတဲ့ လမ်းကလေး တစ်လမ်း ရှိတယ်ဗျ။ ဒီနားမှာ ကျွန်တော် မြင်း ဖြတ်စီးနေကျ၊ ဒါပေမဲ့ သချိုင်းဂူတွေနှင့် မီးသဂြိုဟ်တဲ့ ကွင်းဘက်ကိုတော့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ အေးလေ အဲဒီတုန်းကတော့လည်း...’

အက်ရှ်က စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ မြို့ဘက်သို့ သွားနေသည့် နွားကျောင်းသားကလေး တစ်ဦးကို ရပ်တန့်ကာ မီးသဂြိုဟ်ကွင်းသို့ သွားသည့် လမ်းကို မေးနေသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဂေါ်ဝီနိုကို ပြောတာလား၊ မဟာရာဇာတွေ သဂြိုဟ်တဲ့ နေရာကိုတောင် မသိဘဲကိုး၊ ဦးလေးတို့က ဧည့်သည်တွေ ထင်တယ်၊ ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျ၊ သချိုင်းဂူက ပြာသာဒ်တွေကို သစ်ပင်တွေကြားကနေ မြင်ရတယ်၊ ဒီကနေပြီး ခဲတစ်ပစ်လောက် ဆက်လျှောက်ရင် ရောက်သွားမှာပါ၊ ဦးလေးတို့က တရားထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် မဟာရာဇာရဲ့ ဈာပနအတွက် စီစဉ်ရအောင် သွားတာလား၊ မဟာရာဇာရဲ့ ဈာပနကတော့ တော်တော် စည်မှာပဲ ခင်ဗျ၊ တကယ့်ပွဲတော်ကြီးလို နေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာရာဇာက ကံတော် မကုန်သေးဘူး ထင်တယ် ခင်ဗျ၊ ကံတော် ကုန်တယ်ဆိုရင် စည်တွေ မောင်းတွေ တီးသံ ကြားရမှာပေါ့၊ အဖေက ပြောတော့ စည်သံ မောင်းသံတွေဟာ ဟို ရိမ်ဘာကတောင် ကြားရသတဲ့’

အက်ရှ်က သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ တစ်ပဲ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်မိသည်တွင် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့ ခွဲထွက်သွားသည့် လမ်းကလေး တစ်လမ်း တွေ့ရ၏။

ထိုလမ်းကလေးမှာ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးကဲ့သို့ ဖုန်တသောသော ထလျက် ရှိ၏။ လှည်းဘီးရာများ မရှိ။ ဆိတ်ခြေရာ နွားခြေရာ အနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ပွစာတက်လျက် ရှိသော မြင်းခြေရာများကို တွေ့ရသဖြင့် မကြာသေးမီက မြင်းသမားများ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မြင်းစီး သွားကြောင်းကို သိနိုင်သည်။

‘လောင်တိုက်ထားဖို့ နေရာကို လာကြည့်သွားကြတာနှင့် တူတယ်’ ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

အက်ရှ်ကမူ မည်သို့မျှ မပြော။ ခေါင်းကို ညိတ်ပြရင်း ရှေ့တူရ သစ်ပင်အုပ်များဆီသို့သာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ညနေခင်းသည် အသံဗလံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်။ ဆိတ်မြည်သံ၊ နွားအော်သံ၊ နွားကျောင်းသားတို့၏ ပလွေသံ၊ ချိုးငှက်တို့၏ တန္တံ့ ကူသံ၊ ခါတွန်သံ၊ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တအိအိ မြည်သော လှည်းဘီးသံ။

ဪ သာယာ နာပျော်ဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသည့် လူလောက၏ အသံဗလံတွေ။ နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေကျ ကြားနေကျ ဖြစ်သော်လည်း မရိုးနိုင်။ နားထောင်၍ မငြိုးနိုင်။ မကြာမီ သည်နေရာသို့ ရောက်လာမည့် လူအုပ်ကြီး၏ တိုးဝှေ့သံ၊ စကားပြောသံ၊ ငိုယိုသံနှင့်မူ တခြားစီ။

ထိုနေ့ရောက်လျှင် သည်နေရာထိအောင် မြင်းဖြင့် လာ၍ မဖြစ်။ ဉာဏ်ကျယ်ကို တစ်နေရာရာတွင် လှန်ပစ်ခဲ့ရလိမ့်မည်။

သည်နေရာတွင် ဈာပနကို လာကြည့်ကြသည့် ပရိသတ်များ အပြင် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ် နောက်မှလည်း ဒီလှိုင်းကြီးများ အလိပ်လိပ် တက်လာသကဲ့သို့ လူတွေ လူတွေ ဖွေးဖွေး လှုပ်နေလိမ့်မည်။

တစ်ခုမူ ကောင်းသည်။ သည်လောက် များပြားလှသည့် လူတွေ အသင်္ချေ အနန္တထဲတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ မှတ်မိကြမည် မဟုတ်။ သူသည်လည်း တခြားသော ပွဲကြည့် ပရိသတ်များထဲမှာ မထင်မရှား။ သာမန်မျှ အညတရမျှသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

မြင်းကြီးစီးလာသည်ဆိုလျှင် သူ့ကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း သည်မျှ များပြားသော ပရိသတ်ကို မမြင်ဖူးသေး။ ပရိသတ်တွေထဲတွင် လန့်ဖျပ်ကာ ဝရန်းသုန်းကား လုပ်ချင် လုပ်နိုင်သေးသည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ လိုက်ပါလာသည့် ဆာဂျီက

‘မဟာဒေဝီကို ဝင်လုဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ လောင်တိုက်ထားတဲ့ ကွင်းက မြို့ရဲ့ တခြားဘက်မှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အခွင့်အလမ်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဟာဒေဝီတွေကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲက ဖောက်ထွက် လာနိုင်ခဲ့တယ်ပဲ ထားဦး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေ ဆီးနေတယ်၊ ဟိုဘက်ကျတော့လည်း ရေကန်ကြီး ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ ပြန်လှည့်ထွက်ရင် မြို့ဘက်ကိုပဲ ပြန်လှည့်ထွက်ရမှာ’

ဆာဂျီက မြို့ဘက်သို့ မေးငဲ့ပြ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘သိရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လာကြည့်နေသေးသလဲဗျာ’

ဆာဂျီ၏ အသံမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် အသံ။

‘တစ်ခုခုကို မဆုံးဖြတ်ရသေးခင်မှာ နေရာ အနေအထားကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်လို့ပါ၊ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကြံဖန် လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်လည်း အားမလျှော့ပါနှင့်ဦး’

မြင်းခွာရာများသည် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေး တစ်ခုအနားတွင် ဆုံးသွား၏။ မြင်းသမားများသည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် မြင်းပေးမှ ဆင်းပြီး တောအုပ်ထဲသို့ ခြေကျင် ဆင်းကြည့်ကြဟန် တူသည်။

အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတွေ ကြားထဲမှ လမ်းကလေးအတိုင်း တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ ခဏကြာလျှင် သစ်ပင်အုပ်များ ဆုံးသွားကာ ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ရှေးဟောင်း မြို့ပျက်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပြာသာဒ် အဆောင်ဆောင်ဖြင့် ရှိသော ဝတ်ကျောင်းကြီးများနှင့် ဟော်နန်းလိုလို အဆောက်အအုံများကို သစ်ပင်များ ကြားမှ မြင်ရသည်။

ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် အဆောက်အအုံတွေချည်း။ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံများဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်း၍ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ကာ ဝတ်ကျောက်ကြီးများဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ဂူသင်္ချိုင်းကြီးတွေ။ နံရံနှင့် မုခ်များတွင် ပန်းကြွပန်းရုပ်တို့ ရေးခြယ်လျက်။ တချို့ အဆောက်အအုံကြီးများဆိုလျှင် သုံးလေးထပ် မြင့်ကြသည်။ တချို့က အမိုးရုံးရုံးကြီးတွေဖြစ်။

ထိုအဆောက်အအုံ တစ်ခုစီသည် မဟာရာဇာတစ်ဦးစီ သို့မဟုတ် မဟာဒေဝီ တစ်ဦးစီကို ကိုယ်စားပြု၍ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်များကို လောင်တိုက်သွင်းရာ နေရာတွင် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်က သင်္ချိုင်းဂူနှင့် မတူ။ ဝတ်ကျောင်းကြီးတွေနှင့် တူနေသည်။

သချိုင်းဂူ တစ်ခုစီ၏ ရှေ့တွင်လည်း ရေကန်တစ်ခုစီ ရှိသည်။ လာ၍ ဝတ်ပြုသူများ ဝတ်မပြုမီ ကိုယ်လက် ဆေးကြော သန့်စင်ရန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကန်များကို မည်သူမျှ အသုံးပြုဟန် မတူကြ။ ရေသည် ငြိမ်၍ စိမ်းလျက် ရှိပြီး ပေါင်းပင်များ၊ ဗေဒါပင်များ ဖုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

အများအားဖြင့် အဆောက်အအုံများ၊ ပြိုပျက်လျက် ရှိကြလေပြီ။ မိုးဒဏ် လေဒဏ်တို့ကြောင့် ပျက်စီးနေသော မုခ်ဦးများ၊ စုလစ်မွန်းချွန်များ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်များ၊ နံရံများကြားတွင်မူ ခိုများ၊ ကြက်တူရွေးများ၊ ဇီးကွက်များသည် သိုက်မြုံဆောက်ကာ ရွာတည်လျက် ရှိကြ၏။

အမိုး မရှိတော့သော ကျောက်နံရံများပေါ်တွင်မူ မျောက်များက တပ်ချီ၍ ဆော့ကစားလျက်။ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက်တို့က တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင်ရန်ဖြစ်လျက်။ ငှက်များ၊ မျောက်များနှင့် ရေကန်ထဲတွင် ခါးအထိ ဆင်းကာ တရားကျင့်နေသည့် ဆာဒူး တစ်ယောက်တို့မှ လွဲလျှင် ထိုနေရာသည် လူသူကင်းမဲ့ကာ အထီးကျန်ဖြစ်သော နေရာမျှသာ။

အက်ရှ်သည် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို စီမံကိန်းချနေသော စစ်ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦး၏ မျက်စိဖြင့် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်ကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။

တစ်နေရာတွင် ရှင်းလင်းထားသည့် ကွက်လပ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုကွက်လပ် တွင် မဟာရာဇာအတွက် လောင်တိုက်ဆောက်ရန် နေရာ ဖြစ်ရမည်။ ဖုန်ထဲတွင် ခြေရာများစွာ တွေ့ရသည်ကို ထောက်သော် မကြာမီက လူတော်တော်များများ လာကြည့်ခဲ့ကြောင်းကို သိသာနိုင်သည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်တို့အတွက်လည်း နေရာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိသည်။ အနီးရှိ သချိုင်းဂူ အမိုးတစ်ခုပေါ်မှ ဆိုလျှင် ပစ်ကွင်း ကောင်းကောင်းရနိုင်သည်။

ဆာဂျီက အက်ရှ်၏ လက်မောင်းကို တို့လိုက်ရင်း လေသံကလေးဖြင့်

‘အလို ဟိုမှာ မြင်ရဲ့လားဗျို့၊ ငြိမ်းစင်တွေ ထိုးထားပါကလား၊ ဘာများ လုပ်မလို့ပါလိမ့်’

အက်ရှ်က သူ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ အနီးရှိ ဝတ်ကျောင်းလိုလို သချိုင်းဂူထိပ်တွင် ဝါးဖြင့် ငြိမ်းများ ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ခေါင်းမြီးခြုံ အမျိုးသမီးတွေ ဈာပနကို ကြည့်ဖို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဇနီးတို့ သူ့သမီးတို့ ဘာတို့နေမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကနေ ကြည့်တော့ လောင်တိုက်သွင်းတာကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတာပေါ့’

သာမန် ဆင်းရဲသား မိန်းမတွေက မဟာဒေဝီနှစ်ဦး မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းသည်ကို ကြည့်လိုသည်မှာ ဘာမျှ မဆန်း။ ယခုမူ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးများကိုယ်တိုင်က ထိုပွဲမျိုးကို အရသာခံ၍ ကြည့်လိုသည်ကို သိရသည့်အခါတွင် အက်ရှ် အော်ဂလီ ဆန်သွားသည်။

အက်ရှ်သည် ဂူသချိုင်းများကြား ဖြတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ကြည့်၏။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည့် ကန်ရေပြင်တွင် တံတိုင်းများ၊ ပြာသာဒ်များက အလှကြည့်လျက်။

ဆာဂျီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

‘ပြန်ကြပါစို့ဗျာ၊ ဒီနေရာကြီးကို ကြည့်ရတာ ကျက်သရေ မရှိပါဘူး၊ နေလည်း ဝင်တော့မယ်၊ ကျွန်တော်သာဆိုရင်တော့ မဟာရာဇာရဲ့ ရွှေတိုက်ထဲက ရွှေတွေ အကုန်ပုံပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ဒီနေရာကို ညဆိုရင် ဘယ်နည်းနင့်မှ မလာဘူး၊ ကဲ ကြည့်ချင်တာတွေ ကြည့်ပြီးပြီ မဟုတ်လား’

‘ပြီးပါပြီ သွားကြစို့’

မိုးရိုး တံခါးသို့ ရောက်သည်အထိ အက်ရှ် စကား တစ်လုံးမျှ မပြော။ ဆာဂျီကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ တိတ်ဆိတ်လျက်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် ဂူသင်္ချိုင်း မြို့တော်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ၌ ဆာဂျီ၏ ရင်ထဲတွင် များစွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ မိမိသည် ဤကိစ္စကြီးထဲတွင် ဆတ်ဆော့၍ ပါမိခဲ့လေခြင်းဟု နောင်တရ၍ မဆုံး။

မဟာဒေဝီများ မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာနီးတွင် အတင်း စွတ် ဝင်ကယ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် အက်ရှ် ဝန်ခံပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုကို ကြိတ်ကြိနေကြောင်းကို ဆာဂျီ သိ၏။ အက်ရှ်သည် မည်သူ့အကူအညီကိုမျှ တောင်းခံခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ တစ်ယောက်တည်း အကောင်အထည် ဖော်တော့မည်ကို သူ သိသည်။ မတတ်နိုင်။ သူ့သဘောနှင့်သူ ရှိလိုရာ ရှိစေတော့။ သူ့ကို သွားတား၍ အကြောင်းထူးဖွယ် မမြင်။ သို့ရာတွင် ဒုက္ခတွေ့မည်မှာ ဗေဒင် မေးစရာ မလို။

သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသည့်အတိုင်း သူ ပြဿနာ ပေါ်လျှင် မိမိတို့အားလုံးလည်း အသတ်ခံရမည် မချ။ ဘူတားကမူ မြို့ပြင်မှ နေ၍ မိမိတို့ကို မည်မျှ ကြာသည့်တိုင်အောင် စောင့်နေရှာမည် မသိ။

ထိုညက မြို့ထဲတွင် ခါတိုင်းထက် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်။ မဟာရာဇာ ကံတော်ကုန်တော့မည် ဆိုသည့် သတင်းသည် ကျေးရွာအနှံ့သို့ ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် နယ်သူ နယ်သားများသည် သူတို့ အရှင်သခင်၏ ဈာပန အခမ်းအနားကို ကြည့်ရန် ရောက်လာကြ၏။

ဆတ္တီးလုပ်သည်ကို မြင်ရလျှင် ကုသိုလ်ရသည်ဟု ယူဆကာ လာကြည့်ကြ သူတွေကလည်း မနည်း။ တစ်မြို့လုံး ထိုအကြောင်းကို အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောဆိုလျက်။ ဘုရားကျောင်းတိုင်းတွင် တည်းခိုသူတွေ ပြည့်နေပြီ။ ညနေ မိုးချုပ်သည်နှင့် ဟော်နန်းရှေ့က ကွက်လပ်တွင် လူတွေ စုရုံးကာ သတင်းကို စောင့်နေကြသည်။

ခါတိုင်း မတုန်မလှုပ် နေတတ်သည့် မီးသွေးဆိုင်ရှင်နှင့် စကားနည်းသော သူ့ဇနီးတို့ပင်လျှင် ထိုနေ့ညတွင် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ဆိုင်တွင် တည်းခိုနေသည့် အက်ရှ်တို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောကာ မေးခွန်းတွေကို တသီတတန်းကြီး မေးကြ၏။

မည်သည့်သတင်းမျိုးကို ကြားခဲ့ရသနည်း။ မဟာရာဇာ၏ သမားတော်နှင့် သွားတွေ့သည်ဆိုသည်မှာ တကယ်လော။ ဘိသောမ မဟာရာဇာတစ်ဦး ကွယ်လွန်သည့် အခါ ဗဟိုစည် စင်ကြီးပေါ်မှ ဗဟိုစည်ကြီး တီးသည်ကို သူတို့ သိသလော။ ဗဟိုစည်သံ ကြားလျှင် မြို့အပြင်ဘက်တွင် ရှိသည့် ခံတပ်ကြီး နှစ်ခုပေါ်မှ မီးတုတ် မီးစည်းများ ထွန်းညှိရသည်ကို သူတို့ သိသလော။ ဤသို့ဖြင့် မဟာရာဇာ ကံတော်ကုန်သည့် သတင်းကို နယ်သူ နယ်သား ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများအား အချက်ပေးရသည် မဟုတ်လော။ ထိုနေ့ညတွင် မြို့တံခါးများအားလုံး ဖွင့်ထားရသည် ကိုလည်း သူတို့ သိသလော။ ထိုသို့ မြို့တံခါး များများ ဖွင့်ထားခြင်းမှာ မဟာရာဇာ၏ ဝိညာဉ် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်သွားအောင် ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူတို့ သိသလော။

‘အဲဒီလို အချက်ပေးလိုက်တော့ မဟာရာဇာရဲ့ ဈာပနကို ကြည့်ချင်တဲ့သူတွေ ဈာပန ပို့ဆောင်မယ့်လမ်းမှာ စောစောစီးစီး နေရာ ယူနိုင်တာပေါ့လေ’

မီးသွေးဆိုင် ပိုင်ရှင်က ဆက်ပြောသည်။

ထိုသို့ လူသိရှင်ကြား စီစဉ်ထားခြင်းမှာ အမြော်အမြင် ရှိသည့် အစီအစဉ် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူထက်ငါ အရင် တိုးဝှေ့ ကြည့်ကြသဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် ကလေးများ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ လူနင်းမိ၍ အများအပြား သေဆုံးတတ်ကြောင်း...

‘ကျုပ်တို့ကတော့ ဆတ္တီးတံခါးကို စောစောသွားပြီး မြို့ရိုးအောက်က ကျုံးခြောက်ထဲမှာ နေရာ ဦးထားရမယ်၊ အဲဒီနေရာကဆိုရင် ကောင်းကောင်း

မြင်ရတာကိုး၊ ကိုရင်လေးတို့လည်း ကောင်းကောင်း မြင်ရအောင် နေရာ ဦးထားကြဗျ။ ကျုံးထဲကနေပြီး မော့ကြည့်ရင် အမြင့်ပေါ်က ဈာပနချလာတာကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်၊ မြေညီပေါ်က သွားကြည့်ရင် ကိုယ့် ရှေ့ အရပ်ရှည်တဲ့လူ ရှိနေရင် ဘာမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘ကိုရင်လေးတို့ မဟာရာဇာရဲ့ဈာပနကို မမြင်ဖူးဘူးနော်၊ တယ်ပြီး ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲကိုး၊ ပြီးတော့ မဟာဒေဝီ တစ်ဦးကို ခေါင်းမြီးချီ မျက်နှာစုံ မပါဘဲ မြင်ရဖို့ ဆိုတာလည်း သိပ် လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု လက်ရှိ မဟာဒေဝီက တော်တော်ချောတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ အဲ သူ့ညီမ ဆိုလား အစ်မဆိုလား ဇူလီဘိုင်ကတော့ ဒီလောက် မလှဘူးတဲ့၊ မဟာရာဇာကလည်း သိပ်ပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး မရှိဘူး ဆိုပဲ၊ သူများပြောသံ ကြားဖူးတာပဲလေ’

‘ဪ ဟုတ်လား’

အက်ရိုက သူ့စကားကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ သူ့စကားကို နားထောင်ရသည်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ သူ့စိတ်က တခြားသို့ ရောက်နေသည်။ ဆာဂျီက အက်ရိုကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မီးသွေးဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက သူ့စကားကို အတင်း ဝင်ပြောသဖြင့် စိတ်တိုသွားကာ သားဖြစ်သူကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

အက်ရိုက မိမိတို့ထံသို့ ဧည့်သည် လာသေးသလောဟု မေးကြည့်၏။ တစ်ယောက်မျှ မလာ။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှလည်း သတင်း မရောက်။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များက ဆတ္တီးလုပ်မည့်ကိစ္စကို ဥပဒေဖြင့် တားဆီးမည့် အရိပ်အယောင် ကိုလည်း မတွေ့ရ။

နှစ်ယောက်သား မြင်းများကို ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည့်အခါတွင် ဆာဂျီက လက်ထဲတွင် မှန်အိမ်နှင့် သော့ကို ကိုင်ထားရင်းက

‘အချိန်တော့ ရှိပါသေးတယ်၊ မဟာရာဇာလည်း မကွယ်လွန်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ အစိုးရရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေ ဒီနေ့ည ရောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ရောက်နိုင်သေးတာပဲ၊ အဘိုးကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း စည်တွေတီးလို့ တံခါးတွေ ဖွင့်ထားလိုက်တယ် ဆိုရင် စစ်တပ်တွေ အဖို့လည်း ဝင်ရ ပြုရတာ လွယ်သွားတာပေါ့’

‘အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပိုပြီး လွယ်တာပေါ့’ ဟု အက်ရိုက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေရာမှ ပြောသည်။

ဆာဂျီက သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ပြီးလိုက်သည်။ အက်ရို၏ စကားက လှောင်သလိုလို။ သို့ရာတွင် အက်ရို မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားသည့်နယ် မပြုံးမရယ် ရှုတည်တည်။ သူ့မျက်လုံးထဲက အကြည့်ကို ဆာဂျီ မကြိုက်။ မျက်လုံး ကြည့်ပုံက ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်စိမ်းစိမ်း။ မကောင်းသည့် နိမိတ်တစ်ခုကို ပြသည့်နယ်။

အက်ရိုသည် မည်သို့များ ဆုံးဖြတ်လေသနည်း။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့သည် ဘိသောသို့ လက်နက်ကိုင် တပ်တစ်တပ် လွှတ်မည် ဆိုသည်ကို ယခုတိုင် အယုံအကြည် ရှိပုံ မရသေး။ မည်သည့်နည်းသည် အလွယ်ဆုံး ဖြစ်မည်နည်း။

ဆာဂျီသည် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်ရင်း သော့တံကို သော့ပေါက်ထဲသို့ မနည်း ထိုးနေရ၏။ သူ့လက်များက တုန်ယင်လျက်။

အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးကမူ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်။ မီးသွေး မီးဖိုမှ မီးခိုးနံ့များနှင့် ဟင်းနံ့များက မွန်ထူလျက်။ အက်ရိုသည် တံခါးကို ဖွင့်ကာ အပြင်လေကို ရှူလိုက်၏။ သူနှင့် ယဉ်ပါးပြီး ဖြစ်သော မြင်းနံ့များကို ရသည်။

ဝင်းထဲတွင် မှောင်နေသဖြင့် သူ့မြင်းနက်ကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကို မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် ဆာဂျီ၏ ဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျုံကိုမူ ရေးရေးမြင်ရ၏။ ကြွက်တို့ မှတ် ခြင် ယင်တို့ နှောင့်ယှက်သဖြင့် ခွာရှုပ်ကာ နာမူတ်နေသော ဉာဏ်ကျယ်၏ အသံကို

ကြားရသည်။ ညနေခင်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေကျ လမ်းမလျှောက်ရသဖြင့် စိတ်ဆိုးနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆာဂျီက အမှောင်ထဲတွင် မြင်းကုန်းနှီးကို စမ်းလိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော်တို့လိုပဲ မြင်းနှစ်ကောင်လည်း ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်ချင်လှရောမယ်၊ သောက်ကျိုးနည်း ပူလိုက်တာဗျာ၊ အိုးဖုတ်တဲ့ မီးဖိုကြီးထဲ ဆင်းနေရသလိုပဲ၊ အဆိုးဆုံးက ဂီးနံ့နှင့် မုန်လာဥပုပ်နံ့ဗျ’

အက်ရိုက ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်လာကာ

‘ဒီလောက်လည်း မညည်းစမ်းပါနှင့်ဗျာ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီတစ်ညလောက်ပဲ နေရတော့မှာပါ၊ မနက်ဖြန်ည ဒီအချိန်ဆိုရင် ဒီနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် အကွာ ကြယ်မြင် လမြင် ကောင်းကင်ကြီး အောက်မှာ အိပ်ရတော့မှာပါ’

ဆာဂျီက မီးခြစ်ကို စမ်းရှာကာ နောက် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ထွန်းလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကကော’

‘အို ကျွန်တော်လည်း ပါမှာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ရောက်နေရမှာလဲ’

အက်ရိုက ရယ်လိုက်၏။ သူ့ ရယ်ပုံက ခပ်ဆန်းဆန်း။ သည်လို ရယ်သံမျိုးကို သူ မကြားရသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့ရယ်သံက အတင်း လုပ်၍ ရယ်သံမျိုး မဟုတ်။ ကျေနပ် မြူးရွှင်နေသည့် ရယ်သံလွင်လွင်။

‘ခင်ဗျားကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့်တော့ ခင်ဗျား ရယ်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာသဗျာ၊ ဘာတွေများ ရယ်စရာ တွေနေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး’

‘ဘာကြောင့် ရယ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့လား၊ သိချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့လေ၊ ဘာလို့ ရယ်သလဲ သိရဲ့လား၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ခု ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်ပြီဗျ၊ ဒါကြောင့် ရယ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြောသလို ပြောရရင် ကိုယ်သုတ်ပဝါထဲ လှဲချလိုက်ပြီပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရှုံးပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံရတော့မယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့် အခြေအနေ ကိုယ် သိသွားတဲ့အတွက် အသက်ရှူချောင့်သွားပြီပေါ့၊ ရေနစ်သူများမှာ ရုန်းတာတွေ ကန်တာတွေ ရပ်လိုက်တာနှင့် စိတ်အေးသွားတာပဲတဲ့၊ ခု ကျွန်တော်လည်း ရုန်းတာ ကန်တာကို ရပ်လိုက်ပြီလေ၊ ကဲ ဒါတွေ ထားပါတော့ဗျာ၊ ခု ဘာစားစရာ ရှိသလဲ၊ ဆာလိုက်တာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆာတယ်’

ဆာဂျီလည်း ယခုမှ အစာကို သတိရတော့သည်။ မနက်ကတည်းက ဘာမျှ မစားခဲ့ကြရသေး။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြောင့် ခံတွင်း မတွေ့ကြ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်နိုင်ခဲ့ကြ။

‘ချာပါတီကလေး တစ်ချပ် နှစ်ချပ်လောက်တော့ ကျန်ဦးမလား မသိဘူး၊ ကြွက်စားမသွားဘူးဆိုရင်တော့ ရှိကောင်းပါသေးရဲ့’

ကြွက်တော့ မစား။ သို့ရာတွင် ချာပါတီများပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်တွေ ခဲနေသည်။ ချာပါတီများကို ပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ဆာဂျီက ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားစားရန် အဖော်ညှိသည်။ စောင့်ရသည်နှင့် စားရသည်က ကာမိမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မသွားလိုဟု အက်ရိုက ပြော၏။ ဆာဂျီက သူ သွားဝယ်မည်ဆိုကာ ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးစွာ ထွက်သွားသည်။ ခပ်စောစောကလို လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း မရှိတော့။ ပေါ့ပါး သွက်လက်နေသည်။

ဆာဂျီ ပေါ့ပါးခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူ့မိတ်ဆွေ အက်ရှ်သည် အသိတရား ပြန်၍ ရလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာကို မလုပ်တော့ဟု လက်လျှော့လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် အရင်တုန်းကလို ချွင်လန်းစွာ ရယ်နိုင်ပြီ။ အစာတွေ ဘာတွေ စားဖို့ သတိရလာပြီ။ ဤသည်ကို ထောက်လျှင် သူ့မိတ်ဆွေ အက်ရှ်သည် နောက်ဆုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဟု သူ ထင်သည်။ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ သံသယဖြစ်ခြင်း စသည့် စေတသိတ်ဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်လာပြီ။

ယခုဆိုလျှင် မဟာရာဇာ ကံကုန်သည် အထိပင် ဘိသောတွင် နေစရာ မလိုတော့။ နောက်ထပ် ဖြစ်ပျက်လာမည့် အဖြစ်အပျက်များကို တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိ။ တားဆီးရန် ကြိုးစားခြင်းလည်း မပြုတော့ ဆိုသည့်နောက် ဘိသောတွင် အဘယ်ကြောင့် ကြာကြာ နေရဦးမည်နည်း။

မနက် မိုးသောက်၍ မြို့တံခါးတွေ ဖွင့်သည်နှင့် ဘိသောမှ ပြန်ကြတော့မည်။ အက်ရှ်သည် ထိုသို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမျှ အပြစ်တင်ဖွယ် မရှိ။ သူတတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာကို မလုပ်သည့်အတွက် သူ့တွင် ဘာမျှ အပြစ် မရှိ။

အပြစ်တင်ချင်း တင်လျှင် ကြိုတင်သိပါလျက် အရေးယူရန် နှောင့်နှေးခဲ့သော ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များကိုသာ အပြစ်တင်ရလိမ့်မည်။ နာရီကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ တိမ်ကောနေပြီဖြစ်သော ဓလေ့ဟောင်းကြီးကို ပြန် အသက်သွင်းခဲ့ကြသည့် ဘိသော ပြည်နယ် အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် မှူးမတ်များ၊ ဟိန္ဒူဘုန်းကြီးများနှင့် ပြည်နယ်သားများကိုသာ အပြစ် တင်ရလိမ့်မည်။

မနက်ဖြန် သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် မိမိ၊ အက်ရှ်နှင့် ဘူတားတို့သည် (သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူတပည့်ကျော် မန်နီလားလ်တို့လည်း ပါသည်။)

အန္တရာယ်များနှင့် ကင်းဝေးရာ တောင်ရိုးများပေါ်သို့ ရောက်နေကြတော့မည်။ ညတွင် မရပ်မနားဘဲ ခရီးဆက်မည်ဆိုလျှင် (လသာရက် ဖြစ်၍ သူတို့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။) နှစ်ရက် ပြင်းပြင်း စီးလိုက်လျှင် နယ်စပ်ကို ကျော်ကာ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြတော့မည်။

ဆာဂျီသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဟင်းပူပူနွေးနွေးတို့ကို ဝယ်လာခဲ့၏။

အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်း၊ ခွင်ပေါ်မှ ချကာစ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်၊ ပဲဟင်း၊ ဗယာကြော်နှင့် ချာပါတီ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တို့။ ထို့ပြင် အချို့ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီး ပါသျှန်းတွေ လုပ်တတ်သည့် ဟလဝါလည်း ဝယ်ခဲ့သေးသည်။ ဟလဝါက ပျားရည်တွေ စက်စက်ယိုလျက်။ ဘိန်းစေ့တွေ၊ သီဟို သရက်စေ့တွေနှင့် ကြွပ်ရွှနေသည့် ဂျလေဘီ တစ်ပဲဖိုးပင် ဝယ်လာခဲ့သေးသည်။

အက်ရှ် ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း မဟာရာဇာ၏ စာပနက တကယ့် ပွဲတော်ကြီးပမာ။ ဈေးများတွင် လူတွေ ပြည့်နှက်လျက်။ အချို့က အစားအသောက်များကို အိမ်မှ ယူလာခဲ့သော်လည်း အချို့က ယူမလာကြသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်များတွင် လူတွေ အုံ့လျက်။ ဆာဂျီသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်ကာ စားစရာများကို ဝယ်လာပြီး ဂျလေဘီကို စားရင်း လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ယိုင်နဲ့ကာ တကျိကျိ မြည်နေသော လေကားကလေး ပေါ်သို့ ရောက်လာသည် အထိ လေချွန်မပျက်။ ဆာဂျီသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လေချွန် ရပ်သွားကာ မျက်လုံးကို ပင့်၍ တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။

အက်ရှ်က ဉာဏ်ကျယ်၏ ကုန်းနီးပေါ်တွင် သစ်သားပြား တစ်ခုတင်ပြီး စာတစ်စောင် ရေးနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် စာရွက် လေးငါးရွက်ကို သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ထိုစာသည် နောက်ဆုံးစာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကလောင်တံက

ကျူရီးတပ် ကလောင်တံ။ အောက်ထပ် မီးသွေးဆိုင်မှ ငှားလာခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ စာရွက်က မှတ်စုစာအုပ် အပေါ်စားထဲမှ ဆုတ်ထားသည့် စာရွက်။ သူ စာရေးနေသည်ကို ဆာဂျီအံ့အားသင့်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ စာကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီက သူ့ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဘာတွေများ ရေးနေပြန်တာလဲဗျ။ အက်ဂျမာမှာရှိတဲ့ ဘရားဆပ်တွေဆီကို ရေးနေတာလား၊ ဒီလို အချိန်ကြီးမှာ ဒီစာကို ဘယ်သူ့ကို သွားပို့ခိုင်းမှာလဲ၊ ပြည်နယ်ထဲက ဘယ်သူမှ အဝင် အထွက် မလုပ်ရဘူးဆိုတာ မေ့သွားပြီလား’

‘သူတို့ဆီကို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

အက်ဂျက စာကို ဆက်ရေးနေသည်။ စာကို အဆုံးသတ်ပြီးနောက် ပြန်ဖတ်ရင်း အမှားအယွင်း တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစကို ပြင်သည်။ ထို့နောက် အောက်တွင် လက်မှတ်ထိုးကာ ကလောင်တံကို ဆာဂျီသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

‘ခင်ဗျားလည်း လက်မှတ်ထိုးပါ။ ခင်ဗျားနာမည်အပြည့်အစုံပေါ့ဗျာ၊ ဒီစာကို ကျွန်တော် ရေးတယ်ဆိုတာ သက်သေထားတဲ့ သဘောပါ။ ထိုးမယ် မဟုတ်လား’

ဆာဂျီက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်၏။ သူ့လက်မှတ်က ပီပီသသ။ စာလုံး ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေ။ အနောက် နိုင်ငံသားတို့၏ လက်မှတ်လို ကြောင်ခြစ်သည့် လက်ရေးမျိုး မဟုတ်။ ဆာဂျီက မင်ခြောက်သွားအောင် စာရွက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်လိုက်ရင်း

‘ကဲ ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျား စာတွေထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ၊ လက်မှတ်ထိုး ဆိုလို့သာ ထိုးလိုက်ရတယ်၊ ဘာမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဖြည်းဖြည်းပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ စားစရာ သောက်စရာလေးတွေ စားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့၊ ခင်ဗျားကလည်း ဘယ်ထိအောင်များ သွားဝယ်နေသလဲ မသိဘူး၊ ဆာလိုက်တာ အူကို လိမ်နေပြီ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေကြ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌ အက်ဂျက စားကြွင်း စားကျန်များကို ကျီးများ၊ စာကလေးများ လာစားနိုင်ရန် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ပုံထားလိုက်သည်။ ဆာဂျီက သူ့လို ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ပုံမည်ပြုသည့်အခါ၌ အက်ဂျက တားလိုက်လျက်

‘နေဦးလေဗျာ၊ အကောင်းတွေ ရှိသေးတယ်၊ အလဟဿ ဖြုန်းတီး မပစ်ပါနှင့်၊ ကောင်းကောင်း ပြန်ထုပ်ပြီး ခင်ဗျား ကုန်းနီး အိတ်ထဲကို ထည့်ထား၊ မနက်ဖြန်ကျရင် လူအုပ်က သည်ထက်များချင် များလာမှာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဝယ်လို့ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မသွားခင် ရိက္ခာကလေးတော့ ဖြည့်သွားမှ၊ ဘူတားဆီမှာ လက်ကျန် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဆာဂျီသည် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ရင်း သူ့ကို ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေသည်။ မေးမည့် မေးခွန်းက ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်မလာ။ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အက်ဂျက သူ မေးမည့် မေးခွန်းကို သိနေသည့်နှယ်။

‘ကျွန်တော်တော့ ပြန်မလိုက်သေးဘူး၊ ဒီမှာ လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်’

‘နို့နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ပြောတော့...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့် အကြံကို စွန့်လိုက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်၊ စွန့်လည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ သူ့ကို ကယ်ဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ကျွန်တော် စွန့်လိုက်ပြီးပါပြီ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာလို့ လုပ်တော့မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ ဘေးကတော့ ကယ်နိုင်ဦးမယ် ထင်တာပဲဗျာ’

‘ဘာ၊ သူ့ကို၊ ဟုတ်လား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အိမ်မှာတုန်းကလည်း သူ ဆိုသော ဧကဝုဏ် နာမ်စားကြောင့် ဆာဂျီ မေးခဲ့ဖူး၏။ သည်တုန်းက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် အက်ရှ် စကားမှားသွားသည်။ ယခုမူ စကားမှားခြင်း မဟုတ်။ အက်ရှ်သည် ထိုနာမ်စားကို

တမင်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ကွယ်ဝှက်နေစရာ မလိုတော့။ ဖုံးဖိနေစရာ အချိန် မဟုတ်တော့။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို၊ ဇူလီဘိုင်ကို၊ မဟာဒေဝီငယ်ကို အရှင် မကယ်နိုင်ရင် အသေဖြစ်ဖြစ် ကယ်မယ်’

‘မဟုတ်တာဗျာ’

ဆာဂျီသည် ထိုမျှသာ ပြောနိုင်တော့သည်။ ပြောသည်ဆိုရသော်လည်း သူ့အသံသည် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည့်နှယ်။

သူ အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်ကို အက်ရှ်ကလည်း မျှော်လင့်ပြီးသား။ အက်ရှ်က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်လျက်

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား လန့်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘီလပ်မှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ၊ ကြောင်တစ်ကောင်ဟာလည်း ရှင်ဘုရင့် မျက်နှာကို ကြည့်နိုင်တာပဲတဲ့၊ ဒီတော့ ဇာတ်မဲ့တဲ့ အင်ဂရေစီ တစ်ယောက်ဟာလည်း ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ဦးကို ချစ်ခွင့် မရှိပေဘူးလားဗျာ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆာဂျီ၊ ဒီလို အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာ အစကတည်းက သိခဲ့ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိခဲ့တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကုန်အစင် မပြောခဲ့ဘူး၊ တချို့တစ်ဝက်ကိုသာ ပြောခဲ့တယ်၊ ရာဇကုမ္မာရီတွေကို ဘီသောကို လိုက်ပို့ခဲ့တုန်းက အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ကို

ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့မိတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူး၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ချစ်တာမှ သူ့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့မိတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဘာမှ အပြစ် မရှိပါဘူး၊ သူက မချစ်နှင့်လို့ ပြောလည်း ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ မဟာရာဇာနှင့် လက်ထပ်တာကို ကျွန်တော် ရင်နှင့်နှင်နှင် ထိုင်ကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ထားပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊ ပြန်သာ လာခဲ့ရတယ်။

‘... ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခုအထိလည်း ကျွန်တော့် နှလုံးသားဟာ သူ့ဆီမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နောင်လည်း သူ့ဆီမှာပဲ ရှိနေဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီကို ဘာကြောင့် လာရတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာကြောင့် နေရစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိလောက်ရောပေါ့’

ဆာဂျီသည် အသက်ရှူရမည်ကို မေ့နေသကဲ့သို့ အောင့်ထားမိပြီး သူ့စကား ဆုံးသွားမှ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ အက်ရှ်၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရောင်းရင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဖြစ်စေ သူ့ကိုဖြစ်စေ စော်ကားလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မပါပါဘူး၊ အသည်းနှလုံးဆိုတာ ငွေဝယ်ကျွန်များလို ကိုယ် လုပ်စေချင်တာကို လုပ်ခိုင်းလို့ မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ နှလုံးသားဆိုတာ သူ သွားချင်ရာ သွားပြီး သူ နေချင်တဲ့ နေရာ နေတဲ့ အရာမျိုး၊ သူ့ကို ချုပ်ထားလို့ မရဘူး၊ တားထားလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အသည်းနှလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးပြီး ပြန်ရခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော် ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

‘ကျွန်တော့် အဖေကတော့ ကျွန်တော့် အမေအပေါ်မှာ နှလုံးသား ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အမေလည်း ဆုံးရော အဖေဟာ အရှုံးကြီး

တစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဖေသာဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ အမေ ဆုံးတာကို တားလို့ မရနိုင်သလို ခင်ဗျားဟာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ ရာဇကုမ္မာရီ သေမယ့်အရေးကို ဘယ်နှယ်လုပ် တားထားနိုင်မှာတဲ့လဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆာဂျီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မီးပုံထဲမှာ မသေရအောင်တော့ ကျွန်တော် တားနိုင်လိမ့်မယ်။ တားလည်း တားရလိမ့်မယ်’

ဆာဂျီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို ဖိ၍ ညှစ်လိုက်ရင်း

‘ဘယ်လို တားမှာလဲဗျ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာလဲ။ ဘာလဲ။ ဟော်ထဲကို အတင်းဝင်ပြီး...’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဟော်ထဲကို ကျွန်တော် အတင်းမဝင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်မှာက တခြားနည်းပါ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ ကွင်းကို လူတွေ မရောက်ခင် ကျွန်တော် အစောကြီးသွားနေမယ်။ ပြီးတော့ ဂူသချိုင်း အမိုးကြီးပေါ်မှာ နေရာယူမယ်။ သူတို့ လောင်တိုက်တွေ ထားမယ့် နေရာကို စီးကြည့်နေတဲ့ ဂူသချိုင်း အမိုးကြီးဗျာ။ အဲဒီပေါ်ကနေ ကြည့်ရင် အောက်က လူအုပ်တွေကို ကောင်းကောင်း မြင်နေရတာပဲ။

‘ဒီတော့ သူတို့ကိုလည်း လောင်တိုက်နားကို ခေါ်လာပြီ။ အဲဒီအချိန်အထိ အာဏာပိုင်တွေကလည်း အချိန်မီ ရောက်မလာသေးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာကို ကျွန်တော် လုပ်ရမှာပဲ။ သူရင်အုံထဲကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ပစ်သွင်းလိုက်ရတော့မှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ လက်ဖြောင့်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့အဖို့ မြန်မြန်သေမယ်။ မီးလောင်ပြီး သေရတာထက်လည်း သက်သာမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဆာဂျီ၏ မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် ပြာနမ်းလျက် ရှိလေပြီ။

‘ခင်ဗျား ရူးနေသလားဟင်။ ခင်ဗျား ရူးနေတာ။ အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေက ဘယ်သူပစ်တယ်ဆိုတာကို မသိကြတော့ဘူးတဲ့လား။ ခင်ဗျားကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ပစ်ကြမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့တစ်စစီ ဖြစ်အောင် လုပ်ချင် လုပ်ပစ်ကြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်မှာ ကျည်ဆန် ခြောက်တောင့် ရှိပါတယ်ဗျ။ တကယ်သုံးရရင် နှစ်တောင့်ပဲ သုံးရမှာပေါ့။ သူ့အတွက် တစ်တောင့်ရယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်တောင့်ရယ်။ ဒါပဲပေါ့။ ဒီလောက်လုပ်ပြီး ဆိုမှတော့လည်း လူအုပ်ကြီးက ဘယ်လို လုပ်မှာတွေ ဘာတွေကို ဘယ်တွေ့ပူ ကြောင့်ကြ နေနိုင်ပါတော့မလဲ။

‘သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်စစီ အမဲဖျက်သလို ဖျက်ရင် ကျွန်တော့်အဖို့ သာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာလည်း သိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် သာတောင်ကြိုက်သေးတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက ဒီကနေပြီး မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြန်ပါ။ ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူး။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့ရော မြန်မြန် ထွက်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

‘ကျွန်တော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ဆီကို စာရေးပြီးပြီ။ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးက စမ်းရိုးနားလေး ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကို ခင်ဗျား စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနားမှာ ထန်းပင်ကလေး နှစ်ပင်နှင့် ဘုရားဝတ်ကျောင်းလေး တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။

‘အေးလေ။ မန်နီလားလ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူတို့က မိုရီး တံခါးက ထွက်မယ်။ ဈာပနကို သွားမယ့်ပုံပေါ့ဗျာ။ မြို့ပြင် ကွင်းပြင်ထဲ ရောက်တော့ သိပ် မခက်တော့ပါဘူး။ လူအုပ်ကြီးနှင့် မလိုက်ဘဲ နောက်ချန် နေရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် သွားရုံပေါ့။ တောင်တန်းကြီးတွေ ဘက်ကို စီးလာရင် ပြီးတာပဲ။ ကျွန်တော် မသွားခင် ဒီစာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သွားပေးမယ်။ လူတွေ ဒီလောက်

များနေတော့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရဲ့အိမ် အဝင်အထွက်ကိုလည်း ဒီလောက် ဂရုစိုက်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျန်တဲ့ စာတွေကကော’ ဟု ဆာဂျီက ကြမ်းပေါ်တွင် ရှိနေသည့် စာခေါက်များကို ကြည့်၍ မေး၏။

‘ကျန်တဲ့စာတွေကိုတော့ ခင်ဗျား ယူသွားပြီး အမွှာဗေတ် ရောက်ရင် စာတိုက်ကို ထည့်လိုက်ပါ။ ဟောဒီ စာက ခင်ဗျား အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာ၊ ကျွန်တော့် သေတမ်းစာ ဆိုပါတော့၊ ဘိလပ်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့် ရှေ့နေဆီကို ပို့ပေးပါ။ ဒီစာကလည်း အင်ဂရေစီလို ရေးထားတဲ့ စာပဲ၊ မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ တပ်မှူးဆီကို ပို့ပေးပါ။ ဒီစာနှစ်စောင်ကိုတော့ ကျွန်တော့် အဖေလို ဖြစ်နေတဲ့ ပထန်အမျိုးသား အဘိုးကြီးနှင့် သူသားဆီကို ပို့ပေးပါ။

‘ဟောဒီစာကတော့ .... အေးလေ ဒီစာကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သွားပေးမှာပါ။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်က သူ ဘကြီးတော်ဆီကို ပို့ပေးဖို့၊ ဒီနောက်ဆုံးစာကတော့ ကျွန်တော့် တပည့်ကြီး ဂူးလ်ဘတ် အတွက်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ။ သူနှင့်တကွ ကျွန်တော့် အစေခံတွေ သူတို့ ဇာတိရပ်ရွာကို ရောက်အောင် ခင်ဗျားကပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ’

ဆာဂျီက ခေါင်းကို ညိတ်၏။ စာများကို သူ့အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် သူနှင့် ငြင်းခုံနေ၍လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မထင်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးစေချင်တယ်ဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ခင်ဗျားတို့အဖို့ အန္တရာယ် ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားဆီကို အကူအညီ မတောင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင် နည်းလမ်း မရှိတော့တဲ့ အတွက် တောင်းရတာပါ။

‘လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူ ကျွန်တော် မီးသင်္ဂြိုဟ်ကွင်းကို သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့နှင့်လိုက်သွားရင် အနားကို ရောက်ဖို့ မပြောနှင့်၊ သူမျက်နှာကိုတောင်မှ ကျွန်တော် မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အဲဒီကို ခြေကျင် သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စောနိုင်သမျှ စောစောရောက်အောင် မြင်းနှင့် သွားမှ ဖြစ်မယ်။

‘ဒီနေ့ည မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်လို့ စည်တွေ တီးရင် ကျွန်တော် ဉာဏ်ကျယ်ကြီးကို ကုန်းတင်ပြီး လောင်တိုက်ရုံရာကို ထွက်သွားနှင့်တော့မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်နာရီလောက် စောထွက်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အဖို့ကတော့ နောက်ကျမှ လူအုပ်ကြီးနှင့် လိုက်လာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင် ဉာဏ်ကျယ်ကို ပြာသာဒ် သုံးဆောင်နှင့် ဂူကြီး တစ်ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနားမှာ ကျွန်တော် ထားပစ်ခဲ့မယ်၊ အဲဒီလောက် ဆိုရင် လူအုပ်တွေ ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်းမှာပါ။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော့် မြင်းကြီးကို ခင်ဗျားနှင့် အတူ ခေါ်သွားပါဗျာ၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ မြင်းကြီးကို ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ထားမပစ်ခဲ့ချင်ဘူး၊ အဲဒါကလေးတစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘မေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာဂျီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေစစ် တစ်ယောက်ပါ၊ ကဲ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မနက်ဖြန်ကျရင် လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သမားတော်ကြီး ပြောသလို ကောင်းကောင်း အိပ်လိုက်ကြဦးစို့’

‘ခင်ဗျား အိပ်နိုင်သေးတယ်နော်’ ဟု ဆာဂျီက တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်တွေ များလွန်းလို့ အိပ်မပျော်တာ ကြာပြီလေ၊ ခုတော့ ပြဿနာတွေလည်း ရှင်းပြီ၊ ကိုယ် သွားရမယ့် လမ်းကလည်း ရှင်းနေပြီ၊ ဒီတော့ ဘာအိပ်မပျော်နိုင်စရာ ရှိသလဲ၊ ပြီးတော့ မဟာရာဇာ ဒီနေ့ညပဲ

ကွယ်လွန်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ မနက်ဖြန်မှာ မျက်လုံးတွေ သိမနေဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိဖို့၊ ပြီးတော့ လက်ငြိမ်ဖို့ လိုတယ်လေဗျာ’

အက်ရှ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ခါးကို ဆန့်၍ သမ်းဝေလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ မည်းမှောင်နေသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်၏။ သည်အချိန်တွင် ဇူလီသည် ဘာလုပ်နေမည်နည်း။ သူ့အကြောင်းကို တွေးနေမည်လော။ မဖြစ်နိုင်။

ရှုရှုလာသည် မနက်ဖြန်တွင် ကြုံတွေ့ရတော့မည်ကို တွေးမိကာ ကြောက်လန့် နေလိမ့်မည်။ ဇူလီသည် သူ့ကို ချောမော့ နှစ်သိမ့် နေရလိမ့်မည်။ တခြား ဘာအကြောင်းကိုမျှ တွေးနိုင်မည် မဟုတ်။ သူ့ချစ်သူ အကြောင်း၊ သူ ဘကြီးတော် အကြောင်း၊ တောင်တန်းကြီးများ အကြောင်း၊ ကာရိုကုတ်မှ အင်ကြင်းတောများ အကြောင်းကိုလည်း တွေးချိန်ရမည် မထင်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှုရှုလာလို ကံကြမ္မာမျိုးနှင့် တွေ့ရမည် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အကြောင်းကိုပင် တွေးနိုင်မည် မဟုတ်။ ဇူလီသည် တစ်သက်လုံး သူ့ညီမတော် အပေါ်တွင် ငဲ့ညှာခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ဪ ချစ်ရပါသော၊ ချစ်တတ်သော၊ သစ္စာရှိသော ဇူလီ။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန့်ဘက်ခါ ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဇူလီကို ခဏလေးသာ တွေ့ရတော့မည်။

သူ့သေနတ်သံသည် အမှောင်ထုကြီးနှင့် ဘာမျှ မရှိသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတို့၏ ရှေ့ပြေးတမန်လော။ ထိုသည့်နောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘဝဆက်တိုင်း ဘဝဆက်တိုင်းတွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြပါဦးမည်လော။ သေသည်၏ အခြားမဲ့တွင် တမလွန် ဘဝဆိုသည်မှာ တကယ် ရှိသလော။

သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများကမူ ရှိသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇဝါ။ သူတို့ယုံကြည်မှုက ခိုင်မာသည်။ သူလည်း သူတို့လို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံချင်သည်။

ဝေါလီ၊ ဇာရင်၊ မာဒူး၊ ကိုဒါဒတ်၊ ကာကာဂျီနှင့် ဆာဂျီတို့သည် နောင်တမလွန် ဘဝတွင် ဘဝခြားကောင်း ခြားကြမည်၊ သို့ရာတွင် ဘဝတစ်ခုသို့ ရောက်မည်ဆိုသည်ကိုမူ

စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ကြသည်ချည်း။ သူတို့ ယုံကြည်ချက် မှန် မမှန် မကြာမီ မိမိလည်း ကိုယ်တိုင် သိရတော့မည်။

ဝေါလီကမူ တမလွန်ကို ယုံသူ။ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်သူ။ ဝိညာဉ်၏ နိစ္စသဘောကို ယုံကြည်သူ။ ‘နောင် ကမ္ဘာ တစ်ခုတွင် ပြန် ရှင်ပြန် ထမြောက်လာဦးမည်’ ဟု စွဲမြဲသူ။ တာဝန်၊ သတ္တိ၊ သစ္စာ၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ မိမိ၏ တပ်ရင်း စသည်တို့ကို အယူသီးစွာ ယုံကြည်စွဲလမ်းသူ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆီကို အမှန်တွေကို ဖွင့်မရေးချင်။ ရေးရန် အချိန်လည်း မရ။

ဝေါလီထံ စာရေးခြင်းသည် သူ့ကို နှစ်မွန်းအောင် လုပ်သည့်နယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုလို အပြတ် ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်ခြင်းသည် ရေရှည်တွင် သူ့ကို ငဲ့ညှာရာ ရောက်လိမ့်မည်။ သူ ထင်ချင်သလို ထင်ပေစေတော့။ သို့ရာတွင် ဝေါလီသည် သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကြီး အက်ရှ်၊ သူ့သူရဲကောင်းကြီး အက်ရှ်ကို ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် တစောင့်စောင့် နေရှာတော့မည်ကို တွေးမိသည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ် စိတ်မကောင်း။

မည်သို့ရှိစေ သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကြီး စုံစုံမျှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုလျှင်မူ ဝေါလီသည် ငြိမ်နေမည့် လူစား မဟုတ်။ အကျိုး အကြောင်းကို မရရအောင် စုံစမ်းလိမ့်မည်။ သို့စုံစမ်းလျှင် မဟာဒေဝီတို့ ဆတ္တီးလုပ်သည့်ကိစ္စသည်လည်း သွားသွားကြီး ပေါ်လာဖွယ် ရှိသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို သိနိုင်သည်။ ကာကာဂျီနှင့် ကိုယ်တော်လေးတို့ သည်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို သိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကာရိုကုတ် စော်ဘွားသည် ပြီးသွားသည့် ကိစ္စကို တရားဝင် အရေးယူတော့မည် မထင်။ မဟာဒေဝီတို့၏ ဆွေမျိုးများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အယူသီးသည့် ဟိန္ဒူများ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ဆတ္တီးလုပ်သည့်ကိစ္စကို နိုင်ငံခြားသားများ မြင်သလို မြင်မည် မဟုတ်။ မလုပ်ခင် ဆိုလျှင် တတ်နိုင်သမျှ တားဆီးခြင်း ပြုကောင်း ပြုမည်။ သို့ရာတွင် ပြီးပြီဆိုသည်နှင့် ထိုကိစ္စကို ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်အောင် ပြဿနာ လုပ်နေချင်တော့မည် မဟုတ်။

အထူးသဖြင့် သူတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် သူတို့ ဟိန္ဒူဇာတိမြင့်များ အားလုံးလောက်က ထိုကိစ္စသည် လွန်စွာ မွန်မြတ်သည့် ကိစ္စကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု အရိုးစွဲနေကြပြီ မဟုတ်လော။

ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့ကလည်း ထိုကိစ္စသည် အက်ရှ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့နှင့် ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ပက်ရှုဝါရို စစ်အာဏာပိုင်များသည် စုံစမ်းမှုများ ပြုကြသည့်တိုင် သူ့အတိတ် ရာဇဝင်သည် သူ့ကို ဆန့်ကျင်၍ သက်သေထွက်လိမ့်မည်။ မိမိသည် ယခင်ကလည်း ထိုသို့ပင် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာ လုပ်ခဲ့ကာ တပ်မှ နှစ်နှစ်လောက် ပျောက်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ ထိုစဉ်ကလည်း သူ့ကို သေပြီဟု ယူဆခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

ထို့ကြောင့် သူတပ်သို့ ပြန်ရောက်မလာလျှင်လည်း မည်သူကမျှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေမည် မထင်။ 'ခွင့်မတိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်နေသည်' ဟု မှတ်ချက်ရေးလိုက်မည်သာ။ လုံးဝ ပြန်မလာတော့သည့်အခါတွင်လည်း သူ့ကို စာရင်းမှ ပိတ်လိုက်ပြီး 'ပျောက်ဆုံး၊ သေဆုံးပြီဟု ယူဆရ' ဟု ရေးလိုက်ကြရုံမျှသာ။

သို့ရာတွင် ဝေါလီကမူ သည်အတိုင်း နေမည်မဟုတ်။ အထက် အရာရှိများထံ သွား၍ မကြာခဏ နားပူနားဆာ လုပ်လိမ့်မည်။ သတင်းစာတွေထဲသို့ စာတို စာရှည်တွေ ရေးလိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ထိုကိစ္စကို သတိပြုမိလာကြမည်။ ဗိုလ်လေး အက်ရှ် ပယ်လ်ဟမ်မာတင် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အချက်အလက် အစုံကို မသိရသည့်တိုင် ဘိသောတွင်မူ နောက်ထပ် ဆတ္တီးလုပ်ခွင့် ရှိတော့မည် မဟုတ်။

အက်ရှ်သည် အိမ်မိုး တစ်ခုပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည့် လရောင်တို့ကို ကြည့်ရင်း လသာသာ တစ်ညက တက္ကသီလာ မြို့ရိုးပျက်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူ ငယ်စဉ်က အကြောင်းများကို ဝေါလီအား ပြောခဲ့သည်တို့ကို အမှတ်ရနေသည်။ ထိုစဉ်က မည်သူမျှ မပြောခဲ့သော အကြောင်းများကို ပြောနိုင်ခဲ့ပါလျက် ယခုမူ တခြားသူများအား ပြောခဲ့သော အကြောင်းများကို ဝေါလီ တစ်ယောက်အား မပြောခဲ့သည့်အဖြစ်မှာ ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ အခြားသူများကမူ သူနှင့်မတူ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို ခရစ်ယာန်များကဲ့သို့ အပြစ်ရှိသည်ဟု မထင်ကြ။ ကမ္မသကာဟု ဖြေသိမ့်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ဝေါလီကမူ အလွန်အယူသီးသည့် ခရစ်ယာန်။ ကိုယ့်တပ်ရင်းကို အသက်မက ချစ်သည့် စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်။ သူကမူ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မည် မထင်။ သည်လို အရေးကြီးသည့် အချိန်မျိုးတွင် ထိုသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားခြင်းသည် ဘုရားသခင်ကိုသာ မဟုတ်၊ မိမိတပ်ရင်းကိုလည်း ပြစ်မှားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မြင်လိမ့်မည်။

ယခုလို အာဖဂန်နစ္စတန် ဖော်သွားနှင့် စစ်ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲတွင် တပ်ရင်းတွင် တပ်ဗိုလ် တပ်သားတိုင်းကို လိုနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမည့် အစား တိုက်ပွဲတွင် တပ်သားများကို ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ကာ အသက်စွန့်ခြင်းသည်သာ ယောက်ျားမြတ် အာဇာနည်တို့၏ သေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဝေါလီ ယူဆလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဝေါလီသည် ကာရိုကုတ်မှ ရာဇကုမ္ဘာရီ ဇူလီကိုလည်း မသိ။ ဘိသော မဟာရာဇာကိုလည်း မသိ။ ထို့ကြောင့် သူထံ ရေးသည့် စာကလည်း ခပ်တိုတိုမျှသာ။ နောင်တွင် ထိုအကြောင်းကို သိသွားသည်ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းရမည့် မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို ကယ်ရန် ကြိုးစားရင်း လူအုပ်ကြီး တစ်အုပ်၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်ဆိုခြင်းမျှ လောက်ကိုသာ သိပေလိမ့်မည်။

‘အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ သူ ထင်သလို သူရဲကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သိမှာပေါ့၊ ဘိသောက လူတွေကလည်း ဒီအကြောင်းကို ပြောကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟာဒေဝီ ကွယ်လွန်သွားတာ အဖျားရောဂါကြောင့်လို့ ညာပြောကြမှာပဲ၊ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တွေကလည်း သူတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့တာကို လူသိမှာ စိုးလို့ ဘာမှ မပြောဘဲ အသာနှုတ်ပိတ်ရေငုံ လုပ်နေလိုက်ကြမှာ’

သူ့ကိုမူ သူ့စိတ်ဆွေ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ အမှတ်ရကြလိမ့်မည်။

‘အေးလေ၊ မနက်ဖြန် ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ကိစ္စပြတ်တော့မှာပါ’ ဟု အက်ရှ် တွေး၏။ သူ့စိတ်တည်ငြိမ်နေသည်ကို ကြည့်၍ အက်ရှ် အံ့သြနေသည်။

စက်တိုင် တက်ရမည့် လူများသည် သေကနီးတွင် ထမင်းကို အားရပါးရ စားသွားကြသည်ဟု ပြောသံကြားဖူးရာ ထိုစဉ်က နောက်ပြောင်ပြောင်သည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ယခု မဟုတ်။ ထိုစကားသည် မှန်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရပြီ။ မျှော်လင့်ချက် ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည့်နောက်တွင် ထိုနေရာ၌ ထူးဆန်းသော စိတ်ငြိမ်းအေးမှုသည် အစား ဝင်ရောက်လာသည်။ ရှောင်လွှဲ၍ မရပြီ ဆိုသည်ကို သိသည်နှင့် ရုန်းကန်ခြင်း မပြုကြတော့။

လရောင် ဝင်းသည်ထက် ဝင်းလာသည့်အခါ၌ ကြယ်တို့သည် အရောင်မှိန် သွားကြ၏။ မြို့အပြင်ဘက် တောင်တန်းများက ညအမှောင်တွင် ရေးရေးရိပ်ရိပ်။ သို့ရာတွင် တောင်ထွတ်များကမူ နှင်းဖုံးနေသည့်နှယ် ငွေရောင်ဖျော့ဖျော့ လင်းလျက်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နူးရဲခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်တန်းကြီး လိုလို၊ ထမင်းဆုပ်ကို ကြံချ၍ ဆုတောင်းခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၏။

အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ထားသည့် မုန့်အပွဲကလေးများကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ရွှေပြည်သာကို ရည်၍ ဆုတောင်းသည်။

ဘဝသည် မြန်လှချည့်။ မြန်လွန်းလှချည့်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘဝသည် ချမ်းမြေ့စရာ။ သွားလေရာတွင် သတိရဖွယ်တို့ အပြည့်။ သေသည့်အခါ လူ့စိညာဉ်သည် လူ့ဘဝတုန်းက ခုံမင်စွဲလမ်းခဲ့သည့် နေရာများသို့ ပြန်လည်တတ်သည်ဟု အချို့ပြောသည့် အတိုင်း မှန်လျှင် မိမိသည်လည်း အမေ သီတာ မကြာခဏ ပြောဖူးသဖြင့် ရောက်ဖူး မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်နေသော တောင်ခြေကြားမှ နေရာကလေးသို့ ရောက်နေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာတွင် သူတို့အိမ်ကလေး တစ်ဆောင် ဆောက်မည်။ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေ စိုက်မည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ငရုတ် စသည့် သီးပင် စားပင်တွေ စိုက်မည်။ သံပရာပင်တွေ စိုက်မည်။ ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်မွေးမည်။ ထိုအခါ ဇူလီကို သူနှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့မည်။

ထိုအတွေး ဝင်လာသည့်အခါကျမှပင် တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့သည်တို့ ပျောက်သွား၏။ အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်လာကာ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းလျက်။

အခန်း ၄

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသည်မှာ အမှန်။ မဟာရာဇာသည် ထိုနေ့ည ကုန်သည် အထိ မခံ။ မနက် မိုးမသောက်မီမှာပင် ကံကုန်သည်။ စည်သံ ကြေးမောင်းသံကြီးများ၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ဘိသောမြို့ကို တည်ခွဲသည့် ဘေးတော် ဘိကာရိုင်း၏ လက်ထက်မှ စ၍ ယနေ့တိုင် သည်ထုံးစံကို လိုက်နာမြို့။

စည်သံ မောင်းသံတို့သည် ပူလောင် အိုက်စပ်သော အမှောင်ထုကြီးကို ဖောက်ထွင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ရိုး တစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင် မြည်ဟည်းလျက် ရှိ၏။ ပဲ့တင်သံများသည် တောင်ကြား အတိုင်း မျောပါလာကာ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် အိပ်ပျော်နေသော ဘိသော မြို့သူမြို့သားများကို လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ထိုအသံများကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ် သစ်ပင်များပေါ်တွင် အိပ်တန်း တက်နေကြသော ကျီးတို့၏ ကျီးပြိုင်ကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

အက်ရှ်သည် ထိုအသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နီးလာကာ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

သူတို့ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင်မူ ပူလောင် အိုက်စပ်လျက်။ လေလည်း တိတ်သွားပြီ။ လခြမ်းလည်း တောင်တန်းများ နောက်တွင် ကွယ်သွားလေပြီ။ အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက် ရှိသဖြင့် မှန်အိမ်ကို ထွန်းရန် မီးခြစ်ကို မနည်း စမ်းရှာရသည်။ မီးထွန်းလိုက်သည်နှင့် အားလုံးကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရပြီ။

ငါးမိနစ် ကြာသည့်အခါတွင် ဆာဂျီနှင့်အတူ မြင်းစောင်းသို့ ရောက်သွားကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို ကုန်းနီးတင်နေပြီ။

တိတ်တဆိတ် လုပ်စရာ မလို။ စည်သံ မောင်းသံတို့က မြည်ဟည်းနေဆဲ။ အိမ်များတွင် မီးတွေ ထွန်းကုန်ပြီ။ ကွင်းပြင်ထဲတွင် အိပ်စောင့်နေသူတို့သည်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ ဆူညံစွာ စကားပြောလျက် ရှိကြ၏။

ဉာဏ်ကျယ်ကား မောင်းသံ စည်သံတို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ နားရွက်ကို ပေးထားကာ နာခေါင်းကို ပွစိ ပွစိ လုပ်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်က သမ္မာကျမ်းစာဟောင်းထဲက စစ်မြင်းကြီး တစ်ကောင်နယ်။ အက်ရှ် ခြေသံကို ကြားရသည့်အခါတွင် ခေါင်းကို စင်းထားပြီး အသံပြုနေသည်။ ခါတိုင်းလို ညစ်ကပ်ကပ်လည်း မလုပ်။

ဆာဂျီက

‘ဉာဏ်ကျယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာက လူ့အသိဉာဏ်မျိုး ရှိသလိုပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာ သိပုံရတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိတယ်၊ သိတယ် မဟုတ်လားဟေ့ သားကြီး’

ဉာဏ်ကျယ်က ဝန်ခံသည့်နယ် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ အက်ရှ်၏ ပခုံးကို ခေါင်းနှင့် ဝှေ့သည်။ အက်ရှ်က ကတ္တီပါလို နူးညံ့သည့် သူ့နှုတ်သီးကို ပါးဖြင့် ပွတ်လိုက်ရင်း

‘ဆာဂျီရေ၊ ကျွန်တော့် ကောင်ကြီးကို ဂရုစိုက်ပါဗျာ၊ ဒီအတိုင်းတော့ ထား ...’

လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ကြီး ဖြစ်လာသဖြင့် အက်ရှ် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ အက်ရှ်သည် ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ ကကြိုးတန်ဆာများကို တပ်နေသည်။ စကား ပြန်ပြောသည့်အခါ၌မူ သူ့အသံတွင် တည်ငြိမ်နေလေပြီ။

‘ကဲ ပြီးသွားပြီဗျာ၊ ကာဘိုင် သေနတ်ကိုတော့ ခင်ဗျားကို ပေးခဲ့မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အတွက်တော့ လိုချင် လိုလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ယူသာ

သွား၊ ခင်ဗျား လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို သိပြီနော်၊ ကျွန်တော် ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကောင်းပါ ဆာဂျီ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲသွင်းရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီလို ဖြစ်လာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှန်းမသိတော့...၊ အေးလေ ပြီးပြီပဲ၊ အရေး မကြီးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတိ ဝီရိယနှင့် သွားနော်၊ တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်ရင်...'

'မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ၊ ကျွန်တော်လည်း သတိ ဝီရိယနှင့် သွားမှာပါ၊ ရော့ ကျွန်တော့် ကျာပွတ်ကို ယူသွား၊ လူအုပ်ထဲကို ရောက်သွားရင် လမ်းရှင်းဖို့ လိုချင် လိုမှာ၊ ခြောက်လုံးပြူးရော ပါတယ်နော်'

'ပါပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို မြင်းဇောင်းတံခါး ဖွင့်ပေးစမ်းဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာဂျီ၊ ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေဗျာ'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးလို တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပွေဖက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဆာဂျီက မှန်အိမ်ကို ကိုင်ရင်း မြင်းဇောင်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ အက်ရှ်က ဉာဏ်ကျယ်ကို လမ်းမသို့ ဆွဲထွက်လာ၏။ ဆာဂျီက အက်ရှ် မြင်းကုန်းနှီးပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် ခြေကွင်းကွင်းကို ကိုင်ပေးထားရင်း

'မကြာခင် ဆိုရင် မိုးလင်းတော့မှာဗျာ၊ ကြယ်တွေတောင် တော်တော် မှိန်ကုန်ပြီ၊ အရုဏ် လာတော့မယ်၊ ကျွန်တော့် သဘောကတော့...'

ဆာဂျီသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြော။ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်မှ ကုန်း၍ ဆာဂျီ၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီးနောက် မြင်းကြီးကို ခြေဖြင့် တို့လိုက်၍ စီးထွက်သွား၏။ နောက်သို့ ပြန်မကြည့်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အိမ်သို့ ရောက်အောင် သွားရသည်မှာ သူ ထင်ထားခဲ့သလောက် မလွယ်။ မင်္ဂလာမရှိသော ကြောက်ဖွယ် မောင်းသံကြီးကြောင့် မြို့သူမြို့သား

တစ်ဝက်ကျော် တို့သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ကြကာ ရန်းမဟာ ဟော်ဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ ဟော်ရှေ့ရှိ ရင်ပြင်သို့လည်းကောင်း သွားနေကြသည်။ ထိုမျှသာ မဟုတ်။ လမ်းသေး လမ်းမြွှာများတွင်လည်း လူတွေ ပြည့်နှက်လျက်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ ပေးလိုက်သည့် ကျာပွတ်၏ အကူအညီဖြင့် လမ်းကို ရှင်းကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို အတင်းစီးသည်။ ဘေးမှ လူများက သူ့ကို ဆဲဆိုအော်ဟစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အိမ်တံခါးက ပိတ်လျက်။ အစောင့်ချထားသည့် လူများလည်း မရှိကြတော့။ လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရင်ပြင်ဘက်ဆီသို့ လိုက်သွားပြီထင်သည်။ မြင်းဖြင့် လာခဲ့သည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ညက အိုက်သဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အိမ် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် မြင်းကို ကပ်၍ ရပ်သည်။ အခန်းထဲတွင် မီးရောင်ကို မမြင်ရ။ အထဲတွင်သာ မဟုတ်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

အက်ရှ်က ပြတင်းပေါက် ကြက်တူရွေးတန်းကို ကျာပွတ်ရိုးဖြင့် ခေါက်လိုက်သည့်အခါတွင် မန်နီလားလ်၏ ပုပုဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာပေါ်လာသည်။

'ဘာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ'

အက်ရှ်က အဖြေပေးသည့်အနေဖြင့် စာနှစ်စောင်ကို ထိုးပေးလိုက်ပြီးလျှင် တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ဉာဏ်ကျယ်ကို ချာခနဲ လှည့်ကာ လမ်းမသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းမက လူအုပ်ကြီးမှာ အားကောင်းဆဲ။ ဆယ်မိနစ်လောက် စီးမိသည့်အခါတွင် လူရှင်းသွားလေပြီ။

အက်ရှ်သည် လူသူကင်းရှင်းသော လမ်းကြားကလေးအတိုင်း အမှောင်ထဲတွင် မိုရီး တံခါးဆီသို့ စီးလာခဲ့လေသည်။ မိုရီး တံခါး တစ်ဝိုက်တွင် မီးရောင်တွေ ထိန်လျက်။

မှန်အိမ်များ၊ မီးပုံးများ၊ မီးတုတ် မီးစည်းများ။ လူ ကျိုးတိုးကျဲတဲကို လည်းကောင်း၊ အစောင့်များကို လည်းကောင်း၊ ရွာများမှ လာ၍ အိပ်စောင့်ကာ လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူလိုက်၍ စားသောက်နေကြသော ရွာသားများကို လည်းကောင်း မြင်ရသည်။

မီးတုတ် မီးစည်းများမှ အရောင်၊ နွားချေး မီးဖိုများမှ အရောင်တို့ကြောင့် ဂဝံ ကျောက်တံတိုင်းကြီးများသည် ပွတ်တိုက်ထားသည့် ကြေးပြားကြီး တစ်ချပ်လို ပြောင်လက်နေသည်။

မိုးရိုး တံခါးကမူ နံရံ တစ်နေရာတွင် မည်းမှောင်လျက်။ ပွင့်လျက်သား။ မီးသွေးဆိုင်ရှင် ပြောလိုက်သကဲ့သို့ သေသူ၏ ဝိညာဉ် လွတ်ရာကျွတ်ရာ ထွက်သွားနိုင်ရန် တံခါးကို ဖွင့်ထားဟန် တူသည်။ အစောင့်အရှောက်ဆို၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ရှေးတုန်းကဆိုလျှင် သည်လိုကိစ္စမျိုးတွင် မြို့နှင့်နီးသည့် အတွက် ပတ္တတံခါးကို အသုံးပြုသည်ဟု ကြားဖူး၏။ သို့ရာတွင် ထိုတံခါးမှ ဝိညာဉ်တို့ ထွက်သွားသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။ ယနေ့ည မိုးရိုး တံခါးတွင် လာစောင့်နေကြသူများကမူ သူတို့ ကိုယ်တိုင် မဟာရာဇာ၏ ဝိညာဉ်ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်ဟု ပြောကြသည်။ မဟာရာဇာသည် ရွှေဝတ်လုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ မီးသွေးရောင် မြင်းနက်ကြီးကို စီးလျက်။ မြင်းခွာသံ ဆို၍ တစ်ချက်မျှ မကြားရ။ လေပွေတိုက်သလို လှစ်ခနဲ ရောက်လာပြီး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

စင်စစ် ရွှေဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်ဆိုသည်မှာ ချဲ့ကားပြောသည့် စကားမျှသာ။ အနားတွင် ရှိသူတို့သည် မဟာရာဇာ ဆိုလျှင် ရွှေဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ထားလိမ့်မည်ဟု သူတို့ဘာသာ စိတ်ကူး၍ ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အနီးရှိ မီးတုတ် မီးစည်းများမှ မီးရောင်တို့သည် အက်ရှ်၏ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အဝတ်အစားများပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည့်အခါတွင် အဝါလိုလို၊ ရွှေရောင်လိုလိုလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မြင်းခွာသံကို မကြားလိုက် ဆိုခြင်းမှာမူ

ထိုအချိန်က စည်သံ မောင်းသံများနှင့် လူသံ သူသံတို့ကြောင့် မကြားရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် ထိုတံခါးမှ မြင်းကို ဒုန်းစီး ထွက်ခဲ့သည်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူများသည် သူ့ကို ရိပ်ခနဲမျှသာ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် မဟာရာဇာ၏ ဝိညာဉ်သည် မိုးရိုး တံခါးမှ ထွက်သွားပြီ ဟူသော ကောလာဟလသည် မြို့ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားသည်။

အက်ရှ်သည် မြို့တံခါးမှ ထွက်ကာ ဖုန်ထူသည့် လမ်းကလေး အတိုင်း မြောက်စူးစူးသို့ စီးလာခဲ့သည်။

အလင်းထဲမှ အမှောင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် ကွင်းပြင်ကြီးက မည်းမှောင်လျက်။ ကြိုးကလေး တစ်ချောင်းလို ခပ်ဖွေးဖွေး ထင်နေသည့် လမ်းကလေးကို ရှေ့ကိုက် အနည်းငယ် အထိသာ မြင်နိုင်သည်။ အမှောင်ကို ကျင့်သားရသွားသည့် အခါတွင်မှ အရုဏ်လာကာနီးပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သိရတော့သည်။ ကြယ်တို့ လင်းရောင် မဖြာနိုင်တော့။ နွမ်းကြေနေသည့် စံပယ် ပွင့်ချပ်လွှာကလေးများလို ဖျော့တော့လျက်။ လင်းအရုဏ် ကောင်းကင် နောက်ခံတွင် အဝေးမှ တောင်တန်းကြီးများကို ခပ်ရေးရေး မြင်နေရပြီ။

နံနက်ခင်း လေပြည်သည် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်၍ တိုက်လာ၏။ သစ်ရွက်တို့က လေအလာတွင် တရဲရဲ မြည်နေကြသည်။ ယခုဆိုလျှင် ရှေ့ကိုက် နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ဆကို ကောင်းကောင်း မြင်နေရလေပြီ။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု၊ ချုံတစ်ချုံ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်၊ ကိုင်းမြီးဖြူပင်များ၊ ပဲခင်းကို ဝင်စားသည့် ချေ တစ်အုပ်က လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ပြေးလျက်။ တောင်တန်းကြီးဆီသို့ ခပ်မှန်မှန် ပြေးနေသည့် ဝံပုလွေ တစ်ကောင်၏ သဏ္ဌာန်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် မနက်ခင်း ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ဒုန်းပြေးရသည်ကို သဘောကျတတ်၏။ မီးသွေးဆိုင်ရှင်၏ မြင်းဇောင်းထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသည်မှာ ညောင်းညာလှပြီ။ တဟီဟီ မြည်သော စည်သံ မောင်းသံများကိုလည်း သူ

မခံနိုင်။ ကွင်းပြင်ထဲသို့ ရောက်သည့်တိုင် မြို့ထဲမှ တီးနေသော စည်မောင်းသံတို့ကို သဲ့သဲ့ ကြားနေရဆဲ။ ထိုအသံများကြားမှ ဝေးချင်လှပြီ။ စိုက်ခင်းတွေကို လွန်၍ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးမှ ဖွဲ့ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အက်ရှ်ကလည်း သူ့မြင်းကို ဇက်မဆွဲတော့။ ဇက်ပုံပေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေသည် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ခြေကုန်သုတ် ပြေးသည်။ ချေအုပ်ကလည်း လန့်ဖျပ်ကာ ကုန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။

အက်ရှ်သည် ထိုတစ်ခဏလေးတွင် သူ့ကိုယ်သူ မေ့သွားကာ မြင်းနှင့်တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား၏။ မြင်းဇက်ကို မလှုပ်မယှက်ကိုင်ကာ နူးနှစ်ဖက်ကို မြင်းနံပါးတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။

မနက်ဖြန် သေလျှင်ကော ဘာ အရေးနည်း။ လောကကြီးတွင် သူ နေခဲ့ပြီးပြီ။ သည်နေ့ မနက်သည် သူ့အဖို့ နောက်ဆုံး မနက်ခင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သည့်ထက်ကောင်းသော နောက်ဆုံးအချိန်သည် ဘယ်မှာ ရှိသေးသနည်း။

သူနှင့် သူ့မြင်းနက်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေကြသည်။ မြင်းခွာသံနှင့်အတူ သူ့သွေးသည် ခုန်ပေါက်လျက်။ မြေကြီးသည် မြစ်တစ်စင်းလို သူ့မြင်းခွာအောက်တွင် ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ စည်တီးသံ မောင်းထုသံတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြီ။ တံခါးကြားတွင် လေတိုးသံမျှလောက်သာ။

ရှေ့ကွင်းပြင်ထဲတွင် တူးမြောင်း တစ်ခုသည် မည်းနက်သည့် ထွန်ရေးကြောင်း တစ်ခုလို ပေါ်လျက်။ ဉာဏ်ကျယ်သည် အရှိန်ကို မြှင့်ကာ ရှေ့တွင် ဆီးနေသည့် ဆူးချုံ တစ်ချုံကို ခုန်သည်။ တစ်ဖက်သို့ ပြန်အကျတွင် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ငှက်တစ်ကောင်လို လေထဲတွင် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးနေပြန်သည်။

ငုံးများ၊ ခါများနှင့် တောဘဲများသည် လန့်ပျံသွားကြ၏။ မြက်တောထဲမှ မြွေဟောက် တစ်ကောင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မြင်းခွာကို လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဉာဏ်ကျယ်သည် ထိုအရာများကို ဂရုမစိုက်။ နာပွပ္ပ၊ လည်ဆံ မြီးဆံ လေထဲတွင် လွင့်ပျံလျက်ဖြင့် မနက်ခင်းကို တွေ့ဆုံရန် အရှေ့တူရှုသို့ ဒုန်းစိုင်းနေသည်။

အက်ရှ်သည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိမထားမိဘဲ ဝေါလီ မကြာခဏ ဆိုလေ့ ရှိသည့် စစ်ချီ ဓမ္မသီချင်းကို စိတ်ထဲမှ ဆိုမိသည်။ သူ့နားထဲတွင် ဝေါလီ၏ သီချင်းသံကို ကြားယောင်လာသည်။ ဝေါလီသည် သူနှင့် ကွင်းပြင်ထဲတွင် မြင်းပြိုင်စီးလျှင် ထိုသီချင်းကို ဆိုနေကျ။

ဝေါလီ၏ အသံကိုသာ ကြားသည်မဟုတ်။ သူ့ရုပ်သွင်တို့လည်း မြင်ယောင်လာ၏။ အက်ရှ်သည် ကြောက်လန့် အားငယ်ရမည့် အစား ရွှင်လန်းပေါ့ပါးနေသည်။ စစ်သားတစ်ယောက် စစ်မြေပြင်တွင် ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်နှင့် အတူတူ။

ဉာဏ်ကျယ်က အရှိန်ကို နှေးလိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူတို့သည် ဂေါဝိန္ဒ တောအုပ်ကြီးကို လွန်ခဲ့လေပြီ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်တန်းကြီးတွေ ကာဆီးလျက်။ အလယ်တွင် ကွင်းပြင်ကြီး၊ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးသည် ဇာတ်ခုံကြီး တစ်ခုသဖွယ်။ ပုလဲရောင် ဖြူဖျော့ဖျော့ အရုဏ်ခြည်က ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ အရုဏ်ခြည်ကြောင့် ဝါစပြုနေသည့် ကောင်းကင်ကြီးက ကန်ထဲတွင် မှန်ကြည့်လျက်။ အလင်းရောင်ပျံ့သည်နှင့် ခါတို့ တွန်ကြပြီ။ ဒေါင်းတွေ အိုးဝေကြပြီ။ မြို့တွင်းမှ တီးခတ်နေသော စည်မောင်းသံလည်း တိတ်လေပြီ။

အက်ရှ်သည် မီးသဏ္ဌိဟ်မည့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ကြည့်၏။

အက်ရှ်သည် မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့သည်။ မနက်ခင်း၏ အလှ၊ မနက်ခင်း၏ ရနံ့၊ မနက်ခင်း၏ တေးသံတို့ကို စားသုံးလျက်။ ရေငတ်လာသူတစ်ဦး စမ်းရေကို အငမ်းမရ သောက်သည့်နယ်။ မည်သူမျှ ထိုရှုခင်းကို လှသည်ဟု ထင်မည်

မဟုတ်။ ကွင်းက ကွင်းပြင်ခြောက်ကြီး။ ဘေးတွင် ကာရံနေသည်ကလည်း သစ်ပင်တို့ ကင်းမဲ့သော တောင်ကတုံးကြီးတွေ။ အကျည်းပင် တန်သေးသည်။

အက်ရှ်သည် ဘိသောပြည်နယ်ကို မုန်းသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျို့အန်လာသည့် လင်းအရက်နီနီ၊ ခါတွန်သံနှင့် အိုးဝေသံ ချိုချို၊ ဖုန်နံနှင့် မီးခိုးနံ၊ မွှေးမွှေး၊ ကုက္ကိုပန်းနံ၊ သင်းသင်းတို့သည် သူ ချစ်ခဲ့၍ သူ ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်သော ကမ္ဘာလောကကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းများ မဟုတ်လော။ အက်ရှ်သည် ထိုအရာများကို သတိပြု အရသာခံကာ သူ ပေးသော အလှတရားအတွက် လောကကြီးကို ကျေးဇူးတင်သည်။

ယခုအချိန်၌ အက်ရှ်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို လျှောချလိုက်ပြီ။ မျိုသိပ် ထားခဲ့ရသည့် ခွန်အားတို့ကို သုံးလိုက်ရသည့် ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း ကျေနပ် ရောင့်ရဲသွားသည့်ပမာ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လျက်။ အလျင်စလို လုပ်စရာ မလိုတော့။

မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်သည် မီးသဂြိုဟ်ကွင်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မွန်းတည့်ချိန်ထက် စောမရောက်နိုင်။ အပူရှိန်ကြောင့် ဈာပနကို စောနိုင်သမျှ စောအောင် စီစဉ်သည့်တိုင် အစီအစဉ်တွေကို မနည်းလုပ်ရဦးမည်။ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာမှုတွေ ဖြစ်ဦးမည်။ လူအုပ်ကြီးကလည်း နေရာကောင်းရရန် မီးသဂြိုဟ်ကွင်းသို့ စောစော လာကြလိမ့်မည်။ ယခုပင်လျှင် တောအုပ် တစ်ဖက်ဆီမှ လူသံ သူသံများကို ကြားနေရလေပြီ။

အက်ရှ်သည် တောအုပ်နားသို့ ကပ်လာခဲ့၏။ တောအုပ်ထဲတွင် ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီးများကို မြင်ရသည်။ သူတို့တစ်သိုက်သည် မြို့ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ ကြည့်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကွင်းဘက်သို့ မြင်းစီး လာနေကြသူများကို တွေ့ရသည်။ ဖုန်တွေ အလိပ်လိပ် ထနေသည်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ဒုန်းစီး လာကြကြောင်း သိနိုင်သည်။ ဖုန်လုံးများကြောင့် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် ခြေကျင်သမားများမှာ ခပ်ဝါးဝါး။

တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ပြာသာဒ် ခုံးခုံးကြီး သုံးဆောင် ရှိသည့် ရှေးသင်္ချိုင်း ဂူပျက်ကြီးနားသို့ မြင်းကို ဆွဲလာခဲ့သည်။ သင်္ချိုင်းဂူကြီးထဲတွင် ဥမင်သဖွယ် မည်းမှောင်နေသည့် လမ်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးများ ရှိသည်။ ထိုလမ်းကျဉ်းကလေးများ အတိုင်း လိုက်သွားလျှင် အလယ်က ရေကန်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

အချို့နေရာများတွင် ပြိုပျက်နေသည့် အထက်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားပျက်များကို တွေ့ရသည်။ လှေကားထစ် ဟူ၍ မရှိတော့။ အုတ်ကျိုး အုတ်ပဲ့ အပုံကြီးများ ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုလှေကားများပေါ်သို့ မည်သူမျှလည်း တက်ကြတော့ဟန် မတူ။

အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်ကို ပြိုပျက်နေသည့် ဥမင်ခေါင်းကလေး တစ်ခုထဲတွင် ချည်ထားလိုက်ပြီး သူတို့ ပါလာသည့် ကင်းဗတ်အိတ်ဖြင့် ရေကန်မှ ရေသွားခပ်သည်။ သူတို့ ပြောင်းစေ့နှင့် ကုလားပဲလည်း ပါ၏။ ဆာဂျီသည် နောက်တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် ရှိမှ လာမည်ဖြစ်ပြီး ခရီးကြမ်းကြီးကို နှင်ရဦးမည်ကို သိသဖြင့် ကုန်းနီးအိတ်ထဲတွင် မြင်းစာများကို သူ အသင့် ထည့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးပြင်း မနှင်မီ ဉာဏ်ကျယ်ကို အစာရေစာ ဝလင်အောင် ကျွေးရဦးမည်။

ကန်ထဲမှ ရေမှာ ငြိမ်သက် စိမ်းလဲ့နေသည်။ သို့ရာတွင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ဒုန်းစိုင်းခဲ့ရသဖြင့် ရေငတ်နေသော ဉာဏ်ကျယ်သည် ရေကို အားရပါးရ သောက်၏။ ရေတိုက်ပြီးလျှင် အက်ရှ်သည် နောက်တစ်ပုံး ခပ်လာကာ ကင်းဗတ်အိတ်ကို အုတ်ကြို အုတ်ကြားတွင် ထောင်ထားလိုက်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကို နောက်ထပ် တိုက်ကြည့်သော်လည်း မသောက်တော့။ ချကျွေးထားသည့် ကုလားပဲကိုလည်း မစားတော့။ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မည်ကို သိသည့်နယ် သူ့နှာခေါင်းဖြင့် သခင်၏ ရင်ခွင်ကို တိုးဝှေ့နေသည်။

အက်ရှ်က အသံဆိုဆိုဖြင့်

‘ဆာရီ လက်ထဲ ရောက်သွားရင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတော့မှာပါ သားကြီးရာ’

အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ ဖျစ်ညှစ်၍ ပွေလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်း ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ကာ မည်းမှောင်သည့် ဥမင်ထဲမှ နေရောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သည်ဘက် တောစပ်တွင် လူသူရှင်းဆဲ။ သို့ရာတွင် တောအုပ် အလယ်တွင်မူ ကျေးသံ ငှက်သံတို့ တိတ်တိတ် လူသံ သူသံတို့ကို ကြားနေရလေပြီ။ မီးသဂြိုဟ်ကွင်း အစပ်ရှိ သချိုင်း ဂူပျက်ကြီး အနီးတွင် လူအချို့ကို တလှုပ်လှုပ် မြင်နေရ၏။ သူ မြင်ရသူများမှာ လာကြည့်သည့် ပရိသတ်များ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဟော်နန်း အမှုထမ်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည့် အရာရှိများနှင့် လောင်တိုက်ကို ဆောက်နေသည့် အလုပ်သမားများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့သည် ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြသဖြင့် အက်ရှ်ကို သတိမပြုမိ။

သူတို့အနားရှိ သချိုင်းဂူကြီးမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်ကလည်း ခမ်းခမ်းနားနား။ ခပ်စောစောက ဉာဏ်ကျယ်ကို ထားပစ်ခဲ့သည့် သချိုင်းဂူပျက်နှင့် မတူ။ ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်သည့် အပြင်ဘက် ကြောင်လိမ် လှေကားကလည်း အကောင်းပကတိ။ အက်ရှ်သည် ထိုကြောင်လိမ် လှေကားအတိုင်း အသာ တက်လာခဲ့ရာ ခဏကြာလျှင် အပေါ်ထပ် စင်္ကြံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြာသာဒ်ငယ် တစ်ခုနှင့် သူရဲခံကလေး တစ်ခုကြား ချောင်ကလေး တစ်ချောင်တွင် နေရာယူလိုက်၏။ ထိုပြာသာဒ်ကလေးမှာ အလယ်က မှန်ဦး ခုံးခုံးကြီးတွေ ရှိသည့် ပြာသာဒ်ကြီး သုံးဆောင်ကို ဝိုင်းရံထားသည့် ပြာသာဒ်ငယ် များစွာ အနက်မှ တစ်ခု ဖြစ်၏။

အခြားဘက် သုံးဘက်တွင်လည်း အလားတူ ပြာသာဒ်ငယ် များစွာ ရှိသေးသည်။ ထိုပြာသာဒ်များအောက် စင်္ကြံတွင်မူ အလယ်ကောင်တွင် ရှိသည့် ကန်ကြီးသို့ ဆင်းသွားသည့် လှေကားထစ်များ ရှိ၏။ ဂူသချိုင်းကြီးမှာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုသချိုင်းဂူကြီး၏ နောက်ဘက် ကွက်လပ် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်

အကွာတင်မူ လူအချို့သည် လောလောလတ်လတ် ဆောက်လုပ် ပြီးစီးဟန် ရှိသော အုတ်ခုံ တစ်ခုပေါ်တွင် မီးသဂြိုဟ်ရန် အတွက် နံ့သာဖြူ၊ စန္ဒကူး စသည့် ထင်းပုံကြီးကို ပုံထား၏။ ထိုထင်းပုံကြီးပေါ်သို့ အမွှေးဆီများ လောင်းသူ လောင်းလျက် ရှိကြသည်။

နေရောင်သည် သစ်ပင်များပေါ်သို့ ထိုးကျလာကာ သစ်ရိပ်များသည် ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာကြလေပြီ။ တိမ်တိုသည် လွင့်သွားကြသည်။ အရက်၏ အနံ့သည် ချက်ချင်း ပျောက်သွားကာ နေသည် ပူပြင်းစ ပြုလာသည်။ လေလည်း မတိုက်၊ သစ်ရွက်လည်း မလှုပ်၊ ကန်ရေပြင်ကလည်း ငြိမ်သက်လျက်။ သူ လှုပ်ရှားလျှင်ပင် အပေါ်ထပ် အမျိုးသမီးများ အတွက် ယာယီ လုပ်ထားသည့် မဏ္ဍပ်ဆောင်ကို မော့ကြည့်ရလိမ့်မည်။ ဂူသချိုင်းကြီး တစ်ခုလုံး၏ အရိပ်သည် ကန်ရေပြင်ထဲတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည် မဟုတ်လော။

ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ အမျိုးသမီးများ ထားမည့် ယာယီ မဏ္ဍပ်ဆောင်တွင် မည်သူမျှ ရောက်ဟန်မတူသေး။ မီးသဂြိုဟ်ကွင်းကို မျက်နှာမူထားသည့် အဆောင်ကို ကာထားသည့် ယင်းများ၏ နောက်ကွယ်တွင် လှုပ်ရှားသည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။

တောအုပ်ထဲတွင်မူ လူတွေ များသည်ထက် များလာလေပြီ။ နေရာ ရရန် ခပ်စောစော လာသည့် ရွာသားများ၊ နဖူးတွင် ပြာတွေ တို့ထားသည့် ဆာဒူးကြီးများ၊ လောင်တိုက်ကို စောင့်နေသည့် အလုပ်သမားများနှင့် လူအုပ်ကို ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ကျသူများကို ဟိတ်ဟန်ဖြင့် အမိန့်ပေးနေကြသည့် အရာရှိများကို မြင်နေရ၏။

သူ စောစော လာမိသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ လူအုပ်များသည် ခပ်စောစောက ပြောက်ကျိုပြောက်ကျားသာ လာနေကြသော်လည်း ယခု ထုနှင့် ထည်နှင့် လိုမ့်ဆင်းလာနေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်အုပ်များထဲတွင် လည်းကောင်း၊ မီးသဂြိုဟ်ကွင်းစပ်တွင် လည်းကောင်း တစ်ခဲနက်သော လူအုပ်ကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

မြေပြင်ပေါ်တွင်သာ မဟုတ်။ တံတိုင်းများ၊ ပြာသာဒ်ဆောင်များ၊ လှေကားထစ်များ၊ သူရဲခိုများ၊ သစ်ပင်များနှင့် ဂူသင်္ချိုင်းပျက်ကြီးပေါ်တွင်ပါ လူတွေ သီးနေလေပြီ။ လူအုပ်ကြီးက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။ စကားပြောသံ၊ ငိုသံ၊ ချောင်းဆိုးသံ။ အဝေးမှ နားထောင်လျှင် ကြီးမားလှသည့် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် ညည်းသံနှင့်တူနေသည်။ လေက တိတ်မြိ။

လူတွေ သွားကြ လာကြသဖြင့် ဖုန်တွေက ကောင်းကင်တွင် မီးခိုးတွေလို လုံးလျက်။ နေရှိန်၊ ဖုန်ထူ၊ လူငွေ စသည်တို့ကြောင့် အပူသည် ပို၍ ပြင်းလာ၏။ သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးကမူ ထိုအရာများကို သတိမပြု။ ထိုအရာများသည် သူတို့နှင့် ရင်းနှီးပြီးသား၊ နေသားကျပြီးသား။ သည်နေ့တွင် တွေ့ရမည့် ကိစ္စမျိုးကို တစ်သက်တွင် တစ်ခါပင် ကြုံနိုင်မည် မဟုတ်။ ကံကြီး၍ ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်အရာများကို ဂရုမထားနိုင်။ သည်လောက် ဒုက္ခကလေးကို ခံရကျိုးနပ်သည်ဟု သူတို့ယူဆသည်။ သည်ဒုက္ခလောက်ကို ခံလိုက်လျှင် နောင် သားစဉ် မြေးဆက် ပြောကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ကိစ္စကြီး တစ်ခုကို ကြုံရတော့မည်။ ထိုလေ့ ဟောင်းကြီး ပျက်သုဉ်းသွားပြီ ဆိုသည်ကို မသိသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

အကယ်၍ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျုံတို့က ထိုထုံးစံ လေ့ဟောင်းကို ပိတ်ပင်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင် ယခုကိစ္စသည် ဘိသောပြည်နယ်တွင် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသော ဆတ္တီး လုပ်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

စကြိုအထက်ထပ် ချောင်ကလေးထဲတွင် ရောက်နေသည့် အက်ရှ်သည်လည်း ဖုန်မှုန်၊ အပူရှိန်၊ ဆူညံသံတို့ကို သတိမထားမိ။ ယခုနေ မိုးတွေ နှင်းတွေ ကျလာလျှင်ပင် သိမည် မဟုတ်။ အက်ရှ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဖြစ်လတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်ပေါ်သို့သာ အာရုံစိုက်နေ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ့မျက်လုံးတွေ ကြည်လင်နေဖို့ လိုသည်။ သူ့လက်တွေ တည်ငြိမ်နေဖို့ လိုသည်။ သည်တစ်ချို့ လွဲလျှင် နောက်ထပ် အခွင့်အရေး ရတော့မည် မဟုတ်။

သမထ ကျင့်လျှင် မည်သို့သော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရနိုင်ကြောင်း ကာကာဂျီက ပြောဖူးသည့် စကားများကို အမှတ်ရသဖြင့် အက်ရှ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရှိသည့် ကျောက်တုံး ပပ်ကြားအက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နလုံးခုန်သံကို ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမျှ မတွေးမိအောင် ကြိုးစားရင်း ဝင်သက် ထွက်သက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှုထုတ်လျက်။

သူ နေသည့် စကြိုပေါ်သို့လည်း လူတွေ ရောက်လာကြပြီ။ လူအုပ်ကြီးက အတင်း တိုးဝှေ့လာသဖြင့် အက်ရှ်မှာ အုတ်နံရံကြားတွင် ညပ်နေသည်။ မနေ့ညက အရှိန်ကြောင့် အုတ်နံရံက အေးနေသဖြင့် အက်ရှ်သည် အုတ်နံရံကို မှီထားလိုက်၏။ အိပ်ငိုက်စ ပြုလာသဖြင့် မန်နီလားလ် အမွှာဒဗတ်သို့ လာပြီးကတည်းက သူ အိပ်ရေးကောင်းကောင်း မဝခဲ့သည်ကို သတိရသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ မကြာမီ ရှည်လျားသော ထာဝရ အိပ်စက်ခြင်းကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်လော။ အရေးထဲတွင် အိပ်ချင်နေသဖြင့် သူ့အဖြစ်သည် ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်။

ရယ်စရာ ကောင်းသည် မကောင်းသည် အပထား။ အက်ရှ်သည် ခဏမျှ အိပ်ပျော်သွား၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာဖိကာ ခြေထောက်တွင် စူးခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နေက ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေပြီ။ လူအုပ်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းဂူကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

စကြိုပေါ်တွင် မောက်လူ ဆောင်းထားသည့် ဟော်နန်း အမှုထမ်း အချို့သည် တုတ်များကို ဝှေ့ယမ်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားကို ရှင်းပေးနေကြသည်။ ဤတွင် လူအုပ်ကြီးသည် နောက်သို့ ပြိုကျလာကာ အက်ရှ် အနီးသို့ လူဝဝသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာပြီး အက်ရှ်၏ ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိခြင်း ဖြစ်၏။

‘မတော်လို့ပါဗျာ’ ဟု ထိုလူဝဝက ပြောကာ သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ထိုလူမှာ တံတိုင်း အစွန်မှ အောက် ပေနစ်ဆယ်ရှိ လူတွေ၏

ခေါင်းပေါ်သို့ ပက်လက်လန် ကျသွားမည် စိုးသည့်အတွက် အက်ရှ်က ဖမ်းထိန်းလိုက်ရသည်။ အက်ရှ်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြည့်၏။

‘ဟော်နန်းက သခင်မတွေ့ပျ။ မီးသဂြိုဟ်တာကို လာကြည့်ကြတာ၊ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ သမီးတွေလား၊ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမယ့် ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေလားတော့ မသိဘူး၊ ဟိုအပေါ်က ယင်းတွေ ကာထားတဲ့ မဏ္ဍပ်က ကြည့်မှာတဲ့၊ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမယ့် ကိုယ်တော်လေးကတော့ လောင်တိုက်ကို မီးရှို့ဖို့ ဈာပနနှင့်အတူ ပါလာမယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ သူ့မယ်တော်က ...’

ထိုလူသည် သူ ကြားခဲ့ရသမျှ သတင်းကို မနားတမ်း ပြောနေသည်။ အက်ရှ်က ခေါင်းညိတ်၍ နားထောင်၏။ သို့ရာတွင် ကြာရှည် နားမထောင်နိုင်တော့။ ရေငတ်လှပြီ။ ဉာဏ်ကျယ်၏ ကုန်းနှီးအိတ်ထဲတွင် ရေပုလင်း ကျန်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အာဖဂန်နစ္စတန် တောင်ရိုးများပေါ်တွင် တောင်ပေါ်သားဟန်ဆောင်ကာ နှစ်နှစ်ခန့် နေခဲ့စဉ် ရမ္မဒန် ဥပုသ်ကို စောင့်ခဲ့ဖူးရာ သည်လောက် ရေငတ်ရုံလောက်ကိုမူ ကျိတ်၍ ခံနိုင်နေလေပြီ။

သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဇူလီတစ်ယောက်လည်း ရေငတ်ရှာတော့မည်။ နေပူကျဲကျဲ ဖန်တောထဲတွင် လူအုပ်ကြီး၏ မျက်စိအောက်မှ သည်နေရာသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် လမ်းလျှောက် လာခဲ့ရသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးရသည့်အထဲတွင် ရေငတ်သည့် ဒုက္ခက နောက်ထပ် ဖိစီး နှိပ်စက်ဦးတော့မည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဇူလီတစ်ယောက် လွန်စွာ မောပန်း နွမ်းနယ်နေတော့မည်။

မကြာမီဆိုလျှင် ဇူလီကို သက်ရှိထင်ရှား မြင်ရတော့မည်။ လွန်ခဲ့ည့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး သူ့စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆ ကြည့်ခဲ့ရသည့်ဇူလီကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့မည်။ ဪ ချိုမြ တည်ငြိမ်ပါသည့် ဇူလီ၏ မျက်လုံး။ နူးညံ့ ပါးလွှာလိုက်သည့် ဇူလီ၏ နှုတ်ခမ်း။ ပြန်ပြူး၍ ကျက်သရေ ရှိလိုက်ပါသည့် ဇူလီ၏ မဟာနဖူး။ ပြေပြေကလေး ချိုင့်နေသည့် ဇူလီ၏ နားထင်။ သူ အင်မတန် နမ်းချင်ခဲ့သည့် မေးရိုးအောက်မှ ချိုင့်ဝှမ်း ပြေပြေ။

အက်ရှ်သည် ချက်ချင်း ဇူလီကို အမှတ်ရလာကာ ထိုအရာများ အတွက် သေမည်ဆိုလျှင် သေပျော်ပြီဟုပင် အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

အချိန်ကို သူ မသိ။ နေကို ကြည့်လျှင် မွန်းတိန်းနေပြီ။ မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်သည် သူ့နောက်ဆုံး ခရီးကို သွားရန် ရန်းမဟာ ဟော်နန်းမှ ထွက်လာလောက်ပြီ။ ထိုရုပ်ကလာပ် နောက်တွင်မူ ဘိသောမှ မဟာဒေဝီများ ဖြစ်ကြသော ဇူလီနှင့် ရှူရှီလာ။

ထုံးစံအရ လက်ထပ်ပွဲတုန်းက ဝတ်ဆင်ခဲ့သော အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်လာရလိမ့်မည်။ ဇူလီက ရွှေရောင် ဝတ်စုံ။ ရှူရှီလာက ကြက်သွေးရောင် ဝတ်စုံ။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရွှေပြောက်တို့ ခြယ်ထားသည့် သူတို့ ဆာရီများသည် မျက်နှာကို ဖုံးမထားတော့။ နောက်သို့ လှန်ကာ မျက်နှာကို ဖွင့်ထားရလိမ့်မည်။ ဪ အမွန်အမြတ် ထားသည့် ဆတ္တီး မင်္ဂလာ အခါတော်ကြီးပေကိုး။

ယခင်တုန်းက ဆိုလျှင် မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းရမည့် မုဆိုးမများအား နောက်တွန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိစေရန် ဆေးခတ်၍ တိုက်ထားရသည်ဟု ကြားဖူး၏။

သို့ရာတွင် ဇူလီသည် သူ့သေတွင်းသို့ သွားရာတွင် မူးယစ် ထုံထိုင်းဆေးကို သောက်မည် မထင်။ ရှူရှီလာကိုမူ မပြောတတ်။ ရှူရှီလာသည် မီးပုံဆီသို့ သွားရာတွင် နောက်မတွန့်ဘဲ သွားနိုင်အောင် မူးယစ်ဆေးများများ သောက်ထားပါစေဟုသာ သူ ဆုတောင်းရသည်။ သို့မှသာ မီးပုံဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်။ သူတို့ထုံးစံက မီးပုံဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း သွားရမည် ဆိုသကဲ့။

စူးရဲသော နေရောင်ကို မမြင်ရအောင် မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အတွေးကိုကား ပိတ်၍ မရ။ အရိပ်ပြပွဲမှ အရုပ်ကားများပမာ ရုပ်ပုံ ကားချပ်များသည် မှိတ်ထားသည့် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ပေါ်လာကြ၏။

ဇူလီက လက်ထပ် မင်္ဂလာတွင် ဝတ်သည့် ရွှေရောင် ဆာရီ၊ ပြေလျော့ ချထားသည့် ဆံပင်များက ခူးကောက်ပေါ်တွင် ဝဲပျံ့လျက်။ သူ့ညီမငယ် ရှုရှိလာကို ဖေးထားသည်။ မဟာဒေဝီတို့၏ အဆောင်မှ ထွက်ကာ နေပူကျဲကျဲကြီးတွင် ဆတ္တီးတံခါးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လျက်။ ထိုတံခါးဝရောက်လျှင် ပန်းဆီအိုးထဲသို့ လက်ကို နှစ်ရဦးမည်။ ပန်းဆီဆိုးသည့် လက်ဖြင့် မုခ်ဦးကြီးပေါ်တွင် လက်ဗွေ နှိပ်ရဦးမည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုမရဏ တံခါးကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရသည့် မဟာဒေဝီတို့၏ လက်ရာ သွယ်ပျောင်းတို့နှင့် ရောသွားတော့မည်။

ထိုလက်ရာများသည် ဘိသောတွင် နောက်ဆုံးလုပ်သည့် ဆတ္တီးအခါတော်မှ ပုံပြင်တို့ကို ပြောနေပေလိမ့်မည်။

သူ့နောက်မှ တတွတ်တွတ် စကားပြောသံများ ရပ်သွားသည်ကို အက်ရှ် မသိလိုက်။ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီး၏ စကားသံများ မီးကို ရေနှင့် ဖျန်းလိုက်သည့်နယ် ငြိမ်သက် သွားသည်ကိုလည်း သူ သတိ မထားမိ။ ရုတ်တရက် ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် နီးလျက်နှင့် မက်နေသော အိပ်မက်မှ သူ့ကို လန့်နိုးလာစေသည်။

မြို့ရိုး အပြင် တောင်ကုန်းကြီးပေါ်တွင် ရှိသည့် ခံတပ်ကြီး နှစ်ခုပေါ်မှ မီးရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွားပြီး မီးခိုးများနှင့်အတူ အမြောက်ပစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထွက်တော်မူ နန်းက ခွာသော မဟာရာဇာကို နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပြုခြင်းပေတည်း။

‘ဟော လာနေပြီ၊ လာနေပြီ’ ဟု တစ်ယောက် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ရုပ်ကလာပ်ရှေ့မှ လိုက်ပါလာသည့် ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏား၏ ခရုသင်းသံ။ ထို့နောက် ‘ခမန်းခါး၊ ခမန်းခါး’ ဟူသော အသံ (သာဓု ခေါ်သံ) တို့ကို ကြားရသည်။ ဆတ္တီး လုပ်မည့် သူတို့ကို ပေးသည့် ကောင်းချီး ဩဘာသံ။

စကြီပေါ်မှ လူအုပ်များနှင့် အောက်တွင်ရှိသည့် လူအုပ်ကြီးသည် လေအလာတွင် ယိမ်းလှုပ်နေသော ပြောင်းခင်းမှ ပြောင်းပင်များကဲ့သို့ ယိမ်းသွားကာ ကျွက်စီ ကျွက်စီနှင့် စကားပြောသံတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။

လူအုပ်ကြီး၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံကြောင့် အဝေးမှ အသံများကို မကြားရ။ ထို့ကြောင့် ဈာပန အခမ်းအနား မည်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်ပြီဆိုသည်ကိုလည်း ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်။ နောက် တစ်နာရီလော။ နာရီဝက်လော။ မိုရီး တံခါးနှင့် တောအုပ် သည် တစ်မိုင်ခွဲထက် ပိုမည် မထင်။ ခရုသင်းသံက ဘယ်လောက် ဝေးသေးသနည်း။ သစ်ပင်များ၊ ဖုန်လုံးများနှင့် ဂူသင်္ချိုင်းပျက် များကြောင့် ဈာပန အခမ်းအနားကို မမြင်ရ။ သူ ထင်သည်ထက်တော့ နီးလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခုမူ သေချာသည်။ ဈာပနအခမ်းအနားသည် တော်တော်နှင့် ရောက်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်။ လူအုပ်များက မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ပန်းခွေတွေ လှမ်းတင်ကြဦးမည်။ ဆတ္တီး လုပ်မည့် မဟာဒေဝီများကို အရိုအသေ ပေးကြဦးမည်။ သူတို့ ဆာရီ အနားများကို အလုအယက် လှမ်းကိုင်ကြဦးမည်။ သူတို့ လျှောက်လာသည့် မြေကြီးကို ကုန်း၍ နမ်းရှုပ်ကြဦးမည်။ အမယ်မင်း၊ နှေးကွေး ရှည်လျားလိုက်ပါဘိခြင်း၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် လောင်တိုက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အခြား ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို လုပ်ရသည့်အတွက် အချိန် အတော် ကြာဦးမည်။

ထုံးစံအရ ဆတ္တီးလုပ်မည့် အမျိုးသမီးသည် လက်ထပ် မင်္ဂလာ အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်လာရမည်။ အကောင်းဆုံးသော လက်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်လာရမည်။ သို့ရာတွင် မီးပုံထဲသို့ ဆင်းသည့်အခါ၌ ထိုလက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ချွတ်ပစ်ခဲ့ရမည်။

သို့ဆိုလျှင် ဇူလီသည် မီးပုံထဲသို့ မဆင်းမီ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပါလာခဲ့သော လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ လက်ကြပ်၊ နားတောင်း၊ ဆံထိုး၊ ရင်ထိုး၊ ခြေကျင်း၊ ဘယက် စသည်တို့ကို ချွတ်ရဦးမည်။ ထို့နောက် ဂင်္ဂါမြစ်ရေဖြင့် လက်ဆေးကာ လောင်တိုက်ကို

သုံးကြိမ် သုံးခါ ပတ်ပြီးနောက် ထင်းပုံပေါ်သို့ တက်ရမည်။ အဆောတလျင် လုပ်စရာ မလို။ အချိန်တွေ အများကြီးရသည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်မျှသာ စောင့်ရတော့မည်။ သို့ရာတွင် နာရီဝက်သည် ကပ်ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလောက် ကြာသည်ဟု ထင်ရ၏။ မြန်မြန် ရောက်စေချင်လှပြီ။ ကိစ္စ ပြီးချင်လှပြီ။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့၏။

သူ့လက်မောင်းကို နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် စကားများနေသော စောစောက လူခပ်ဝဝ ထင်သဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စောစောက ခပ်ဝဝလူ မရှိတော့။ ဘေးသို့ ရောက်နေကာ သူနေရာတွင် ဟော်အမှုထမ်း အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သူမှာ ထိုဟော်အမှုထမ်း ဖြစ်၏။ သူ့အကြံကို ရိပ်မိသွားကာ သူ့ကို လာဖမ်းကြပြီ ထင်သည်။

အက်ရှ်က အလိုလို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုလူ ဆုပ်ကိုင်ထားပုံက မြဲမြံသည်။ သူ့နောက်တွင် နံရံကြီးသာ ရှိသဖြင့် ရှောင်၍လည်း မရ။ နောက်ထပ် သူ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်မီတွင် မျက်နှာကို အဝတ်ဖုံးထားသော ခေါင်းမြီးခြုံ အောက်မှ သူ ကြားနေကျ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘ကျွန်တော်ပါ အရှေ့၊ လာ လာ ကျွန်တော်နှင့် မြန်မြန် လိုက်ခဲ့’

‘ဗျို့၊ ဆာဂျီ၊ ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြန်နှင့်တော့လို့ ဆိုတာ’

ဆာဂျီက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဘာမှ ပြောမနေပါနှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

အက်ရှ်က သူ့လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျိတ်၍

‘မလိုက်ဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တားရင် အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မတားပါနှင့်၊ ကျွန်တော် လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ’

‘ဟေ့လူ၊ လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးလေဗျာ၊ သူ ဒီမှာ ပါလာပြီ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် ပါလာပြီ’

‘ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လိမ်ပြီး ခေါ်ထုတ်မလို့ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုတော့ ...’

အက်ရှ် စကားမဆုံးခင် ဆာဂျီက သူ့လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိုးထည့်လိုက်၏။ သေးငယ် မာကျောသော ပစ္စည်းကလေး တစ်ခု။ ကရုဏာမာခွံ ငါးရုပ်ထက်ပိုင်းကျိုးကလေး။

အက်ရှ်သည် ငါးရုပ်ထက်ပိုင်းကျိုးကလေးကို ငုံ့၍ ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ဆာဂျီသည် သူ့ကို လူအုပ်ကြားထဲမှ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ လူအုပ်ကလည်း ဆာဂျီ၏ ဟော်အမှုထမ်း အဝတ်အစားကြောင့် ဘေးသို့ ရှုပေးကြ၏။ ကြက်သွေးရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင် တစ်ဝက် ရောထားသည့် ဟော်အမှုထမ်း ဝတ်စုံ။

လူအုပ်များ နောက်မှ ပြည်နယ် တပ်သားများသည် စကြံဘေးပေါက်နှင့် အမျိုးသမီးဆောင်သို့ တက်သည့် လှေကားကြားတွင် လူသွားလူလာ မရှိရအောင် စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ ဟော်အမှုထမ်း ဝတ်စုံကို မြင်သည့်အခါတွင် တပ်သားများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြတ်သွားခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။

ဆာဂျီသည် သူ့လက်ကို ဆွဲထားရင်း လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားကြီး တစ်ခုဆီသို့ အမှောင်ထဲမှ ဆွဲခေါ်သွား၏။ ထိုလှေကားကြီးဆုံးလျှင် ဉာဏ်ကျယ်ကို ထားခဲ့သည့် ဥမင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသော မြေညီထပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

သည်ဥမင်လမ်းကို အထူး အခွင့်ရသူများသာ သွားခွင့်ရသည်။ လှေကားပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ဥမင်လိုက်ထဲတွင် လည်းကောင်း မည်သူမျှ မရှိ။ အချို့က အပေါက်ဝတွင် အစောင့်ကျနေပြီး အောက်တွင် ရှိနေသူများကလည်း ဈာပန လူတန်းကြီးကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ အချို့ကလည်း လူအုပ်များကို အထဲ မဝင်အောင် ထိန်းနေကြသည်။

လိုက်ဂူ အလယ်လောက် အရောက်တွင် အလယ်ကန်ကြီးဆီသို့ ထွက်သော မလွယ်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာတွင်လည်း မည်သူမျှ မရှိ။ ဆာဂျီသည် ထိုလိုက်ဂူ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ သူ့ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကာ အထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ဝက် ဖုံးထားသည့် ပဝါကို ဖယ်လိုက်ပြီး နံရံကို မှီလိုက်သည်။ အဝေးကြီးက ပြေးလာခဲ့ရသလို ဆာဂျီသည် ဟောဟဲလိုက်လျက် ရှိ၏။

ဆာဂျီက နဖူးတွင် စို့နေသည့် ချွေးများကို သုတ်လိုက်ကာ

‘တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီလောက်မှ လွယ်ပျံ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ ကျန်တာတွေလည်း ချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့တာပဲ’ ဟု ဆိုကာ ဆာဂျီသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားသော အထုပ် တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက်

‘ရော့ ဒီအဝတ်အစားတွေကို မြန်မြန်ဝတ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဟော်နန်း အမှုထမ်းပေါ့၊ အချိန် မရှိဘူးနော်၊ မြန်မြန်’

အထုပ်ထဲမှ အဝတ်အစားများကို ဆာဂျီ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများနှင့် အတူတူ။ အက်ရှ်က ခပ်သုတ်သုတ် ဝတ်သည်။ ဆာဂျီက ဖြစ်ပျက်ပုံကို အတိုချုပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောပြ၏။

ဆာဂျီ၏ စကားအရ ...

မီးသွေးဆိုင်ထဲမှ သူ ထွက်ကာနီးတွင် မန်နီလားလ်ရောက်လာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူတို့အစီအစဉ်များကို ပြောင်းလိုက်ရကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာသည် မိမိသေရမည်ကို သိရသည့်အခါတွင် မိမိ၏ တန်ခိုး အာဏာကို သုံးကာ အစ်မတော် ဇူလီကို ကယ်ဆယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း...။

ယမန်နေ့ညက မိမိ အစ်မတော် ဇူလီကို ဟော်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ခိုးထုတ်ကာ မြို့ရိုး အပြင်ဘက် အိမ် တစ်အိမ်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဟော်ထဲတွင် နောက်ဆုံး အခမ်းအနားများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဈာပနချသည့် နေ့တွင် အလုံပိတ် ဝေါတစ်စင်းဖြင့် မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာ၏ လူယုံများက မီးသပြီဟုဝင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းသည် ယနေ့ မနက်မှာပင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ ရောက်လာကြောင်း၊ ဤတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ ရောက်လာကြောင်း၊ ဤတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်က မန်နီလားလ်အား လွှတ်၍ အက်ရှ်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ အက်ရှ် မရှိတော့ကြောင်း...။

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဂိုဗင်ဒတ်စ် အိမ်ကို လိုက်သွားရတာပေါ့၊ ဒီအစီအစဉ် အားလုံးဟာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေပဲ၊ အဝတ်အစားတွေ အသင့် ရှာထားတာလည်း သူပဲ၊ သူ ရောက်စတုန်းက တစ်နေ့မှာ ဘိသောမှာ အဆင်မပြေရင် ထွက်ပြေးတန် ထွက်ပြေးရအောင်ဆိုပြီး လိုရမည်ရ ရှာထားတာပဲ၊ မဟာဒေဝီတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရှားထားတာတွေလည်း ရှိတယ်၊ အားလုံး လေးငါးစုံလောက် ဆိုပါတော့၊ ခု ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါတွေကို ဝတ်ပြီး ဝင်လာကြတာ၊ အစစ်အဆေး ဘာမှ မရှိဘူး၊ နားလည်ပြီ မဟုတ်လား၊ ခေါင်းပေါင်းကို ပြင်ပေါင်းဦးဗျ၊ ရုပ်ဖျက်တာကို သိသွားလိမ့်ဦးမယ်၊ ကဲ ကျွန်တော့် နောက်ကို လိုက်ခဲ့’

ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင် အမှုထမ်းတွေ အများကြီး။ မျက်နှာကို ဖုံးထားလျှင် မပြောနှင့်၊ မျက်နှာကို ဖွင့်ထားလျှင်ပင် ဟော်နန်း အမှုထမ်းအချင်းချင်း မသိနိုင်။

သည်လောက် များသည့် ဟော်အမှုထမ်းများထဲတွင် သုံးပုံ တစ်ပုံမျှလောက်သာ အချင်းချင်း သိကြသည်။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ကွင်းကိုသာ မဲ၍ ကြည့်နေကြသဖြင့် တက်သွားစဉ်က ဟော်အမှုထမ်းက တစ်ယောက်၊ ပြန်လာသည့်အခါတွင် နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူတို့ သတိ မထားမိကြ။

ဥမင်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရာတွင် အလင်းရောင် စူးလွန်းသည့်အတွက် အက်ရှ်သည် မျက်လုံးကို မှေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆာဂျီသည် ဗဟို မဏ္ဍပ်ကြီးအောက်သို့ သူ့ကို ခေါ်သွား၏။ မဟာရာဇာ၏ ကိုယ်ရံတော် လေးငါးယောက်တို့သည် အပြင်လူများ မဝင်နိုင်အောင် အဝတွင် စောင့်နေကြသည်။ ဟော်နန်း အမှုထမ်း ဝတ်စုံဖြင့် ဝင်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားကြ။

ဆာဂျီက သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်၍ ရဲတင်းစွာ ဝင်သွားကာ ဒုတိယ အထပ်သို့ တက်သည့် ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးဆီသို့ သွားသည်။ အပေါ်ထပ် မှန်ကြီးများတွင် အမျိုးသမီးများအတွက် ယင်းတွေ ကာထားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဆာဂျီသည် ကန့်လန့်ကာ ထူထူကြီး တစ်ခုအနီးတွင် ရပ်လိုက်ကာ အက်ရှ်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

အနီးမှ

အမျိုးသမီးတွေ နေသည့် ယာယီ မဏ္ဍပ်က ထင်သည်ထက် အေးမြနေသည်။

ရှေ့တွင် ကာထားသည့် ယင်းတစ်ချပ်မှ အပ ကျန်သုံးဖက် သုံးတန်တွင် အဝါနှင့် အနက် ကွပ်ထားပြီး ရာဇပုတ် ပြည်နယ်မှာလို မှန်ဝိုင်းကလေးတွေ ကပ်ထားသည့် အုတ်နီရောင် အသားကြမ်းကြမ်း ကန့်လန့်ကာကြီးများ ကာထားသဖြင့် အထဲတွင် မှောင်လျက် ရှိ၏။

လောင်တိုက်ကို မျက်နှာမူထားသည့် မုခ်ဦးတိုင်ကြီး နှစ်တိုင်ကြားတွင် ဝါးကို ပါးပါး လွှာထားသည့် ယင်းကြီးတစ်ချပ် ကာထားသည်။ အထဲမှနေ ကြည့်လျှင် အပြင်ကို ကောင်းကောင်း လှမ်းမြင်နိုင်သော်လည်း အပြင်မှ ကြည့်လျှင် အထဲမှ လူများကို မမြင်ရ။

မှောင်ပျူ မဏ္ဍပ်က စတုရန်းပေ ဆယ့်ငါးပေလောက်မျှသာ ရှိသည်။ လူတွေ ပြည့်လျက်။ အချို့ကထိုင်ပုံများပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူတို့ကို မမြင်။ တစ်ယောက်သောသူကိုသာ မြင်သည်။ အရပ်သွယ်သွယ် မြင့်မြင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်။ တစ်နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက်။ သူ့အမူအရာက ပိတ်လှောင်ထား ခံရသဖြင့် ထိတ်လန့်နေသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်ကောင်၏ အမူအရာ။ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လျက်။

ဇူလီ...။

သူ့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့ခင် အထိ သူ မယုံနိုင်သေး။ ဇူလီ၏ ငါးရပ် ထက်ပိုင်းကျိုးကလေးကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့်တိုင် ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့သည် မိမိကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ခေါ်ထုတ်လာခြင်းလောဟု သံသယ ဖြစ်နေဆဲ။

ဇူလီရပ်နေသည့် နေရာမှာ ပို၍ မှောင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်ပျူ နောက်ခံတွင် ရပ်နေသည့် မည်းမည်းရိပ်ရိပ် သဏ္ဌာန်ကိုသာ သူ သတိထားမိ၏။ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ အခြားသော ဟော်အမူထမ်းများကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသည့် အတွက် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကမူ မြင်သည်နှင့် အလိုလို သိလိုက်ပြီ။ မမြင်ဘဲ ကန်းနေသည်ဆိုလျှင်လည်း သိမည်သာ။ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ရှိသည့် နောင်ကြိုးသည် စက္ခုအာရုံထက် သန်စွမ်းခိုင်မာသည်။ အပေါ်ယံဗဟိန္ဒ အာရုံများထက် နက်ရှိုင်းသည်။

အက်ရှ်က သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထားသည့် အနီရောင် လိမ္မော်ရောင် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ မှောင်ပျူထဲတွင် သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အက်ရှ်က သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဗောင်းထုပ် အဖျားကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည့်တိုင် ဇူလီကမူ ဆွဲဖယ်ခြင်း မပြု။ မျက်လုံးကလေးမှအပ မျက်နှာ အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို ဖုံးထားဆဲ။

ဪ သူ တသသ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည့် ရွှေရောင်နှင့် အနက်ရောင် လှနေကြသော မျက်လုံး ညိုညိုလှလှတွေ။ ယခုတိုင် လှပကြဆဲ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် လှပဆဲ။ သို့ရာတွင် မှောင်ရီထဲတွင် မျက်စိများ ကျင့်သားရလာသည့်အခါတွင်မူ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် ဝမ်းသာသည့်အရိပ်ယောင်ကိုလည်း မတွေ့။ နွေးထွေးသည့် အမူအရာကိုလည်း မမြင်။ ဟန်းစ် အင်ဒါဆင်၏ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ထဲက အသည်းနှလုံးတွင် မှန်စကြီး စူးဝင်သွားသော 'နှင်းဧကရီ' ကို သွား၍ သတိရသည်။ သူ့မျက်လုံး အကြည့်က အေးစက်ငေးကြောင်သော အကြည့်။ အက်ရှ်သည် ထိုအကြည့်ကို မြင်၍ လန့်သွားသည်။

အက်ရှ်က သူ့ဆီကို သွားတော့မည် အပြုတွင် သူ့ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် လာရပ်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဇူလီလိုပင် ဟော်အမူထမ်း အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသည့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်။ မျက်နှာကို ဖွင့်လျက်

'သတိထားလေ အရှေ့'

သူ့အသံက ခပ်တိုးတိုး။ သို့ရာတွင် လေသံနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်က သူ့ကို သတိပေးနေသည့်နယ်။ အက်ရှ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းလိုက်၏။ ယခု လောလောဆယ်တွင် ဆာဂျီနှင့် ဇူလီကိုယ်တိုင်မှ အပ မိမိနှင့် ဇူလီတို့ ကြားတွင် မည်သို့ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မသိသေး။ မည်သူမျှ အသိခံ၍လည်း မဖြစ်သေး။ ထိုအကြောင်းကို မသိသေးဘဲနှင့်ပင် မိမိ၏ အခြေအနေမှာ အန္တရာယ် များလှပြီ။

အက်ရှ်သည် မျက်လုံးကို ဇူလီယံမှ ကြိုးစား၍ လွှဲလိုက်ပြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ သက်ပြင်းကြီး ချနိုင်တော့သည်။ အက်ရှ်သည် အမူအရာ ပျက်နေလျှင် မဟာဒေဝီ အစိုးလည်းကောင်း၊ မိမိတို့အားလုံးအစိုး လည်ကောင်း အနေရောက်မည်ကို ဂိုဗင်ဒတ်စ် စိုးရိမ်သည်။

‘သခင်ဆပ် ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ တော်တော်ကြာ ဟို မိန်းမက လန်ပြီးအော်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဒီနားမှာ အစောင့်တွေ ရှိတယ်၊ အောက်မှာလည်း ရှိတယ်’

‘ဘယ်မိန်းမလဲ’

အက်ရှ်က ဘုမသီ ဘမသီဖြင့် မေး၏။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က မျက်ရိပ်ပြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကန့်လန့်ကာ ကာထားသည့် မဏ္ဍပ်ထဲတွင် အခြား အမျိုးသမီးတွေ ရှိသေးကြောင်း သူ သတိပြုမိတော့သည်။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် မန်နီလားလ် မပါဘဲနှင့် အမျိုးသမီး အဝတ်အစား ဝတ်ထားသူ ခုနစ်ယောက်။ ထိုအထဲတွင် တကယ့် အမျိုးသမီးစစ်စစ်မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ။ ဇူလီ၏ ရံရွေတော် တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မေးအစ်အစ်နှင့် အမျိုးသား တစ်ယောက်မှာ မိန်းမဆောင်မှ မိန်းမစိုး ဖြစ်ပုံရ၏။ ကျန်လူများမှာ သူတို့၏ အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍ နှစ်ယောက်က ဟော်အမူထမ်း၊ နှစ်ယောက်က မဟာရာဇာ၏ တပ်သား နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်မှာ မဟာရာဇာ၏ ကိုယ်ရံတော်။ သူတို့အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြပြီး ပါးစပ်တွင် အဝတ်ဆိုကာ ခြေလက်တို့ကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ခံထားရသည်။ တစ်ယောက်မူ စန့်စန့်ကြီး သေနေလေပြီ။ ခါးကြီး တန်းလန်းစိုက်လျက်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ လက်ချက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို အဖြေပေးသည့်အနေဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ကျွန်တော့် လက်ချက်ပဲ၊ ဒီပြင်လူတွေကတော့ ခေါင်းရိုက်လိုက်ရုံနှင့် မူးမေ့သွားကြတာ၊ သူကတော့ ခေါင်းမာတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိစ္စတုံး လုပ်လိုက်ရတာပဲ၊ အန်ဇူလီဘိုင်ဟာ မီးပုံထဲကို ခုန်မဆင်းဘဲ ထွက်ပြေးလို့ သူတို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်တဲ့၊ သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနှင့် ကာရီကုတ်ကိုလည်း ပြန်မပို့ဘူးတဲ့၊ ရန်းမဟာ ဟော်နန်းက မိန်းမဆောင်မှာ တစ်သက်လုံး အကျဉ်း ချထားမလို့တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကိုလည်း ဖောက်ပစ်မလို့တဲ့၊ ဒီဘက် ကန့်လန့်ကာ ကြားမှာရှိတဲ့ မိန်းမစိုးကို လှမ်းပြောနေတာ၊ မိန်းမစိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားတာ မသိဘူးလေ’

အက်ရှ်သည် သူ့အဆုတ်ထဲတွင် လေတွေ ကုန်ခန်းသွားသည့်နှယ် အသက်ကို အမောတကော ဂ္ဂလိုက်မိ၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က သုန်မှုန်စွာဖြင့်

‘ငိုမနေနှင့် ခင်ဗျာ၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ သူတို့အစီအစဉ်တွေ စတော့မယ်၊ ကန့်လန့်ကာ အပြင်ဘက်မှာ မီးဖိုလည်း ရောက်နေပြီ၊ သံပူလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ လောင်တိုက်ကို မီးရှို့လို့ မဟာဒေဝီ ဂ္ဂရီလာ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အန်ဇူလီရဲ့ မျက်လုံးကို သံပူနှင့် ဖောက်ကြတော့မယ်၊ အဲဒီ မိန်းမစိုးရယ်၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော် ခါးနှင့် ထိုးလို့ လဲကျနေတဲ့ လူယုတ်မာရယ်၊ သူတို့က လက်မရွံ့တွေ၊ ကျန်တဲ့လူတွေက သူတို့ကို ကူညီဖို့ လိုက်လာကြတာ၊ တောက် သင်းတို့ကို အားလုံး မသတ်လိုက်မိတာ မှားတာပဲဗျာ’

အက်ရှ်က သွားကို စေ့လိုက်ရင်း

‘မှားရင် ပြင်လို့ ရပါသေးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြင်မှာပေါ့’

အက်ရှ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ရီ အေးစက်လျက် ရှိကာ လည်ပင်း တုတ်တုတ်နှင့် မိန်းမစိုးကို လည်းကောင်း၊ အစေတော် မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ ကျန်လူများ အားလုံးကိုသော်လည်းကောင်း လည်မျိုကို ညှစ်သတ်လိုက်ချင်သည်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပန်းကြမည့် သူတို့အားလုံးကို လည်ပင်း

ညှစ်သတ်လိုက်ချင်သည်။ အက်ရှ်က လည်ပင်း တုတ်တုတ်နှင့် မိန်းမစိုး၏ လည်ကို ညှစ်မည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် တည်ငြိမ်၍ ဩဇာရှိသည့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အသံကြောင့် အက်ရှ် သတိ ပြန်ရလာသည်။

‘သူတို့ကို ထားလိုက်ပါ။ သူတို့က ခိုင်းရာလုပ်ရတာပါ။ အမိန့်ပေးတဲ့ လူတွေက ဈာပနနှင့် လိုက်လာကြမှာ။ အထက်အမိန့်ကြောင့် ခိုင်းရာ လုပ်ကြရတဲ့ လူတွေကို သတ်နေလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ။ အမိန့်ပေးတဲ့ သခင်ကို လွှတ်ပြီး ခိုင်းရာ လုပ်ရတဲ့ ကျွန်ကို သတ်လို့ ဘယ်မှာ တရားပျဲမလဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း လက်စားချေနေဖို့ အချိန် မရှိဘူး။ ဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်ချင်လို့ ရှိရင် သူတို့အဝတ်အစားတွေကို ရဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ သခင်ဆပ်နှင့် သခင်ဆပ်ရဲ့မိတ်ဆွေက သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေ၊ ကျွန်တော်နှင့် မန်နီလားလ်က သူတို့အဝတ်တွေကို ချွတ်ယူမယ်’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ကာ သေသူ၏ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များကို ချွတ်ယူနေသည်။ ပထမ သေသူ၏ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် သားရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် မောက်လူ။ သွေးတို့ စွန်းပေခြင်း မရှိသေး။

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဇူလီက မီးသင်္ဂြိုဟ်ကွင်းနှင့် လူအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ကျောပေးနေသဖြင့် ဇူလီသည် အလင်းရောင်နောက်ခံတွင် ရပ်နေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဌာန် အရိပ်တစ်ခုမျှသာ။

အက်ရှ်သည် သူ့မျက်လုံးကို ဇူလီထံမှ လွှဲလိုက်ကာ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြီး ကြိုးနှင့် တုပ်ထားသော သူများကို စောင့်နေသည်။ ဆာဂျီက အပေါက်ဝကို စောင့်နေပြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့က လဲကျသေဆုံးနေသူ၏ ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်နေကြ၏။ သတိကြီးစွာ ထား၍ ချွတ်သည့်တိုင် အသံတွေမြည်လျက်။

ခါပတ်ကွင်းသံ၊ ကျောက်ဖြူ ကြမ်းခင်းနှင့် သံကျပ် အင်္ကျီ ထိသံ။ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် အခန်းကလေးထဲတွင် အသံသည် ကျယ်လောင်နေသည် ထင်ရ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်ဘက်က အသံတွေကြောင့် အော်ဟစ်သံလောက်ကိုမူ ဖုံးသွားနိုင်သည်။ သေနတ်သံကိုပင် ကြားနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သေနတ်ကိုမူ သုံး၍ မဖြစ်။ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်တွင် ရှိသည့် အစောင့်များ ကြားချင် ကြားနိုင်သေးသည်။

ကြိုးနှင့် အတုပ် ခံရသူများမှာ သေနတ်ကို မြင်သဖြင့် ငြိမ်သွားကြပြီ။ စောစောက လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန် ကြိုးစားကြသည့်တိုင် ယခု မလှုပ်ရဲကြတော့။ ပါးစပ်ကို ဆီးဆို့ထားသည့် အဝတ်များ အထက်မှ မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် အက်ရှ် လက်ထဲမှ လက်နက်အထူးအဆန်းကို ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့သည် လဲကျနေသော အစောင့်၏ သံကျပ် အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ သူ့အပေါ်တွင် ဟော် အမှုထမ်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီးသွားကြ၏။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က သံကျပ် အင်္ကျီကို ခေါင်းမှ စွပ်၍ ဝတ်လိုက်ရင်း

‘သံကျပ်အင်္ကျီကတော့ အတော်ပဲပျို့၊ ခင်ဗျားနှင့်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်း ချောင်လိမ့်မယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပဲ ဝတ်ခဲ့ပေတော့၊ အပြင်က အစောင့်တွေကတော့ ဈာပနကို မဲကြည့်နေတာနှင့် ဒါတွေကို ဂရုစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဂရု မစိုက်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဂရုစိုက်မိရင်ကော’

ဆာဂျီက တစ်ချက် ရယ်၍ မေးလိုက်၏။

‘ဂရုစိုက်မိရင်တော့ သေရုံ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကဲ လာ၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ခံစားချက် ကင်းမဲ့သော အသံဖြင့် ပြောပြီးနောက် ဖမ်းထားသူများကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အစေတော် မိန်းမမှာ အသားတွေ ပြာလာသည်အထိ ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေပြီ။ မိန်းမစိုး၏ ဝါဖျော့ဖော့သွပ်နေသည့် မျက်နှာမှ အသားပိုင်းများသည် တုန်နေကြသည်။ (သူတို့သည် မဟာဒေဝီ ဇူလီကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည့် အလျောက်) သူတို့ အလှည့်တွင်လည်း သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်နေကြပြီ။ ခပ်စောစောက အသတ်ခံလိုက်ရသည့် အစောင့်ကို ကြည့်၍လည်း တုန်နေကြသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကသာ မတားလျှင် တကယ်လည်း သက်သာမည် မထင်။ ဆာဂျီနှင့် အက်ရှ်တို့ကမူ သူတို့ တစ်သိုက်လုံးကို ကိစ္စတုံးချင်လှသဖြင့် လက်ယားနေကြပြီ။ မန်နီလားလ်က

‘အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော်တို့သာ သူတို့နေရာ ရောက်ရင် ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားရင် အော်လား ဟစ်လား လုပ်ချင် လုပ်နေမှာ၊ ဒီတော့ သူတို့ ပါးစပ်တွေကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်ခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးပဲ

မန်နီလားလ်၏ စကားကို အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီတို့ကလည်း သဘောတူသည်။ သို့ရာတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူများ အသက်ကို သတ်ဖို့ လေ့ကျင့်သားရှိသူ မဟုတ်။ ကယ်ဖိုကိုသာ လေ့ကျင့်သား ရခဲ့သူ ဆေးဆရာတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို သတ်ရန် သဘောမတူ။ သံကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် အစောင့်ကို သတ်ခဲ့ရခြင်းမှာ မလွှဲမရှောင်သာသောကြောင့် သတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြားသူများကို သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။

မန်နီလားလ်က အစေတော် မိန်းမအား ချည်ထားသည့် ကြိုးလျော့နေသဖြင့် ကြိုးကို ပြင်ချည်မည်ပြုသည်။ ထိုစဉ် ထိုမိန်းမ၏ ခါးအဝတ် ခါးကြားထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို စမ်းမိ၏။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ပုရပိုက်ခေါက်ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး မြများ၊ ပုလဲလုံးများဖြင့် စီထားသည့် ဘယက်တစ်ကုံး။ ထိုဘယက်မျိုးကို မည်သည့် အစေတော် မိန်းမမျှ မဝတ်နိုင်။

မန်နီလားလ်က ဘယက်ကို ဂိုဗင်ဒတ်စ်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း တစ်နေရာရာမှ ခိုးလာခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ထိုမိန်းမသည် ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားခံရသည့်ကြားမှ ခေါင်းကို အတင်း ယမ်းသည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ခိုးလာတာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးကွ၊ အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့မျက်လုံးကို ဖောက်ဖို့ လက်မရွံ့ခ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေတစ်ကောင်ကို လက်မှ လွှတ်ချလိုက်သည့်နယ် ဘယက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်၏။ အက်ရှ်က ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့သည် ဤ ကျောက်မျက်ရတနာများကို သိဟန် မတူကြ။ သို့ရာတွင် သည်ဘယက်ကြီးကို သူ နှစ်ခါ မြင်ဖူး၏။ ကာရီကုတ်မှ ရာဇကုမ္မာရီများ လက်ထပ် မင်္ဂလာတုန်းက ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပါလာသည့် ဘယက်ကြီး မဟုတ်လော။ ထိုပစ္စည်းများကို မိမိကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပုလဲ ခန်းဆောင်မှ အထွက်တွင် ဇူလီ ကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

‘လက်ကောက် နှစ်ရန်လည်း ကျန်လိမ့်ဦးမယ်ဗျ၊ မိန်းမစိုးတွေဆီမှာ ရှိဦးမလား မသိဘူး’

မိန်းမစိုးထံတွင် ရှာကြည့်သည့်အခါ၌ ထိုလက်ကောက် နှစ်ရန်ကို မတွေ့။ (အစောင့် နှစ်ယောက်ထံတွင် သွားတွေရ၏။) သို့ရာတွင် မိန်းမစိုးထံမှ ပုလဲလုံးများ စီကွပ်ထားသည့် စိန်စီလည်တံကို သွားတွေရသည်။ သည်စိန်လည်တံသည်လည်း ဇူလီပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းကို အက်ရှ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

အက်ရှ်သည် စိန်လည်တံကို ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လက်စသတ်တော့ လင်းတများသည် အောင်သေ အောင်သားကို စားနေကြပါပကော။ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ပူပူနွေးနွေးသာ ရှိသေး၏။ အလောင်းပင်

မြေမကျသေး။ သို့တိုင်အောင် ဇူလီ၏ ရန်သူများသည် ဇူလီ၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေယူကြပြီးပြီ။ ထိုပစ္စည်းများဖြင့် လာဘ်ထိုးကာ ဇူလီကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခိုင်းနေကြလေပြီ။

ထိုအစီအစဉ်များသည် ဧကန္တ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ အစီအစဉ်များ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ ထိုစဉ်က အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ဇူလီ၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို သိမ်းယူကာ ဇူလီ၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းပြီး ကာရီကုတ်သို့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်အောင် ပြန်ပို့ရန် စီစဉ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သူ အကဲခတ်၍ ရသလောက် ဆိုလျှင် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုပစ္စည်းများကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူတစ်ပါး လက်သို့ အရောက်ခံမည်မထင်။ ယူချင်းယူလျှင် သူသာ အရယူလိမ့်မည်။ လက်အောက် ငယ်သားများအား ရက်ရက်ရောရော ပေးမည် မဟုတ်။

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ကောက်ကျစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ယခု ထိုသူများကို အစိုးတန်လက်ဆောင်များ ပေးထားခြင်းမှာ မကောင်းသော အကြံအစည် တစ်ခုရှိလိမ့်မည်။

ဇူလီ၏ မျက်လုံးကို အဖောက်ခိုင်းပြီးသည်နှင့် ထိုကိစ္စကို မိမိ မသိရပါဟု ဆိုကာ အစေတော် မိန်းမနှင့် မိန်းမစိုးတို့ကို ဖမ်းမည်။ ထိုပစ္စည်းများကို တွေ့လျှင် ဇူလီ၏ ပစ္စည်းများကို သူတို့လိုချင်သောကြောင့် ဇူလီကို မျက်လုံး ဖောက်ပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စွဲချက်တင်မည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို ပြစ်မှုဖြင့် သေဒဏ် ပေးလိုက်မည်။ ထိုအခါတွင် ထိုပစ္စည်းများကို သူ ရမည်။ ဇူလီကို ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပန်းသည့်အတွက် သူ ဘာမျှ မသိဟန်ဆောင်မည်။

‘တော်တော် ယုတ်မာ ပက်စက်တဲ့ ငန့်ကြီး’

အက်ရှ်သည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ကာ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဆို့၍ ခြေလက်တွေ အတုပ်အနှောင် ခံထားရသူများကို ကြည့်လိုက်၏။ စောစောကမူ သူတို့တစ်တွေကို

လည်မျို ညှစ်သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု ထိုစိတ်တို့ မရှိတော့။ မတရားမှုကို ရွံမုန်းသည့် နဂိုစိတ်သည် ပြန်ပေါ်လာ၏။

ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့ကို သတ်လို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ၊ စေသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွား ဆိုတာလို သူတို့လည်း ခိုင်းရာကို လုပ်ကြရပေတာပဲဟု တွေးမိသည်။

သူတို့သည် စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းသည် မှန်၏။ ရွံမုန်းစရာ ကောင်းသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဂိုဗင်ဒတ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်သည်။ ထိုလက်နက် ကိရိယာကို ရှေ့ဆောင် ခိုင်းစေသည့် လက်နှင့် ဦးနှောက်ကိုမူ လက်ဖျားနှင့်မျှ မတိုဘဲ လက်နက် ကိရိယာကို လက်စားချေသည် ဆိုလျှင် နည်းနည်းမျှ တရားနည်းလမ်းမကျ။

အက်ရှ်က မိန်းမစိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းမစိုးမှာ သူ့ကို သတ်တော့မည် ထင်သဖြင့် ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်က ဘာမျှ မလုပ်။ သူ့တွင် ချည်ထားသည့် ပိတ်စကို ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် လက်ဝတ်ရတနာများကို အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ကာ ဝတ်ရုံအင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

‘ကဲ မသွားသေးဘူးလား၊ မသွားခင် ဒီသတ္တဝါတွေ အော်ဟစ် အကူအညီ မတောင်းနိုင်အောင်တော့ လုပ်ခဲ့ဦးမှ၊ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရင် ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲက လိုမ့်ထွက်ပြီး အကူအညီ တောင်းနေလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို ပူးပြီး တိုင်တစ်တိုင်မှာ ချည်ထားခဲ့ရင် ကောင်းမယ်၊ ကြိုး ရှိသေးလား’

‘ကြိုးတော့ မရှိဘူး၊ အဝတ်တွေ ရှိသေးတာပဲ’

အက်ရှ်က ကြမ်းပေါ်တွင် လွှင့်ပစ်ထားသည့် ဆာဂျီ၏ ခေါင်းပေါင်းကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖမ်းထားသူများ၏ ခေါင်းမှ ခေါင်းပေါင်းများကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုခေါင်းပေါင်းများကို ဆက်ကာ အလယ်ကောင်တွင် ရှိသည့် တိုင်ကြီး

တစ်တိုင်ကို ပတ်၍ ခြောက်ယောက် ပူးချည်လိုက်သည်။ အက်ရှ်က ခိုင် မခိုင် စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

‘ဒီလောက်ဆိုရင် ရပါပြီ၊ ကဲ ထွက်ကြစို့၊ ဒီမှာ အချိန် တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ၊ မြန်မြန် ထွက်လေ ကောင်းလေပဲ’

မည်သူမျှ မလှုပ်ကြ။ ပါးစပ်ကို အဆို့ခံထားရသည့် အစေတော် မိန်းမ၏ အသက်ရှူသံက တဂူးဂူး မြည်လျက်။ လေတိုးလိုက်သဖြင့် ကန့်လန့်ကာသည် ဖောင်းလာသည်တွင် ကန့်လန့်ကာတွင် ချိတ်ထားသည့် မှန်များသည် နေမှ အရောင်ကြောင့် မျက်စိတွေ ကျိန်းသွားသည်။

စကြိုအောက် မြေပြင်နှင့် မီးသဂြိုဟ်ကွင်းနားတွင်မူ လူအုပ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ အဝေး ဈာပနမှ အသံများကို နားထောင်နေကြသည်။ ဈာပန အခမ်းအနား လူတန်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ။ သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ် ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲမှ လူများမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။

‘ကဲ မြန်မြန် လုပ်ကြလေဗျာ၊ အချိန် မရှိဘူး၊ ခဏနေရင် အသုဘ လူတန်းက ရောက်လာတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က တောင်ကြားကို မမှောင်ခင် အရောက်သွားရမှာ၊ ခုနေ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာလို့ ဇူလီ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ တွေ့သွားရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာဝိုင်နေကြတာလဲ’

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်မျှ မလှုပ်။ အက်ရှ်သည် သူတို့ မျက်နှာများကို လျှောက်ကြည့်၏။ သူတို့မျက်နှာများတွင် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ဂနာမငြိမ်ခြင်း စသည်တို့သည် အထင်းသား ပေါ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးသည် သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဇူလီကို ကြည့်နေကြသည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ကြည့်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။ ဇူလီက ယခုတိုင်သူတို့ကို ကျောပေးထားမြဲ။ သူကလည်း မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရပ်။ ဇူလီသည် သူပြောသည့် စကားများကို မကြားဘဲ မနေတန်ရာ။ သို့ရာတွင် သူ့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟင်’

အက်ရှ်က ဇူလီကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆာဂျီက ဖြေသည်။

‘မဟာဒေဝီ ဇူလီက သူ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ နဂိုတုန်းက စီစဉ်ထားတာကတော့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့က သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာခေါ်လာပြီး သူတို့နောက်ကို လိုက်ဖို့ပဲ၊ အစတုန်းကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို သူကလည်း သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ညီမတော် ရှူရှိလာ ဆတ္တီးလုပ်တာကို ကြည့်ချင်သေးတယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ကြည့်ဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မပြီးမချင်း သူ မလိုက်နိုင်သေးဘူးတဲ့၊ ကဲ သခင်ဆပ် ပြောကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ လက်လျှော့ပြီ’

အက်ရှ်သည် ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ဇူလီ အနားသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကာ ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲလှုပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို သူ့လက်သို့ လှည့်ယူလိုက်သည်။

‘ဟုတ်လား ဇူလီ’

ဇူလီက မည်သို့မျှ မဖြေ၊ အက်ရှ် စိတ်ဆိုးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ပခုံးကို ခပ်နာနာ ကိုင်လှုပ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ပြောပါ၊ ဟုတ်လား’

‘ညီမလေး၊ ညီမလေး ရှူရှိလာ ဒါတွေကို နားမလည်ဘူး၊ ဆတ္တီးလုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆိုတာ သူ ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့များ ...’

ဇူလီက အလန်တကြားဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘာ ရှုရီလာလဲ၊ တစ်ခါလာလည်း ရှုရီလာအတွက်နှင့် ပြောလိုက်ရတာ၊ ဒီလောက် ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့ သူကို ငဲ့ညှာနေတုန်းပဲလား၊ ခုလည်း သူက အစောင့်ခိုင်းလို့ စောင့်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှုရီလာဟာ ဇူလီကို မီးပုံထဲ ခုန်မဆင်းရအောင် ကယ်ခဲ့တာက မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဘာထူးသေးသလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် အမတ်ချုပ်ရဲ့ လူတွေ လက်ထဲက လွတ်အောင် ပြည်နယ် အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခွင့်ပေးပါလား၊ ခုတော့ သူ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းတာကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတယ် ဆိုတော့ ဘာထူးမှာလဲ’

‘ဒါတွေကို အစ်ကို နားမလည်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်’ ဇူလီက မထုံတတ်တေးဖြင့် ပြော၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်ရမှာလဲ၊ အစ်ကို အကုန်နားလည်တယ်၊ နားမလည်တာက ဇူလီရယ်၊ အစ်ကို အကုန်သိတယ်၊ ဇူလီဟာ ဒီလောက် ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ခုထက်ထိ သံယောဇဉ် မပြတ်သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန္တရာယ်အဖြစ်ခံပြီး ဒီနယ်ထဲမှာ နေဦးမှာလဲ၊ ခုတော့ ဇူလီဟာ ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် မကဘူး၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့၊ မန်နီလားလ်တို့၊ ဆာဂျီတို့၊ အစ်ကိုတို့ အသက်တွေကိုတောင် အဆစ် ပေးဦးမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သူ့အတွက်ကြောင့် ဒီလူတွေအားလုံးရဲ့ အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံရမှာလား ဇူလီ၊ သေသေချာချာလည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ တော်ပြီ ဇူလီ၊ သူ ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဘာတွေကို အစ်ကို နားမလည်ဘူး၊ အစ်ကိုတို့ မနေနိုင်ဘူး၊ ဇူလီလည်း မနေရစ်ခဲ့ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်။

အက်ရှ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်ကသာ ပြောနေသော်လည်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကမူ တစ်မျိုးပြောနေသည်။

‘ဇူလီ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငါ သူ့ကို အချစ်ဆုံး၊ အတွယ်တာဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး၊ ဇူလီကို ခုတစ်ခါတွေ့ခြင်းဟာ ဒီတစ်သက်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုအချိန်ကလေးမှာ သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရမယ်၊ ဖျောင်းဖျာရမယ်၊ ယုယရမယ်၊ ကြင်နာရမယ်၊ ခုတော့ ငါက ရန်စွယ်နှင့် ငေါင်ရန်တွေနေတယ်’

ပြော၍သာ ပြောရသည်။ သူ့ကို အတင်း ဆွဲခေါ်သွားမည် ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ဆွဲလား လွဲလား ဆိုလျှင် လူတွေ သိကုန်မည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤသို့ လုပ်၍ မဖြစ်။ သူ ချောချောမောမော လိုက်မှသာ အဆင်ပြေမည်။ သို့မှသာ ဟန်မပျက် ထွက်သွားနိုင်မည်။ အခြားနည်း မရှိ။ သို့ရာတွင် သူ ရှောရှောရှူရှူ မလိုက်လျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။

ဈာပနမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ။ ခရသင်းမှုတ်သံ၊ ‘ခမန်းခါး’ ဟု ကောင်းချီးပေးသံ၊ လူအုပ်ကြီး၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စကားပြောသံတို့သည် ပို၍ ဆူညံ လာကြလေပြီ။

ဇူလီသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ အသံဗလံများကို နားစွင့်၏။ အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကြီးကို ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည်။ ဇူလီ၏ ပခုံးကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်များသည် ကြင်နာ ယုယသည့်သဘောကို ဆောင်လာကြ၏။ အက်ရှ်သည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပြောသကဲ့သို့ ချော့မော့ ပြောနေပြန်၏။

‘အစ်ကိုပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ၊ တကယ်ကတော့ ဒီလောက်များတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ရှိသလား မရှိဘူးလား ဆိုတာကို သူ သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခုအစ်ကိုတို့ကသာ ယင်းနောက်ကွယ်ကနေ ကြည့်နေလို့ အပြင်က လူတွေကို မြင်နေတာပါ၊ အပြင်က လူတွေက အစ်ကိုတို့ကို မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ဇူလီက ခေါ်လို့လည်း သူ ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ဇူလီ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...’

‘လူလီရယ်၊ ဒီရှခင်းကြီးကို လူလီ ကြည့်လို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ၊ နောင်မှာ တစ်သက်လုံး ဒီရှခင်းကြီးကို မြင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ညည်းဆဲသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ လူလီ ကြည့်လို့လည်း ဘာမှ အကျိုးထူးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အစ်ကို ... အစ်ကို ကယ်နိုင်မှာပါ’

‘ဘာ အစ်ကို ကယ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်ကျမှ အစ်ကိုလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ လူလီ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် လူလီ၊ အစ်ကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလှည့်စားဘဲ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ပါ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ညီမတော်လေးကို ကယ်လို့ ဖြစ်တယ်၊ ကယ်လည်း ကယ်ရမယ်၊ အစ်ကို ကယ်ပေးပါနော် အစ်ကို’

လူလီသည် သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ အတင်း ပြောနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စောစောကလို အေးစက်သည့် အကြည့်တို့ မရှိတော့။ ထိတ်လန့်ပ ပြူးကျယ်ကာ သနားစဖွယ် အကြည့်ကို ဆောင်နေကြသည်။ စောစောက သူပုန်းကို အက်ရှ် ကိုင်လှုပ်ခဲ့စဉ်က လူလီ ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် ဗောင်းထုပ်သည် ပြေကျခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် ဗောင်းထုပ်သည် လည်ပင်းပေါ်သို့ လျောကျနေလေပြီ။ သူ့မျက်နှာကို အက်ရှ် မြင်နေရပြီ။

သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် အက်ရှ်၏ ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လူလီ၏ မျက်နှာသည် ယခင်ကနှင့် မတူတော့။ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ မျက်နှာသည် အလျင်ကလို မပြည့်တော့။ သွယ်၍ ချောင်ကျသွားခဲ့သည်။ အလင်းရောင်ဆို၍ လုံးဝမရှိသော အကျဉ်းတိုက် တစ်ခုထဲတွင် နှစ်ကာလ ရှည်ကြာစွာ နေခဲ့ရသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ သွေးရောင် မရှိတော့။ ပါးတို့သည် ချိုင့်ဝင်ကာ မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းတွေ ထင်နေလေပြီ။

မျက်ကွင်း ညိုညိုတိုသည်လည်း ခိုပြာဆေး၊ ခနောက်စိမ်းဆေး စသည်တို့ ဆိုးထားခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အလိုလို ညိုနေကြပြီ။ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် နေခဲ့ရခြင်း၊ အလွန်အမင်း သောက ရောက်နေခဲ့ရခြင်းတို့ကြောင့် ညိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မျက်ရည်တို့ကမူ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာတမျှ။

ယခုလည်း သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စတွေနှင့်၊ လူလီ၏ သနားစဖွယ် တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသည့် အသံကို ကြားရသည့်အခါ၌ အက်ရှ်သည် လူလီကို သူ့ရင်ခွင်တွင် အပ်ကာ သူ့မျက်ရည်တို့ကို အနမ်းဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သုတ်ခွင့် မရှိ။

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ အမှန်ကတော့ လူလီ ထွက်သွားဖို့ပါ၊ ဒါတွေကို မကြည့်ရက် မမြင်ရက်လို့ အစ်ကိုရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ လူလီ ထွက်သွားဖို့ပါ၊ သူတို့က လူလီကို ဒီကို ခေါ်မလာခဲ့ကြရင် အကောင်းသား၊ ခုတော့ သူတို့က ဒီလူအုပ်ထဲမှာ အစ်ကိုကို လိုက်ရှာရဦးမယ်တဲ့၊ လူလီတစ်ယောက် မီးလောင်တိုက်အသွင်းမခံရဘဲ ဒီထက် သက်သာတဲ့ နည်းနှင့် သေအောင်လုပ်ဖို့ ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် လိုက်ရှာပြီး ခေါ်ရဦးမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် လူလီ ဒီကို ပါလာတာပါ၊ ညီမတော်လေး ရှုရှိလာကိုကော ဒီလို သက်သာတဲ့ နည်းနှင့်သေအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား အစ်ကို’

အက်ရှ်က နောက်သို့ ဆုတ်ကာ သူ့လက်ကို ရုန်းမည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ လူလီက သူ့လက်ကို တအား ဆွဲထားသည်။

‘လုပ်ပေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ အစ်ကိုအတွက် ဒီလောက် လုပ်ရတာဟာ ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ လူလီကို လုပ်ပေးမယ့်အစား သူ့ကို လုပ်ပေးလိုက်ရုံကလေးပါ၊ ဒါမှ ညီမတော်လေး သက်သာသာသာနှင့် သေရမှာ၊ ခုတော့ မီးတောက်ကြီးတွေ ကြားမှာ ...၊ အို လူလီ မမြင်ရက် မတွေ့ရက်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို သူ့ကို ဒီလို ကယ်ဆယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် လူလီ အစ်ကိုတို့နှင့် စိတ်ချလက်ချ ပျော်ပျော်ကြီး လိုက်နိုင်ပါပြီ’

အက်ရှ်က ကွဲအက် ဆို့နှင့်သည့် အသံဖြင့်

‘ဇူလီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်၊ ဒီလို လုပ်ရတာ လွယ်လွယ်ကလေး အောက်မေ့နေသလား၊ ဇူလီဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဇူလီကို ပစ်သတ်ပြီးရင် အစ်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ပြီး ဇူလီနှင့်အတူ လိုက်လာမှာ၊ အဲဒီအချိန်လောက် ဆိုရင် ဆာဂျီတို့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့ တစ်တွေလည်း ဝေးရာကို ရောက်နေကြပြီ၊ ခုတော့ အစ်ကိုတို့ အားလုံး ဒီအထဲမှာ ရောက်နေကြတာ၊ သေနတ်သံ ကြားလို့ရှိရင် ဘယ်နေရာက ပစ်တယ်ဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ အစ်ကိုတို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမှာ၊ ရှူရှီလာထက် ပိုပြီး ဆိုးတဲ့ သေခြင်းမျိုးနှင့် သေကြရမှာ’

‘မကြားပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလောက် အသံဗလံတွေ ဆူနေတဲ့ အထဲမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ကြားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီနေရာက ပစ်တယ်လို့လည်း ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ ရှိခိုးပါရဲ့၊ ဇူလီကို သနားသောအားဖြင့် လုပ်ပေးပါ’

ဇူလီသည် သူ့လက်ကို ဆွဲထားရာမှ လွှတ်လိုက်၏။ အက်ရှ်က မတားလိုက်နိုင်မီမှာပင် ဇူလီသည် လိမ္မော်ရောင်နှင့် ကြက်သွေးရောင် တစ်ဝက်စီ ရောထားသည့် ခေါင်းပေါင်းကို ဖြေချကာ သူ့ခြေထောက်ကို နဖူးဖြင့် ထိနေသည်။ အက်ရှ်က ကုန်း၍ သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်၏။ နောက်တွင် ရပ်နေသည့် ဆာဂျီက လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့်

‘ဒီလောက်တောင် ရှိလှရင်လည်း လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အတင်းချီပိုးပြီး သွားလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်လို့ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင် လုပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့၊ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လေးယောက် အရင်ထွက်ပြီး တောင်ကြားက စောင့်နေနှင့်၊ နောက်ကျရင် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်’

ဇူလီသည် ဂိုဗင်ဒတ်စ် အနီးသို့ ကပ်သွားကာ

‘ဒီလို နေရစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဆရာကြီးက သူ တစ်ယောက်တည်း မနေခဲ့ဖို့ ပြောပါဦး၊ သေနတ်သံ ကြားလို့ အောက်က အစောင့်တွေ ထွက်လာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ သူ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဇူလီတို့ပါ နေမှ ဖြစ်မှာ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် သခင်ဆပ်၊ မဟာဒေဝီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေမှဖြစ်မယ်၊ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရင် ရှေ့ ယင်းကြားထဲက နေပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေတုန်းမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ကျောလှံအောင် ကာကွယ်နိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ လှေကားက တက်လာမယ့် ခြေသံတွေကိုလည်း ဘယ်နှယ့်လုပ် ကြားနိုင်ပါ့မလဲ’

ဆာဂျီနှင့် မန်နီလားလ်တို့ကလည်း ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ စကားကို ထောက်ခံကြသည်။ အက်ရှ်သည် ပခုံးကို တွန့်ပြကာ အလျှော့ပေးလိုက်၏။ သနားစရာ ရှူရှီလာအတွက် သူ လုပ်ပေးနိုင်သည့်အရာဆို၍ သည်တစ်ခုသာ ရှိသည်။

အမှန်အားဖြင့် ရှူရှီလာကို ခြင်ပေါ် ဖုန်ထူ၊ နေပူ ချမ်းအေး၊ နန်းမနီး ရေဝေး ဖြစ်သည့် သည်ရာဇပုတ်နယ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သူမှာ သူ ကိုယ်တိုင်ပင် မဟုတ်လော။ ထိုမျှမက ရှူရှီလာအား လင်အို လင်ဖျင်း၊ လင်ပျင်း လင်နာ၊ လင်သူရာကြိုက်၊ လင်မိုက်လက်သို့ အပ်ခဲ့သူမှာလည်း သူကိုယ်တိုင်ပင် မဟုတ်လော။ ထိုလင်အို ထိုလင်နာကြီး သူ့ဘာသာသူ သေရုံမျှဖြင့် ရှူရှီလာက အခြောက်တိုက် လိုက်၍ သေရတော့မည်လော။

ဇူလီ အနေဖြင့်လည်း သူ့ညီမတော်ကလေးကို ကယ်ရမည်သာ။ ရှူရှီလာသည် သူ့အစ်မတော်နှင့် မခွဲလိုဟု ဆိုကာ အတင်း ပူဆာခဲ့သဖြင့် ဇူလီသည် ဘိသောသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည့်တိုင် ရှူရှီလာသည် သူ့အမှားကို သူ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ပြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရှူရှီလာသာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုခဲ့လျှင် ယခုအချိန်လောက်တွင် ဇူလီသည်

နေပူကျဲကျဲ ဖုန်တောထဲတွင် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်နောက်မှ ခြေကျင်လိုက်လာကာ မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် လောင်တိုက်သို့ တက်ကာနီးတွင် ချစ်သူ၏ ကျည်ဆန်ဖြင့် ညင်သာသော သေခြင်းကို သေရတော့မည်။

ယခုမူ ရှုရှိလာ၏ အစီအမံဖြင့် ဘေးကင်းရာ ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဇူလီအနေဖြင့် သူ့ညီမတော်လေးကို ကယ်ချင်ပေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ဇူလီအတွက် ထိုသို့သေခြင်းမျိုးဖြင့် သေအောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်ဆိုလျှင် အစ်မတော်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဘေးကင်းရာသို့ ရောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သော ညီမတော်လေးကိုလည်း ထိုသို့သော သေခြင်းမျိုးဖြင့် သေအောင် လုပ်ပေးသင့်ပါ သလော။ မလုပ်နိုင်ဟု ငြင်းပယ်လျှင် တရားရာ ရောက်ပါမည်လော။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တွေးလိုက်သည်နှင့် ကြက်သီးတွေ ထလာကာ တုန်သွားသည်။

ဇူလီကို သူ ချစ်သည်။ အသက်မက ချစ်သည်။ ဇူလီသည် သူ့ဘဝ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်း။ ဇူလီ မရှိတော့လျှင် သူ့ဘဝသည် ဘာမျှ အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ရဲသလို ဇူလီကို ပစ်သတ်ရဲသည်။ သို့ရာတွင် ရှုရှိလာကိုမူ သူ မပစ်ရက်။ မပစ်နိုင်။ သနား ကရုဏာ ဆိုသည်မှာ ဟိမဝန္တာလိုပင် ကြီးမားစေ၊ အချစ်၏ စေ့ဆော်ချက်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့် တွန်းအားလောက် အင်အားမကြီး။

ထို့ပြင် သူ့ကိုပစ်သတ်ပြီး သူက လွတ်ရာသို့ ထွက်သွားရမည် ဆိုခြင်းမှာ သက်သက်မဲ့ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြေးစား လူသတ်သမားနှင့် ဘာခြားသနည်း။

အက်ရှ်က အသံမှန်မှန်ဖြင့် အပေါ်ထပ်က နေ၍ ချိန်ပစ်ရသည်မှာ မလွယ်ကြောင်း၊ အလုပ် လုပ်သည်ဆိုလျှင် သေချာဖို့ လိုကြောင်း၊ တစ်ချက်နှင့် မမှန်၍ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်ရတော့မည်ဆိုလျှင်ပင် လူတွေ သိကုန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကကော တကယ် လုပ်နိုင်မှာလား’

‘လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် မလုပ်ရင် မဖြစ်မှ မဖြစ်တော့တာ၊ ခင်ဗျားမှာ ဓါးပါသလား’

‘ဘာလဲ၊ ယင်းချပ်မှာ ပြောင်းချိန်ဖို့ အပေါက်ဖောက်မလို့လား၊ ဓါးတော့ မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ ဒါနှင့် ဖောက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။’

ဆာဂျီက မဟာရာဇာ၏ ကိုယ်ရံတော်များ ကိုင်သည့် လုံတိုကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် ယင်းကို အပေါက်ကလေး တစ်ခု ဖောက်ပေးသည်။

‘ကဲ ဒီလောက်ဆို မရသေးဘူးလား’

အက်ရှ်က စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်၍ ချိန်နေသည်ကို ဆာဂျီ စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘ခြေလှမ်း လေးဆယ်လောက် ရှိမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြုကို မကိုင်ဖူးသေးတော့ မသိဘူး၊ ရောက်ပါ့မလား’

‘ရောက်တော့ ရောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချိန်သားကိုက် မကိုက်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီလောက် ဝေးဝေးကို လှမ်းမပစ်ဖူးသေးဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ...’

အက်ရှ်က နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ကာ

‘ဒီကနေပြီး လှမ်းပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ လွဲသွားရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ၊ အနီးက ကပ်ပစ်ချင်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အောက်ဆင်းပြီး အနီးကပ် ပစ်မယ်၊ ကျွန်တော် လူအုပ်ထဲကို ဝင်သွားတာနှင့် ခင်ဗျားတို့ မဟာဒေဝီကို ခေါ်ပြီး လစ်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော်တော့ စောစောက နေရာလေးမှာ သွားစောင့်နေမယ်၊ ပြီးတော့မှ ...’

သူ့စကား မဆုံးခင် ဆာဂျီက

‘အဲဒီ နေရာကို ပြန်သွားလို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ၊ လူအုပ်ကြီးက သိပ်များနေပြီ၊ ကျွန်တော်တောင် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တုန်းက မနည်း တိုးဝှေ့ပြီး လာရတာ၊ ခုနေ ခင်ဗျား ဟော်အမှုထမ်း အဝတ်အစားနှင့် သွားရင်လည်းပဲ ဖယ်ပေးကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တိုးဝှေ့ပြီး သွားနေတုန်းမှာ အသုဘက ရောက်လာတော့မှာ ဟော ခုတောင် ပြောရင်း ဆိုရင်း လာနေပြီ’

ခရုသင်းသံများကို ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် သဲ့သဲ့ မဟုတ်တော့။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ခရုသင်းသံက တဝေဝေ။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စီတန်းရပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီး၏ အသံကလည်း တဝေဝေ။ ဤပုဒ် လူတန်းသည် မကြာမီ သည်နေရာသို့ ရောက်လာတော့မည်။ စောစောက နေရာလေးသို့ ပြန်သွားချိန် မရှိတော့။

အောက်က လူအုပ်ကြီးကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက်။ အစောင့်များကလည်း နံပါတ်တုတ်များဖြင့် လူတွေကို လိုက်ရိုက်ကာ လမ်းရှင်းနေကြသည်။ ယခုအချိန်၌ ဤပုဒ် ရှေ့တန်းမှာ အစောင့်များ လိုက်ပါလာသည်ကို သစ်ပင်များ ကြားမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်နေရလေပြီ။

မြို့ထဲရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ဗြဟ္မဏ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီ လိုက်ပါလာကြ၏။ အဝတ်ဗလာ ဖြစ်နေသည့် သူတို့ ရင်ဘတ်များပေါ်တွင် ပုတီးကြီးများကို ဆွဲထားကြသည်။ ဗိဿနိုး နတ်မင်းကိုင်သည့် ခက်ရင်းခွ သဏ္ဌာန် အမှတ်လက္ခဏာကို နဖူးတွင် ရေးမှတ်လျက်။

ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များက ခရုသင်းများကို မှုတ်လျက်။ သူတို့နောက်တွင် လိုက်ပါလာသူများက ကြေးစည်များကို တီးလာကြသည်။ သူတို့၏ နောက်တွင်မူ ဆာဒူးများ၊ အရည်ဝါသီ ပုဂ္ဂိုလ်များ လိုက်ပါလာကြ၏။

အချို့က ပြာမှုန်တို့ လူးလျက်။ အချို့က သင်္ကန်းများ ဆီးလျက်။ အချို့ကလည်း ဦးပြည်းဖြင့်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ရိတ်ခွဲဟန် မတူသည့် ဦးဆံ၊ မုတ်ဆိတ်တို့က တွန့်လိမ် ကျပ်ခဲနေကြသည်။

သူတို့နောက်တွင်မူ ရုပ်ကလာပ် တင်ထားသည့် ဤပုဒ် ရထား။ လှိုင်းထန်သော ပင်လယ်တွင် လှေတစ်စင်း မျောလာသည့်နယ် လူအုပ်ကြီး အထက်တွင် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နှင့်။

အသုဘ ရထားထက်က အလောင်းကို ပိတ်ဖြူများ စည်းထားပြီး ပန်းခွေတွေ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ တကယ့် သေးသေးကလေး။ မဟာရာဇာသည် ကြီးမိုင့်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း အက်ရှ် သိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုလောက် သေးကွေး ကြုံလို့လိမ့်မည် မထင်။

အသက်ရှိစဉ်ကမူ အဝတ်အစားတွေ၊ လက်ဝက်ရတနာတွေနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား။ ဟော်နန်း တစ်ခုလုံးက ခယ ဝပ်တွားရာ။ ထိုသို့သော အဆောင်အယောင်တွေ အခမ်းအနားတွေကြောင့် မဟာရာဇာသည် နဂို အရှိထက် ကြီးမိုင့် ခမ်းနားနေသည်ဟု ထင်ခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် အဝတ်ဖြူတို့ကိုသာ စည်းထားသည့် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်သည် အစာအာဟာရ ဝလင်စွာ မစားရသည့် ဆယ်နှစ်သားကလေး တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မျှလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ခမ်းနားခြင်း မရှိ။ ကြီးကျယ်ခြင်း မရှိ။ မင်္ဂလာ ကျက်သရေ မရှိသည့် ပစ္စည်း။ အလောင်းစင်ပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း။

လူအုပ်ကြီးကလည်း ထိုအရာကို ဂရုစိုက်သည် မဟုတ်။ လူအုပ်ကြီးသည် လူသေကောင် တစ်ကောင်ကို ကြည့်ရန် လာကြခြင်း မဟုတ်။ အသက်ရှင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုအမျိုးသမီးသည်

ရုပ်ကလာပ် နောက်မှ ခြေကျင် လိုက်လာနေပြီ။ သူ့ကို မြင်သည့်အခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား၏။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို မမြင်ရသေး။ တစ်ခါက သူ့ရန်သူတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု ရှုံးတွဲ ကျုံ့ဝင်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အနားတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော ဇူလီကို တွေ့ရသည်။ ဇူလီသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော အကြည့်ဖြင့် ယင်းကြားမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အမူအရာမှာ ထိုအရာကို မကြည့်ရက်သော်လည်း မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သည့်ဟန်။

ဇူလီ ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရှုရှီလာကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုယို၍ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် လိုက်လာသည့် ရှုရှီလာကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မဟုတ်။ ... ဘိသော မဟာဒေဝီ တစ်ဦး။

ရှုရှီလာသည် လောင်တိုက်ပေါ်သို့ အကူအညီ မပါဘဲ လျှောက်နိုင်မည် မထင်။ တွဲတင်ရလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် မည်သူ့ အကူအညီမျှ မပါဘဲ လျှောက်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း မူးယစ် ထုံထိုင်းဆေးကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ တွက်ထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ် နောက်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ရှုရှီလာတွင် အဖော် မပါ။ တစ်ကိုယ်တည်းသာ။ ခါးကို မတ်လျက်။ ခြေလှမ်း မြဲမြဲမြဲ။ သူ၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထားသည် ခုံညားလျက်။ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားလျက်။

သေးငယ်သည့် ခေါင်းကို မော့ထားသည်။ ပါသျှန်းပြည်ဖြစ် ကော်ဇောထက် ပို၍ ကြမ်းတမ်းသည့် နေရာကို မနင်းခဲ့ဖူးသည့် ခြေဖဝါး နုနုများတွင် ဖိနပ်မပါ။ မီးသဂြိုဟ်ကွင်း

မြေပြင်တွင် သေးငယ်သည့် ခြေရာတို့ ထင်လျက်။ သူ့နောက်တွင် လိုက်လာသည့် လူအုပ်ကြီးက ထိုခြေရာကလေးများကို အလှအယက် နှမ်းနေကြသည်။

အဝတ်အစားမှာ လက်ထပ် မင်္ဂလာတုန်းက ဝတ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားဖြစ်၏။ ကြက်သွေးရောင်နှင့် ရွှေရောင် ရောစွက်လျက်။ ထိုနေ့က ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည့် လက်ဝတ်ရတနာများကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခိုသွေးရောင် ပတ္တမြားကြီးများသည် သူ့လည်တံ၊ သူ့လက်ကောက်ဝတ်၊ သူ့နဖူး၊ သူ့လက်ချောင်းများနှင့် သူ့နားရွက်ဖျားတို့တွင် အရည်လဲ့နေကြသည်။ တချွင်ချွင်မြည်သော သူ့ရွှေခြေကျင်းတွင်လည်း ပတ္တမြားတွေ အစီအရီ။

ရာဇပုတ် မဟာဒေဝီတို့ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ရွှေနားကွပ် ဆာရီပေါ်တွင် နေရောင် ထိုးကျနေသဖြင့် ပြောင်လက်လျက်။ ကျောက်မျက်တို့ စိထားသော ရင်စည်း၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီက အရောင် တလျှပ်လျှပ်။ သူ့ဆံပင်ကို မင်္ဂလာဦး ညှာကဲ့သို့ ဖြေလျှော့ချထားသည်။ လှိုင်းတွန့်လို ထနေသော သူ့ဆံပင်သည် အကောင်းဆုံး ယက်ကန်းသည်တို့ ရက်လုပ်သည့် ဆာရီထက်ပင် ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။

အက်ရှ်သည် ကြေကွဲစရာကောင်းသည့် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်သည့်တိုင် သူ့မျက်လုံးများသည် ရှုရှီလာထံမှ မခွာနိုင်။

အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအုပ်ကြီးသည် သူ့ကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကာ သူ့ဆာရီကို အလှအယက် တို့ထိရန် အလှအယက် ကြိုးစားနေကြသည့် ရုတ်ရုတ်သံသံ အသံများကိုလည်း သူ သတိပြုမိဟန် မတူ။ မျက်နှာဖုံး မပါ ဟင်းလင်း ဖွင့်ထားသော သူ့မျက်နှာကို ထက်သန်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်း အထောင်အသောင်း တို့ကိုလည်း သူ ဂရုမမိဟန် မရှိ။ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေသည်ကို ကြည့်လျှင် ဟိန္ဒူတို့ ထုံးစံ အသုဘတွင် ရွတ်ရသည့် တရားစာများ ရွတ်လာသည်ဟု အက်ရှ် ထင်လိုက်သည်။

‘ရှုဂီလာဟာ ဇူလီ ပြောသလို ဘယ်မှာ ကြောက်နေလို့လဲ’ ဟု အက်ရှ်က ပြောလိုက်၏။

သဂြိုဟ်ကွင်းဘက်ဆီမှ အသံဗလံများ၊ အောက်မှ လူအုပ်ကြီး၏ အော်ဟစ်သံများ ကြားတွင် သူ့စကားလုံးများသည် ပျောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီသည် ထိုစကားလုံးများကို သံကွဲစွာ ကြားလိုက်သည်။

‘ခုတော့ မကြောက်သေးဘူးပေါ့လေ၊ ခုထိတော့ ညီမတော်လေး အဖို့ ကစားသလို ဖြစ်နေတာကိုး၊ အို ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ညီမတော်လေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်နေတယ် ထင်တယ်၊ သူ လောလောဆယ် လုပ်နေတာကိုပဲ စိတ်ရောက်နေတယ် ဆိုတဲ့သဘောပါ’

‘ဘာကိုပြောတာလဲ ၊ ဆေးခတ်ခံထားရတယ်လို့ ပြောတာလား၊ အစ်ကိုတော့ ဒီလို မထင်ဘူး’

‘ဆေးခတ်ခံရတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဇူလီ ပြောချင်တာက ခုအချိန် ညီမတော်လေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာရော၊ အားငယ်နေတာရော၊ တုန်လှုပ်နေတာရော၊ ပြီးတော့ အနိုင်ယူနေတာရော’

‘ဘာ၊ အနိုင်ယူနေတာ ဟုတ်လား’ ဟု အက်ရှ်က မေးလိုက်၏။

ဟုတ်သည်။ အခမ်းအနားကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဈာပန အခမ်းအနားနှင့် မတူ။ အောင်ပွဲအခမ်းအနားကြီး တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ ကိုယ်ထင်ပြနေသော နတ်သမီး တစ်ပါးကို လူအုပ်က ဝိုင်းဝန်းပူဇော်သည့် ပွဲတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

ရှုဂီလာ၏ အမေသည် မဟာဒေဝီ တစ်ဦး မဖြစ်မီတုန်းက ကချေသည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို အက်ရှ် အမှတ်ရလာ၏။ ကချေသည် ဆိုသည်မှာ သည်လိုပင် ပရိသတ်ကို ညှိယူဖမ်းစားသော အတတ်ကို တတ်ကြသည် မဟုတ်လော။

ယခု သမီးငယ် ရှုဂီလာသည်လည်း ဘာထူးသေးသနည်း။ ရှုဂီလာသည် ဘိသော ပြည်နယ်၏ နတ်မိမယ်တစ်ပါး။ ရွှေရောင် ကျောက်မျက်တို့ အရောင်ဖြင့် အရက်ခြည်လို လှနေသူ တစ်ဦး။ ဟုတ်သည်။ အောင်ပွဲတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။ ရှုဂီလာသည် ဟန်ဆောင်နေသည့်တိုင်၊ သရုပ်ဆောင် နေသည့်တိုင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းသူ တစ်ဦး မဟုတ်လော။

အက်ရှ် အနီးတွင် ရပ်နေသည့် ဇူလီသည် နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရှုဂီလာကဲ့သို့ပင် တရားစာကို ရွတ်နေလိမ့်မည် ထင်သည်။

အက်ရှ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လိုက်ပါလာသော ရှုဂီလာကိုကြည့်၍ မိမိ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို သံသယ ရှိလာ၏။ ရှုဂီလာကို ဆေးခတ်ကာ မီးပုံထဲသို့ အတင်း ဆွဲခေါ်လာကြသည် ဆိုလျှင်မူ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရသည်မှာ အကြောင်း မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခု ရှုဂီလာသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူ ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်၍ အဓိပ္ပါယ် ရှိပါဦးမည်လော။

ယခုအချိန်တွင် ရှုဂီလာသည် သူ့အခြေအနေအားလုံးကို စဉ်းစားပြီးလောက်ပြီ။

ဝိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသည့်အတိုင်း ရှုဂီလာသည် ကွယ်လွန်သူ မဟာရာဇာကို ချစ်နေပြီဆိုလျှင် သူနှင့် ကွေကွင်းရသည်ထက် သူ့အလောင်းကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ သေခြင်းကို ပို၍ နှစ်ခြိုက်မည်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ယခုလောက်အချိန်တွင် သေရမည့်အတူတူ ရဲရင့်စွာ သေခြင်းဖြင့် နောင်တွင် ကြည်ညို လေးစားခြင်းကို ခံရလေအောင် သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးဖြတ် ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ကိစ္စတွင် မိမိက အဘယ်ကြောင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရဦး မည်နည်း။ မကြာခင်ဆိုလျှင် ရှုဂီလာ၏ ဝေဒနာတို့ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြတော့မည်။

ယခုပင်လျှင် ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီးများသည် ထင်းပုံများကြားထဲတွင် ငွမ်းဖက်တွေ ညှပ်ကာ လောင်စာဆီများနှင့် ဆီဦးထောပတ်များကို လောင်းနေကြလေပြီ။ မီးပုံပေါ် တက်လိုက်လျှင် မီးတောက် မီးလျှံများ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို မခံရမိမှာပင် မီးခိုးများကြောင့် အသက်ရှူကျပ်သည်နှင့် သေဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်ကိုတော့ ဇူလီ သိသင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ မြန်မြန် မီးပုံပေါ်ကို မတင်ကြသေးတာပါလိမ့်မလဲ၊ ဒီလောက် အကြာကြီး အချိန်ဆွဲထားလို့ ဘာထူးမှာတဲ့လဲ’ ဟု အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် ဆိုနေမိသည်။

သို့ တွေးလိုက်မိသည်နှင့် အက်ရှ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကိုပါ ရွံ့မုန်းလာသည်။ ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီးများ၊ လူအုပ်များ၊ ကွယ်လွန်သူ မဟာရာဇာနှင့်တကွ ရှုဂျီလာကိုပါ စက်ဆုပ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ရှုဂျီလာကို သူ ပို၍ မုန်းမိသည်။ အကြောင်းမူ ...။

မဖြစ်သေး။ ထိုသို့ တွေး၍ မဖြစ်သေး။ ရှုဂျီလာသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို သူ ဖြစ်ချင်၍ ဖြစ်ရသည်မဟုတ်။ ဇူလီနှင့် ရှုဂျီလာတို့သည် သွေးသား တော်စပ်ချင်၍ တော်စပ်လာကြသည် မဟုတ်။ ကံအတိုင်း ဖြစ်ကြခြင်းမျှသာ။ ရှုဂျီလာသည် ငယ်ငယ်က တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ခဲသည့်တိုင်၊ သူ့အစ်မတော်အပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည့်တိုင် နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မူ အစ်မတော်ကို လွတ်ရာ ကျွတ်ရာသို့ ရောက်အောင် ကူညီလိုက်ပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း အသေခံသွားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သည်အချက်ကိုမူ မမေ့သင့်။

အက်ရှ်သည် တစ်ယောက်တည်း ငေးငိုနေရာမှ ရှုဂျီလာ ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ ရှုဂျီလာမှာ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ သူ့နောက်တွင် အသက် လေး ငါး ခြောက်နှစ်အရွယ် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် လိုက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ မဟာရာဇာ၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမယ့်သူ ထင်ပါရဲ့ဟု သူ တွေးသည်။

ကလေးမှာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသည့်အတွက် ခပ်ယိုင်ယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဘေးမှ လူအုပ်ကြီးများကို ကြည့်၍လည်း အနည်းငယ် ကြောက်လန့်နေဟန် ရှိ၏။ သူ့နောက်တွင်မူ အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် တကွ ဟော်နန်းမှ မှူးမတ်များ၊ အရာရှိများ ရှေ့နောက် အစဉ်အလိုက် ပါလာကြသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးမှာ မြို့ထဲရှိ ဘုရားကျောင်းမှ ထွန်းညှိ ယူလာခဲ့သည့် မီးတုတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဈာပန အခမ်းအနားသည် လောင်တိုက်ရှိရာသို့ ရောက်လာကာ ရုပ်ကလာပ်ကို လောင်တိုက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ရှုဂျီလာသည် လောင်တိုက်အနီးတွင် ရပ်ကာ လက်ဝတ်လက်စားများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ချွတ်ပေးပြီးနောက် နောက်တွင် ပါလာသည့် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့် သူငယ်ကလေးကို လှမ်းပေး၏။ ကလေးငယ်က ထိုပစ္စည်းများကို အမတ်ချုပ်ကြီးထံသို့ လှမ်းပေးပြန်သည်။

လက်ဝတ်လက်စားများကို ရှုဂျီလာ ချွတ်ပေးနေပုံမှာ ဘာမျှ ခက်ခဲ ပင်ပန်းဟန် မရှိ။ နွမ်းကြေနေသော ပန်းပွင့်များကို ဖြုတ်ယူနေသည့်ဟန်။ ထိုပစ္စည်းများကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် တာဝန် ပေါ်သွားသည့်ဟန်။ ပရိသတ်မှာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသဖြင့် လက်ဝတ်တန်ဆာများ၏ တချွင်ချွင် မြည်သံများကိုပင် ကြားနေရသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးက သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် လက်ဝတ်လက်စားများကို ရွှေ့ခြည်ထိုး အိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်နေသည့် အသံကလည်း တချွင်ချွင်။

ထိုအသံကို ကန့်လန့်ကာ ကြားထဲတွင် ရပ်နေသည့် အက်ရှ်ပင်လျှင် ကြားနေရသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုလက်ဝတ်လက်စားများကို ပြန်မှ အပ်ပါဦးမည်လော။ အမှန်အားဖြင့် ထိုလက်ဝတ်လက်စားများမှာ ရှုဂျီလာပါလာသည့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့်အတွက် ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အမတ်ချုပ်ကြီး၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ထိုရတနာများသည် ပြန်ထွက်လာကြတော့မည် မထင်။

လက်ဝတ်ရတနာများ အားလုံးကို ချွတ်ပြီးနောက် လည်တွင် ဆွဲထားသည့် စိပ်ပုတီး တစ်ကုံးသာလျှင် ကျန်သောအခါတွင် ရှုရှိလာသည် လက်ဝတ်တန်ဆာတို့ ကင်းမဲ့သည့် လက်သွယ်သွယ်ကို ဟိန္ဒူဘုန်းကြီးထံ ကမ်းလိုက်၏။ ဘုန်းကြီးက သူ့လက်ကို ဂင်္ဂါရေဖြင့် သွန်းလောင်းပေး၏။ နေရောင်သည် သူ့လက်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် ရေစက်များပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်။ ဘုန်းကြီးများက ဂါထာ မန္တရားများကို ရွတ်နေကြသည်။

ဂါထာများကို ရွတ်နေသည့်အချိန်တွင် ရှုရှိလာသည် လောင်တိုက်ကို သုံးကြိမ် ပတ်သည်။ သူ လက်ထပ်သည့် နေ့လို လက်ထပ် အဝတ်အစားဖြင့် မီးပုံကို သုံးကြိမ် လှည့်ပတ်ခဲ့ရသည့် နည်းတူ။ သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် ဝတ်ရုံ မျက်နှာဖုံးကို လောင်တိုက်ပေါ်ရှိ ရှုံ့တွဲနေသည့် ရုပ်ကလာပ်ကို ချည်ထားလျက်။

ဂါထာရွတ်သံများ တိတ်သွားသည့်အခါတွင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်လျက်။ တောအုပ်ထဲမှ ချိုးကူသံများကိုပင် ကြားနေရသည်။ ရှုရှိလာသည် လောင်တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာကာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်၏။ ပရိသတ်သည် ထိုရှုခင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။ ရှုရှိလာသည် မဟာရာဇာ၏ ခေါင်းကို ပွေကာ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ တင်သည်။ အိပ်ပျော်နေသူ နီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်နယ် တယုတယ။

‘အစ်ကို ပစ်တော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပစ်ပါ၊ ခဏ နေရင် ...’

‘ဘယ့်နယ့်လုပ် ပစ်လို့ ဖြစ်မလဲ ဇူလီ၊ ခုလောက် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သေနတ်သံဟာ အမြောက်သံလောက် မြည်ဟိန်းနေမှာပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ အားလုံးကို တစ်စီ ဖြစ်အောင်လို့လား၊ အစ်ကိုတော့ ...’

အစ်ကိုတော့ မပစ်နိုင်ဘူးဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အသံ ထွက်မလာ။ ရှုရှိလာက မဟာရာဇာ၏ ခေါင်းကို သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တယုတယ တင်လိုက်သည်ကို မြင်ကတည်းက အက်ရှ် မပစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ဇူလီသည် သူ့ညီမတော် အပေါ်တွင် အထင်ကြီးလှချည်။ သူ့ညီမတော် ရှုရှိလာသည် ကလေးလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ဇူလီ အနေဖြင့်လည်း စောင့်ကြပ် ကြည့်စရာ မလိုတော့။ ရှုရှိလာသည် အရွယ်ရောက်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ သူ လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိသည်။ ရှုရှိလာသည် ဇနီး တစ်ယောက်။ မဟာဒေဝီ တစ်ဦး။ ယခု သူ လုပ်သင့်သည်ကို လုပ်ခဲ့ပြီ။ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးသင့်သည်။

လူအုပ်ကြီးက ငြိမ်သက်လျက် ရှိဆဲ။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက မြို့ထဲရှိ ဘုရားကျောင်းမှ ယူလာခဲ့သော ကြေးခေါင်းလောင်းကို တီးသည်။ ခေါင်းလောင်းသံသည် တောအုပ်၊ တောင်ကုန်း၊ သင်္ချိုင်း ဂူပြဿဒိဆောင်များဘက်ဆီမှ ပဲ့တင်ထပ်၍ ပြန်လာ၏။

ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က အလောင်းနှင့် ရှုရှိလာတို့ကို ဂင်္ဂါမြစ်ရေနှင့် ပက်ဖြန်းလျက်။ အခြားသူများက ထင်းပုံများနှင့် မဟာရာဇာ၏ ခြေထောက်ကို ဆီဦးထောပတ်တို့ ထပ်လောင်းနေကြသည်။

သို့ရာတွင် ရှုရှိလာသည် မလှုပ်မယှက်။ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ခေါင်းခွံကြီးနှင့် တူနေသည့် ပြာနန်း ရှုံ့တွဲနေသော မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးက ကိုင်လာသော မီးတုတ်ကို အရိုက်အရာ ဆက်ခံမည့် သူငယ်ကလေး၏ တုန်ယင်နေသော လက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ သူငယ်ကလေးက မီးတုတ်ကိုမျှ နိုင်အောင် မကိုင်နိုင်။ လက်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေသဖြင့် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က လာ၍ ဖေးမပေးရ၏။

မီးတောက် အရောင် ပိုလင်းလာသည်ကို ထောက်လျှင် ညနေ စောင်းလာပြီဟု သိနိုင်၏။ အရိပ်များသည် ပို၍ ရှည်လာကြပြီ။ ခဏကြာလျှင် နေ့ခင်းနှင့် အတူ ရှုရှိလာ၏ ဘဝသည်လည်း ချုပ်ငြိမ်းရတော့မည်။

ရှုရှိလာတွင် ခမည်းတော်လည်း မရှိ၊ မယ်တော်လည်း မရှိ။ အစ်ကိုတော်သည် သူ့ကို နန်းမနီး ရေဝေးအရပ်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားခဲ့၏။ ဇနီးတစ်ယောက်

မဟာဒေဝီ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ကလေး နှစ်ကြိမ် ပျက်ခဲ့ရ၏။ ရက်သားလောက်သာ နေလိုက်ရကာ တတိယကလေးငယ် တစ်ဦးကို မွေးဖွားပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရကာ လင်ယောက်ျားနှင့်အတူ သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရတော့မည်။

ရှုဂိုလာဟာ ခုမှ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မတရားဘူး၊ နည်းနည်းမှ မတရားဘူးဟု အက်ရှ် တွေးနေသည်။

ဆာဂျီ၏ အသက် ပြင်းပြင်း ရှူသံနှင့် သူ့နှလုံးခုန်သံတို့ကို ကြားနေရ၏။ ဇူလီ၏ ကိုယ်နှင့် ထိမထားသည့်တိုင် ဇူလီသည် ငှက်ဖျား တက်နေသည့်နှယ် တုန်ယင်လျက် ရှိကြောင်းကို သူ သတိပြုမိသည်။

ယခုနေ သေနတ်ကို ထုတ်၍ ပစ်လိုက်လျှင် ရှုဂိုလာကို ထိ မထိ ဇူလီ သိနိုင်မည် မဟုတ်။ သူ့ညီမတော်သည် မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းရသည်ထက် သက်သာသော သေနည်းဖြင့် သေသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မည်သာ။ လူအုပ်တွေ အပေါ် ကျော်၍ သေနတ် တစ်ချက် ပစ်ပေးရုံမျှသာ ရှိသည်။

သို့ရာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် သစ်ပင်များ၊ သင်္ချိုင်းဂူပြာသာဒ်များပေါ်တွင် လူတွေ သီးလျက်။ ကျည်ဆန်သွားထိလျှင် သို့မဟုတ် တစ်ခုခုကို ထိပြီး ပြန်လာလျှင်ပင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ သေမည် မူချ။ အက်ရှ်သည် သေနတ်ကို ထုတ်ကာ လက်မောင်း တံတောင်ဆစ်ကွေးပေါ်သို့ တင်၍ ချိန်လိုက်ရင်း

‘ပစ်ပြီးပြီးချင်း ထွက်ကြမယ်နော်၊ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ၊ မဟာဒေဝီကကော’ ဟု ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ပြောသည်။

‘သူ့မျက်နှာကို ဖုံးပေးလိုက်တော့ဗျ၊ ဒီလောက် ကြည့်ရရင် တော်ရောပေါ့၊ အဆင်သင့် လုပ်ထားကြပေတော့’ ဟု အက်ရှ်က ပြောသည်။

ဇူလီ ကိုယ်တိုင် အဆင်သင့် ပြင်လိုပြင်ငြား အက်ရှ်က ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဇူလီသည် မျက်နှာကိုလည်း မဖုံး၊ တစ်ဖက်သို့လည်း မလှည့်။ အမြစ်တွယ်နေသည့် ပမာ ထိုနေရာတွင် ရပ်ရင်း ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

အလင်း လေးဆယ်လောက် ကွာမှာပေါ့ဟု ဆာဂျီက ပြောခဲ့သည်။ ယခုမူ ထိုမျှပင် ဝေးသည် မထင်ရ။ ကပြသူတို့၏ မျက်နှာ အမူအရာတို့ကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရလေပြီ။

အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့် သူငယ်ကလေးက ငိုလျက်။ အနီးရှိ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကသာ ဖေးမကိုင်မထားလျှင် သူ့လက်ထဲက ကိုင်ထားသည့် မီးတုတ်သည် လွတ်ကျလောက်ပြီ။ ပုဏ္ဏားသည် သူငယ်ကလေးကို တတွတ်တွတ် ဖျောင်းဖျလျက်။ အမတ်ချုပ်ကြီးက လှောင်ပြီးဖြင့် ကြည့်လျက်။ အခြားသူများကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လျက်။

ရှုဂိုလာသည် မျက်နှာကို မော့လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

မီးတုတ်မှ မီးရောင်ကြောင့်လော၊ မီးစာမှ ဖျစ်ဖျစ် မြည်သံကြောင့်လော မပြောတတ်။ ရှုဂိုလာသည် အိပ်မက်ကမ္ဘာ လောကကြီးမှ လန့်နိုးလာ၏။ ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည့် မျက်နှာက ဖြူရော်ကာ မျက်လုံးများက ထိတ်လန့် ပြူးကျယ်လျက်။ တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အမဲလိုက် ခံရသည့် သတ္တဝါ တစ်ကောင်နှယ်။ သူ့ရှေ့တွင် ရှိသည့် မီးတုတ်၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို သူ သတိရလိုက်ပြီ။

ပုဏ္ဏားက အရိုက်အရာ ဆက်ခံမည့် သူငယ်ကလေး၏ လက်ကို ကိုင်ပေးကာ ရုပ်ကလာပ် ခြေရင်းရှိ မီးစာကို မီးရှို့လိုက်၏။ မီးတောက်ကြီးများသည် အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊ လိမ္မော်ရောင် ပန်းပွင့်ကြီးများလို ပြန့်ကား ထွက်လာကာ အထက်သို့ တက်လာကြသည်။ အရိုက်အရာ ဆက်ခံမည့် သူသည် သူ့တာဝန် အတိုင်း လုပ်သွားပြီ။

ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က ထိုမီးတုတ်ကို ယူကာ ရှုရှီလာ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ထင်းပုံကို မီးတင်ရှို့လိုက်သည်။

မီးတောက်ကြီးသည် ဟုန်းခနဲ တောက်လာ၏။ လူအုပ်ကြီးက ကောင်းချီး ဩဘာပေးကာ ဆုတောင်းကြသည်။

ထိုစဉ် ရှုရှီလာသည် ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မဟာရာဇာ၏ ခေါင်းကို အောက်သို့ချကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် စူးစူးဝါးဝါး ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ် နေသည်။ ဗုံသံတွေ၊ လေမှုတ်ကိရိယာသံတွေ ကြားထဲတွင် တယောကြီး တစ်ချောင်း ပြတ်သွားသည့် အသံနယ် သူ့အော်သံသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကို ကျော်၍ ထွက်လာ၏။ ဇူလီကလည်း ယောင်၍ အော်လိုက်သည်။

အက်ရှ်သည် ပစ်မှတ်ကို ချိန်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

အော်သံသည် ရပ်သွားကာ ကြက်သွေးရောင်နှင့် ရွှေရောင် ဝတ်ထားသည့် သဏ္ဌာန်သည် ယိုင်သွားပြီးနောက် ရှေ့တွင် ရှိသည့် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ သူ လဲကျသွားသည်နှင့် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က မီးတုတ်ဖြင့် မီးရှို့လိုက်၏။ ဆီတွေ နစ်နေသည့် ထင်းပုံမှ မီးတောက်သည် ဟုန်းခနဲ ထတောက်လာကာ လောင်တိုက် တစ်ခုလုံးကို မီးခိုးတွေ ဖုံးသွားသည်။

သေနတ်သံသည် မြည်ဟိန်းသွား၏။ အက်ရှ်က သေနတ်ကို ဝတ်ရုံအင်္ကျီ ကြားထဲသို့ ထိုးလိုက်ရင်း 'ဗျိုလူတွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်လေ၊ ဆာဂျီ ခင်ဗျား ရှေ့ဆုံးက ထွက်' ဟု အော်သည်။ အန်ဇူလီမှာ ကြောင်၍ ကြည့်နေဆဲ။ အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ မျက်နှာဖုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖုံးလိုက်ကာ သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

'အစ်ကိုပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ ရှုရှီလာအတွက် ဇူလီ လုပ်ပေးနိုင်တာကို လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ခု သူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဇူလီရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ

မီးနှင့် မသေရတော့ဘူး၊ သူ့အကြောင်းကို တွေးမနေနှင့်တော့၊ ကိုယ့် လွတ်မြောက်ရေးက အရေးကြီးတယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုတို့ ဒီက ထွက်ရမယ်၊ နားလည်တယ် မဟုတ်လား'

ဇူလီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဂိုဗင်ဒတ်စ် သွားတဲ့ဆီကို လိုက်သွား၊ နောက်ကို ပြန်ကြည့်မနေနှင့်၊ အစ်ကို နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကဲ သွား'

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ဆွဲခေါ်လာကာ ကန့်လန့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ ဇူလီသည် ကျောက်ဖြူ လှေကားကြီး အတိုင်း ဆင်းကာ ဂိုဗင်ဒတ်စ် နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

အနံ့

သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ခြောက်သွေ့နေသည့် တောင်ကုန်းကြီးများ။ သူက ကျောက်ချပ် လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် မြင်းကို တရကြမ်း စီးလျက်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သူ့ခါးကို ဖက်တွယ်လိုက်လာကာ မြင်းကို အတင်း စီးခိုင်းနေသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်နက်နက်တို့က အလံနက်တစ်ခုလို လေတွင် တလွင့်လွင့်။ သူ့ဆံပင်တွေ ကွယ်နေသဖြင့် နောက်က လိုက်လာသူများကို လှည့်ကြည့်သော်လည်း မမြင်နိုင်။ နောက်က လိုက်လာသော မြင်းခွာသံများမှာ မိုးချုန်းသံများကဲ့သို့ မြည်ဟည်းကာ နီးသည်ထက် နီးလာပြီ။

အက်ရှ်သည် ဇောချွေးတွေ ပြန်ကာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ ကြားခဲ့ရသော မြင်းခွာသံများမှာ တကယ့် မြင်းခွာသံ မဟုတ်။ သူ နှလုံးခုန်သံ။

သည် ခြောက်အိပ်မက်ကို သူ မကြာ မကြာ မက်ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် ယခု နီးလာပုံက ယခင် အကြိမ်များနှင့်မတူ။ သည်တစ်ကြိမ် နီးလာသည့် နေရာမှာ သူ့အိပ်ရာထဲတွင် မဟုတ်။ ကျောက်ဆောင် တစ်ဆောင်၏ အရိပ် ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လျှို့ဝှက်သို့ ဆင်းသွားသည့် ကျောက်တောင်စောင်းကြီး တစ်ခု။ လျှို့ဝှက်တွင် လရောင် မှုန်ရီရီ။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တောင်ကုန်းကြီးများက မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ထမ်းထားသည့်နယ်။

အဘယ်ကြောင့် သည်နေရာကို သူ ရောက်လာသနည်း။ ဘယ်ပုံ ရောက်လာခဲ့ သနည်း။ ဤသည်ကို သူ စဉ်းစား၍ မရ။

အက်ရှ်သည် ငုတ်တုတ် ထထိုင်ကာ ကျောက်ဆောင် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။ သူ့အနားတွင် ဇူလီ။ ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေး။ ဘူတား ရှာပေးသွားသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုကြား

လိုက်ကလေးထဲတွင် ခွေခွေကလေး လှဲလျောင်းနေလျက်။ သူ့အောက်တွင် မြင်းခြံစောင်ကြီး ခင်းထား၏။ ဘုရား သိကြား မ၍ ဇူလီ တစ်ယောက် ဘေးကင်းရာ လုံခြုံရာသို့ ရောက်ပြီ။ ဘူတား ပြန်ရောက်လာလျှင်...။

ရှေ့တွင် အတားအဆီး တစ်ခု တွေ့သည်နှင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသော မြင်းတစ်ကောင်လို အက်ရှ်၏ အတွေးများသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ၏။ လကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အနောက်ဘက်သို့ စောင်းနေလေပြီ။ သန်းခေါင်ကျော်လောက် ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင် ဘူတားသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီလောက် ကတည်းက ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။

ဇူလီ နီးမည် စိုးသဖြင့် အိပ်ရာမှ အသာအယာထသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ တောင်စောင်း တစ်လျှောက်တွင် ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ မြက်ရှည်တောကို လေတိုးသံနှင့် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ ကြားတွင် လေတိုးသံကိုသာ ကြားရ၏။ သူ အိပ်ပျော်နေစဉ် သူတို့ပြန်လာသည့်အသံများကို မကြားလိုက်၍လော။ ပြန်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း မြင်းများကို တွေ့ရမည်။

သို့ရာတွင် တောင်စောင်းတွင်လည်း မြင်းတစ်ကောင်မျှ မတွေ့။ ဘူတားကိုလည်း မမြင်။ မည်သူ့အရိပ်အယောင်မျှလည်း မရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကောင်းကင်တွင် လှုပ်ယမ်းနေသော မီးရောင်ကို မြင်ရ၏။ သည်အနား တစ်ဝိုက်တွင် တပ်ကြီး တစ်တပ်၊ သို့မဟုတ် လူအုပ်ကြီး တစ်ခု စခန်းချ ရပ်နားနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ မနက် လင်းသည်နှင့် မိမိတို့ကို ခြေရာခံ၍ လိုက်မည့်သူများ ဖြစ်ပုံရ၏။

အက်ရှ်သည် ကျောက်ဆောင် အစွန်းတွင် တံတောင်ဆစ်ကို တင်လိုက်ပြီး လရောင်ဖြင့် မှုန်ရီနေသော တောင်စောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လမ်းမရှိ။ အမှတ်အသား မရှိ။ ရေ မရှိ။ ထိုသို့သော ကန္တာရကြီးထဲတွင် မိမိနှင့် ဇူလီသည် ပြေး၍ လွတ်ပါဦးမည်လော။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်တုန်းက သည်နေရာကို ဖြတ်လာခဲ့သေးသော်လည်း မှတ်သားထားခဲ့သည့် အမှတ်အသားကို ရှာ၍ မမြင်။

ဘူတား ပြန်ရောက်မလာခဲ့လျှင် သည်ကျောက်တောင် ကမ်းပါးကြီးတွေ ကြားထဲ၌ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လမ်းရှာရတော့မည်။ ခြောက်သွေ့သည့် ကန္တာရ ခရီးကြမ်းကြီးတွင် စမ်းပေါက်ကို ရှာရတော့မည်။ ထို့နောက် တောကြီးမျက်မည်း တောင်တန်း အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကာ ဂူဂျာရတ်ပြည် နယ်စပ် ရောက်အောင် သွားရတော့မည်။

ရှေ့တွင် သွားရမည့် ခရီးသည် ချောမော ပြေပြစ်သည့် ခရီး မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ...။

အက်ရှ်၏ အတွေးများသည် ရှေ့ဆက် မတွေးနိုင်သေးဘဲ ရပ်သွား၏။ ခေါင်းကို ငုံ့၍ မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အတွေးကို ပိတ်၍ မရ။ အတွေးများ ရပ်ပုံကားချပ်များသည် တစ်ပိုင်းတစ်စ။

သူတို့တစ်သိုက် ကန့်လန့်ကာ ကြားမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့မှ ဆင်းသွားသည့် ဆာဂျီ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်ရံတော် အဝတ်အစားနှင့် ဟော်အမှုထမ်း အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသည့် လူလေးယောက်ကို မည်သူကမျှ သတိ မထားမိကြ။ ဂူသချိုင်းပျက်တွေ ကြားထဲမှ ချောမောစွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာလျှင် အတော် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ဂူသချိုင်း ပျက်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

အက်ရှ်၏ မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်သည် နားရွက်ကို စွင့်လျက်။ ဂျိုးဂျိုးလျှမ်းလျှမ်း မြည်သော မီးဝါးသံ၊ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံ၊ ဆုတောင်းသံတို့ ကြားမှပင် အက်ရှ်၏ ခြေသံကို သူ သိလိုက်ဟန် တူသည်။ သူ့ကို မမြင်ရခင် ကတည်းက မြည်သံ ပြုနေလေပြီ။

အနီးရှိ သစ်ပင် တစ်ပင်တွင်လည်း မြင်း လေးကောင် ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ကောင်မှာ ဆာဂျီ၏ မြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျုံ ဖြစ်၍ အခြား တစ်ကောင်မှာ မန်နီလားလ် အတွက် သူ ရှာပေးလိုက်သော မြင်းကြီးဖြစ်၏။ အခြား တစ်ကောင်မှာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏

မြင်းဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး တစ်ကောင်မှာ မဟာဒေဝီများ ပါလာလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ကြိုကြိုတင်တင် ငှားထားသည့် မြင်း ဖြစ်သည်။

‘အမှန်ကတော့ နှစ်ကောင် ရှာတာ၊ နောက်တစ်ကောင်က သိပ် မကောင်းတာနှင့် တစ်ကောင်ပဲ ယူလာရတယ်၊ ခုတော့ အတော် ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ၊ နို့မဟုတ်ရင် မြင်းတစ်ကောင် အပို ဆွဲလာရဦးမှာ၊ အဲဒီ မြင်းကို မဟာဒေဝီကို အစီးခိုင်းရမှာပဲ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ပြောသည်။

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ ကွင်းကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီးနောက် တောင်ကြား ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ကြား အဝင် ဘိသော မြို့တံတိုင်းကြီးက ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးလို မည်းမည်းရိပ်ရိပ်။ အနောက်ဘက် တောင်စွယ်တွင် နေမကွယ်သေး။

သူတို့တစ်သိုက်သည် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ စီးလာခဲ့ကြသည်။ နေရောင်ကြောင့် မြင်းရော လူပါ မျက်စိကျိန်းနေကြသည်။ အောက်က ကျောက်ချပ် ကျောက်ပြင်ကြီးကလည်း အပူငွေ့ တရှိန်ရှိန် ဟပ်လျက်။ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသည့် ငွေဒိုင်းများဖြင့် နေရောင်တွင် အချက်ပြသည့် စနစ်ကို ဘိသောပြည်နယ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် အမည်မသိသော ဘိသော ပြည်နယ်သား ခရီးသည် အကြောင်းကို အက်ရှ် တွေးမိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုစနစ်သည် ယခု သူတို့အတွက်မူ အန္တရာယ်။ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ စီးလာသဖြင့် မျက်စိတွေ ကျိန်းနေ၍ မမြင်ရသည့်တိုင် မြို့ရိုးနှင့် သူတို့ ဖြတ်သွားရမည့် တောင်ကြားထိပ်မှ ခံတပ်တို့ အချက်ပြ ဆက်သွယ်နိုင်သည်။

ဆာဂျီကမူ ထိုအချက်ပြ မှန်ရောင်ကို မြင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကြေး အမြောက်ပြောင်းပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် ရောင်ပြန် သို့မဟုတ် မှန်ပြတင်းပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် ရောင်ပြန် ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

သူတို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် သွားကြသည်ကို ဘိသော မဟာရာဇာ၏ လူများ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ချက်ချင်း သိရှိသွားသည်ကို သူတို့ မသိ။ သို့ရာတွင် အဖြေက လွယ်လွယ်ကလေးပင်။

မန်နီလားလ် ပြောသည့်အတိုင်း သူတို့ဖမ်းထားသူများ အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ ပါးစပ်တွင် အဝတ် ဆို့ထားခြင်းသည် မည်မျှ ခိုင်မြဲသေချာသည့်တိုင် အသံထွက်အောင် ဂူးဝါး မြည်ရုံလောက်မူ အော်၍ ရသည်သာ။ လူခြောက်ယောက်က ပါးစပ်တွင် အဝတ်ဆို့ထားလျက် ဂူးဝါး အော်သည့်အခါတွင် ထိုအသံသည် ဂရုမထားလောက်သည့် အသံ မဟုတ်တော့။ သူတို့ တုပ်နှောင် ထားပစ်ခဲ့သည့် လူခြောက်ယောက်သည် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့သည့်တိုင် ကျယ်လောင်သော ညည်းတွားသံကို ပြုနိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဈာပနကို သေချာစွာကြည့်ရန် ဂူသင်္ချိုင်းအပေါ်ထပ် စင်္ကြံသို့ တက်လာသည့် အစောင့် တစ်ယောက်က ကန့်လန့်ကာကြားမှ ညည်းတွားသံများကို ကြားလိုက်သည်။ မဟာဒေဝီငယ်၏ ညည်းသံ ထင်သဖြင့် ကန့်လန့်ကာကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် သူတို့အားလုံးကို ကြိုးဖြေပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ သူတို့ လူတစ်စုက မဟာဒေဝီတို့ အထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို သတ်သွားပြီး မဟာဒေဝီငယ်ကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားကြပုံများကို ပြောပြ၏။

ခဏကြာလျှင် မဟာရာဇာ၏ မြင်းစီး တပ်သားများသည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေကြလေပြီ။ သူတို့သွားနေသည့် နေရာကို ရှာရသည်ကလည်း ဘာမျှ မခက်။ ကျယ်ပြန့်သည့် လွင်တီးခေါင်ကြီးထဲတွင် ဖုန်လုံးကြီးများ ထနေသည်ကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူတို့သွားသည့် နေရာကို အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထွက်ပြေးသူများကို မီအောင် လိုက်နိုင်ဖို့မှာ မလွယ်လှ။

သို့ရာတွင် အသုဘ အခမ်းအနား ချောမောစွာပြီးကြောင်း မြို့ရိုးနှင့် တောင်ကြား ထိပ်ရှိ ခံတပ်သို့ အကြောင်းကြားနိုင်ရန် အတွက် အစောင့် တစ်ယောက်တွင် အချက်ပြ ငွေခိုင်း တစ်ခု ပါလာသည်။ ထိုအစောင့်က မြို့ရိုးနှင့် တောင်ကြားထိပ်ရှိ ခံတပ်သို့ အချက်ပြအကြောင်းကြားလိုက်၏။ သူ့ သင်္ကေတ အချက်ပြမှာ ရန်သူငါးဦး မြင်းဖြင့် ထွက်ပြေး၊ ဖမ်းပါ။

အစောင့်ပေးလိုက်သော အချက်ပြ သင်္ကေတကို နှစ်နေရာစလုံးမှ ရရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခံတပ်ပေါ်မှ တပ်သားများအဖို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူတို့တွင် မြင်း မရှိ။ မြို့ထဲမှ တပ်သားများက နောက်မှ လိုက်ကြ၏။ ဟော်နန်းတွင် အစောင့်ကျသည့် တပ်များက သူတို့ကို ဖြတ်လိုက်ရင် ဟတ္ထိ တံခါးမှ ထွက်ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ အက်ရှ်တို့ လူသိုက်သည် မြောက်ဘက် မြို့ရိုးကြားနှင့် ခံတပ်ကြားရှိ လွင်ပြင်တွင် စီးလာခဲ့ကြရာ မိုရီး တံခါးနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလောက်သို့ ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့အား နောက်မှ ဟော်နန်းစောင့် တပ်သားများ လိုက်လာသည်ကို မသိကြသေး။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ချိုင့်ဝှမ်း ထူထပ်သည့်ပြင် ချောင်း မြောင်း များ ရှိနေသည့်အတွက် ဒုန်းစီး၍ မရ။ သူတို့အားလုံး ဖမ်းမိဖို့သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုစဉ် လက်ယာဘက် ခံတပ်ပေါ်တွင် အစောင့်ကျနေသည့် တပ်သားသည် ဟတ္ထိ တံခါးမှ မြင်းနှင့် ထွက်လာသော လူသိုက်ကို မြင်လိုက်၏။ ထိုလူသိုက်မှာ ထွက်ပြေးသူများကို လိုက်ရန် လာသော ဟော်နန်းစောင့် တပ်သားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လူသိုက်သည် ရှေ့မှ ရောက်နေကြ၏။

ဤတွင် တပ်ထိပ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် အစောင့်သည် ရှေ့မှ ရောက်နေသော အစုကို ရန်သူထင်ပြီး နောက်မှ လိုက်လာသော အစုကို ကိုယ့်လူ ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်၏။ ဟော်နန်းစောင့်များသည် အစုတွင် သူတို့ကို ပစ်နေသည်ဟု မထင်မိ။ သို့ရာတွင် ကျည်ဆန်များ တဝီဝီ ဖြတ်သန်းနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ မိမိတို့ကို ပစ်ခတ်နေကြောင်း သိလိုက်လေပြီ။

နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့။

လက်ယာဘက် ခံတပ်ပေါ်မှာ အမြောက်တပ်သား တစ်ဦး ဝီရိယ လွန်သွား၍ သူတို့အဖမ်း မခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ သူတို့ တစ်သိုက်သည် တောင်ကုန်းနှင့် မြောက်ဘက် မြို့ရိုးကြား လွင်ပြင်တွင် ရောက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် မိုရီ တံခါးနားသို့ မရောက်သေး။

တပ်သား တစ်သိုက်သည် ဟတ္ထိ တံခါးမှ ညာသံပေး၍ ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ရန်သူက ကြုံရောက်နေပြီ။ သူတို့တစ်တွေ တောင်ကြားသို့ မရောက်မီ ရန်သူက သူတို့ကို ထိပ်မှ ပိတ်၍ ဖမ်းမည်ပုံ ပေါ်၏။ ထိုအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူတို့ လက်ယာလက် ခံတပ်ပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်နေသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

ထိုအချိန်အထိ အက်ရှ်တို့ လူတစ်သိုက်သည် သူတို့ကို လိုက်သည်ဟု မထင်သေး။ သို့ရာတွင် ရှေ့က မြင်းသမား တစ်သိုက်က သူတို့ သွားမည့် တောင်ကြားဆီသို့ ပိတ်၍ စီးနေပြီး ဘေးကလည်း သူတို့ကို သေနတ်ဖြင့် ဖျော့ဖျော့ ပစ်ခတ်နေသည့် အခါတွင်မူကား မိမိတို့ကို ပစ်မှတ် ထားနေကြောင်းကို သိလိုက်လေပြီ။

ယခုမူ ပြန်ဆုတ်၍လည်း မဖြစ်တော့။ နောက်က လိုက်သူကလည်း လိုက်နေပြီ။ ရှေ့က ဆီးပိတ်ရန် ကြိုးစားသူကလည်း ကြိုးစားနေပြီ။ ရှေ့သို့ တက်ရတော့မည်။ မြို့ရိုးထဲမှ ထွက်လာသူများက ဆီးမပိတ်ခင် ထိုတောင်ကြားထဲသို့ အရောက်ဝင်မိရန် မြင်းများကို ကြိမ်သွင်း၍ အတင်း စီးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ မပိတ်နိုင်မီ အချိန်မီ ရောက် မရောက်မူ မသေချာ။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာသည် အမြောက်သား ယောင်ဆောင်ကာ သူတို့ကို ဝင်၍ ကယ်လိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်လော မသိ။

ခံတပ်ထိပ်မှ စောင့်နေသည့် တပ်သားများသည် မြို့ရိုးထဲမှ လှမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထွက်ပြေးလာသူ ငါးဦးကို ဆီးဖမ်းရန် စောင့်နေကြသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့်လည်း လွင်ပြင်ထဲတွင် မြင်းစီးလာသည့် လူငါးယောက်ကို အပေါ်စီးဖြင့် မြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်သိုက်ဆီသို့ လှမ်း၍ အမြောက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဖုန်တွေ တလိပ်လိပ် ထနေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပစ်မှတ်က ရွေ့လျားနေသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အပူငွေတွေ တလျှပ်လျှပ် ထနေသည့် အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း သူတို့ ပစ်မှတ်ကို ကောင်းကောင်း မထိ။ အပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထွက်ပြေးသူများသည် အစောင့်တပ်သားတွေ ဆီးမပိတ်နိုင်မီ တောင်ကြားအဝသို့ ရောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

သူတို့ ခံတပ်ထဲတွင် ရှိသည့် ကြေးအမြောက်ကြီးများသည် မဟာရာဇာ ဈာပနချသည့်အချိန်တွင် ပစ်ပြီးပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့် မဟာရာဇာကလေး မြို့တွင်းသို့ ပြန်ရောက်မှ ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

ဤတွင် အမြောက်တပ်သား တစ်ယောက်သည် ထွက်ပြေးသူများ လွတ်မြောက်သွားမည် စိုးသည့်အတွက် အဆင်သင့် ယမ်းထည့်ထားသည့် အမြောက်ကြီးကို မီးရှို့ကာ အောက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန် ထွက်ပြေးလာသူများမှာ ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြီး နောက်က လိုက်လာသည့် အစောင့်များ ကြားထဲသို့ ကျသွား၏။

မည်သူမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ အနားသို့ အမြောက်ဆန်ကြီး ကျလာပြီး ဖုန်လုံးတွေ မြေကြီးခဲတွေ ဖွာထွက်သဖြင့် မြင်းတွေ လန့်ကုန်သည်။

ဤတွင် မြင်းများသည် ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးကာ အချို့က နောက်သို့ ပြန်ပြေးကြသည်။ အချို့မှာ မြင်းများပေါ်မှ လိမ့်ကျကုန်ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါတွင်မူ ထွက်ပြေးသူများသည် တောင်ကြားထဲသို့ ဝင်ကာ လေ၏ အဟုန်ဖြင့် တောင်ကြားလမ်း အတိုင်း ထွက်သွားကြလေပြီ။

ထိုအဖြစ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်နိုင်။ မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို လိုက်ရသည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဇူလီသာ မပါခဲ့လျှင် မည်မျှ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်လေမည်နည်းဟုပင် အက်ရှ် တွေးမိသည်။

သူနည်းတူ ဆာဂျီလည်း ပျော်သည်။ ထိုမျှမက ဆာဂျီသည် သီချင်း တကြော်ကြော် ဆိုကာ သူ့မြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျီကို အားပေးလိုက် ချစ်စနိုး ခေါ်လိုက်ပြီး တစ်လမ်းလုံး ပါးစပ် အငြိမ် မနေ။

အက်ရှ်၏ မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်သည်လည်း တော်တော် ပျော်နေပုံရ၏။ သူ့ကိုသာ ဇက်ပုံပေးလိုက်လျှင် သူတို့အားလုံးကို မိုင်ဝက်လောက် ပြတ်အောင်ပင် ပြေးပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဇက်ပုံ မပေးရဲ။ ဇူလီ ရှိသေးသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က ခြေကုန်သုတ်မည် ပြုတိုင်း အက်ရှ်သည် ဇက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲ၏။ ဇူလီ တစ်ယောက် ချောချောမောမော ရှိ မရှိ နောက်သို့ မကြာခဏ ပြန်လှည့်ကြည့်ရ၏။

လေတိုးသဖြင့် ဇူလီ၏ မျက်နှာတွင် တပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးမှာလည်း ကျွတ်နေပြီ။ ဇူလီ၏ မျက်နှာက တင်းမာလျက်။ ဖြူရော်ရော်။ မျက်လုံးကသာ အသက် ဝင်နေကြသည်။ အဖေက ကော့ဆက်သွေး ဖြစ်၍လော မသိ။ မြင်းစီးကလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ အဘိုး ကော့ဆက် မြင်းတပ်ဗိုလ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်က ကန့်ကွက်သည့်တိုင် သူ့သမီးတော် ဇူလီကို မြင်းစီး

ကောင်းကောင်း သင်ပေးခဲ့သည့် ဇူလီ၏ ခမည်းတော် ကာရီကုတ် စော်ဘွားကြီးကို လည်းကောင်း ကြံဖန် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကလည်း မြင်းစီးကျွမ်းသူ တစ်ယောက်ပင်။ မန်နီလားလ်မှာ မြင်းစီးတတ်ရုံမျှသာ။ သို့ရာတွင် မန်နီလားလ်သည် သူတို့ကို မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး စီး၏။ နောက်မှ လိုက်လာသူများ၏ အန္တရာယ်ကိုမူ များစွာ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိတော့။ ပြတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

အလယ်ကောင် လမ်းမကြီးမှာ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ ကျင်းများ၊ လှည်းဘီးရာ စောက်ကြီးများကြောင့် မြင်းစီး၍ မကောင်း။ ထို့ကြောင့် လက်ဝဲဘက်ကို ကပ်၍ စီးရသည်။ ဘူတား ပြောသည့် ကျောက်ဆောင်ကြားထဲက လမ်းကြားကလေးမှာလည်း လက်ဝဲဘက်မှာပင် ရှိသည်။

သို့ဖြင့် ခရီး သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဇူလီ၏ မြင်းသည် တွင်းကြီး တစ်တွင်းထဲသို့ ခြေချော်ကျသွားကာ လဲကျသွား၏။ ဇူလီသည် မြင်းခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေခွေကလေး ကျသွားသည်။

ဇူလီသည် မြင်းပေါ်မှ အင့်ခနဲ ကျသွားပြီး ရုတ်တရက် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အသက်ကို မနည်း ရှူနေရသည်။ သူ စီးလာသည့် မြင်းကြီးက လဲနေရာမှ ထကာ သူ့အနီးတွင် ရပ်နေ၏။

သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် မန်နီလားလ်သည် ဇူလီကို တက်နင်းတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် မြင်းဇက်ကြီးကို မနည်း ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူလည်း အရှိန်သတ်၍ မရ။ ဇူလီ ဘေးမှ ပွတ်ကာ ရှေ့သို့ ပါသွားသည်။ ဤတွင် ရှေ့တွင် ရောက်နေသူ သုံးယောက်တို့က ပြန်စီး လာခဲ့ကြရသည်။

အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဇူလီကို ပွေလိုက်၏။ ဇူလီကို ကြည့်ရသည်က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ အသက်မှ ရှိပါသေး၏လော မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင်

အက်ရှ်သည် သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ဇူလီ မသေသေး။ ဇူလီကို ပွေထားရင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နောက်က ရန်သူများမှာ အလျော့မပေးသေးဘဲ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာကြရာ ယခုအချိန်တွင် အနားသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

ဝိုင်ဒင်ဒတ်သည်လည်း ဆက်မစီးနိုင်ဘဲ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ မြင်းပေါ်မှမူ မဆင်း။ ဉာဏ်ကျယ်နှင့် မိုတီရတ်ဂျုံတို့ ဇက်များကို ကိုင်ပေးထားရသည်။ ဆာဂျီက ဇူလီ၏ မြင်း ဒဏ်ရာ ရ မရ သေချာစွာ ကြည့်သည်။ စကား မပြောနိုင်။ ပြောစရာလည်း မလို။ ရန်သူသည် နီးလာနေပြီ မဟုတ်လော။

‘ရှေ့လက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားတယ်ဗျ။ ဉာဏ်ကျယ်အပေါ်မှာသာ တင်ခဲ့ပေတော့၊ ကဲ မဟာဒေဝီကို ကျွန်တော့် ပေးထား၊ ခင်ဗျား မြင်းပေါ်တက်’

ဆာဂျီက ပြောသည်။

အက်ရှ်က မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ ဇူလီမှာ လိမ့်ကျသဖြင့် လန့်ဖျပ်နေဆဲ ဖြစ်သည့်တိုင် သတိကောင်းသည်။ ဆာဂျီက သူ့မြင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည့် အခါတွင် ဇူလီသည် အက်ရှ်၏ ခါးကို ဖက်ကာ အလိုက်သင့် ပါသွား၏။ မန်နီလားလ်က ရှေ့က။ အက်ရှ်က နောက်က။ ဆာဂျီနှင့် ဝိုင်ဒင်ဒတ်တို့ကမူ ဖုန်မွန်းသဖြင့် နောက်တည့်တည့်မှ မလိုက်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းဝဲယာမှ ညှပ်လိုက်လာကြသည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် နှစ်ယောက်ဝန်ကို ထမ်းလာရသည့်တိုင် ဘာမျှ မထူး။ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်၏ မြန်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေသည်။ ဘာမျှ အားမစိုက်ရ။ သို့ရာတွင် နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာသွားခြင်းသည် သူတို့အတွက် အန္တရာယ်။ ဇူလီကို ဆင်းကောက် နေရသဖြင့် ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် နောက်ကျသွားပြီး မြင်းများ၏ အရှိန်လည်း ပျက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိုင်ဒင်ဒတ်သည် သူ့မြင်းကို ကြိမ်သွင်းသည်ရော၊ သံဆူးဖြင့် ပေါက်သည်ရောဖြင့် အတင်းစီးနေရပြီး ဆာဂျီမှာလည်း မြင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်သည့် ဂျော်ကီတစ်ဦးလို ကိုယ်ကို ကုန်း၍ မြင်းကို အတင်းစီးနေရ၏။

နောက်မှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သံကို အက်ရှ် ကြားလိုက်ရသည်။ သေနတ် ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် သူတို့ကို ကျော်၍ ရှေ့ဖုန်တောထဲသို့ ကျသွား၏။ တကယ်ဆိုလျှင် မြင်းပေါ်သို့ တင်ခဲ့စဉ်က ဇူလီကို ရှေ့မှ ထားဖို့ကောင်းသည်။ ယခုမူ နောက်က ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်သည် ဇူလီကို ထိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမှ နေရာ ပြောင်း၍ မရတော့။

မြင်းစီး သေနတ်မှာ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်ပြီး တစ်တောင့် ထည့်နေရသဖြင့် ယခုလို မြင်းကို ဒုန်းစီးနေစဉ်တွင် နောက်ထပ် ထိုးပြီး ပစ်ဖို့မလွယ်။ သို့ရာတွင် ထိုသေနတ်သမားသည် နောက်မှ ပစ်၍ မရတော့သဖြင့် အတင်း စီးလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အက်ရှ် ခါးကြားတွင် ခြောက်လုံးပြူး ပါသည်ကို သတိရသည်။ အက်ရှ်သည် မြင်းအရှိန် လျော့မသွားစေရန် မြင်းနံပါးကို ဒူးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ညှပ်ထားရင်း နောက်က လိုက်လာသည့် ရန်သူကို လှမ်းပစ်ရန် ချိန်လိုက်၏။ ဇူလီကိုလည်း သူ့ခါးကို မြဲမြဲ ဖက်ထားရန် ပြောသည်။ ထို့နောက် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်လာသည့် ရန်သူကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။

နောက်တွင် ထိ မထိကို လှည့်မကြည့်နိုင်။ ကိုဒါဒတ်ခန်က သည်လို မြင်းစီးရင်း သေနတ် ပစ်တတ်အောင် ကောင်းကောင်းသင်ပေးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူကို ထိမည် အမှန်ဟုပင် အက်ရှ် ယူဆလိုက်၏။

အက်ရှ်သည် ရှေ့တွင် စီးနေသည့် ဆာဂျီနှင့် ဝိုင်ဒင်ဒတ်တို့ မြင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ရှေ့တွင် ခက်ရင်းခွဲ သဏ္ဌာန် တောင်ထိပ်ကို မြင်နေရလေပြီ။ ကျောက်စွယ်ကြီးသည် မြားခေါင်းသဏ္ဌာန် ဖြူဖွေးလျက်။ မြက်တွေ ကိုင်းပင်ဖြူဖြူတွေ ပေါက်နေသည့် တောင်ခြောက်ကြီးကိုလည်း မြင်ရလေပြီ။ သူတို့ ထားခဲ့သည့် မုဆိုး ဘူတားသည် သည်နေရာတွင်မှ ရှိသေးပါ၏လော။ ဘူတားတွင်မူ နှစ်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်နှင့် ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန် ငါးဆယ်ကျန်သေးသည်။

ထိုကျောက်ဆောင် ကြားကလေးထဲသို့ စောစော ရောက်ဖို့ လိုသည်။ တစ်မိနစ်လောက် စောရောက်လျှင်ပင် ပူစရာ မရှိတော့။ ထိုအထဲတွင် ထိုင်နေပြီး ကျောက်ဆောင်ကြားကလေးထဲသို့ ဝင်လာသူများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆီးပစ်ရုံသာ ကျန်တော့သည်။

ညမောင်လာပြီ ဆိုလျှင် နောက်က လိုက်လာသည့် ရန်သူများသည် တောင်ကြားတွေထဲသို့လည်း လိုက်ဝံ့မည် မဟုတ်တော့။ နောက်က လိုက်လာသူများ၏ အော်သံ၊ ညာသံ၊ မြင်းခွာသံများသည် နီးသည်ထက် နီးလာလေပြီ။

ခါတိုင်းတုန်းကလို သည်လို ရှုခင်းမျိုး အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့နေကျ။ ယခုမူ အိပ်မက် မဟုတ်။ တကယ့် အဖြစ်အပျက်။ အောက်က ကျောက်ချပ်ပြင်ကြီးနှင့် ဘေးတွင် ဝိုင်းနေသော တောင်တန်း နိမ့်နိမ့်တွေ။ နောက်က လိုက်လာသည့် ရန်သူတို့၏ မြင်းခွာသံတွေ။ သူ့ခါးကို ဖက်၍ မြင်းပေါ်တွင် လိုက်လာသည့် မိန်းမပျို။ ထိုအရာများ အားလုံးသည် အိပ်မက် မဟုတ်။

သူ မကြာခဏ မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်သည် တကယ် ဖြစ်နေပြီ။ တကယ့် အဖြစ်မှန်း ပို၍ သေချာအောင် လုပ်သည့်နယ်။ ခါးကို ဖက်၍ လိုက်လာသည့် ဇူလီကလည်း မြင်းကို အတင်း စီးခိုင်းနေသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူများကို ပစ်ရန် လှည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ဇူလီ၏ ခေါင်းတွင် ဦးဖောင်းထုပ် မရှိတော့။ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျစဉ် ပြေသွားခဲ့ပြီ။ ဇူလီ၏ ဆံပင်များသည် လေတွင် လွင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည့် ရန်သူများကို မမြင်ရ။

အက်ရှ်သည် မတတ်နိုင်တော့။ ဉာဏ်ကျယ်ကြီးကို အတင်းစီးရင်း ကျောက်ဆောင် ကြားသို့ အချိန်မီ ရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

တောင်ကြော မြင့်မြင့်ကြီး၏ အရိပ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဖယောင်တိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဟုတ်ခနဲ အလင်းရောင် ပျောက်သွား၏။ သူတို့ဝင်မည့် ကျောက်ဆောင်ကြားကလေးသို့ ရောက်လုနီးနေလေပြီ။ မိုင်ဝက်...၊ မိုင်တစ်စိတ်...၊ ကိုက်လေးရာ...။

ခရမ်းရောင် ပြာမှိုင်းနေသည့် ကျောက်ဆောင်ဘေးတွင် စီးကျနေသည့် ငှက်ချေးဖြူဖြူများကို မြင်နေရပြီ။ ကိုင်းပင်ဖြူဖြူတွေ ပေါက်နေသည့် ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ်တွင်မူ လူတစ်ယောက် ရပ်လျက်။ လက်တွင် ရိုင်ဖယ် တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။ အခြားသူ မဟုတ်။ ဘူတား။ ကာကီရောင် မုဆိုးဝတ်စုံကို မမြင်ရတော့သည့်တိုင် ဘူတားမှန်း သူ ကောင်းကောင်း သိသည်။

ဘူတားသည် ပြန်မသွားသေး။ သူတို့ကို စောင့်ဆဲ။ စောင့်ရုံသာ မဟုတ်။ သူ့အချစ်တော် လီအင်းဖီး ရိုင်ဖယ်ကို လက်တွင် ကိုင်ကာ ကျောက်ဆောင် အဝကို ချိန်ထားသည်။

ဘူတားသည် မြေကြွက်တစ်ကောင်ကို အလှမ်းငါးဆယ် အကွာမှ မှန်အောင် ပစ်နိုင်သည်။ ကိုင်းတောထဲတွင် ကျားသစ် တစ်ကောင်ကို အလှမ်းတစ်ရာအကွာမှ မှန်အောင် ပစ်နိုင်သည်။ ယခု သူက အကွယ်မှ ရပ်ကာ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲသို့ ဝင်လာသော ရန်သူကို ပစ်လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွှဲနိုင်။

အက်ရှ်တို့သည် ကျောက်ဆောင်ကြားထဲသို့ ဝင်ရန် ကိုက်နှစ်ရာလောက်သာ လိုတော့သည်။ ဘူတားသည် ရန်သူတို့ကို ပစ်တော့မည်ဟု အက်ရှ် ထွက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မပစ်။ သူ့ထံမှ သေနတ်သံ ထွက်မလာ။ ပစ်၍ အဘယ်မှာလျှင် ဖြစ်မည်နည်း။ ကျောက်ဆောင်အဝဆီသို့ အက်ရှ်၊ ဝိုပင်ဒတ်စ်နှင့် ဆာဂျီတို့သည် ရင်ပေါင်တန်း၍

စီးဝင်လာခဲ့ကြသည်တွင် သူတို့ သုံးယောက်သည် ရန်သူတို့ကို ကွယ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

မန်နီလားလ်မှာ ဘူတား ရပ်နေသည့် ကျောက်ဆောင်ကို လွန်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မန်နီလားလ်သည် မြင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး လာရာလမ်းဘက်သို့ ပြန်စီးသည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်တို့တစ်တွေ ဖြစ်နေပုံနှင့် နောက်က ရန်သူတို့ ဖြစ်နေပုံကို မြင်လိုက်၏။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက်သည် ကျောက်ဆောင်ကြားသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဝင်နိုင်တော့မည်မထင်။ ဘူတားကလည်း အက်ရှ်တို့ တစ်တွေ လွန်သွားအောင် စောင့်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူများကို ပစ်၍ မရ။ အက်ရှ်တို့ လွန်သွားအောင် စောင့်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း နောက်ကျတော့မည်။

ဤတွင် မန်နီလားလ်သည် ခါးကြားတွင် ညှပ်ထားသည့် ကျာပွတ်ကို ထုတ်၍ မြင်းကို ရိုက်ပြီး နောက်က လိုက်လာသော ရန်သူများဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ဦးတည်၍ အတင်းဝင်သည်။ သို့ဖြင့် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်နေကြသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့အနားမှ မန်နီလားလ် ဖြတ်စီးသွားကာ ရန်သူမြင်းအုပ်ထဲသို့ အတင်း ဝင်တိုးသည်ကို မြင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လှည့်ကြည့်ချိန် မရ။ ရသည့် အချိန်ကလေး အတွင်း မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ဇူလီကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း မန်နီလားလ် နောက်သို့ လိုက်သွား၏။ ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့ကလည်း သူ့နောက်လိုက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဘူတားသည် ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း ရသွားကာ ရန်သူများကို စိမ်ပြေနပြေ ပစ်နေလေပြီ။

ကျောက်ဆောင်နောက်ရှိ ကျောက်ကမ်းပါးကြားတွင် တောင်ရိပ် ထိုးကျလျက်။ အပူရှိန်၊ ဖုန်မှုန့်နှင့် အသက်ကို လှ၍ မြင်းစီးခဲ့ခြင်း အဆုံးတွင် ပကတိ အေးမြလျက်။

ဘူတားသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လုံးလုံး သူတို့ကို သည်နေရာမှ စောင့်နေခဲ့သည်။ သူ့ပစ္စည်းများနှင့်တကွ နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်၊ ကျည်ဆန်များနှင့် ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်များကို ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ်တွင် တင်လျက်။ လက်လှမ်းလိုက်လျှင် အဆင်သင့်။

သူတို့ တောထုံးစံ တခြားသို့ မသွားအောင် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ပူးချည်ထားသည့် သူ့မြင်းကလေးက အေးဆေးစွာ မြက်စားလျက်။ နေရာကလေးက အိမ်ကလေး တစ်အိမ်နယ်။ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့၊ ငြိမ်းချမ်းသည့် ခိုလှုံ နားနေရာကလေး တစ်ခု။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် မတ်စောက်သော ကျောက် ကမ်းပါးယံကြီးများ ကာလျက်။

ထိုနေရာသို့ ကျောက်ကမ်းပါး ဆောင်ကြား ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှသာ ဝင်နိုင်သည်။ ထိုနေရာမှဆိုလျှင် သေနတ်ရှိသည့် လူတစ်ယောက် မပြောနှင့်၊ ခါးရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်တည်းဖြင့်ပင်လျှင် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်သည်။ ကျောက်ကမ်းပါးယံကြားသို့ ဝင်လာသည့် လူကို တစ်ယောက်ချင်း ခုတ်ပေရော။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့တွင်မူ သူ ထင်သလောက် မလွယ်။ သည်နေရာတွင် သူတို့ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ သူတို့တွင် လက်နက် အလုံအလောက် မရှိ။ ရေ အလုံအလောက် မရှိ။ လက်နက်က သည်လောက် မစိုးရိမ်ရ။ သို့ရာတွင် ရေကမူ ပြတ်သွားနိုင်သည်။ သည်နေရာသည် အလွန်ပူပြင်းသည့် နေရာ။ လူတွေက ခံနိုင်သည့်တိုင် မြင်းများက ရေငတ် ခံနိုင်မည် မဟုတ်။

ဘူတားသည် အောက်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းတွင် သူ့မြင်းကို ရေ အဝတိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝအောင် သောက်ခဲ့ဟန် တူ၏။ သို့ရာတွင် ယခု ထိုစမ်းချောင်းသို့ ဆင်း၍ မရတော့။ ထန်းပင်ကလေး တစ်ပင်ရှိသည့် ကျောက်ကြားထဲတွင် စမ်းပေါက်ကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနေရာသို့သွားလျှင် တစ်နာရီလောက် သွားရဦးမည်။

ရေဘူးများထဲတွင် ရေ အနည်းငယ် ရှိသေးသည့်တိုင် မြင်းများအတွက် သောက်စရာ မရှိတော့။ ဉာဏ်ကျယ်ကြီးမှာလည်း ရေငတ်လှပြီ။

ထိုသို့တွေးရင်း အက်ရှ်သည် သူကိုယ်တိုင်လည်း ရေငတ်စ ပြုလာ၏။ ရေဘူးထဲတွင် လက်ကျန် အနည်းငယ်သာ ရှိတော့သည်။ သည်ရေကလေးကို သောက်၍ မဖြစ်သေး။ လိုရမည်ရ ချန်ထားရဦးမည်။ ညရောက်လျှင် နင်းကျလာမည်။ အေးလာမည်။ ထိုအခါတွင် ရေငတ်ပြေကောင်း ပြေနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် အချက် နှစ်ချက်ကမူ သေချာသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ သူတို့တစ်သိုက် သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ ရေ မရှိလျှင် သည် ကျောက်ကမ်းပါးယံသည် သူတို့အတွက် ခိုလှုံ နားနေရာ မဖြစ်နိုင်။ ထောင်ချောက်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သည်နေရာမှ မြန်မြန် ထွက်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ညမှောင်လျှင် ဘူတားသည်ပင်လျှင် မည်မျှ ကျွမ်းကျင်သည် ဖြစ်စေ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်တို့ ကြားတွင် လမ်းပျောက်နေနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ သည်နေရာမှ ခွာပြီ ဆိုပါစို့။ ရန်သူများသည် ကျောက်ကမ်းပါးယံ ကြားထဲသို့ ဝင်လာကြကာ သူတို့နောက်သို့ စွတ်၍ လိုက်ကြတော့မည်။ တစ်ယောက်ယောက် နေရစ်ခဲ့ပြီး သူတို့ကို ကျောက်ကမ်းပါးယံ အဝင်တွင် အပြတ် ဖြတ်ပစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ဝင်လာခဲ့သည့် ကျောက်ကမ်းပါးယံ ကြားကို လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ကာ ကျောက်ဆောင်ကို ခေါင်းမှီ၍ မှိန်းနေသည့် ဇူလီကို ကြည့်သည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် သူ့ဆံပင်တွင် ဖုန်တွေ ဖွေးလျက်။ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် မျက်နှာသည် ဟောက်ပက်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရွယ် မိန်းမပျိုကလေးဟု ပြောလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိ။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော် မောပန်းနေဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် များများ နားချိန် မပေးနိုင်။ ရှေ့သို့ ခရီး ဆက်ရဦးမည်။ ကမ်းပါးယံထိပ်မှ ဘူတား၏ တစ်ချက်ချင်း ပစ်နေသော သေနတ်သံကို ကြားနေရသည်။

အက်ရှ်၏ ကာဘိုင်သေနတ်မှာ ဆာဂျီ၏ မြင်းကုန်းနီးတွင် ချိတ်လျက်သား။ အက်ရှ်သည် သေနတ်ကို လှမ်းယူကာ ကျည်အပြည့် ထိုးပြီးနောက် ကုန်းနီးအိတ်ထဲသို့ အသင့် ထည့်ထားလိုက်ရင်း

‘ကဲ ဆာဂျီ၊ ခင်ဗျားနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့က မဟာဒေဝီကို ခေါ်သွားနှင့်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော်နှင့် ဘူတားတို့ နေရစ်ခဲ့ပြီး စာရင်း ရှင်းခဲ့ရဦးမယ်၊ ဘူတား နေရာကို ကျွန်တော် ဝင်ဦးမယ်၊ ဘူတားပဲ လမ်းပြနိုင်မှာဆိုတော့ သူ နေရစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အလို မန်နီလားလ် တစ်ယောက်ကော’

သို့ရာတွင် ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့လည်း ကောင်းကောင်း မသိ။ ကျောက်ဆောင် ကြားထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြစဉ် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ချိန်လည်း မရ။ ကမ်းပါးယံကြားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အပြင်ဘက် တောင်ကြားထဲတွင် အခြေအနေ မည်သို့ ရှိသည်ကို မမြင်ရတော့။ ဆာဂျီကမူ စိတ်ချလက်ချဖြင့်

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ဘူတားတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ သူ ကြည့်လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘူတားရဲ့လက်ဟာ တစ်ချက်မှ လွဲတဲ့ လက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မယုံ ကြည့်ပါ၊ ခဏနေရင် ကျောက်ဆောင်အဝင်မှာ အလောင်းတွေ တစ်ပုံကြီး တွေ့ရမှာပါ၊ အလို သေနတ်ကို ဆက်တိုက်ပစ်နေပါကလား၊ ကျည်ကို ခပ်မြန်မြန်ထည့်ပြီး ဆက်တိုက် ပစ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပါ သွားကူဦးမှ ထင်တယ်’

အက်ရှ်က

‘ခင်ဗျားတို့ သွားစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို လာတာက မဟာဒေဝီကို ကယ်ဖို့လာတာ၊ ဒီတော့ သူ့လိုခြုံရေးဟာ အဓိကပဲ၊ သူ့ကို

ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကမ်းပါးယံအဝမှာ သူတို့လူ နည်းနည်း ကျန်ချင် ကျန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်က တပ်ကူတွေ လိုက်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မှောင်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီနေရာက ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ မရသေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ၊ အချိန် မရှိဘူး။

‘ဝိုဗင်ဒတ်စ်က ဒီနားမှာနေပြီး မဟာဒေဝီကို စောင့်နေပါ၊ မန်နီလားလ်နှင့် ဘူတား ပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ထွက်နိုင်အောင် အဆင်သင့် လုပ်ထားပါ၊ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မြင်းပေါ်မှာ တင်သွားပါ၊ ဒီပြင် မြင်းတွေ နှစ်ယောက် မတင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဆာဂျီက ဉာဏ်ကျယ်ကို ယူသွား၊ ကျွန်တော် ဒီပြင် တစ်ကောင်ကောင်ကို စီးသွားမယ်။’

‘အဲဒီ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆာဂျီ၊ အခြေအနေကောင်းတာနှင့် ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ကသွားနှင့်၊ နယ်စပ်ကို ကျော်မိမှ စိတ်အေးရမှာ’

အက်ရှ်သည် သေနတ် နှစ်လက်ကို ပခုံးပေါ်သို့ တင်ကာ ကျည်ဆန်တွေ အပြည့်ရှိသည့် ကုန်းနှီးအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇူလီကိုပင် လှည့်မကြည့်။

ကျောက်ကမ်းပါးယံတွေကြားထဲက တစ်ယောက်စာ သွားသာရုံမျှသာ ရှိသည့် လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးက မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်လျက်။ မည်သည့်အချိန်က နေဝင်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ သည်လမ်းကို မသွားဖူးသူတို့ အတွက်မူ တစ်ပန်း ရှုံးနေသည်။ ပထမ အကွေ့ကို ရောက်လျှင်ပင် ရှေ့ဆက်သွားတတ်မည် မထင်။ လမ်းဆုံးပြီး ကျောက်ကမ်းပါးယံ ပိတ်နေပြီ အထင်ဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်မည် မုချ။ သူ့အတွက်ကမူ ကိစ္စမရှိ။ သည်လမ်းကြားကလေးအတိုင်း စမ်းပြီး ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရုံမျှသာ။ သူကော၊ သည်လမ်းအတိုင်း ပြန်မှ လာနိုင်ပါဦးမည်လော မသိ။ မသေချာ။

မဟုတ်။ ပြန်လာနိုင်ရမည်။ ပြန်လာရမည်။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သို့ သူပါ ပါမှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အခြားသူများ၏ စကားကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့ ယုံချင်မှ ယုံမည်။ သူတို့အားလုံး အင်္ဂလိပ်စကားကို မည်သူမျှ ရေလည်အောင် မပြောနိုင်ကြ။ ထိုမျှမကဘဲ သူ ပြန်မလာလျှင် ဆာဂျီတို့ တစ်သိုက်သည် သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခံရကောင်း ခံရနိုင်သေးသည်။

သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ဆာဂျီတွင် မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှိသည်။ သူ့မိသားစု ကလည်း ပြည်နယ်တွင် ဩဇာ အရှိန်အဝါကြီးသည့် မိသားစု။ ဇူလီသည်လည်း ရာဇကုမ္ဘာရှိ တစ်ဦး။ ဝိုဗင်ဒတ်စ်သည်လည်း (ဇူလီ၏ မောင်ငယ်) ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ ဂျီတီ၏ ထောက်ခံကာကွယ်မှုကို ရမည် မချွတ်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ အမှုပတ်မှာ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့က အထင်လွဲမှာကို စိုးရိမ်ဖွယ် အကြောင်း မရှိ။

ဘူတားသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုကြားက ချောင်ကလေးတွင် နေရာ ယူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ရှေ့တွင်လည်း ကျောက်ဆောင်ချွန်းကြီး တစ်ခု။ ထိုကျောက်ဆောင်ချွန်းပေါ်တွင် သေနတ်ပြောင်းတင် ချိန်၍ ပစ်နေရုံသာ ရှိ၏။ သူ့ယမ်းတောင့် ခါးပတ်ထဲတွင် ယမ်းတောင့် အပြည့်မရှိတော့။ သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ကျည်ဆန် အခွံတွေ ပြန့်ကျဲလျက်။

တောင်ကြားထဲတွင် လူမပါသော မြင်းများသည် မြင်းဇက်ကြိုးတွေ တန်းလန်းဖြင့် ဟိုမှ သည်မှ ပြေးလွှားလျက်။ သူတို့ အရှင်သခင်များက ဖုန်တော ကျောက်တောထဲတွင် လဲကျလျက်။ သို့ရာတွင် ကျန်ရစ်သူများကမူ ဘူတားကို ဝိုင်းဝန်း ပစ်ခတ်နေဆဲ။

သူတို့လက်နက်များက ခေတ်မမီ။ ဘူတား လက်ထဲတွင် ရှိသည့် လီအင်းဖီး ရိုင်ဖယ်နှင့်စာလျှင် တိကျမှုတွင် လည်းကောင်း၊ အကွာအဝေးတွင် လည်းကောင်း မယှဉ်သာ။ သို့ရာတွင် သူတို့က လူများသည်။ ဘူတားက တစ်ချက် ပစ်လျှင် သူတို့က လေးငါးချက် ဝိုင်းပစ်နိုင်သည်။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်ဆောင် အပွဲကလေးများ၊ ကျောက်ခဲ အစကလေးများ ပျံ့လျက် ရှိသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်၍ မရ။ ရန်သူတို့အဖို့ အခြေအနေ မကောင်းသော်လည်း သူတို့ဘက်တွင် အချိန် ရှိသည်။ စစ်ကူ ရှိနိုင်သည်။

ဘူတားက အက်ရှ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘သခင်ဆပ် ပြန်သွားပါ။ ဒီနားကို မလာပါနှင့်၊ ဒီမှာ လာနေလို့ အလကားပဲ။ သခင်ဆပ်နှင့် အဖော်တွေ ရှေ့က ထွက်နှင့်ကြတော့၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မှာ။ တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ချည်း ခံတိုက်လို့ ဘယ်နယ်လုပ် ဖြစ်မှာလဲ၊ ခုတောင် စစ်ကူတွေ လာနေကြပြီ ထင်တယ်၊ ဟော ဟော ဟိုမှာ’

သူ မပြဋ္ဌိကတည်းကပင် အက်ရှ် မြင်ပြီးပြီ။ ဟုတ်သည်။ လာလိုက်သည့် စစ်ကူတွေ အများကြီး။ တောင်ကြား လမ်းကလေး တစ်ခုလုံးတွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တွေ ဖုံးနေသည်။ ဖုန်လုံကြီးတွေ ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ပြည်နယ်တွင် ရှိသည့် တပ်တစ်ဝက်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ မဟာဒေဝီနှင့် သူတို့ ကယ်ဆယ်သူများအား ဖမ်းရန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမီ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မည်။

ကျည်ဆန် တစ်ခုသည် အက်ရှ်အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ကို လာ၍ မှန်သဖြင့် အက်ရှ်သည် ခေါင်းကို ဖြတ်ခနဲ ငုံ့ပစ်လိုက်ရ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ချည်း သွားလို့ မရဘူးဗျ၊ လမ်းပြ ပါမှ ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား နေရာမှာ နေရစ်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို လမ်းပြ ခေါ်သွားပါ’

ဘူတားသည် အချိန်မဖြုန်းတော့။ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကာ ကျောက်ဆောင် ကြားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဖုန်များကို ခါရင်း

‘အနားကို တစ်ယောက်မှ အကပ်မခံနဲ့နော် သခင်ဆပ်၊ မှန်မှန်သာ ပစ်ပေးနေ၊ ဒါမှ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲမှာ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ထင်မှာ၊ မှောင်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ခဲ့တော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာလို့ရရင် ပြန်လာခဲ့ဦးမယ်’

‘မြင်းတစ်ကောင်လည်း အပို ဆွဲသွားဦးနော်၊ မန်နီလားလ် ဒဏ်ရာ ရရင်...’

‘ကျသွားပြီ ခင်ဗျ၊ သူ အသေခံလိုက်လို့ သခင်ဆပ်တို့ သက်သာသွားတာ၊ နို့မို့ရင် အကုန် သေကုန်မှာ၊ မဟာဒေဝီဘိုင် လိမ့်ကျတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တော်တော် နှေးသွားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီး ပစ်ချိန် မရဘူး၊ ကျောက်ဆောင်ကြားကို ဝင်မယ် လုပ်တုန်းက သူ မြင်းနှင့် အတင်းဝင်ပြီး ဓါးနှင့်ခုတ်လို့ ဒီကောင်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားတာ၊ နို့မို့ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေကုန်လောက်ပြီ၊ သူတို့ခေါင်းဆောင်လည်း သူ့လက်ချက်နှင့် ကျသွားတယ်၊ သူ့ခေါင်းကိုတော့ ဟိုကောင်တွေ ဖြတ်ယူသွားကြပြီ၊ ကဲ သွားမယ် သခင်ဆပ်၊ လထွက်လောက်ကျရင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ရောက်မလာဘူးဆိုရင်တော့...’

ဘူတားသည် ပခုံးကို တွန့်ပြု၍ ထွက်သွား၏။

အက်ရှ်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီး နောက်ကွယ်တွင်ရပ်ရင်း မြေပြင် အနေအထားကို အကဲခတ်သည်။ ရိုင်းဖယ်နှင့် နှစ်လုံးပြူးကိုလည်း အသင့် ကျည်ထိုးထား၏။

ရန်သူ စစ်ကူများမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည့်တိုင် ပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်မလာသေး။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင်ကြားမှ သေနတ်သံ နှစ်မိနစ်လောက် စဲသွားသည့်အခါ၌ ရန်သူများသည် သူတို့ကို ပစ်နေသည့် သေနတ်သမား သေသွားပြီ၊ သို့မဟုတ် ကျည်ကုန်သွားပြီဟု ထင်သွားကာ ရှေ့သို့ ဆက်တက်လာ၏။ အက်ရှ်၏ ကာဘိုင်သေနတ်သံ မြည်ဟိန်းသွားကာ တက်လာသည့် ရန်သူများ ကျသွား၏။ ဤတွင်မှ ကျန်လူများသည် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ကျောက်ဆောင်ဘက်သို့ ရမ်းပစ်နေကြသည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အရမ်းကာရော ပစ်နေစဉ် စောင့်ကာ နောက်မှ လိုက်လာသည့် မြင်းတပ် စစ်ကူများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

မြင်းတပ် ကာဘိုင်မှာ ကိုက်သုံးရာခန့်အထိ ပစ်မှတ်ကို တိကျအောင် ပစ်နိုင်သည်။ ကိုက်သုံးရာထက် ကျော်လျှင်မူ ကံဆိုး ကံကောင်းကိုသာ အားကိုး ရတော့သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဘူတား၏ စကားကို အမှတ်ရကာ ချိန်ရွယ် မနေတော့ဘဲ လူအုပ်ထဲသို့ ရမ်းပစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆယ်ပေအကွာ လောက်တွင် ခြား၍ တက်လာသူများကို ထိုသို့ ရမ်း၍ ပစ်ရသည်မှာ လွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။

ပထမ တစ်ချက် ပစ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် လူကို ထိသည်လော၊ မြင်းကို ထိသည်လော မဆိုနိုင်။ ရန်သူတို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည်ကမူ အမှန်။ ဤတွင် တရုန်းရုန်းဖြစ်ကာ အချင်းချင်း ပြန်တိုက်မိပြီး အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အက်ရှ်ကလည်း အပစ်မရပ်ဘဲ ဆက်၍ ပစ်သည်။ နောက်တစ်ချိန်ရန် ကျည်ထိုးနေစဉ်တွင် သူ့ပုခုံးနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုင်လိုက်သဖြင့် အက်ရှ် လန့်သွား၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆာဂျီ။

‘လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်နှင့်ပါလို့...’

အက်ရှ်သည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်။ သူ့နောက်သို့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသူက ဂိုဗင်ဒတ်စ်။

ရန်သူများဘက်မှ ကျည်ဆန်များ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲပျံ့နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများကို အက်ရှ် ဂရုမစိုက်နိုင်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ မသွားကြသေးတာလဲ’

ဆာဂျီက ကာဘိုင်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မဟာဒေဝီနှင့် ခင်ဗျား လိုက်သွားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်လေ၊ ခင်ဗျား ပါသွားမှ ဟိုမှာ အရေးအကြောင်းရှိရင် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်မှာ၊ တကယ်လို့ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီက တစ်ခုခု ပြောလာရင် ခင်ဗျားပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာမှ ပြောမနေနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့က သုံးမဲရှိတယ်၊ ဘူတားကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သဘောထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို သူ လိုက်ပြီး လမ်းပြလိမ့်မယ်၊ ကဲ သွားတော့၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေရစ်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျား မလာမချင်းသွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဖြစ်မလားဗျ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ရိုင်ဖယ်မှ မပစ်တတ်တာ၊ သူက...’

‘ကျွန်တော်က သေနတ်သာ မပစ်တတ်ပေမဲ့ ကျည်တော့ ထိုးတတ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကျည်ဆန် ထည့်ပေးမယ်၊ သေနတ် နှစ်လက်နှင့် ဆိုရင် သခင်ဆပ် ပစ်တာထက် မြန်မှာပါ၊ ဒီလို ပစ်ပေးရင် လူတွေအများကြီး ရှိတယ် ထင်ပြီး သူတို့ ဘယ်ကပ်ရဲပါတော့မလဲ၊ ကဲ သခင်ဆပ် အချိန်ဖြုန်း မနေနှင့်တော့၊ မဟာဒေဝီ လုံခြုံရာကို ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဘာမှ ပူမနေနှင့်၊ မှောင်သည်အထိတော့ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်၊ ရော့ ဟောဒါကလေးကိုလည်း ယူသွား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က သူ့လက်ထဲသို့ အထုပ်ကလေး တစ်ခုကို ထိုးထည့် ပေးလိုက်သည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့မျက်နှာများကို ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့ကို ပြိုင်၍ စောဒက တက်နေလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်တော့၊ ဟုတ်သည်။ သူတို့ပြောသည့် စကား မှန်သည်။ သူ ရှိလျှင် ဇူလီအတွက် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်။

‘သတိ ဝီရိယနှင့်တော့ လုပ်ကြဗျာ’ ဟု အက်ရှ်က ပြော၏။

‘စိတ်ချပါ’ ဟု ဆာဂျီက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ပြုံးသည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ အက်ရှ်သည် သူတို့အနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက် တောင်ကြားဘက်မှ ရန်သူများ၏ မြင်းစီးသေနတ်သံများ။ ထိုကြားထဲမှ ဆာဂျီ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

အက်ရှ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်၊ ယမ်းကတ် စသည်တို့ မပါတော့သဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် သွားရသည်က စောစောက လောက် မခက်တော့။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဖက်သို့ ရောက်လျှင် သူ့ကို စောင့်နေသည့် ဘူတားနှင့် ဇူလီတို့ကို တွေ့ရသည်။

အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်၏ ကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး ဇူလီကို သူ့နောက်တွင် ဆွဲတင်သည်။ ခဏကြာလျှင် မှောင်စပြုနေသည့် ချောက်ကြားထဲတွင် မြင်းကို စီးလာခဲ့၏။ ဘူတားက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

သေနတ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ မြင်းခွာ တဖျောက်ဖျောက် မြည်သံ၊ ကုန်းနီးများ၏ တကျွံကျွံမြည်သံ၊ ဇက်ကြိုးများ တချင်ချင် မြည်သံ၊ တောင်စောင်းပေါ်ရှိ ကိုင်းပင်များ ကြားထဲမှ လေတိုးသဖြင့် တရဲရဲမြည်သံ...။

ထိုတောင်စောင်းပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပေးလိုက်သည့် အထုပ်ကလေးကို အမှတ်ရသည်။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ယမန်နေ့ညက ဘိသောတွင် သူ ရေးပေးခဲ့သည့် စာများ ဖြစ်နေသည်။ စာ အားလုံး ပါသည်။ ထိုစာများသည် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်းကို သူ သိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ကြောင်း ပြန်လိုသည့်တိုင် နောက်ကျသွားပြီ။ ပြန်လှည့်၍ မရတော့။

တဖြည်းဖြည်း တောင်စောင်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အောက်တွင် တောင်ကြားကို မမြင်ရတော့။ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ တောင်ကမ်းပါးယံတွေ၊ တောင်ကြောတွေ ကွယ်သွားပြီ။ လေထဲတွင် ဖုန်နံ့လည်း မရှိ။ လေသည် အေးစပြုလာ၏။ သို့ရာတွင် ဘူတားသည် မရပ်။ တောင်ခါးပန်းတွေ တောင်စွယ်တွေကို ကွေ့ကာ ရှေ့မှ

တစိုက်စိုက် စီးသွားသည်။ ကျောက်သလင်းပြင်ကြီး တစ်ခု အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မြင်းတွေခွာချောမည် စိုးသဖြင့် သူတို့အားလုံး ဆင်းလျှောက်ရ၏။

ဝင်လုဆဲ နေခြည်၏ အရောင်က ရွှေရောင်နှင့် ပယင်း။ ကောင်းကင်က စိမ်းလျက်။ ပြောင်းစေ့ရောင် ညိုမောင်းမောင်း တောင်တန်းကြီးများသည် အပြာရောင်၊ နက်ပြာရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်။ ဟို အောက်ချိုင့်ထဲတွင်မူ ထန်းပင်ကလေး တစ်ပင် ရှိသည့် စမ်းပေါက်ကလေး။ ဝင်လုဆဲ နေခြည်တွင် အရောင် တလက်လက်ဖြင့်။

ဘူတားသာ မပါခဲ့လျှင် သစ်ပင်ကင်းမဲ့သော တောင်ကတုံးကြီးတွေ ကြားထဲတွင် သူတို့တစ်တွေ လမ်းပျောက်လိမ့်မည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် ရေကို မမြင်။ သို့ရာတွင် ရေနံ့ကိုမူ ရဟန်တူ၏။ သည်လောက်ဆိုလျှင် ရေငတ်လှရောမည်။ မောလှရောမည်။ အက်ရှ်သည် သူ့ကို စမ်းပေါက်ကလေးဆီသို့ ဆွဲလာ၏။ တောတွေ တောင်တွေထဲတွင် သွားနေကျဖြစ်သည့် ဘူတား၏ မြင်းကလေးမှာမူ ဘာမျှ ဖြစ်ပုံမရ။ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါး သွက်လက်နေဆဲ။ သို့ရာတွင် ရေငတ်နေသည့် ဉာဏ်ကျယ်ကမူ ခြေမမြီချင်။ တောင်စောင်းမှ ချော်ကျကာ ဒရောသောပါးဖြင့် အောက်က စမ်းပေါက်ကလေးနားသို့ ရောက်သွားသည်။

ဇူလီမှာ ခုန်ချလိုက်နိုင်သဖြင့် ဘာမျှ မဖြစ်။ အက်ရှ်မှာမူ အနည်းငယ် ပွန်းရှသွား၏။ ဉာဏ်ကျယ်မှာမူ ထိန်းမရတော့ဘဲ တောင်စောင်းအတိုင်း လျှောက်ကျသွားရာ ရှေ့ခြေတစ်ဖက် ကျိုးသွားသည်။ ဘာမျှ လုပ်၍ မရတော့။

ဂူဂျာရတ်မှာဆိုလျှင်မူ ဆာဂျီ၏ မြင်းဖောင်းသို့ ပို့ကာ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ကို ခေါ်၍ ကုနိုင်သေးသည်။ ခြေကျိုးသွားသဖြင့် အသုံးမဝင်တော့သည့်တိုင် စားကျက်များ သစ်ရိပ်များတွင် ဂူဂျာရတ်ရှိရှိဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခု သည်တော သည်တောင်ထဲတွင်မူ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။

အစ ပထမတွင် အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ် ခြေကျိုးသည်ကို မယုံ။ ဂူသချိုင်း ထဲတွင် ကြာရှည်စွာ စောင့်ခဲ့ရပုံ၊ ရှူရီလာကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခဲ့ရပုံ၊ တောင်ကြား တစ်လျှောက်တွင် အသက်ကို လု၍ ပြေးခဲ့ရပုံ၊ မန်နီလားလ် ကျဆုံးခဲ့ရပုံ...။ ထိုအ ရာတို့သည် တစ်နေ့အတွင်း ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စများ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း သူ့အချစ်တော် မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်သည် ခြေကျိုးပြန်၏။ ထိုအခါ စောစောက မယုံခဲ့သည့်တိုင် အဖြစ်အပျက်များသည် ရုပ်ပုံကားချပ်များသဖွယ် ခေါင်းထဲတွင် အစီအရီ ပေါ်လာကြ၏။

ထိုအခါကျမှပင် အက်ရှ်သည် တကယ့်အဖြစ်ကို နားလည်လာကာ မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ချွေးတွေ ဖုန်တွေ ပေကျံနေသည့် ဉာဏ်ကျယ်၏ ခေါင်းကို ရင်ခွင်တွင် ပွေထားလိုက်ကာ အမေ သီတာ ဆုံးခဲ့ရသည့် မနက်က ပထမဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုခဲ့သည့်နည်းတူ ယခုလည်း ဒုတိယအကြိမ် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။

လဲကျနေသော ဉာဏ်ကျယ်၏ ဘေးတွင် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်နေမိသည် မသိ။ ခိုင်မာ မြဲမြံသော လက်တစ်ဖက် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘူတားက ခပ်မာမာဖြင့်

‘တော်လောက်ပြီ သခင်ဆပ်၊ မှောင်လာတော့မယ်၊ မမှောင်ခင် ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေချည်းပဲ၊ ဒီတောင်တန်းတွေ ကြားထဲက မြန်မြန်ထွက်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်၊ နို့မို့ရင် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျတာနှင့် ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နားချင်း နားရင်လည်း ဟိုတောင်ထိပ် အမြင့်ရောက်မှ နားကြရအောင်’

အက်ရှ်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လဲမကျသွားစေရန် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာမျှ ရပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုန်း၍

ဉာဏ်ကျယ်၏ ပါးစပ်မှ ပါးချပ်၊ ဇက်သွား၊ ခေါင်းကြိုး၊ ခေါင်းအုပ်နှင့် ဝမ်းပတ်တို့ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါစေတော့။

အက်ရှ်သည် မြင်းကုန်းတွင် တပ်ထားသည့် ရေဘူးကို ဖြုတ်ကာ ကြက်သီးနွေး ဖြစ်နေသော ရေကို သွန်ချလိုက်ပြီး ရေအေးအေးကို ခပ်ရန် စမ်းပေါက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ဘာသာသူ ရေသောက်ရန်ကိုပင် သတိမရ။ တောထဲ တောင်ထဲတွင် အတင်း စီးလာခဲ့ရသည့် ဉာဏ်ကျယ်ကြီး ရေငတ်မည်ကိုသာ တွေးမိသည်။ မြင်းနက်ကြီးသည် နာလည်း နာကျင်လှပြီ။ မောလည်း မောလှပြီ။

သို့ရာတွင် ဉာဏ်ကျယ်သည် ရေဘူးထဲမှ လောင်းချပေးလိုက်သည့် ရေကို ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်၏။ ရေဘူး ကုန်သွားသည့်အခါတွင် နောက်မှ ရပ်နေသည့် ဇူလီကို ဘူတား အထင်ဖြင့် ရေအခပ်ခိုင်းပြီး မြင်းကြီးကို တစ်ဘူးပြီး တစ်ဘူး တိုက်နေသည်။

ဘူတားမှာ ရုပ်သိမ်း မှေးမှိန်စပြုနေသော အလင်းရောင်ကိုကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ ဉာဏ်ကျယ် မလိုက်နိုင်တော့သည်ကို သိသည့်အခါတိုင် ဘူတားသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ

‘ကဲ သခင်ဆပ်၊ ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော့် တာဝန်ထားလိုက်တော့၊ ဘာမှ နာနာကျင်ကျင် မဖြစ်စေရဘူး၊ သခင်ဆပ် ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မဟာဒေဝီကို ကျွန်တော့် မြင်းလေးနှင့် ဆင်ပြီး ခေါ်သွားတော့’

အက်ရှ်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

‘မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် ပစ်သတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော် လုပ်ရဲပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဘူတားက လက်ကို ဖမ်းတားလိုက်ပြီးနောက်

‘သခင်ဆပ် မလုပ်နှင့်၊ ကျွန်တော် လုပ်မယ်’

အက်ရှ်သည် သူ့ကို အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ

‘ဟုတ်တယ် ဘူတား။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေတုန်း လုပ်မှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော် သွားရင် သူ နောက်က မလိုက်နိုင် လိုက်နိုင်နှင့် လိုက်နေဦးမှာ’

ဘူတားက ခေါင်းညိတ်၏။ အက်ရှ်က ခြောက်လုံးပြူးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ဉာဏ်ကျယ်၏ ခေါင်းအောက်တွင် ခူးထောက် ထိုင်လိုက်ကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို တတွတ်တွတ် စကားပြောနေသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က သူ့နှုတ်သီးဖြင့် သူ့ပေါင်ကို ပွတ်ရင်း ညည်းသံပြုနေ၏။ သေနတ်သံ တစ်ချက်မျှ ပေါ်လာသည့်အခါတွင် ဉာဏ်ကျယ်သည် တစ်ချက်မျှ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်ကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘သွားကြစို့ သခင်ဆပ်၊ ဇက်ကြီးနှင့် ကုန်းနီးကိုကော ယူခဲ့မလား’

‘မယူခဲ့ပါနှင့်ဗျာ၊ ထားခဲ့ပါ’

အက်ရှ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လူအိုကြီးတစ်ယောက်နယ်။ ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် စမ်းပေါက်ကလေးနားသို့ လာခဲ့ကာ

မျက်နှာကို ရေထဲတွင် နှစ်လိုက်၏။ ရေငတ်နေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပမာ ရေကို တကျိုက်ကျိုက်မြည်အောင် အငမ်းမရ သောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုန်တွေ သဲတွေ ပေကျံနေသည့် လည်ကုပ်၊ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းတို့ကို ရေဖြင့် ဆွတ်လိုက်၏။ မျက်နှာတွင် ဖုန်တွေ၊ သဲတွေ၊ မျက်ရည်တွေ။ ထို့နောက် သူ သံယောဇဉ် ကြီးလှသော ဉာဏ်ကျယ်၏ အနံ့တွေ၊ ယခု ထိုအရာတွေ မရှိတော့။

ရေငတ်ပြေသည့်အခါတွင် ထိုင်ရာမှ ထကာ မျက်နှာ၊ ဆံပင် စသည်တို့တွင် ကျန်နေသော ရေတို့ကို ခါချလိုက်သည်။ ဇူလီမှာ မြင်းပေါ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဘူတားက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးအတိုင်း ရှေ့က တစိုက်စိုက် တက်သွားသည်။

အက်ရှ်၏ ခြေထောက်များသည် တစ်စုံတစ်ရာနှင့်သွား၍ တိုက်မိကြ၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ရေဘူးကလေး။ သည်ရေဘူးကလေးကိုလည်း ထားခဲ့မည် စိတ်ကူး၏။ သည်ရေဘူးကို မြင်တိုင်း လျင်မြန်ခြင်း၊ လှပခြင်း၊ ခွန်အား ရှိခြင်းတို့ စုဝေးရာဖြစ်သော ဉာဏ်ကျယ်ကို မကြာခဏ သတိရနေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံး ရေကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ သစ်ပင်အုပ်အုပ်လေးတွေ ရှိသည့် ချောင်းကလေးသို့ ရောက်မှသာ ရေ တွေ့တော့မည်။ ဇူလီ ရေငတ်လျှင် ဒုက္ခ။

အက်ရှ်သည် ရေဘူးကို ကောက်၍ ရေထည့်ကာ ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်ပြီးနောက် ဉာဏ်ကျယ်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကြယ်တို့ ပြုထွက်စပြုပြီ။ သို့ရာတွင် ဘူတားက မရပ်။ နောက်ဆုံး ကုန်းနီးပေါ်တွင် လိုက်လာရင်း ဇူလီ အိပ်ပျော်သွားသည့် အခါတွင်မှ လိမ့်ကျမည်စိုးသဖြင့် ရပ်လိုက်၏။ သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင်လည်း

ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေ ပတ်ပတ်လည် ကာထားပြီး အလယ်တွင် တံတိုင်း ခတ်ထားသည့် ကွက်လပ်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ဘူတားက

‘ဒီနေရာမှာ အိပ်မယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ချရတယ် ခင်ဗျ။ ညမှာ စောင့်ပြီး အိပ်စရာလည်း မလိုဘူး။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လို့ရတယ်။ လူမပြောနှင့် မြွေတစ်ကောင် တက်လာရင်လည်း အသံ မကြားဘဲ နေလို့ မရဘူး’

ဘူတားသည် သူ့မြင်းကလေးကို မြက်ခြောက်တွေ ပေါက်နေသည့် ကုန်းစောင်းတွင် သွား၍ လံထားခဲ့ပြီး ဇူလီ အိပ်နိုင်ရန် အတွက် ကျောက်ဆောင်မိုးကြီး အောက်မှ ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားနေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံးအတွက် စားစရာများကို ပြင်နေသည်။ မနက်က သူကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့သည့် ချာပါတီ၊ ဗယာကြော်၊ ထမင်းကြမ်းနှင့် မနက်က ဆာဂျီကိုယ်တိုင် သူ့ကုန်းနီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ခါဂျာမုန့်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အက်ရှ်နှင့် ဇူလီတို့မှာ ဘာကိုမျှ မစားခဲ့ကြရသေး။ သို့ရာတွင် မောလွန်းသဖြင့် စားချင်စိတ် မရှိတော့ပြီ။ ဘူတားက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အတင်း စားခိုင်း၏။

‘အစာကလေး နည်းနည်းဝင်သွားတော့ အိပ်လို့လည်း ကောင်းသွားပြီး မနက်မှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိတာပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက် နည်းနည်းပါးပါးသာ စားကြ၏။ ခဏကြာလျှင် ဇူလီသည် ဘူတား ခင်းပေးသည့် မြင်းခြံစောင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘူတားက ဇူလီ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သဘောကျစွာကြည့်ကာ အက်ရှ်ကိုလည်း အအိပ်ခိုင်းပြီး ပြန်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။

‘ဘူတား၊ ခင်ဗျား သူတို့ဆီကို ပြန်သွားဦးမလို့လား’ ဟု အက်ရှ်က လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။

‘သွားရမှာပေါ့၊ မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဟိုကျောက်ဆောင်ထိပ်မှာ စောင့်နေလို့ မှာပစ်ခဲ့တယ်လေ၊ မဟာဒေဝီကို ပို့ပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူး သခင်ဆပ်၊ စိတ်ချပါ’

တစ်ဖက် တောင်စောင်းတွင် မြင်းကလေးကို လံပစ်ခဲ့သည်ကို သတိရသဖြင့် အက်ရှ်က

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ခြေကျင် သွားမှာလား’

‘ခြေကျင်က ပိုမြန်တယ်လေ၊ မြင်းနှင့်သွားတယ်ဆိုရင် မှောင်မည်းကြီးထဲမှာ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ လထွက်အောင် စောင့်ရမှာ၊ ဒီလိုဆိုရင် သိပ် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း အပြန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်များ ဒဏ်ရာတို့ ဘာတို့ ရလာလို့ ရှိရင် သူတို့မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးကို ကျွန်တော် ဆွဲမလာနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခြေကျင်ပဲ သွားမယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေရင် သန်းခေါင်ကျော်လောက် ပြန်ရောက်မှာပဲ။ ဒီမှာ ခဏနားပြီး ဝေလီဝေလင်းကျတော့ ထသွားကြတာပေါ့၊ သခင်ဆပ်တို့သာ ကောင်းကောင်း အိပ်ပြီး အနားယူပါ’

ဘူတားသည် ရိုင်ဖယ်ကို ကောက်ထမ်း၍ ထွက်သွား၏။ ကျောက်တုံးတွေပေါ်သို့ နင်းသွားသော သူ့ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ မြက်ခြောက်တွေ ပေါက်နေသည့် ကုန်းစောင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင် သူ့ခြေသံကို မကြားရတော့။ ခဏကြာလျှင် မှုန်ပြာပြာ ကြယ်ရောင်ထဲတွင် သူ့အရိပ်ကို မမြင်ရတော့။ ညသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ။ လေတိုးသံနှင့် မြက်ခြောက်တို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသော မြင်း မြက်ဝါးသံမှ အပ အခြား ဘာကိုမျှ မကြားရ။

အက်ရှ်မှာမူ မျက်လုံးတွေ ကြောင်ကာ အိပ်၍ မပျော်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဘူတား ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ရသမျှသော အချိန်ကလေးတွင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီးအကွယ်တွင် လှဲချလိုက်ပြီး

မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အာရုံကြောများကို ဖြေလျှော့ချ လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ရှုရှိလာ၊ မန်နီလားလ်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်တို့ကိုသာ မြင်ယောင် နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်မျှလောက် ပင်ပန်းနေသည် မဆိုနိုင်။ အက်ရှ်သည် ဆက်၍ မတွေးနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲတွင်မူ သူ မြင်မက်နေကျ ခြောက်အိပ်မက်။ အိပ်ရာမှ လန်နီးလာသည့်အခါတွင် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ပြန်လျက်။ ကောင်းကင်တွင် လမွန်းတည့်နေပြီ။ တောင်စောင်းများအား လရောင် ဆမ်းလျက်။

ဇူလီမှာ ယခုတိုင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ အက်ရှ်သည် တောင်ကုန်းများကို လှမ်းမျှော်ကြည့် နေရာမှ သူ့မျက်လုံးများသည် ဇူလီထံသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ဇူလီသည် သူ့ဘေးတွင် ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်လျက်။ လင်အို လင်နာ၏ လက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သူချစ်ရသော ညီမတော် ရှုရှိလာ၏ စက်ကွင်းမှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

တကယ်ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် သူ ချစ်သော ဇူလီကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ပျော်ရွှင် ဝမ်းသာနေရမည်။ သို့ရာတွင် သူ မပျော်။ ခံစားချက် ဟူသမျှသည် သူ့ကိုယ်တွင်းမှ စုပ်ယူ ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခြောက်ခန်းနေကြသည်။ သနားသည့် စိတ်မှအပ အခြား မည်သည့် ခံစားချက်မျှ မဝင်။

သူ့ကိုယ်သူ အတွက်လည်း သူ ဝမ်းနည်းသည်။ ရှုရှိလာကို သတ်ခဲ့မိသည့် ကိစ္စ။ သူ့ကြောင့် မန်နီလားလ်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်တို့ သေခဲ့ရသည့် ကိစ္စ။ ထိုကိစ္စများကို တွေးလိုက်တိုင်း သူ စိတ်မကောင်း။

မန်နီလားလ်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်တို့ကိုမူ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ခွေးအစာ လင်းတစာ ဖြစ်တော့မည်။ သူတို့ကို မြေမြှုပ် ပစ်နိုင်ခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် သူတို့ကို

ရှုရှိလာလို မီးသဂြိုဟ်နိုင်ခဲ့လျှင် ညစ်ပတ်နံ့စပ်သည့် အကောင်ပုပ်များ အစား သန့်ရှင်းသည့် ပြာ အဖြစ် မြင်ရဦးမည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသည့်အခါတွင် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။ ရှက်စရာတော့ အကောင်းသား။ တောတောင်ကြားထဲတွင် ခေါင်းမပါသော မန်နီလားလ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိုအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရသည်မှာ သူ့အနေဖြင့် တွေးကြည့်လျှင် ရှက်စရာ ကောင်းသည်။

အကယ်၍ မန်နီလားလ်သည် ယခု မသေခဲ့ဘဲ သူ့ဇာတိ ကာရီကုတ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးမှ သေရီးသေစဉ် သေခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူလည်း မီးသဂြိုဟ်ကွင်းသို့ ရောက်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သူ့ပြာများကို တောင်ကျချောင်းတွင် မျှောလိုက်ကာ ထိုမှ ဂျိတ်မြစ်၊ ထိုမှ ကုန္ဒမြစ်၊ ထိုမှ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ ခွေးလေ ခွေးလွင့် တစ်ကောင်လို သူ့အလောင်းကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရခြင်းမှာ နည်းနည်းကလေးမျှ မတရား။

ဉာဏ်ကျယ်ကိုကော။ ဟုတ်သည်။ သည်အကြောင်းများကို မတွေးချင်တော့။ ရေးပြီးသားကို ပြန်ဖျက်၍ မရနိုင် ဆိုသည့် ကိုဒါဒတ် ပြောသည့် စကားရှိသည် မဟုတ်လော။ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်၍ မဖြစ်။ ရှေ့သို့သာ မျှော်ကြည့်ရမည်။ အနာဂတ်အတွက် စဉ်းစားရမည်။

မနက်ဖြန်... မနက်ဖြန် ဆိုလျှင် သူတို့သည် တောင်ခြောက်ကတုံးတွေ ကြားထဲတွင် ရှိသည့် စိမ်းလန်းသော စခန်းကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်မည်။ ထိုနေရာကလေးတွင် တစ်ည ရပ်နားကြမည်။ နောက်တစ်ရက်ဆိုလျှင် တောတွေ ပိတ်ဖုံးနေသော တောင်ခြေသို့ ရောက်မည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ပေတစ်ရာကြီးသို့ ရောက်ဖို့ မဝေးတော့။ သူတို့အပြန်ခရီးသည် အလာခရီးထက် နှေးကွေးလိမ့်မည်။ သူတွင် သူ အားကိုးရသည့် မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် မရှိတော့။

ဘူတားသည် သည်အချိန်တွင် ဘယ်ဆီ ဘယ်အခြေသို့ ရောက်နေမည် မသိ။ သူ ထွက်သွားစဉ်က လပင် မထွက်သေး။ ယခု လဝင်တော့မည်။ ညနေ ဆည်းဆာနှင့် မနက် ဆည်းဆာတွင် တိုက်လေ့ရှိသည့် လေပြည်ကလေးပင် သုတ်ဖြူးခြင်း မရှိတော့။ တကယ်ဆိုလျှင် ဘူတား ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။

အက်ရှ်သည် ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် သွားကာ ကြက်သီးတွေ ထလာသည်။

အကယ်၍များ ဘူတား တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လျှင်...။ ကမ်းပါးစောင်းမှ ခြေချော်၍ ကျခဲ့လျှင်...။ ယခုအချိန်လောက်တွင် ချောက်ထဲတွင် ကယ်သူမရှိ ဘာမရှိနှင့် သတိ မေ့နေတော့မည်။ ခြေကျိုး လက်ကျိုးဖြင့် ကျောက်တောင် ကမ်းပါးကြီးတွင် တွယ်တက်နေရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံကောင်း ကြုံမည်။ သည်လောက် အန္တရာယ်များလှသည့် ကျောက်တောင် ကမ်းပါးများအတွင်းတွင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်သာ။

သို့ဆိုလျှင် ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတစ်တို့လည်း ချောက်ကမ်းပါးထဲတွင် သူမပါဘဲ မဖြစ်။ သူ့ကို တစောင့်စောင့်နှင့် ရှိကြတော့မည်။

အရှေ့ဘက်မှ အလင်းရောင် ပျံ့စပြုပြီ။ ဤသည်ကို ထောက်လျှင် ရန်သူတို့သည် ယခုတိုင် တောင်ကြားထဲတွင် ရှိသေးပုံ ရ၏။ ဆာဂျီတို့သည် အလင်းရောင်မပျံ့ခင် ပြန်လာဖို့ ကောင်းသည်။ လင်းမှဆိုလျှင် ကျောက်တောင်ကြားထဲသို့ ဝင်သည့် လမ်းတွင် လူသူ အစောင့်အရှောက် မရှိသည်ကို တွေ့မြင်သွားကာ သူတို့နောက်သို့ တပ်တွေ လိုက်လာလိမ့်မည်။ ဘူတားသည်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေပြီလော။

‘အမှန်ကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး ရှာဖွေကောင်းတယ်၊ ထိခိုက် အန်ရာရတယ် ဆိုရင်လည်း မြင်းယူပြီး သူ့ကို မြင်းပေါ်မှာ တင်ခဲ့ရုံပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီလမ်းကိုလည်း ငါ နှစ်ခေါက် သွားခဲ့ပြီပဲ၊ ဘာ မျက်စိလည်စရာ ရှိတော့လို့လဲ’

အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဇူလီကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ သူ သွား၍ မဖြစ်သေး။ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ မဖြစ်။ ဘူတားလို တောကျွန်းသည့် မုဆိုးကြီးပင်လျှင် တောထဲတွင် ခြေချော်ကာ ကမ်းပါးမှ ကျခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဇူလီလို မိန်းမသား အတွက် ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ သည်တော သည်တောင် သည်လျှို့မြောင်ထဲတွင် ဇူလီသည် မည်ကဲ့သို့ အသက် ရှင်နိုင်တော့မည်နည်း။

စင်စစ် ဇူလီသည် ရှေ့နောက် ဝဲ ယာကိုပင် မခွဲခြားတတ်နိုင်။ ရွှေပြည်တော်သည် ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဆီ ရှိလေသည်ကို သူ မသိ။ တောင်ကြားသို့ ပြန်ရောက်သွားနိုင်သည်။ ဖမ်းမိ၍ အသတ်ခံရနိုင်သည်။ မဖြစ်။ ဇူလီကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်။ သည်တော သည်တောင်ထဲတွင် ဇူလီ အနားတွင် ထိုင်စောင့်ရင်း သူတို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရတော့မည်။

နာရီတွေက ကြာလှချည့်။ လဝန်းက အနောက်ဘက်သို့ စောင်းသွားသည့်အတွက် အရိပ်များသည် ရှည်လာကြသည်။ လေငြိမ်သွားသဖြင့် ပကတိ တိတိဆိတ်လျက်။ ဇူလီ၏ အသက်ရှူသံ မျှဉ်းမျှဉ်းကို ကြားရသည်။ တော်တော် ဝေးသော တစ်နေရာဆီမှ ခွေးအတစ်အုပ်၏ အူသံသည် သဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာ၏။ မြင်းခွာသံကို ကြားရလို ကြားရငြား နားစွင့်ကြည့်သည့်တိုင် ဘာမျှ မကြားရ။

နောက်ဆုံးတွင် မနက်ခင်း လေပြည်သည် တသုန်သုန် တိုက်စ ပြုလာ၏။ အတန်ကြာလျှင် လေသည် အနည်းငယ် ပြင်းလာသည်။ တောင်စောင်းတွင် ရှိသည့် ကိုင်းပင်များသည် လေအသုတ်တွင် ယိမ်းထိုးလျက် ရှိကြ၏။ ကျောက်ခဲလုံး ကလေးများသည် တောင်စောင်းအတိုင်း အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားကြသည်။

လရောင်လည်း ကွယ်၍ ကြယ်ရောင်တို့လည်း ပြယ်လေပြီ။ အိမ်ရှင်မသည် တံမြက်စည်းဖြင့် ဖုန်တို့ကို သုတ်လှည်းကျင်း လိုက်သကဲ့သို့ အရက်သည် အမှောင်ကို

လှည်းပစ်လိုက်၏။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် လဲ့လဲ့မှုန်မှုန် အရုဏ်သည် လင်းစပြုပြီ။ အရုဏ် နောက်ခံ တောင်ကြောထိပ်ပေါ်၌ မည်းမည်း သဏ္ဌာန် လူရိပ်တစ်ခု လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသဏ္ဌာန်သည် ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် တောင်စောင်းအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

အက်ရှ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိုသဏ္ဌာန်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ တောင်စောင်းတစ်ဝက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ်သည် သတိရသွားကာ ရုတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ မြင်နေရသည်က တစ်ယောက်တည်း။ ဘူတား တစ်ယောက်တည်း။ အနီးသို့ ရောက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အဝတ်တွင် သွေးကွက်တို့ စွန်းထင်းလျက်။

ဘူတားက မောပန်း နွမ်းနယ်စွာဖြင့်

‘နှစ်ယောက်စလုံး ကျသွားပြီ သခင်ဆပ်’

ဘူတားသည် ဤတစ်ခွန်းမျှသာ ပြောနိုင်ကာ ကိုင်းတောထဲတွင် လဲ့အိပ်ချလိုက်၏။ ခွင့်ပန်သည့် စကားလေးကိုမျှ မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ပေါ် စွန်းနေသည့် သွေးများမှာ သူ့သွေးမဟုတ်။ သူ ရောက်သည့်အခါတွင် ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့ မရှိတော့ပြီ။

‘ကြည့်ရတာတော့ ဒီကောင်တွေက ကျောက်ဆောင်ကို အနောက်ဘက်က ပန်းတက်ပြီး အလစ်မှာ ဝင်ချဟန် တူတယ်။ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲမှာ သတ်ကြ ပုတ်ကြတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သူတို့မြင်းတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ သေကုန်ပြီ။ ရန်သူတွေဘက်ကလည်း တော်တော်များများ ကျပုံရတယ်။ ကျောက်နံရံကြားထဲမှာ သွေးတွေဟာ ချင်းချင်းနီနေတာပဲ။ ကျည်ဆန် အခွံတွေလည်း ပွစာ ကြံနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ဟိုကောင်တွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့ဘက်က ကျတဲ့ အလောင်းတွေကို ကောက်ပြီး ပြန်သွားကြပြီ။ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲ ဝင်တဲ့ လမ်းကို စောင့်ဖို့ လူလေးယောက်ပဲ ချန်ထားခဲ့တယ်’

သစ်တို့ခွံလို ညိုမောင်း၍ ပပ်ကြားအက်ရာတို့ ထင်သည့် ဘူတား၏ မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သန်းသွား၏။

‘အဲဒီကောင် လေးယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဓါးနှင့် ထိုးသတ်ခဲ့ပြီလေ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ လုံခြုံလှပြီဆိုပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တာ။ အသံတောင် မထွက်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ထင်တာက ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးယောက်စလုံး သေပြီး မဟာဒေဝီ တစ်ယောက်တည်း တောတွေ တောင်တွေထဲကို ထွက်ပြေးပြီလို့ ထင်သွားကြပုံ ရတယ်။

‘အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့ပဲ သခင်ဆပ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာ ဆာဂျီဆပ်ရယ်၊ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရယ်၊ မန်နီလားလ်ရယ်တို့ကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ဘယ့်နယ်လုပ် ပစ်ထားရက်နိုင်မလဲ သခင်ဆပ်။ အလောင်းတွေကို ခွေးအတွေ ဘာတွေ ဆွဲကုန်မှာပေါ့။

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော် သူတို့ အလောင်းတွေကို ချောင်းဘေးနားက တဲပျက် တစ်လုံးထဲကို သယ်သွားရတယ်။ အဲဒီရောက်တော့မှ တဲအမိုးက သက်ငယ်တွေကို ဖျက်၊ သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကို ကျွန်တော့် ယမ်းအိတ်ထဲက ယမ်းမှုန့်တွေ ဖြူး၊ အပေါ်က သစ်ကိုင်းတို သစ်ကိုင်းစတွေကို ပုံပြီး မီးရှို့ပစ်ခဲ့တယ်’

ဘူတားက သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်၏။

‘သက်ငယ်တွေက ဆွေးနေတော့ မြန်မြန် လောင်ပါတယ်။ သူတို့ပြာတွေဟာ လေတိုက်ရင် အနားက ချောင်းထဲကို လွင့်ပါသွားပြီး ပင်လယ်ကို ရောက်မှာပါ သခင်ဆပ်’

ဘူတားသည် ညှိုးငယ်နေသည့် အက်ရှ် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်သောက ရောက်မနေပါနှင့်တော့လေ။ ဘုရားကို ယုံတဲ့ လူတွေအဖို့ သေခြင်းဆိုတာ ဘာမှ ပြောလောက်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။

အသေးအဖွဲ့ကလေးပါ။ မွေးဖွားခြင်းနှင့် ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း ဆိုတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးထဲမှာ သေခြင်း ဆိုတာ ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်နားတဲ့ နေရာကလေး တစ်ခုပါ။ ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ သံသရာ ခရီးရှည်ကြီးကို လာခဲ့ကြရပြီး နောက်ဆုံးတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြရမှာပါ။ ဒီတော့ ခု သူတို့သုံးယောက် သေသွားတယ်ဆိုတာဟာလည်း အဲဒီ ခရီးရှည်ကြီးထဲမှာ ခရီးတစ်ထောက် နားတဲ့ သဘောပါပဲ။ ခုလောက်ဆိုရင် တခြား ဘဝတစ်ခုကို ရောက်ပြီး ခရီး ဆက်ချင် ဆက်နေကြတော့မယ်’

အက်ရှ်က စကား တစ်လုံးမျှ မပြော။ ဘူတားက သက်ပြင်းချ၏။ ဆာဂျီက သူ သံယောဇဉ်ကြီးသည် မဟုတ်လော။

သူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ တစ်ညလုံး လျှောက်ခဲ့ရသည့် ခရီး။ လူငယ် တစ်ယောက်ပင်လျှင် သည်မျှ ခရီးကြမ်းကြီးကို မခံနိုင်။ သည်နေရာတွင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်လွှဲအိပ်ကာ အမော ဖြေလိုက်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်သေး။

အားလုံး အဆင်ပြေ ချောမောသည်ဆိုလျှင် မိမိတို့တစ်သိုက်သည် ဘေးကင်းရာ လုံခြုံရာသို့ ရောက်နေကြတော့မည်။ သို့ရာတွင် အဆင် မပြေလှ။ သူတို့ အစောင့်တွေကို သတ်ပစ်ခဲ့သဖြင့် မကြာမီ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာကြဦးမည်မှာ သေချာသည်။

ဘူတားသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကဲ သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခရီး ဆက်ကြရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဆပ်တို့က ခြေကျင်သွားမယ်၊ မဟာဒေဝီကိုတော့ မြင်းပေါ်ကို တင်ရလိမ့်မယ်’

အက်ရှ်က မည်သို့မျှ မပြော။ ချာခနဲ လှည့်ကာ အောက်သို့ ဆင်း၏။ ခဏကြာလျှင် ပြုထွက်စ အလင်းရောင်တွင် သူတို့သည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အခန်း ၄၄

နောက်ဆုံးတွင် မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာသူမှာ ဇူလီ မဟုတ်။ ဘူတား ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကို ဆွဲ၍ ပြန်လာကြသည့်အခါတွင် ဇူလီသည် အိပ်ရာမှ နိုးနေလေပြီ။ သွေးတို့ စွန်းပေနေသည့် ဘူတား၏ အဝတ်အစားများနှင့် ချုံးကျဟောက်ပက်နေသည့် အက်ရှ်၏ မျက်နှာတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေကို ဇူလီ သိလိုက်ပြီ။ မနေ့ညက အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခဲ့သဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် သွေးရောင် လျှမ်းလာသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည့်အခါ၌ ပြန်၍ ဖျော့တော့သွားလေပြီ။

သို့ရာတွင် ဇူလီသည် သူတို့ကို ဘာမျှ မမေး။ ဇူလီက သူတို့ကို စားစရာ ကျွေးမည် ပြင်သည့်တိုင် ဘူတားက စားရန် အချိန် မရှိကြောင်း၊ နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာနိုင်ကြောင်း၊ သည်နေရာမှ အမြန် ထွက်ခွာသွားမှ ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

ဘူတားက ကုန်းနီးအိတ်ကို ပန်းပေါ်တွင် ထပ်လိုက်သည်။ ဇူလီက သလင်းကျောက်ပြင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်ကာ တစ်ဖက် တောင်စောင်းတွင် လံထားသည့် မြင်းကလေးဆီသို့ လိုက်လာသည်။ ကုန်းနီးတင်ပြီး၍ မြင်းပေါ်သို့ တက်ရန် ပြောသည့်အခါတွင် ဇူလီက ငြင်း၏။

ဘူတား မောပန်း နွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးတွင်စေလိုလျှင် သူ့ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်သင့်ကြောင်း၊ မိမိမှာမူ ကောင်းစွာ အနားရပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် လမ်းလျှောက် နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ဘူတားကလည်း ငြင်းခုံမနေတော့။ ဇူလီ ပြောသည့်စကားက အမှန်။ သူ့စကားကို ငြင်းနေလျှင် အချိန်ကုန်တော့မည်။ မောလည်း မောလှပြီ။ မိမိအိပ်ပျော်သွားခြင်း ရှိ မရှိကို စောင့်ကြည့်စေလိုကြောင်း၊ မိမိ အိပ်ပျော်နေပါက မြင်းက ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားလျှင် မျက်စိလည် လမ်းမှားမည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်း၊ မဟာဒေဝီသည် သူ့ဘေးမှ လိုက်လာသင့်ကြောင်း၊ ကုန်းအတက်များတွင် ဝမ်းပတ်ကြိုးကို ဆွဲ၍ လိုက်စေလိုကြောင်း ဖြင့်သာ ပြောသည်။

အက်ရှ်ကမူ နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာမည်ကို သူ့လောက်စိုးရိမ်ခြင်း မရှိ။ ယခုအချိန်တွင် မိမိတို့သည် ရန်သူနှင့် အတော် ဝေးနေလေပြီ။ ရန်သူသည် လမ်းလည်း မသိ။ ထိုအထဲတွင် မိမိတို့၏ ခြေရာများကို လိုက်၍ ခံနေရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူသည် နောက်မှ မြန်မြန်လိုက်မလာနိုင်ဟု ယူဆသည်။

သို့ရာတွင် ဘူတားကမူ ဤသို့ မယူဆ။ ရန်သူသည် ဒေါသထွက်နေပြီ။ ထို့ပြင် သူတို့မှာ အနားရပြီး အစာရေစာ ဝလင်ပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိတို့မှာမူ တစ်ယောက်က မိန်းမဆောင်ထဲတွင် နှစ်ရှည်လများ နေလာခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် အဘိုးအို။

မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်သေခဲ့သည့် နေရာတွင် လင်းတတို့ စွန့်ရဲတို့ ပျံ့ဝဲနေကြသည်ကို အဝေးက မြင်နိုင်မည်။ ထိုနေရာသည် သူတို့မနေညက ပုန်းခဲ့သည့် ကျောက်ဆောင်နှင့် ဘာမျှ မဝေး။ ဤသည်တို့ကို မြင်လျှင် ရန်သူသည် ထိုနေရာသို့ လာမည် မုချဟု တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘူတားသည် ခပ်သုတ်သုတ်သွားရန် လောဆော်သည်။ နေ တော်တော် ပြင်းလာသည့်အခါတွင် သူ နားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီကို မြင်းပေါ်သို့ တင်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ နေမွန်းတည့်ချိန်အရောက်တွင် အစာ စားကြပြီး ဘူတားက တစ်ရေးတစ်မော အိပ်သည်။

နားပြီးလျှင် ခရီး ဆက်ပြန်သည်။ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်တိုင်း နောက်က ရန်သူများ လိုက်လာခြင်း ရှိ မရှိ ကြည့်၏။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ကြေးသားကဲ့သို့ ကြည်လင်တောက်ပြောင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင် တစ်နေရာတွင် မည်းမည်းအစက်များကို တွေ့ရ၏။ သေချာစွာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လင်းတများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူတွေ ရောက်လာသဖြင့် အသေကောင်ကို ထိုးသုတ်နေကြရာမှ ပျံတက်လာခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

‘မြင်းသေကိုတော့ တွေ့သွားပြီ ထင်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မြင်းတစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့ ဒီလောက် ခရီးဝေးဝေး မရောက်နိုင်သေးဘူး ဆိုတာ သူတို့သိမှာပဲ။ သူတို့အချင်းချင်း စကားများပြီး ဟိုလိုက်ရ မလိုလို သည်လိုက်ရ မလိုလို ငြင်းခုံနေကြပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ’

သူ ထင်သည့်အတိုင်း ရန်သူများသည် အချင်းချင်း စကားများနေကြပုံ ရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာသည့် ရန်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကို တစ်နေ့လုံး မမြင်ရ။ ညရောက်သည့်အခါတွင်မူ ဘူတား တစ်ခါက စခန်းချခဲ့သည့် စိမ်းလန်းသည့် တောင်ကြားကလေးသို့ ရောက်ကြသည်။ ဘူတားသည် ထိုနေရာတွင် စိတ်ချ လက်ချ မီးဖိုကာ ချာပါတီ လုပ်သည်။ သွေးတွေ စွန်းပေလာသည့် အဝတ်များကို လျှော်၍ လှန်းထားသည်။

ထိုနေ့ညက သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပင်ပန်းနေသဖြင့် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ကြ။ ရေအိုင်အစပ်တွင် တောဝက်ခြေရာများ တွေ့သဖြင့် ဘူတားနှင့် အက်ရှ်တို့သည် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြရသည်။

လင်းရောင် ပျံ့လာသည်နှင့် သူတို့တစ်သိုက် ခရီးဆက်ကြ၏။ ယနေ့တွင်မူ အေးအေးဆေးဆေး။ နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာခြင်း ရှိ မရှိကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်စရာ မလိုတော့။ နေပူကျဲကျဲတွင် မနားတမ်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည်တွင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး မောပန်းနေကြလေပြီ။

ထိုညက ဘူတားသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ ဇူလီမှာလည်း တစ်နေကုန် မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အက်ရှ်လည်း အထိုက်အလျောက် အိပ်ပျော်သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်ကြောင့် လန့်နိုးလာ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဉာဏ်ကျယ်ကြီး အကြောင်းကို မက်ခြင်း မဟုတ်။ ရှူရှီလာကို မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြန်၍ အိပ်လိုက်တိုင်း ရှူရှီလာကိုသာ မြင်မက်နေသည်။ ရှူရှီလာက ရွှေရောင်နှင့် ကြက်သွေးရောင် ရောသော မင်္ဂလာ သတို့သမီး ဝတ်စုံကို ဝတ်လျက်။ မျက်ရည်လည်ရုံဖြင့် သူ့ကို မသတ်ရန် တောင်းပန်နေသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်က သူ တောင်းပန်သံကို နားမထောင်။ ခြောက်လုံးပြူးကို မြှောက်ကာ ပစ်လိုက်သည်။ ချစ်စရာ

မျက်နှာ လှလှကလေးသည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ပြီးယောင်သန်းလျက်။ ဤတွင် အက်ရှ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ့်နယ့် လုပ်မလဲ’ ဟု အက်ရှ် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တွေးသည်။ သူ့ကြောင့် ဆာရီ သေခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် ရှူရှီလာ၏ တစ္ဆေက မကြာခဏ လာ၍ ခြောက်လှန့်နေပြန်ပြီ။

ဘူတားသည် ဉာဏ်ကျယ်ကြီးကို သနား၍ သတ်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ မိမိသည်လည်း ရှူရှီလာကို သနား၍ သတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှူရှီလာသည် တိရစ္ဆာန် မဟုတ်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မီးပုံထဲသို့ ခုန်းဆင်းရန် သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မွန်မြတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မိမိသည် ရှူရှီလာ၏ ဆန္ဒကို တားဆီး နှောင့်ယှက်ခြင်း ပြုခဲ့ပါပေကော။

မိမိသည် ရှူရှီလာ၏ ယုံကြည်မှု၊ ရှူရှီလာ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခဲ့မိပြီ။ မိမိသည်လည်း ခရစ်ယာန် မဟုတ်လော။ ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး ပြက္ခဒိန်တို့တွင် မိမိတို့၏ ယုံကြည်မှုအတွက် ကားစင် တက်ကာ မီးရှို့အသတ်ခံခဲ့ကြသည့် သူတော်စင်တို့၏ အမည်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည် မဟုတ်လော။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ မှားတယ်၊ သူ့ကို မကယ်နိုင်ဘူးထားဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်ရမှာလဲ’ ဟု တွေးနေမိသည်။ သို့ရာတွင် ပြီးဆုံးခဲ့သည့် အမှုသည် ပြီးခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ်သည် ထိုကိစ္စကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ဖျက် ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဟိုလိုမ့် သည်လိုမ့်ဖြင့် အက်ရှ်သည် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်ထဲတွင် မိမိကို မသတ်ရန် တောင်းပန်လျက်ရှိသည့် ရှူရှီလာ၏ ပုံသည် ပြန်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဪ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလိုက်သည့် ည။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တစ်ပြုတွင်မူ သူတို့သုံးယောက်သည် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်မိကြလေပြီ။ နောက် သုံးရက် ကြာသည့် အချိန်တွင်မူ အက်ရှ်နှင့် ဘူတားတို့သည် ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ ရောက်နေကြပြီ။ သို့ရာတွင် ဇူလီမှာမူ သူတို့နှင့်အတူ ပါမလာ။ တောထဲတွင် သူတို့အိပ်ခဲ့ရသည့် နောက်ဆုံးညက ဘူတားသည် ဇူလီ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် သူ့အကြံကို အက်ရှ်အား တင်ပြသည်။

ဘူတား၏ အကြံမှာ...

မိမိသည် ပြန်ရောက်လျှင် တွေ့ရမည့် အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ၌ မဟာဒေဝီ၏ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ပြုလျှင် မသင့်ဟု ယူဆကြောင်း၊ မိမိတို့အမျိုးသည် အစွဲအလမ်းကြီးသည့် အမျိုးဖြစ်ရာ လင်ယောက်ျားသေလျှင် ဆတ္တီးလုပ်သည့် ထုံးစံကို ယခုတိုင် တိတ်တဆိတ် လက်ခံနေကြသေးကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ဆတ္တီး မလုပ်ဘဲ ထွက်ပြေးလာသည်ကို သိသွားလျှင် လူအများက ရှုတ်ချ ပြစ်တင်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူသီးသူတို့ကလည်း မုဆိုးမ ဆိုလျှင် ကျွန်လောက်သာ သဘောထားကြကြောင်း...။

ထိုမျှမက ဆာဂျီ သေခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်မှန်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောရန် မသင့်ဟု ယူဆကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်ကာ မဟာဒေဝီများကို ခိုးယူရန် ကြံစည်ခဲ့သည့်ပြင် မဟာရာဇာ၏ အမှုထမ်းများအား ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်း၊ နောက်မှ လိုက်လာသော အစောင့်များကို သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် မိမိတို့ အပြုအမူသည် ရာဇဝတ် မကင်းသည့် အပြုအမူ ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း...။

‘သခင်ဆပ်ရဲ့ သဘောကတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ တရားရုံးရောက်ပြီး ထောင်ကျ မခံချင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ခုလို သတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ လူသတ်မှုနှင့် အစွဲခံရပြီး ကြိုးစင်ကိုလည်း တက်ရဦးမယ်၊ ကြိုးစင် မတက်ရရင်တောင်မှ ထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး သွားနေရတော့မယ်။’

‘ဘိသော ပြည်နယ်ကတော့ သူတို့ကိစ္စတွေပါ ပေါ်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်လို့ ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တွေကိုတော့ တိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်သတ်ဖို့လောက်ပဲ ကြိုးစားကြမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တွေ သိသွားရင် တရားဥပဒေကို ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျင့်သုံးရသလား၊ အစောင့်တွေကို သတ်ပစ်ခဲ့ရသလားဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်ပေးမှာ သေချာတယ်။’

‘အပြစ်က လွတ်လာရင်လည်း ဘိသောပြည်နယ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ရက်တောင် အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လွတ်တဲ့ နေ့မှာ သတ်ပစ်မှာပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှန်း သိသွားတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို မေ့လည်း မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွင့်လည်း လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့’

‘ကျွန်တော်တို့ကို မသိပေမဲ့ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကိုတော့ သူတို့ သိနေကြတယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ သိနေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို သိတာက ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သား အနေနှင့် သိတာ၊ ဒီတော့ သူတို့နှင့် ကြုံရာပါ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသူတွေဟာလည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သားလို့ပဲ အောက်မေ့မှာပေါ့၊ အမွှာဒဗတ် အင်ဂရေစီတပ်မှာ ရှိတဲ့ သခင်ဆပ်ဟာ သူတို့ မဟာဒေဝီ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်မယ်လို့ သူတို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ပြီးတော့ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်ဆိုတာလည်း အဝေးကြီးဆိုတော့ သွားပြီး လက်စားချေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အဲဒီကို သွားပြီး တိုက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်တို့ ကျွန်တော်တို့ မဟာဒေဝီငယ်တို့မှာ ဘာအင်အားမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ မဟာဒေဝီ ဆိုတာလည်း သူပြည်နယ်ကို ရောက်မှ အား ရှိမှာ၊ ဒီမှာ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘သူနယ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာလိမ့်ဦးမယ်၊ သိသွားလို့ ပုလိပ်ဘက်က စုံစမ်းတာတို့ ဘာတို့ လုပ်နေရင် တော်တော်ကို ကြာမှာ၊ ဥပဒေဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းမှ လုပ်ရားတဲ့ အရာမျိုး ခင်ဗျ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း တရားစွဲ၊ သူ့အမည်ကိုလည်း သိသွားရင် သူလည်း သက်သေထဲမှာ ပါမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တင် မကဘူး၊ မဟာဒေဝီပါ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်မှာ၊ စဉ်းစားပါ သခင်ဆပ်’

‘စဉ်းစားပါတယ်ဗျာ’ ဟု အက်ရှ်က ခပ်လေးလေး ပြော၏။

ယခုကိစ္စကို ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ သိလျှင် သူတို့ ကြိုတင် သိပါလျက် မတားဆီးခဲ့မိသည့်အတွက် တာဝန်ရှိသည့်တိုင် မိမိတို့ အပေါ်တွင် အညှာပေးမည်မဟုတ်။ သူတို့အား လူသတ်မှု၊ သွေးဆောင် ဖြားယောင်းမှုတို့ဖြင့် တရားစွဲမည်မှာ သေချာသည်။

ဘိသော အမတ်ချုပ် အနေဖြင့် မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာသည် သူ့ဆန္ဒအလျောက် မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို မည်သူကမျှ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဘေးမှ အတင်း တားကြသော်လည်း နားမထောင်ကြောင်း စသဖြင့် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များထံတွင် ထုချေမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ထုချေသည်ဆိုလျှင် ထုချေချက်သည် ယုတ္တိလည်း ရှိသည်သာ။

နောက်ဆုံး၌ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များသည် ဘိသောပြည်နယ်အား ဒဏ်ငွေ တပ်ရုံသာ ရှိမည်။ ဘိသော ပြည်နယ်ကလည်း နယ်သူ နယ်သားများကို အခွန် တိုးကောက်ပြီး ဒဏ်ငွေ ဆောင်လိုက်ရုံမျှသာ ရှိမည်။

မဟာရာဇာ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသည့် မဟာရာဇာမှာ အရွယ် မရောက်သေးသည့် အလျောက် နိုင်ငံရေးဌာနသည် အမတ်ချုပ်ကြီးအား ဥပဒေ ချိုးဖောက်သည့် အတွက် အပြစ်တင်မည်။ ထို့နောက် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယစစ်တပ်များကို

နယ်မြေပေါ်တွင် ကာလ အတန်ကြာသည်အထိ စခန်းချထားမည်။ ဘိသော ပြည်နယ်ကို အရေးယူလျှင် ထိုထက် ဘာမျှ မပိုနိုင်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်နှင့် ဘူတားတို့ကိုကား ထိုမျှနှင့် ပြီးမည်မဟုတ်။ ဇူလီကိုလည်း ထိုမျှနှင့် ပြီးမည် မဟုတ်။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ သိသွားလျှင် ဇူလီ၏ အခြေအနေသည် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

ဟော်အမှုထမ်း အမျိုးသားတစ်ယောက် အယောင်ဆောင်ကာ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့သည် ဆိုသည့်အချက်ကို သိသွားလျှင် မိမိနှင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ် မတော်သည့် ယောက်ျားများနှင့်အတူ ထွက်ပြေးခဲ့ကာ တောထဲ တောင်ထဲတွင် ညပေါင်းများစွာ အိပ်ခဲ့သည့် အချက်ကို သိကြလျှင် ဇူလီ၏ အခြေအနေသည် မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

သတ္တိကောင်းသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ဟု ချီးကျူးကာ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း သနားကြမည်လော။ သို့မဟုတ်လျှင် မိမိနှင့် မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသည့် သခင်ဆပ် တစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ပြေးသည့် အရှက်နည်းသော မိန်းမဟု ပြောကြမည်လော။

အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်လောက်က သူ့ကို ဘိသော စော်ဘွားနှင့် စုလျားရစ်ပတ် ထိမ်းမြားခြင်းပြုရန် လိုက်ပို့ခဲ့သော အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် လိုက်ပြေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မသိဘဲနှင့် နေမည် မဟုတ်။

ထိုအခါတွင် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် မဟာဒေဝီတို့သည် နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြသည် ဆိုသည့် သတင်းများ ထွက်လာကာ မေးငေါ့ကြဦးမည်။ နှာခေါင်း ရှုံ့ကြဦးမည်။

အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးတွင် ‘ရွံ့မှန်း စက်ဆုပ်စရာ’ ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအခါတွင် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်သည် ဘိသော မဟာဒေဝီတို့ ဆတ္တီး လုပ်မည့် ကိစ္စကို အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ရသနည်းဟု မေးလာလျှင် မည်သို့ ဖြေမည်နည်း။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိသည် တပ်မှူးထံသို့ လည်းကောင်း၊ အရေးပိုင်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်ဝန်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးဝန်ထောက်ထံသို့ လည်းကောင်း အဘယ်ကြောင့် ကြွေးနန်းတို၊ ကြွေးနန်းရှည်တွေ ရိုက်ခဲ့ပါသနည်း။ ဘိသောသို့ အဘယ်ကြောင့် ရုပ်ဖျက် ထွက်သွားခဲ့ပါသနည်း။ မဟာဒေဝီကို လိုက်ဖမ်းရန် လာသူများကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ခဲ့ပါသနည်း။ ထိုအမေးများကို အက်ရှ် မည်သို့ ဖြေမည်နည်း။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ မှားတယ်’ ဟု အက်ရှ် တွေးသည်။ မိမိ ပြန်လာခြင်းမှာ ထိုကိစ္စများကို ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့ထံ တင်ပြမည်။ ထိုအခါတွင် အာဏာပိုင်တို့က ဆတ္တီးလုပ်သည့် ဘိသောပြည်နယ်ကို အရေးယူမည်ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဘူတား ပြောလိုက်သည့်အခါတွင်မူ တစ်မျိုး။

‘ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား သခင်ဆပ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ် ဘူတား၊ ကျွန်တော်တို့ အမှန်ကို ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ပြောရမှာပဲ။ အဲဒီ လုပ်ဇာတ်ဟာ ယုတ္တိရှိဖို့ လိုတယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မဟာဒေဝီကို ရှင်းပြပြီး သူ့သဘောကိုလည်း မေးမြန်းကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ခင်ဗျားဆရာ ဆာဂျီရယ် တောပစ်သွားကြတယ်၊ သူနှင့် သူ့မြင်းက တောင်စောင်းက လမ်းချော်လို့ သေသွားတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ချော်ကျလို့ ပွန်းပဲ့သွားတယ်၊ သူ့အလောင်းကို ပြန်မသယ်ခိုနိုင်တဲ့အတွက် မီးရှို့ပြီး ချောင်း တစ်ချောင်းထဲကို မျှောပစ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ’

‘ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မဟာဒေဝီ ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ပြောကြမှာလဲ’

အက်ရှ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက်မှ မိမိတို့၏ အစေခံ ဂူးလ်ဘတ်၏ ဇနီး၊ သို့မဟုတ် သူ့သမီး မုဆိုးမ အဖြစ် ဟန်ဆောင်ရန် ပြော၏။

‘မနက်ဖြန် တောထဲက ထွက်လို့ ရွာနားရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာမှာ ထားရစ်ခဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက မြင်းနှင့် တပ်နယ်မြေထဲ သွားပြီး ဂူးလ်ဘတ်ကို ခေါ်ခဲ့၊ ပြီးတော့ မူဆလင် အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ခေါင်းမီးမြို့ တစ်ခုလည်း ရှာခဲ့၊ မမြင်ရတော့ ပိုပြီး ရုပ်ဖျက်လို့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုပြောမလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားကြမယ်၊ ခင်ဗျား ပြန်လာတော့ သူ့ကို ဂူးလ်ဘတ်နှင့် အတူ ဘန်ဂလိုကို ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်ကတော့ ဆာဂျီရဲ့ရွာကို သွားကြတာပေါ့’

‘ပြီးတော့ကော’

‘ဒါကတော့ မဟာဒေဝီ အပေါ်မှာ တည်တယ်လေ၊ သူ့ ညီမတော်ကိုတော့ တော်တော် ချစ်တာပဲ၊ တကယ်လို့ သူက သူ့ညီမတော် သေတဲ့အကြောင်း၊ ဆတ္တီးလုပ်တဲ့အကြောင်းကို မပြောချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ သူ့ညီမတော် ဆတ္တီးလုပ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’

ဘူတားက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း မိန်းမတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ အလွန်ခက်ကြောင်း၊ သူ ဘာလုပ်မည် မလုပ်မည်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင် မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ယခု မဟာဒေဝီကမူ အသိဉာဏ် ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ သူ့ညီမတော်ကို မည်မျှ ချစ်သည် ဖြစ်စေ သေပြီးသူကို ပြန်ရှင်လာအောင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

‘ဒီနေ့ တစ်ညတော့ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့လေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သခင်ဆပ်လည်း တစ်မျိုး စဉ်းစားချင် စဉ်းစားလာမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မထင်လှဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက်ရော အန္တရာယ် ရှိတယ် မဟုတ်လား’

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အက်ရှ် သဘောထား မပြောင်း။ မိမိ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်သည် တန်ဖိုးကြီးစွာ ကုန်ကျခဲ့ရပြီ။ ဆာဂျီ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့၏ အသက်များကို ပေးခဲ့ရပြီ။ (ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ဆာဂျီ၏ မြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျ် တို့၏ အသက်များကို ထည့်မတွက်သေး။) ဘိသော ပြည်နယ်သားများ၏ အသက်များကို ပေးခဲ့ရပြီ။

ယခုတစ်ဖန် ဇူလီအဖို့ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်ရအောင် ဖြစ်ရဦးမည့် အပြင် ဘူတားမှာလည်း ထောင်ထဲတွင် တစ်သက်လုံး နေရဦးတော့မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်မှာလည်း နယ်နှင့်ဒဏ် ပေးခံရဦးတော့မည်။

ဇူလီသည် သူညီမတော်ကို မည်မျှ ချစ်သည်ဆိုစေ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်သင့်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြော၍ မဖြစ်။

အက်ရှ်သည် ဘက်ပေါင်းစုံမှ စဉ်းစားကာ ဇူလီနားဝင်အောင် ပြောရန် အချက်အလက်များ အားလုံးကို စဉ်းစားထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ ထင်သလို ခဲရာခဲဆစ် မပြောလိုက်ရ။ ဇူလီက အလွယ်တကူ လက်ခံကာ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းမီးခြုံ ဝတ်၍ ရုပ်ဖျက်လိုက်ရန်ကိုလည်း လက်ခံလိုက်သည်။ အက်ရှ်က မူဆလင် အမျိုးသမီးဟန်ဆောင်ကာ မိမိ၏ ဘန်ဂလိုနောက်က အစေခံ တန်းလျားတွင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

‘ဘာဖြစ်သလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ၊ ဇူလီဟာ ရာဇကုမ္ဘာရှိ မဟာဒေဝီလို့ နာမည်ခံရုံသာ ရှိတာပါ။ တကယ်ကတော့ အစေခံပဲ မဟုတ်လား’

ဇူလီက သဘောတူလိုက်သဖြင့် ဘူတားလည်း စိတ်အေးသွား၏။ မဟာဒေဝီသည် သတ္တိကောင်းရုံမျှမက စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမများထဲတွင် ရှာမှ ရှားကြောင်းဖြင့် အက်ရှ်ကို နှစ်ယောက်ချင်း ပြောပြသည်။

နယ်စပ်ရှိ မြို့ကလေး တစ်မြို့ အစွန်သို့ ရောက်သည်တွင် ဘူတားသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လုံခြုံရာတွင် ဝှက်ထားခဲ့ပြီးနောက် လိုအပ်သည့် အဝတ်အစားများနှင့် စားစရာ သောက်စရာကို မြင်းဖြင့် သွားဝယ်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ကြမ်းသမား အသွင်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြ၏။

ဇူလီကိုမူ ပို၍ စိတ်ချရအောင် ဆိုကာ အက်ရှ်၏ အစီအမံအတိုင်း ယောက်ျားအသွင်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ဟော်နန်း အမှုထမ်း အဝတ်အစားများ အားလုံးကိုလည်း မီးရှို့ပစ်ခဲ့၏။

ဘူတားသည် သူတို့ကို ရွာများမှ ရှောင်ကွင်း၍ ခေါ်လာခဲ့ရာ ညနေစောင်း လောက်တွင် ကိုင်းပင်များ၊ တောများနှင့် ဆူးချုံများ အကြားမှ ရှေးဟောင်း သင်္ချိုင်း ဂူပျက်ကြီး တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အလွန်ခေါင်သည့်နေရာဖြစ်ပြီး လူသွား လမ်းကလေးမျှပင် မရှိ။ ထိုသင်္ချိုင်း ဂူကြီး ရှိသည်ကိုပင် သိကြဟန် မတူ။

အမိုး ခုံးခုံးကြီးမှာ ကာလကြာ ကတည်းကပင် ပျက်စီး ပြိုကျခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် နံရံများမှာ အကောင်းပကတိ ကျန်သေး၏။ အထဲတွင် မနစ်က ရွာခဲ့သော မိုးရေတို့ ဝပ်လျက် ရှိသဖြင့် ရေအိုင်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေကြ၏။ သင်္ချိုင်းဂူ မုခ်ဦးကြီးများ အောက်တွင် ဖုန်များ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ငှက်မွေးများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခက်လျက် ရှိသည့်တိုင် အေးမြလျက် ရှိ၏။

ဘူတားသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် မြက်တစ်ဆုပ်ကို ပွေကာ အောက်မှ ခင်းလျက် ထိုအပေါ်မှ မြင်းခြံစောင်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ဇူလီအတွက် အိပ်ရာ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိသည် အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်ရန် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့တိုင်အောင် မနက်ဖြန် ညနေမိုးချုပ်မှ ရောက်လာမည် ထင်ကြောင်း၊ မိမိပြန်ရောက်မလာလျှင်လည်း

စိတ်ပူဖို့ မလိုကြောင်း ပြောပြကာ ဘူတားသည် မြင်းကလေးကို ဆွဲ၍ ကိုင်းတောထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ကွင်းစပ်အထိ လိုက်ပို့၏။ ဖုန်မှုန့်တွေ ဝဲနေသည့် ဆည်းဆာ နေခြည်ထဲတွင် ဘူတားတစ်ယောက် မြင်းစီး ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက် သစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက်တို့ အိပ်တန်း တက်သံများဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိ၏။ ခိုတစ်အုပ်ကလည်း ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် တဝဲလည်လည် လုပ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် မြစ်ဘက်သို့ ပျံသွားကြသည်။ ဒေါင်းတစ်ကောင်က တောထဲတွင် တွန်နေသည်။

သို့ရာတွင် သချိုင်း ဂူပျက်ကြီးထဲမှ လှုပ်ရှားမှုဆို၍ ဘာမျှ မတွေ့ရ။ အက်ရှ်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အပေါ်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကို ကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မှ ဇူလီကို မြင်ရ၏။

နံရံတွင် ကပ်လျက် လှေကားတစ်ခု ရှိရာ ဇူလီသည် ထိုလှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇူလီသည် သူ့ကို အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်၏။ သူ့ရုပ်ပုံက ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက်။ သစ်ပင်များ အထက်မှ မြင်နေရသော မြောက်ဘက် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်လျက်။

ဇူလီသည် သူ့ညီမတော်လေး အကြောင်းကိုလည်း တွေးနေဟန် မတူ။ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း စဉ်းစားမိဟန် မရှိ။ မြောက်ဘက်မှ နှင်းဖုံးနေသော ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

အက်ရှ်သည် လှေကားရင်းသို့ အသာလာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီက သူ လာသည်ကို သိဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘိသောတွင် နေခဲ့ရသည့်ကာလများ အတွင်း ဇူလီ

ဘယ်မျှ စိတ်သောက ရောက်ခဲ့ရသည်ကို သူ သတိပြုမိပြန်သည်။ ဇူလီ၏ မျက်နှာသည် ချိုးကျလျက် ရှိ၏။

သူ ချစ်ခဲ့ရသော ဇူလီ၏ ရုပ်ပုံလွှာ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က မြင်ခဲ့ရသော ဇူလီ၏ ရုပ်သွင်။ သူ့အသည်းနှလုံးတွင် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇူလီ၏ ရုပ်ပုံတို့သည် မရှိကြတော့။ ထိုနေရာတွင် လူစိမ်း တစ်ယောက်အသွင် ပေါ်လျက်။ မျက်နှာတို့ ချိုးကျကာ ပိန်ချိုးသွားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်။ မျက်တွင်းတို့ ကျလျက်။ မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်နေသည့်ဟန် ပြူးကျယ်ကျယ်။ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ နှစ်ရှည်လများ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားခြင်း စသည်တို့ကို ခံခဲ့ရသူ တစ်ဦးနယ်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်တို့တွင် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြူနေလေပြီ။

အက်ရှ်သည် နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် အုတ်လှေကားပျက်ကြီးသို့ တက်လာခဲ့ကာ အမိုးခုံးခုံးကြီးကို ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့် စင်္ကြံသို့ လာခဲ့၏။ သူတို့ရှေ့က ကိုင်းတော၊ မြက်တော၊ ချုံတောတို့သည် အမှောင်ရိပ်သန်းလျက်။ ဂူသချိုင်းပျက်ကြီးကလည်း ခပ်မှောင်မှောင်။ သို့ရာတွင် စင်္ကြံပေါ်တွင်မူ နေရောင်သည် ဝင်းပဆဲ။ သစ်ပင် ထိပ်ဖျားသည် အိန္ဒိယ ညနေခင်း၏ ရွှေရောင်ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်။

ဇူလီသည် အဝေးမှ တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေ၏။ အက်ရှ်က နောက်မှရပ်ကာ သူ့ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဇူလီ လန့်သွားသည့်နယ် ဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထား၏။ အက်ရှ်က လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လျက်

‘ဘာလဲ ဇူလီ၊ အစ်ကို့ကို မရိုးမသား ထင်လိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဇူလီ အစ်ကို့ကို မချစ်တော့လို့လား၊ မကြောက်ပါနှင့် ဇူလီ၊ ဇူလီကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပြုပါဘူး’

အက်ရှ်က ဇူလီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်၏။

‘အစ်ကိုကို ကြည့်စမ်း ဇူလီ၊ မှန်မှန်တော့ ပြောနော်၊ လိမ်တော့ မပြောနှင့်၊ ဇူလီ အစ်ကိုကို မချစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘အစ်ကိုကို မချစ်ဖို့ ဇူလီ ကြိုးစားနေတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့...’

ဇူလီ၏ အသံက စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်နေသည့် အသံ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်သည် ပျက်ပြယ်နိုင်သော အချစ်မဟုတ်ကြောင်းကို အက်ရှ် သိ၏။ သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မလုံမလဲဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုအချစ်သည် ပျောက်ကွယ်နေသယောင် ထင်သည်။ နောင်တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်၍ ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည့်တိုင် ယခုမူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူစိမ်းပြင်ပြင်များနယ် ဖြစ်နေကြ၏။

စင်စစ် ဇူလီသာ ပြောင်းလဲသည် မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာ နေခဲ့ကြပြီးနောက်၌ တံတားအောက်တွင် ရေတွေ အများကြီး စီးသွားခဲ့ကြပြီ။ အခြေအနေတွေ အများကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ သည်ထက် ပျော်စရာ ကောင်းသည့် အခြေအနေမျိုး အောက်တွင် ပြန်တွေ့ခဲ့ကြသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခါက ပြတ်တောက်ခဲ့သော ဆက်ထုံးများကို မနည်း ပြန်၍ ဆက်နေကြရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ထို ဆက်ထုံးများကို ပြန်၍ ဆက်နိုင်ဖို့အတွက် အချိန်စောင့်နိုင်သည်။ အချိန်သည် သူတို့ဘက်တွင် ရှိသည်။

အက်ရှ်က ဇူလီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းလိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ လွှတ်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို သိချင်တာ ဒါပါပဲ ဇူလီ၊ ခု အစ်ကို သိချင်တာကို သိရတဲ့အတွက် အစ်ကို ကျေနပ်ပါပြီ။ ခု အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြပြီ၊ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြပြီ ဆိုတာနှင့် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ရ ဆိုင်ရ အစ်ကို မကြောက်တော့ပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ ဇူလီ ယုံပါ၊ တစ်ခါတုန်းက ဇူလီဟာ အစ်ကိုမယား’

‘ဘာ အစ်ကိုမယား ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဆုံးရှုံးခံမယ်လို့ မထင်နှင့်တော့’

‘သူတို့က အစ်ကိုကို ဇူလီနှင့် လက်ထပ်ခွင့် ဘယ်ပေးမလဲ’

ဇူလီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံဖြင့် ပြော၏။

‘ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘိသော ပြည်နယ် အာဏာပိုင်တွေလား၊ သူတို့က အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ’

‘ဘိသောပြည်နယ်က လူတွေကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ လူမျိုးတွေကပါ၊ အယူသီးတဲ့ ဇူလီတို့ အမျိုးတွေကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာလဲ၊ သူတို့က အစ်ကိုတို့ ကိစ္စကို ကြားဝင်ပြီး ဖျက်မယ်လို့ ပြောတာလား၊ မဆိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါ သူတို့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ကိစ္စပါ၊ ဒီကိစ္စဟာ အစ်ကိုနှင့် ဇူလီတို့ နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ ဇူလီရဲ့အဘိုးဟာလည်း ကိုယ်နှင့် အမျိုးချင်း မတူ ဘာသာ အယူချင်း မတူတဲ့ အိန္ဒိယ ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား’

ဇူလီက သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။

‘ဒါက အစ်ကိုတို့ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျုံတွေ အိန္ဒိယပြည်မှာ အာဏာစက် မပြန်သေးမီကလေ၊ အဲဒီတုန်းက ဒေလီမှာ မဂိုမင်း အုပ်ချုပ်နေသေးတယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည်မှာလည်း ရန်ဂျစ်ဆင်း အုပ်ချုပ်နေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဇူလီရဲ့ အဘိုးက အဘွားကို လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်တောင်းပြီး ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက စစ်ဘုရင်၊ စစ်ဘုရင်က စစ်တိုက်ပြီး အနိုင်ရလို့ အဘွားကို သုံးရန် ပစ္စည်း တစ်ခုအနေနှင့် သိမ်းယူခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ အဘွားကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပဲ လိုက်သွားတယ်လို့ ဇူလီ ကြားဖူးတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် သိပ် ချစ်ကြသတဲ့၊ ခုကိစ္စက သူတို့နှင့် မတူဘူးလေ၊ ခေတ်တွေ ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒါမျိုး ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊’

‘ဘာလို့ ပြန်မဖြစ်မှာလဲ၊ အခု ပြန်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြောစမ်း၊ အစ်ကိုကို မယူဖို့ ဇူလီကို ဘယ်သူက တားမှာလဲ၊ ဘယ်သူမှ မတားနိုင်ဘူး၊ ဇူလီဟာ ကျွန်မ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ စေ့ကောင်းရမှ ရောင်းရမယ့် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဇူလီကို ဘယ်သူမှ မတားနိုင်သလို အစ်ကိုကိုလည်း ဘယ်သူမှ မတားနိုင်ဘူး၊’

သို့ရာတွင် ဇူလီ သဘောမပေါက်၊ သူတို့နှစ်ဦးက ဘာသာအယူချင်းလည်း မတူ၊ လူမျိုးချင်းလည်း မတူ၊ ထိုသို့ မတူသော နှစ်ဦးသည် ပေါင်းစည်းနိုင်ဖွယ် မမြင်။

စင်စစ် အက်ရှ်နှင့် လက်ထပ်မည် ဆိုသည့် အခါတွင် တရားဥပဒေအရ စာချုပ်စာတမ်းတွေ အဆောင်အယောင်တွေ လိုသည် မဟုတ်။ ထိုသို့ တရားဥပဒေတွေ ထုံးစံလေ့တွေအရ လက်ထပ်ခဲ့ရခြင်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိသည် မဟာရာဇာ၏ တကယ့်မယား မဖြစ်ခဲ့။ အမည်ခံ မယားသာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မဟာရာဇာသည် သူ့ကို မျက်လုံးဖြင့်ပင် တစ်ချက်မကြည့်ခဲ့။ အက်ရှ်နှင့်သာ မတွေ့ခဲ့ဖူး ဆိုလျှင် မိမိသည် ယခုတိုင် အပျိုစင် ဘဝတွင် ရှိနေဦးမည်သာ။

စင်စစ်အားဖြင့် အက်ရှ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာအရ လည်းကောင်း၊ နှလုံးသားအရ လည်းကောင်း မိမိ၏ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ သို့ဆိုလျှင် ယခုလို စာချုပ်စာတမ်း အဆောင်အယောင်တွေနှင့် လက်ထပ်ဖို့ လိုသေးသလော။

ဇူလီသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများအား ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းပေးနေသည့် ဝင်လုဆဲ နေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကို မသိဘူး အစ်ကို၊ ဇူလီကို ဘိသောပြည်နယ်မှာ ကပြားမလို့ ပြောနေကြတယ်၊ ဒါတွေကို အစ်ကို မသိဘူး၊’

ဇူလီသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။ အက်ရှ်က သူပဲခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေကို အစ်ကို သိပါတယ်’

‘ဒီလို ပြောနေသံတွေကို အစ်ကိုလည်း ကြားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကာရီကုတ်မှာဆိုရင် ကချေသည် မဟာဒေဝီတောင် ဇူလီကို ဒီလို မခေါ်ဖူးဘူး၊ ခမည်းတော် ကွယ်လွန်သွားမှသာ ဒီလို ခေါ်ရတာ၊ ဒါတောင် ရှေ့တွင် ပြောင်ခေါ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြားတကြား ပြောရုံလောက် ရှိတာ၊ ဘိသောမှာတော့ ဇူလီရှေ့တွင်ပဲ ပြောင်ပြောင် ခေါ်နေကြတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေကဆိုရင် မဟာဒေဝီတွေ ကိုးကွယ် ဝတ်ပြုတဲ့ လက်ချမီးရဲ့ ဝတ်ကျောင်းကိုတောင် ဇူလီကို ဝင်ခွင့်ပြုကြတာ မဟုတ်ဘူး၊’

ဇူလီ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးညှင်းသွား၏။ အက်ရှ်က

‘ဒါတွေကို စိတ်ရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားမနေပါနှင့် အချစ်ရယ်၊ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီပေါ့၊ ကပြားတစ်ယောက် အနေနှင့်ဆိုတော့ ဇူလီရဲ့အမျိုးတွေ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တွေက ဘာပြောမယ် ဆိုတာက ဒီလောက် အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ ဇူလီဟာ ကပြားမတစ်ယောက်၊ အမျိုးလည်း မရှိဘူး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်လို့လည်း မရှိဘူး၊ ဇူလီ အဖို့ ကိုယ့်လင်ဟာ ကိုယ့်ဘုရားပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လင်ယောက်ျားဟာ လက်ထပ်ထားတဲ့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ရမယ်နော်’ ဟု အက်ရှ်က ပြော၏။

ဇူလီက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နေရောင်ကို ကျောပေးလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် မှောင်ကျသွား၏။

‘အစ်ကိုက လက်ထပ်စေချင်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လိုက်ရုံပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဇူလီက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့ အထက် အာဏာပိုင်တွေနှင့် အစ်ကိုတို့ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတွေက ခွင့်ပြုဖို့သာ လိုတာပါ။ ဇူလီက အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ကဲ တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောကြပါဖို့နှင့်တော့၊ နေဝင်တော့မယ်၊ အလင်းရောင်ရှိတုန်း အောက်မှာ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ရဦးမယ်’

ဇူလီသည် သူ့အနားမှ လှစ်ခနဲ ဖြတ်သွားကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ အက်ရှ်ကလည်း မတားတော့။ အက်ရှ်သည် လက်ရန်းပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ အဝေးရှိ တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရှေ့တွင် အတားအဆီး အခက်အခဲတွေ မရေတွက်နိုင်။

အခန်း ၄၅

‘ရှေ့မှာ ငိုအဖို့ တော်တော် သတိထားရမယ်’ ဟု အက်ရှ် တွေးသည်။

မနေ့ညက ဘူတား ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် အက်ရှ်သည် ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးကြည့်သည်။ သူနှင့် ဇူလီတို့သည် ဂူဂျာရတ်နယ်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးကြမည်။ အမွှာဒဗတ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်၍ မဖြစ်။ မီးရထား လမ်းဘေးရှိ နီးရာ ဘူတာရုံကလေးတစ်ခုသို့ အရောက်သွား၊ ထိုမှ ဘုံဘေ ရထားကို စီး၊ အလယ်ပိုင်း အိန္ဒိယ ပန်ဂျပ်ကို ဖြတ်၊ ဣန္ဒြမြစ်ကို ကျော်၊ နောက်ဆုံးတွင် မဒန်းသို့ ရောက်။

လမ်းမှာ ထိုတစ်လမ်းသာ လုပ်စရာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်းကို ရွေး၍ မဖြစ်သေး။ ဘိသောပြည်နယ် အမတ်ချုပ်နှင့် တကွ သူ့လူများသည် သူတို့ကို သည်လမ်းအတိုင်း သွားမည်၊ တခြားလမ်းမရှိဟု တွက်မည် မချ။ သို့ဖြစ်လျှင် သည်လမ်းကို လိုက်၍ မဖြစ်သေး။ မိမိရွေးသော လမ်းသည် မှန်ဖို့လိုသည်။ အရွေးမှားသွားလျှင် မိမိနှင့် ဇူလီတို့သည် နောင်တ ရဖို့ပင် အချိန်ရှိမည် မဟုတ်။

ဇူလီက ညနေစာ စားဖို့ခေါ်နေပြီ။ ထိုအချိန်ထိ အက်ရှ် မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ဇူလီက သချိုင်းဂူပျက်ထောင့် တစ်ထောင့် တစ်နေရာတွင် မီးဖိုကလေး ဖိုထားသည်။ အက်ရှ်သည် မီးသွေးဆိုင်ရှင်၏ အိမ်တွင် ရေးသည့် စာများကို မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။ ဇူလီ အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ကြယ်ရောင်မှုန်မှုန်တိုပ လင်းနေသည့် သချိုင်းဂူပျက်ရှေ့ရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင် စဉ်းစားနေသည်။

ဘိသော ပြည်နယ် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့လူများ သေခဲ့ရသည့်အတွက် လက်စားမချေဘဲ နေမည်မဟုတ်။ မဟာဒေဝီ ဇူလီ၏ စနက်ဖြစ်သည်ဆိုကာ သူ့နောက်ကို လိုက်မည် မုချ။ မဟာဒေဝီနှင့် သူ့ကို ခေါ်သွားသူများ တောထဲ တောင်ထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်၍ သေကြမည်ဟု အထင်ရှိသွားမှသာ လက်လျှော့ကြလိမ့်မည်။

ဘိသောပြည်နယ် အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် သူ့လူများသည် မဟာဒေဝီ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသည့်ကိစ္စတွင် မိမိ လက်ချက် ပါလိမ့်မည်ဟု ထင်မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် မဟာဒေဝီ ဆတ္တီးလုပ်သည့်ကိစ္စတွင် မိမိသည် ဟိုတိုင် သည်တိုင်ဖြင့် ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ်နေသည်ကို ကြားမည်။

ထိုအခါတွင် ထိုသို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်နေသည့် ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် တစ်ခါက ရာဇကုမ္မာရီတို့ကို စောင့်ကြပ် လိုက်ပို့ခဲ့ပြီးနောက် ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့အပေါ်တွင် အသာစီးယူသွားသော စစ်ဗိုလ်ကလေး ဖြစ်ကြောင်းကို သိသွားကြတော့မည်။

ကောင်းပြီ။ ထိုကိစ္စကို ဆက်စပ် မစဉ်းစားမိဘူး ထား။ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မဟာရာဇာကို ဆေးကုရန် အမွှာဒဗတ်ကို ဖြတ်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် ဆေးကုနေစဉ် အတွင်း၌လည်း မန်နီလားလ်ကို နှစ်ခေါက်တိုင်တိုင် အမွှာဒဗတ်သို့ ဆေးအဝယ်လွှတ်သည် မဟုတ်လော။

သို့ဆိုလျှင် မဟာဒေဝီ ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စတွင် အမွှာဒဗတ်သို့ သူလျှို့များ၊ အထောက်တော်များ လွှတ်ကာ စုံစမ်းခိုင်းနိုင်သည်။ မဟာဒေဝီ နောက်သို့ လိုက်ချင်းလိုက်လျှင် အမွှာဒဗတ်သို့ အလျင် လိုက်မည်မှာ သေချာသည်။

အမွှာဒဗတ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မဟာဒေဝီနှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ အဘယ်မျှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့သည် မိမိဘန်ဂလိုတွင် တည်းခိုသွားခဲ့ကြောင်းကို သိမည် အမှန်။ ထိုသို့ သိသွားပြီ ဆိုသည်နှင့် မိမိ အသက်၊ ဇူလီ အသက်နှင့် ဘူတားတို့၏ အသက်အန္တရာယ်သည် ဘာမျှ ဝေးတော့မည် မဟုတ်။

အခက်အခဲတွေက များလှချည်။ ဘိသောပြည်နယ်သည် သည်အတိုင်းနေမည် မဟုတ်။ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်လာလိမ့်မည်။ အမတ်ချုပ်သည် လက်နှေးမည် မဟုတ်။ ယခုပင်လျှင် ကာရီကုတ်သို့ ထွက်မည့် လမ်းမှန်သမျှလောက်ကို ပိတ်ဆို့ပြီးဖြစ်နေတော့မည်။ အချို့ကလည်း ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ဘက်သို့ လိုက်လာကြလောက်ပြီ။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ အကောင်းဆုံးနှင့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကို ရွေးလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိ၏ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်သွားကာ ခပ်တည်တည် ပြန်နေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

အမွှာဒဗတ်သို့ ရောက်လျှင် ဇူလီကို ဂူးလ်ဘတ်နှင့်အတူ မဒန်းသို့ အလျင် လွှတ်မည်။ မိမိနှင့် ဘူတားတို့မူ နောက်ရက် အနည်းငယ် ကြာမှ မြောက်ဘက် ရာဇပုတ် နယ်ဘက်မှ လာသည့်ပုံ မဟုတ်ဘဲ တောင်ဘက် ကာသီယာဝါနယ်မှ လာသည့်ပုံ လုပ်မည်။ ဆာဂျီသေခဲ့ရပုံကိုလည်း အမှန်မပြောဘဲ လုပ်ကြံပြောမှ ဖြစ်မည်။

မိမိနှင့် ဆာဂျီသည် မူလက မြောက်ဘက်သို့ အမဲလိုက် ထွက်ရန် စီစဉ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အစီအစဉ်ပြောင်းကာ တောင်ဘက် ပြည်နယ်များသို့ ထွက်သွား ခဲ့ကြောင်း၊ ရေကြီးနေသော မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရာတွင် ဆာဂျီနှင့် သူမြင်းမှာ

ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း၊ အလောင်းကို ရှာသော်လည်း မတွေ့တော့ကြောင်း၊ ဆာဂျီနှင့် သူ့မြင်းကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အတွက် မိမိမှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘိသောမ မဟာဒေဝီတို့ ဆတ္တီးလုပ်ခံရသည့် ကိစ္စကိုပင် သတိမရတော့ကြောင်း စသည် စသည်...။

သူ့တွင် ခွင့်ရက်တွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။ မူလက ဝေါလီနှင့် အတူတူ ရိုတန်း တောင်ကြားသို့ သွားမည်ဟု တကယ်ပင် စိတ်ကူးရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယခု သွား၍မဖြစ်တော့။ အမွှာဒဗတ်သို့ ပြန်ကာ မဒန်းသို့ အလည်သွားမည့်ဟန် ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ကာ အားအားယားယား ရှိသယောင် တပ်နယ်မြေထဲတွင် လမ်းသလား ပြနေလိုက်မည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် ဘာမျှ အရေးတကြီး မရှိ။ အတိအလင်း လှုပ်ရှားနေသည်ဟု တစ်ဖက်က လူများ ထင်မြင်သွားနိုင်သည် မဟုတ်လော။

မိမိ၏ ဘန်ဂလို အစေခံ တန်းလျားတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်နေခြင်းကိုမူ (သတိပြုမိကြစေဦး) မည်သူကမျှ စိတ်ဝင်စားကြမည် မဟုတ်။ မဟာရာဇာတစ်ဦး၏ သမီးတော် တစ်ဦး၊ ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ဦး၊ မဟာဒေဝီ တစ်ဦးသည် သူ့အစေခံ တစ်ယောက်၏ ဇနီးအသွင်ဖြင့် နေမည်ဟု မည်သူ ထင်ကြမည်နည်း။

ဘိသောမ အထောက်တော်များသည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်ကြမည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို ခြေရာကောက်ကြမည်။ သူ ဣန္ဒြေမပျက် နေသည်ကို မြင်လျှင် မဟာဒေဝီ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည့် ကိစ္စ၌ သူ့လက်ချက်ပါမည်ဟု ထင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ဟုတ်သည်။ ထိုနည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်။ ဇူလီအဖိုလည်း အန္တရာယ် ကင်းသည်။

ဝေါလီကမူ ရိုတန်းတောင်ကြားသို့ သွားရန် သူ့ကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။ သည်တစ်နှစ် မသွားဖြစ်သေးလျှင် နောက်တစ်နှစ် သွားရုံသာ ရှိသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး။

သို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အက်ရှ်သည် သချိုင်း ဂူပျက်အဝတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ လဲလိုက်၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် ရန်သူတို့ သူ့ကို ကျော်မှသာလျှင် ဂူတွင်းသို့ ရောက်လာနိုင်လိမ့်မည်။ ထိုနေ့ညက အက်ရှ်သည် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို မမက်တော့ဘဲ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ဇူလီမှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ဇူလီသည် ထိုညက သုံးကြိမ်မျှ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်။

ပထမ တစ်ကြိမ်တွင် လန့်၍ အော်လိုက်သဖြင့် အက်ရှ်သည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ ဂူထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ အမိုးပျက်ကြီး ကြားမှ လရောင်သည် ဂူထဲတွင် ပြောက်တိပြောက်ကြား ဖြာလျက်။ ဂူနံရံနားတွင် ကပ်၍ ခွေခွေကလေး လိုကာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ငိုနေသော ဇူလီကို တွေ့ရ၏။

‘ရှုရီလာ ညီမလေး၊ မလုပ်နှင့်၊ မလုပ်နှင့်’ ဟု ဇူလီသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် အော်လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်က ဇူလီကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေလိုက်သည်။ ဇူလီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လျက် ရှိ၏။ အက်ရှ်က ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးသည့်အခါတွင်မူ ဇူလီသည် အကြောက်ပြေသွားကာ ထိုနေ့တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။

ဇူလီသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုလိုက်ရသဖြင့် တင်းကျပ်မှုတွေ ပြေလျော့ကျသွားကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ဇူလီမှာ ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ ကိုယ်ကလေးကို အသာအယာ ပွေကာ အသက်ရှူသံ မျှဉ်းမျှဉ်းကို နားထောင်သည်။ ဇူလီ၏ ပခုံးကို စမ်းကြည့်၏။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပိန်ချုံး သွားခဲ့လေပြီ။

ဘိသော အမတ်ချုပ်နှင့် သူလူများသည် ဇူလီကို အစာရေစာမှ ကျွေးပါ၏လော။ သူလက်ထဲတွင် ပွေထားသည့် တစ်ခါက တောင့်တင်းသွယ်လျ နူးညံ့သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ထို ကိုယ် သွယ်သွယ်လျလျ ကလေးပေါ်သို့ သူလက်များ နှုတ်ခမ်းများသည် တစ်ခါက ခပ်ဖွဖွ နမ်းရှုပ် ယုယခွဲကြသည် မဟုတ်လော။

နောက် တစ်နာရီခန့်မျှ အကြာတွင် ဇူလီသည် လန့်နိုးလာပြန်ကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ရှုရှိလာ၏ အမည်ကို အော်ခေါ်ပြန်၏။ လင်းကာနီး၍ ဂူကြီးထဲတွင် လရောင်ကွယ်သွားသည့်အချိန်တွင် ဇူလီသည် နောက်တစ်ကြိမ် လန့်အော်ပြန်သည်။ ထိုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဇူလီသည် သူ ဖက်ထားသည်ကိုပင် မရဘဲ ရန်သူ၏ လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းသည့်နှယ် အကျောက်အကန် ရုန်းနေသည်။

လန့်နိုးလာသည့် အခါတွင်မူ ဇူလီသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်ကာ သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားရန် ပြော၏။ ထိုအခါကျမှ သူတို့ကိုယ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်နေသည့် အချစ်မီးလျှံသည် ပြန်၍ တောက်လာကာ အက်ရှိသည် ဇူလီ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများကို နမ်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လုံခြုံရေးကိုလည်း မတွေးမိတော့။ အနာဂတ်ကိုလည်း မစဉ်းစားမိတော့။ သူတို့ရှေ့တွင် ရှိနေသည့် ပြဿနာ အားလုံးကို မေ့ပျောက်နေသည်။

သို့ရာတွင် သူရင်ခွင်ထဲတွင် ချုံးကျနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးဆီမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်တောင်းဆိုမှုကိုမျှ မတွေ့ရ။ ယခုအချိန်တွင် သူ့ကို ချစ်တင်းနှောမည်ဆိုလျှင် သူ့အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဇူလီသည် အတင်း ငြင်းဆန်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ဆန္ဒကို ဖြေလွှတ်လိုက်၍ ဇူလီ၏ တုံ့ပြန်မှုကို အောင်မြင်စွာ ပြန်လည်ရရှိအောင် ယူနိုင်ခဲ့သည် ဆိုလျှင်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေသည် ယခု ရောက်ရှိနေသည့် အခြေအနေထက် ဆိုးလာပေလိမ့်မည်။

အတားအဆီးတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးပြီ ဆိုသည်နှင့် နောက်ရက်များတွင် သူတို့နှစ်ဦး ခွဲနေဖို့ အခက်အခဲ တွေ့ကြတော့မည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွဲနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အပြင်လူတွေ သံသယ မရှိအောင် နေဖို့ဆိုလျှင် နောက်တစ်ပတ်၊ သို့မဟုတ် ဆယ်ရက်လောက်အထိ ဇူလီအား အစေခံ တန်းလျား တစ်ခုခုထဲတွင် ထားရမည်။ သို့ထားလျှင် သူကလည်း ဇူလီဆီသို့ သွားနေ၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ပွန်းတတီးနေသည်ကို မြင်သွားသည်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုနည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆ၏။ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် ဒုက္ခ သုက္ခတွေကို တွေ့ပြီးသည့် နောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးအဖို့ ချစ်စရာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဇူလီသည် အိပ်ပျော်သွား၏။ အက်ရှိသည်လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဇူလီက နီးလာကာ သူရင်ခွင်ထဲမှ အသာ ရုန်းထလိုက်သည့်အခါတွင်မူ အက်ရှိ နိုးလာသည်။ အရက်ကို ကြိုနေကြသည့် ခိုများ၊ စာဖူးတောင်းများ၊ ကြက်တူရွေးများ၊ ချိုးများ၏ တေးသီသံကို ကြားရ၏။

နေထွက်လာ၍ မနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသည့်အခါတွင် အက်ရှိက မနေ့ညက သူ့စိတ်ကူးကို ပြောပြ၏။ ဇူလီက ဘာမျှ မပြော။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားပုံ ရသည်။ ဇူလီမှာ ယခုတိုင် အကြောက် မပြေသေး။ ပင်ပန်းမှု မပြေသေး။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သင်္ချိုင်းဂူပျက်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှုရှိလာ တစွေခြောက်ခံနေကြရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်တွင် ရှုရှိလာကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်နေကြသော်လည်း ဖျောက်၍ မရနိုင်။ အက်ရှိသည် ရှုရှိလာကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်သော်လည်း မရသည့်အခါတွင် ရှုရှိလာ၏ တစွေသည် သူတို့နောက်သို့

လိုက်လာကာ ကုတ္တိပင်များပေါ်မှ နေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်လေ သလောဟုပင် အက်ရုံ ထင်ချင်လာသည်။

ညဉ့်နက်တော့မှ ဘူတားသည် ဂူးလ်ဘတ်နှင့် အတူ ပြန်ရောက်လာ၏။ မြင်းနှစ်ကောင်လည်း အပိုပါလာသည်။ ဇူလီသည် သူတို့အသံကို ကြားသည့်တိုင် အောက်သို့မဆင်းဘဲ ဂူသချိုင်း အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်နေသည်။ သူတို့သုံးယောက် လွတ်လပ်စွာ တိုင်ပင်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။

ဘူတားကလည်း အက်ရုံ၏ စိတ်ကူးနှင့် နောက်ထပ် အစီအစဉ်ကို လက်ခံသည်။ သူတို့ ဂူးလ်ဘတ်တို့သည် ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီးပြီ။

‘ဒါပေမယ့် အစေခံ တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မုဆိုးမ တစ်ယောက်အဖြစ် အယောင်ဆောင်တာတော့ သိပ် မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံတစ်ခု ရှိတယ်’

ဂူးလ်ဘတ်က ပြောသည်။

ဂူးလ်ဘတ်သည် စိတ်ကူးထားရုံမျှမက အချို့ကို လက်တွေ့ပင် အကောင်အထည် ဖော်နေလေပြီ။ ဂူးလ်ဘတ်က သူ့စိတ်ကူးကို ဘူတားနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်တုန်းက မိမိ၏ တန်းလျားထဲတွင် အရှက်အကြောက် ကြီးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မကြာမီ ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇူလီဘိုင်သည် ထိုအမျိုးသမီးယောင်ဆောင်၍ မိမိ တန်းလျားတွင် နေနိုင်ကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီးကို ခပ်စောစော ပြန်ပို့လိုက်ပြီဖြစ်၍ ထိုအမျိုးသမီးယောင်ဆောင်၍ နေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ထိုနေ့မနက်က ဘန်ဂလိုမှ ထွက်ခွာလာသည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်သည် မြင်းလှည်း တစ်စီးကို ခေါ်ကာ အမျိုးသမီးကို သူ့အမေများ ရှိရာ ရွာသို့ ခေတ္တလိုက်ပို့ပေးကြောင်း၊ ညနေ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများအား ပြောခဲ့သည်။ ညနေ

အန်ဇူလီဘိုင်ကို ခေါ်လာသည့်အခါတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် ခေါင်းမြီးခြံ၍ ပါလာသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မည်သူမှ ခွဲခြား သိနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြန်လွှတ်လိုက်သော အမျိုးသမီးထံမှ သတင်းပေါက်မည်ကိုမူ စိုးရိမ်စရာ မလိုကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီးမှာ စကားနည်းသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည့်ပြင် ပိုက်ဆံလည်း မြီးမြီးမြက်မြက် ပေးထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအမျိုးသမီး ပြန်ရောက်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်သွားလို့ ခေါင်းမြီးခြံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါလာရင် သူလိုပဲ ထင်ကြမှာပဲ၊ ဟောဒီမှာ ဇူလီဘိုင်အတွက်လည်း ကျွန်တော် ဝတ်ရုံတစ်ထည် ယူခဲ့ပြီးပြီ၊ အဟောင်းတော့ အဟောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သန့်ပါတယ်၊ ဟိုအမျိုးသမီး ဝတ်ရုံကို ယူလာတာ၊ နင့်ဝတ်ရုံက ဟောင်းလှပြီ၊ ဈေးထဲက နောက်တစ်ထည် ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒါကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ပြောပြီး ယူလာတာ၊ အတော်ပဲ၊ ဟိုအမျိုးသမီးကလည်း အရပ်မြင့်မြင့်ရယ်၊ ဇူလီဘိုင်ကလည်း အရပ်မြင့်မြင့်လို့ ဘူတားက ပြောတော့ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော့ တန်လျားကို ရောက်သွားရင် ဘယ်သူကမှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မဟာဒေဝီအတွက် စိတ်ချရပါပြီ၊ နေထိုင်မကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားပြောစရာ မရှိဘူး၊ လူမြင်မှာကိုလည်း မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ပြန်သွားတဲ့အခါကျတော့ကော’ ဟု အက်ရုံက မေးသည်။ ဘူတားက

‘ဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ မခက်ပါဘူး၊ ပန်ဂျပ်မှာ ရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီကို အလည်သွားမလို့၊ သခင်ဆပ်က ဒေလီအထိ ဒါမှမဟုတ် လာဟိုးအထိ ခေါ်သွားမယ် ပြောလို့ သခင်ဆပ်နှင့် ထည့်လိုက်တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့၊ ဒါတွေ သူ ကြည့်ပြောပါလိမ့်မယ် သခင်ဆပ်၊ ဒီပထန်က ဦးနှောက်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ ပြောတဲ့

အမျိုးသမီးက သူ့ဆီမှာ တစ်နှစ်လောက်လည်း နေသွားပြီးပြီပဲ၊ ဒါတွေကို မပူပါနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့...'

နောက် မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသည့်အခါတွင်မူ လယ်ကွင်းများကြားမှ နေ၍ အမွှာဒဗတ်နှင့် ခက်ဗရမာ သွား ပေတစ်ရာကြီးဆီသို့ ခပ်သော့သော စီးနေသော မြင်းစီးသမား လေးဦးကို မြင်ရ၏။ ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ တောင်ဘက်သို့ ချိုးလိုက်ကာ မြင်းများကို ဒုန်းစီး သွားကြရသည်။

အမာရှားသို့ မရောက်မီမှာပင် မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်ချက်မှ မနားဘဲ ကြယ်ရောင်အောက်တွင် စီးလာခဲ့ကြရာ လထွက်ချိန်လောက်တွင် မီးတွေ ထိန်ထိန်ဝေနေသော တပ်နယ်မြေကို မြင်နေရလေပြီ။ သစ်ပင်အုပ်အုပ် တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဇက်များကို သတ်လိုက်ကြ၏။

အက်ရှ်က အောက်သို့ဆင်းကာ ဇူလီကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးသည်။ စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။ ပြောသင့်သည့် စကားတို့ကို ပြောခဲ့ကြပြီးလေပြီ။ သူတို့လေးယောက် စလုံးမှာလည်း ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြလေပြီ။ ဂူးလ်ဘတ်က မြင်းကို ဘူတားသို့ လှမ်းပေးကာ အက်ရှ်ကို ဆလမ်းပေးသည်။ ဇူလီက အက်ရှ်၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ခဏကြာလျှင် ဂူးလ်ဘတ်သည် တပ်နယ်မြေ အစွန်ရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာဆီသို့ သွားနေသည်ကို လရောင်အောက်တွင် မြင်ရသည်။ သူတို့အားလုံး တပ်နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ရန်အတွက် မြင်းရထားကလေး တစ်စင်း သွားငှားခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် ငါးရက်ကြာသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ၏ မြင်းဇောင်းမှ မြင်းမတစ်ကောင်ကို စီးကာ ဆာဂျီ၏ မြင်းထိန်း အချို့နှင့် အတူ အမွှာဒဗတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆာဂျီ၏ မြင်းထိန်းကို ကူလူရန်းက ကောင်းစွာ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်၏။ ညနေ ပြန်မည်ပြုသည့်အခါတွင် အက်ရှ်က ဆာဂျီနှင့် အတူ တောပစ်သွားစဉ် ချောင်းတစ်ခုကို

ကူးရာတွင် ဆာဂျီ ရေနစ်ခဲ့ပုံ၊ မိမိက မြင်းနှင့်လိုက်ဆယ်ရာ မိမိမြင်း ဉာဏ်ကျယ်ကြီးလည်း ရေစီးထဲ မျောပါသွား၍ မိမိကိုယ်တိုင် သေဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်လာခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြ၏။ အက်ရှ် ပြောပုံမှ မင်သေလှသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သူပင် တကယ်ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်ဟု နောင်တွင် ဂူးလ်ဘတ်က ပြော၏။

'ဒါလည်း အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်ရတာနှင့် အတူတူပေါ့ သခင်ဆပ်၊ ဒီ အခက်အခဲကို ကျော်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နှင့် ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ပါလဲဆိုတာတွေကို စုံစမ်း မနေကြတော့ဘဲ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံ သွားကြတာပေါ့၊ မဟာဒေဝီကလည်း ဣန္ဒြေရတယ်၊ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေတယ်၊ ဘယ်မှ မထွက်ဘူး၊ တကယ်လည်း နေထိုင်ကောင်းဟန် မတူဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီရောက်တဲ့ ဒုတိယညကျတော့ အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး အော်လိုက်တာ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တောင် လန့်နိုးသွားတာပဲ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း သူမှန်း သိသွားလို့ ရန်သူတွေက လာများ ခေါ်သလားဆိုပြီး ပြေးသွားကြည့်တော့ သူက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ အိပ်မက် မက်ရာက ယောင်ပြီး အော်တာပါလို့ ပြောတယ် ခင်ဗျ'

ဂူးလ်ဘတ်က အက်ရှ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

'ဘာဖြစ်လို့လည်း သခင်ဆပ်၊ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင် အော်ဖူးလို့လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကြိုပြီး အသိပေးထားဖို့ ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်'

အက်ရှ်သည် မပြောမီသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးသည်။ ဟုတ်သည်။ သူပင်လျှင် ရှုရှိလာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသေးလျှင် ဇူလီအဖို့မူ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့။ အက်ရှ်က သူ့အော်သံကြောင့် အခြားအစေခံများ နီး မနီး မေးကြည့်သည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်က

‘ကျွန်တော်နှင့် မာဒူးတို့ နေတဲ့ တဲက ဒီပြင်အစေခံတွေရဲ့ တဲတွေနှင့် နည်းနည်း လှမ်းတယ်လေ၊ ခု မဟာဒေဝီကို ကျွန်တော့် တဲလေ နောက်က တဲထဲမှာ ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် တခြား အစေခံတွေ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွက် ဆေးနည်းနည်း ဝယ်ပြီး ဆေးဖော် တိုက်လိုက်တယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီညကတော့ မဟာဒေဝီ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ လန့်အော်သံတို့ ဘာတို့ မကြားရတော့ဘူး၊ အံ့မယ် သခင်ဆပ်ရေ၊ ဘူတား ပြောတာ တော်တော်မှန်တယ် ခင်ဗျ၊ ခုတလောမှာ သခင်ဆပ်ကို နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ကြည့်ကြလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ သခင်ဆပ်ရေ၊’

ဂူးလ်ဘတ်၏ ပြောဆိုချက်အရ ယမန်နေ့က ဘန်ဂလိုသို့ လူစိမ်းများ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ကြောင်း၊ တစ်ယောက်က အလုပ်ရှိလျှင် အလုပ်လိုချင်၍ လာသည်ဟု ပြောကြောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ ဆေးဝါးနှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများကို လာရောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ သူ့မိန်းမသည် သခင်ဆပ် တစ်ယောက်၏ တပည့်တစ်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ကြားရ၍ ဤတွင် ရှိ မရှိ လာရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ အက်ရှ် သခင်လေး တာသီဝါးနယ်သို့ တောပစ်ထွက်သွားသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ ယခု ပြန်ရောက် မရောက် စသဖြင့် မေးခွန်းတွေ မေးသွားကြောင်း...

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမ လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ် ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ငနဲက သူ လိုချင်တဲ့ အဖြေကို ရသွားပုံ မရဘူး။’

‘ဆေးဝါးနှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးတွေ ရောင်းတဲ့လူကတော့ ဒီနေ့ သခင်ဆပ် ပြန်ရောက်လာတော့ ရောက်လာပြန်တယ် ခင်ဗျ၊ မြင်းထိန်းက သခင်ဆပ်တို့ တစ်တွေ တောပစ်သွားရင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ပြောတော့ သူနားထောင်နေတယ်၊ တော်တော်ကြီး ကြာတော့မှ သူ့ပန်းကလေးကို ကိုင်ပြီး

ဈေးလျှောက် ရောင်းဦးမှ၊ ဒါတွေ နားထောင်နေလို့ ဘာမှ အကျိုးမထူးဘူးလို့ ပြောပြီး ပြန်သွားတယ် ခင်ဗျ။’

‘သခင်ဆပ် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာတာ တွေ့သွားတော့ အတော် ကျေနပ်သွားတယ်၊ နောက်ထပ် လာတော့မယ် မထင်ဘူး၊ မြင်းထိန်းကလည်း သခင်ဆပ်နှင့် ဘူတားတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ပြန်ပါလာတယ်၊ သူတို့နှင့် အတူသွားတဲ့ ဆာဂျီဆပ်တော့ ပြန်လာတာ မတွေ့ဘူးလို့ ခပ်တည်တည် လှိမ့်လိုက်တာကိုး ခင်ဗျ၊ ငနဲ ယုံသွားတာပေါ့’

အက်ရှ်က ခပ်ငေးငေးဖြင့်

‘ဒီလောက်နှင့်တော့ ပြီးသွားမှာ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ အမတ်ချုပ်ရဲ့ လူတွေက ဒီလောက်နှင့်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်လျှော့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊’

ဂူးလ်ဘတ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ကာ ဘန်ဂလိုသို့ လာ၍ စနည်းနာခြင်းဖြင့် ဘာမျှ အကျိုးထူးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် တပ်နယ်မြေထဲတွင် အက်ရှ် သခင်ဆပ်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ဘာမျှ အကျိုးထူးဖွယ် မရှိကြောင်း၊ သခင်ဆပ်မှာ ကပ္ပဲသို့ သွားခြင်း၊ ဧည့်ခံပွဲများသို့ သွားခြင်း စသည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များကိုသာ လုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် သူတို့အဖို့ ဘာမျှ ထူးတော့မည် မထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

‘သခင်ဆပ် အနေနှင့် သွားစရာ ရှိတာကို သွား၊ လုပ်စရာရှိတာကို ခပ်တည်တည် ဆက်လုပ်နေရုံပေါ့၊ ကြာတော့ သခင်ဆပ်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေပြီးငွေသွားကြမှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်း ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်လောက် နေလိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာက နေပြီး ဘုံဘေကို ရထားနှင့် သွားကြတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မဒန်းမှာတင် နေရတော့မှာ သခင်ဆပ်၊ ဒီနေရာကို ပြန်လာရတော့မယ် မထင်ပါဘူး၊’

အက်ရှင်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်၏။ သူ့အတွေးများကမူ ဇူလီထံသို့ ရောက်နေဆဲ။ ဇူလီသည် ဤအစေခံ တန်းလျားကလေးထဲတွင် နောက် လေးငါးဆယ်ရက်ခန့် အောင်းနေရလိမ့်ဦးမည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

အက်ရှင်သည် ဂူးလ်ဘတ် ပြောသည့် အတိုင်း တပ်နယ်မြေထဲတွင် လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို လုပ်ကာ ခပ်တည်တည် သွားလာနေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ကို လူတစ်စု၊ သို့မဟုတ် လူတော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားကာ နောက်မှ လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေကြောင်းကို ပကတိဉာဏ်အရ သိနေသည်။

တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်သည် နောက်မှ ကျားတစ်ကောင် ချောင်းသည်ကို ပကတိဉာဏ်အရ သိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အမှောင်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသည့် လူတစ်ယောက်သည် မိမိအခန်းထဲတွင် လူစိမ်း တစ်ယောက် ချင်းနင်း ဝင်ရောက် နေသည်ကို ပကတိဉာဏ်အရ သိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း မိမိနောက်မှလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က အမြဲတမ်း နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေကြောင်းကို အက်ရှင် အလိုလို သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှင်သည် သူတို့ သင်္ကာရှင်းသွားစေရန်အတွက် သူ့အိပ်ရာကို လသာဆောင်တွင် ထုတ်ကာ နေရာပြောင်း၍ အိပ်ပြလိုက်သည်။ သဘောမှာ မိမိအား ညအချိန်မတော် တစ်နေရာရာသို့ သွားနေသည်ဟု ထင်လျှင် မိမိ ဘယ်မှ မသွားကြောင်းကို နောက်ယောင်ခံသူတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်သွားစေနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီ သေဆုံးခြင်းနှင့် သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်သေဆုံးပြီ ဆိုသည့် သတင်းမှာ တပ်နယ်မြေထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားကာ မိတ်ဆွေများ အားလုံးကပင် ထို့အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုကြ၏။

သို့ဖြင့် အက်ရှင်၏ လုပ်ဇာတ်နှင့် အက်ရှင်၏ သွားလာ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို သံသယ မရှိ ယုံကြည်သွားကြသည့်အခါတွင် ဘိသော ပြည်နယ် အမတ်ချုပ်၏ လူများသည် မိမိတို့ ခြေရာကောက် မှားလေပြီဟု ယူဆသွားကြ၏။

နောက်တစ်ပတ် ရှိသည့်အခါတွင် သခင်ဆပ်နောက်မှ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သူများကို မတွေ့ရတော့ကြောင်းဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်က သတင်းပို့သည်။

ထို့နောက်တွင်မူ မိမိအဖို့ အမွှာဒဗတ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ပြီ။ ထိုပြဿနာကို ရှင်းရသည်မှာ လွယ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် ဇူလီတို့ ကိစ္စကိုမူ မည်သို့ ရှင်းရမည် မသိသေး။

တစ်ခါတုန်းကမူ မိမိနှင့် ဇူလီတို့၏ ကိစ္စသည် ခပ်လွယ်လွယ်မျှသာဟု အောက်မေ့မိခဲ့သည်။ ဇူလီသည်လည်း မဟာရာဇာ လက်မှ လွတ်ပြီ။ ရွှေရီလာကိုလည်း ငဲ့စရာ မလိုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုလို အခြေအနေများ ပြည့်စုံပြီဆိုသည့်အခါတွင်မူ သူ့စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရန် ထင်သလောက် မလွယ်။

ထို့အတူ နယ်ခြားစောင့်တပ် အပေါ်တွင် တွယ်တာနေသည့် သူ့သံယောဇဉ် ကလည်း မပြတ်ချင်။ ဇူလီတို့ကို ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ လိုက်ပို့ခဲ့စဉ်ကမူ မိမိသည် ဇူလီကို ခိုးပြေးမည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယတွင် မနေတော့ဘဲ တိုင်းတစ်ပါး တစ်နေရာရာသို့ သွားတော့မည်။ ဇာရင်တို့တစ်တွေ ဝေါ်လီတို့တစ်တွေနှင့်လည်း တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်တော့။ တပ်မှ အပြစ်ဒဏ် ပေးခံရသည့်အတွက် အိန္ဒိယပြည် အနှံ့အပြားတွင် လျှောက်သွားနေရမည့် အတူတူ ဇူလီနှင့် တစ်နေရာရာသို့ သွားနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု သူ တွက်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုမူ အခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီ။ မဒန်းတွင် ရှိသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းက သူ့ကို အပြစ်ဒဏ် ပေးပြီးပြီဟု ဆိုကာ ပြန်ခေါ်နေပြီ။ မပြန်ချင်ဟု ပြော၍ မရ။ အက်ရှင်သည် သူ့တပ်ရင်းကို အင်မတန် သံယောဇဉ် ကြီးသူ ဖြစ်၏။ တော်တော်တန်တန်

အကြောင်းမျှဖြင့် သူတပ်ရင်းကို မခွဲလို။ ဇူလီအတွက် ထိုတပ်ရင်းနှင့် ခွဲပဆိုလျှင်ပင် မနည်း စဉ်းစားရလိမ့်မည်။

ကောင်းပြီ။ မဒန်းတပ်ရင်းနှင့် မခွဲဘဲ ဇူလီနှင့် လက်ထပ်မည် ဆိုပါစို့။ တစ်နေ့တွင် ဘိသောပြည်နယ်အာဏာပိုင်များသည် ထိုအကြောင်းကို သိသွားကာ ဇူလီကို ရန်ရှာဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဇူလီကို လပ်ထပ်၊ တပ်ရင်းနှင့် ခွဲ၊ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်သည့် နည်းသာ ရှိသည်။ တပ်နှင့်မခွဲလိုလျှင် ဇူလီနှင့် သူတို့ ခပ်ဝေးဝေးနေကြဖို့သာ ရှိသည်။ သည်နှစ်နည်း အနက် မည်သည့်နည်းကို သူ ရွေးရမည်နည်း။

‘ကျွန်တော့် ပြဿနာကတော့ အဲဒါပဲ ခင်ဗျ။ အစ်မကြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး’

အက်ရိက မစ္စက်ဗစ်ကာရီကို ဖွင့်ပြောသည်။ ဂူဂျာရတ်တွင် သူ တိုင်ပင်စရာဆို၍ မစ္စက် ဗစ်ကာရီ တစ်ဦးတည်သာ ရှိ၏။ လူတိုင်းကို လိုက်တိုင်ပင်နေ၍ မဖြစ်။ သူ ဖွင့်၍ တိုင်ပင်သူသည် အိန္ဒိယပြည်ကိုလည်း သူလို ချစ်သူ ဖြစ်မှ၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်သည့် ဉာဏ်ရှိသူလည်း ဖြစ်မှ သူ့အတွက် ကောင်းမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ကဲ့ရဲ့ကြမည်သာ။

ထို့ကြောင့် အက်ရိသည် မစ္စက်ဗစ်ကာရီကို ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် မစ္စက် ဗစ်ကာရီသည် သူ့ကို ပြစ်တင်ခြင်းလည်း မပြု။ ချီးမွမ်းစကားလည်း မဆို။ ဟိန္ဒူ မုဆိုးမ တစ်ဦးအား လက်ထပ်သည့်အတွက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ မိမိတို့နှစ်ယောက် တရားဝင် လက်ထပ်ဖို့မလိုဟူသော ဇူလီ၏ အယူအဆကိုလည်း ပြစ်တင်ခြင်း မပြု။

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး အထင်အရှား နေကြတယ်ဆိုရင် သူ့အသက်ကို ရန်ရှာကြမှာ အစ်မကြီး’ ဟု အက်ရိက ပြောသည်။

‘သူတွင် မကဘူး၊ မင်းကိုပါ ရန်ရှာကြမှာပေါ့၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဒီလိုသတင်းမျိုးဆိုတာ တယ်ပြီး ပျံ့နှံ့လွယ်တာ’

မစ္စက် ဗစ်ကာရီ ပြောသည့် စကားသည် ယုတ္တိရှိသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ် ထုံးစံအရ အသက် သုံးဆယ် မပြည့်မီ သို့မဟုတ် ဗိုလ်မှူးအဆင့် မရောက်မီ အထိ တပ်မှူး၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ လက်မထပ်ရ။

ထို့ပြင် သူတို့တပ်ထဲမှာ ဟိန္ဒူ၊ မူဆလင်၊ ပန်ချာပီ၊ ဂေါ်ရခါး စသဖြင့် အင်မတန် လူမျိုးစုံသည်။ ထိုသို့သော တပ်မျိုးတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိတစ်ယောက်က ဟိန္ဒူမုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သည် ဆိုလျှင် ပြော၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်။

သို့ဆိုလျှင် သူ့လက်အောက်တွင် သူတပ်သားတွေကို အုပ်ထိန်းရ ခက်လာမည်။ တပ်သားချင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာလျှင်ပင် သူဇနီး အမျိုးဘက် လိုက်၍ ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ထင်လာကာ တပ်ထဲတွင် အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သို့ဆိုလျှင် သူ့ကို နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ထုတ်ပစ်မည် မှချ။ အိန္ဒိယပြည်တွင် ရှိသည့် မည်သည့် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကမျှလည်း သူ့ကို လက်ခံတော့မည် မထင်။

ဤသည်ကို အက်ရိ အသိ။ မစ္စက် ဗစ်ကာရီလည်း အသိ။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများသည် အကြောင်းမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တရားဝင် လက်ထပ်မည် ဆိုလျှင် ဇူလီ၏ အသက်နှင့် သူ့အသက်တို့သည် အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို ဤမျှ စဉ်းစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယလို တိုင်းပြည်မျိုးတွင် ဗြိတိသျှ လူမျိုးအများအပြားသည် အနွဲ့အပြား သွားနေကြသည်။ ထိုသတင်းကို ကလပ်များ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲများတွင် ပြောမဆုံးဖြစ်ကာ သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ကြတော့မည်။

ထိုမျှမက ဘိသော ပြည်နယ်ကလည်း ထိုသတင်းကို မကြားဘဲ နေမည်မဟုတ်။ မိမိတို့ မဟာရာဇာ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲသို့ သတို့သမီးများကို လိုက်ပို့သည့် ဗြိတိသျှ အရာရှိကလေးသည် ဟိန္ဒူမုဆိုးမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီဆိုသည့် သတင်းကို

ဘိသောပြည်နယ် အမတ်ချုပ်ကြားသည်ဆိုလျှင် ဘိသော အမတ်ချုပ်ကြီးသည် နှစ်နှင့် နှစ်ပေါင်းလျှင် လေးဖြစ်သည်ကို မသိ မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အရာရှိကလေးနှင့် လက်ထပ်သူမှာ မည်သူဖြစ်မည်ကို အထူး စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပြီ။ လူစေလွှတ်၍ စုံစမ်းပြီးသည့်နောက်တွင် ဇူလီအဖို့ သက်ဆိုးရှည်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။ သူ့တွင် လူတွေ သေခဲ့ခြင်း၊ မိမိပြည်နယ် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရခြင်းတို့အတွက် ဘိသောပြည်နယ် အမတ်ချုပ်သည် ထိုအတိုင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမည် မဟုတ်။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စကို တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုတယ် အစ်မကြီး’

‘ဒါဖြင့် ကလေးမလေး ကိုယ်တိုင်က လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ ပြောနေလျက်သားနှင့် မင်းက အတင်းလက်ထပ်မယ်ပေါ့’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို တိတ်တိတ်ပုန်း မယား အဖြစ် မထားနိုင်ဘူး အစ်မကြီး။ ကျွန်တော် သူ့ကို တရားဝင် ဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောင်မှ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ယူဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ အစ်မကြီးသာ မင်းနေရာ ရောက်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆမှာပါပဲ၊ လက်ထပ်ယူမှ ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မလွယ်လှဘူး’

ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဟိန္ဒူအမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ခြင်းကို မည်သည့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးကမျှ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အသိအမှတ်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီးက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ပြောင်းသည်ဆိုသည့် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားကို ရမှသာလျှင် လက်ထပ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မစ္စက် ဗစ်ကာရီက ပြောပြ၏။

‘ဘာသာတရားကိုတော့ မထီမဲ့မြင် လုပ်လို့ မရဘူးနော် ငါ့မောင်၊ အဲဒါကို သတိထားပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီး၊ ဘာသာတရားကို ကျွန်တော် မထီမဲ့မြင် မပြုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခရစ်ယာန်က ခွင့်ပြုသလို သူတို့ ဟိန္ဒူကလည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ တရားသူကြီး တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ လက်ထပ်ရင်ကော’

မစ္စက်ဗစ်ကာရီက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။ မိမိသည် ဤပြည်နယ်တွင် ရှိသည် ဗြိတိသျှ တရားသူကြီး မစ္စတာ ချဒ်ဝစ် အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိကြောင်း၊ တရားသူကြီးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူတို့ကို လက်ထပ်ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

အကယ်၍ သူ့ထံ သွား လက်ထပ်ပေးဖို့ပ ပြောလျှင် ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံသို့ တင်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးထံသို့ ရောက်ပြီး သူတို့အကြောင်းတွေ မေးနေလျှင် ကိစ္စတွေ အကုန်လုံး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်နေမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးဆီ ရောက်လို့ ဒီကိစ္စတွေ အကုန်ပေါ်ရင် ဒုက္ခ’

အဖြစ်က ရယ်စရာ ကောင်းသည်။ နာကြည်းစရာလည်း ကောင်းသည်။ အရွယ်ရောက်နေကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လက်ထပ်ခွင့် မရနိုင်သည်မှာ ရင်နာစရာ ကောင်းသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် သွားနေသည့် သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်တွင် လက်ထပ်နိုင်လျှင်မူ တရားသူကြီး စသည်တို့မလိုဘဲ လွတ်လပ်စွာ လက်ထပ်နိုင်သည်။

‘ဪ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် အစ်မကြီးရေ၊ ကျွန်တော့်မှာ စတစ်ဂင်း ဆိုတဲ့ သင်္ဘော မာလိန် တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို အကူအညီ တောင်းရမယ်၊ ကြည့်စမ်း ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးလုံး သတိမရဘူး’

အက်ရှ် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထခုန်သည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက် ရှိလျှင် ကရာချီသို့ ထွက်မည်ဟု စတစ်ဂင်းက သူ့ကို ပြောဖူး၏။ သူ့သဘောနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ဖူးသည်။ ယခု သူ့သဘောများ ထွက်သွားပြီလော မဆိုနိုင်။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည့် မစ္စက်ဗစ်ကာရီကို ကယျာကယာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်လျှင် ကုလူရန်းအား မြင်းပြင်ခိုင်းပြီးနောက် နေပူကျဲကျဲကြီးတွင် တပ်နယ်မှ မြို့ထဲသို့ မြင်းဖြင့် စီးလာခဲ့သည်။

စတစ်ဂင်း၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့် ဂူဂျာရတီ အမျိုးသားမှာ ဒါရီပူရ် တံခါးအနီးတွင် ရုံးဖွင့်ထား၏။ နေ့လယ် နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေစဉ် အက်ရှ် ရောက်လာကာ သူ့ကို နှိုးပြီး စတစ်ဂင်း၏ မိုရာလာ သဘော ကရာချီသို့ ထွက်သွားခြင်း ရှိ မရှိ၊ အကယ်၍ မထွက်သေးလျှင် မည်သည့်နေ ထွက်မည်နည်းဟု အတင်း မေးသဖြင့် တော်တော် စိတ်တိုသွား၏။

ကံအားလျော်စွာ မိုရာလာမှာ ကရာချီသို့ မထွက်သေး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သိရသည်။ အလွန်ဆုံးနောက်ကျလျှင် ယခုတစ်ပတ် အကုန်တွင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သိရ၏။ သဘောမှာ ပင်လယ်ကွေ့တွင် ဆိုက်ထားကြောင်း၊ အကယ်၍ သခင်ဆပ်အနေဖြင့် သတင်းပို့စရာ ရှိလျှင်...။

အက်ရှ်က စာတွေ ရေးနေချိန် မရတော့။ နှုတ်ဖြင့်သာ အကြောင်းကြားရ၏။

‘ကျွန်တော်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ မနက်ဖြန်မှာ စောင့်ပါလို့၊ ကျွန်တော် သဘောကို ဆင်းခဲ့မယ်လို့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မလာမချင်း သဘောကို မထွက်ပါနှင့်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ’

အချိန်က နည်းနည်းကလေး။ လုပ်စရာတွေက အများကြီး။ သဘော ဆိုက်ထားသည့် ပင်လယ်ကွေ့သည် အမ္မာဒဗတ်နှင့် ဆိုလျှင် မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက် ဝေးသေးသည်။ အက်ရှ်သည် အလာတုန်းက ကဲ့သို့ပင် မြင်းကို ဒုန်းစီးကာ တပ်နယ်မြေသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အခန်း ၄၆

မာလိန် စတစ်ဂင်းသည် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေသော သူမုတ်ဆိတ်များမွေးများကို အသားမာ တက်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ရင်း အက်ရှ်ကို နှစ်မိနှစ်လောက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

‘အင်း နည်းနည်းတော့ ခွကျသကွယ့်၊ ကျုပ်ကလည်း သင်္ဘော မာလိန် အကြီးစားကြီး မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောကလည်း ပင်လယ်ခရီးသွားတဲ့ သင်္ဘောကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ မင်း ဖြစ်စေချင်တာတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒီသင်္ဘောမှာ ကိုယ်ဟာ မာလိန်ပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြန်မြန် ထွက်ချင်လှပြီ’

‘အင်း အရင်တုန်းက ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုး မတွေ့ဖူးတော့...၊ ခု မင်းတို့ကိစ္စကလည်း တရားဥပဒေနှင့် ဘယ်လောက် ငြိစွန်းသလဲ မငြိစွန်းဘူးလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်း မသိဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ ကတိပေးပြီးပြီလေ၊ ငါ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တို့က ခု ချက်ဇာကို သွားရဦးမယ်’

‘သေပါတော့ဗျာ၊ ချက်ဇာက ဘယ်မှာလဲဗျ၊ အစတုန်းကတော့ ကရာချိုကို ထွက်မယ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကရာချိုကို အပြန်မှ သွားလို့ရမှာကွ၊ မင်းကလည်း မင်းကိစ္စနှင့် မင်း အလုပ်များနေတာကိုး၊ တောင်ပိုင်းမှာ သရောကြီး ခိုင်းနေတယ်၊ ဒီတော့ ငါ ချက်ဇာကို သွားပြီး ဝှမ်းထုပ်တွေ ပို့ရမယ်၊ အပြန်ကျရင် တောင်ပိုင်းအတွက် ရိက္ခာတွေ

တင်ခဲ့ရမယ်၊ ခရီးက နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီက အပြန်ဆိုရင်တော့ မင်းကြိုက်တဲ့ နေရာကို ပို့လို့ရပါပြီ၊ ဘယ်နေရာ သွားချင်သလဲသာ ပြောပါ’

အက်ရှ်သည် ဇူလီနှင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုလှပြီ၊ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။ စတစ်ဂင်း ပြောသည့်အတိုင်း ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်မှ လက်ထပ်ရတော့မည်။ ပင်လယ်ထဲ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကုန်းပေါ်က တရားဥပဒေတွေ အနှောင်အဖွဲ့တွေ မရှိတော့။ စတစ်ဂင်းက သူမာလိန် အခန်းကို ဇူလီအား ပေးသည်။ သူကမူ သင်္ဘော လက်ထောက် မာလိန်နှင့် သွားအိပ်သည်။

မိုရာလာ သင်္ဘောတွင် အခန်း လေးခန်းသာပါရာ စတစ်ဂင်း၏ အခန်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့်တိုင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျှသာ။ ယခုလို ရာသီမျိုးတွင်ဆိုလျှင် သူ့အခန်းမှာ ပူလောင် အိုက်စပ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဇူလီမှာ လှိုင်းမူးသဖြင့် အခန်းထဲမှ မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ခရီးပထမပိုင်းတွင် အခန်းထဲမှာသာ လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့၏ သင်္ဘောကလေးသည် ဥတ္တရယာဉ်စွန်းတန်းကို ဖြတ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ ပင်လယ်သည် ကုန္တမြစ်နှင့် မြစ်ကြီး လေးသွယ်တို့မှ စီးဝင်သည့် ရေတို့ကြောင့် နောက်ကျီ ညစ်ပတ်လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ်နှင့် အတူလိုက်လာသည့် ဂူးလ်ဘတ်မှာ အဆိုးဆုံးပင်။ သို့ရာတွင် ကျင့်သားရသွားသည့်အခါမူ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်၍ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဇူလီမှာမူ တော်တော်နှင့် ပြန်၍ နာလန်မထူသေး။ အခန်းထဲတွင် လှဲရင်း အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်နေဆဲ ရှိသေး၏။ ညတွင်မူ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲသဖြင့် ညောင်နံနံနေသည့်တိုင် ရေနံဆီမှန်အိမ် နှစ်လုံးကို အလင်း ထွန်းထားပေးရသည်။

အက်ရှ်သည် တစ်လမ်းလုံး ဇူလီကို ပြုစု စောင့်ရှောက်လာခဲ့၏။ နေ့လယ် နေ့ခင်းတွင်သာ အိပ်ပြီး ညဆိုလျှင် ဇူလီအနီးတွင် ထိုင်၍ စောင့်နေတတ်သည်။

လှိုင်းအမူးပြေ၍ ကျင့်သားရသွားသည့်တိုင် ဇူလီသည် အက်ရှ်ကို စကားကောင်းကောင်း မပြော။

အထူးသဖြင့် ဘိသောပြည်နယ်အကြောင်းနှင့် သူ့အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားအစပ်မခံ။ ထိုအကြောင်းများကို ပြောလိုက်သည်နှင့် သူ့အကြည့်တွင် အေးစက်စိမ်းကားသည့် အကြည့်တို့ ပေါ်လာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် သူ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ စိတ်ကူးထားပုံများကို ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် ဇူလီသည် သူ့စကားများကို နားဝင်ပုံ မရ။ အခြား အသံဗလ်များဆီသို့သာ အာရုံ ရောက်ဟန်တူသည်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိ မရှိ သိလိုသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ဝက်တွင် ဖြတ်ထားသည်။ ဇူလီသည် စကားပြော ရပ်သွားသည်ကိုလည်း သတိထားမိပုံ မရ။

အက်ရှ်သည် သူ ဘာစဉ်းစားနေသနည်းဟု မေးသည့်အခါမျိုး၌ ဇူလီသည် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် 'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောတတ်သည်။ ခဏကြာသည့် အခါတွင်မှ 'ညီမလေး ဂျွန်နီလာကို သတိရနေလို့ပါ' ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောတတ်၏။

ဇူလီသည် ဤမျှလောက် ဂျွန်နီလာအား တသသဖြစ်နေသည်ကို အက်ရှ် နားမလည်နိုင်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ အခန်းထဲမှ အသာထွက်လာခဲ့သည်။ အတန်ကြာ၍ သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်သဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ၌ ညနေစာလာပို့သော ဂူးလ်ဘတ်ကို တွေ့ရ၏။

အက်ရှ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် သူ့ပြဿနာကို စတစ်ဂင်းအား တင်ပြသည်။ စတစ်ဂင်း တိုက်သည့် ဘရန်ဒီကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် အက်ရှ် မူးစပြုပြီ။

'ခက်တယ်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ်ရှိ သူ့ညီမ ဂျွန်နီလာအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေတော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ချစ်တယ်၊ ဂျွန်နီလာကိုတော့ အစ်မတစ်ယောက် အနေနှင့် ဝတ္တရားရှိလို့ စောင့်ရှောက်တာရယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်တာရယ် ဒီလောက်ပဲရှိမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် မှားပြီပေါ့၊ အရင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ထွက်ပြေးရအောင်လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ညီမကို ငဲ့ပြီး မလိုက်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ဒီနာမည်ကို ကြားရတာတောင် မုန်းလာပြီ'

'မင်း မနာလို ဝန်တိုနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်နေရာရောက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တယ်၊ ခုလည်း ချစ်တယ်၊ နောင်လည်း ချစ်နေဦးမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ့ညီမက အတားအဆီး ဖြစ်နေတယ်'

စတစ်ဂင်းက ဖျောင်းဖျာသော လေသံဖြင့်

'ခုတော့ သူ့ညီမလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ သူ့ကို ဘာ မနာလို ဝန်တိုစရာ ရှိတော့သလဲ'

'မဟုတ်ဘူး၊ ခုမှ ပိုဆိုးတယ်၊ ခုမှ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပိုပြီး အတားအဆီးဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ ဂျွန်နီလာဟာ ခုသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာပြီး ဇူလီကို တစ်ရံ ညှဉ်ပန်းနှိပ်စက်နေတယ်လို့တောင် ထင်မိသေးတယ်၊ တစ္ဆေဆိုတာကိုတောင် နည်းနည်း ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီ၊ ခုတော့ ဂျွန်နီလာရဲ့ တစ္ဆေဟာ သင်္ဘောပေါ်ကို လိုက်လာပြီး ဇူလီကို ကျွန်တော်နှင့် ခွဲပစ်တော့မယ်ထင်တယ်'

'တော်စမ်းပါကွာ၊ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောမနေစမ်းပါနှင့်' ဟု စတစ်ဂင်းက ပြောကာ ပုလင်းကို သူ့ရှေ့ထိုးပေးလိုက်၏။

‘ရော့ တစ်ခွက်လောက် ချလိုက်ဦး၊ ဒီလောက်နှင့် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ၊ မင်း စိတ်ညစ်တာတွေကို အရက်နှင့် ဆေးကြော ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော် အသည်းကွဲနေတဲ့ ပုံပဲ၊ ဒီတော့ မင်းအသည်းကို ငါ ကောင်းအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းမှာ ဘယ်လောက်များ အသည်းကွဲနေသလဲဆိုရင် သေတဲ့လူကိုတောင် လိုက်ပြီး မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေတယ်၊ ရော့ တစ်ခွက် ချလိုက်စမ်း’

အက်ရှ်က လက် မခိုင့်တခိုင့်ဖြင့် အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ဒါတွေကို ခင်ဗျား နားမလည်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပိုပြီး စိုးရိမ်တာက သူ သေသွားလို့ ပိုပြီး စိုးရိမ်တာဗျ’

အက်ရှ်၏ သွားများသည် ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်းကို သွားထိကာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြ၏။

‘ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ၊ ဇူလီဟာ သူ့ညီမတော်ကို အမြဲတမ်း သတိရနေမှာကို စိုးရိမ်နေတာလား၊ ဒါများတော့ ဒီလောက် စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူးကွ၊ အချိန်က ကုစားသွားမှာပေါ့၊ သေသောသူ ကြာလျှင် မေ့တဲ့၊ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ညီမတော်လေးကို သူ ဒီလိုနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

အက်ရှ်က ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်ရင်း နောက်တစ်ခွက် ငဲ့ရန် ပုလင်းကို လှမ်းယူရင်း ထိုအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပြော၏။

‘ဒါဖြင့် ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ’

‘ရှူရှီလာကို ကျွန်တော် ပစ်သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူမေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို စိုးရိမ်တာ’

‘ဘာ၊ မင်း ပစ်သတ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူး ထင်တယ်’

အက်ရှ်က ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြ၏။ စတစ်ဂင်းသည် သူ့စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ရင်း ဘရန်ဒီ တစ်ခွက်ကို ခပ်ပြည့်ပြည့် ငဲ့လိုက်၏။

‘မင်း ဒီပြင် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့ညီမလေး အရှင်လတ်လတ် မီးတင်ရှိမှာကို သနားတဲ့အတွက် မင်းကို အကယ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ကိစ္စပြီးလို့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီလို ခိုင်းရပါမလားလို့ ဆိုပြီး သူ့ဘာသာသူလည်း နောင်တရ၊ မင်းကိုလည်း လူသတ်ကောင်အဖြစ် မြင်ချင် မြင်နေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာ အဲဒါပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့စိတ်မှာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက သူ အတင်း တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ သူ့စိတ် တစ်မျိုးပြောင်းသွားဟန် တူပါရဲ့၊ သူ့မှာ အရူးကြီး တစ်ပိုင်းဖြစ်လို့၊ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတုန်းက စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝေခွဲလို့ မရဖြစ်နေတယ်။

‘အေးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီတုန်းက စိတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာပါ၊ သူကတော့ ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ရှူရှီလာဟာ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာမှာ အချစ်ဆုံး အတွယ်တာဆုံး၊ ဒီတော့ သူ့ညီမလေးကို မီးလောင်ခံရမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို အပစ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ငမိုက်သားကလည်း သူ ခိုင်းရာကို လုပ်ခဲ့တယ်။

‘အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် မလုပ်သင့်ဘူး၊ သူ့ယုံကြည်ချက် အတိုင်း ဒီလို မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းရင် ကုသိုလ်ရတယ်၊ ကောင်းရာ သုဂတိလားတယ် ဆိုတဲ့ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရာ ရောက်တယ်၊ ခုတော့ ဇူလီဟာ ကျွန်တော့်ကို

မြင်တိုင်း သူညီမလေးကို သတ်ခဲ့သူဆိုတာ သတိရနေတော့မယ်၊ ဒီလို အထင်ခံရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်မှာကြောက်တယ်’

‘အိုး ဘာဆိုင်သလဲကွ’ ဟု စတစ်ဂင်းက ပြော၏။

‘သူကတော့ ကျွန်တော် ဒီလို လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အပြစ် မတင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ သူ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလို လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူကောင်းကောင်း သိတာပဲ၊ သူ့အတွက်သာ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေကို စွန့်ပြီး ဒီလောက် လုပ်ခဲ့မလဲ၊ တကယ်ကတော့ ရှုရှိလာကို ကျွန်တော် ဒီလောက် သံယောဇဉ်ကြီးစရာ ဘာလိုသလဲ၊ ဒါကို သူ သိပါတယ်’

စတစ်ဂင်းက စဉ်းစား တွေးတောနေရာမှ

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခင်တွယ်လို့ ဖြစ်ဖြစ် မခင်တွယ်လို့ ဖြစ်ဖြစ် ပစ်တာကတော့ မင်းပဲ ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောချင်တာက မင်း သူ့ကို မချစ်သည့်တိုင်အောင် မနာလိုလို့ ပစ်တာမဟုတ်လားလို့ ပြောမလို့လား၊ အမှန်ကတော့ မနာလိုလို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒါထက် ပိုတယ်၊ ဇူလီကို ဒီလောက်ပဲ ဖက်တွယ် ထားရသလား၊ ဒီလောက်တောင် အနိုင်ကျင့်ရသလားဆိုပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ဒေါသထွက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ ဇူလီကလည်း ကျွန်တော် ဒီလိုခံစားနေရတာကို သတိထားမိပုံ ရတယ်၊ ဒီတင် သူညီမလေးကို ဒီလောက် ကျွန်တော် မုန်းတီးရပါမလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် စိတ်ပြောင်းသွားတယ် ထင်တာပဲ။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ပစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရင် ဖူလီအနေနှင့် ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ တွေးကြည့်တော့၊ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ပုလင်း ဖွင့်ကြဦးစို့၊ ဒီနေ့ညတော့ မူးအောင် သောက်ပစ်မယ်’

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတော် မူးနေကြလေပြီ။ စတစ်ဂင်းကား အက်ရှ်လောက် မမူး။ ထို့နောက်တွင်မူ အက်ရှ်ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်သွား၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် စတစ်ဂင်း တရားပြကောင်း၍လော မပြောတတ်။ အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောတော့။ ရင်ပေါသွားဟန် တူပုံရသည်။ မိမိတို့ နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဇူလီကို နောက်ထပ် မပြောဘဲ ထားလိုက်၏။

ဇူလီမှာ ပိန်ချုံးလျက် ရှိဆဲ။ စတစ်ဂင်း၏ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ပို့ထားသည့်အတွက်လည်း အသားက ဝါဖျော့ဖျော့။ မိမိတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးသွားလျှင်မူ ဇူလီကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာအောင် ခေါ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

ဘုံဘောဆိပ်ကမ်းမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နှစ်နာရီအကြာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲ သက်သေများမှာ လက်ထောက် မာလိန် အင်းဂတ်စ် မက်နက်တီနှင့် ရေဝတီအမျိုးသား ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဟိုင်း အက်ဖရိန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မာလိန် စတစ်ဂင်းကမူ သူ့ကိုယ်သူ ‘လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်သမား’ ဖြစ်သည်ဆိုကာ လက်ထပ်ပွဲတွေ ဘာတွေကို မယုံကြည်ဟုဆိုသော်လ်း လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပသည့်အခါ၌ မာလိန် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံကို ဝတ်ကာ မင်္ဂလာစကား ပြောကြား၏။

ဂူးလ်ဘတ်မှာ မိန့်ခွန်းကို သဘောကျကာ မိုရာလာ သဘော မာလိန်မလုပ်ဘဲ ဂုရု လုပ်လျှင် ဂုရုတစ်ဦးပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဩဘာပေးသော ဟူ၏။

ဂူးလ်ဘတ်သည် ဘာသာတရားကို အလွန်လေးစား ကိုင်းရှိုင်းသည့် မဟာမေဒင် ဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်၏။ အက်ရှ်တို့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတွင် သံသယတွေ အများကြီး။

သို့ရာတွင် ဂူးလ်ဘတ်သည် သံသယကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြု။ သည်အချိန်ကျမှ သူထင်မြင်ချက်တို့ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆို နေ၍လည်း နောက်ကျသွားပြီ။ သူတို့ ဘန်ဂလိုသို့ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူတပည့်ကျော် မန်နီလားလ်တို့ မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် ရောက်လာကာ မိမိက သူတို့ကို လက်ခံ ကြိုဆိုခဲ့မိသည့် နောက်ကတည်းက နောက်ကျသွားပြီ။

စင်စစ် သူ့သခင်ဆပ်အား ဟိန္ဒူမုဆိုးမကလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခြင်း မပြုစေလို။ သူတို့လို ဘီလပ်သူနှင့်သာ လက်ထပ်စေချင်သည်။ ကိုဒါဒတ်ကဲ့သို့ပင် ဂူးလ်ဘတ်သည် အယူဝါဒချင်း မတူ၊ အမျိုးချင်း မတူသူတို့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းကို သဘောမကျ။

ယခု အက်ရှ်တို့ လက်ထပ်သည့် ကိစ္စကို ကိုဒါဒတ်အား လည်းကောင်း၊ သူ့သား ဇာရင်အား လည်းကောင်း သူ မပြောချင်တော့။ ထိုကိစ္စထဲတွင် သူ မည်သည့်အခန်းက ပါဝင်ခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ မပြောချင်တော့။ သို့ရာတွင် သူတို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက် ပြောဆိုခြင်းမပြုချင်။ ယနေ့တွင်မူ ဂူးလ်ဘတ်သည် သူတို့နှစ်ယောက် အနာဂတ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရေးအတွက် အလွှာထဲတွင် ဆုတောင်းသည်။

ဇူလီသည် တစ်ခါက အစွဲအလမ်း ကြီးသည့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် ယခု ဘုရား ရှိမခိုးသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ လက်ထပ်သည့် အချိန်တွင်လည်း ရှိခိုး ဆုတောင်းခြင်း မပြုတော့။

မင်္ဂလာ အဝတ်အစားအဖြစ် ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်ကို ဝတ်ထား၏။ လက်ထပ်နိုင်ရန် အတွက် အက်ရှ်က ခေါင်းမြီးခြုံ အဝတ်ကြီး ဘေးကို ခါးဖြင့် ခွဲပေးထားသည်။ မင်္ဂလာပွဲ ပရိသတ်မှာ သတို့သမီး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ လေးထောင့်ကျသည့် လက်ဖြူဖြူ ကလေးကိုသာ မြင်ကြရသည်။ သို့တိုင် ထိုလက်ကလေးကို ကြည့်၍ အက်ရှ်၏ ဇနီးလောင်းသည် လှပ ချောမောသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်မှန်း ခန့်မှန်းလိုက်ကြသည်။

အက်ရှ်သည် လက်ထပ် မင်္ဂလာတွင် ပြောရမည့် စကားလုံး ကလေးများကို သင်ထားသဖြင့် အချိန်ကျ၍ ဇူလီက လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျမ်းကိုင်သည့်အခါတွင် သူ့လေသံကို နားထောင်ကာ အက်ရှ်၏ ဇနီးလောင်းသည် ခေါင်းမြီးခြုံ ရုပ်ဖျက်ထားသည့် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လောဟုပင် ထင်မှတ်မိကြသည်။

အက်ရှ်သည် အမွှာဒဗတ်တုန်းက လက်ထပ်လက်စွပ် ဝယ်ဖို့ သတိမရခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူ့နာရီ ရွှေကြိုးကို ဖြုတ်ကာ ရွှေကွင်းကလေး လုပ်ပေးထားသည်။ လက်ထပ်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဆွဲကိုင်ကာ 'ဤ လက်ထပ်လက်စွပ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အသင့်အား...' အစချီသော လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျမ်းသစ္စာကို ဆိုပြ၏။

သူတို့လက်ထပ်ပွဲက ဘာမျှ မကြာလိုက်။ ဆယ်မိနစ်လောက်သာ ကြာသည်။ လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ဇူလီသည် သူ့အခန်းကျဉ်းကလေး ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အက်ရှ် တစ်ယောက်သာ ကျန်လူများနှင့်အတူ ဝိုင်အရက်ကို သောက်ရင်း လက်ထပ် မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က နေကလည်း ပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ပင်လယ်ပြင်တွင် လေ တဟူးဟူး တိုက်နေသည့်တိုင် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အပူချိန် ကိုးဆယ် ဒီဂရီလောက် ရှိ၏။ ညနေပိုင်း ရောက်မှ အပူရှိန် ကျသွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မင်္ဂလာဦးညကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြ၏။

နေဝင်သွားသည့်အခါတွင် အပူရှိန်သည် လျော့သွား၏။ ပင်လယ်သည် ပြာမှောင်စ ပြုလာကာ ကောင်းကင်သည် အစိမ်းရောင်မှ နက်ပြာရောင်၊ နက်ပြာရောင်မှ မဟူရာရောင်သို့ ပြောင်းစပြုလေပြီ။ သင်္ဘောဦးကို ခွဲ၍ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖြာထွက်သွားသည့် ရေမြှုပ်များသည် မီးစုန်းခါတ် တောက်သဖြင့် တဖြတ်ဖြတ် လက်နေကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တို့က ဝင်းလက်လျက်။

ဂူးလ်ဘတ်သည် သူတို့နောက်ထပ် အစားအသောက် စားဦးမည်လောဟု သွားမေးသည်။

သခင်ဆပ်က ဘာမျှ မစားလို။ ကြေးခွက်တွေ ထည့်ထားသည့် ကော်ဖီပန်းကို ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ ကော်ဖီခွက်ထဲတွင် ခွက်အပြည့်။ လုံးဝ သောက်ဟန်မတူ။

သင်္ဘောဦးခန်းမှ တာဝန်ခွဲသော ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာ၏။ အောက်ထပ်မှ သူတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် သောက်စားနေကြသော စတစ်ဂင်း၊ အက်ဖရိန်းနှင့် မက်နတ်တီတို့၏ အသံများကို ကြားရသည်။ ရယ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

ခဏကြာလျှင် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး အသံတိတ်သွားကြလေပြီ။ လှိုင်းပုတ်သံ၊ လေတိုက်သံ၊ သင်္ဘောပျဉ်များ၏ တကွိမ်ကွိမ်မြည်သံများလောက်ကိုသာ ကြားရတော့သည်။

အက်ရှ်သည် အတန်ကြာအောင် ထိုင်ရင်း ထိုအသံများကို နားစွင့်နေသည်။ ထိုနေရာမှ ထသွားရန် ဝန်လေးလျက်။ သူ့ဇနီးသည်လည်း သူ့ကို မည်သို့ ဆက်ဆံမည်နည်း။ နွေးနွေးထွေးထွေးမှ ရှိပါမည်လော။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အကြင်လင်မယား အရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ သူ့အိပ်မက်သည် အကောင်အထည် ပေါ်ခဲ့ပြီ။ ယနေ့ညသည် သူ့ဘဝတွင် သရဖူဆောင်းသည့် အချိန်ကာလ၊ သို့ရာတွင် သူ မပျော်နိုင်သေး။ သူ့စိတ်တွင် ဇေဝေဝါ မပြတ်မသား။ ဇူလီသည် မိမိကို လက်ခံပါမည်လော။ ဇူလီက သူ့ကို ငြင်းပယ်ခဲ့လျှင် မိမိအဖို့ အရာရာကို ဆုံးရှုံးရသည်နှင့် အတူတူ။

‘အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇူလီ ရင်ထဲမှာ ရှူရှီလာဆိုတဲ့ အမည်ကို မေ့ပျောက်သွားအောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် နွမ်းလျစွာ ပြုံးကာ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် မီးရောင်လင်းလျက်။ ဇူလီသည် သင်္ဘောဝမ်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ တဖြတ်ဖြတ် တောက်နေကြသော မီးစုန်းများကို ဝေးကြည့်နေသည်။

တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ဟန် မတူ။ ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ထားပုံ၊ သူ ဖြေလျော့၍ ရပ်နေပုံ၊ ဆံပင်များ ခူးပေါ်တွင် ဝဲကျနေပုံတို့သည် ဇူလီ ငယ်ငယ်က ‘ကိုင်ရီဘိုင်’ ဟု ခေါ်စဉ် အရွယ်ကို ပြန်၍ သတိရစေ၏။

‘ကိုင်ရီဘိုင်’

အက်ရှ်က ထိုငယ်နာမည်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်၏။

ဇူလီက ချာခနဲ လှည့်၍ သူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံး အကြည့်တွင် လက်ခနဲ အရောင်သန်းသွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအရောင်လက်ပုံကို သူ မမေ့နိုင်။ သူ မမှားနိုင်။ ထိုမျက်လုံးအကြည့်သည် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အကြည့်။

ထိုအကြည့်ကို တပ်မှ သေနတ်ယူ ထွက်သွားသည့် ဒါလီဆားခန်ကို လိုက်ဖမ်းစဉ် ဒါလီဆားခန်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ် လရောင်ပြက်သည့် တစ်ညတွင် ဘီဂျူရန်း၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ မကြာမီက ဘီသောပြည်နယ် သင်္ချိုင်းဂူပျက်ထဲတွင် သူတို့ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည့် ဘီသော အမှုထမ်းများ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။

ထိုအကြည့်မျိုးကို သူ ချစ်သော ဇူလီ၏ မျက်လုံးတွင် မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုအကြည့်ကြောင့် သူ့ရင်သည် အခန်ရပ်သွားကာ သူ့သွေးကြောထဲမှ သွေးများသည် အလည်ရပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

ဇူလီ၏ မျက်နှာမှာလည်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ပြာနန်းနန်း ဖြစ်သွားသည်။ ဇူလီက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း စေ့ထားရာမှ

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာမည်ကို ခေါ်တာလဲ မောင်၊ ဇူလီကို ဒီလို တစ်ခါမှ...’

ဇူလီသည် ဆက်မပြောနိုင်။ အသက်ရှူ ကျပ်သွားသည့်နယ် သူ့လည်တံကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ၏။

‘ဇူလီ ခုလို ရပ်နေပုံလေးကို မြင်တော့ ငယ်ငယ်က ကိုင်ရီဘိုင် ဘဝက တွေ့ရတာကို သွားပြီး အမှတ်ရလို့ပါ။ ဒီနာမည် ခေါ်တာကို ဇူလီ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မောင် သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ မောင် မေ့သွားတယ်ကွယ်၊ ဆောရီးပဲ’

ဇူလီက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

‘ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုခေါ်တာကို မကြိုက်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ မောင်က တိုးတိုးကလေး ဒီနာမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ ဇူလီ စိတ်ထဲမှာ...’

‘ဇူလီ စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ဟင်’

‘ဟို ဟို ရှုရှီလာ ခေါ်တယ်လို့ ထင်လိုက်မိလို့ပါ’

သဘော နံရံကို လာပုတ်နေကြသည့် လှိုင်းလုံးများသည် ထိုအမည်ကို တဖွဖွ ခေါ်ကာ ပဲ့တင်ထပ်နေကြသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ ရှုရှီလာ... ရှုရှီလာ... ရှုရှီလာ။

သည်အချိန်တွင် ရှုရှီလာကို သည်လောက် တမ်းတ နေရသည်လောဟု အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းတံခါးကို ဂျိန်းခနဲ မြည်အောင်ပိတ်လိုက်ကာ နှစ်လှမ်းလောက်ဖြင့် ဇူလီ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပန်းကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်လှုပ်သည်။

‘တော်ပြီ ဇူလီ၊ ဒီနာမည်ကို မောင့်ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနှင့်တော့၊ ဘယ်တော့မှ မပြောနှင့်၊ နားလည်ရဲ့လား၊ ဒီနာမည်ကို နောက်ထပ် မကြားချင်တော့ဘူး၊ သူ အသက်ရှင်နေတုန်းကလည်း သူ့အတွက် ဇူလီက အနစ်နာ ခံခဲ့ရတာကို တစ်လျှောက်လုံး မောင်ဘေးက ရပ်ကြည့်နေခဲ့ရတယ်၊ ခု သေတော့လည်း သူ့အကြောင်းကို တွေး၊ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားလို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘူးလား၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဒီလိုပဲ အပျက်စီး ခံရတော့မှာလား၊ ခု သူ သေပြီ၊ ဒါတောင် ဇူလီက သူ့ကို တမ်းတနေတုန်း သတိရနေတုန်းပဲလား၊ မပြီးနိုင်တော့ဘူးလား’

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို တွန်းလွှတ်လိုက်၏။ ဇူလီမှာ လဲကျမသွားရန် နံရံကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

‘ဒီအချိန်က စပြီး မောင်တို့ကို သူ့တစ္ဆေ အခြောက်မခံပါနှင့်တော့၊ သူ့ဘာသာသူ ငြိမ်းချမ်းရာမှာ နေပါစေတော့၊ ခု ဇူလီဟာ မောင့်မိန်းမ ဖြစ်ပြီ၊ ဒီတော့ မောင်တို့ အိပ်ရာထဲကို ခေါ်မလာနှင့်၊ မောင် မယားတစ်ယောက်ကိုပဲ ပေါင်းနိုင်မယ်၊ ဒီကို ခေါ်လာမယ့် အတူတူတော့ မောင်နှင့် ပျော်ပျော်နေမလား၊ သူ့ကို တတမ်းတတနှင့် နေမလား၊ စောစောစီးစီး ရွေးပါ၊ ဇူလီဟာ သူ့ကို ဒီလောက်တောင် အောက်မေ့ သတိရနေရင်၊ သူ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ အတွက် မောင့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ထင်ရင် မောင့်ဆီမှာ နေရတာထက် ကာရီကုတ်ပြည်နယ် ပြန်သွားတာက ပိုကောင်းမယ်၊ မောင့်ကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ အဲဒါက ပိုပြီး ကောင်းမယ်’

ဇူလီသည် သူ ကြားရသည့် စကားများကို မယုံသည့်နယ် သူ့ကို ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ

‘ဪ မောင်က ဒီလို ထင်သလား’

ဇူလီသည် သူ့ကို ကြည့်၍ ခပ်စူးစူး ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပိန်ချုံးကျနေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေး တစ်ခုလုံး လှုပ်ယမ်းသွားအောင် ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားသည့်နယ် ရယ်လျက် ရှိ၏။ တော်တော်နှင့် မရပ်နိုင်။ အက်ရှ်သည် သူ့ကိုကြည့်၍ လန့်လာကာ အရယ် ရပ်သွားစေရန် ဇူလီ၏ ပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဇူလီသည် ရပ်သွားကာ အသက်ကို ပြင်းစွာရှုလျက် ရှိ၏။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဇူလီ၊ မောင် ဒီလို လုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇူလီ ဒီလို ရယ်တာကို မောင် မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဇူလီ ရယ်ပုံက ရှုရှီလာနှင့် တူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အရယ် ရပ်သွားအောင် မောင် လုပ်လိုက်တာပါ’

‘မောင်ဟာ အလကားလူ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ လူ’

ဇူလီသည် သူ့ရှေ့နားသို့ တိုးလာ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် စောစောကလို ဟာလာဟင်းလင်း မဟုတ်တော့။ လှောင်ပြောင် သရော်သည့်နယ်။

‘မောင် ဒီလောက်တောင်မှ မသိဘူးလားဟင်၊ ဇူလီဟာ ရှုရှိလာအတွက် ဒီလောက်တောင် သောက ရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလား ဟင်၊ သူ့အတွက် ဒီလောက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်သလား’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့အတွက် ရောက်တာလဲ’ ဟု အက်ရှ်က လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေး၏။

‘ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်တာ မောင်၊ သိပြီလား၊ ဇူလီ မိုက်ခဲ့တာ၊ ဇူလီ အမြင်မှားခဲ့တာတွေကို တွေးမိပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတာ၊ တကယ်ကတော့ ဒါတွေကို စောစောကတည်းက မြင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ ဇူလီ မရှိရင် မနေတတ်ဘူး၊ ဇူလီကိုမှ ဇူလီလို့ ထင်ပြီး တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားလို့ အထင်ကြီးခဲ့တယ်၊ တကယ်ကတော့ သူ ဇူလီကို ခင်တွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂီတာ သေတော့ ဇူလီမှာ စိတ်ချ ယုံကြည်ရမယ့် လူရင်း ဆိုလို တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး’

‘မောင် တစ်ခါတုန်းက သတိပေးခဲ့တာကို မှတ်မိသေးလား၊ ရှုရှိလာဟာ ကချေသည် မဟာဒေဝီရဲ့သမီးတဲ့၊ အဲဒါကို မမေ့နှင့်လို့ မောင် ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မောင် ပြောတဲ့ စကားကို ဇူလီ နားမထောင်ခဲ့ဖူး၊ ဇူလီ မယုံခဲ့ဘူး’

ဇူလီ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွား၏။ အက်ရှ်က သူ့လက်ကို ဆွဲကာ အနီးရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးသည်။ သူ ရေသောက်နေစဉ် အက်ရှ်သည် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေပြီးနောက် ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိပ်စင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

‘ဒါတွေကို မောင် ဘာမှ မသိရပါလားကွယ်၊ မောင်ကတော့ ဇူလီဟာ ရှုရှိလာကို တော်တော် အောက်မေ့သတိရပြီး သူ့အတွက် တသက်သက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ကဲပါ အချစ်ရယ်၊ ဒါတွေကို မောင့်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

အနီးက

ပြောရလျှင် အဖြစ်က ခပ်ရှည်ရှည်။ အကျည်းတန်ပါဘိခြင်း။ ထိုအခါကျမှ ဘိသောမှ မိမိ ခိုးယူလာခဲ့သော မဟာဒေဝီသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက် မိမိ လိုက်ပို့ခဲ့သော သတို့သမီး ဇူလီနှင့် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ကွဲပြားခြားနားနေကြောင်းကို အက်ရှ် သဘောပေါက်တော့သည်။

ရှုရှိလာသည် သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကချေသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်၏ သမီး ဝိသသည်။ သူ့အမေ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် သူ့အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝဖို့ဆိုလျှင် လမ်းတွင် မည်သည့် အတားအဆီးကိုမျှ သည်းမခံ။ ရှိသမျှ အတားအဆီးတို့ကို အသနား အညှာတကင်းစွာ ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပစ်သည်ချည်း။

ဇူလီက

‘သူ့အကြောင်းကို ဇူလီ နောက်ဆုံးကျမှ သိခဲ့တယ်လေ၊ အင်မတန်ကို အချိန်လွန်မှ သိခဲ့တာ၊ ဇူလီထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး မောင့် ဘန်ဂလို နောက်ဖေးက တဲကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင် စဉ်းစားတော့မှ ဒီအကြောင်းတွေကို တရေးရေး သဘောပေါက် ခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မိန်းမဆောင်ထဲမှာ နေခဲ့ကတည်းက ဇူလီ ကြားခဲ့ရပေမဲ့ ဒါတွေကို မယုံခဲ့ဘူး။’

‘သေသွားတဲ့ အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာနှင့် ဇူလီရဲ့ အစေတော် မိန်းမ နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဇူလီအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ဘိသောက အစေတော် တစ်ယောက်ရယ်ဆိုက ဒီသတင်းကို အစောကြီးကတည်းက ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇူလီ မယုံခဲ့ဘူး၊ ဇူလီအပေါ်မှာ မကောင်းကြံစည်ခဲ့တာတွေဟာ သူ့လက်ချက်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ မဟာရာဇာရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ သူ ကြံစည်တယ်လို့ ကြားရင်လည်း မယုံဘူး၊ သူ့အမည်ကို သုံးပြီး တခြားလူတွေက မကောင်းကြံစည်တာလို့ပဲ ယူဆခဲ့မိတယ်။’

‘ဒီအထဲမှာ သချိုင်း ဂူပြာသဒ်ပေါ်မှာ မောင်တို့ ဖမ်းထားခဲ့တဲ့ ဇူလီရဲ့ အစေတော်ကလည်း သစ္စာဖောက်သေးတယ်၊ သူကလည်း ဇူလီအပေါ်မှာမကောင်းကြံတဲ့ သတင်းတွေကို မကြာခဏ လာလာပြောတတ်တယ်၊ သူပြောတာ ကတော့ ဇူလီကို စေတနာ ရှိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇူလီ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဇူလီ စိတ်ထိခိုက်အောင် တမင်သက်သက် ပြောတာပါ။’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဇူလီဟာ ကိုယ့်ကို စေတနာရှိတဲ့ လူတွေ ပြောတဲ့ စကားကိုလည်း နားမဝင်ဘူး၊ သူတို့အထင်လွဲလို့ ပြောတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဇူလီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောတဲ့သူတွေရဲ့ စကားကိုလည်း နားမဝင်ခဲ့ဘူး၊ ဇူလီ တမင်သက်သက် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောတာပဲလို့ထင်ပြီး သူတို့စကားကိုလည်း ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဇူလီ မယုံလို့ မရတော့ဘူး၊ ဇူလီရဲ့ညီမတော် ကိုယ်တိုင် သူ့ပါးစပ်က ဒီစကားတွေကို ပြောလာတော့ ဇူလီ မယုံလို့ မရတော့ဘူး။’

‘မဟာရာဇာနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း ဇူလီ နားလည်သင့်ပါလျက်နှင့် နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ ရှုရှိလာဟာ အစတုန်းကတော့ မဟာရာဇာကို မုန်းခဲ့ပေမဲ့ နောက်ကျတော့ သူ့ကြင်ရာတော်ကို သူ ချစ်လို့ သူ့မှာ ပျော်ရွှင်မှု ရရင် ကောင်းတာပဲလို့ ဇူလီ သဘောထားခဲ့တယ်’

အက်ရှ်က ‘ရှုရှိလာဟာ ဇူလီအပေါ်မှာ မလိုမုန်းထားတဲ့ စိတ် ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါကိုတော့ မောင် ဘာမှ သံသယ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မဟာရာဇာကို ချစ်တယ် ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်ဟန်ဆောင်တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင် နားမလည်ပါဘူး၊ ရှုရှိလာဟာ ယောက်ျားတွေ အကြောင်းကို ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးလေ သူ့ဘဝမှာလည်း ယောက်ျားဆိုလို့ သူ့ခမည်းတော်ရယ်၊ သူ့အစ်ကိုတော်ဖြစ်တဲ့ နန်ဒူးနှင့် မောင်တော်လေး ဖြစ်တဲ့ ဂျီတီရယ်၊ ဘကြီးတော်ရယ်လောက်ကိုသာ တွေ့ဖူးတာကိုး၊ သူတို့ဆိုတာလည်း တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတာ၊ မိန်းမဆောင်ထဲမှာ တွေ့နေရတာတွေက မိန်းမစိုးတွေလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ယောက်ျားတွေ အကြောင်းကို ဘယ်မှာ သိပါ့မလဲ’

‘သူ နားလည်တာက ကိုယ့်ယောက်ျားကို သခင်လို ရိုသေရမယ်၊ အလုပ်အကျွေး ပြုရမယ်၊ သူ့စကားကို နားထောင်ရမယ်၊ သူ့ကို သားသမီးတွေ မွေးပေးရမယ်၊ ယောက်ျားအငယ်အနှောင်း မထားရအောင် ယောက်ျားကို အိပ်ရာထဲမှာ ပြုစုရမယ် ဆိုတာလောက်ကိုပဲ သိတာကိုး။’

ဒီအတတ်ပညာတွေကို သူမယ်တော် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်က ဆရာမတစ်ယောက် ငှားပြီး သင်ပေးလိုက်တယ်လေ။ မဟာရာဇာဟာ ရှုရှိလာကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားတော့ တာပဲ။ ရှုရှိလာကလည်း သူ့ကြင်ရာတော် မဟာရာဇာ ဒီပြင် မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။

‘ဘယ်လောက်အထိလဲဆိုရင် မဟာရာဇာဟာ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းမတွေကို သဘောကျတယ်လို့ ကြားကတည်းက ဇူလီအပေါ်မှာတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဆက်ဆံတော့ဘဲ ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံလာခဲ့တယ်။ မဟာရာဇာဟာ ဇူလီရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း အကောင်း ပြောတယ်လို့ သတင်းထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပေမဲ့ ရှုရှိလာဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဇူလီအပေါ်မှာ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ’

ဘိသောသို့ ရောက်စ ပထမနှစ် အတွင်း၌ ဇူလီသည် ကြီးစွာ စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့တိုင် ကိစ္စ မရှိသေး။ မိမိဘက်တွင် ရှုရှိလာ ရှိသေးသည်ဟု ဖြေသိမ့်နိုင်သေးသည်။ ရှုရှိလာသည် မိမိအပေါ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မကောင်းကြံလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

ရှုရှိလာသည် ယခု လောလောဆယ်တွင် မိမိအား မနာလိုဝန်တိုခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ကြင်ရာတော်နှင့် ပတ်သက်၍ ရူးမူးစိတ်တွေ ပျောက်သွားသည့် အခါတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ပုံမှန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူ ယူဆခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဇူလီသည် ရှုရှိလာကို ကောင်းစွာ နားမလည်ခဲ့။ ရှုရှိလာသည် အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူ မဟုတ်။ ရှုရှိလာကို ဇူလီ ချစ်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ရှုရှိလာ၏ အမေ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် မိန်းကလေးမွေးသည့် အတွက် ရှုရှိလာကို ကောင်းစွာ ပြုစုယုယခြင်း မရှိ။ ဇူလီကသာလျှင် သူ့ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်

အချစ်ဆိုသည်မှာ ချေးငှားပြီး ပြန်ယူ၍ ရသည့် ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်။ တစ်နေ့ ကိုယ့်တွင် ကျေးဇူးရှိတန်ကောင်းရဲ့ဟူသော မျှော်လင့်ချက်မျိုးဖြင့် ထား၍ ရသည့် ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ဟု ဇူလီ ယုံသည်။ အချစ်သည် နှလုံးသားမှ အလိုလို ပေါက်ဖွား လာသော အရာဖြစ်သည်။ အချစ်နှင့် အတူ သစ္စာရှိခြင်းလည်း ပါလာ၏။ ထိုအရာနှစ်ခုသည် ခွဲ၍ မရစကောင်း။

မဟာရာဇာက သူ့ကြင်ရာတော်ကလေး ရှုရှိလာအပေါ်တွင် အရူးအမူး ဖြစ်လာခဲ့သည်တွင် မိုးဦး၌ ပေါင်းတော မြက်တောတွေ တစ်ဟုတ်ချင်း ထလာသကဲ့သို့ ရှုရှိလာ၏ ရင်ထဲတွင်လည်း အချစ်မျိုးစေ့တွင် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အညောင့်ပေါက်လာကြသည်။ သို့ဖြင့် တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်ယုယခဲ့သည့် ညီမတော်လေး ရှုရှိလာအပေါ်တွင် ထားခဲ့သည့် အချစ်သည် ရှုရှိလာ၏ မနာလို ဝန်တိုမှု ဒီရေထဲတွင် မျောပါသွားခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် မဟာရာဇာနှင့် တကွ သူလူများသည် ရှုရှိလာအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းသော ဇူလီကို မုန်းလာကြကာ ဇူလီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြသည်။ သို့ဖြင့် ဇူလီ၏ဘဝသည် ဘိသော ဟော်နန်းတွင် ကျိန်စာမိသူကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဇူလီသည် မိမိနေထိုင်ရာ အဆောင်တွင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာက ဆင့်ခေါ်ခြင်း မပြုသမျှ တွေ့ခွင့် မရှိကြောင်းဖြင့် အမိန့်ထွက်လာ၏။

ဇူလီနေရသည့် အခန်းကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းမှောင်မှောင်။ ပြတင်းပေါက်မရှိ ဘာမရှိသည့် အကျဉ်းတိုက်လို အခန်းကလေး ဖြစ်သည်။ တံခါးမှ ထွက်လျှင် ဆယ်ပေ ပတ်လည် မရှိတရှိ ကွက်လပ်ကလေး ရှိပြီး ထိုကွက်လပ်ကလေး လွန်လျှင် အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးရှိသည်။

ဇူလီတွင် ပါလာသည့် လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ပိုးဖဲတို့ဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည့် မင်္ဂလာသတို့သမီး အဝတ်အစားများကိုလည်း စော်ဘွား၏ အာဏာပိုင်များက သိမ်းယူလိုက်ပြီးကြလေပြီ။ ဆင်းရဲသူများသာ ဝတ်သည့် အထည်ကြမ်းကြီးများကိုသာ ပေးထားသည်။

ကာရီကုတ်မှ ပါလာသည့် အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာနှင့် အခြားအစေတော် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဇူလီကို ကူညီမည် စိုးကာ အခြားနေရာသို့ ပို့လိုက်ပြီး သူတို့နေရာတွင် ပရိုမီလာဒေဝီ ဆိုသည့် အစေတော်တစ်ယောက်ကို ပို့ထားသည်။ ပရိုမီလာဒေဝီမှာ ဂူသချိုင်းပျက်ကြီးပေါ်တွင် အက်ရှ်တို့ လူသိုက် ပါးစပ်ကို အဝတ်ဆိုကာ ကြိုးနှင့် တုပ်ပစ်ခဲ့သည့် မိန်းမ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ပရိုမီလာဒေဝီသည် အစေတော် တစ်ယောက်ဟု ပြောသည်ထက် ပါးကွက် အာဏာသား တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်လိမ့်မည်။ ဂီတာနှင့် အစေတော် နှစ်ယောက်တို့သည် 'ကပြား' မင်းသမီးထံ အစာရေစာများကို တိတ်တဆိတ် လာ၍ ပို့နေသည်ဟု သူပင် ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

သို့ဖြင့် ဂီတာနှင့် အစေတော် နှစ်ယောက်မှာ ပြင်းထန်စွာ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။ ထို့နောက်မှ စ၍ ဂီတာသည် သူ့သခင်မ အနားသို့ မကပ်ရဲတော့။

များမကြာမီ ရှူရှီလာတွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိလာခဲ့သည်။ ရှူရှီလာမှာ ပျော်၍မဆုံး၊ အလျင်တုန်းကလို စိတ်ကောင်း ပြန်ဝင်လာ၏။ ပျင်းလျှင် သို့တည်းမဟုတ် စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်လျှင် အစ်မတော် ဇူလီကို အခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မည်သို့မျှ မဖြစ်ခဲ့သည့်နယ် တရင်းတနီး ဆက်ဆံသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မကြာလိုက်။

သီတင်းပတ် အတန်ကြာသွားသည့်အခါ၌ ရှူရှီလာ၏ ကိုယ်ဝန်သည် သရက်သီးတွေ အစားများကာ အော့အန်ပြီး ကိုယ်ဝန် လျှော့ကျသွားသည်။

ဇူလီက

'ညီမတော်လေးဟာ သရက်သီးဆိုရင် အငမ်းမရဘဲ၊ သရက်သီး သီးချိန်ဆိုရင် ခမည်းတော်က သရက်သီးတွေ အမြဲပို့ပေးတယ်၊ သရက်သီး မမှည့်သေးဘူး၊ အစိမ်းတွေကို ခူးပြီး ပုတ်ကြီးတွေထဲ ထည့်ပြီး ကောက်ရိုးတွေနှင့် မွန်းပေးတယ်၊ ရှူရှီလာဟာ ဘယ်တော့မှ မှည့်သည်အထိ မစောင့်ဘူး၊ မမှည့်တမှည့်တွေ စားတော့ ဗိုက်နာတော့တာပေါ့၊ သူ ဗိုက်နာရင် ဟိုလူ မနေရ ဒီလူ မနေရနှင့်၊ ထောပတ်ကြောင့် ဗိုက်နာသလေး ထမင်း မနပ်လို့ ဗိုက်နာသလေးနှင့် အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြတော့တာပဲ၊ သရက်သီးကြောင့်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘူး'

ရှူရှီလာသည် သရက်သီးများကို အလွန်အမင်းစားသဖြင့် သူ အင်မတန် လိုချင်သော ကလေးမှာ လသားတွင် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့် မည်သူ့အပြစ်မျှ မဟုတ်။ သူ့ဘာသာသူ အစား လောဘကြီး၍ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရှူရှီလာသည် ထောပတ်ကိုလည်း အပြစ်မပြော။ ထမင်း မနပ်သည်လည်း အကြောင်း မရှာ။ မိမိကို မနာလိုသူ တစ်ယောက်က အဆိပ်ခတ်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ ထိုအခါတွင် သူ့ကို မနာလိုသူသည် မည်သူ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ မဟာဒေဝီငယ် ဖြစ်သည့် ဇူလီပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဘိသောစော်ဘွား၏ လူများ တွက်လိုက်ကြသည်။

ဇူလီက

'ဒါပေမဲ့ တော်သေးတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဇူလီက သူ စားမယ့် အစာကို ယောင်လို့တောင် လက်ဖျားနှင့် မတို့မိဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ရှူရှီလာနှင့် သူ့အစေတော်တွေက မင်္ဂလာ ကန်တော်ကြီးဘေးက ပုလဲဟော်နန်းကို သုံးရက်လောက် သွားနေကြတယ်၊ ဖြစ်တာက အဲဒီတုန်းက ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ ဂီတာလည်း ပါမသွားဘူး၊ ဒီတော့ ဇူလီနှင့် ဂီတာတို့ကို ယိုးမယ်ဖွဲ့လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့နှင့်အတူ ပါသွားတဲ့ ဇူလီရဲ့ အစေတော်နှစ်ယောက်ကတော့ ကံဆိုးရှာတယ်။ ဟော်နန်း ဥယျာဉ်ထဲက ဆွတ်လာတဲ့ သရက်သီးတွေကို သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရေစိမ့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ခွဲရတာကိုး၊ ဒီတော့ ဘိသောက အစေတော်တွေက သူတို့အပေါ်မှာ တာဝန်မရှိအောင် တခြားကို အပြစ်ဖို့တော့တာပေါ့’

ရှုဂ္ဂိုလ္လာမှာ ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသည်။ ဤတွင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာကလည်း ကုန်းချော စကားများကို နားယောင်ကာ ဘိသောမ အစေတော် နှစ်ဦးကို အဆိပ်ခတ် အသတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ဒီအကြောင်းကိုတော့ ပရိမီလာ ပြောပြလို့ ဇူလီ သိရတာပါ။ အကြောင်း ပြတာကတော့ ဖျားလို့ သေသွားတယ်လို့ အကြောင်းပြတာပေါ့လေ။ ဇူလီကလည်း ဖျားလို့ သေတယ်လို့ပဲ ယုံလိုက်ပါတယ်။ မယုံတောင်မှ အတင်း ယုံကြည့်တယ်။ ညီမလေးဟာ ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပရိမီလာ သက်သက်မဲ့ လုပ်ကြံပြောနေတာပဲလို့ ယူဆလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဒီလို မထင်ရက်ဘဲကိုး’

ဇူလီကိုလည်း ဥယျာဉ်ထဲရှိ ပို၍ ကျဉ်းသော အိမ်ကလေး တစ်ဆောင်သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ စင်စစ်အကျဉ်းချသည်နှင့် အတူတူ။ အဆောင်အယောင်ဆို၍ ဘာမျှ ပေးထားခြင်း မရှိ။ ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ရသည်။ ဇူလီသည် သူ့အစေတော် နှစ်ဦး၏ အဖျားရောဂါမျိုး ကူးမည်စိုးသည့်အတွက် သူ့ဘာသာ သီးခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဟော်ထဲတွင် သတင်း လွှင့်ထားကြသည်။

ထိုနှစ်ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သည် တစ်ချို့တွင်လည်း ရှုဂ္ဂိုလ္လာသည် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလေမည်လောဟု ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုကတည်းက ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ မနက် အိပ်ရာထတွင် ပျို့အန်ခြင်း၊ အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း စသည်တို့ အမြဲ ဖြစ်နေတတ်၏။

မဟာရာဇာသည် သူ့မဟာဒေဝီကို စည်းစိမ်ဖြင့် လိုလေသေးမရှိ ထားသည့်တိုင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာသည် ပြည့်စုံသည် ဟူ၍ မရှိ။ မဟာရာဇာသည် လှပသည့် မဟာဒေဝီ ရှုဂ္ဂိုလ္လာကို စွဲလမ်းချစ်ခင်ဆဲ ဖြစ်သည့်တိုင် သူတစ်ပါးနေထိုင်မကောင်းသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်။ ရှုဂ္ဂိုလ္လာကိုယ်လက် မအီမကျန်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ခပ်ရှောင်ရှောင်နေတတ်သည်။

ဤတွင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာမှာ ကလေးပျက်ကျလျှင် မဟာရာဇာ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို ခံရတော့မည်မဟုတ်ဟုဆိုကာ ပို၍ အစိုးရိမ်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်။ နာမကျန်း ဖြစ်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်သောကတို့ ဖိစီးလာသည့်အခါတွင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာသည် ထုံးစံအတိုင်း အဖေတူ အမေကဲ့ အစ်မတော် ဖြစ်သည့် ဇူလီကို ဟော်နန်းသို့ ပြန်ခေါ်ကာ သူ့ကို ယုယပြုစုခိုင်းပြန်သည်။

ဇူလီသည် တတ်အားသမျှ ပြုစု၏။ ရှုဂ္ဂိုလ္လာ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် မဟာရာဇာ၏ တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည့်အတွက် ညီမတော်လေးကို အစစအရာရာ အလိုလိုက် အကြိုက်ကို ဆောင်ပေး၏။

ရှုဂ္ဂိုလ္လာသည် ဂီတာကိုလည်း အပါးသို့ ပြန်၍ ခေါ်ထားလိုက်ကာ မျက်နှာသာပေး၏။ သို့ရာတွင် ဝမ်းဆွဲသည် အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာသည် ရှုဂ္ဂိုလ္လာကို လန့်နေလေပြီ။ ပထမ ကိုယ်ဝန်တုန်းက သူ့ဘာသာ သရက်သီးတွေ စားကာ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသည့် ကိစ္စကို မိမိတို့ အဆိပ်ခတ်သည်ဟု စွပ်စွဲ ခံခဲ့ရသည်ကို မမေ့နိုင်သေး။

ထို့ပြင် ရှုဂ္ဂိုလ္လာ၏ ဒုတိယ ကိုယ်ဝန်သည်လည်း သက်ဆိုးရှည်မည့် ကိုယ်ဝန် မဟုတ်ကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝမ်းဆွဲသည် အတွေ့အကြုံအရ ဂီတာသိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မဟာဒေဝီ ကိုယ်လက် မအီမကျန်းဖြစ်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း စသည်တို့ အတွက် ဆေးမပေးရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လျှင် မိမိတာဝန် ဖြစ်ဦးမည် မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် မဟာရာဇာသည် ရှုရှိလာကို သင့်ရာဆေးများ တိုက်ကျွေးရန် ဂီတာကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် ဂီတာသည် သူနှင့် ဇူလီတို့ နှစ်ဦးအပေါ်တွင် နောင် အပြစ် မပုံချရလေအောင် အစီအမံတစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။

ဇူလီက

‘ဂီတာက ဇူလီကို ပြောတယ်လေ၊ နောင်မှ တာဝန်မဖြစ်ရလေအောင် ခုကတည်းက ရှုရှိလာနှင့် စိတ်ဆိုးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ နေပါတဲ့၊ ဟော်သူ ဟော်သားတွေ ရှေ့မှာဆိုရင် ရှုရှိလာနှင့် စကားလည်း မပြောနှင့်၊ အဆက်အသံလည်း မလုပ်နှင့်တဲ့၊ ရှုရှိလာစားမယ့် အစားအသောက်တို့ ဘာတို့ကို လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့နှင့်တဲ့၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဇူလီနှင့် ဂီတာတို့ပေါင်းပြီး မကောင်းကြံတယ်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါနှင့် ဇူလီလည်း သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ရှုရှိလာနှင့် စိတ်ဆိုးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး အဆက်အသံ မလုပ်ဘဲ နေလိုက်တယ်၊ ဇူလီလည်း ကြောက်တတ်သွားပြီလေ’

ဂီတာသည် သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်မရှိစေရန်အတွက် ဆေးဖော်ရာတွင် ရှိပြီးသား ဆေးမြစ်များကို မသုံး၊ လတ်ဆတ်သည့် ဆေးမြစ်များကို တောင်း၏။ အစေတော်များ ဆေးကြိတ်သည့် အခါတွင်လည်း သူကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်၏။ သို့တိုင်အောင် ဂီတာတွင် အပြစ်မလွတ်။

ဂီတာ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရှုရှိလာ၏ ဒုတိယကိုယ်ဝန်သည် ပျက်ကျပြန်သည်။ ရှုရှိလာသည် အော်ဟစ်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသည့်အတွက် အခြားလူများကို အပြစ်ဖို့၏။ သူ့ကို မနာလိုသူတို့က အဆိပ်ခတ်သည်ဟု ပြော၏။ ဤတွင် ဂီတာ အပေါ်တွင် အပြစ် ပုံကျလာသည်။

ထိုနေ့ညတွင်ပင် ဂီတာအား ပရိုမီလာဒေဝီနှင့် မိန်းမစိုးများက သတ်ပစ် လိုက်ကြသည်။ မတော်တဆ လိမ့်ကျသေဆုံးသည့် အနေရောက်အောင် ဂီတာ၏ အလောင်းကို အမှီးပေါ်ရှိ လသာဆောင်မှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။

‘ဂီတာ သေတယ်ဆိုတာကို နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဇူလီ သိရတယ်၊ အမှီး လသာဆောင်က ကျပြီး သေသွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဇူလီလည်း ကြိုးစားပြီး ယုံလိုက်ပါတယ်’

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဇူလီကို ဥယျာဉ်ထဲက ပုလဲဟော်နန်းဆောင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။ ဤသို့ ပြန်ပို့လိုက်ရာတွင် ဇူလီက သူ့သဘောဖြင့် ပြန်လိုသည်ဟု ပြောသဖြင့် ပြန်ပို့ရသည်ဟု သတင်း လွှင့်ထားကြ၏။ သို့ဖြင့် ဇူလီသည် ပုလဲ ဟော်နန်းမှ မြေအောက် အကျဉ်းတိုက်ကလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည်။

‘အဲဒီ အကျဉ်းတိုက်ကလေးထဲမှာ ဇူလီ တစ်ယောက်တည်း တစ်နှစ်လောက် နေခဲ့ရတယ်၊ အကျဉ်းတိုက်ကို စောင့်တဲ့ အစောင့်နှင့် အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ မိန်းမကိုပဲ တွေ့တယ်၊ တခြား ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ရဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်လည်း တွေ့ရုံသာ တွေ့ရတာ၊ စကား မပြောရဘူး။’

‘ကောင်းကင်ကိုလည်း မမြင်ရ၊ လရောင် နေရောင်တို့လည်း မတွေ့ရ၊ ကျွေးတော့လည်း မဝရေစာပဲ ကျွေးထားတယ်၊ ဆာလွန်းတော့ မုန့်တို့ ဘာတို့ ချဉ်တူးနေရင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး မောင်၊ အကုန်လုံး စားပစ်လိုက်တာပဲ၊ မုန့်အသီးတွေ စားလို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာလဲ ခဏ ခဏပဲ။’

‘အဝတ်အစားဆိုလို့လည်း ဟော်နန်းက ထွက်လာတုန်းက အဝတ်အစားနှင့် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့်ပဲ နေရတယ်၊ လျှော်လည်း မလျှော်ရဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ်ပြီး နံစော်နေတာပဲ။’

‘မိုးတွင်းရောက်လို့ မြောင်းတွေ ရေလျှံပြီး ဇူလီနေတဲ့ အကျဉ်းတိုက်ကလေးထဲမှာ ဒူးဆစ်လောက် ရောက်တော့မှ ဇူလီ ရေချိုးရတယ်၊ အဲ ဆောင်းတွင်း ရောက်တော့ အေးလိုက် ချမ်းလိုက်တာ မောင်ရယ်’

ဇူလီက ပြောပြရင်း ကိုယ်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ရောက်သည့်အခါတွင် ဇူလီသည် ရက်စွဲတို့ကိုလည်း မမှတ်မိ။ အချိန်ကိုလည်း မသိတော့။ ထိုအခါကျမှပင် ဇူလီသည် မိမိ၏ ညီမလေး ဂျွန်နီလာအပေါ်တွင် သံသယ ဝင်စ ပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျွန်နီလာသည် မိမိကို မေ့လျော့နေပြီလော။ မေ့ချင်ယောင် ပြုနေပြီလော။ ဂျွန်နီလာသည် မိမိကို မကယ်နိုင်တော့ပြီလော။

ဂျွန်နီလာ၏ အမေဖြစ်သည့် ကချေသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်သည် အလွန်ရက်စက်သူ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ကြင်ရာတော် စော်ဘွားကြီးနှင့် တကွ မဟာဒေဝီငယ် တစ်ဦး၊ မောင်းမတစ်ဦးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သူ မဟုတ်လော။ ဂျွန်နီလာကလည်း ခမည်းတော်ကို ချစ်သည့်တိုင် အမေသွေး ပါမည် မူချ။ ဇူလီသည် ထိုသံသယများကို မောင်းထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ဖျောက်ဖျက်၍ မရ။

အပြင်လောကကြီးမှ သတင်းများသည် သူ့အကျဉ်းတိုက်ကလေး ထဲသို့ ရောက်မလာကြ။ သူ့ကို ကြီးမှူးရသည့် ပရိုမီလာဒေဝီကလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ အညစ်အကြေးသိမ်းသည့် မိန်းမကြီးကလည်း စကား တစ်ခွန်းမျှ မဆို။

ထို့ကြောင့် ဂျွန်နီလာ တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ကိုလည်း သူ မသိ။ သည်အခါတွင် အောင်မြင်ချောမောစွာ မွေးဖွားတော့မည့် အလားအလာရှိသည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ မကြား။ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ ကိုယ်လက် မအီမကျန်းဖြစ်ခြင်းတို့လည်း မရှိ။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည့်အခါတွင် ချောမော အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားတော့မည်ဟု မိန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးက ယူဆလျက် ရှိကြ၏။ ဗေဒင်ဟူးရားများကမူ သားယောက်ျားလေး ဖြစ်မည်ဟု အတပ် ဟောကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ မဟာရာဇာမှာ နာမကျန်းဖြစ်ကာ သမားတော်များကလည်း လက်လျှော့ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဘိသောမှ သမားတော်ကြီးများဖြင့် ကုသ၍ အားမရသောကြောင့် ဘကြီးတော်၏ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို

အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီ။ သို့ရာတွင် ပရိုမီလာသည် ထိုအကြောင်းများကို ဇူလီအား တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ နောက်မှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မသိ။ အကျဉ်းတိုက်ကလေးထဲမှ ထုတ်ကာ ဟော်နန်းသို့ ပြန်ခေါ်သည့် အခါတွင်မူ ဇူလီသည် ထိုအကြောင်းများကို သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခေါ်ထုတ်လာခြင်းမှာ မဟာရာဇာ စိတ်ပြောင်းသွား၍လော။ သို့မဟုတ် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရောက်လာမည် ဖြစ်သောကြောင့်လေလော ဆိုသည်ကိုမူ ဇူလီ မသိနိုင်။

ဘကြီးတော်၏ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မဟာဒေဝီ နှစ်ဦး၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းမည် မူချ။ သူတို့သတင်းကို ကာရိကုတ်သို့ ပြန်ပို့မည် မူချ။ မဟာဒေဝီ ဇူလီသည် ညီမတော်လေး ဂျွန်နီလာနှင့်အတူ ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင် ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာရှိသည်ဟု ဘိသောစော်ဘွား ပြသလိုဟန် ရှိသည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ဇူလီသည် ဟော်နန်းသို့ ပြန်လာရပြီ။ အဝတ်အထည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကို ဝတ်ရ၍ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း ပြန်စားရပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့အဆောင်ရှေ့ရှိ တံတိုင်းကာထားသည့် ကွက်လပ်ကလေးတွင် လမ်းလျှောက်ခွင့်မှအပ အခြား မည်သည့်နေရာသို့မျှ သွားခွင့်မရသေး။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းတိုက်ကလေးထဲတွင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသည်နှင့် စာလျှင် ယခု နေရာကလေးသည် ဇူလီအဖို့ နတ်ပြည်တမျှ။

ပရိုမီလာနှင့်လည်း သိပ် မတွေ့ရတော့။ ပရိုမီလာအစား နှုတ်ခမ်းပို့နေသည့် နင်မီ အမည်ရှိ အစေတော်လေး တစ်ယောက်ကို ပေးထားသည်။ အစေတော်ကလေးမှာ ကြောက်တတ်သည့် အတွက် သူ့ကို ကြည့်လျှင် ဝမ်းတွင်းရူး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ပရိမီလာ ရှိသည့်အချိန်တွင်ဆိုလျှင် အစေတော်ကလေးမှာ ကြောက်နေသည့် ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်သဖွယ် ချောင်ထဲတွင် ကုပ်နေတတ်၏။ သူ့ကို စကား ပြောလျှင်လည်း အသံ မထွက်။ ခေါင်းယမ်းပြခြင်း၊ ခေါင်းညိတ်ပြခြင်း လောက်ကိုသာ လုပ်လေ့ ရှိသည်။

သူ့အဆောင်ဝင်းကလေးထဲသို့ ပရိမီလာ အပြင် နင်မိနှင့် အညစ်အကြေး သိမ်းသည့် အစေတော် တစ်ဦးသာ လာခွင့်ရကြသည်။ သို့ရာတွင် တံတိုင်းကာထားသည့် တစ်ဖက်ဝင်းထဲမှ ရယ်မောနေကြသံ၊ အသံစူးစူးနှင့် စကားပြောနေကြသံများကို ကြားရတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ညနေများတွင် အမိုး လသာဆောင်သို့ တက်ကာ အတင်းအဖျင်း ပြောနေသံများကို ကြားနေရသည်။

မဟာရာဇာ နာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်းနှင့် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ပင့်ခေါ်ထားကြောင်းကို သူတို့စကားများ အရ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မိမိအား လွတ်မြောက်အောင် ကယ်နိုင်လေမည်လောဟု မျှော်လင့်တကြီး တွေးမိသည်။

မိမိသည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် စကားပြောခွင့်ရခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် သူ့ထံ စာ ရောက်အောင် ပို့နိုင်လျှင် သမားတော်ကြီးသည် မိမိတောင်းခံသည့် အကူအညီကို ငြင်းပယ်မည် မထင်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သည့် ထားဦး။ ထိုအကြောင်းကို ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ ဂျီတီနှင့် ဘကြီးတော် ကာကာဂျီတို့ထံ တင်ပြနိုင်သည်။ သူ့ကိုချစ်သည့် ဘကြီးတော်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ပြန်ပို့ဖို့ မတောင်းဆိုဘဲ နေမည် မဟုတ်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အရှေ့သာ သိလျှင် ပရိမီလာအစား ယက္ခ ကုမ္ဘာဏ်တွေ တစ်ထောင် စောင့်သည်တိုင် သူ့ကို ကယ်မည်ဟု ဇူလီ ယုံကြည်သည်။

သို့ရာတွင် မည်မျှ ကြိုးစားသည့်တိုင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် အဆက်အသွယ် မရ။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မည်သည့်အခါမျှ မိန်းမဆောင်သို့ ခြေချခွင့်ရမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဇူလီ စိတ်မပျက်။ ဘိသောတွင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရှိနေသေးသမျှ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးသည်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သမားတော်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ရရမည်ဟု ဇူလီ ယုံကြည်သည်။

တစ်ညနေ မီးထွန်းချိန် ရောက်၍ ဝင်းထဲတွင် မည်းမှောင်နေစဉ် နင်မိသည် ထမင်းပို့ ရောက်လာရင်း သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့သည်။

ထိုစာမှာ ဒုတိယစာ ဖြစ်ကြောင်းကို ဇူလီ နောက်မှ သိရ၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မောင်တော်လေး ဂျီတီနှင့် ဘကြီးတော်တို့ထံမှ ပေးလိုက်သော စာများကို မဟာဒေဝီ နှစ်ဦးထံသို့ တစ်စောင်စီ ပေးလိုက်သည်။ သမားတော်ကြီးသည် စာနှစ်စောင်ကို မိန်းမစိုးချုပ်မှ တစ်ဆင့် အတိအလင်း ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိန်းမစိုးချုပ်က ရှုရှိလာထံသို့ နှစ်စောင်လုံး သွားပေးသည့်အခါ၌ ရှုရှိလာသည် စာများကို ဖတ်၍ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ စာနှစ်စောင်လုံးကို မိမိတို့ညီအစ်မနှစ်ဦး ရရှိသည်ဟု နှုတ်ဖြင့်သာ အကြောင်းပြန်လိုက်၏။

ယခုစာမှာ ဇူလီထံသို့ သတ်သတ်ရေးလိုက်သည့် စာ ဖြစ်သည့်အပြင် မာကြောင်း သာကြောင်းမျှသာ ပါသည့်အတွက် ရှုရှိလာသည် ထိုစာကို ဇူလီထံသို့ အပိုခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဇူလီကိုယ်တိုင် အကြောင်းပြန်စာ ရေးရန်လည်း မှာလိုက်သည်။

အကယ်၍ ဇူလီ၏ စာတွင် ထူးထူးထွေထွေ မပါဘဲ မာကြောင်း သာကြောင်းလောက်သာ ပါလျှင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ကျေနပ်သွားကာ နောက်ထပ် ဘာမျှ မေးတော့မည် မဟုတ်။

သို့မဟုတ်ဘဲ ဇူလီက ဘိသောတွင် သူ့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြကြောင်း ရေးလိုက်လျှင် ထိုစာကို ကိုင်ပြီး ဇူလီသည် ဘိသောနှင့်ကာရိကုတ်ပြည် နှစ်ပြည်ထောင်တို့ကို သဟာယ မဟာမိတ် အဖြစ်မှ ရန်စစ်ပြုအောင် လှုံ့ဆော်သူ အဖြစ် စွပ်စွဲမည်ဟု ရှူရှိလာ စိတ်ကူးထားသည်။

ရှူရှိလာသည် စာကို ပြန်၍ ချိပ်ပိတ်ကာ ဝမ်းတွင်းရှူး အစေတော် သူငယ်မလေး နင်မိဖြင့် အပေးခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုသို့ အပေးခိုင်းရာတွင် မှောင်သည့် အချိန်ကျမှ ပေးရန်၊ ထိုစာကို သူ ဈေးမှ အပြန်တွင် အမည်မသိ လူတစ်ယောက်က ပေးလိုက်ကြောင်း၊ မည်သူမျှ မရှိသည့်အချိန်တွင် ပေးပြီး ဇူလီထံမှ ပြန်စာကို ယူခဲ့ရန် ထိုလူက မှာလိုက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ယူလာမည်ဆိုလျှင် မိမိအား ဆုငွေ အမြောက်အမြား ပေးမည်ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် ဇူလီကို ပြောပြရန် နင်မိကို သင်ကြားပေးလိုက်၏။

ထိုအတိုင်း ပြန်ပြောတတ်ခြင်း ရှိ မရှိလည်း ရှေ့တွင် ထပ်၍ အပြောခိုင်း သေးသည်။ မိမိမှာသည့်စကားမှအပ အခြား မည်သည့် စကားမျှ မပြောရကြောင်း၊ အခြားစကားများကို ပြောလျှင် လျှာကို ဖြတ်ပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လျှင် ဆုငွေပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း နင်မိကို ပြောလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် နင်မိကို ပေးမည့် ပြစ်ဒဏ်သည် ကြောက်ဖို့ကောင်း၏။ ရမည့် ဆုလာဘ်ကလည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နင်မိသည် သူတို့အမြင်တွင်သာ ဝမ်းတွင်းရှူးသဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း ထူသူ အသူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ ဇူလီသည် သူ့အပေါ်တွင် ကြင်နာသနားတတ်သည်။ သူ့မိဘတွေပင်လျှင် သူ့အပေါ်တွင် ဤမျှ မကြင်နာစဖူး။

ထို့ကြောင့် နင်မိသည် သူတို့ တစ်ခုခု မကောင်းကြံနေသည်ကို ရိပ်မိသည့် အလျောက် ဇူလီကို ဘေးဒုက္ခရောက်အောင် သူ မလုပ်ရန်၊ မလုပ်နိုင်။ ထိုစာကို

သူတို့ကိုယ်တိုင် ပေးလိုက်ပါလျက် လူစိမ်းတစ်ယောက်က ပေးလိုက်သည်ဟု အဘယ်ကြောင့် လုပ်ကြံအပြောခိုင်းသနည်း။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း မပြောလျှင် မိမိလျှာကို ဖြတ်မည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း ပြုရသနည်း။

ထိုစာကို သူ့သခင်မ ဇူလီကို ပေးမည်။ ထို့နောက် သူတို့ လုပ်ကြံ အပြောခိုင်းသည် တို့ကို အားလုံး ဖွင့်ပြောမည်။ နောက်ပိုင်းကိုမူ သူ့သခင်မ ဇူလီသည် မီးစဉ်ကြည့်၍ ကလိမ့်မည်။

ဇူလီသည် ဘာကိုမျှ မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ထိုစာသည် မိမိသည် ထောင်ချောက်ဆင်၍ ဖမ်းသလော။ မည်သူက ထောင်ချောက်ဆင်သနည်း။ နင်မိ၏ အမှန်စကား ဆိုသည်ကလည်း တကယ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ သို့မဟုတ် နင်မိ၏ စကားသည်ပင် အမှန်အဖြစ် ယူရမည်လော။

ထိုအခါကျမှပင် ရှူရှိလာသည် မိမိအား မကောင်းကြံနေသည်ဟု ဇူလီ စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချမှတ်လိုက်တော့သည်။ သို့ဖြစ်ရသည်ကို ဇူလီ မယုံနိုင်။ ထိုမျှသာ မဟုတ်။ နင်မိသည် သူ့ကို လိမ်ပြောနေခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ သို့ဆိုလျှင် ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ အသာနေလိုက်သည်က ကောင်းမည်လော။

သို့ရာတွင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် နင်မိသတိပေး၍သာ စာပြန် မပြန် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နင်မိကသာ ခပ်တည်တည် ပေးခဲ့လျှင် ဇူလီသည် ထိုလူစိမ်းဆိုသူ ထံသို့ စာပြန်မိမည်။ တစ်ဖန် စာမပြန်ဘဲ နေလိုက်လျှင် နင်မိ အမှန်တွေ ပြော၍ မပြန်ဘဲ နေသည်ဟု ထင်ကာ နင်မိကို နှိပ်စက်ကြတော့မည်။

စာရွက်နှင့် ကလောင်တံ ရသည့်အခါ၌ ဇူလီသည် သာမန် ဝတ်ကျောတန်းကျော စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်၏။

စာထဲတွင် ယခုလို မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းသည့်အတွက် သမားတော်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မိမိသိသလောက်ဆိုလျှင် ညီမတော်လေး

ရှုရှိလာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာလည်း ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ မိမိလည်း ကျန်းမာ ပကတိရှိကြောင်းဖြင့် ရေးပေးလိုက်သည်။

နင်မိသည် ထိုစာကို ရှုရှိလာထံသို့ ပေးရာ ရှုရှိလာကလည်း သမားတော်ကြီးထံသို့ ပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်ခေါက် နင်မိ သူ့မိဘများထံ သွားသည့်အခါတွင် ဇူလီက နင်မိ၏ မိဘများအနေဖြင့် ကာရီကုတ်မှ သမားတော်ကို တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးစေလိုကြောင်း၊ စာ အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးလျှင် ပိုက်ဆံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သူ့မိဘများကလည်း လက်ခံလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် နင်မိသည် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် ဇူလီတို့အကြားတွင် စာချင်း အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နင်မိကို စော်ဘွား၏ လူများက နောက်ယောင်ခံ စောင့်ကြည့်နိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ဇူလီသည် စာထဲတွင် ဘာမျှ အလွန်အကျွံ ရေးသားထားခြင်း မပြု။

ရှုရှိလာသည် ဇူလီနှင့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြသည်ကို လုံးဝ မသိ။ သူ့ထံမှ တစ်ဆင့်ပေးသည့် စာကို ဖတ်၍ ဇူလီသည် အကျဉ်းချ ခံရခြင်း၊ ပြင်းထန်စွာ ညှဉ်းပန်းခံရခြင်းတို့ကြောင့် ကြောက်သွားပြီ၊ ဇူလီသည် ထိုအကြောင်းများကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်ပြောတော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မဟာဒေဝီ၏ အဆောင်နှင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ အပ အခြားနေရာများ အားလုံးသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့် ပေးလိုက်၏။

ရှုရှိလာ မီးဖွားမည့်ရက် နီးလာသည်နှင့်အမျှ မိန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးမှာ စိုးရိမ်သောက ရောက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ဘာသိဘာသာ နေသည့် ဇူလီပင်လျှင် စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ မနေနိုင်။ သူ့ညီမတော် တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေမည်လောဟု စိုးရိမ်နေတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ရှုရှိလာ ကိုယ်တိုင်မှာမူ ဘာမျှ မဖြစ်သည့်နယ်။ အေးအေးဆေးဆေး။ ရှုရှိလာမှာ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ရုံမျှမက အလှကျက်သရေတိုးကာ လှသည်ထက် လှနေလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် များစွာ မကြာလိုက်။ ရှုရှိလာမှာ စောစောက တည်ငြိမ်ခဲ့ ကျန်းမာခဲ့သလောက် မီးဖွားကာ နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာခဲ့သည်။

ပူအိုက်သည့် နွေရာသီ တစ်ည ဆယ်ချက်တီးအချိန်လောက်တွင် ရှုရှိလာသည် ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားကာ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့ တစ်နေ့လုံးနှင့် ညပိုင်းအထိ ရှုရှိလာသည် ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားသဖြင့် အော်ဟစ် ငိုယိုနေတော့သည်။ သူ့ညည်းညူအော်ဟစ်သံသည် မိန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးနှင့် ဥယျာဉ်ကို ကာရံထားသည့် အုတ်တံတိုင်းများထဲတွင် ကြောက်စဖွယ် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိသည်။

တစ်ချိန်တွင်မူ အိပ်ရေးပျက်ကာ ကြောက်လန့်သောကြောင့် မျက်နှာ ဖြူရော်လျက် ရှိသည့် အစေတော် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဇူလီထံသို့ ပြေးလာကာ မဟာဒေဝီက သူ့ကို ချက်ချင်း လိုက်လာရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ဇူလီအဖို့ လိုက်သွားရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ။ ရှုရှိလာသည် သူ့ကို စေတနာရှိ၍ ခေါ်ခြင်း မဟုတ်။ တမ်းတလွန်း၍ ခေါ်ခြင်း မဟုတ်။ နာကျင် ပြင်းပြသည့်အတွက် သက်သာလို သက်သာငြား အားကိုးတကြီးဖြင့် ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဇူလီ သိ၏။

ဇူလီသည် ညီမတော်၏ အခန်းဆောင်ထဲသို့ ဤအချိန်မျိုးတွင် မသွားချင်။ သွား၍ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လျှင် သူ့အပေါ် အပြစ်ကျမည်ကို သိပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီ မသွားဘဲ မနေနိုင်။ နားမကြားသူ နှလုံးသားကင်းမဲ့သူများသာလျှင် ထိုကြောက်ဖွယ် ညည်းညူ အော်ဟစ်သံကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်လိမ့်မည်။ ဇူလီကား နားပင်းသူလည်း မဟုတ်။ နှလုံးသား မဲ့သူလည်း မဟုတ်။ ဇူလီသည် ရှုရှိလာထံသို့ ကောက်ကာငင်ကာ ထလိုက်လာခဲ့သည်။

ရှုရှုလာသည် တစ်လျှောက်လုံး ညည်းညူရင်း ဇူလီ၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထား၏။ ရှုရှုလာသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဂီတာကို ကယောင်ကတမ်း အခေါ်ခိုင်းနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်တုန်းက အမိုး လသာဆောင်မှ ကျွဲ ကုပ်ကျိုးသေသွားခဲ့ပြီ ဆိုသည့် စကားကိုပင် မေ့နေဟန်တူပြီ။

ဝမ်းဆွဲကြီးသည် ဂီတာ နေရာသို့ ရောက်လာသည့် ဝမ်းဆွဲသည် အသစ်မှာ အတွေ့အကြုံရှိသည့် ဝမ်းဆွဲသည် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဂီတာလောက် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိ။ ထို့ပြင် သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်ရုံမျှမက သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သူ မှန်သမျှကိုလည်း အားပေးနှစ်သိမ့်ခွင့် မပြုသည့် လူနာမျိုးကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

မဟာဒေဝီ ရှုရှုလာသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် လိုမ့်ကာ နားကွဲလှမတတ် အသံမျိုးဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ညည်းညူလျက် ရှိသည်။ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသူများ အားလုံးကိုလည်း မျက်နှာကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ခြစ်ခြင်း ပြု၏။

ဇူလီသာ အချိန်မီ ရောက်မလာခဲ့လျှင် မဟာဒေဝီ သည် ဒဏ်ရာ အနာတရသော်လည်း ဖြစ်မည်၊ ရူးသွပ်ခြင်းသော်လည်း ဖြစ်မည်ဟု ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးက ပြောပြသည်။ သူ ရွံမုန်းခဲ့သော ဇူလီသည် တခြားသူတွေ မလုပ်နိုင်သော အလုပ်ကို လုပ်ပေး၏။ လုံးဝ အညည်းရပ်သွားခြင်း မရှိသေးသည့်တိုင် ဇူလီ ရောက်လာသည့် အခါတွင် မဟာဒေဝီ ရှုရှုလာသည် အတန်ငယ် ငြိမ်သက်စ ပြသွားခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် နေ့ကုန်ဆုံးကာ ညသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမဆောင်ရှိ လူများမှာ မအိပ်နိုင်ကြ။ မွေးခန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်နေသူများမှာ ထမင်းပင် စားချိန် မရ။

ထိုအချိန်၌ကား ရှုရှုလာမှာ အားကုန်ကာ လည်ချောင်းတွေ ရောင်လာသဖြင့် အသံထွက် ညည်းညူခြင်းလည်း မပြုနိုင်တော့ပြီ။ အသံထွက်သည့်တိုင် လေသံကလေး မျှလောက်သာ ညည်းနိုင်တော့သည်။

ရှုရှုလာသည် အသက်ကယ် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ထားသည့်နှယ် ဇူလီ၏ လက်ကို မလွတ်တမ်း ဆွဲကိုင်ထား၏။ ဇူလီမှာ ပင်ပန်း နွမ်းနေသည့်တိုင် ချောမော့ကာ နွားနို့နှင့် အားဆေးရည်တို့ကို ရော၍ တိုက်လျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အမွှေးရည်ထည့်ထားသည့် ဝိုင်အရက်ချိုကို တိုက်ရင်း ရှုရှုလာကို နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်း ပြု၏။

ဇူလီက ထိုအကြောင်းကို ပြောပြရာတွင်

‘အဲဒီ ခဏကလေးမှာတော့ ရှုရှုလာဟာ တကယ့်ကို ကလေးလေး ပြန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ဇူလီနှင့် သူဟာလည်း အရင် ငယ်ငယ်တုန်းက အတူတူ နေခဲ့ရသလို ပြန်ဖြစ်သွားတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ဇူလီ သိပါတယ်’

ရှုရှုလာသည် ထိုသို့ကြောက်စဖွယ် ညည်းညူအော်ဟစ်သည်မှ အပ အခြား ရောဂါ ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်။ သန်းခေါင်ကျော် လောက်တွင်မူ ကလေးငယ်ကို လွယ်ကူချောမောစွာ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

ကလေးက ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း။ လက်သီးဆုပ်ကလေး တယမ်းယမ်း။ အသံပြီကြီးဖြင့် အော်ငိုနေသည်။ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးသည် ကလေးကို ပွေယူလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ဖြူရော်သွားသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသူများလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေရာမှ အသံ တိတ်သွားကြ၏။ ကလေးက ဟူးရားများ ပြောသည့်အတိုင်း သားယောက်ျားကလေး မဟုတ်။ မိန်းကလေး။

‘သူတို့က မိန်းကလေးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရှုရှုလာရဲ့ မျက်နှာကို ဇူလီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လန့်သွားတယ်။ ဇူလီ အတွက်ရော ကလေးအတွက်ရော စိုးရိမ်သွားတယ်လေ၊ တကယ်ပဲ မောင်ရယ်၊ ကလေးလေးကလည်း သူ့ဘွားအေ

မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်များ ဝင်စားသလား မသိဘူး၊ တူလိုက်တာမှ ချွတ်စွပ်ပဲ၊ ရုပ်က မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင် သိပ် စိတ်ဆိုးနေတုန်း မြွေဟောက် တစ်ကောင်လို အဆိပ် ပြင်းနေတုန်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ရဲ့ မျက်နှာနှင့် တစ်ပုံတည်းပဲ။

‘အဲဒီကတည်းက မိန်းမဆောင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဆိုတာ ဇူလီ သိလိုက်ပါပြီ။ ရှုရှိလာဆိုတာလည်း သားငယ်ကို အလုပ်လိုက်ရတဲ့ ကျားမလိုပဲ၊ အရင် နှစ်ခါတုန်းကလည်း သူ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာကို ဇူလီ မြင်ခဲ့ဖူးတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ဖြစ်တာကတော့ အရင် တစ်ခါတွေထက် ဆိုးတယ် မောင်။’

‘ဒီလောက် မျှော်လင့်ချက် ထား၊ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံ မွေးခဲ့ရပြီးမှ သားယောက်ျားကလေး မဟုတ်ဘဲ သမီး မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒေါသထွက်တဲ့ နေရာ စိတ်ဆိုးတဲ့ နေရာမှာ ဆယ်ဆလောက်တောင် ပိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဇူလီဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး လန့်မိတယ်’

ထိုအကြောင်းပြောနေရာမှ ဇူလီတစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်သွား၏။ ထို့နောက် လေသံကလေးဖြင့်

‘အထိန်း မိန်းမတွေက ကလေးငယ်ကို သူ့လက်ထဲလည်း ထည့်လိုက်ရော ရှုရှိလာဟာ ကလေးလေးကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေတယ်၊ အော်ဟစ် ညည်းညူထားလို့ အသံတွေ ကွဲ၊ အားတွေ ကုန်ခန်းနေပေမဲ့ ရှုရှိလာဟာ အသံ သဲ့သဲ့ကလေးနှင့် ဒါ ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ မလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ပြုစားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ယူသွား၊ ဒီကလေးကို မကြည့်ချင်ဘူး ဆိုပြီး ကလေးကို တခြားကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။’

‘ကိုယ့်သွေး ကိုယ်သား ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကလေးလေးကို လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး၊ ဒီလောက် အကြင်နာ ကင်းမဲ့ပြီး ဒီလောက် ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဇူလီ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး မောင်ရယ်။’

‘ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးကတော့ ပြောရှာပါတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ မီးဖွားတုန်းက သိပ် နာကျင်လွန်းလို့ရယ်၊ သူ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သားယောက်ျားကလေး မဟုတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ရယ် ဖြစ်တာပါတဲ့၊ ဒီလိုပဲ စိတ်ထပြီး ပြောမိပြောရာကို ပြောတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီ စိတ်တွေ ပျောက်သွားရင် ပုံမှန်အတိုင်း ရောက်လာပြီး ကိုယ့်ကလေးကို ချစ်ခင် ကြင်နာ လာကြတာပါပဲတဲ့။’

‘ဒါပေမယ့်... ဒါပေမဲ့ ရှုရှိလာအကြောင်းကို ဝမ်းဆွဲသည် မိန်းမကြီးသိတာထက် ဇူလီပိုသိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လာတယ်၊ ရှုရှိလာကို အဲဒီအချိန်က စပြီး မုန်းသွားတာပဲလို့ ဇူလီ ထင်တယ်။’

‘ဒါပေမယ့် ကလေးကိုတော့ မမုန်းပါဘူး၊ ကလေးဟာ သူ့ဘွားအေ ကချေသည် မဟာဒေဝီနှင့် တူသည့်တိုင်အောင် ဇူလီ မမုန်းပါဘူး၊ ကလေးကို မုန်းနေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ဇူလီ မုန်းတာက လူကြီးကိုပါ၊ ရှုရှိလာကို မုန်းလည်း မုန်း၊ ကြောက်လည်း ကြောက်...’

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးက ရှုရှိလာကို အိပ်ဆေး တစ်ခွက်တိုက်လိုက်သည်။ ရှုရှိလာ အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါတွင် အစေတော်များသည် ထိုသတင်းကို အပြင်ဘက် မိန်းမဆောင်သို့ ယူသွားကြပြီး ထိတ်လန့်နေသော မိန်းမစိုးများက နောက်မွေးသည့် ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နာမကျန်း ဖြစ်နေသော မဟာရာဇာထံ သွား၍ သတင်းပို့ကြရသည်။

ဇူလီသည် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး နားနေစဉ် ရှုရှိလာကို စောင့်ကြည့်ပေးပြီးနောက် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး နီးလာသည်နှင့် သူ့အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဝိဗင်ဒတ်စ်ထံ အကျိုးအကြောင်း စာရေးကာ သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် အင်ဂရေစီ ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမ တစ်ဦးတို့ကို ခေါ်ဖို့ မဟာရာဇာအား ပြောရန် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

‘အင်ဂရေစီ ဆရာဝန်တို့ ဆရာမတို့ ရောက်လာရင်တော့ သူတို့က ခေတ်မီ ဆေးဝါးတွေကို နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှုရှီလာမှာ ရောဂါလို့ ဖြစ်နေတဲ့ မနာလိုစိတ်တွေ အမုန်းစိတ်တွေကို ပျောက်အောင် ကုနိုင်မှာပဲလို့ ဇူလီ ထင်တယ်လေ၊ မိန်းကလေး မွေးလာတာ သူ့သဘာဝ အလျောက် မွေးလာတာ ဘယ်သူ ပြုစားလို့မှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ကတော့ ရှင်းပြနိုင်မယ်လို့ ထင်တာကိုး’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဇူလီပေးလိုက်သည့် စာကို ရသည်။ သို့ရာတွင် အင်ဂရေစီဆရာဝန်နှင့် ဆရာမ ရောက်မလာကြ။ ထိုဆရာဝန်များကို ပင့်ရန်လည်း အချိန်မရ။ မိန်းမဆောင်မှာ ကြားရသည့် ကောလာဟလများကလည်း အမျိုးစုံ။

ရှုရှီလာသည် ဇူလီကိုပင် သတိမရတော့ကြောင်း၊ ကလေးကိုမူ ယခုတိုင် မကြည့်လိုဟု ပြောနေကြောင်း၊ ကလေးမှာ သေးကွေး ကြုံလို့လှသည့်အတွက် ရက်ပိုင်းလောက်သာခံမည် ထင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သံယောဇဉ်ထားနေလျှင် နောက်ထပ် စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေ့နေရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုးမရှည်သည့် ကလေးကို မတွေ့လိုတော့ကြောင်းဖြင့် ရှုရှီလာက ငြင်းသည်။

မျက်နှာမြင်သည့်အခါ၌ အနီးတွင် မိန်းမအစေတော် တစ်ဒါဇင်ခန့်တို့ ရှိကြသည်။ သူတို့အားလုံးကပင် မာမာချာချာကြီး ရှိသော ကလေးငယ်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ သို့ရာတွင် ကလေးမှာ ချူချာ၍ သက်ဆိုးရှည်မည့် ကလေးမဟုတ်ဟူသော ကောလာဟလသည် ဘိသောတစ်မြို့လုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဤတွင် နောက်ဆုံး၌ ထိုကောလာဟလကို အများကပင် ယုံကြည် လက်ခံသွားကြသည်။

မဟာဒေဝီသည် သမီးမိန်းကလေး မွေး၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် ထိုသမီး မိန်းကလေးပင်လျှင် သက်ဆိုးမရှည်သည့် အတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရပြီ ဆိုသည့် သတင်းများသည် တစ်မြို့လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဇူလီက

‘ကလေးလေး ဘာကြောင့် ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဇူလီ မသိဘူးပေါ့လေ၊ ဇူလီအထင်ကို ပြောရရင်တော့ ကလေးလေးကို အစာငတ် ရေငတ်ထားတယ် ထင်တာပဲ၊ ကလေးလေးက မာလိုက်တာမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာပဲ မောင်ရယ်၊ သက်ဆိုးမရှည်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားကို ဇူလီ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း သွေးရိုးသားရိုးနှင့် သေသွားတာ ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဇူလီ ဆုတောင်းပါတယ်။

‘ကလေးလေးကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ နေမှာပဲ အစေတော်သုံးယောက်နှင့် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးတို့လည်း ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဒီပြင် လူတွေကို ကူးစက်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုပြီး တခြားကို ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ နောက်တော့ သူတို့လည်း အဲဒီရောဂါနှင့် သေသွားကြတယ်လို့ ကြားရတာပဲ၊ ယုံတဲ့ လူလည်းရှိတယ်၊ မယုံတဲ့လူတွေလည်း ရှိတာပေါ့လေ။

‘ဒီတုန်းမှာ မဟာရာဇာကလည်း အသည်းအသန် ဖြစ်လာတော့ လူတွေကလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားကြတယ်၊ ဟော်ထဲမှာ ဒီလောက် ကိစ္စဝိစ္စများနေချိန်မှာ မိန်းမဆောင်ထဲက ကလေးလေးနှင့် အစေတော်လေးယောက်သေသွားတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူက ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး စူးစမ်းနေကြတော့မှာလဲ မောင်ရယ်၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြတော့တာပေါ့’

ရှုရှီလာမှာ မီးထွက်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ ပြန်၍ ကျန်းမာလာခဲ့သည်။ မဟာရာဇာ၏ ရောဂါသည် ကု၍ မရတော့ဆိုသည့် စကားကို ရှုရှီလာ မယုံနိုင်။ ဘကြီးတော် ကာကာဂျီ၏ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်အစွမ်းကို အားကိုးနေဆဲ။ မဟာရာဇာသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည်။ ခဏကြာလျှင် ပြန်လည်၍ ကျန်းမာလာမည်ဟု ရှုရှီလာ ထင်နေသည်။

ထိုအထင်ဖြင့် ရှုရှီလာသည် မီးတွင်းတွင် အလှပျက်ခဲ့သည်တို့ကို အတိုးချကာ သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်သည်။ မဟာရာဇာ ပြန်၍ ကျန်းမာလာလျှင် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ

မျက်စိမကျဘဲ သူတစ်ဦးတည်း အပေါ်တွင်သာ အချစ်ဝင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင် ခြယ်သနေခဲ့သည်။

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ကာနီးသည့် အချိန်ကျမှပင် ရှုဂျီလာသည် တကယ့်အဖြစ်ကို လက်ခံလာခဲ့၏။ မဟာရာဇာကို သေမင်းမှ လုရန် သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာနားသို့ အတင်း သွားမည်ပြုသည်။ သူ့ကို မည်သူမှ တား၍ မရ။ တားသူ မှန်သမျှကို သွားဖြင့် ကိုက်သည်။ လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ခြစ်သည်။ ခြေဖြင့် ကန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှုဂျီလာသည် အရူးကြီးတစ်ပိုင်းသဖွယ်။ သူ့အနားတွင် မည်သူမျှ မနေရဲကြတော့။ အစေတော်မိန်းမများမှာ ထွက်ပြေးကြရသည်။ အပြင်တွင် ချောင်းနားထောင်နေသည့် မိန်းမစိုးများကမူ သူတို့ မဟာဒေဝီသည် ရူးသွပ်၍ သွားလေပြီဟုပင် အချင်းချင်း ပြောမိကြ၏။

ထိုသို့ သောင်းကျန်းပြီးသည့် နောက်တွင်မူ ရှုဂျီလာသည် ငြိမ်သက်သွားကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေတော့သည်။ အစားလည်း မစား၊ ရေလည်း မသောက်၊ သူ့အနားသို့လည်း မည်သူ့ကိုမျှ အလာမခံ။

ရှုဂျီလာသည် ထိုသို့ အခန်းအောင်းနေရာမှ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်လျှင် သူနှင့် သူ့အစ်မတော်တို့ ဆတ္တီးလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ပြီဟု သတင်းလာပို့သည့် အခါတွင်မူ ရှုဂျီလာသည် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။

ရှုဂျီလာသည် အမတ်ချုပ်ကြီးကို ချက်ချင်း အခေါ်လွှတ်လိုက်ကာ မိန်းမစိုးချုပ်နှင့် ပရိမီလာဒေဝီတို့ ရှေ့မှာပင် မိမိသည် ကြင်ရာတော်၏ လောင်တိုက်တွင် ဆတ္တီး လုပ်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

မိမိသည် ဈာပနနောက်မှ ခြေကျင်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အစ်မတော် ဇူလီမှာ ကပြားဖြစ်သည့် အတွက် မဟာရာဇာ၏ ရုပ်ကလာပ်မှ ပြာများနှင့် သူပြာများကို အရောမခံနိုင်ကြောင်း၊

ထို့ပြင် ဇူလီသည် ကြင်ရာတော်အစစ်မဟုတ်သည့်အတွက်လည်း သည်လို ထူးမြတ်သည့် အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်သော ဆတ္တီးလုပ်ခွင့်ကို မိမိနှင့်အတူ ခံစားခွင့် မပေးနိုင်ကြောင်း၊ ဇူလီအား ဆတ္တီးလုပ်သည့်ကိစ္စကို သီးခြား စီစဉ်စေလိုကြောင်းဖြင့် အမတ်ချုပ်ကြီးကို ပြောပြသည်။

အမတ်ချုပ်ကြီးပင်လျှင် ရှုဂျီလာ၏ အစီအစဉ်များကို ကြားရသည့်အခါတွင် တုန်လှုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပြန်၍ မပြောရဲ။ သို့ မပြောရဲခြင်းမှာ ဇူလီ၏ လက်ထပ် ပဋိညာဉ်ကို ဖျက်သိမ်းကာ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို ပြန်မပို့ဘဲ သည်အတိုင်းထားခဲ့မိ၍ မိမိတွင် တာဝန်ရှိသဖြင့် မပြောရဲခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ဇူလီကို မုန်းတီးနေသည့်အတွက် ထိုအတိုင်း လက်ခံလိုက်ခြင်းလော မည်သူမျှ မပြောနိုင်။

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် မဟာဒေဝီ ရှုဂျီလာ၏ အမိန့်ကို လက်ခံကာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း စီစဉ်ရသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီး ပြန်သွားသည့် အခါတွင် ရှုဂျီလာသည် အစ်မတော် ဇူလီကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဇူလီနှင့် ရှုဂျီလာသည် ရှုဂျီလာ မီးဖွားသည့် နောက်တွင် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တွင်မူ တွေ့လည်း တွေ့ခွင့်မရ။ ဘာသတင်းကိုမျှလည်း မကြားရ။ ယခု မိမိကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့်အခါတွင်မူ ရှုဂျီလာသည် မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သည့်အတွက် သောက ပရိဒေဝတောက်လောင်နေသဖြင့် ဖြေသိမ့်စရာ ရှာရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

အိန္ဒိယပြည်တွင် ဆတ္တီးလုပ်သည့်ကိစ္စ၊ မုဆိုးမများ မီးပုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းသည့် ကိစ္စကို ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတို့က တရားဥပဒေဖြင့် တားဆီး ပိတ်ပင်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ရှုဂျီလာသည် ဆတ္တီးလုပ်ဖို့ ကိစ္စကို ပြောမည်ဟု နည်းနည်းမျှ မထင်ခဲ့။

‘ဒီအခေါက် ခေါ်တော့ သွားလို့သာ သွားရတာ စိတ်ထဲမှာ လေးပြီး တထင့်ထင့် ဖြစ်နေတယ် မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး’ ဟု ဇူလီက ပြောသည်။

ဇူလီသည် ရှုရှိလာ၏ အမိန့်ကို မငြင်းဆန်ရဲ။ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာသည် အဆောင်ထဲတွင် အော်ဟစ်ငိုနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အဆောင်အနီးသို့ ရောက်သည့်တိုင် အထဲမှာ ဘာသံမျှ မကြားရ။ တံခါးကို အသာဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့သည့်အခါတွင် အဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိ။ မတ်မတ်ထိုင်နေသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရ၏။ ရုတ်တရက်သော် မည်သူ မည်ဝါဟု ဝေခွဲ၍ပင် မရချင်။

‘ဇူလီဖြင့် သူ့ကို မြင်လိုက်တော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး မောင်ရယ်၊ စိတ်ထားကလည်း ဆိုး၊ အကျည်းကလည်း တန်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လိုက်တာကလည်း မပြောပါနှင့်တော့၊ သူ ရက်စက်ပုံကိုတော့ ပြောလို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူမယ်တော် ကချေသည် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်တောင် သူ့လောက် ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြောပြော ဂျာနူးဘိုင်က ရုပ်ချောသေးတယ်၊ သူကတော့ လှလည်း မလှဘူး၊ အရင်က လှခဲ့ ငယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့တောင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး သံသယဖြစ်မိတယ်။’

‘ဇူလီ ဝင်သွားတော့ ဇူလီကို မျက်နှာထားကြီးနှင့် ကြည့်တဲ့ပြီး ဈာပနမှာ ဒီလို အပူအပင် မရှိတဲ့ ရုပ်မျိုးနှင့် ဘာဖြစ်လို့ သူ့အဆောင်ထဲ ဝင်လာရသလဲတဲ့၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ ပူဆွေးသောက ရောက်သလို ဇူလီကိုလည်း ပူဆွေးသောက ရောက်နေစေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ အဆောင်ထဲရောက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပြောပြတော့တာပါပဲ၊ သူဟာ ကြင်ရာတော် မဟာရာဇာကို တကယ် စုံမက် မြတ်နိုးတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဇူလီကို မုန်းလာခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဇူလီဟာ အမည်ခံ မဟာဒေဝီ ဖြစ်သည့်တိုင် ဒီလောက်ကိုပင် ခွဲဝေ ခံစားခြင်း မပြုနိုင်တဲ့အကြောင်း...။’

‘ဒါကြောင့်မို့ ဇူလီကို ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထား အစာငတ် ရေငတ်ထားခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီလိုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် ဇူလီကို အရိုးပေါ် အရေတင် ပိန်ချိုးပြီး ရုပ်ကျသွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ မဟာရာဇာက ဇူလီကို သတိရလို့ ခေါ်တဲ့အခါမှာ

ဇူလီကို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နှင့် မြင်ရင် စိတ်ကုန်ခန်းသွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဇူလီရဲ့ အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာနှင့် အစေတော် နှစ်ယောက်ကိုလည်း သူပဲ ဖျောက်ဖျက်ခိုင်းခဲ့တဲ့ အကြောင်း အကုန်ဖွင့်ပြောတော့တာပါပဲ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဇူလီ စိတ်ဆင်းရဲမှ သူ စိတ်ချမ်းသာမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီတော့ ဇူလီလည်း ဘယ်မှာ စိတ် မဆင်းရဲဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ မောင်ရယ်၊ အဲဒါတွေ ပြောပြီးတော့ ခုဈာပနမှာ သူ ဆတ္တီးလုပ်မယ့်အကြောင်း၊ ကြင်ရာတော်ရဲ့အလောင်းကို မီးရှို့တဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ မီးခိုးတွေ ပေါင်းစည်းသွားတာကို ဇူလီကြည့်ရမယ့် အကြောင်း၊ အဲဒီလို ကြည့်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဇူလီရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သံပူနှင့် ကပ်ပြီး ဖောက်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီနောက်မှာ မိန်းမဆောင်မှာ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဘဝနှင့် တစ်သက်လုံး နေသွားရမယ့်အကြောင်း...။

‘ဇူလီက အမျိုးမျိုး ပြောပြပါသေးတယ်၊ သူ့ကို ဒူးထောက် တောင်းပန်ပြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ထောက်ထားဖို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ ရယ်ရတယ် မောင်ရေ၊ ဇူလီ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် တမင်လုပ်ပြီး ရယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဇူလီကို ဆွဲခေါ်သွားဖို့ မိန်းမစိုးတွေကို ခိုင်းလိုက်တယ်’

ဇူလီ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွား၏။

ထိုအခါကျမှပင် ပင်လယ်လှိုင်းသံများနှင့် သဘောဝမ်းကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသည့် အသံများကို အက်ရှ် သတိပြုမိသည်။ အခန်းကလေးထဲတွင် မီးရောင်သည် ခပ်မှိန်မှိန် လင်းကာ ပူရီလုပ်သည့် ညှော်နံ့သည် နှာဝသို့ ပြေးဝင်လာ၏။ စတစ်ဂင်း တစ်သက်လုံး သောက်ခဲ့သည့် ဆေးပြင်းလိပ် ဆေးချေးနံ့ကိုလည်း ရသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်မူ အေးမြလျက် ရှိ၏။ မြင်နေကျ ကြယ်တာရာတို့ကို မြင်ရသည်။ တောင်ဘက် မိုးကောင်းကင်သည် အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုကောင်းကင်နှင့် အတူ ဘိသော ပြည်နယ်သည် လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့ ကြမ်းတမ်းသည့်

ကျောက်တောင်ကြီးများသည် လည်းကောင်း၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အတိတ်တို့သည် လည်းကောင်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ခိုဘန်ဟိုးဂီးယား။ ထိုအရာများသည် ပြီးခဲ့ကြပြီ။ ရှုရှီလာလည်း မရှိတော့။ သူ ရှိခဲ့ကြောင်း သက်သေပြနိုင်သည့် အရာ ဆို၍ ရန်းမဟာ ဟော်နန်း၏ ဆတ္တီးတံခါးပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပန်းဆီဆိုးသည့် လက်ရာကလေးများသာ ကျန်တော့သည်။ ဆာဂျီ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့လည်း မရှိတော့။ သူမြင်းကြီးဉာဏ်ကျယ်လည်း မရှိတော့။

သူတို့အားလုံးသည် အတိတ်၏ အပိုင်းအစများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီ။ သူတို့ကို သူ မမေ့နိုင်သည့်တိုင် သူတို့အကြောင်းကို မတွေးသည်က ပိုကောင်းလိမ့်မည်။ နောင် တည်ငြိမ်စွာ နာကျင်ခြင်း ကင်းစွာ တွေးနိုင်သည့် အခါကျမှ သူတို့အကြောင်းကို တွေးတော့မည်။

အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကို ခပ်မျှည်းမျှည်း ချလိုက်ရင်း ဇူလီ၏ လက်ကို အသာအယာ ကိုင်ဆုပ်လိုက်ကာ တိုးတိတ် နူးညံ့စွာဖြင့်

‘ချစ်ရယ်၊ ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မောင့်ကို မပြောသလဲ’

‘ပြောလို့ မရဘူး မောင်၊ ဇူလီရဲ့ စိတ်နှင့် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေက ပြင်းလွန်းတော့ နောက်ထပ် စိတ်ထိခိုက်တာကို မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဇူလီ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပဲ နေချင်တော့တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ပြန်မပြောချင်တော့ဘူး။’

‘ဇူလီဟာ သူ့ကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့တယ်၊ သူကလည်း ဇူလီအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆခဲ့တယ်၊ သူ့ကို မုန်းသွားတဲ့ အခါမှာတောင် သူဟာ ဇူလီအတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးခဲ့တယ်ဆိုကို ဇူလီ မေ့ပျောက်လို့ မရဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့လည်း တယ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတာကိုး။’

‘လောင်တိုက်ကို သူ လျှောက်သွားတာ မြင်တော့ ဘယ်လိုပဲ မုန်းမုန်း ဘယ်လိုပဲ နာနာ သူ့ကို ဒီလို မချီမဆုံ သေရတာမျိုးကို မကြည့်ရက်ဘူး။’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဇူလီသာ မောင် ပြောသလို စောစောလိုက်လာခဲ့ရင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့ ဆာဂျီတို့ မန်နီလားလ်တို့ သေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ သူတို့ သွေးကြွေးတွေဟာ ဇူလီ ခေါင်းပေါ်ကို ရောက်နေပြီ၊ ဒီအရာတွေအားလုံးကို ဇူလီ မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေ့လို့ မရဘူး မောင်၊ ဇူလီ ရင်ထဲမှာ မေ့လို့ မရဘူး’

အက်ရှ်က ဇူလီ၏ ကိုယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း

‘နောင်တော့ မေ့ပျောက်သွားမှာပေါ့ကွယ်၊ မောင်လည်း စိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်၊ ဇူလီဟာ သူ့အတွက် သောကရောက်နေတဲ့ အတွက် မောင့်ကို မေ့တော့မှာပဲ၊ သူ့နေရာမှာ မောင် အစားထိုးလို့ မရတော့ဘူးဆိုပြီး မောင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဇူလီကို မောင် ဆုံးရှုံးရတော့မယ်လို့ မောင် ထင်ခဲ့တယ်’

အက်ရှ်၏ အသံသည်လည်း တိမ်ဝင်သွား၏။ ဇူလီက သူ့လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ ငိုနေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဇူလီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မောင့်ကို အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး အတွယ်တာဆုံးပါ’

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ်မျက်ရည်များကမူ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ကို ပျောက်အောင် ကုသပေးသည့် မျက်ရည်များ ဖြစ်၏။

အငို ရပ်သွားသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏ ခေါင်းကို မော့ယူကာ နမ်းလိုက်၏။ အေးမြ၍ ကြယ်တို့ အပြောက်ခတ်ထားသော အမှောင်ထုကြီးထဲတွင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျောပါလျက်။ အတိတ်ကိုလည်း အမှတ်မရ၊ အနာဂတ်ကိုလည်း မတွေးမိ။

နောက်တစ်ယောက်မှာ အဝတ်အစားကို ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အာဖန်နစ္စတန် အမျိုးသားတစ်ယောက်မှန်း သိသာနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးမှာ ထိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်၏ ဇနီး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရသည်။

မိုရာလာ သင်္ဘောသည် ကရာချီတွင် သားရေများ၊ သစ်သီးခြောက်များနှင့် ဆန်များတင်ရန် ရပ်နားစဉ် ဂူးလ်ဘတ်သည် အာဖန် အမျိုးသား ဝတ်စုံကို ရှာ၍ ဝယ်လာခဲ့သည်။ သူတို့သွားရမည့် ဆင်းဒ်နယ်သည် ကြမ်းတမ်း၍ တောတောင် ထူထပ်သည့်ပြင် နယ်သူ နယ်သားများကလည်း လူစိမ်းသူစိမ်းဆိုလျှင် လှိုက်လှဲ ပျူငှာ မရှိသည့် နယ်မြေဟု နာမည်ကြီးသည့် အတွက် အာဖန် အဝတ်အစားကို ဝတ်သွားရန် စတစ်ဂင်း အကြံပေး၏။

‘မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် အဲဒီနယ်မှာ လေး ငါး ရှစ်ရက်တော့ ကြာမှာ၊ ဒီတော့ အာဖန်အဝတ်အစားကို ဝတ်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ အဲဒီနယ်က လူတွေက အာဖန်နစ္စတန် လူမျိုးဆိုရင် နည်းနည်းရှိန်းတယ်’

အက်ရှ်သည် သူ ပြောသည့်အတိုင်း အာဖန်နစ္စတန် အမျိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်လာခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်ပင်လော မသိ။ ဆင်းဒ်နယ် အက်တော့သို့ သွားရာလမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် အနည်းငယ် ပင်ပန်းဆင်းရဲသည့်တိုင် အန္တရာယ် မရှိ ဖြတ်ကျော် လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

စတစ်ဂင်း၏ မိတ်ဆွေ သင်္ဘော ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး၏ စီစဉ်ပေးချက်ဖြင့် သူတို့သည် ရေတိမ်သွား ဝမ်းပြား သင်္ဘောလေးတစ်စင်းကို ငှားကာ ကုန္တမြစ်အတိုင်း ဆန်လာခဲ့ကြ၏။ အချို့နေရာများတွင် ရေတိမ်သဖြင့် ကူလီများက ကမ်းသို့ တက်၍ ကြိုးဖြင့် ဆွဲကြရသည်။

အဆန်းရှာ

နောက်ဆယ်ရက် အကြာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ နေရောင် ဝင်းနေသည့် တစ်မနက်တွင် သူတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မိုရာလာ သင်္ဘောကလေးသည် ကုန္တမြစ်ဝ ကက်တီး အမည်ရှိ မြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် ဆိုက်သည်။

ထိုသင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည် သုံးဦးဆင်းလာကြ၏။ တစ်ယောက်မှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်၊ မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ် ကြင်စွယ်တို့ သပ်ရပ်စွာ ရိတ်ထားသည့် ပထန် အမျိုးသား တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်ရှိ မြစ်ကြီးငါးသွယ်တို့ ပေါင်းစုံစီးဝင်ရာ ကုန္တမြစ်၊ ထိုမှ မြောက်ဘက် ဒေရာဂါဇီခန့်သို့ ဆက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာကို မြင်နေရလေပြီ။ ဇူလီကာ နှင်းဖုံးသော တောင်ထွတ်တို့ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ပျော်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။

အက်ရှ်တို့နှစ်ယောက်သည် သဘောဖြင့် သွားရသည်ကို နှေးလွန်းလှသဖြင့် ကုန်းလမ်းဖြင့် သွားလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းစပြုပြီ။ မနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းများမှာပင် ရွက်ဖျင်တဲကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ထိုင်နေရသည့်နယ် ပူလောင် အိုက်စပ်နေတတ်သည်။

ထို့နောက်တွင် အက်ရှ်သည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဝယ်ကာ မြင်းဖြင့် လာခဲ့ကြ၏။ သဘောဆိုက်လျှင် ကုန်းပေါ်သို့ တက်၍ မြင်းစီးကြ၏။ ဇူလီ၏ ခေါင်းမြီးခြုံကို လှုပ်စီးနိုင်ရန် အတွက် လူသူ အလှမ်းဝေးရာသို့ သွား၍ စီးကြရသည်။

အက်ရှ်က ဂူးလ်ဘတ် အတွက်လည်း မြင်းတစ်စီးဝယ်မည် ပြု၏။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ဘတ်က မြင်းမစီးချင်။ သဘောပေါ်တွင်သာ အေးအေးလူလူ နေချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့မစီးသည့်အခါမှသာ သူတို့မြင်း တစ်ကောင်ကောင်ကို ကောက်၍ စီးတတ်၏။

မြစ်ကြောင်းတွင် ခရီးသွားရသည်က အလွန်နှေးသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်နှင့် ဇူလီတို့ အဖို့သော်မူ နှေးသည်မထင်။ သူတို့အဖို့ ထိုခရီး အဆုံးမရှိလျှင် ပို၍ သဘောကျနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည်လို အပူအပင်မရှိ နေရလျှင် သည်မျှသော ဒုက္ခတို့သည် အသေးအဖွဲမျှသာ။

သဘောပေါ်တွင် ပါသည့် အစားအသောက်ကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့။ သို့ရာတွင် ဇူလီသည် အစာငတ် ရေငတ် နေခဲ့ဖူးပြီ။ သည်မျှလောက်ကို မမူတော့။ မြေအောက် အကျဉ်းတိုက်ထဲမှ စိုစွတ်သော ကျောက်ပြားပေါ်တွင် တစ်နှစ်လောက် အိပ်ခဲ့ရပြီး

သည့်နောက် သစ်သားကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဖွေရာပါးပါးကလေး ခင်းအိပ်ရသည် ကိုလည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့။

ရန်းမဟာ ဟော်နန်းက မိန်းမဆောင်တွင် ဆိုလျှင် အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကာထားသဖြင့် လေကောင်း လေသန့်မရ။

သဘောပေါ်တွင် ဆိုလျှင် လေပြေက ညင်းညင်း။ ရှုခင်းက သာတွေ။ ရေပြင်နှင့် သောင်ကမ်းတို့က အဆန်းဆန်း အကြယ်ကြယ်။ တောင်စွယ်တို့က မှုန်ရီရီ။ နေခြည်က မှေးမှေး။ တောရေးက မှောင်မှောင်။ လရောင်က ဝင်းဝင်း။ ရန်းမဟာ ဟော်နန်းမှ ပြတင်းပေါက်မရှိသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသူ တစ်ဦးအဖို့မူ ထိုအရာများ အားလုံးသည် အံ့မခန်းသည့် ရှုခင်းတွေချည်း။

အက်ရှ်အဖို့မူ ကြင်စဉ်း သူ့ဇနီး ပြန်၍ ကျန်းမာလာကာ အလှတွေ တိုးလာသည်ကို မြင်ရလျှင်ပင် ကျေနပ်နေလေပြီ။

အထက်သို့ ဆန်တက်လာသည်နှင့် အမျှ ကုန္တမြစ်သည် ကျယ်၍ နက်လာသည်။ မြစ်တစ်မြစ်နှင့်ပင် မတူ။ ပင်လယ်အော်ကလေး တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ ကင်းလျက်။ ထန်းပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ တမာပင်၊ ထနောင်းပင် တို့ကိုသာ မြင်ရသည်။ လူကို မမြင်ရသည့်တိုင် အသက်ကင်းမဲ့နေသည် မဟုတ်။

ငှက်များက ရေတိမ်တွင် ကူးခတ်နေသည့် ငါးကလေးများကို ထိုးသုတ် နေကြသည်။ လိပ်များနှင့် မိကျောင်းများက သောင်ခုံတွင် တက်၍ နေစာလှုံလျက်။ ငါးပျံတို့ ထပ္ပက်လိုက်သည့်အခါ၌ ငွေရောင်သည် နေရောင်ထဲတွင် လက်ခနဲ ပြက်သွား၏။

နေဝင် ဆည်းဆာများတွင် မြစ်ပြင်သည် ရွှေရောင်သန်းကာ ဘလူချီစတန် တောင်ကြီးများသည် ပို၍ နီးလာသည် ထင်ရ၏။ အိပ်တန်း တက်ကြသော ဗျိုင်းအုပ်များ၊ တောဘဲအုပ်များ၊ ငန်းအုပ်များကို မြင်ရတတ်သည်။

ဆိတ်အုပ်များ၊ ကုလားအုတ်များကို မောင်းလာသည့် ဆိတ်ကျောင်း၊ ကုလားအုတ်ကျောင်းများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါတွင် မြင်ရတတ်၏။ မှောင်သည်နှင့် သမင်များ၊ ဒရယ်များ၊ တောဝက်များ၊ ခွေးအများနှင့် ဖြူကောင်များသည် ရေစပ်သို့ ရေသောက် ဆင်းလာတတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဒုန်းစီး၍ နေကြသော မြင်းအုပ်ကြီးများကို လွင်ပြင်တွင် မြင်ရတတ်သည်။

မြစ်ထဲတွင်လည်း နွားစာ ကျွဲစာများ၊ ထင်းများ၊ စပါးများ၊ ကြံများ၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များ၊ တဘဲဘဲအော်မြည် လိုက်ပါလာကြသော ဆိတ်များနှင့် သိုးများကို တင်လာသည့် လှေများ၊ ပိုက်ချနေသော တံငါသည်တို့၏ လှေများကို မြင်ရတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မီးခိုးတလူလူဖြင့် အစုအဆန် သွားလာနေတတ်သော မီးသင်္ဘောများကို တွေ့ရတတ်သည်။

အက်ရှ်သည် မိုရာလာ သင်္ဘောပေါ်မှာကတည်းက ဇူလီကို အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပထန်စကား နေ့တိုင်းသင်ပေးခဲ့သည်။ ဇူလီကလည်း အတတ်မြန်သည်။ ဇူလီသည် မိန်းမဆောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသဖြင့် ဘာမျှ မတတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အခွင့်အရေး ရ၍ သင်လျှင် သူဦးနှောက်သည် လွန်စွာအတတ်မြန်ကြောင်းကို တွေ့လာခဲ့သည်။ ယခုမူ ဇူလီသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်ပတ်လည် ပြောနိုင်လေပြီ။

အက်ရှ် ခွင့်မပြည့်မီ တစ်လ အလိုလောက်တွင် သူတို့သည် ကလာဘတ်သို့ ရောက်ကြမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် မဒန်းသို့ စောစော ရောက်အောင် မပြန်ဘဲ သင်္ဘောကို တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချကာ လမ်းတွင် အကြာကြီး နားသည်။ ညနေဆိုလျှင် ဇူလီနှင့် မြင်း လျှောက်စီးကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆားတောင်တန်းကြီး နားသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ ကမ်းပါးကြီးတွေကလည်း မြင့်လာသည်။ လေလည်း ကောင်းကောင်းမရတော့။

နေမပြောနှင့် ညမှာပင်လျှင် ပူအိုက်နေတတ်သည်။ နေ့ဆိုလျှင်ကား ဆားတောင် ကမ်းပါးကြီးများပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် နေရောင်နှင့် သဲသောင်စပ်က သဲပြင်တို့ကြောင့် မျက်စိကျိန်းလျက် ရှိရာ သူတို့ သင်္ဘော နံရံများသည် ပေါင်းဖိုကြီးတစ်ခုထဲမှ ထုတ်လာသကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတတ်၏။

သည်လို နေရာမျိုးတွင်မူ ကြာကြာ အချိန်မဖြုန်းနိုင်။ ဇူလီကို အေးရိပ်သာယာသို့ ရောက်အောင် ခပ်မြန်မြန် ခေါ်သွားနိုင်လေ ကောင်းလေ မဟုတ်လော။ အပူ သက်သာစေရန် အတွက် ခိုင်ခံ့သည့် အမိုးအကာနှင့်တကွ ဝရန်တာ ကျယ်ကျယ်ရှိသည့် အိမ်တစ်လုံး၊ လေကို အေးမြစေသော ပန်ကာနှင့် ဆွဲယပ်တို့ ရှိသည့် အိမ်တစ်လုံးသို့ မြန်မြန်ရောက်လေ ကောင်းလေ မဟုတ်လော။

ဤတွင် သူတစ်ပါးက တည်းခွဲသည့် ဇာရင်၏ အဒေါ် ဖာတမာ ဘီဂမ်းကို ရှုတ်တရက် အမှတ်ရလိုက်သည်။ ဖာတမာ၏ အိမ်က အက်တော့လမ်း ဘေးတွင် ရှိပြီး အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဘေးတွင်လည်း ဥယျာဉ်တွေ ပန်းခြံတွေနှင့်၊ ဇူလီကို ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်တွင် စိတ်ချလက်ချ ထားနိုင်သည်။ အသွားကြီးကလည်း စိတ်ချရသည်။ နှုတ်လုံသည်။

မဒန်းသို့ရောက်လျှင် ထိုကိစ္စအတွက် ဇာရင်ကို စီစဉ်ထားနှင့်ရန် ဂူးလ်ဘတ်ကို မြင်းဖြင့် မဒန်းသို့ လွှတ်လိုက်၏။ ဇာရင်ကို နှုတ်ဖြင့် အကျိုးအကြောင်း အပြောလွှတ်လိုက်သည်။ ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်ထံသို့လည်း စာတစ်စောင် ရေး၍ ပေးလိုက်၏။ သူတို့ကို အကြောင်းကြားပြီးလျှင် သည်နေရာသို့ ပြန်မလာတော့ဘဲ အက်တော့သို့ တောက်လျှောက် လာခဲ့ရန်လည်း မှာလိုက်သည်။

သည်နေရာမှ မဒန်းသို့ဆိုလျှင် နှစ်ရက်ခရီးလောက် ရှိလိမ့်မည်။ မဒန်းမှ အက်တော့သို့ ဆိုလျှင် တစ်ညခရီးမျှသာ။ မိမိတို့မှာမူ သင်္ဘောနှင့် သွားရသဖြင့် အက်တော့သို့ ရောက်အောင် တစ်ပတ်လောက် သွားရဦးမည်။

နောက်ခြောက်ရက်လောက် ကြာ၍ သန်းခေါင်လောက် အရောက်တွင် အက်ရှ်တို့သည် အက်တော့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ အက်ရှ်သည် ဖာတမာ ဘီဂမ်း အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။

ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်ဝင်းသို့ ဝင်သည့် လမ်းတွင် ဖုန်တွေက ခြေချင်းဝတ်ခန့် ထူထပ်လျက်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်၏ မြင်းဇက်ကြိုးသံ တချင်းချင်းကြောင့်လော မပြောတတ်။ တံခါးဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ဝင်းတံခါးကြီးသည် အသာပွင့်လာကာ သူတို့ဆီသို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အခြားသူ မဟုတ်။ ဇာရင် ဖြစ်၏။

‘နေကောင်းတယ်နော် သခင်ဆပ်၊ ဂူးလ်ဘတ်ကို ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ သခင်ဆပ် ဒီ မြစ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ကြာကြာ ဆန်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကုန်းလမ်းက တက်လာလိမ့်မယ်လို့’

အက်ရှ်က သူ့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း

‘ဟုတ်တယ် ဇာရင်၊ မြစ်က ကျဉ်းလာတော့ ဝဲတွေရော ကျောက်ဆောင်တွေရော ဆိုတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါနှင့် ကုန်းလမ်းက ဆင်းလာတာ’

အက်ရှ်က ဇက်ကြိုးကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဇူလီကို ကုန်းနှီးပေါ်မှ တွဲချပေးသည်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ဇာရင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မပြုဘဲ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ ဇာရင်နောက်မှ နေ၍ ဝင်းထဲသို့ လိုက်လာသည်။ ဇူလီကလည်း အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတို့ ထုံးစံ နောက်မှ လိုက်လာသည်။

တစ်အိမ်လုံး အိပ်ကုန်ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အစေခံ မိန်းမကြီးသည် သူတို့ကို မှန်အိမ် တစ်လုံးဖြင့် စောင့်လျက်ရှိရာ ဇူလီကို အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည့်အခါတွင်မှ စင်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထွန်းထားသည့် မီးရောင်တွင် ဇာရင်နှင့် အက်ရှ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သေချာစွာ ကြည့်ကြ၏။ သည်အိမ်တွင် တစ်ည အိပ်ခဲ့ပြီးနောက် ကွဲသွားခဲ့သည့် အတွင်း၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲနေကြပြီကော။

သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားကြသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဇာရင်၏ မှတ်ဆိတ်တွင် ကွက်တိ ကွက်ကျား ဖြူလျက် ရှိလေပြီ။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းတွင် အမာရွတ်ကြီး တစ်ခုသည် နားထင်စပ်မှ နှုတ်ခမ်းထောင့်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် ရှိ၏။ ဆီပရီတွင် သူပုန်များနှင့်တိုက်ခဲ့စဉ်က ရခဲ့သော အက်ရာဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲကြောင့် ဇာရင်မှာ ဗိုလ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့် ခံခဲ့ရသည်။

အက်ရှ်ကမူ ဇာရင်လောက် မပြောင်းလဲ။ လူစိမ်းတစ်ယောက် အနေဖြင့်မူ ဘာမျှပင် ပြောင်းလဲသည်ဟု မထင်ရ။ သို့ရာတွင် ဇာရင်ကမူ အက်ရှ်၏ ပြောင်းလဲချက် များကို ကောင်းကောင်း သတိပြုမိသည်။

သူ့မျက်နှာသည် အလျင်ကလို တင်းမာခက်ထန်ကာ ဇွတ်တရွတ် လုပ်မည့်ပုံကို မဆောင်တော့။ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများ အောက်မှ မျက်လုံးများသည် တည်ငြိမ်ကာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲသော အသွင်ကို ဆောင်နေကြ၏။

‘အင်း တော်တော် ပျော်နေပုံရရဲ့၊ အေးလေ၊ အရာရာကို ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်ပေတာပဲ’ ဟု ဇာရင် တွေးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာ ကြည့်နေမိကြ၏။ ဘေးလူသာမြင်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြန်လည် တွေ့ဆုံနေသည့် လူမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်နှင့် မတူ။ ခွဲခွာကြရတော့မည် လူနှစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် မှန်တော့ မှန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြားတွင် တစ်ခါက ရှိခဲ့သည့်

တစ်စုံတစ်ရာသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဆိုသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သတိပြုမိလိုက်ကြ၏။

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်၏။ စောစောက ဝမ်းနည်းနေသည်တို့ ပျောက်သွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပွေဖက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဇာရင်က မှန်အိမ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထမင်းပြင်ထားရာ အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားရင်းသောက်ရင်း စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောကြ၏။

ဇာရင်၏ ဖခင် ကိုဒါဒတ်မှာ ယခုတလောတွင် ကျန်းမာခြင်းမရှိကြောင်း၊ သခင်ဆပ် လာမည့်အကြောင်းကို သတင်းပို့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ နေထိုင်ကောင်းလျှင် အက်တော့သို့ လာ၍ တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟယ်မီလ်တန်ဆပ်မှာ ခွင့်ယူထားကြောင်း၊ ဂူးလ်ဘတ်မှာ ဟယ်မီလ်တန် ခွင့်နှင့်သွားရာမှ လမ်းတွင် ပြန်လာပြီဟု သိရသည့်အတွက် အက်ရှ် ပေးလိုက်သည့် စာကို ပေးရန် အဓိပတ်သို့ သွားနေကြောင်း စသဖြင့် ဇာရင်ထံမှ သိရသည်။

‘ဟယ်မီလ်တန်ဆပ်ကို စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်ဆို၊ လူကိုယ်တိုင် တွေ့မှ ပေးလို့ သခင်ဆပ်က မှာလိုက်တဲ့အတွက် သူ ပြန်လာမယ့် လမ်းကို သွားကြိုပေးမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ လမ်းမှာများ ကြာနေသလား၊ ဟယ်မီလ်တန်ဆပ် ပြန်မလာသေးလို့များ စောင့်နေသလား၊ ဒါနှင့် သခင်ဆပ်တို့ သဘော ဆိုက်မဆိုက်ကို လူတစ်ယောက် လွှတ်အကြည့်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စောင့်နေတာ’

တပ်ရင်းနှင့် နယ်စပ်မှ သတင်းများကို မကြားရသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ဝေါလီထံမှ နောက်ဆုံးစာ ရပြီးသည့်နောက်တွင် ဘာသတင်းကိုမျှ မကြားရတော့။ ဇာရင်က ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ စစ်ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာများကို ပြောပြ၏။

အက်ရှ်ကမူ သူ့အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဇူလီ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဘာမျှ ပြောပြခြင်း မပြု။ သူ မပြောသည့်အခါတွင် ဇာရင်ကလည်း တမင်မမေးဘဲ

နေလိုက်သည်။ တစ်ရေးတစ်မော အိပ် အနားယူပါစေဦး။ အေးအေးဆေးဆေးမှ မေးတော့မည်။

အက်ရှ်သည် ထိုနေ့ညတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အဖြစ်အပျက်ကို ဇာရင်အား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖွင့်ပြော လိုက်သည်။ အမ္မာဒဗတ်သို့ ဂိုဗင်ဒတ်နှင့် မန်နီလားလ်တို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ မိုရာလာ သင်္ဘောပေါ်တွင် မိမိနှင့် ဇူလီတို့ အကျဉ်းရုံး၍ လက်ထပ်ခဲ့ကြပုံ၊ ထိုသုံးနှစ် အတွင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံ။

ဇာရင်လည်း သိသင့်သလောက် သိပြီးသားပင်။ ဂူးလ်ဘတ်က သူ့ကို လာပြောစဉ်က ဖာတမာ ဘီဂမ်း အိမ်သို့ သခင်ဆပ် လာ၍ ခဏ ထားမည့် ဟိန္ဒူအမျိုးသမီးမှာ တောင်ပိုင်းမှ ခေါ်လာသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီး အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမိန်းမပျိုနှင့် သခင်ဆပ်တို့မှာ အကြင်လင်မယား သဘောမျိုး လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဇာရင်ကို ကြုံ၍ ပြောပြီးဖြစ်သည်။ (သူတို့ လက်ထပ်ပွဲတွင် ရှာဒီလုပ်ခြင်း မပြု၊ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးလည်း မပါသဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်က ထိုလက်ထပ်ပွဲကို အရေးတကြီး ထားခြင်း မရှိ။)

သို့ရာတွင် အက်ရှ် လက်ထပ်ယူခဲ့သည့် အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သိခဲ့သော ဖာရင်ဂီ မဟာဒေဝီ၏ သမီးငယ် ဇူလီဘိုင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍ကား နည်းနည်းမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။

အက်ရှ်နှင့် ဇူလီဘိုင်တို့ လက်ထပ်ပြီးကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ဇာရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ အက်ရှ်ကို သူတို့ ဘီလပ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်စေချင်သည်။ သို့မှသာ အက်ရှ်သည် ဘီလပ်သားလိုလို အိန္ဒိယသားလိုလို ကြက်မမည် ကျီးမရောက် အောက်ကလီအာ ဘဝမှ လွတ်ကင်းမည်။ သို့ဆိုလျှင် သူမှ မွေးလာသည့် သားသမီးများသည် သူ့အဖေလို နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် စံပြအရာရှိများ

ဖြစ်လာကြမည်။ ထိုအခါတွင် သူ့သားသမီးများသည် အက်ရှ်လိုပင် အိန္ဒိယပြည်ကြီးနှင့် အိန္ဒိယပြည်သူတို့ကို ချစ်ခင်နားလည်သည့် စိတ်တွေ ပေါ်လာနိုင်မည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ ဇူလီကို ယူ၍ ဇူလီနှင့်မြီနေလျှင် သူတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် သားသမီးများသည် တရားမဝင် ကလေးငယ်များ ဖြစ်ပြီး ကပြားလေးများ ဖြစ်နေမည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့သည် နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဝင်ခွင့်ရကြတော့မည် မဟုတ်ဟု ဇာရင် တွေးနေသည်။

သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်စေ အက်ရှ်က လက်ထပ်သည့်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားကာ ဇနီးကို ဟိုတီမဒန်းတွင် ရှိသည့် အိမ်တစ်လုံးတွင် မထင်မရှား ထားမည်ဟု သိရသည့်အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဇာရင် တစ်ဖက်မှ လှည့်၍ ဖြေသည်။ သူ့ဇနီးထံသို့ လာလျှင် တပ်ထဲက လူတွေ မသိဖို့သာ လိုသည်။

အက်ရှ်က သူ့ဇနီးကို တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်ထားခြင်းမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ သူ့ဇနီး၏ လုံခြုံရေးအတွက် ဖြစ်သည့်တိုင် ကိစ္စမရှိ။ အက်ရှ်က တပ်နယ်တစ်ခုလုံးကို သူ့ဇနီးဖြစ်ပါသည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မပြုလျှင် ဇာရင် ကျေနပ်ပြီ။ သူ့ဇနီးဟု လူသိရှင်ကြား ကြေညာလျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှူးနှင့် တကွ တပ်သားအားလုံးကပါ အသိအမှတ်ပြုကြမည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဇာရင် သိပြီး ဖြစ်၏။

ဇာရင်၏ အဒေါ် ဖာတမာ ဘီဂမ်းမှာ အသက်ကြီးလှပြီ။ အက်ရှ်က သူ့ဇနီးကို သူ့အိမ်တွင် ထားလိုသည်ဟု ဇာရင်ထံမှ တစ်ဆင့် သိရသည့်အခါတွင် ဘာမျှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့။ သူ့အလျင် အဆက်ဆက်သော ဗြိတိသျှ အရာရှိများသည်လည်း အက်ရှ်ကဲ့သို့ပင် တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးများကို အပျော်ထားကာ ထိုသို့ တစ်နေရာရာတွင် ထားတတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

ဖာတမာ ဘီဂမ်းက အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်သည် အက်ရှ် ခွင့် မစေ့မီ အထိ မိမိ၏ ဧည့်သည်များ အဖြစ် တည်းခိုနိုင်ကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်းတွင် မဒန်းနှင့်

မဒန်းမဝေးတွင် အိမ်တစ်လုံး ရှာပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ အက်ရှ်ကလည်း သူ့အကြံအစည်ကို လက်ခံလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အက်ရှ်သည် ဝေါ်လီနှင့် တွေ့ရန် ဟာဆန် အက်ဗဒါးသို့ မြင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှ သူ ထွက်လာစဉ်က တစ်အိမ်လုံး မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိသေး၏။ ဇူလီက အိပ်မုန်စုံများဖြင့် အောက်ထပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ အောက်တွင် မြင်းအသင့်ပြင်၍ စောင့်နေသော ဇာရင်ကို တွေ့ရ၏။ ဇာရင်မှာ မဒန်းရှိ တပ်သို့ ပြန်မည်ဖြစ်ပြီး ဟာဆန် အက်ဗဒါး အထိ အတူလိုက်မည် ဖြစ်၏။

အက်ရှ်နှင့် ဇာရင်တို့သည် မြင်းများပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ ဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝင်းထဲမှ အထွက်တွင် သစ်ပင်ပေါ်တွင် အိပ်တန်းဆင်း ကြက်ဖ တစ်ကောင်သည် တွန်လိုက်၏။ ဒုတိယ တစ်ကောင်က မြို့ဘက်ဆီမှ ပြန်တွန်သည်။ တတိယတစ်ကောင်က မြစ်ဘေး ခံတပ်ပျက်ကြီးပေါ်မှ တွန်ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ခဏကြာလျှင် ကြက်တွန်သံတွေ ဆူညံနေလေပြီ။

လေက အေးမြဆဲ။ သို့ရာတွင် လတ်လတ်သန့်ရှင်းခြင်း မရှိ။ တစ်နေ့လုံး ပူတော့မည့် လကွေ့က။ အက္ကာဘာ ဘုရင်ကြီး တည်ဆောက်သွားခဲ့သည့် ခံတပ်ကြီးဘေးမှ စီးဆင်းသွားသော မြစ်ပေါ်တွင် မနက်ခင်း နှင်းမြူတို့ သိပ်သည်းနေဆဲ။

မြင်းစီးယောက်ျား နှစ်ယောက်သည် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့များ လာကြလေမည်လောဟု မျှော်ကြည့်ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ။

‘လမ်းမှာ တွေ့ချင်လည်း တွေ့မှာပါ။ မဒန်းကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်မယ် စိတ်ကူးသလဲ သခင်ဆပ်’

‘အလွန်ဆုံး သုံးပတ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီအတွင်းမှာ အဘ ကိုဒါဒတ် မရောက်သေးရင်လည်း ရောက်တော့ ပြောလိုက်ပါ။ သူနှင့် အမြန်ဆုံး လာတွေ့မယ်လို့’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် လမ်းမှာတွေ့ရင်လည်း သခင်ဆပ် မပြန်ခင်မှာ တွေ့ရအောင် အဒေါ်အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေမယ်၊ ကဲ သွားမယ် သခင်ဆပ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဇာရင်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းထိ၍ နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ခွဲလာခဲ့ကြ၏။ နောက် နှစ်နာရီခန့် ကြာသည့်အခါ၌ အက်ရှ်သည် ဟာဆန် အက်ဗဒါးသို့ ရောက်လာကာ ထိုမှတစ်ဆင့် လက်ဝဲဘက် အဗိုဒဗတ်သို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာအတိုင်း မြင်းစီးလာခဲ့ကြသည်။

ဝေါ်လီသည် မြို့ပြင်ဘက် နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် စမ်းချောင်းကလေးဘေး သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ အောက်တွင် ထိုင်၍ မနက်စာ စားနေသည်။ အက်ရှ်သည် နေရောင် ပြောက်တိ ပြောက်ကျား ထိုးကျနေသည့် ထနောင်းပင်ရိပ်များ အောက်တွင် မြင်းကို ရပ်၍ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ ဖုန်တွေ ချွေးတွေ စွန်းပေနေသည့် အာဖဂန်နစ္စတန် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် အက်ရှ်ကို ဝေါ်လီ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

‘ကျွန်တော်က အစ်ကို လာလိမ့်မယ်လို့မှ မထင်ဘဲ၊ ဘယ် မှတ်မိပါ့မလဲဗျ’

ဝေါ်လီက ကြက်ဥပြုတ်၊ ချာပါတီနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘အစ်ကို့စာထဲမှာက အက်တော့ကို လာမယ်လို့ ပြောတာကိုး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာပဲ ရှိမယ်လို့ ထင်တာပေါ့၊ ခုလို ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ် မျှော်လင့်ထားထားပါ့မလဲ၊ အစ်ကို့အသံကို မကြားမချင်း အာဖဂန်နစ္စတန် လူမျိုး တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေတာပေါ့၊ အစ်ကိုကတော့ တော်တော် နောက်တယ်ဗျာ’

အက်ရှင်က လက်ဖက်ရည် ပူပူကို သောက်လိုက်သည်။

‘နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက မြင်နေကျကို မြင်နေတော့ ဒီပုံကိုပဲ စွဲနေလို့ပါ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဆိုရင် သတ္တလတ်ဝတ်စုံနှင့် ဘာနှင့် အကျလို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ မြင်နေကြတာကိုး၊ ခုလို အာဖရိက လူမျိုး ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်၊ ဦးဖောင်းထုပ်ကြီး ပေါင်း၊ နားနောက်မှာ ပန်း ပန်ပြီး လက်ကောက်ကြီးနှင့်ဆိုတော့ အာဖရိကလို့ပဲ ထင်မှာပေါ့’

ထိုအချိန်၌ နေသည် ပြင်းလာခဲ့လေပြီ။ သည်လောက် နေပူကြီးတွင် မြင်းများကို အနားပေးဖို့ကောင်းနေပြီ။ ဝေါလီမှာလည်း မနက် အစောကြီးကတည်းက မြင်းပေါ် ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရသည့် အတွက် ပင်ပန်းနေလေပြီ။

ဝေါလီသည် အဗိုဒဗတ်တွင် မြင်းလှည်းကလေးတစ်စီးကို ငှားကား ဂူးလ်ဘတ်ကို မြင်းလှည်းဖြင့် လိုက်စေပြီး သူကိုယ်တိုင်ကမူ မြင်းစီးလိုက်လာခဲ့၏။ ဂူးလ်ဘတ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ရက်များအတွင်း မြင်းကုန်းပေါ်မှာချည်း ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရသဖြင့် မြင်းလှည်း စီးရသည်ကို ကျေနပ်နေသည်။

ဂူးလ်ဘတ်မှာ အက်ရှင်ကို မြင်ကတည်းက မှတ်မိလိုက်၏။ ဂူးလ်ဘတ်သည် သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်ရန် ရထားသမားနှင့် ဝေါလီ၏ အစေခံတို့ကို လမ်းတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခေါ်သွားပြီး မနက်စာ ကျွေးနေသည်။ သူတို့သခင် ဗိုလ်လေး ဝေါလီနှင့် အာဖရိကလို ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်တို့ စကားပြောနေကြသဖြင့် ရထားသမားနှင့် အစေခံတို့မှာလည်း အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြ၏။

ဂူးလ်ဘတ်က ဝေါလီဆပ်သည် မြင်းကုန်သည် အာဖရိက လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုနေဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နေပူလွန်းသဖြင့် ခရီး မဆက်သေးဘဲ နောက်မှ နားနားနေနေ လိုက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အစေခံနှင့် ရထားသမားတို့က အက်တော့သို့ သွားနှင့်ပြီး ဘန်ဂလို ကောင်းကောင်း ငှားထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊

ရောက်လာသည့်အခါတွင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် အစားအသောက်များကိုလည်း ချက်ပြုတ်ထားရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၍ လွှတ်လိုက်သည်။

ဝေါလီက တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားသော ပက်လက်ရထားကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း

‘ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခင်ကလေးမှာပဲ အက်တော့ကို ရောက်တော့မယ်ပေါ့’ ဟု ပြောကာ လှည်းလမ်းကွေ့တွင် လှည်းကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားကောင်းနေကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ အက်ရှင်က သူ့အကြောင်းကို မပြောခင် ဝေါလီ၏ အခြေအနေကို သိချင်သည်။ ဝေါလီသည် သူ့ကို အလျင်တုန်းကလို ခင်မင်ပါသေး၏လော။ သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသေး၏လော။

ဝေါလီက စကားတွေကို ကရားရေလွှတ် ပြောနေသည်။ သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အင်အားတွေ ထပ်ဖြည့်ထားကြောင်း၊ တပ်မှူးနှင့် တကွ တခြား အရာရှိများမှာလည်း သဘောကောင်းကြကြောင်း၊ ဝိုက်ဂရမ်မှာ ဗိုလ်ကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခြင်း ခံရကြောင်း၊ ပက်ရှပ်တွင်ရှိသည့် အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အူမန်ခဲ လူမျိုးစု သူပုန်များကို နှိမ်နင်းရန် စီမံကိန်း ရေးဆွဲကာ စစ်ဆင်ရေးများ လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစစ်ဆင်ရေးများတွင် ဇာရင်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံကို ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အလွန် စိတ်ဓါတ် ကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း...။

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီရဲ့ အဖေက ပြင်သစ်တဲ့ဗျ၊ ဘိုနာပတ်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် တစ်ဦးဆိုမှာ ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ ပထန် စကားဆိုရင်လည်း မွတ်နေတာပဲ၊ တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်လို ပြောနိုင်တယ်၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူမျိုးစုတွေအကြောင်း ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့တပ်တွေထဲမှာတော့ သူ့လောက် သိတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး။’

‘အံ့မယ် အစ်ကိုရေ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ သူနှင့် ကျွန်တော်က ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်နေတယ်ဗျ သိရဲ့လား၊ ဆာ ဂျွန် လောရင့်စ်ရဲ့ မိန်းမက ကျွန်တော့်အမေနှင့် ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တယ်၊ အဲ ဆာ ဂျွန် လောရင့်စ်ရဲ့ ခယ်မ တစ်ယောက်နှင့် သူ့အဖေနှင့် ရတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့လည်း ဆွေမျိုးစပ်ရင် တော်နေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကြိဖန် စပ်ရင်တော့ တော်မှာပေါ့’ ဟု အက်ရှ်က နောက်သလိုလိုဖြင့် ပြော၏။

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ အစ်ကိုကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိရင် နောက်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ’ ဟု ဆိုကာ ဝေါလီသည် သူ့နောက်ဆုံး သူရဲကောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

ဝေါလီပြောပြသည့်အထဲတွင် အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေကြသော လူမျိုးစုများ၊ ကိုင်ဘာ တောင်ကြားမှ တောင်တန်းများ၊ ညစစ်ချီမှုများ၊ အရက်တက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုများ၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများ၏ စည်းကမ်းများ၊ ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်ဓါတ်နှင့် နယ်စပ် အခြေအနေ...။

အက်ရှ် တစ်ယောက် ရိုပါး မြင်းတပ်သို့ ရောက်နေစဉ်တွင် မည်သို့ နေရထိုင်ရသည်ကို ဝေါလီ မမေးမိ။ ရိုပါး မြင်းတပ်လို အမွှာအပတ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး စခန်းချ နေရသည့် တပ်ရင်းမျိုးကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မဝင်စား။

ဝေါလီသည် နယ်စပ် အကြောင်းနှင့် နယ်ခြားစောင့်တပ် အကြောင်းတို့ကိုသာ အာအပေါင်အာရင်း သန်သန် ပြောနေသည်။ ထိုစကားတွေကို ပြော၍ ကုန်လောက်သည့် အခါကျမှ အဘယ်ကြောင့် အာဖဂန်အဝတ်အစားဖြင့် ရုပ်ဖျက်လာရကြောင်းကို အက်ရှ်အား မေးမိသည်။ ကုန်းလမ်းက လာလျှင် ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဣန္ဒြေ အတိုင်း အချိန်ကုန်ခံ၍ လာရသနည်းဟု စုံစမ်းသည်။

‘ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဂူးလ်ဘတ်ကို မေးတယ်၊ သူကလည်း သခင်ဆပ်မှာ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့တဲ့၊ သခင်ဆပ် ရောက်လာရင် သူကိုယ်တိုင် ပြောပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါပဲ ပြောတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကိုရ၊ ဘာကြောင့်လဲ’

‘ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးကွ’

‘ရှည်လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ တစ်နေကုန် ပြောပေါ့’

ဝေါလီက ကုတ်အင်္ကျီကို လုံးထွေး၍ ခေါင်းအောက်တွင် ခုပြီး လှဲချလိုက်၏။

ဝေါလီကို ဇာတ်ရှည်လည်အောင် ပြောရမည်ဆိုလျှင် မနေ့က ဇာရင်ကို ပြောခဲ့သည့်ထက်ပင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရလိမ့်မည်။ ‘ကိုင်ရီဘိုင်’ ခေါ် ဇူလီအကြောင်းကို ဇာရင် သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ဇာလီအကြောင်းကို အကျယ်ချဲ့ ပြောစရာ မလို။

သို့ရာတွင် ဝေါလီကိုမူ ထိုအကြောင်းကို မပြောရသေး။ သူ ငယ်ငယ် ကာရီကုတ်တွင် နေခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ဝေါလီကို ပြောခဲ့ဖူးသည့်တိုင် ဇူလီအကြောင်းကို ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သည် သူ ငယ်ငယ်တုန်းက နေခဲ့သည့် ဂူးလ်ကုတ်ပြည်နယ်ကို အမည် ပြောင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း မပြောခဲ့ဖူး။

ထို့ကြောင့် ဝေါလီကိုမူ ရေလည်အောင် ပြောပြရမည်။ ဝေါလီသည် နှစ်မိနစ်လောက် နားထောင်ပြီးသည့်အခါ၌ ငေါက်ခနဲ ထလာသည်။ အက်ရှ် ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းထဲက ကာရီကုတ်မှ ရာဇကုမ္မာရီသည် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးကလေး တစ်ပါးလို ဆိုးယုတ်သည့် မိထွေးနှင့် မနာလိုတတ်သည့် အဖေတူ အမေကွဲ ညီမ၏ မကောင်းကြံစည်မှုမျိုးနှင့် တွေ့နေရသည့်အခါတွင် ဝေါလီ သူ့ကို မသနားဘဲ မနေနိုင်။

သို့ရာတွင် ယခု ဝေါ်လီသည် ယခင် ဝေါ်လီ မဟုတ်တော့။ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ ပျက်ပြယ်စ ပြုပြီ။ ယခု ဝေါ်လီတွင် ထိုစိတ်ကူးယဉ်ရာတွေကို အသားမပေးနိုင်။ ဝေါ်လီသည် သူ့တပ်ရင်း ဖြစ်သည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှ အပ အခြား ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

ယခု နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းသည် သူ့မိခင်တပ်ရင်းဖြစ်နေပြီ။ နယ်ခြားစောင့်တပ် ဆိုသည်မှာ လူတော် လူကောင်းတွေချည်း လက်ရွေးစင် စုဖွဲ့သည့် တပ်မျိုးဖြစ်သည်။ သည်တပ်မျိုးကို တော်တော်လူ ဝင်နိုင်ခဲ့ဘိခြင်း။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည် ကောင်းသူများမှသာ ဝင်ခွင့်ရသည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ်က တပ်ဗိုလ်တပ်သားသည် အခြားတပ်သားများထက် ခေါင်းတစ်လုံး မြင့်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

ယခု အက်ရှ်သည် ဟိန္ဒူမုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီ။ တပ်မှ ထုတ်ပစ်ကောင်း ထုတ်ပစ်နိုင်သည်။ ဝေါ်လီ အဖို့သော်မူ သည်လိုတပ်ရင်းမှ အထုတ် ခံရခြင်းလောက် နစ်နာသည့် အရာမရှိနိုင်။ အချစ်ရေးအတွက်မူ သည်တပ်မှ အထုတ်ခံရသည့် အဖြစ်မျိုးကို အရောက်မခံနိုင်။

အက်ရှ်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးလျှင်

‘အဲဒါကတော့ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းပဲ၊ ဒီတော့ အစ်ကို တစ်သက်လုံး ပျော်သွားတာကို ငါ့ညီ မကြည့်ချင်ဘူးလား’

‘ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...ဒါပေမယ့်’

ဝေါ်လီသည် မည်သို့ အဆုံးသတ်ရမည် မသိသဖြင့် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဖြစ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကို ဘိသောကို လိုက်ပို့တဲ့ ကာရီကုတ် ရာဇကုမ္မာရီ ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ ဂူးလ်ကုတ်က ရာဇကုမ္မာရီကလေးဆိုတာ

ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မပြောဘူး၊ အခုလိုဆိုတော့ အစ်ကို ပျော်နေတော့မှာပေါ့လေ၊ ပျော်ပါစေလို့လည်း ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက ခု သုံးဆယ် မပြည့်တတ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တပ်မှူးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲနှင့် လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုရင်တော့’

‘ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးပြီ ဝေါ်လီ၊ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ဘယ်သူမှ ပြောင်းလဲလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနှင့်ကွာ၊ အစ်ကို နယ်ခြားစောင့်တပ်က မထွက်ရပါဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း မထွက်ပါဘူး’

‘တကယ်လို့ အစ်ကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာကို သိသွားရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘သူတို့ မသိပါဘူးကွာ’

အက်ရှ်က သူ့အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြ၏။

‘အောင်မယ်လေ၊ အစ်ကို လုပ်ပုံက မထိတ်သာ မလန့်သာဗျာ’ ဟု ဝေါ်လီက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

‘မင်းကလည်း ဇာရင်လို တယ် အစိုးရိမ်ကြီးတာကိုးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာရင်ကတော့ မင်းလို ထုတ်မပြောဘူး၊ သူကတော့ ဒီပြင် အကြောင်းထက် ဇူလီဟာ ဟိန္ဒူအမျိုးသမီး ဖြစ်နေလို့ လက်မထပ်စေချင်တာကွ၊ မင်းကတော့ ဒီလို လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး အယူသီးတာ မရှိဘူး မဟုတ်လား’

‘ဘာ ကျွန်တော်က အယူသီးတာမျိုး မရှိဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း အိုင်းရစ် လူမျိုးပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့် အစ်မတစ်ယောက်က တစ်ခါတုန်းက ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ် လုပ်တော့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဝိုင်းပြီး ကန့်ကွက်ကြတယ်၊ ဒီလောက်ကြီးတော့ အယူသီးတယ် မဟုတ်လှပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြားမှာ ဘာသာအယူဝါဒတို့ လူမျိုး ခွဲခြားမှုတို့ကတော့ ဘယ် ကင်းနိုင်ပါဦးမလဲ အစ်ကိုရာ'

'အေးလေ၊ မင်းတို့အနေနှင့် ဘာတွေပဲ ရှိရှိ ကိုယ့်အနေနှင့်ကတော့ ပြောင်းလို့ မရတော့ဘူး'

ဝေါ်လီသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေရာမှ မဝံ့မရဲဖြင့်

'အစ်ကို၊ သူက ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား၊ သူက ဘယ်လိုနေသလဲဟင်၊ လှကော လှရဲ့လား၊ ဟို ဟို ကျွန်တော် ပြောချင်တာက သူ့ရုပ်ရည်ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲလို့ မေးတာပါ'

'ရိုးသားတယ်ကွာ၊ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ သည်းခံတယ်ကွာ၊ အနစ်နာခံတယ် ကွာ၊ ကိုဒါဒတ်ပြောသလို ပြောရရင် အင်မတန် ရှားပါးတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့် ဆိုပါတော့၊ ဇူလီဟာ သူတစ်ပါး အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မကောင်း မမြင်ဘူး၊ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားတယ်၊ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားတယ်'

'ပြီးတော့ကော တခြား ဘာရှိသေးသလဲ'

'တခြား အရည်အချင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဖို့တော့ ဒီလောက်ရှိရင် လုံလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပွားလို့လည်း ပြောနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့တခြား တစ်ဝက်ဆိုပါတော့ကွာ၊ သူ မရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝဟာ မပြည့်စုံဘူးလို့ ကိုယ်ထင်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသလဲဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ ကိုယ် ပြောတတ်တယ်။

'ပြီးတော့ ဇူလီဟာ ဟာလ်ကီရီ နတ်သမီးလိုလည်း မြင်းစီးကောင်းတယ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ ရှိသမျှ သတ္တိတွေ စုပေါင်းထားရာလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ဇူလီဟာ အကျည်းတန်မှုတွေ၊ မှန်တိုင်းတွေ၊ ဆူညံသံတွေက ကင်းဝေးရာ၊ အဲဒီ အရာတွေက လွတ်မြောက်ချင်သူ တစ်ဦး အဖို့ ခိုလှုံရာလည်း ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ရိပ်မြို့ တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ဒီရိပ်မြို့ကလေးထဲကို ရောက်သွားတဲ့ လူဟာ လုံခြုံအေးချမ်းပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု ရသွားတယ်။

'ဘာလဲ၊ ဒီလိုပြောတော့ အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမက အေးစက်စက်နှင့် ပျင်းစရာကြီးလို့ ထင်ကောင်းထင်မယ်၊ ကိုယ့်အဖို့တော့ မထင်ဘူး၊ မယား တစ်ယောက်ဆီက အပြောင်းအလဲတွေ၊ အဆင်ကွဲတွေ၊ စိတ်အား ထက်သန်စရာတွေကို ကိုယ် မလိုချင်ဘူး၊ ဒီအရာတွေကို ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲ တွေ့နေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒါတွေကို မယား တစ်ယောက်ဆီမှာ ကိုယ် မရှာချင်ဘူး။

'ကိုယ်လိုချင်တာက အချစ်ရယ်၊ ဘဝ ခရီးဖော်ရယ် လိုချင်တာ၊ ခုတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာတွေကို ဇူလီဆီမှာ သွားတွေ့တယ်လေ၊ သူဟာ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်၊ သစ္စာ ရှိတယ်၊ သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ဇူလီဟာ ကိုယ့်အဖို့ ငြိမ်းချမ်းရာ နားနေရာပဲ ငါ့ညီ၊ ကဲ ဒီလောက်ဆိုရင် ငါ့ညီ သိချင်တဲ့ အကြောင်း ပြည့်စုံလောက်ရောပေါ့'

ဝေါ်လီက ပြုံးလိုက်ရင်း

'ပြည့်စုံပါပြီဗျာ၊ ပြည့်စုံပါပြီ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက် မတွေ့ရဘူးလား'

'တွေ့ရပါတယ် မောင်၊ မင်း တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် ညနေ ကိုယ် အပြန်မှာ လိုက်ခဲ့ပေါ့'

ဝေါ်လီသည် လက်နှစ်ဖက် ပတ္တာဆက်သလို ဆက်၍ ထိုင်နေရာမှ နေရောင်တွင် ဖုန်တွေ ဖွေးနေသည့် ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးနှင့် တံလှုပ်တွေ ထနေသည့် တောင်ခြေကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ တပ်ရင်းကို အစ်ကို ပြန်ရောက်စေချင်လှပြီ၊ တပ်ထဲမှာ အစ်ကိုအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲ၊ စစ်ဆင်ရေးတို့ ဘာတို့ သွားရင်လည်း အစ်ကို အာဖဂန်နစ္စတန်ကို သွားပြီး နေခဲ့တာတွေကို ပြောလို့ မဆုံးတော့ဘူး၊ ပြန်လာမယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာနေကြတာ’

အက်ရ်က ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

‘ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါကွာ၊ ကဲ အာဖဂန်အခြေအနေကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

ဝေါ်လီက မျက်နှာကို တည်လိုက်ကာ အာဖဂန်နစ္စတန် အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ အက်ရ်မှာ နယ်စပ် အခြေအနေများနှင့် ကင်းဝေးနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဝေါ်လီ ပြောပြသည့် စကားများကို ကြားရသည့် အခါတွင် ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုသို့ ရောက်နေသည့်နယ် ထင်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း၌ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ပြဿနာပေါင်းစုံကို တွေ့နေရသည်။ သူ့အဆိုအရ ထိုပြဿနာသည် ‘အထက်နှင့် အောက် ကြိတ်ဆုံပြား နှစ်ပြားထဲတွင် ခဲထည့်၍ ကြိတ်မိသည့်နယ်’ ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်တွင် ဇာဘုရင်၏ ရှား အင်ပိုင်ယာကြီးရှိပြီး အောက်ဘက်တွင် ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီး ရှိနေသည်။ ထိုနိုင်ငံကြီး နှစ်ခုသည် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်ကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ဗြိတိသျှ အစိုးရဆိုလျှင် ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးပြီ။ ရှားကလည်း မြောက်ပိုင်းရှိ တပ်ရှကင့်၊ ဘိုခါရာ၊ ကိုကွန်းနှင့် ကီဗာနယ်များကို သိမ်းပိုက်ပြီး နေပြီ။ ယခု တစ်ဖန် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်၏ မြောက်ဘက် နယ်စပ်များတွင် ရှား ဇာဘုရင်၏ စစ်တပ်များ စုရုံးလျက် ရှိ၏။

ထို အတောအတွင်း ဗြိတိသျှ ဝိတိုရိယ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ အစိုးရသည် လော့ဒ် လစ်တန်ကို ဘုရင်ခံချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကာ အာဖဂန်ပြည်တွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်များ လက်ခံ ခန့်ထားရေး အတွက် အာဖဂန် စော်ဘွားထံ

တောင်းဆိုနေသည်။ အာဖဂန် စော်ဘွားကလည်း သူ့နယ်ပယ်ထဲတွင် နိုင်ငံခြား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို လက်ခံရန် ဝန်လေးလျက် ရှိ၏။

လော့ဒ် လစ်တန်၏ တာဝန်မှာ ‘ဗြိတိသျှ ဧကရီဘုရင်မ အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်များကို အာဖဂန်ပြည်ထဲသို့ အတားအဆီးမရှိ ဝင်ရောက်သွားလာခွင့်ပြုရေး၊ နှစ်နိုင်ငံ အကျိုးတူ ကိစ္စများအတွက် အာဖဂန်စော်ဘွားနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆွေးနွေးရေး’ တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် အခြား တောင်းဆိုချက် တစ်ရပ်ကိုလည်း တောင်းဆိုထားသည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက်မှာ အခြား မဟုတ်။ ‘အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်၏ အခြေအနေ၊ ပထဝီ အနေအထားနှင့် လူဦးရေ အရ လုံခြုံရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဗြိတိသျှ အစိုးရက အခွင့်အာဏာ ပေးထားသည့် စစ်အရာရှိများနှင့် အရပ်သားများကို လွတ်လပ်စွာ ဝင်ခွင့်ပြုရမည်’ ဆိုသည့် တောင်းဆိုချက် ဖြစ်သည်။

ထိုတောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံလျှင် အာဖဂန်စော်ဘွား ရှားအလီ၏ စစ်အင်အားများကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ပြုလုပ်ရာတွင် စော်ဘွားအတွက် ဗြိတိသျှ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်များကို ခန့်ထားပေးမည်။ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ခုခုမှ လာရောက် တိုက်ခိုက်လျှင် ဗြိတိသျှ အစိုးရက လိုအပ်သော အကူအညီတို့ကို ပေးမည် ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်၏။

အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်၏ အမြင်၌ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဗြိတိသျှ၏ ဩဇာ စက်ကွင်းအောက်သို့ သွတ်သွင်းထားနိုင်လျှင် ထိုနယ်သည် ကြားခံနယ်မြေ တစ်ခု ဖြစ်လာမည်။ ရှားတို့၏ နယ်ချဲ့မှုကို ဟန့်တားနိုင်မည်။ သို့ဖြင့် အိန္ဒိယပြည်၏ လုံခြုံရေးကိုလည်း အာမခံချက် ရစေရမည်ဟု ယူဆ၏။

အကယ်၍ အာဖဂန် စော်ဘွားက သူ၏ပြည်နယ် မြို့တော် ကဗူးလ်တွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ခု ထားရန် ငြင်းပယ်ခဲ့လျှင် မဟာမိတ် နိုင်ငံ တစ်ခုကို

ရန်စခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် 'ကဗျာလင်္ကာ ရှုရှားစစ်သားတစ်ယောက်မှ မရောက်ခင် မိမိတို့ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် ချက်ချင်း ပို့ပေးနိုင်ကြောင်း' ဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုရာဇသံကို သိရလျှင် ဗြိတိသျှတို့သည် မိမိတိုင်းပြည်ကို နယ်ချဲ့သိမ်းပိုက်ရန် ကြံရွယ်ချက် ရှိသည်ဟူသော စော်ဘွား၏ သံသယသည် ပို၍ ခိုင်မြဲသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ရှုရှားတို့ကလည်း မိမိတို့ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ကဗျာလင်္ကာတွင် လက်ခံရန် စော်ဘွားကို အကျပ် ကိုင်နေကြသည်။

ရှုရှားနှင့် ဗြိတိသျှတို့သည် စော်ဘွားနှင့် မဟာမိတ်စာချုပ် ဆွေးလျင်စွာ ချုပ်နိုင်ရန် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် စော်ဘွားက မိမိသည် မည်သည့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုနှင့်မျှ ပူးပေါင်းခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ ပူးပေါင်းလိုက်၍ မိမိ တိုင်းပြည်တွင်းသို့ နိုင်ငံခြား စစ်တပ်များ ဝင်လာခဲ့လျှင် မိမိတိုင်းသူပြည်သားများက ဆူပူ ကန့်ကွက်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ တိုင်းသူပြည်သားများသည် မည်သည့် နိုင်ငံခြားစစ်တပ်ကိုမျှ လှိုက်လှဲယူငှာ မရှိကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြန်သည်။

ထို့ပြင် စော်ဘွားက မိမိ တိုင်းသူပြည်သားများသည် လွတ်လပ်မှုကို လွန်စွာ မြတ်နိုးသည့် တိုင်းသူ ပြည်သားများ ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်လူမျိုးသည် မည်သည့် နိုင်ငံခြား အုပ်စိုးမှုကိုမျှ လက်ခံမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်သည် စော်ဘွားကို အကျပ်ကိုင်နေလေပြီ။ ဤတွင် အာဖဂန်စော်ဘွားသည် သူ့အဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကို ရွေးလိုက်၏။

ထိုနည်းလမ်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ဗြိတိသျှတို့နှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုကို တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲ ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် စော်ဘွားက အချိန်ဆွဲလေလေ လော့ဒ် လစ်တန်ကလည်း ကဗျာလင်္ကာတွင် ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ထားလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြလာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

လော့ဒ် လစ်တန်၏ အမြင်၌ အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်သည် အလွန် ခေတ်နောက်ကျ၍ ချောင်ကျသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဖြစ်သည်။ အာဖဂန် လူမျိုးများကလည်း ရိုင်းစိုင်းသည်။ ယခု ဤလို တိုင်းပြည်မှ စော်ဘွားငယ်ကလေး တစ်ဦးက ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ အစိုးရ၏ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို မထားလိုဟု ဆိုခြင်းမှာ ရယ်စရာ ကောင်းသည့်ပြင် စော်ကားရာလည်း ရောက်သည်ဟု မြင်သည်။

ရှားအလီ၏ အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်သည် ပက်ရှဝါသို့ ရောက်လာကာ စော်ဘွား၏ သဘောထားကို ဗြိတိသျှ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်များထံသို့ တင်ပြခဲ့၏။ အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်မှာ အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သည့်ပြင် ကောင်းစွာလည်း ကျန်းမာခြင်း မရှိ။ ထိုအထဲတွင် မိမိ၏ စော်ဘွား အပေါ်တွင် ဗြိတိသျှတို့က အကျပ်ကိုင်သည်ကိုလည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

သို့တိုင် အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ပြေငြိမ်အောင် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။ လော့ဒ် လစ်တန်သည် လက်နက်သု တစ်ဦးမဟုတ်။ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် လက်မှတ်ထိုးထားသည့် သဘောတူညီ ချက်များကို ဖောက်ဖျက်သည်ဟု စွပ်စွဲထားခဲ့သည်။ အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်က တင်းခံသည့်အခါတွင် ဘုရင်ခံချုပ်၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ ဆာ နေဗယ် ချိန်ဘာလိန်သည် အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်အား ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းခဲ့သည်။

ဤတွင် စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကွန်ဖရင့်ခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ မိမိ၏ တင်ပြချက် မေတ္တာရပ်ခံချက်တို့သည် အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

အမတ်ချုပ်ကြီးက နေထိုင်မကောင်း၍ နောက်ထပ် ဆွေးနွေးပွဲများကို ရွှေ့ဆိုင်းရန် တောင်းဆိုသည့်အခါတွင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များက ဤသည်မှာ အချိန်ဆွဲရန် အကြောင်းပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။

ပက်ရှုဝါသို့ အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက် ရောက်လာသည့်အခါတွင် အမတ်ချုပ်ကြီး နူးမာမက်မှာ တကယ်ပင် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။

ပက်ရှုဝါတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားသည့် အခါ၌ အမတ်ချုပ်ကြီးအား ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့က အဆိပ်ခတ်သတ်သည်ဟု ကောလာဟလများသည် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်တွင် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိ၏။

အာဖဂန် စော်ဘွားက ကွယ်လွန်သွားသည့် အမတ်ချုပ်ကြီး၏ နေရာတွင် သံကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးကို နောက်ထပ် လွှတ်မည်ဟု အကြောင်းကြားသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင်ခံချုပ်က အခြေခံ၍ ဆွေးနွေးကြရမည့် အချက်အလက် များတွင်ပင် သဘောထား ကွဲနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်သည်။

ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များသည် စော်ဘွား၏ သံကိုယ်စားလှယ် အသစ်ကို ပြန်ပို့လိုက်ကာ လော့ဒ် လစ်တန်သည် စော်ဘွား ရှားအလီ ပြုတ်ကျစေရန် နယ်စပ်ဒေသ လူမျိုးစုများကို အားပေးအားမြှောက် ပြုခဲ့သည်။

အချက်အလက်အချို့ကို နဂိုကတည်းက အက်ရှ် သိပြီး ဖြစ်၏။ ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်သို့ မိမိသွားမီကတည်းက ပက်ရှုဝါ ကွန်ဖရင့်ကို ကျင်းပနေသည်။ ထိုကွန်ဖရင့်တွင် ဆွေးနွေးကြသည့် ပြဿနာများကိုလည်း အားလုံးသိပြီးသား။ ဗြိတိသျှ စစ်အရာရှိများ၏ အရာရှိရိပ်သာများနှင့် ကလပ်များတွင် ငြင်းကြ ခုံကြသည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ အမြင်၌ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ရုရှားတို့နှင့် ပေါင်းကာ ဇာဘုရင်နှင့် စာချုပ်သစ် တစ်ခု လက်မှတ်ရေးထိုးရန် ကြံစည်နေသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထိုစာချုပ်အရ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ရုရှား စစ်တပ်များအား မိမိ နယ်မြေသို့ ဖြတ်သန်းခွင့်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုင်ဘာတောင်ကြားသို့ ဖြတ်ဆင်းခွင့်တို့ကို ပေးလိမ့်မည်ဟု တွက်နေကြသည်။

အိန္ဒိယ အမျိုးသားများကလည်း ဗြိတိသျှရပ်ဂျ်သည် အာဖဂန် စော်ဘွားကို ဖြုတ်ချကာ အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်နယ်ကို ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာထဲသို့ သွတ်သွင်းရန် ပြင်နေသည်ဟု ယူဆကြ၏။

သို့ရာတွင် မြောက်ပိုင်းမှ ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ဆိုစကားများကို သိပ် မပြောကြတော့ပြီ။ ဘုံဘေမှ လွန်လျှင်မူ ထိုအကြောင်းများကို တစ်ပါဒမျှပင် မပြောကြတော့။

အက်ရှ်မှာလည်း ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် နေရာဒေသ ကွာဝေးခြင်း၊ ဂူဂျာရတ်ပြည်နယ်တွင် ငြိမ်သက် အေးချမ်းစွာ နေရခြင်းတို့ကြောင့် ဆင်းမလားမှ ကြီးကြီးမားမားစတာများနှင့် အာဖဂန်စော်ဘွားတို့၏ အကြောင်းကို မေ့သွားလေပြီ။

ယခု သူ ပြန်ရောက်၍ မြောက်ပိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို တဖွဖွ ပြောကာ အင်္ဂလိပ် အာဖဂန် ဒုတိယစစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်တော့မလိုလို ပြောဆိုနေကြကြောင်း ဇာရင်ထံမှ ကြားရသည့်အခါတွင်မူ အက်ရှ် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

ဝေါ်လီက

ဒီလောက်အထိတော့ ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ဗြိတိသျှရပ်ဂျ်က သူတောင်းဆိုချက်ကို အတင်းအကျပ်ကိုင်ရင် အာဖဂန် စော်ဘွားဟာ အလျှော့ပေးလာပြီး ကဗူးလ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ထားခွင့် မပြုဘဲ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထားရမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကိစ္စ ပြတ်သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က စစ်တိုက်မယ် ဆိုရင်လည်း တကယ့် တိုက်ပွဲကို တိုက်ချင်တယ်ဗျာ။ ခုဟာက တောင်ကြားတွေထဲမှာ သွားနေရတာနှင့် အချိန်ကုန်တာပဲ’

‘တိုက်ပွဲကတော့ တိုက်ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်လည်း တွေးပူမနေပါနဲ့။ အာဖဂန် စစ်ပွဲ မဖြစ်တောင်မှ မကြာခင်မှာ လူမျိုးစုတွေရဲ့ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာတော့မှာပါ။ သူတို့က အင်မတန် တိုက်တာ ခိုက်တာကို ဝါသနာပါတဲ့ လူမျိုးတွေ မဟုတ်လား၊ ဓါးကို အမြဲသွေးနေပြီး သေနတ်ကို အမြဲ တိုက်နေကြတဲ့ လူတွေ’

ဝေါ်လီက ရယ်လိုက်၏။ အတန်ကြာမှ မျက်နှာတည်သွားကာ ခပ်ငေးငေးဖြင့်

‘တိုက်ရန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်၊ အာဖဂန်မှာ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ထားဖြစ်ရင်တော့ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို အစောင့်အရှောက်အဖြစ် သူ လိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒီ အစောင့်အရှောက်အဖွဲ့ထဲမှာ ဝိုလ်ရှူး ကာဗက်နာရီလည်း ပါမယ် ထင်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်တွေထဲကလည်း လိုက်ရမယ် ထင်တာတဲ့။ ဘယ်သူများ လိုက်ရမလဲ မသိဘူးနော်၊ ကျွန်တော်သာ လိုက်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ အစ်ကိုရာ၊ အဲဒီ ကဗူးလ်ဆိုတဲ့ မြို့ကို ရောက်ဖူးချင်နေတာ၊ အစ်ကိုကော မရောက်ဖူးဘူးလား’

‘တော်ပါပြီကွာ၊ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီပဲ၊ နောက်ထပ် မရောက်ချင်တော့ပါဘူး’ ဟု အက်ရှ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုတုန်းက အစ်ကို ရောက်ခဲ့သားပဲ၊ နေပါဦး အစ်ကိုရာ၊ အဲဒီ ကဗူးလ်မြို့ဆိုတာ ဘယ်နှယ် နေသလဲ’

‘အင်း တော်တော်တော့ လှတဲ့မြို့ကွာ၊ အထူးသဖြင့် နွေဦးပေါက် ရှောက်ပင်တွေ လိမ္မော်ပင်တွေမှာ အပွင့်တွေ ဝေချိန်ဆိုရင် သိပ်ပြီး ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်က တောင်ရိုးတွေပေါ်မှာ ဆိုရင် နှင်းတွေက ဖွေးလို့၊ ဒါပေမဲ့

ဈေးတွေနှင့် လမ်းတွေကတော့ ညစ်ပတ်တယ်ကွာ၊ အဆောက်အအုံတွေကလည်း ခပ်ချာချာ ခပ်စုတ်စုတ်တွေပဲ။

‘အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်ကို ကာကွယ်တိုင်းပြည်လို့ခေါ်တာ အကြောင်းမဲ့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အဲဒီလူမျိုးတွေက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ငြိမ်နေတဲ့ မီးတောင် တစ်ခုက နေပြီး မီးတောက် မီးလျှံတွေ ချက်ချင်းပေါက်ကွဲ ထွက်လာနိုင်သလို သူတို့စိတ်ကောင်း စေတနာထဲက နေပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဟာ ချက်ချင်း ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုအမြင်ကို ပြောရရင်တော့ ချစ်ကြည်မှုကနေ ရန်လိုမှုကို ချက်ချင်း ပြောင်းနိုင်တဲ့ နေရာမှာ ကမ္ဘာမှာ အဲဒီကို မိတဲ့နေရာ ရှိမယ် မထင်ဘူး။

‘ကဗူးလ်ဟာ ဘိသောပြည်နယ်လို့ပဲ၊ ခေတ်နောက်ကျတယ်၊ ချောင်ကျတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ပြည်နယ်နှစ်ခုဟာ အတိတ်မှာပဲ နေတယ်၊ ပြောင်းလဲမှုကို မကြိုက်ဘူး၊ လူစိမ်း သူစိမ်းကို မနှစ်သက်ဘူး၊ ရန်လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့လူမျိုး အများစုက ခက်ထန်သလောက် သူတို့ မုန်းပြီဆိုတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်ကို ပုရွက်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်လောက်တောင်မှ တန်ဖိုးထားကြတာ မဟုတ်ဘူး’

အက်ရှ်က ကဗူးလ်သည် ကမ္ဘာတွင် ပထမဦးဆုံးသော လူသတ်သမား ဖြစ်သည့် ကာကွန် (သမ္မာကျမ်းစာတွင်ပါသည့် အာဗေလနှင့် ကာကွန် ညီအစ်ကို ပုံပြင်တွင် ညီဖြစ်သူ ကာကွန်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ အာဗေလကို သတ်ခဲ့သည်။) က တည်ထောင်ခဲ့သည်ဟု အသိရှိသည့် မြို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသမှ လူများသည် ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်ကာ အကြမ်းပတမ်းမှုကို လိုလားသည်မှာ ဘာမျှ အံ့ဩစရာ မရှိကြောင်း၊ ထိုပြည်ကို အုပ်ချုပ်သူများသည်လည်း ကာကွန်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း လိုက်နာရမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အစ်ကို ကို ညီက သတ်၊ ညီကို အစ်ကိုက သတ်၊ အဖကို သားက သတ်၊ သားကို အဖက သတ်ဖြင့် ဇာတ်ရှုပ်လှသည့် တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စော်ဘွားများ၏ သမိုင်း ပြန်ကြည့်လျှင် သွေးထွက် သံယိုမှုတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည့် သမိုင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘သူတို့ရာဇဝင်ကို ပြောရတာ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီလူမျိုးတွေဟာ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတဲ့ လူတွေရဲ့ပိညာဉ်တွေ ပူးနေတာတဲ့၊ ဒီတော့ ကဗျားလ်မှာလည်း ဒီလို လူတွေချည်းပဲ ရှိမှာပေါ့၊ မြို့ကြီးကို ကြည့်ရတာကိုက တစ္ဆေ ခြောက်နေတဲ့ မြို့ကြီးလိုပဲ၊ ဒီမြို့ကို နောက်တစ်ခါလည်း မရောက်ချင်တော့ပါဘူး’

ဝေါလီက

‘စစ်ကြီးဖြစ်လာရင်တော့ အစ်ကို မရောက်ချင်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်က ပါရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘အေးလေ၊ စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ပါရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အနေနှင့်ကတော့...’

အက်ရှ်က စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ သမ်းဝေလိုက်၏။ ထို့နောက် သစ်ပင် မြစ်ပျဉ်းကြီးကို မှီ၍ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

ဝေါလီသည် အိပ်ပျော်နေသော အက်ရှ်ကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာက ထိမထင်သည့် မျက်နှာ။ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်။ နှုတ်ခမ်းက ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် မေးရိုးပေါ်တွင် ပြုံးမဲ့မဲ့။ ကဗျာဆရာ သို့မဟုတ် အဘိဓမ္မာဆရာ၏ နဖူးပြင်မျိုးဖြစ်သည့် ခပ်ကျယ်ကျယ် နဖူးပြင်တွင် မျက်ခုံးများက တန်း၍ နက်မှောင်နေကြသည်။

သူ့မျက်နှာက ဆန့်ကျင်ဘက် ပဋိပက္ခတွေ ပြည့်နေသည့် မျက်နှာ။ မျက်နှာနှင့် နဖူးတွင် အရေးအကြောင်းတို့ ထင်စမြဲကာ ပါးတွင် အမာရွတ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်နေသည့်တိုင် အက်ရှ်သည် ကြီးရင်ခြင်း မရှိသေးဟု ဝေါလီ ထင်နေသည်။

ယခုထက်တိုင် အက်ရှ်သည် အရာရာကို ကြည့်မြင်လျှင် အမှားနှင့် အမှန်၊ အကောင်းနှင့် အဆိုး၊ တရားမှုနှင့် မတရားမှုဟူ၍ နှစ်ခုတည်း ရှိသည်ဟု ကြည့်မြင်နေဆဲ။

သည်လို အမြင်မျိုးသည် ၁၀ အတွေ့အကြုံ၊ ၁၀ သင်ခန်းစာတွေကို မရမီ ကလေးတွေ ကြည့်မြင်သည့် အမြင်မျိုး။ လောကကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း အားဖြင့် ပြောင်းလဲပစ်ချင်သည့် စိတ်မျိုး။

ဝေါလီသည် သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ အရာတစ်ခုကို မတရား မမှန်ဟု ထင်ကာမျှဖြင့် ပြောင်းလဲရမည်ဟု ထင်ကာ ပြဿနာကို ဥရောပသား အမြင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာရှတိုက်သားအမြင်ဖြင့် လည်းကောင်း ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မကြည့်တတ်ဘဲ ဗလုံးဗထွေးဖြင့်သာ ကြည့်မြင်ကာ ထိုနှစ်ခုကြားတွင် ဗျာများနေရ ရှာသည်ဟု သူ အောက်မေ့သည်။

သူ့အဖေ ဟီလာရီကဲ့သို့ပင် အက်ရှ်သည် ယဉ်ကျေး၍ စိတ်သဘောထားကြီးသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လေ့လာသင်ယူလိုသော စိတ်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သာမန်လူသား တစ်ယောက်လိုပင် အက်ရှ်သည် အဘက်ဘက်က ကြည့်မြင်တတ်သော အမြင် မရှိ။ စိတ်သဘောထား ကြီးခြင်း မရှိ။ မိမိ ထင်မြင်ချက်မှ လွဲလျှင် အခြားသူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို လက်မခံ။ ဤအချက်တွင်မူ သူ့အဖေ ဟီလာရီနှင့် ကွဲလွဲမည်။

သို့ဖြင့် ဝေါလီသည် အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ တောင်တောင်အီအီ တွေးရင်း မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နီးလာသည့် အချိန်တွင် နေအတော်စောင်း၍ နေလေပြီ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရိပ်တွေ ရှည်စ ပြုလာကြပြီ။ စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ရေခပ်ပြီးနောက် ဂူးလ်ဘတ် ချက်ပေးခဲ့သည့် ထမင်းဟင်းများကို ဖြစ်သလို စားသောက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဝေါလီမှာ သူနှင့်အတူ လိုက်လာ ဖာတမာဘီဂမ်း၏ အိမ်သို့ လိုက်၍ ဇူလီနှင့် တွေ့မည်။ ထို့နောက် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်အိပ်မည်။ မနက်ကျမှ တပ်ရင်းသို့ ပြန်မည်ဟု ဆိုကာ လိုက်လာခဲ့သည်။

မြူမုန်တွေ ဝဲနေသည့် ဆည်းဆာ ပြာပြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်သို့ ရောက်ကြသည်။ အက်ရှ်သည် ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လျှင် တံခါးစောင့်အား သူ့ဇနီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခွင့်ပြုပါမည့် အကြောင်း ဖာတမာ ဘီဂမ်းထံသို့ အပြောလွှတ်လိုက်၏။

ဇူလီသည် မူဆလင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဖာတမာဘီဂမ်းသည် အလန့်တကြားဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီသည် မူဆလင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း မဟုတ်။ အပျိုတစ်ဦးလည်း မဟုတ်တော့သည့်ပြင် သူ့ခင်ပွန်း ဆိုသူမှာလည်း ခရစ်ယာန် တစ်ဦးဖြစ်ရုံမျှမက နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဖြစ်နေသည့်အတွက် ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် ဘာမျှ အထူးတလည် ပြောဆိုနေခြင်း မပြုတော့ဘဲ အသာတကြည် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အကယ်၍ ထမင်းစားသောက်လိုသည် ဆိုလျှင်လည်း မကြာခင် ပြင်ဆင်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း အပြောခိုင်းလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ မီးမထွန်းရသေး။ သို့ရာတွင် ယင်းများကို လိပ်တင်ထားသဖြင့် အလင်းရောင် အကြွင်းအကျန်များနှင့် တောင်တန်းများပေါ်သို့ မေးတင်စ ပြုနေသည့် လပြည့်ဝန်း၏ လရောင်ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ခပ်မုန်မုန် လင်းလျက် ရှိ၏။

ဇူလီမှာ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ ခြံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ခြံထဲရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက်တို့ အိပ်တန်းတက်ကြပြီ။ လင်းနီများသည် ညကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် အိမ်တံစက်မြိတ်မှ ထွက်လာကာ တဖျတ်ဖျတ် လူးလာ ပျံသန်းနေကြသည်။ လှေကားတစ်လျှောက် တက်လာသည့် ခြေသံများကို ဇူလီ မကြားလိုက်၍ တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရသည့်အခါတွင်မှ ဇူလီသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဇူလီသည် အက်ရှ် နောက်တွင် ရပ်နေသည့် ဧည့်သည်ကို မမြင်။ အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်း အထင်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာကာ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ဝေါလီသည် သူ ပထမဆုံးမြင်လိုက်သည့် ဇူလီ၏ ရုပ်သွင်ကို ချက်ချင်း မှတ်သားထားလိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပြေးလာနေသည်။ ဇူလီ၏ မျက်နှာသည် အချစ်ရည်တို့ ရွှန်းလက်နေသည်ကို သူ သတိပြုလိုက်မိ၏။ အိန္ဒိယသူတွေ သည်မျှ လှမည်ဟု သူ မထင်။ ဇူလီကို ကြည့်၍ အသက်ရှူဖို့ကိုပင် သတိမေ့နေသည်။

ပြန်လာ၍ ဗိုလ်တဲရို လသာဆောင် လရောင်အောက်တွင် ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ရှိသည့်အခါတွင်မှ ဝေါလီသည် သူ မြင်ခဲ့သော ဇူလီ၏ ရုပ်သွင်ကို ပို၍ ကြည်လင်အောင် ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်ရ၏။ မျက်စိထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာခြင်း မရှိ။

သို့ရာတွင် ဇူလီသည် သူ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲတွင် အချောဆုံး ဖြစ်သည်ကမူ ငြင်းစရာ အကြောင်းမမြင်။ နတ်သမီး ပုံပြင်ထဲက ရွှေနှင့် ဆင်စွယ် ထုထားသည့် နတ်သမီးကလေး တစ်ပါး။

ထိုအချိန်ထိ ဝေါလီသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည့် အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။ ခေါင်းမြီးခြုံကြီးထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသည့် အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးတို့၏ အလှနှင့် တင့်တယ်ပြေပြစ်ခြင်းကိုလည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။

နိုင်ငံခြားသား တော်တော်များများသည် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတို့၏ အလှကို မြင်ရခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီးများ၏ ဇနီးအချို့ကို မြင်ဖူးခဲ့ကြသော်လည်း ဥရောပတိုက်သားတို့က ထိုအလှမျိုးကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ချီးမွမ်းခြင်း မပြုကြ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ခပ်နိမ်နိမ် ပြောတတ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်က သူ့ဇနီး လှပုံ ချောပုံကို ပြောပြသည့်အခါတွင် အချစ်ဝင်နေဆဲ ဖြစ်၍သာ အပြစ် မမြင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝေါလီ လျှော့တွက်ထားခဲ့သည်။ အလွန်ဆုံးရှိလျှင် ကြည့်ကောင်းရုံလောက်မျှသာ ရှိမည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

သူတို့တစ်တွေ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် ပွေခဲ တေခဲစဉ်က အထက်တန်းစား ဇိမ်အိမ်များတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီး မဟုတ်လော။ အသားက ညိုညိုစိမ့်စိမ့်။ မျက်လုံးက ဆေးပြာခြယ်လျက်။ ကွမ်းဝါးကာ သူတို့၏ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသည့် လက်ချောင်း များကို ပန်းဆီ ဆိုးလျက်။ ပျော့ပျောင်း သေးကွေးသည့် သူတို့ကိုယ်မှ ကတိုးနဲ့၊ ကရက်မက်နံ့သင်းကာ ဖိုသတ္တဝါတို့၏ စိတ်ကို နှိုးဆွနေကြသည့်နယ်။

ယခု သူ မြင်လိုက်သည့် ဇူလီကမူ သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် အိန္ဒိယသူများနှင့် ကွာလေခြင်း။ အိန္ဒိယပြည်လို တိုင်းပြည်မျိုးတွင် သည်လို မိန်းမချော မိန်းမလှမျိုး ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်ခဲ့စဉ်က အသားညိုညို အရပ်ပူပူ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဇူလီကို ကြည့်ရသည်မှာ အရှေ့တိုင်းသူနှင့် သိပ်မတူ။ မြောက်ပိုင်းသူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် နင်းပွင့်တွေ၊ ထင်းရှူးပင်တွေ၊ တောင်ရိုးကြီးတွေပေါ်တွင် တိုက်ခတ်နေသည့် စိမ့်အေးသော လေ။ ထိုအရာများကို ဝေါလီ သတိရလိုက်သည်။

သူ့အဒေါ် မကြာမီက ပို့လိုက်သည့် ကဗျာ စာအုပ်ထဲတွင် ပါသည့် ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်ထဲကလို ‘ညိုပြာဝင်းလက်၊ မွတ်မွတ်ရေးချေ၊ ကိုယ်နေကြော့ရှင်း၊ သွယ်နွဲ့ဝင်းလျှင်’ ဆိုသည့် ကဗျာကလေးကို သွား၍ အမှတ်ရမိ၏။ ဟုတ်သည်။ ဇူလီသည် ညိုပြာရုံမျှမက ဝင်းလည်း ဝင်းသည်။ မွတ်မွတ် ချောမွေ့ရုံမျှမက သွယ်လည်း သွယ်နွဲ့သည်။ လှပရုံမျှမက ကြော့လည်း ကြော့ရှင်းသည်။ ဝတ္ထုတကာတွေထဲတွင် ပါသည့် ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး အချောအလှတို့သည် သူတစ်ကိုယ်တည်းတွင် စုနေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ ဇူလီသည် ဇေ၊ ဇူလီသည် ဂျူးလီယက်၊ ဇူလီသည် ဟယ်လင်...။

ကြယ်ရောင်ဝင်းပါ အလှည့်သို့၊

သွယ်လျသူ၏ လှမ်းကြွလာတွင်...’

ဝေါလီသည် သူ ငယ်ငယ်က ရခဲ့သည့် ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ကာ ဇူလီ၏ အလှတွင် ယစ်မူးနေသည်။

ဇူလီကို သည်မျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ခြင်းအတွက် အက်ရှ်ကို သူ အပြစ်မတင်တော့။ သူသာ ကံကောင်းထောက်မ၍ အက်ရှ် နေရာသို့ သူ ရောက်လျှင်လည်း နေ့ညမဆိုင်း လက်ထပ်မည်သာ။ လောကတွင် ဇူလီလို မိန်းမမျိုး များများ မရှိနိုင်။ သည်လို ရှားရှားပါးပါး တွေ့ခဲလှသည့် မိန်းမမျိုးကို လက်လွှတ်ရမည် ဆိုလျှင် ရူးလောက်သည် ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ ရူးလောက်သည်။

ဝေါလီသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်၏။

မဖြစ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးခံရမည် ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ သူလို လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ မိန်းမသည် သည်လောက် အရေးမကြီး။ သူတို့တပ်ရင်း၊ သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်သာ အရေးအကြီးဆုံး။

ထိုမျှမက မိမိသည် ကျော်ကြားသည့် စစ်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသည် မဟုတ်လော။ စစ်သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လိုသည့် ဆန္ဒသည် သူ့ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲကြီး တစ်ခု အဖြစ် တည်ရှိနေပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်အတွက်ကြောင့်မူ ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးခံနိုင်။

ဝေါလီသည် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ဝင်းဝတွင် ထိုင်၍ ပျင်းပျင်းရိရိ အူနေသည့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ပန်းအိုးတစ်အိုးဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်ပြီးနောက် စစ်ချီသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဣန္ဒြေမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ပက်ရှုဝါ ပေတစ်ရာကြီး ပေါ်သို့ ဝေါလီရောက်သည့် အခါတွင် နေပင် မထွက်သေး။ နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာတွင် ဝေါလီသည် နောင်သျှီရာ ဗိုလ်ထဲတွင် မနက်စာ စား၏။ မြင်းကို အနားပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကဗူးလ်မြစ်ကို ဖြတ်ကာ ကာရီဆာပူလ်သို့ စီးလာခဲ့သည်။

ခြောက်သွေ့နေသည့် ဒေသတွင် သူတို့ တပ်စခန်းချရာ မဒန်းသည် အိုအေစစ်ကလေး တစ်ခုသဖွယ် စိမ်းလန်းလျက်။ စစ်ရေးပြကွင်းနှင့် ခံတပ်ကြီး၊ စစ်တန်းလျားများနှင့်နောက်မှ မားမားကြီး ရပ်နေသည့် ယူစွတ်ဖိုင် တောင်တန်းကြီး။ ထိုအရာများသည် တံလုပ်ထဲတွင် ယိမ်းလှုပ်နေသည် ထင်ရ၏။ အဝေးကွင်းပြင်တွင် လေပွေကြီး တစ်ပွေ ထနေသည်ကို မြင်ရတတ်သည်။

သို့ရာတွင် တပ်နယ်မြေထဲတွင်မူ သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်တလေမျှပင် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ ဖုန်များသည် သစ်ပင်များ၊ သစ်ရွက်များ၊ မြက်ပင်များ၊ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် တင်နေကြသည်။ ဘာမျှ စိမ်းလန်းခြင်း မရှိ။ အရာအားလုံးသည် နီကျင့်ကျင့် ဖုန်ရောင် ထနေကြသည်။

အိန္ဒိယ တပ်တွင်း သူပုန်ကြီး မတိုင်မီတုန်းက ဆာ ဟင်နရီ လောရင့်စ်သည် ထိုအရောင်ကို ယူကာ သူနယ်ခြားစောင့် တပ်များ၏ ယူနီဖောင်းကို တီထွင်ခဲ့သည်။ ထိုအရောင်သည် နောင်တွင် ကာကီဟု ခေါ်သော အရောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဝေါ်လီသည် တပ်နယ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် သူ့အခန်းသို့ ပြန်မသွားသေးဘဲ ဝိုက်ဂရမ်၏ ဗိုလ်တဲသို့ လာခဲ့၏။ ဝိုက်ဂရမ်ကို မတွေ့။ အစည်းအဝေးသွားနေပြီ၊ ညနေကျမှ ပြန်လာမည်ဟု သိရသည်။

သို့ရာတွင် ဝိုက်ဂရမ်သည် ညစာ အမီ ပြန်ရောက်လာ၏။ ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် ဝေါ်လီနှင့်အတူ သူ့အခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အက်ရှ်နှင့် ဖူလီတို့အကြောင်းကို နားထောင်ပြီးနောက် သန်းခေါင်ကျော်မှ သူ့ဗိုလ်တဲသို့ ပြန်သွား၏။

ဝိုက်ဂရမ်သည် သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မိုရာလာ သင်္ဘောပေါ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်ဟု ကြားသည့်အခါတွင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တစ်ချက် ညည်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြော။

ကာဘိုင် သေနတ်များ ကိစ္စတုန်းက သူ လုပ်ပုံကိုကြည့်၍ တပ်မှူးက အက်ရှ်ဆိုသည့် လူသည် အထက်အမိန့်ကို ဖီဆန်ရုံမျှမက ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့နောက် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားဘဲ စိတ်ထင်ရာကို တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုချွတ်ယွင်းချက်များသည် စစ်တိုက်ရာတွင် များစွာအသုံးဝင်ကြောင်းဖြင့် တပ်မှူးက ပြောပြသည်။

‘တပ်မှူးပြောတာ တော်တော် မှန်တယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်လေ၊ တကယ်လို့များ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း စစ်ဖြစ်လာရင် ဒီချွတ်ယွင်းချက် ရှိတဲ့ လူမျိုးကို လိုလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီ ချွတ်ယွင်းချက်တွေနှင့် သတ္တိကောင်းတာ ပေါင်းလိုက်ရင် စစ်သားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့’

ဝိုက်ဂရမ်သည် ကုလားထိုင် နောက်ကျောကို မှီ၍ ထိုင်ရင်း မီးငြိမ်းနေသော ဆေးပေါ့လိပ်တို တစ်လိပ်ကို ဖွာကာ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။

‘ဒီလိုဆို အက်ရှ်ဟာ ကျန်တဲ့ ခွင့်ရက်တွေမှာ အက်တော့မှာပဲ ရှိနေမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် ဇာရင်ရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းနေကြတယ်၊ ရဝါလ်ပင်ဒီကို သွားတဲ့ ပေတစ်ရာကြီးပေါ်မှာ၊ မြို့အစွန် ဆိုပါတော့’

‘အင်း၊ မင်း ဒီလောက်ပြောလှတာ ငါလည်း တစ်နေ့တော့ သွားပြီး သူ့မိန်းမကို အကဲခတ် ကြည့်ရဦးမယ်၊ အလို တော်တော်တောင် ညဉ့်နက်သွားပါပေါ့လား၊ ကဲ သွားမယ်ဟေ့’

ဝိုက်ဂရမ်သည် သူ့ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အိပ်မပျော်နိုင်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် ညစာ အဝတ်အစားကို ချွတ်ကာ ချည်ဘောင်းဘီကို ကောက်စွပ်၏။ နောက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ လက်တင် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။

နောက်တပ် အာဖဂန် စစ်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်လာဦးမည်ဆိုလျှင် ထိုအထဲမှ ဘယ်သူတွေ သေ၍ ဘယ်သူတွေ ကျန်ခဲ့ဦးမည်ကို မပြောနိုင်။

ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲပြီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုတိုင် ဖရိဖရဲဖြစ်၍ ဆုတ်လာခဲ့ရသည့် ဗိုလ်ချုပ် အယ်လီဗင် စတုန်း၏ တပ်မှ တပ်သားများ၏ အရိုးများသည် အာဖဂန် တောင်ကြားထဲတွင် မဆွေးကြသေး။ ထိုစဉ်က လူမျိုးစုများသည် သူတို့ တပ်သားများကို သိုးသတ်သည့်နယ် သတ်ခဲ့ကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဖရက်၏ အရိုးများနှင့် ဝေါ်လီ၏ အရိုးများလည်း သည်တောင်ကြားများထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကောင်း ကျန်ရစ်နိုင်သည်။

ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲသည် ဖရက်နှင့် ဝေါ်လီတို့ မမွေးခင်က ဖြစ်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲဖြစ်၏။ အာဖဂန် လူမျိုးများသည် ထိုစစ်ပွဲကို မမေ့နိုင်ကြသေး။ ဗြိတိသျှတို့ကမူ ထိုစစ်ပွဲအကြောင်းကို အမှတ်တရ မရှိလိုကြ။ အမှတ်ရသူများကလည်း အမှတ် မရချင်ယောင် ပြုကြသည်။ ထိုစစ်ပွဲသည် သူတို့အတွက် မျက်နှာပန်း မလှသည့် စစ်ပွဲ မဟုတ်လော။

ရာစုနှစ် အစတွင် ဂျွန် ကုမ္ပဏီဟု ခေါ်သော အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီသည် အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝက်ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သာမန် အညတရ လူငယ်ကလေး တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည့် ရှားရှူရာဆိုသူသည် အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့သည်။

အချင်းချင်း နန်းလုပွဲ ဖြစ်ကြသည့်အခါ၌ ရှားရှူရာသည် အရေးနိမ့်၍ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ကာ နိုင်ငံရေး ခိုလှုံခွင့် တောင်းခဲ့သည်။ သာမန် လူတစ်ဦးအဖြစ် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ မရှိသည့်နောက်မှ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်တွင် အကွပ်မဲ့ကြမ်းကဲ့သို့ ပရမ်းပတာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း ၅၀

ဝိုက်ဂရမ်သည် ပူလောင်အိုက်စပ်သော လရောင်နှင့် မည်းမည်းအရိပ်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ညီငယ် ဖရက်ကို အမှတ်ရ၏။ ထို့နောက် ဝေါ်လီနှင့် အက်ရှ်တို့ အကြောင်းကိုလည်း တွေးမိသည်။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန်ကင်း၊ ဗိုလ်လေး ပရန်ဆင်း၊ မာမက်ခန်၊ တပ်ကြပ်ကြီး ဒွန်နီချန်း၊ မြင်းတပ် တပ်ကြပ်ကြီး ဒိုးလတ်ရန်း စသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့၏ မျက်နှာများသည် သူ့မျက်စိထဲတွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာကြ၏။

ထိုစဉ် ဘာရတ်ဖီမှ အရည်အချင်း ရှိ၍ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိသော ခူးမာမက် တက်လာကာ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်အဖြစ် ကြေငြာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် အရည်အချင်းရှိသူများကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မရှိ။ ခူးမာမက်သည် ကိုင်တွယ်ရ ခက်ခဲရုံမျှမက လွှတ်ထားလိုက်လျှင် ရုရှားနှင့် ပေါင်းသွားနိုင်သည်။

ထိုစဉ်က ဘုရင်ခံချုပ်ဖြစ်သည့် လော့ဒ် အော့ကလန်နှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီးများသည် လေညင်းခံရာ တောင်စခန်းမြို့ ဖြစ်သည့် ဆင်းမလားတွင် ထိုင်ကာ (မိမိတို့အား ဘာမျှ အန္တရာယ် မပြုရုံမျှမက သူတိုင်းပြည် ကောင်းကျိုးကို များစွာဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည့်) ခူးမာမက်ကို ဖြုတ်ချရန်၊ ထို့နောက် အိန္ဒိယပြည်တွင် ရောက်နေပြီး သက်ရွယ်အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော ဘုရင်ဟောင်း ရှားရှူဂျာကို ပြန်၍ တင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ဆိုလျှင် ရှားရှူဂျာသည် သူ့အကျိုးအတွက်ရော၊ ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့်ပါ ဗြိတိသျှတို့ စိတ်ကြိုက် ချုပ်လိုသည့် စာချုပ်များကို သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

လော့ဒ် အော့ကလန် ဦးဆောင် ဆင်နွှဲသည့် အာဖဂန် စစ်ပွဲ၌ ဗြိတိသျှတို့သည် အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့ကြသည့်တိုင် တိုက်ပွဲတွေ ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် တပ်သားများ၊ အရာရှိများသည် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူတို့အား ဆုတံဆိပ်၊ အဆောင်အယောင်များ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ တောင်ကြားတွေထဲတွင် သေကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့မှာမူ မည်သည့် ဆုတံဆိပ်ကိုမျှ မရကြ။ နှစ်နှစ်အတွင်းတွင် ခူးမာမက်သည် အာဖဂန် ပြည်နယ်၏ ဘုရင် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘာမျှ အရာမရောက်သည့် ဖြန့်တီးမှု၊ ဪဉာဏ် လူတွေ၏ အသက်ကို ဖြန့်တီးလိုက်ကြသည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဗိုက်လိုက်ကြပါဘိ။ လူတွေ၏ အသက်များကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြန့်တီးနိုင်ကြပါဘိ။ ဗိုက်ဂရမ်သည် အာဖဂန် စစ်ပွဲအကြောင်းကို စိတ်နာနာဖြင့် တွေးမိသည်။

ယခု အနှစ်လေးဆယ် ကြာသည့်အခါတွင် ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ရန် ပြင်နေကြပြန်လေပြီ။ ဆင်းမလားတွင် ဖိမ့်ဖြင့် ထိုင်နေကြသည့် လူတစ်စုသည် ယခုတစ်ဖန် ခူးမာမက်၏ သားအငယ်ဆုံးဖြစ်သော အာဖဂန် စော်ဘွားကို ကဗူးလ်တွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ခု ထားရန် အကျပ်ကိုင် နေကြပြန်လေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က စော်ဘွား ရှားအလီသည် ပြည်တွင်း ဆူပူသောင်းကျန်းမှုများနှင့် ရုရှား၏ အာဏာစက် ချဲ့မှုကြောင့် သူ့ကို အကာအကွယ် ပေးရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ငြင်းပယ်ခဲ့၏။

ဤတွင် စော်ဘွား ရှားအလီသည် ဗြိတိသျှအစိုးရကို စိတ်နာနာ(မိမိအား ချစ်ကြည်ရေးနှင့် မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် အနားအညွတ် ကမ်းလှမ်းနေသည့်) ရုရှားဘက်သို့ ယိုင်သွားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က သူ့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် အင်ဂရေစီသည် ကဗူးလ်တွင် အမြဲတမ်းသံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ခု ထားခွင့်ပေးရမည်ဟု ပိုင်ခွင့်တစ်ရပ်ဖြင့် တောင်းဆိုလျက် ရှိကာ ရှားအလီသည် ဇာဘရင်နှင့် ပူးပေါင်း ကြံစည်နေသည်ဟု စွပ်စွဲနေပြန်လေပြီ။

‘ငါသာ စော်ဘွားနေရာမှာ ဆိုရင် ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်း ပယ်ချလိုက်မှာပဲ’ ဟု ဗိုက်ဂရမ် တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ပွဲများသည် ဤသို့ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည့်အခါတွင် ဗိုက်ဂရမ် စိတ်ကို တစ်ထစ် လျှော့လိုက်သည်။

ထိုနှစ်များတုန်းက ဗြိတိသျှ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် အော့ကလန်နှင့် သူ့အပေါင်း အသင်းများသည် ရှားအလီ၏ အဖေအား ရုရှားနှင့် ပူးပေါင်းမည်စိုးသည့်အတွက် လူထောင်ပေါင်းများစွာ အသေခံ၍ စစ်တိုက်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန် သည်လည်း ထိုနည်းနှင့် လုပ်ရန် ပြင်ဆင် နေပြန်လေပြီ။ ဘာ အထောက်အထားမျှ မရှိဘဲ သံသယစိတ်၊ ကောလာဟလ သတင်း၊ အတင်းအဖျင်း စကားနှင့် ကြွေးစားသူလိုတို့၏ မပြည့်မစုံ သတင်းပို့မှုတို့ကို အခြေတည်ကာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ရန် ပြင်ဆင် နေပြန်လေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်းက ဝိုက်ဂရမ်သည် ပက်ရှဝါ အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် မကြာခဏတွေ့ဆုံဖူးသည်။ သူ့ကို အထင်ကြီးသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး အိန္ဒိယပြည် နယ်စပ်ဒေသ တစ်လျှောက်တွင် ဂုဏ်ပြောင်စွာ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ နယ်စပ် တိုက်ပွဲ ခုနစ်ပွဲကို တိုက်ခဲ့ခြင်း၊ လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူများကို အောင်မြင်စွာ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ထိုလူမျိုးစုတို့ စကားများကို ရေလည်စွာ ပြောဆိုနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ကို သူရဲကောင်းသဖွယ် ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အသားညိုညို၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မုတ်ဆိတ် ထူထူနှင့်၊ စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် မတူ။ ပါမောက္ခတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ သတ္တိကောင်းသည်။ အခြားသော အရည်အချင်းကောင်းများနှင့် တကွ စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်နိုင်သော အရည်အချင်း ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ရည်မှန်းချက် ကြီးလွန်းသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းသည်။ ကြည့်ရာ မြင်ရာတွင် တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းသည်။ တစ်ယူသန် လွန်းသည်။

ထိုချွတ်ယွင်းချက်များကို သူ မြင်လာသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။ ဤအတော အတွင်းတွင် တိုက်ပွဲကို ဦးစီးကွပ်ကဲနေသော ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရ၏။ ညတွင် လျင်မြန်စွာ ချီတက်ကာ ရန်သူကို အလစ်အပိုက် တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီးနောက် ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်စွာ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်မှာ သူ့အစီအမံ၊ သူ့သေနင်္ဂဗျူဟာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ဘာမျှ အငြင်းပွားဖွယ် မရှိ။

သို့ရာတွင် မကြာခင်မူ ဝိုက်ဂရမ်သည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို အကြည်ညို လျှော့ပါးလာခဲ့သည်။ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် 'ရှေ့တန်းပေါ်လစီ' ဟုခေါ်ကြသော ဝါဒကို လက်ခံသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုဝါဒကို လက်ကိုင် ပြုသူများက အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးအား 'ရုရှားတို့၏ အန္တရာယ်' မှ ကာကွယ်ရန်အတွက် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ အကာအကွယ်ခံနယ် တစ်နယ် အဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းပြီး ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ယူနိုယန်ဂျက် အလံကို စိုက်ထူရမည်ဟု ယူဆကြသည်။

ထိုအယူအဆကို အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်ကလည်း လက်ခံသည်။ ဘုရင်ခံချုပ်သည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုလည်း အလွန် အားထားဟန် တူသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပက်ရှဝါရှိ ညစာစားပွဲ တစ်ခုတွင် မိန့်ခွန်းပြောရာ၌ 'တကယ်လို့သာ ရုရှားဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ခြေကုပ် ရသွားရင် အာရှတိုက် အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ဘုရင်နိုင်ငံတွေကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သလို အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်ကိုလည်း သိမ်းမှာပဲ။ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို သိမ်းပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းဟာ ပွင့်သွားပြီး ပက်ရှဝါနှင့် ပန်ဂျပ်ပြည်ထဲကို သူ့စစ်တပ်တွေ ဝင်လာမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ တားလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ရှေးနှစ်ပေါင်း သုံးရာကျော်လောက်တုန်းက ကျားကြီးဘာဘူလို့ ခေါ်တဲ့ စစ်ဘုရင်ကြီးဟာလည်း ဒီလမ်းကပဲ ဆင်းလာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ အာဖဂန် ပြည်သူတွေကို မမုန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဖြစ်နေတာဟာ အာဖဂန်ပြည်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ရုရှား ဇာဘုရင်နှင့် ပေါင်းပြီး အကောက်ကြံနေတဲ့ စော်ဘွား ရှားအလီသာဖြစ်တယ်။ စော်ဘွား ရှားအလီဟာ မီးနှင့် ကစားနေတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ရပ်တန့်မပစ်နိုင်ရင် သူတိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ကျွမ်း သွားနိုင်တယ်။ ဒီမီးဟာ သူတိုင်းပြည်ထဲမှာတင်

ရပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ဘက် အိန္ဒိယပြည် အထိ ပျံ့နှံ့လာလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ဝိုက်ရမ်း အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့။

ကာဗက်နာရီသည် ဧကဝုဒ် နာမ်စားဖြင့် ပြောသွား၏။ သာမန်အချိန်တွင်ဆိုလျှင် ထိုသို့ ဧကဝုဒ်နာမ်စားဖြင့် ပြောသွားသည်ကို မည်သို့မျှ ထင်မိမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စတွင် ဧကဝုဒ် နာမ်စားကို သုံးလိုက်ခြင်းအတွက်မူ ဝိုက်ရမ်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

စင်စစ် ဤသို့ ဘာမျှ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဗြိတိသျှ အစိုးရနှင့် အာဖဂန် စော်ဘွားတို့ ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စမှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စ သက်သက်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ အစိုးရက စစ်တိုက်လျှင် သူ တိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ မတိုက်နှင့်ဆိုလျှင် အသာနေရုံမျှသာ။ သူသည် ကြေးစား စစ်သားမျှသာ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကဲ့သို့ သူသည်လည်း ကြေးစား စစ်သား သက်သက်။ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ အစိုးရက တိုက်လိုလျှင် တိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ နိုင်ငံရေးစကားကို ပြောစရာ မလို။ 'ရှေ့တန်း ပေါ်လစီ' သမားများသည် ဗြိတိသျှရပ်ဂျီအား ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံခြင်းမရှိဘဲ နောက်ထပ် အာဖဂန် စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်အောင် အတင်း လှုံ့ဆော်လာမည်ကို ဝိုက်ရမ်း စိုးရိမ်သည်။ သို့တိုက်လာလျှင် ကျူးကျော်ရေး စစ်တပ်တို့တွင် တွေ့ရစမြဲ ဖြစ်သော အခက်အခဲများကို သူ တွေးပူသည်။

ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲသည် အနိုင်ကျင့်၍ တိုက်ခဲ့သော မတရားသော စစ်ပွဲဖြစ်သည်ဟု ဝိုက်ရမ်း ယူဆ၏။ ထိုမျှမက မလိုအပ်သော စစ်ပွဲဟုလည်း သူ ထင်သည်။ သမိုင်း နောက်တစ်ပတ် ပြန်ကျော့မည့် အလားအလာကို တွေ့လာရသော အခါတွင် ဝိုက်ရမ်း ပို၍ လန့်လာသည်။

ထိုမတရားသော စစ်ပွဲကို မတိုက်ဖြစ်အောင် တားရန်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရိုသေသူတိုင်း၏ တာဝန်ဟု သူ နားလည်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ တားမည်နည်း။

လောလောဆယ် အလိုအပ်ဆုံးမှာ အာဖဂန်စော်ဘွား ရှားအလီနှင့် အာဖဂန် ပြည်သူများ၏ တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပတ်သတ်၍ သတင်းမှန်ရရေး ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ဇာဘုရင်နှင့် ပူးပေါင်းကာ စာချုပ် တစ်ရပ် ချုပ်ဆိုပြီး သူ့နယ်မြေထဲတွင် ရှားစစ်တပ်များကို စခန်းချခွင့် ပေးရန် ကြံရွယ်ချက် ရှိရိုးမှန်လျှင် 'ရှေ့တန်းပေါ်လစီ' သမားများ၏ တွက်ကိန်းသည် မှန်လိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှတို့ အစို့ အာဖဂန်ကို မြန်မြန်ဝင်လေ ကောင်းလေလေ။ အိန္ဒိယပြည် အနောက်မြောက် နယ်စပ်တွင် ရှားစစ်တပ်တို့ စခန်းချထားသော ရှား ဩဇာခံ အာဖဂန်နစ္စတန် ရှိနေသည့် အဖြစ်မျိုးကို လားလားမျှ မဖြစ်မခံနိုင်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော သတင်းမျိုးသည် မှန်မှ မှန်ပါ၏လော။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဘုရင်ခံချုပ် လောဒီ လစ်တန်နှင့်တကွသော 'ရှေ့တန်း ပေါ်လစီ' မီးခဲများသည် ကြေးစား အာဖဂန် သူလျှိုများထံမှ သတင်းမှားများကို အဟုတ်ထင်နေမည်ကို ဝိုက်ရမ်း စိုးရိမ်သည်။ အာဖဂန် သူလျှိုများသည် သူတို့ဝိုက်ဆံရဖို့အတွက် ကာဗက်နာရီတို့ ကျေနပ်မည့် သတင်းမျိုးကို လုပ်ကြံပေးမည်ကို သူ စိုးရိမ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အနောက်မြောက် နယ်စပ်ဒေသ အကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိသူ ဖြစ်သည့်အတွက် တွက်ကိန်း မမှားတန်ရာ၊ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းများသည် မမှန်မကန် သတင်းများ ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ဆင်းမလားမှ 'ကြီးကြီး မာစတာ' များ သိကြပါမည်လော။

ထိုသူလျှိုများသည် ကြေးစား သူလျှိုများ ဖြစ်ပြီး ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ကြိုက်သည့်သတင်းမျိုးကိုသာ ရွေး၍ ပေးတတ်ကြသည်ကို သူတို့ သိပါမည်လော။ ဝိုက်ရမ်းသည် ထိုအကြောင်းကိုတွေးကာ ရင်လေးနေသည်။ ထိုသို့ တွေးရင်း အက်ရှ်ကို သတိရလာ၏။

အက်ရှ်သည် အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် နှစ်နှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးသည်။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေ အများအပြား ရှိမည် မူချ။ သူ့မွေးစား အဖေ ကိုဒါဒတ်ဆိုလျှင် အာဖဂန် တောင်ပေါ်သား။ သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် တစ်ဦးတည်းသော ပထန် အမျိုးသား ဖြစ်သည့် ဇာရင်သည် ကိုဒါဒတ်၏ သား။ အက်ရှ်ကို ညီအစ်ကို အရင်းလို ခင်မင်သူ ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်သည် သူ့မိတ်ဆွေများကို သတင်းစုဆောင်း ပေးအောင် သိမ်းသွင်း ပေးနိုင်သည်။ အက်ရှ်မှ တစ်ဆင့် သတင်းမှန်များကို တပ်မှူးနှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့က ဆင်းမလားသို့ ပို့နိုင်လျှင် ဆင်းမလားမှ အရာရှိကြီးများသည် အမှန်ကို စဉ်းစားနိုင်ကောင်းသည်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ဝိုက်ဂရမ်သည် ဝေါလီကို ခေါ်ကာ သီတင်းပတ် အကုန်တွင် အက်ရှ်ရှိရာ အက်တော့သို့ မြင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။ တောပစ် သွားမည်ဟု အကြောင်းပြခဲ့သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အက်ရှ်ထံသို့ တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ ဘန်ဂလို တစ်ခုတွင် တည်းနေကြသည်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် မိမိတို့လာမည့်အကြောင်းကို ဝေါလီ၏ မြင်းထိန်းကို လွှတ်၍ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်၏။ အက်ရှ်ကလည်း လာရန် အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်နှင့် ဝေါလီသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ပူနွေးသည့် ကြယ်ရောင်အောက် ဖုန်ထူသော လမ်းကလေးအတိုင်း မြို့စွန်ရှိ ဖာတမာ ဘီဂမ်း၏ အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

အက်ရှ်က သစ်ရိပ်တို့ ထိုးကျသည့် ဥယျာဉ်လမ်းကလေး အတိုင်း နောက်ဘေးရှိ နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံကလေး တစ်ခုသို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီးနောက် အက်ရှ်က လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး

‘ဇူလီရေ၊ မောင်တို့ တပ်ရင်းက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ မစ္စတာ ဝိုက်ဂရမ်တဲ့’

အဝတ်ဖြူဖြူ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ဝိုက်ဂရမ်သည် ဇူလီ၏ အလှကို တအံ့တသြဖြစ်နေသည်။ ‘သူ့ကို မြင်လိုက်ရရင် ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ’ ဆိုသော ဝေါလီ၏ စကားများကို အမှတ်ရ၏။ အက်ရှ်၏ ဇနီးသည် မုဆိုးမဖြစ်သည့်အတွက် အသက်ကြီးကြီးဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သည်လောက် နနယ်မည် မထင်။ သည်လောက် ငယ်ရွယ်မည် မထင်။ သည်လောက် လှမည် မထင်။ ဇူလီကို သူ မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီ။

ဝိုက်ဂရမ်သည် သူ့ကိုယ်သူ မယုံမရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဇူလီ၏ ကိစ္စတွင်ပင် သူ့အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အထက်လူကြီးများအား အာဖဂန် ကိစ္စတွင် ပေါ်လစီမှားနေသည်ဟူသော မိမိ၏ အထင်သည် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ၏လောဟု သံသယ ဖြစ်ချင်လာသည်။ မိမိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေပြီလော။ လူကြီးများ၏ ပေါ်လစီကို မှားသည်ဟု ထင်နေပြီလော။

ထိုသို့ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် အလုပ်များနေစဉ် အက်ရှ်က သူ့ကို တစ်ခွန်း မေးလိုက်၏။ ဘာမေးလိုက်မှန်း မသိ။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ဖြေမိဖြေရာကို ဖြေလိုက်သည်။ အက်ရှ်က မျက်ခုံးကို ပင့်၍ ကြည့်၏။

ဝိုက်ဂရမ်က ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာ နီရဲသွားရာမှ ဇူလီဘက်သို့ လှည့်လိုက်၍

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဇူလီ၊ ကျွန်တော်က တခြားစိတ် ရောက်နေတာနှင့် မေးတာကို မကြားလိုက်မိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ ဒီလို လာခဲ့တာပါ၊ ဇူလီရဲ့ ခင်ပွန်းနှင့် စကားကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောစရာ ရှိလို့ပါ၊ အဲဒါကို ဘယ်လို ပြောရမလဲ ဆိုတာ တွေးနေတာနှင့်’

ဇူလီက သူ့ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်

‘ဇူလီ နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်၊ မောင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချင်တယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဇူလီ ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်...’

ဇူလီက နှစ်လိုစဖွယ် ပြုံးလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ လက်ယှက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အင်ဂရေစီတို့ နှုတ်ဆက်သည့်အတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် အက်ရှ် သင်ပေးထားသည်ကို အမှတ်ရကာ ရှက်ပြီးကလေးဖြင့် လက်ကမ်း၍ ပေးလိုက်ရင်း

‘မင်္ဂလာ ညပါ ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်’

ဝိုက်ဂရမ်က ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့လက်ကို လှမ်းယူနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဦးညွတ်ပြလိုက်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် ခါးကို ကုန်းနေရာမှ ပြန်မတ်လိုက်ပြီး ဇူလီကို ကြည့်လိုက်၏။ ဝေါ်လီပြောလိုက်သည့်အတိုင်း သူ့ မျက်လုံးနက်နက်ထဲတွင် ရွှေရောင် ရွန်းလဲ့လဲ့တို့ကို မြင်ရသည်။

ဇူလီသည် ဝေါ်လီကိုလည်း လက်ကမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဇူလီ ကွယ်သွားသည်နှင့် အလင်းရောင်တွေ ကွယ်ပျောက်သွားသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

ဇူလီ မရှိတော့သည့်အခါတွင် သူတို့အချင်းချင်း လွတ်လပ်စွာ စကား ပြောနိုင်လေပြီ။ ဇူလီ၏ ခြေသံ လှေကားဝတွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါတွင် ဝေါ်လီသည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ အက်ရှ်က

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘သိပ်ပြီး ချောတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ သိပ်ပြီးလည်း ငယ်တယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က ပြော၏။

‘ငယ်ဆို နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်မေးတာက သူ့အကြောင်းကို မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးတာပါ’

ဝိုက်ဂရမ်က ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်

‘ကိုယ် ပြောရင်တော့ မင်း ရယ်များ ရယ်မလား မသိဘူး’

သို့ရာတွင် အက်ရှ် မရယ်နိုင်။ အက်ရှ်သည် အာဖန်စစ်ပွဲအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပြီးသား။ ဂူဂျာရတ်တွင် နေခဲ့ရစဉ်က ဗြိတိသျှတို့ အာဖန်နစ္စတန်တွင် မတရား လုပ်ခဲ့ကြပုံတို့ကို ဖတ်ခဲ့ရကတည်းက သူ့စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သည်လို မတရားသော စစ်ပွဲမျိုးသည် နောက်ထပ် မဖြစ်နိုင်တော့ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ အလားတူ စစ်ပွဲမျိုး ဖြစ်နိုင်သေးသည်ဟု ကိုဒါဒတ်က သတိပေးခဲ့သည့်တိုင် သူ လက်မခံခဲ့။ လူမျိုးစု တောင်ပေါ်သားများက တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ တောင်ပေါ်ဒေသကလည်း အသွားအလာ ခက်သည်။ စစ်တိုက်ဖို့ မပြောနှင့်၊ ထောက်ပံ့ရေးနှင့် ပို့ဆောင်ရေး အတွက်ပင် ခပ်ခက်ခက်။

တောတောင်ရေမြေ အနေအထား ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည့် နယ်တစ်နယ်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရသည့် ခေတ်မီစစ်တပ် တစ်တပ်အဖို့ ထောက်ပံ့ရေးနှင့် ပို့ဆောင်ရေးသည် အလွန် အရေးကြီးရာ တောင်ထိပ်တိုင်း၊ လျှိုမြောင်တိုင်း၊ ကျောက်ဆောင်တိုင်း၊ ကျောက်တုံးတိုင်းသည် ရန်သူလက်ဖြောင့် တပ်သားတို့အတွက် တစ်ပန်းသာနေသည်။

ထို့ပြင် သူတို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မည့် ဒေသသည် စားနပ်ရိက္ခာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။ အလွန် ရာသီဥတုကောင်းသည့် နှစ်များမှာပင်လျှင် ကိုယ့်ဒေသခံ လူဦးရေအတွက် စားနပ်ရိက္ခာ လုံလောက်ခြင်း မရှိ။

သို့ဖြစ်ရာ ကျူးကျော်ရေး စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ကို လပေါင်းများစွာ ကျွေးမွေးထားဖို့၊ နောက်လိုက် နောက်ပါများကို ကျွေးမွေးထားဖို့၊ မြင်းများနှင့် အခြားသော ဝန်တင် တိရစ္ဆာန်များကို ကျွေးမွေးထားဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

ထို့ပြင် ပြီးခဲ့သည့် ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံများကို ဆင်းမလားမှ အရပ်သား အရာရှိကြီးများ မသိသည့်တိုင် ဗိုလ်ချုပ်များကမူ သိပြီးသား ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် အာဖဂန်စစ်ပွဲ တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အက်ရှ် ထင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဝိုက်ဂရမ်၏ စကားများကို နားထောင်ပြီးသည့်အခါတွင်မူ ဆင်းမလားမှ အရာရှိကြီးများသည် ပြီးခဲ့သော သင်ခန်းစာကို မေ့သွားခဲ့ကြလေပြီဟု အက်ရှ် သဘောပေါက် လာခဲ့သည်။ သူတို့သည် တစ်ခါက ကိုယ် အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့ရသည်ကို မမြင်တော့ဘဲ သိုးမွေး ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ရုရှား စစ်သားများကိုသာ မြင်နေကြသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဝိုက်ဂရမ်ပြောသလိုပဲ အာဖဂန်နစ္စတန် စော်ဘွား ရှားအလီဟာ ရုရှားတွေကို ခေါ်သွင်းဖို့ ကြံစည်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အင်္ဂလန်က ဝင်တိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ရုရှားဟာ ခြေကုပ် ယူမိရင် ခွာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အာဖဂန်ပြီးရင် အိန္ဒိယကိုလည်း ရန်ရှာလာတော့မှာပဲ’ ဟု အက်ရှ် တွေးနေသည်။

အိန္ဒိယကို ဝင်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် တုန်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ ဇာဘုရင်သည် ပက်ရှပ်မှ ကိုမိုရင် အငူအထိ သူတပ်များကို ဖြန့်ထားတော့မည်။ ကရာချီ

ဘုံဘော၊ မဒရပ်နှင့် ကာလကတ္တားစသည့် ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများသည် သူ့လက်အောက်သို့ ရောက်ကြရတော့မည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် အာဖဂန်နစ္စတန် အကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီထက် သိသည်။ အာဖဂန်လူမျိုးတို့သည် မည်သည့် နိုင်ငံခြားသားကိုမျှ သူတို့တိုင်းပြည်ထဲသို့ အလွယ်တကူ အဝင်ခံမည် မဟုတ်။

အက်ရှ်က ခပ်ငေးငေးဖြင့်

‘တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်ဗျ။ ပြင်သစ်ဘုရင် ပထမမြောက် ဟင်နရီက စပိန်ပြည်အကြောင်းကို ပြောတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ်က သာလွန် ကြီးမားတဲ့ အင်အားစုနှင့် စပိန်ကို ဝင်တိုက်ရင် ငတ်မွတ်မှုကြောင့် အားလုံး သေကုန်မယ်တဲ့၊ ကိုယ်က အားနည်းတဲ့ တပ်နှင့် ဝင်တိုက်ရင် ရန်လိုတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ချေမှုန်းမှုကို ခံရမယ်တဲ့။

‘ခု အာဖဂန်နစ္စတန်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျ။ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဝင်တိုက်ရတာဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အာဖဂန် လူထုတွေနှင့် အာဖဂန် စော်ဘွားရဲ့ သဘောတူညီချက်နှင့် အခုအခံမရှိ အာဖဂန် ပြည်နယ်ထဲကို ဝင်လာနိုင်တယ်လို့ ရုရှားတွေ ထင်ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ဝင်လောက်နေပြီ။

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ အာဖဂန်ပြည်အကြောင်းကို သိတယ်ဆိုရင် သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ ရုရှားစစ်တပ်တွေ လာပြီး စခန်းချနေတာကို အာဖဂန်တွေ ခေါင်းငုံ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိသင့်တယ်၊ အာဖဂန် လူမျိုးဟာ ခက်ထန်တယ်၊ ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ ရက်စက်တယ်လို့ ပြောကောင်း ပြောကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ သူရသတ္တိ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် သူတို့ မကြိုက်တာကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အလုပ်ခိုင်းလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မယ်။

‘သူတို့ဟာ သူများခိုင်းတာကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားပဲ ဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံခြားသား အုပ်စိုးတာကို လက်မခံချင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ အာဖဂန်မှာ ရုရှားရဲ့

အန္တရာယ် အကြောင်းပြပြီး ရုရှားတစ်စွဲခြောက်နေပါတယ်လို့ အော်နေတာကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ လူကြီးတွေဟာ ရုရှားတစ်စွဲကို ကြောက်ပြီး အာဖဂန်ကို ဝင်တိုက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာကို ကိုယ်စိုးရိမ်တယ်၊ ကိုယ် အစိုးရိမ်ကြီးတာလား ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့တန်း ပေါ်လစီ သမားတွေဟာ အိန္ဒိယပြည်အတွက် စိတ်ချရအောင် အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ကြားခံ နယ်မြေတစ်ခု လုပ်ထားချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ရဲ့တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖုံးကွယ်ထားဖို့အတွက် ရုရှားကို လက်ညှိုးထိုးပြနေတာပဲလို့ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်လို့သာ အာဖဂန် ဖော်ဘွားဟာ ဇာဘုရင်နှင့် ချစ်ကြည်ရေးစာချုပ်တစ်ခု ချုပ်ဆိုဖို့ ကြံစည်နေတယ် ဆိုရင်...’

ဝိုက်ဂရမ်၏ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ သူ ‘သူရဲကောင်း လက်သစ်’ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ထိခိုက်သည့်အတွက် ဝေါ်လီက မခံနိုင်။ ဝေါ်လီသည် ဝိုက်ဂရမ်၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန်နစ္စတန် အကြောင်းကို ခြေခြေမြစ်မြစ် သိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်ပြည်အကြောင်းကို သူ့လောက် သိသူဟူ၍ အိန္ဒိယပြည်တွင် တစ်ယောက်မျှပင် ရှိမည်မထင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

ဝိုက်ဂရမ်က ၁၈၃၈ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တုန်းကလည်း မဂ္ဂနာတန်လောက် အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်အကြောင်းကို သိသူ မရှိဟု လူတွေ ပြောခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက်သုံးနှစ်အကြာ၌ မဂ္ဂနာတန်သည် အာဖဂန်တို့၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရကြောင်း၊ ရုရှား ရှူဂျာကို နန်းတင်ရန် သူ ကြိုးပမ်းချက်များမှာလည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ကဗူးလ် တောင်ကြားတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိများ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများ အသတ်ခံခဲ့ရသည်မှာလည်း သူ့တာဝန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမျှမက ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကြီး အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း သူ့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ဝေါ်လီသည် ထိုအကြောင်းများကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ အက်ရှ်နှင့် ဝိုက်ဂရမ်တို့ ပြောသည့် စကားများကို နားထောင်နေလိုက်၏။

အက်ရှ်နှင့် ဝိုက်ဂရမ်တို့သည် ကဗူးလ်သို့ သွား၍ တကယ့် အခြေအနေကို သွားရောက်စုံစမ်းရန်၊ ရုရှားတို့က ခြိမ်းခြောက်နေသည် ဆိုသည့် သတင်းများသည် တကယ် အမှန် ဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်းရန် တိုင်ပင်နေကြသည်။

အတန်ကြာလျှင် အက်ရှ်က

‘တကယ်လို့ သတင်းကို အတိအကျ ရခဲ့ပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ပေးတဲ့ သတင်းကို သူတို့က လက်ခံမှာတဲ့လား၊ သူတို့ မလိုချင်တဲ့ သတင်းမျိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ပဲ မှန်မှန် လက်မခံရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ လက်ခံမယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံမှာတဲ့လဲ’

‘အာမခံချက်တော့ မရှိဘူးပေါ့လေ၊ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကတော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင် သူလျှို့တွေ ရှိနေတာကိုး၊ လက်ခံချင်း လက်ခံရန် သူ့လူတွေရဲ့သတင်းကိုပဲ လက်ခံမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ပေးတဲ့ သတင်းကို သူ ဘယ်မှာယုံပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော့ ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်လေ၊ သဘောခရီးသည်တွေ အပြည့်တင်ထားတဲ့ သဘောကြီး တစ်စင်း ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်တော့မယ်မှန်း သိလျက်သားနှင့် မီးကျည်ကလေး တစ်ချက်လောက်မှ မပြတ် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့တော့ မကောင်းဘူး ထင်တာပဲ၊ အနည်းဆုံး အသိပေးဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ လက်ခံတာ မခံတာကတော့ သူတို့တာဝန်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့တော့ မကောင်းဘူး၊ အကျိုးမဲ့ အချည်းနီး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိလျက်နှင့် ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရင်တော့ ကိုယ်လည်း တာဝန်မကင်း ဖြစ်ရာ ရောက်မှာပဲ’

ဝိုက်ဂရမ်မှာ ထိုအခါမှ အလုံးကြီး ကျသွားကာ

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်၊ တပ်ထဲ ဝင်ကာစတုန်းက မင်း မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်လေ၊ မတရားဘူးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မူအားဖြင့် ပြောရင် ကိုယ်လည်း စစ်တိုက်တာကို ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ စစ်တိုက်တာဟာ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ချင်း တိုက်ရင် တရားတဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုကိုတော့ တိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ အနည်းဆုံး မတိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့မှ တိုက်ချင်တယ်၊ ခုစစ်ပွဲကတော့ ရှောင်လို့ရတဲ့ စစ်ပွဲလို့ ထင်တယ်၊ ရှောင်ဖို့ အချိန်ရသေးတယ်လို့လည်း ထင်တယ်’

အက်ရှ်သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများက သူ့ဇနီးသည် ဇူလီ ထွက်သွားရာ တံခါးဝကို ငေးကြည့်လျက်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများသည် တံခါးပေါက်ကို မမြင်။ မိုင်ပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသည့် တစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကို ဝိုက်ဂရမ် သတိထားမိသည်။

ဟုတ်သည်။ အက်ရှ်၏ စိတ်တို့သည် အတိတ်သို့ ရောက်နေသည်။ သူ ငယ်ငယ် လေးနှစ်သား အရွယ်တုန်းက ကြားခဲ့ဖူးသော စကားများကို ကြားယောင်နေသည်။ လောကတွင် အကြီးလေးဆုံးသော ပြစ်မှုသည် မတရားမှုဖြစ်ကြောင်း၊ မတရားမှုကို တွေ့ရာ နေရာတွင် တိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မနိုင်မှန်း သိသည့်တိုင် မတရားမှုကိုမူ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

အက်ရှ်အကြောင်းကို မသိသည့် ဝိုက်ဂရမ်ကမူ ဘာမျှ မထူးခြား။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် အကြောင်းကို သိသည့် ဝေါ်လီကမူ အက်ရှ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် လန့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာက ခက်ခဲသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီး တစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရန် အားတင်းကြိုးစားနေသည့်နှယ်။ အတန်ကြာမှ အက်ရှ်က ငြိမ်သက် အေးဆေးစွာဖြင့်

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော် သွားကြည့်မယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သွားဖို့ မလိုကြောင်း တားကြ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်၏ အကြံကို နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ခံသွားကြသည်။

အာဖဂန်ပြည်နယ်ထဲမှ လူမျိုးစုများသည် သူတို့ ကဗူးလ်အစိုးရကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်ကို သူတို့ သိပြီးသား။ သို့ဆိုလျှင် ကဗူးလ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် အာဖဂန် လူမျိုးစုများသည် သူတို့ပေးချင်သော သတင်းကိုသာ ပေးပြီး မပေးချင်သော သတင်းကို ဖုံးကွယ်ထားကြမည်မှာ အမှန်။

ယခု လောလောဆယ်တွင် သူတို့သိချင်သည်မှာ နယ်စပ်မှ အာဖဂန် လူမျိုးစုများက ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်နယ်များထဲသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည် မတိုက်ခိုက်မည်ဆိုသည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ အာဖဂန်စော်ဘွားသည် ရုရှားတို့နှင့် ပူးပေါင်းခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ပူးပေါင်းနေပြီဆိုလျှင်လည်း မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ပူးပေါင်းနေပြီနည်း ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

အာဖဂန်စော်ဘွားသည် ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကဗူးလ်တွင် လက်ခံထားပြီလော။ ဇာဘုရင်နှင့် မဟာမိတ် စာချုပ် တစ်ရပ် ချုပ်ပြီလော။ ထိုကိစ္စတွင် အာဖဂန် ပြည်သူများက စော်ဘွားကို မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ထောက်ခံနေကြသနည်း ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်များကို တိကျစွာ သိရေးသည် ပက်ရှဝါနှင့် ဆင်းမလားတွင် ပြုလုပ်နေသည့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲများအတွက် အလွန် အရေးကြီးသည်။ လန်ဒန်ရှိ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များအတွက်လည်း အရေးကြီးသည်။ အာဖဂန်နှင့် နောက်ထပ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်မည်လော မဖြစ်မည်လော၊ စစ်လော ငြိမ်းချမ်းရေးလော ဆိုသည့် ပြဿနာသည် ထိုအချက်များပေါ်တွင် တည်နေသည်။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများ၏ သေရေးရှင်ရေးသည် ထိုအချက်ပေါ်တွင် တည်နေသည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ်၏ စည်းမျဉ်းအရ ဆိုလျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ် အရာရှိ တစ်ယောက်သည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော သတင်းများကို ရရှိရန် နယ်စပ်ဒေသ အတွင်းတွင် လည်းကောင်း၊ နယ်စပ် တစ်ဖက်သို့လည်းကောင်း သွားရောက် စုံစမ်းနိုင်သည်ဟု ပါရှိသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ အာဖဂန်ပြည် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားစုံစမ်းမယ်၊ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ’

ဝေါ်လီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုရ၊ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခုဟာက တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရင် ဒဏ်ရာ ရရင် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်က ချော်ကျရင် အစ်ကို ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ၊ သူများ နယ်မြေထဲမှာ လူစိမ်းဆိုလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေမှာ၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကို သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ပေဘူးလား၊ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားနှင့်၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်မယ်၊ အစ်ကို ဘယ်တော့ ထွက်ချင်သလဲ’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်က တပ်မှူးနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်လေ၊ သူတို့ သဘောတူတဲ့ နေ့မှာ ထွက်ရုံပဲ၊ တပ်မှူးကတော့ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပြောရရင်တော့ ခွင့်မပေးလည်း သွားရဲပါတယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က

‘ပေးမှာပါ၊ သူကလည်း ကိုယ်တို့ တွေးသလို တွေးပြီး စိုးရိမ်နေတယ်လေ၊ နယ်ခြားစောင့်တပ် တစ်ဝက်လောက်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ စိုးရိမ်နေကြတယ်၊ တိုက်ချင်း တိုက်ရင် ကိုယ်တို့ပဲ တိုက်ရမှာကိုး၊ ဆင်းမလားက ဆရာကြီးတွေက ဇိမ်နှင့် ထိုင်နေရုံပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တပ်မှူးကလည်း သဘောတူမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကလည်း ဒါမျိုးဆိုရင် ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး’

ဝိုက်ဂရမ် ပြောသည့်အတိုင်း မှန်သည်။

တပ်မှူးကလည်း သဘောတူသည်။ အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကလည်း ထိုကိစ္စမျိုး ဆိုရင် ထက်ထက်သန်သန် ရှိသည်။ သည်လို စွန့်စားခန်းမျိုးဆိုလျှင် သဘောကျတတ်သည်။ အက်ရီတစ်ယောက် အာဖဂန်နယ်ထဲသို့ သွား၍ စုံစမ်းခဲ့သည်ကို ပြောပြသည့်အခါတွင် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ငါ့အတွက် လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဗိုလ်လေးကို ငါ တွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ သတင်းတို့ ဘာတို့ ပို့စရာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မင်းတို့ တပ်မှူးဆီကို အရင်မပို့ဘဲ ငါ ဆက်ပေးထားတဲ့ အဆက်အသွယ်က တစ်ဆင့် ငါ့ဆီကို အရင် ပို့ပေးဖို့ ပြောချင်တယ်၊ ခုကိစ္စက လူများများ မသိစေချင်ဘူး၊ လူနည်းနည်းသိလေ ကောင်းလေပဲ၊ အထူးသဖြင့် သူက ရန်သူနယ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထောက်လှမ်းရမှာ ဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ရေးဟာ သိပ် အရေးကြီးတယ်၊ ခု ငါပြောနေတာက လုံခြုံရေး အတွက် ပြောတာ၊ ဒါကို သူ့ကိုလည်း ပြောပြပါ၊ မင်းတို့ တပ်မှူးကိုလည်း ပြောပြပါ။

‘ပြီးတော့ ကွပ်ကဲမှု နှစ်ခုအောက်မှာ လုပ်ရတယ်ဆိုရင် ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ခု သူ ပို့မယ့် သတင်းကလည်း တပ်ရင်း အဆင့်လောက် အတွက် ဘာမှ သုံးလို့ ရတဲ့သတင်း မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်လစီကို ချမယ့် အထက်လူကြီးတွေနှင့်ဆိုင်တဲ့ သတင်းမျိုး၊ ဒီတော့ သူ့ကို ငါ့ရဲ့ ကြီးကြပ်မှုအောက်မှာပဲ အလုပ် လုပ်စေချင်တယ်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ပြောတော့ ခုထိ သူက ခွင့်ယူထားတုန်းဆို၊ ဒီတော့ သူ့ကို မဒန်းကို ပြန်မခေါ်နှင့်၊ မဒန်းကို ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ပြီး သူ့ကို ရုတ်တရက် ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ဘေးက မသင်္ကာစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါကို စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ သွားရမယ်ဆိုရင် မဒန်းကို မပြန်တော့ဘဲ အက်တော့ကနေ တိုက်ရိုက် ထွက်မယ်လို့ သူကလည်း ပြောပါတယ်’

‘အေး ကောင်းတယ်၊ သူ မသွားခင်ကသာ ငါနှင့် တွေ့နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးကွာ’

အက်ရှ်သည် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်ထဲသို့ သူလျှို့ အဖြစ်သွားရန် သူကိုယ်တိုင်ကပင် ကမ်းလှမ်းကြောင်း၊ ထိုသို့ ကမ်းလှမ်းစဉ်က မသွားရန် တားခဲ့ကြောင်း၊ သွားရမည်ဆိုလျှင် ခြွင်းချက်နှစ်ခုကို ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခုမှာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ်နှင့် တိုင်ပင်ရန်၊ အကယ်၍ ကိုဒါဒတ်က သဘောမတူခဲ့လျှင် ထိုကိစ္စကို ဆက်၍ မလုပ်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ချက်မှာ နယ်ခြားစောင့်တပ်က သူဇနီး ဇူလီကို စောင့်ရှောက်ရန်၊ အကယ်၍ သူ ပြန်လာခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် ဇူလီအား တရားဝင် ဇနီးတစ်ယောက် ရသင့်ရထိုက်သော ခံစားခွင့်များကို ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဝိုက်ဂရမ်ကို ပြောပြသည်။

ဒုတိယ တောင်းဆိုချက်ကို ဝိုက်ဂရမ်က သဘောတူသော်လည်း ထိုကိစ္စကို အပြင်လူတစ်ယောက်အား အသိပေးသင့် မပေးသင့်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဝိုက်ဂရမ် သံသယ ရှိသည်။

ဤတွင် အက်ရှ်က ထိုကိစ္စကို ဇာရင်နှင့် သူ့အဖေတို့ကို ပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဘာမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်ဖို့ မလိုကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်သားလောက်ကတည်းက သူ့ကို သိခဲ့တာပါ။ သူ့ထင်မြင်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ သူက သွားလို့ အကျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးတို့ သိထားအောင် ကျွန်တော် ပြောတော့ထားမယ်နော်၊ ကိုဒါဒတ်ဟာ ပထန်အမျိုးသား၊ အာဖဂန် ပြည်နယ်သား၊ ဒီတော့ သူလျှို့တို့ ဘာတို့ သွားလုပ်တာကို သိပ်တော့ ကြိုက်မယ် မထင်လှဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားရေး မသွားရေးကို သူနှင့်တော့ တိုင်ပင်ကြည့်ချင် တယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်ရင်း

‘ကိုယ့်ခေါင်းနှင့် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ့်အသက်နှင့် ရင်းရမယ့်ကိစ္စ၊ သူ့သဘောကကော ဘယ်လို နေမယ် ထင်သလဲ’

‘သူကလည်း ဇာရင်လိုပဲ ဗိုလ်ကြီးနှင့် သဘောတူမှာပါပဲ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောထားကိုတော့ သိချင်တယ်’

‘ကောင်းချီး မင်္ဂလာပေး ခံချင်တယ်ဆိုပါတော့ကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ’

ဝိုက်ဂရမ်က ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့်

‘ဒီနေ့လို ခေတ်မျိုးမှာတော့ ဒီစကားကို ပြောရတာ နည်းနည်း ခွကျတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်လည်း အိန္ဒိယကို မလာခင်တုန်းက ကိုယ့် အဖေ ပေးတဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို နာခံခဲ့ရသေးတာကိုး၊ ကိုယ့်အဖေ စကားကို ပြန်ပြီး ကြားယောင်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဓမ္မ ကျမ်းစာဟောင်းထဲမှာ ပါတဲ့ အဖ အုပ်စိုးသော ခေတ်တုန်းကလိုပေါ့’

တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်နေသည့် ဝေါ်လီက သမ္မာကျမ်းဟောင်းထဲမှာ စာတစ်ပိုဒ်ကို ကောက်ရွတ်သည်။

ဝိုက်ဂရမ်က ကုလားထိုင်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ရင်း ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ဇာရင်၏ အဖေနှင့် အမြန်ဆုံး တွေ့ရန်လည်း ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ ကိုယ်တို့ အစီအစဉ်ကို တပ်မူးက သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့လောက် ခရီးထွက်နိုင်တယ် ထင်သလဲ’

‘ဒါကတော့ ကိုဒါဒတ် အပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အပေါ်မှာလည်း တည်တာပေါ့လေ။ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်ဆိုရင် ကိုဒါဒတ်ကို ကျွန်တော် သွားတွေမယ်။ ဗိုလ်ကြီးကော ခု ညတွင်းချင်း မဒန်းကို ပြန်မှာလား’

‘ခု ညတော့ မပြန်တော့ပါဘူး’

‘ပြန်လို့ ရှိရင် ဇာရင်ကို တစ်ခု ပြောလိုက်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် မကြာခင် သူ့အဖေကို သွားတွေမယ်လို့၊ ကျွန်တော် သွားတွေရင် ဖြစ်ပါ့မလား။ သူ့အဖေ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လားဆိုတာ မေးပေးပါ။ ခုတလောမှာ အဘိုးကြီး ကောင်းကောင်း မမာဘူးလို့ ကြားတယ်။ တကယ်လို့ နေထိုင်ကောင်းရင်လည်း ဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်ကို သွားတွေရမှာလဲဆိုတာလည်း မေးပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဆီကို အကြောင်းပြန်ဖို့ မလိုဘူး။’

‘မနက်ဖြန်မှာ နောင်ချိုရာ အပြင်ဘက် ပထမဆုံး မိုင်တိုင်နားက ညောင်ပင်ကြီးနားမှာ နေဝင်ချိန်လောက် စောင့်နေပါလို့သာ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ရှိနေမယ်လို့၊ ဂျူတီ ကျချင် ကျနေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျနေတယ်ဆိုရင်လည်း ဗိုလ်ကြီးတို့ ကြည့်စီစဉ်ပြီး သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ’

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ် မည်သို့ အကြံပေးမည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်တော့ပြီ။ ကိုဒါဒတ်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဝေါလီနှင့် ဝိုက်ဂရမ်တို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အက်တော့သို့ ထွက်လာခဲ့သည့်အချိန်လောက်တွင် ကိုဒါဒတ် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရာသီဥတု ပူပြင်းသဖြင့် ကိုဒါဒတ်ကို ညတွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်။

နောင်ချိုရာ လမ်းဘေးရှိ ညောင်ပင်ကြီး အောက်သို့ရောက်၍ ဇာရင်က ထိုသတင်းကို ပြောပြသော အခါတွင်မူ ဂူးလ်ကုတ်တွင် ရှိစဉ်က သူ၏ အဖဿဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုဒါဒတ် တစ်ယောက် သချိုင်းမြေပုံထဲ ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

နောက်နှစ်ရက် ကြာသည့်အခါ၌ ပက်ရှပ် အရေးပိုင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်တို့သည် လေ့ကျင့်ရေး စခန်း ရွေးရန် နေရာရှာမည်ဟု အကြောင်းပြကာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့တွင် အဖော် မပါ။ သည်လောက် ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသည့် အချိန်တွင် မည်သူမျှ ခရီး မထွက်ကြ။ တစ်ရေးတစ်မော နားနေချိန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဆောင်၏ အရိပ်တွင် နားနေသော အာဖဂန် အဝတ်အစားဝတ်ထားသည့် မြင်းစီး ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကာ စကား ပြောနေကြသည်။ ထိုလူမှာ သူတို့ကို စောင့်နေသူ ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။

သူတို့သုံးယောက်တွင် အများဆုံး စကားပြောသူမှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဖြစ်သည်။ အက်ရှ်ကမူ မိမိသည် ဆင်းမလားတွင် ရှိသည့် ဆရာကြီးများ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မိမိ သိရသော သတင်း အမှန်တို့ကိုသာ ပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သတင်းမှားများကိုမူ မပို့နိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ဒီလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်တာ အလကားပဲ ခင်ဗျ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို သတင်းပို့နိုင်ကြောင်း၊ အထက်အာဏာပိုင်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးသည် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်အား မိမိ (ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ)၏ အထူး ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိအဖြစ် ခြောက်လမျှ တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ စစ်ဖြစ်သည် ဖြစ်စေ မဖြစ်သည် ဖြစ်စေ မိမိ သင့်လျော်သည်ဟု ယူဆသည့် အချိန်တွင် ထိုတာဝန်ကို ရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြသည်။

‘တာဝန် ရုပ်သိမ်းလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိခင်တပ်ရင်းကို ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ရမယ်။ တကယ်လို့ မင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်းကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ရာထူး တစ်ခု

ပေးလိုက်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ဆုငွေလည်း တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ်၊ အလုပ် လုပ်သူဟာ ခံစားခွင့် ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာထဲက စကားလိုပေါ့’

အက်ရှ်က မျက်နှာကို တစ်ချက် ရှုံ့ပြလိုက်ရင်း ယခု တာဝန်ကို မိမိ စေတနာအလျောက် ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆုလာဘ်ကို မျှော်ကိုး၍ လုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခု မိမိသည် အခကြေးငွေ မယူသော သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်သည် မိမိအပေါ်တွင် ကျေးဇူးရှိခဲ့သဖြင့် ထိုကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိဆပ်သည့် ကျေးဇူးသည်လည်း ဘာမျှ မပြောလောက်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ကာဗက်နာရီက ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ရင်း

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခု ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ကြုံပြီပေါ့ကွာ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အခြား အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေပြန်သည်။ အာဖဂန်တွင် ရောက်နေသည့် အက်ရှ်ထံ လိုအပ်သည့် ငွေများ ပေးပို့ရန်၊ ကျန်ခဲ့သည့် ဇူလီကို ထောက်ပံ့ရန်၊ မဒန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် တောင်ပိုင်းသို့ သင်တန်း တစ်ခု သွားတက်နေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ကို ခိုင်လုံလက်ခံအောင် ယုတ္တိရှိရှိ ပြောဆိုရန် စသည်တို့ ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် အတန်ကြာမျှ ဆွေးနွေးနေသည်။ နေ အတော်စောင်း၍ သစ်ရိပ်တို ရှည်လျားလာသည့်အခါကျမှပင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ဗိုလ်ကြီး ပိုက်ဂရမ်တို့သည် ပက်ရှုပါသို့ ပြန်ခဲ့ကြကာ အာဖဂန် အဝတ်အစား ဝတ်ထားသည့် အက်ရှ်မှာလည်း မြင်းပိန်ကလေးကို စီး၍ အက်တော့သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အက်ရှ်သည် ဆိုင်ရာတို့ကို ကတိ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဇူလီကိုမူ မပြောရသေး။

အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းကို ဇူလီအား မပြောရက်။ ပြောပြလိုက်သည့်အခါတွင် ဇူလီက သူပါလိုက်မည်ဟု တဖွဖွ ပြောသည်။ အက်ရှ်အား ဆေးပေးမီးယူအဖြစ် သူလည်း ဖဝါးခြေထပ် လိုက်သင့်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ပြင် မိန်းမ တစ်ယောက် ပါလာသည့်အတွက် သူ့ကို သူလျှို့ ထောက်လှမ်းရေးသမားဟု မည်သူကမျှ ထင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် ပို၍ အလုပ်လုပ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ပြီးတော့ ဇူလီလည်း သေနတ်ပစ် သင်မှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ မောင် သင်ပေးပေါ့’

‘မဖြစ်ပါဘူး ကွယ်၊ ဇူလီက ပထန် စကားကိုမှ မပြောတတ်တာ’

‘သင်မှာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ သင်လို့ မရဘူးလားဟင်၊ သင်ရင် ရရမှာပေါ့’

‘သင်ချိန်မရဘူး ချစ်ရယ်၊ မောင်က ခု ချက်ချင်း သွားရတော့မှာ၊ ချစ်ကို မောင် ခေါ်သွားတယ်ဆိုရင် ဟိုရောက်တော့ မိန်းမတွေနှင့် နေမှကောင်းမှာ၊ မိန်းမတွေနှင့် မရောဘဲ သီးသန့်နေရင် သူတို့က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကြတော့မယ်၊ ဟိုမေး ဒီမေး လုပ်လာကြတော့မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် အခက်အခဲ တွေလာနိုင်တယ်၊ ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်ချင်တာပေါ့ ချစ်ရယ်၊ ခေါ်လို့ မရလို့ မခေါ်တာပေါ့၊ ခြောက်လလောက်ပဲ ကြာမှာပါ၊ ဒီမှာ ဂူးလ်ဘတ်ကို ထားပစ်ခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဘီဂမ်းကလည်း ချစ်ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ မောင် တစ်ယောက်တည်း သွားတာက ပိုပြီး စိတ်ချရပါတယ်’

ထိုစကားကြောင့် ဇူလီသည် အလျှော့ပေးလိုက်၏။ သူ ပြောသည့် စကားသည် အမှန်။ ဇူလီသည် နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ

‘ဒီလိုဆိုရင် ဇူလီရဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ မောင် ယူသွားနော်၊ မောင် ပြန်လာရင်သာ ဇူလီရဲ့ နှလုံးသားကို ပြန်ယူခဲ့ပါ၊ အစစ အရာရာ စိတ်ချပါရစေနော်’

အက်ရှင်က သူ့အတွက် ပူပန်ခြင်း မပြုရန် နှစ်သိမ့်သည်။ မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဟု သူ့ကိုသာ ပြောရသည့်တိုင် ရင်ထဲတွင်မူ တထင့်ထင့်။

နောက်တစ်နေ့ည လမထွက်မီ တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျနေချိန်တွင် အက်ရှင်သည် ဖာတမာ ဘီဂမ်း အိမ်နောက်ဖေး တံခါးမှ အသာ ထွက်လာကာ တောင်တန်းကြီးများ ဘက်ဆီသို့ ခြေဦး လှည့်လိုက်၏။

နောက် ဆယ့်နှစ်နာရီ မရှိတရှိတွင်မူ အက်ရှင်သည် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကာ အာဖဂန် ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့လေပြီ။ နက်ရှိုင်းသော ရေကန်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ကျသွားသော ကျောက်ခဲကလေး တစ်လုံးနယ်။

အခန်း ၅၀

၁၈၇၈ ခုနှစ် အိန္ဒိယပြည် တောင်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမှုကြီးသည် မြောက်ပိုင်း ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်အထိ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။ မိုး ဆက်တိုက် ခေါင်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ မိုးရွာပြန်သည့် အခါတွင်လည်း ပုလဲပေါက်လို ဖြိုးဖြိုးသာသာ မရွာ။ ဆည်မြောင်းချောင်းကန်မှန်သမျှ ပြည့်လျှံသွားအောင် မိုးလုံးပြည့် ရွာချလိုက်သည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရေပြင်သည် သဲပြင်ကြီးလို အဖွေးသား။

ကောက်နှံတွေ ပျက်မည့်အပြင် စစ်ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြရသည်။ ရောဂန္တရကပ်နှင့် သတ္တန္တရကပ်ကြီး နှစ်ရပ်ဆိုက်မည့် နှစ်ဆိုးပေလော မဆိုနိုင်။

မြင့်မြတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်ကြီး လွင်ပြင်သို့ ပထမဆုံး စတင် စီးဆင်းရာ၊ အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံးမှ ဘုရားဖူးများ ရေဆင်းချိုးရာ ဖြစ်သည့် ဟာဒဝါးတွင် ဆိုလျှင် ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်၍ လူ ထောင်ပေါင်း များစွာ ပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။

ရုရှားက တူရကီကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် စစ်မြေပြင်တွင် အောင်ပွဲများ ရနေသည်ဆိုသည့် သတင်းများကို ကြားရသည့်အခါတွင် အိန္ဒိယ သတင်းစာများသည် အောင်နိုင်သူကို ချီးမြှောက် ရေးသားကြသည်။

ထိုမှ တစ်ဆင့် အတင့် ရဲလာခဲ့ကြပြီးနောက် အိန္ဒိယ ပြည်သူများသည် ရုရှားနှင့် လက်တွဲကာ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျဲတို့ကို တော်လှန်ရမည်၊ ဗြိတိသျှ အရာရှိများကို ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံရမည်ဟု သွေးထိုး လှုံ့ဆော်လာခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် အစိုးရသည် ထိုအရေးအသားများသည် 'တိုင်းပြည်လုံခြုံရေးအတွက် အန္တရာယ် ဖြစ်စေသည်' ဟု ဆိုကာ တိုင်းရင်းဘာသာ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရေး အက်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့၏။

ဤတွင် ထိုဥပဒေကြောင့် ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာခဲ့ကြကာ ပုံနှိပ်စာလုံးများဖြင့် လှုံ့ဆော်ခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့သဖြင့် ကောလာဟလများဖြင့် လှုံ့ဆော်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

ထိုနှစ်က ကောလာဟလတွေကလည်း အစုံ။ ကြားရသည်တို့ကလည်း ဘာမျှ အားတက်ဖွယ် မရှိ။ အာဖဂန် စစ်ပွဲကို တိုက်ချင်သူတို့အတွက်မူ ဟန်ကျနေသည်။ အချို့ကမူ ရုရှားတပ်များသည် နယ်စပ်ကိုပင် ဖြတ်ကျော်လာကြပြီဟု ပြောနေကြသည်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်သို့ ရောက်သည်နှင့် အရေအတွက်လည်း ပိုသည်ထက် ပိုလာခဲ့သည်။ တပ်အင်အား ငါးသောင်း၊ ခြောက်သောင်း၊ ရှစ်သောင်း စသဖြင့် တိုးသည်ထက် တိုးလာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဆင်းမလားသို့ ပေးသည့် စာတစ်စောင်တွင်

'အိုဇတ် မြစ်ကို ကျော်၍ ချီတပ်လာသော ရုရှားတပ်များ အရေအတွက်မှာ တပ်သားပေါင်း တစ်သောင်း ငါးထောင် လေးရာ ရှိသည်ဟု ခိုင်လုံးစွာ သိရသည်။ စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းဖြင့် ချီတပ်လာသည့်အနက် စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းမှာ အင်အား

တစ်ထောင်ခုနစ်ရာစီ ရှိပြီး စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းမှာ အင်အား တစ်သောင်း နှစ်ထောင်ရှိသည်ဟု သိရသည်။

'ဗိုလ်ချုပ် စတိုလီကော့ဗ်နှင့် အရာရှိ ခြောက်ဦးတို့ ပါဝင်သည့် ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သည် ကော့ဆက် မြင်းတပ်သား နှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် မေလထဲက တပ်ရှကင့် မြို့မှ ကဗူးလ်သို့ တပ်များ အရင် ကြိုတင် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်ဟုလည်း ကြားရပါသည်။

'ရုရှား တူရကီ စစ်ပွဲကြောင့် ရုရှားနှင့် ဗြိတိန် နိုင်ငံကြီး နှစ်နိုင်ငံကြားတွင် ခိုက်ရန်ပွားမှု ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့်အတွက် ထိုအင်အားကြီး နှစ်နိုင်ငံ အနက် တစ်နိုင်ငံနှင့် ပူးပေါင်းရန် အာဖဂန်စော်ဘွားအား သူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များက တိုက်တွန်းနေကြပါသည်။

'သို့ရာတွင် စော်ဘွားမှာ ယခုထက်တိုင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့် အထောက်တော်၏ ထင်မြင်ချက်အရ ဆိုလျှင်(ဤသည်မှာ သူတစ်ဦးတည်း၏ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။) အာဖဂန် စော်ဘွားသည် မည်သည့်ဘက်ကိုမျှ မလိုက်လိုဘဲ ကြားနေလိုသည်ဟု သိရပါသည်။

'ထိုအကြောင်းကို ပက်ရှပ်တွင် ရှိသည့် အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ လျှို့ဝှက်စာ ပို့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို စာသည် မကြာမီ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုစာနှင့် အတူ ပူးတွဲ၍ ကျွန်တော်၏ အထောက်တော် ရရှိလာခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့် နှစ်က ကဗူးလ်သို့ လာရောက်၍ ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ် တောင်းဆို တင်ပြသွားသည့် တောင်းဆိုချက်များကိုလည်း ကူးယူ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။

‘ထိုစာ မိတ္တူသည် မည်မျှ တိကျမည်ကိုမူ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ မည်သည့်နေရာမှ ရသည်ဆိုသည်ကိုလည်း မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ခိုင်လုံသော ဌာနေမှ ရရှိကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် အာမခံပါသည်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ပြောသည့် ရှေးတို့၏ တောင်းဆိုချက် မိတ္တူကို ဆင်းမလားသို့ ပို့လိုက်သည်။ စာတမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာ။

ထိုစာတမ်းအရ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ရှေးကိုယ်စားလှယ်များကို ကဗူးလ်နှင့် အခြား မြို့များတွင် ထားရမည်။ အာဖဂန် နယ်စပ် တစ်လျှောက် သင့်လျော်သည့် နေရာ လေးနေရာတွင် ရှေး စစ်တပ်များကို ချထားခွင့် ပြုရမည်။ ဆမာကန်နှင့် ကဗူးလ်၊ ဒီရတ်နှင့် ကဗူးလ်၊ ကန္ဒဟာနှင့် ကဗူးလ်တို့ကို တယ်လီဖုန်းလိုင်းများ ဆက်သွယ်ရန်နှင့် လမ်းများ ဖောက်လုပ်ရန် ရှေးအစိုးရကို ခွင့်ပေးရမည်။ ရှေးက အာဖဂန် အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်များကို ရှေးမြို့ကြီးများနှင့် တပ်ရှုကင့်တွင် ထားခွင့်ပြုမည်။

ထို့ပြင် ‘အကယ်၍ ရှေးအစိုးရက အိန္ဒိယပြည်ကို တိုက်ခိုက်လိုသော ဆန္ဒ ရှိခဲ့လျှင်’ ရှေးတပ်များကို အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်ထဲမှ ဖြတ်သန်း ချီတက်ခွင့် ပေးရမည်စသဖြင့် ပါရှိ၏။

ဤသို့ ခွင့်ပြုလျှင် ရှေးအစိုးရက အာဖဂန်စော်ဘွား၏ ရန်သူများကို မိမိ၏ ရန်သူများ အဖြစ် သဘောထားမည်။ အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ပြည်တွင်းအုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စများတွင် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း ပြုမည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ထီးမွေ နန်းမွေကို သားမြေးစဉ်ဆက် မပြတ် ဆက်ခံခွင့်ပြုမည်ဟုလည်း ပါရှိသည်။

ထိုစာရွက်စာတမ်းကို ရယူကာ အာဖဂန် ပြည်နယ်ထဲမှ ခိုးထုတ်ယူခဲ့သည့် အမည် မဖော်သူ၏ အဆိုအရ ထိုစာရွက်စာတမ်းမှာ အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစာရွက်စာတမ်းကို အာဖဂန် စော်ဘွားပင်လျှင် ဖတ်ရှုပြီးသည့် လက္ခဏာ

မတွေ့ရသေးကြောင်း၊ ဖတ်ရှုပြီးသည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုတောင်းဆိုချက်များကို လက်ခံမည့် အရိပ်အယောင် မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အာဖဂန် စော်ဘွားသည် မိမိ နယ်စပ်ဘက်သို့ ရှေးတပ်များ ရွှေ့ပြောင်း ချီတက်နေသည့်အတွက် များစွာ စိတ်မချမ်းမြေ့နေဟန် ရှိကြောင်း၊ မိမိက ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မရှိဘဲ ရှေး သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့က ကဗူးလ်သို့ လာရောက်မည်ဆိုသည့်အတွက်လည်း များစွာဒေါသထွက်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဖော်ပြထားသည်။

သင်တန်းသို့ ရောက်နေသည့် ဗိုလ်ကြီး ဂိုက်ဂရမ်အား ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက

‘တစ်ခါတလေတွေ့လည်း မင့် မိတ်ဆွေ အက်ရှ်ဟာ ဘယ်သူ့ဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ ကိုယ်တို့ဘက်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စော်ဘွားရဲ့ဘက်မှာလား ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး’

ဂိုက်ဂရမ်က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဘယ်သူ့ဘက် ပါမလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်သာ သူ့နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးကို မြင်အောင် ကြည့်ရမှာပဲလို့ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အများစုကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက် တစ်ဖက်တည်းကို မြင်နေကြတာကိုး၊ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူ တရားမျှတတယ် ဆိုတဲ့အမြင်နှင့် အရာရာကို ကြည့်ချင်တယ်လေ၊ စော်ဘွားဘက်မှာ နှစ်နာချက် ရှိတယ်လို့ မြင်ရင် စော်ဘွားဘက်က ရပ်ပြောမှာပဲ၊ သူ့အကြောင်းကို ကြိုတင် သိထားဖို့တော့ လိုတယ် ဗိုလ်မှူး’

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို မကြာခဏ ထုတ်ထုတ် မပြောစေချင်ဘူး၊ တရားမျှတမှု ရှိတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စော်ဘွားဘက်က လိုက်ပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ဆင့်ကြား အချက်အလက်ကို မှီပြီး မပြောသင့်ဘူး၊ ငါ လိုချင်တာက သတင်းကွ၊ အချက်အလက်ကွ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေကို မလိုချင်ဘူး၊ ငါ သိသလောက် ရှေး ဗိုလ်ချုပ် စတိုလီကော့ဗ်ရဲ့

ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဟာ ကဗူးလ်ကို လာနေပြီ၊ လမ်းမှာ ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့ သူ ထင်မြင်ချက်တွေဟာ အချက်အလက်နှင့် မကိုက်ညီဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

‘ပြီးတော့ အဲဒီ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဟာ အာဖဂန်စော်ဘွားရဲ့ ဖိတ်ကြားချက် မရှိဘဲနှင့် လာတယ်ဆိုတာကိုလည်း ငါ မယုံနိုင်ဘူး၊ ကဗူးလ်က ကြိုဆိုခြင်း မပြုဘူးဆိုတာကို သိရင် ရုရှားအစိုးရကလည်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြောပြောကွာ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အာဖဂန် စော်ဘွား ရှားအလီဟာ ရုရှားတွေနှင့် ပေါင်းပြီး ကြံနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် အက်ရှိဟာ သတင်းမှားတွေကို ပေးနေတယ်လို့...’

‘အက္ကဘာလို့ ပြောပါကွာ၊ လူတွေသူတွေ ရှေ့မှာ သူ့အကြောင်းကို ပြောရင် အမည်ရင်းကို မပြောပါနှင့်၊ အက္ကဘာ ဆိုတဲ့ အမည်ကို သုံးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ပါ၊ ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့လာတာကို အာဖဂန်စော်ဘွား နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူးလို့ အက္ကဘာ ယူဆတာဟာ မှန်ပါတယ်’

‘ဒါတွေကို မင့် အက္ကဘာ ကောင်းကောင်း မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ သူ့ပို့တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို ငါ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ငါတို့ အမြင်ထက် အာဖဂန် စော်ဘွားရဲ့ အမြင်တွေက ပိုပြီး ကဲနေတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ ဒီကောင်ဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာတောင် ငါ သံသယ ရှိချင်လာတယ်’

ဗိုက်ဂရမ်က လေသံ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့်

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောထားပါမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် အာမခံရဲတယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါဆိုလိုတာက ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကလည်း တယ်ပြီး အထ အန ကောက်တာကိုး၊ သူဟာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးကွ၊ စော်ဘွားဟာ နှစ်ဖက် လှည့်ပြီး ကစားနေတယ် ဆိုတာကို အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် မြင်တတ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာပါ၊ ဟိုဟာကြောင့် ဟိုလို လုပ်ရတာပါ ဆိုပြီး သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။

‘ခု သူ့ဆီမှာ သတင်းတွေ ပို့တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သတင်း တချို့ဟာ တော်တော်အရေးကြီးပြီး တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလူက စော်ဘွားဘက်ကို ယိုင်နေတယ်၊ သူက စော်ဘွားကို သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပြီး သတင်းတွေကို ပို့နေတော့ ပြဿနာ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။

‘အမှန်က ပြဿနာက ရှင်းရှင်းကလေးရယ်၊ အာဖဂန်စော်ဘွားအနေနှင့် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ရုရှားနှင့် အဆက်ဖြတ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့၊ ဒါပဲ၊ ခက်တာက စော်ဘွားဟာ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပေါင်းဖို့ကိစ္စမလုပ်ဘဲ ရုရှားတွေနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်နေလို့ ခက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခုလောက် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။

‘မင့် အက္ကဘာ ဆိုတဲ့ကောင်နှင့်တော့ ငါ သဘောမတူဘူးကွာ၊ တကယ်လို့ တို့တောင်းဆိုချက်တွေကို လက်ခံလိုက်ရင် သူ့ကို လူထုတွေက မထောက်ခံကြတော့ဘူး၊ ပြုတ်တောင် ပြုတ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့အယူအဆကို ငါ လက်မခံဘူး။

‘ခုနေ ငါတို့နှင့်သာ မဟာမိတ် ဖွဲ့လိုက်ရင် ရုရှား ကျူးကျော်မ၍ အန္တရာယ်ကိုလည်း မကြောက်ရတော့ဘူး၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိတော့သလဲ၊ အာဖဂန်ကို ဝင်လိုက်ရင် အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ရုရှား မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီတော့ သူ ဘယ်ဝင်ရဲတော့မလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ရုရှားတပ်တွေလည်း ပြန်ရပ်သွားမှာပဲ၊ ရုရှားတပ်တွေ နယ်စပ်က ပြန်ရပ်သွားတယ်ဆိုရင် အခြေအနေဟာလည်း ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားမှာပဲ’

‘အားလုံး ပုံမှန်ပြန်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ ကဗူးလ်မှာ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ အမြဲ ရောက်နေတာက လွဲရင်ပေါ့လေ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သံသယ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဝိုက်ရမ်းကို အကြာကြီး ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူမိတ်ဆွေထံမှ နောက်ထပ် အဆက်အသွယ် ရသေးသလောဟု ရုတ်တရက်ကောက်မေးလိုက်သည်။

‘အတ္တဘာဆီကလား၊ မရဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ခု ပြောနေတာက သူ့ဆီက သတင်းတွေကို တည်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနှင့် ခုထက်ထိ ဘာအဆက်အသွယ်မှကို မရသေးဘူး၊ ခုလောက်ဆို အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးရဲ့လားတောင် မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက သတင်းတို့ ဘာတို့များ ရသလားလို့ ဗိုလ်မှူးဆီကို လာမေးတာပါ။ ခု ဗိုလ်မှူး ရနေတယ် ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး မျှော်လင့်ထားသလို ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ် အသုံးမဝင်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘အသုံးဝင်ပါတယ်၊ သူနည်းနှင့်သူ အသုံးဝင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူထင်တာတွေကို လျှောက် သတင်း မပို့ဘဲ ကဗူးလ်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သတင်းပို့ရင် ပိုပြီး အသုံးဝင်မယ်လို့ ငါ ဆိုလိုတာပါ။ ခု ငါတို့ သိချင်တာက ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဟာ ခု ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ၊ အာဖဂန် နယ်စပ်မှာပဲ ရှိသေးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို အာဖဂန် ဇော်ဘွားက ပြည်တွင်းကို အဝင်ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အာဖဂန် ဇော်ဘွားဟာ ဟိုလိုလို သည်လိုလို ကြားနေ ဟန်ဆောင်နေတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပြီး ရုရှားနှင့် ပြောင် ပူးပေါင်းတော့မလား၊ ဒါကိုတော့ အချိန်က ပြမှာပဲ။

‘ဒါပေမယ့် ငါတို့ သိသလောက်ဆိုရင် စတိုလီကော့ဗ်နှင့် သူ့ သံကိုယ်စားလှယ်ဟာ အာဖဂန် နယ်စပ်နား ရောက်နေပြီ။ မင့် မိတ်ဆွေကသာ သူတို့ကို အာဖဂန်ဇော်ဘွားက ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆိုခြင်း ပြုတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ပို့ရင် ငါတို့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို

ငါ သိပြီ၊ သူလည်း သိမယ်လို့ ငါ ယုံတယ်၊ ဒီတော့ အရေးကြီးတာက အာဖဂန်ဇော်ဘွား ရှားအလီအတွက် အကြောင်းပြချက်တွေကို ရှာပေးနေတာဟာ ဘယ်လောက် မှားတယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် အချိန်က စော၍ သက်သေပြခဲ့ပြီ။ ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ကဗူးလ်သို့ ရောက်လာပြီး လူထုများနှင့်တကွ ဇော်ဘွားက သောင်းသောင်းဖြူ ကြိုဆိုကြသည်ဆိုသည့် သတင်းကို ထိုနေ့ညမှာပင် ရခဲ့သည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။ အန်စာကို ပစ်လိုက်ပြီးပြီ။ ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ပြီ။

ထို့နောက်တွင် အသေးစိတ် သတင်းများ ရောက်လာသည်။ အာဖဂန် ဇော်ဘွားသည် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို အခမ်းအနား အပြည့်ဖြင့် ကြိုဆိုကြောင်း၊ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဆင်များဖြင့် နယ်စပ်မှ တင်၍ ခေါ်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဆင်များ ပေါ်တွင် အာဖဂန်ဇော်ဘွား၏ အမတ်ကြီးများနှင့် မှူးမတ်များပါ လိုက်ပါသွားကြကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ် စတိုလီကော့ဗ်နှင့် သူ့အရာရှိများသည် ကဗူးလ်မြို့တွင်းသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြပြီး အာဖဂန် နန်းတော်တွင် ရှားအလီနှင့် သူ့အမတ်ကြီးများက အခမ်းအနားဖြင့် ကြိုဆိုကြကြောင်း၊ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်အတွင်းရှိ သံတံတွင် အစောင့်အရှောက်များ ထူထပ်စွာဖြင့် လုံခြုံစွာ ထားကြောင်း၊ နောက်ထပ် ဆယ်ရက်ကြာသည့်အခါတွင် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် စစ်ရေးပြသဘင် ကျင်းပကြောင်းဖြင့် သတင်းများက ဆိုသည်။

မိမိ၏ ‘စိတ်မနံ့သော’ သူလျှိုသည် ရှားအလီကို ကာကွယ်သတင်းပို့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟူသော ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အထင်သည် မှန်သလိုလို ဖြစ်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် အတ္တဘာတွင် အကြောင်းပြချက်တွေ မကုန်သေး။ အာဖဂန် ဇော်ဘွား ရှားအလီသည် ရုရှားတို့၏ အကျပ်ကိုင်မှုကို ကြိုးစား၍ ကြံ့ကြံ့ခံလျက် ရှိကြောင်း၊ စစ်ရေးပြသဘင် ခင်းကျင်းခြင်းမှာ မမိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တော်ကြီး

များကို ကြိုဆိုခြင်း ပြုရန်ထက် ယင်းတို့အား မိမိ၏ အင်အားကို အထင်အရှား ပြသခြင်းပြုရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန်သည် မည်သည့် ကျူးကျော်သူကို မဆို ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်သော စစ်အင်အား ရှိသည်ဟု မျက်မြင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အတ္တဘာ၏ အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

အတ္တဘာ(အက်ရှ်)က ဆက်လက်၍ အစီရင်ခံရာ၌

‘ရှားအလီသည် ရှားများနှင့် မည်သည့် သဘောတူညီချက်ကိုမျှ မရရှိရုံမက ရှားတို့၏ ခြေလှမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှတို့၏ မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်မည်ကို စောင့်ကြည့်ရန် အချိန် ဆွဲနေသည်ဟု ကဗူးလ်တွင် ယူဆလျက် ရှိပါသည်။ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ အစိုးရက အာဖဂန် ကိစ္စကို လျစ်လျူရှု ထားသည့်အတွက် ရှားအလီ စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသည့် သတင်းများကို ကြားသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘မည်သို့ဖြစ်စေ ရှားအလီသည် မိမိ၏ မဟာမိတ်ဟောင်းဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့လျှင် မိတ်ဆွေသစ်၏ တောင်းဆိုချက်ကိုလည်း လက်ခံစရာ အကြောင်းမရှိဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ရှားအလီသည် ရှားလိုလားသူလည်း မဟုတ်၊ ဗြိတိသျှလိုလားသူလည်း မဟုတ်ဘဲ အကျပ်အတည်း ကြုံတွေ့နေရသည့် မိမိတိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းလိုသည့် အာဖဂန် မျိုးချစ် တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကဗူးလ်နှင့်တကွ အာဖဂန်တစ်ပြည်လုံးတွင် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ရသည် တို့က ထိုအချက်ကို ထောက်ခံလျက် ရှိပါသည်။

‘အာဖဂန်တွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် အကျပ်အတည်းများအနက် အကြီးဆုံးမှာ ဟီရာတီဂီဇား၏ ပုန်ကန်မ၍နှင့် ယခု ရှား၏ ကာကွယ်မှု အောက်တွင် ရောက်နေသော တူတော်သူ အဗ္ဗဒူရာမန်တို့၏ သူ ဦးရီးတော်၏ ထီးနန်းကို ရမည်ဆိုလျှင် ရှားတို့ တောင်းဆိုချက် ဟူသမျှကို အလျှော့ပေး လိုက်နာရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်ဟု သိရပါသည်...’

သို့ရာတွင် မည်မျှ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည်ဖြစ်စေ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် သူ့အကြံပေး အရာရှိများ၏ ဒေါသကို ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပြီ။

အလားတူ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ခု လွှတ်ရန် ဗြိတိသျှ၏ တောင်းဆိုချက်ကိုမူ ပယ်ချလိုက်ပြီး ရှား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို စော်ဘွားကိုယ်တိုင် သောင်းသောင်းဖြဖြ ခမ်းခမ်းနားနား ကြိုဆိုသည်ဟူသော သတင်းများကို ကြားရသည့်အခါ၌ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်သည် ဒေါသ အမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လေပြီ။

ဤလုပ်ရပ်မှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော မည်သည့် အင်္ဂလိပ်မျှ မခံနိုင်သည့် စော်ကားမှုဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ရှားအလီအား နောက်ထပ် အချိန်ဆွဲခွင့် မပေးတော့ဘဲ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချက်ချင်း လက်ခံရေးကို တောင်းဆိုခွင့် ပြုရန် လန်ဒန်သို့ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ကဗူးလ်တွင် ရှား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုနေပြီဟူသော အချက်ကို ကြားသိရသည့်အခါတွင် နိုင်ငံခြားရေး အတွင်းဝန်ကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်၏။ ဤတွင် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်သည် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါမည့် သူများကို ရွေးသည်။

အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ကို မဒရပ်ပြည်နယ်တပ်မတော် တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာ နေဗယ် ချိန်ဘာလိန်ကို ရွေးလိုက်သည်။ နိုင်ငံရေး အကြံပေးအရာရှိများအဖြစ် အရာရှိနှစ်ယောက် ရွေးလိုက်ရာ တစ်ယောက်မှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဖြစ်သည်။ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တွင် စစ်ဘက် အတွင်းဝန် တစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်လည်း ပါသည်။

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းမှာ အစောင့်အရှောက်လိုက်ပါမည့် တပ်စုကို ကွပ်ကဲရပြီး ထိုအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်မှူး စတီးဝပ်၊ ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်၊ မြင်းတပ်မှ မြင်းတပ်သား တစ်ရာနှင့် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ တပ်သား ငါးဆယ်လည်း ပါကြသည်။

စက်တင်ဘာလထဲတွင် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လွှတ်ရန် စီစဉ်ထား၏။ ထိုအတောအတွင်းတွင် တိုင်းရင်းသား စေတမန် တစ်ဦးက ရှေ့ပြေးသွားနှင့်ကာ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်၏ စာကို ယူဆောင်သွားရမည် ဖြစ်၏။

ထိုစာထဲတွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကဗူးလ်သို့ လာရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန် စော်ဘွား၏ နယ်ထဲတွင် ဖြတ်သန်းစဉ် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးအတွက် စီစဉ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မိမိ၏ မကျေနပ်ချက်ကို လေးနက်အောင် ဖော်ပြသည့်နယ် သိမ်မွေ့သော ရှေ့ပြေးအစီအစဉ်များကို ဆောင်ရွက်ရန် အာဖဂန်သို့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးနှစ်လောက်က အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် တိုင်းရင်းသား သံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ရှားအလီ၏ အတိုက်အခံများနှင့် ပေါင်းကာ ရှားအလီကို ဖြုတ်ချရန် ကြံစည်သဖြင့် ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော လူမျိုးကို ရှေ့ပြေးအစီအစဉ် ဆောင်ရွက်ရန် လွှတ်လိုက်သည့် အတွက် ရှားအလီ ဗြိတိသျှတို့အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ် မရှိပြီ။ ထိုအချိန်၌ ရှားအလီကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးရွားနေသည့်အပြင် ထီးနန်း အရှိန်အရာကို ဆက်ခံမည့် သားတော်ကြီး မာလျန် ကွယ်လွန်သည့်အတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေချိန်လည်း ဖြစ်သဖြင့် အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာခဲ့သည်။

ရှေ့ပြေး စေတမန်သည် စက်တင်ဘာ လလယ်လောက် အထိ သံကိုယ်စားလှယ် လာရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေး၍ မပြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

စော်ဘွားမှာ ဗြိတိသျှတို့ အပေါ်တွင် သဘောထား မကောင်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အမတ်များကမူ ဗြိတိသျှတို့ကို မျှော်လင့်လျက် ရှိကြောင်း၊ နောက်ထပ် စေ့စပ်

ဆွေးနွေးလျှင် ထိုကိစ္စ အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင် သံအဖွဲ့ လာမည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းထားစေလိုကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကြားသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ရွှေ့ဆိုင်းထားရမည်သာ။ အိန္ဒိယတွင် ခရီးသွားရသည်မှာ အလွန် နှေးကွေးသည်။ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်မည့် ဆာ နေဗယ် ချိန်ဘာလိန်သည် ယခုတိုင် ပက်ရှဝါသို့ မရောက်လာသေး။

သူ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန် စော်ဘွားက ငြင်းပယ်မည် အထင်ဖြင့် ကြိုတင် စီစဉ်မှုများ ပြုလုပ်ထားလေပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကိုင်ဘာတောင်ကြားတွင် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ချောမောစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ရန်အတွက် ထိုဒေသရှိ လူမျိုး အကြီးအကဲများနှင့် လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးလျက်ရှိရာ အတော်အတန် အောင်မြင်လျက် ရှိ၏။

သို့ဖြင့် အခြေအနေ ကောင်းနေစဉ် ကိုင်ဘာတောင်ကြားရှိ အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်နယ်မြေကို တာဝန်ယူရသည့် နယ်ပိုင် ဖေပ် မာမက်က လူမျိုးစုများအား လူစုခွဲကာ မိမိတို့ ရွာများသို့ အပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုင်ဘာတောင်ကြားဒေသတွင် နေထိုင်သည့် လူမျိုးစုများသည် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ လက်အောက်ခံများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ထိုအမိန့်အား မနာခံအောင် လုပ်လိုလျှင် အာဖဂန်စော်ဘွားက ထောက်ပံ့သကဲ့သို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရကလည်း နှစ်စဉ်ထောက်ပံ့ကြေး ပေးရလိမ့်မည်။ သို့မှသာ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများသည် နယ်ပိုင် မာမက်၏ အမိန့်ကို ဖီဆန်ကြလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ လုပ်လိုက်လျှင် ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မိမိ လက်အောက်ခံ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများကို သွေးခွဲ စည်းရုံးနေသည်ဟု အာဖဂန်စော်ဘွားက စွပ်စွဲလာနိုင်သည်။

ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် 'ချစ်ကြည်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး' ကို ရှေးရှုသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မဟုတ်ရုံမျှမက ကျူးကျော်ရေး စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်၏ ရှေ့ပြေးဟုလည်း ထင်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် လူမျိုးစု အကြီးအကဲများနှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကာ ဘုရင်ခံချုပ်ထံ ထိုအကြောင်းကို အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ဘုရင်ခံချုပ်ကလည်း အာဖဂန် စော်ဘွားက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ထားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မချမချင်း လူမျိုးစု အကြီးအကဲများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲများကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရန် သဘောတူသည်။

ထိုအစား ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ကိုင်ဘာတောင်ကြားကို ဖြတ်၍ ကဗူးလ်သို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုင်ဘာ တောင်ကြားတွင် ဖြတ်သန်းသည့်အခါ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ယူနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ သိလိုကြောင်းဖြင့် ကိုင်ဘာ တောင်ကြား ခံတပ် ဒေသကို တာဝန်ယူရသည့် နယ်ပိုင် မာမက်ထံ အကြောင်းကြားရန်၊ အကယ်၍ နယ်ပိုင် မာမက်က ငြင်းလျှင် သံအဖွဲ့သည် လူမျိုးစု အကြီးအကဲများနှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ကိုင်ဘာ တောင်ကြားခံတပ်ဖြစ်သည့် အလီမက်စဂျစ်ကို သိမ်းပိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သည် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသည့် စာတစ်စောင်ကို ကိုင်ဘာတောင်ကြားဒေသ နယ်ပိုင် မာမက်ထံသို့ ပို့လိုက်သည်။

နယ်ပိုင် မာမက်၏ ပြန်စာက ယဉ်ကျေးသည်။ အာဖဂန် စော်ဘွားက ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်ခံမည်ဆိုလျှင် မိမိထံ လုံခြုံရေးအတွက် ခွင့်တောင်းစရာပင် မလိုတော့ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် မိမိ၏ အရှင် အာဖဂန်စော်ဘွားက ခွင့်မပြုဘဲ ဝင်လာမည် ဆိုလျှင်မူ မိမိ၏ တပ်များဖြင့် မလွဲသာ မရှောင်သာ တားဆီးရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊

ထို့ကြောင့် အာဖဂန် စော်ဘွားထံမှ အဖြူ အမည်း သဲကွဲသည်အထိ သံအဖွဲ့အနေဖြင့် ပက်ရှုဝါတွင် စောင့်ဆိုင်းနေစေလိုကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။

သို့ရာတွင် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် စိတ်မရှည်တော့ပြီ။ ဗြိတိသျှတို့သည် ကဗူးလ်သို့ သံအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို လွှတ်ပိုင်ခွင့်ရှိ၍ အာဖဂန်စော်ဘွား အနေဖြင့်လည်း ထိုအဖွဲ့ကို ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ယုံကြည်စ ပြုလာသည်။

ထို့ကြောင့် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ပက်ရှုဝါမှ ဗြိတိသျှပိုင် နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သည့် ဂျမာရတ်သို့ ထွက်ခွာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမှနေ၍ ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းနှင့် အခြားအရာရှိ သုံးလေးဦးတို့သည် အာဖဂန်တို့၏ သဘောထားကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ရန်အတွက် ကိုင်ဘာတောင်ကြား ခံတပ်ဖြစ်သည့် အလီမက်စဂျစ်သို့ ထွက်ခွာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ နယ်ပိုင် မာမက်က သူတို့ကို ဖြတ်သန်းခွင့် မပြုလျှင် ဤသည်မှာ ရန်လိုသော အပြုအမူ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သည် ဣန္ဒြေမပျက်ဖြင့် ပက်ရှုဝါသို့ ပြန်လာနိုင်ကြောင်း၊ နောက်ထပ် မည်သို့ လုပ်ရမည်ကိုမူ ထပ်မံစဉ်းစားရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဆင်းမလားရှိ ဘုရင်ခံချုပ်ထံ အစီရင်ခံသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း၊ ဗိုလ်ကြီး ပိုက်ဂရမ်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ် အရာရှိ ခြောက်ယောက်ခန့်နှင့် ကိုင်ဘာတောင်ခြားမှ လူမျိုးစု အကြီးအကဲ အချို့ပါဝင်၍ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်သို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြသည်။

ကိုင်ဘာတောင်ကြား ဒေသ နယ်ပိုင်သည် သူ့စာထဲတွင် ပါသည့်အတိုင်း သူတို့ကို လမ်းမှာ တားဆီး၍ ပြန်ပို့လိုက်၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အဖွဲ့သည် အာဖဂန်စော်ဘွား၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ ဝင်ရောက်လာရာတွင် အာဖဂန် လူမျိုးစု အကြီးအကဲ အချို့ကို သွေးဆောင် ခေါ်ဝင်လာခဲ့သည့်အတွက် အာဖဂန် လူမျိုး အချင်းချင်းကို သွေးခွဲရာ ရောက်ကြောင်း၊ ယခင်က မဟာမိတ်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့်အတွက် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒီလို ပြောပြီးတော့ ကိုယ်တို့အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ တို့တစ်တွေလည်း မြင်းကလေးတွေပေါ် တက်၊ အမြီးကုပ်ပြီး ဂျမာရတ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြရတာပေါ့’

ဝိုက်ဂရမ်က ဝေါ်လီကို ပြန်ပြော၏။ ဝေါ်လီက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်တွင် ဝိုက်ဂရမ်က

‘ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ ထပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူးကွာ၊ တကယ်ကတော့ သူ ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါသာ အာဖဂန် တစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း နယ်ပိုင် မာမက်လိုပဲ ပြောမိမှာပဲ၊ ခုတော့ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ တို့ကို သေနတ်ပြပြီး အပြန်ခိုင်းတော့ တို့တစ်တွေ အဖြစ်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဧကရီ ဘုရင်မရဲ့အစိုးရရော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်မျိုးလုံးရော အရှက်ကွဲရပြီ မဟုတ်လား၊ ခုတော့ အာဖဂန်ကို ဝင်တိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ တခြားနည်း မရှိတော့ဘူး’

ဝေါ်လီသည် အသက်ကိုပင် မရှူနိုင်။ စပရိန်ကို ဖြေလွှတ်လိုက်သလို ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ၊ တကယ်ပြောတာလား၊ တိုက်ပွဲကလေးတွေ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ဖြစ်တာကတော့ ထားပါတော့၊ ရိုးနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောသလို တကယ် စစ်ဖြစ်တော့မှာလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်တဲ့ စစ်ပွဲကကော တရားပါဦးမလား၊

မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီလို စစ်ပွဲမျိုးတော့ ဖြစ်လို့ မကောင်းဘူး၊ အက်ရှ်သာ ရှိရင်... နို့ သူ့အကြောင်းကော ဘာများ ကြားသေးသလဲ’

ဝေါ်လီက ဝိုက်ဂရမ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။

‘ဘာမှ မကြားပါဘူး၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့်တော့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကို ထောက်ရင် သူ ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးလို့ ယူဆရတာပဲ’

ဝေါ်လီက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ

‘အင်း သူ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ဆီကို အကြောင်းကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောသွားသားပဲလေ၊ အဆက်အသွယ် လုပ်ရတာ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်ကြီးတယ်တဲ့၊ သူ့မိန်းမနှင့် ဇာရင်တို့ကလည်း သူ သွားတဲ့ကိစ္စကို အပြင်လူဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပဲ သိတာ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီရယ်၊ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ တပ်မှူးရယ်ကတော့ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ တာဝန်အရ သိရတာကိုး၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သူနှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့ ကြားမှာ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတောင် အသိခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အာဖဂန်လူမျိုးလို့ပဲ ထင်နေတာ၊ ဒီအကြံအစည်က ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်ဆိုတော့ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဗိုလ်ကြီးကိုတော့ အသိ ပေးသင့်သလောက် ပေးမှာပေါ့နော်’

‘ပေးသင့်သလောက်တော့ ပေးပါတယ်၊ သူနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ပါဘူး၊ သူ့အတွက် ဒီလောက် စိတ်ပူမနေပါနှင့်ကွာ’

‘သူ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သူ့မိန်းမကိုတော့ ပြောလို့ ရမလား’

ဝိုက်ဂရမ်က အံ့ဩဟန် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်

‘ဘာလဲ၊ မင်း သူ့ကို သွားတွေ့မလို့လား’

‘ဟင့်အင်း မတွေ့ပါဘူး၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိ ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကို သွားတွေ့ဖို့တော့ စိတ်ကူး မရှိပါဘူး၊ ဘီဂမ်းကြီးကလည်း တယ်မကြိုက်ဘူး၊ လူပြောစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ သူ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇာရင်ကတော့ သူ့အဒေါ်အိမ် သွားနေကျဆိုတော့ ပြောစရာ မှာစရာရှိရင် ဇာရင်နဲ့ပဲ မှာလိုက်တာပဲ၊ အက်ရှ်တစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သူ့မျှော ဘာမသိ ညာမသိနင့်’

‘ဒါပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်လေ၊ ကိုယ်က သူ အက်တော့မှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ’

‘ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်တော့ အဲဒီမှာပဲ ထားခဲ့တယ်လေဗျာ၊ သူကလည်း ဇာရင်ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သူတို့ သားအဖကို သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိလာခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ ဇာရင်ရဲ့ အဒေါ် ဘီဂမ်းကြီး အိမ်လောက် စိတ်ချရတာ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ခုတော့ သေနတ်ပစ်ရော၊ ပထန် စကားရော သင်နေတယ် ပြောတယ်၊ အက်ရှ်က အခေါ်လွှတ်ရင် လိုက်နိုင်အောင်လို့တဲ့၊ အေးဗျာ ကျွန်တော်ကတော့...’

ဝေါ်လီ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွား၏။ ဝိုက်ဂရမ်က မယုံသလိုဖြင့်

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

ဝေါ်လီသည် ငေးကြည့်နေရာမှ ဝိုက်ဂရမ်ဆီသို့ မျက်လုံးကို ရွှေ့လိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ကို ဒါတွေ လျှောက်လုပ် မနေစေချင်ဘူး၊ တပ်ရင်းကိုပဲ ပြန်လာစေချင်တာပဲ၊ ခုတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ဟာက အဲဒီ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ကလေးထိန်း လိုက်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ခု အလီမက်စဂျစ်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ ဆိုတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့မှာ ဘာအလုပ် ရှိသေးတော့လို့လဲ’

ဝေါ်လီ၏ စကားသည် အမှန်၊ အလီမက်စဂျစ်တွင် သူတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို သိရပြီးနောက် ဘုရင်ခံချုပ်သည် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ စေလွှတ်ရေးကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်သည် သူ လိုချင်နေသည့် အရာကို ရလိုက်ပြီ။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်။ သက်သေ အထောက်အထား။

‘ရုရှားတို့ ခြိမ်းခြောက်မှု’ သည် စိတ်အထင်မဟုတ်ဘဲ တကယ် အမှန်ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အထောက်အထား။

ရုရှားသံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့သည် ကဗူးလ်တွင် ရောက်နေပြီ၊ ရုရှား တပ်များသည် ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းများဘက်သို့ ဆင်းလာပြီ ဆိုသည့် အထောက်အထား။

ရုရှားအင်္ဂလိပ် သစ္စာဖောက်ကာ ရုရှားတို့နှင့် ပူးပေါင်းနေပြီ ဆိုသည့် အထောက်အထား။

ဗြိတိန်က ကမ်းလှမ်းသော ချစ်ကြည်ရေးလက်ကို ပုတ်ချကာ အာဖဂန် ပြည်တွင်းတွင် ရုရှားစစ်စခန်းများကို ချထားခွင့် ပြုရန် စာချုပ် ချုပ်ပြီ ဆိုသည့် အထောက်အထား။

ရုရှားတပ်များကို ကိုင်ဘာတောင်ကြားမှ ဖြတ်သန်းခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ဆိုသည့် အထောက်အထား။

ဗိုလ်ချုပ် စတီလီကော့ပ်နှင့် သူ့အပေါင်းပါများသည် ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်တွင် ရောက်နေပြီဆိုလျှင် အားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်သာ။

အကယ်၍ အာဖဂန်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူလိုသည် ဆိုလျှင်လည်း ယူရော။ အထောက်အထားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့အား အာဖဂန် ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြုရုံမျှမက ဝင်လာလျှင် အင်အားကို သုံးမည်ဟု အတိအလင်း ပြောလိုက်သည့် စကား။ ထိုသို့သော မထိမဲ့မြင် ပြုပုံမျိုးကို သည်းမခံနိုင်။ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန် ပို၍ သည်းမခံနိုင်။

ကိုင်းဘာ တောင်ကြားရှိ အလီမက်စဂျစ်တွင် စော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်သည်ကို တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် မဒန်းတွင် ရှိသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်များကို နယ်စပ်မြို့ တစ်မြို့ဖြစ်သည့် ဂျမာရတ်သို့ ပို့လိုက်သည်။

နောက်နှစ်ရက် အကြာ မူလတန်တွင် ဗြိတိသျှတပ်များ စုရုံးပြီး အာဖဂန် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကန္ဒဟာကို ခြိမ်းခြောက်ထားရန်၊ အခြားတပ်များက သားလ် နယ်စပ် စခန်းမြို့တွင် စုရုံးနေရန်၊ ပန်ချာပီတပ်ရင်း တစ်ရင်းနှင့် တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်တပ်ဖွဲ့ကို ပက်ရှဝါသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အာဖဂန် တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုများကို စည်းရုံး သိမ်းသွင်းကာ အာဖဂန် စော်ဘွားကို ပုန်ကန် ထကြွအောင် သွေးတိုး လှုံ့ဆော်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုဆိုသည်မှာ နိုင်သူကို အထင်ကြီး၍ ရှုံးသူကို အထင်သေးတတ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် အလီမက်စဂျစ်တွင် ရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လူမျိုးစုများက ဗြိတိသျှတို့ကို အထင်သေးနေကြသည်။ ထိုအထင်သေးမှုကို ဖျောက်ပစ်ရ လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကို အလစ်ဝင်တိုက်သိမ်းရမည်ဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက တင်ပြသည်။ သို့ဆိုလျှင် အာဖဂန် လူမျိုးတို့ကိုလည်း သင်ခန်းစာ ပေးပြီးသား ဖြစ်မည်။ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီတို့သည် သူလုပ်ချင်သည်ဆိုလျှင် လုပ်နိုင်ကြောင်း ကိုလည်း ပြပြီးသား ဖြစ်မည်။

ဘုရင်ခံချုပ်ကလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ တင်ပြသည့် စီမံကိန်းကို လက်ခံသည်။ စစ်သေနာပတိချုပ် ဆာ နေဗယ် ချိန်ဘာလိန်တို့က ကန့်ကွက်သည့်တိုင် ဘုရင်ခံချုပ်သည် ထိုတင်ပြချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။ ထိုအစီအစဉ်ကို ကန့်ကွက်သည့် ပက်ရှဝါ တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ် ရော့စ်ကိုလည်း အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

စီမံကိန်းအရ နယ်ခြားစောင့်တပ်များ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း ဦးဆောင်သည့် ပထမ ပန်ချာပီ တပ်ရင်းနှင့် ပက်ရှဝါ မြို့စောင့်တပ်မှ ဗြိတိသျှနှင့် တိုင်းရင်းသား တပ်အင်အား တစ်ထောင်တို့ အပြင် မြေပြင်ပစ် အမြောက်ကြီး သုံးလက်လည်း ပါသည်။ ထိုတပ်များသည် ညတွင် အမြန် ချီတပ်ကာ အရှက်တက်တွင် အလစ် ဝင်တိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

ထိုစစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချက်မှာ လျင်မြန်မှုနှင့် လျှို့ဝှက်မှုတို့ ဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေး လုပ်မည်ဆိုသည်ကို အပြင်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သတင်း မပေါက်စေရ။ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ရန်၊ သို့မဟုတ် ထိုတွင် မြို့စောင့်တပ် ထားရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိသည့်အတွက် ထိုခံတပ် တက်သိမ်းပြီးသည်နှင့် ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရမည်။

စစ်ဆင်ရေး၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ နယ်မြေကို သိမ်းရန် မဟုတ်။ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီကို စော်ကား မော်ကား ပြုသည့်အတွက် အာဖဂန် စော်ဘွားကို သင်ခန်းစာ ပေးရန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ တပ်များကို စော်ကားလျှင် နောင်တွင် မည်သို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရမည်ဆိုသည့် သဘောကို ပြသရုံ၊ ဗြိတိသျှတပ်တို့၏ တိုက်စွမ်းရည်ကို ပြသရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

ပထမ ပန်ချာပီ တပ်ရင်းမှူးကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းက သူ ဘန်ဂလိုသို့ ခေါ်၍ အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြသောအခါ တပ်ရင်းမှူးက

‘ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ ဗိုလ်မှူး၊ ဘာလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်ထဲကို ဝင်ပြီး အလီမက်စဂျစ်ကို သိမ်းရမယ်၊ အဲဒီ ခံတပ်ကို ရခွဲရင် ပြန်ပြီး ဆုတ်လာခဲ့ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီ ခံတပ်ကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် သိမ်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်နှင့် ခင်ဗျ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ဆင်းမလားမှာ ရှိတဲ့ လူတွေဟာ ရူးများ ရူးနေကြသလား’

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

‘ခင်ဗျား ဒါတွေ ပြောမနေနှင့်ဗျာ၊ ရူးရူး မရူးရူး ခိုင်းတာကို လုပ်ရုံပဲ ရှိတယ်၊ စစ်သား တာဝန် ပြန်လှန် ချေပ ကျိုးကြောင်းပြု၍ ငြင်းရန် မရှိ ပေးသည့် တာဝန် အသေခံ၍ ကျေပွန်ရန်တည့်တဲ့၊ စာဆို ရှိတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်တပ်ဟာ ပထန်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ပက်ရှဝါမှာ စခန်းချနေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တပ် အပြောင်းအရွှေ့ကို သူတို့ မသိဘဲ နေမတဲ့လား၊ သိရင်လည်း နယ်ပိုင် မာမက်ထံကို သတင်းမပို့ဘဲ နေမတဲ့လား၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အလစ် ဝင်တိုက်လို့ ရမှာလဲ၊ ဟိုက ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပြီး ချောင်းပစ်မှ အကုန် သေကုန်မှာ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘အမှန်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီရဲ့ စိတ်ကူး၊ ကိုင်ဘာ တောင်ကြားက လူမျိုးစုတွေကို တစ်ယောက်ချင်း သိမ်းသွင်းရတာထက် ခုလို တိုက်ပြပြီး သိမ်းသွင်းရတာက မြန်လည်း မြန်တယ်၊ လွယ်လည်း လွယ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က တိုက်ပြလို့ နိုင်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ကို အထင်ကြီးပြီး လူမျိုးစုတွေ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါကို ဘုရင်ခံချုပ်ကလည်း သဘောတူလိုက်တယ်၊ အေးလေ စာရွက်ပေါ်မှာတော့ နိုင်ချင် နိုင်နေမှာပေါ့’

‘စစ်ပွဲဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာ တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ’

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်နေကြသည်။ အချိန်မနှောင်းမီ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့ကို သတိတရား ရအောင် လုပ်နိုင်မည့်သူ ပေါ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

သူတို့ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ဘုရင်ခံချုပ်၏ စစ်ကောင်စီ အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်က ထိုစီမံကိန်းကို ကန့်ကွက်သည်။ ထို အတောအတွင်း အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်တွင် အာဖဂန် တပ်အင်အားကို ဖြည့်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမြောက်ကြီးများ ကိုလည်း တပ်ဆင်ထားကြောင်း ဆင်းမလားသို့ ကြေးနန်းရောက်လာ၏။

ဘုရင်ခံချုပ်သည် ထိုစီမံကိန်းကို ဖျက်သိမ်း ရတော့သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အလစ် ဝင်တိုက်ရေး စီမံကိန်း ပျက်သွားသည့်တိုင် အားမလျှော့သေး။ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစု အကြီးအကဲများနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးကာ ကိုယ့်ဘက်သို့ ပါအောင် သိမ်းသွင်းလျက် ရှိသည်။

သည်လို နေရာမျိုးတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မိသူ ရှိမည် မထင်။ သို့ရာတွင် နည်းအမျိုးမျိုးကို သုံးရသည်။ လာဘ်ထိုးခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ဖြားယောင်းခြင်း၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်း စသည့် နည်းမျိုးစုံ။ အချိန်ကုန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အချိန် မရှိတော့ပြီကိုမူ ကိုယ်တိုင်လည်း အသိ။

ထိုအတောအတွင်း မိမိတပ်များသည် ချီတပ်ရမည့် နယ်မြေ အနေအထားကို ဘာမျှ မသိကြောင်း တွေ့ရသည့်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား၏။

တစ်ခါတုန်းက ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကြီးသည် ထိုတောင်ကြားသို့ ချီတပ်ခဲ့ကာ အကွဲကွဲ အပြုံပြုံနှင့် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။ မော်စကို အနီးတွင် နပိုလီယန်၏ တိုက်တိုင်းအောင် စစ်တပ်ကြီး အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကြီး သည်လည်း ထိုတောင်ကြားတွင် ကြောက်ခမန်းလီလီ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

‘ကျုပ် ဘယ့်နယ်လုပ် တိုက်မလဲဗျ၊ မြေပုံ မရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့၊ မြေပုံလေးတော့ ရှိဦးမှပေါ့၊ အဲဒီ နယ်မြေအကြောင်းကို မသိဘဲနဲ့ သောက်ရမ်းဝင်လို့ ဖြစ်မလား၊ ဒါဖြင့် ခု ဘာမြေပုံမှ မရှိဘူးပေါ့’

တပ်ရေး ဗိုလ်ချုပ်က

‘မရှိဘူး ခင်ဗျ၊ အကြမ်းဆွဲထားတဲ့ ပုံတွေလောက်ပဲ ရှိတယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါတွေကလည်း ဘာမှ တိတိကျကျ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မှန်းနှင့် ဆွဲထားတာ၊ အဲဒီနားကို မြေပုံဆွဲဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမျိုးစုတွေက မြေပုံဆွဲ ကိရိယာတွေနှင့် လာတဲ့လူဆိုရင် အလာ မခံဘူး၊ ဒီတော့...’

‘ဒီတော့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနှင့်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပြောတယ်၊ လူမျိုးစု နှစ်စုလောက်နှင့် သဘောတူညီချက် ရပြီတဲ့၊ ခုနောက် လူမျိုးစု တစ်စုနှင့် ဆွေးနွေးနေတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ အဲဒီနယ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ လူတွေ လွှတ်ပြီး နယ်မြေ အနေအထားကို အကြည့်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်’

တပ်ရေးချုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် နယ်ခြားစောင့်တပ် ဗိုလ်ကြီး စတီးဝပ်နှင့် မြေတိုင်းဌာနမှ မစ္စတာ စကော့

အနီးရွာ

ဆောင်းဦးပေါက်တော့မည်။ အချိန်သိပ်မရှိတော့။ ထိုအချက်ကို အားလုံးကပင် လက်ခံကြသည်။ ပက်ရှာချိုင့်ဝှမ်း စစ်မြေပြင် တပ်ဖွဲ့များကို ကွပ်ကဲနေရသည့် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်း(နောင်တွင် သားရေစလွယ်ကို ဆမ် ဗရောင်းဟု ခေါ်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။) သည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကို သိမ်းရန် စီမံကိန်းကို ဘဝင်မကျ။

ထိုခံတပ်ကို သိမ်းချင်း သိမ်းလျှင် တောင်ပေါ်သား လူမျိုးတွေ အထင်ကြီးအောင် မျှဖြင့် မသိမ်းချင်။ ထိုခံတပ်သည် ကိုင်ဘာ တောင်ကြားတွင် အရေးပါသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ထိုခံတပ်ကို မကျော်ဘဲနှင့် ကဗူးလ်သို့ သွား၍ မရ။ ထို့ကြောင့် သိမ်းချင်း သိမ်းလျှင် စစ်ရေး လိုအပ်ချက် တစ်ရပ်အနေဖြင့်သာ သိမ်းလိုသည်။

ဆိုသူတို့ကို နယ်ခြားကို ဖြတ်ကာ သတင်း ယူခိုင်းလိုက်သည်။ သူတို့ ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်ပတ်လောက် ကြာသည်။ သူတို့ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် သူ ဒုတိယအကြိမ် သွားမည်ဟု ဆိုသည်။

‘အလီမံစဂျစ်မှာ နယ်ပိုင် မာမက်နှင့် ကျွန်တော်သွားပြီး ဆွေးနွေးတုန်းက လိုက်လာခဲ့ဖူးတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်သွားချင်တယ်။ သူတို့က တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတော့ နောက်တစ်ခါရောက်သွားရင် နယ်မြေ အနေအထားကို ပိုပြီး မှတ်မိသွားတာပေါ့။ နယ်မြေ အနေအထားကို အတိအကျ သိတာဟု ကျွန်တော်တို့ အတွက် အလွန် အဖိုးတန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်း ကြိုက်တဲ့လူ ခေါ်သွား’

သို့ဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ကြာသည့် အခါတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်တို့သည် နယ်စပ် တစ်ဖက်ရှိ မတ်စောက်သော တောင်တန်းတစ်ခုကို ဆိတ်သွား လမ်းကလေး အတိုင်း ကုတ်ကပ်တက်နေကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၊ ဗိုလ်ကြီး စတီးဝပ်နှင့် မစ္စတာ စကော့တို့လည်း ပါကြ၏။

သူတို့ ငါးယောက်သည် ချမ်းချမ်းစီးစီး မနက်အစောကြီးတွင် ဂျမာရတ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ တပ်အပြင်တွင် မြင်းများကို အစောင့် ခိုင်းထားပြီးနောက် အမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စီးလာကြသည်။ လဝင်၍ ကြယ်တို့လည်း မှိန်သွားကြ လေပြီ။ သို့ရာတွင် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်သည် ဖြူဖျော့စ ပြုလာ၏။

ဂျမာရတ်နှင့် တောင်တန်းကြီးများ ကြားထဲက လွင်ပြင် မြေပြန့်ကြီးထဲတွင် သူတို့သည် မြင်းကို ခပ်သော့သော့ စီးလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် ဘေးတောင်တန်းများ ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် သူတို့ကို မြင်ရမည်မဟုတ်ဟု ထင်နေကြ၏။

တောင်ခြေသို့ ရောက်လျှင် မြင်းများကို ပါလာကြသည့် မြင်းတပ်သားများထံ အပ်ပစ်ကာ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်တန်းကြီးက မတ်စောက်ဘိခြင်း။ လင်းအားကြီး အချိန်လောက်တွင် ပေငါးရာခန့် မြင့်သည့် တောင်ကြောကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တက်သွားသည့် စကော့မှာ ဟောဟဲလိုက်နေလေပြီ။ အသံ မှန်သွားသည့် အခါတွင်မှ စကော့က အနီးအနားတွင် လူသူရှိဟန်ဖြင့် လေသံကလေးဖြင့်

‘ဒါ ဗိုလ်မှူးပြောတဲ့ တောင်ထိပ် မဟုတ်လား’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်ပင်

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာက နေပြီး စောင့်ရမှာ’

ထိုအခါကျမှ ကျန်လေးယောက်သည် တောင်ကြော ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိကြသည်။

တောင်ကြော တစ်ဖက် နယ်တွင် လူမျိုးစုများ၏ နယ်မြေ ရှိသည်။ ထိုနယ်မြေသည် လုံခြုံစွာ စောင့်ကြပ်ကာကွယ်ထားသည့် နယ်မြေ။ မိမိတို့၏ စိတ်ဆန္ဒမှ အပ အခြား မည်သည့် တရားဥပဒေကိုမျှ အသိအမှတ်မပြုသည့် နယ်မြေ။

လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက သူတို့၏ ဘိုးဘေးများသည် တိရစ္ဆာန်အုပ်များသဖွယ် ထိုတောင်ထိပ်များပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြကာ မြေပြန့်မှ ရွာများကို လုယက် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။ မိမိ၏ လက်အောက်ခံများ ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုတောင်ကြား လမ်းများကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အာဖဂန် စော်ဘွားသည် သူတို့ကို ထောက်ပံ့ခဲ့ရသည်။ ထိုတောင်ကြားများကို ဖြတ်လိုသည့် ရန်သူများကလည်း သူတို့ကို လာဘ်ထိုးခဲ့ကြသည်။

မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်သည့်တိုင် အလင်းရောင် နည်းသေးသဖြင့် ရှုခင်းကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသေး။ ဘေးပတ်လည် တောင်တန်းများ တစ်နေရာရှိ အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကြီးကိုလည်း မမြင်ရသေး။

ပို၍ မြင့်သည် တောင်တန်းများပေါ်တွင်မူ နင်းမြူတွေ သိပ်သည်းလျက်။ ထိုထက်မြင့်သည့် နေရာတွင်မူ နင်းဖြူဖြူတို့ ဖုံးလျက်ရှိသည့် ဆီကာရန် တောင်တန်းကြီး။ မကြာမီ ဆောင်း ရောက်တော့မည်။ ညဆိုလျှင် အေးတော့မည်။ နင်းတွေကျပြီ ဆိုလျှင် တောင်ကြားကို ဖြတ်၍ မရတော့။ အာဖဂန်လို တိုင်းပြည်တွင် စစ်တိုက်လျှင် သည်အချိန်သည် အကောင်းဆုံးအချိန်။ ထို့ထက် နောက်ကျလျှင် မကောင်းတော့။

ပိုက်ဂရမ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စတီးဝပ်၊ ဂျန်ကင်းနှင့် စကော့တို့မှာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်။ ရပ်နေသူဆို၍ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူမှလွဲလျှင် ကျန်လူအားလုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ မြင့်မားသော အရပ်သည် ကောင်းကင် နောက်ခံတွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လျက်။ ခေါင်းကို စောင်းကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားစွင့်နေသည့် ဟန်။ ပိုက်ဂရမ်သည်လည်း နားကို စွင့်ကြည့်လိုက်၏။

အစသော် ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကိုင်းမြီးဖြူပင်တွေ အချင်းချင်း တီးတိုးသံကိုသာ ကြားရသည်။ ထိုစဉ် ပိုက်ဂရမ်သည် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံက ကျောက်တုံးကို သံချောင်းဖြင့် ခေါက်သည့် အသံ။ ထို့နောက် ကျောက်စရစ်လုံးကလေးများဖြင့် ပက်လိုက်သဖြင့် လိမ့်သွားသည့် အသံ။

ထိုအသံကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကြားပုံရသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည့်နယ်။ ခပ်စောစောက အားစိုက်နေရသည့် သဏ္ဌာန်သည် အလိုလို ပျောက်သွား၏။

တောင်ကြော တစ်ဖက်မှ လူတက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားရ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် မှန်ပြောင်းကို ချလိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်လိုက်၏။ စကော့နှင့် စတီးဝပ်တို့ကလည်း အားလျားမှောက်နေရာမှ ထကာ

လက်နက်များကို ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့ကို ငြိမ်ငြိမ်နေရန် လက်ပြလိုက်၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်လာသူသည် အတွေ့အကြုံရှိသော တောင်ပေါ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ထိုလူသည် ထိုမျှ မြင့်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးကို တက်လာသည့်တိုင် ပထန် အမျိုးသားတို့ ဆိုလေ့ရှိသော ဇတ်မီးဒီးလ် သီချင်းကို သွားကြားလေဖြင့် လေချွန်လာသည်။

လေချွန်သံက ခပ်တိုးတိုးမျှသာ။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်နေသော အရုဏ်ဦးတွင် အနည်းငယ်ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုလူကို မြင်သည့်အခါတွင် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်ကာ သူ့ဆီသို့ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်စောင်းသို့ ဆင်းသွား၏။

ခဏကြာလျှင် ပထန်လို နှုတ်ဆက်သံများကို ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျစ်ကျစ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေး ထူထူ လူမျိုးစု တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူ၏ လက်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားပြီး ခါးပတ်တွင် ကျည်ဆန်တွေ အပြည့် ထိုးထား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောသံကို မကြားရ။ ပထန်လို နှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူတို့အသံသည် တိုးသွား၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက မေးခွန်းတွေကို မေးပြီး ပထန် အမျိုးသားက ဖြေနေကြောင်း သိသာ၏။

ခဏကြာလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တောင်ထိပ်သို့ တက်လာကာ ပထန်အမျိုးသားသည်လည်း နောက်မှ လိုက်လာ၏။

‘ကျုပ်လူ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့ တောင်ထိပ်မှာ ထင်းထင်းကြီး သွားလာနေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အလီမက်စဂျစ်မှာ နောက်ထပ် တပ်တွေ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ဒီကနေပြီး

နှစ်မိုင် မရှိတရှိလောက်မှာလည်း ကင်းတွေ ရှိတယ်တဲ့၊ နေပွင့်လာလို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်ရင် ကင်းတွေကို ဒီတိုင်း မြင်ရတယ်တဲ့’

ပထန် အမျိုးသားသည် သူတို့ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပြောလိုက်သည်နှင့် အောက် ပေနစ်ဆယ် အစိတ်ကွာရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဆောင် အောက်သို့ ဝင်သွားကာ သူတို့ကို ထိုင်စောင့်နေသည်။

သူတို့ငါးယောက်ကမူ တောင် ကြော ထိပ် ကျောက်ဆောင်များ ကြားထဲတွင် ကပ်၍ မှန်ပြောင်းများကို ထုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အလင်းရောင် ပျံ့လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် နှင်းမြူတို့ ကွဲစပြုလေပြီ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခါတစ်ကောင် တွန်သံကို ကြားရသည်။ နေသည် တောင်တန်းများပေါ်မှ တငြိမ့်ငြိမ့် ထွက်လာ၏။ ကျီးကန်းပျံလမ်း အတိုင်း သွားလျှင် လေးမိုင်လောက် ရှိသည့် တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်မှ နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသည့် အရာတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းက

‘အမြောက်ကြီးတွေဗျ၊ အဲဒါ အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ပဲ၊ ခင်ဗျား ပထန် ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ လက်နက်ရော လူရော ဖြည့်ထားတဲ့ ပုံပဲ၊ တံတိုင်းတွေတောင် ထပ်ဆောက်ထားပါကလား’

တောင်ကုန်း ထိပ်တွင် ထီးတည်းကြီး ရှိနေသော ခံတပ်ကို မြင်နေရလေပြီ။ မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်သည့်အခါ၌ နောက်ထပ် ဆောက်ထားသော တံတိုင်းများကို သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်။

တောင်ကြော အောက်ခြေတွင် မြင်းတပ် တစ်ခု စခန်းချထားသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ မြင်းတပ်စု တစ်စုသည် ရှာဂါး ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ဖြတ်စီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမြင်းတပ်မှာ ပထန် အမျိုးသား ပြောသွားသည့် ကင်းများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘ကဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြစို့၊ ဒီကောင်တွေက သိမ်းငှက်လို သိပ် မျက်စိရှင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားလိမ့်မယ်၊ လာဗျို့’

အောက်သို့ ဆင်းလာသည့်အခါတွင် ကျောက်ဆောင်အောက်တွင် ထိုင်နေသည့် ပထန်အမျိုးသား တွေ့ရသည်။ ခါးကောက်ကို ခူးပေါ်တွင် တင်လျက်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့ကို ရှေ့ဆက်သွားရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ထိုပထန် အမျိုးသားနှင့် စကားပြော ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာ၏။

ထိုအခါတွင်ကား သူတို့သည် မြေပြန့်သို့ ပြန်ရောက်ကာ ကိုယ့်နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေပြီ။ အနီးသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဝိုက်ဂရမ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး’

‘ငါ မေ့နေရစ်ခဲ့တယ်ကွာ၊ ဟောဒီမှာ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ငွေစ တစ်ဆုပ်နှင့် အပေါစား စီးကရက် တစ်ထုပ်ကို သူထံ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

‘သွားကွာ၊ ဟိုမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပထန်ကို သွားပေးပေးစမ်းပါ၊ ငါနှင့်တွေ့တိုင်း ဒီကောင်ကို ဒါလေးတွေ ပေးနေကျ၊ တော်တော်ကြာ ဒီကောင်က သူ့ဘောက်ဆူး မရလို့ဆိုပြီး ဂျမာရတ်အထိ လိုက်တောင်းနေမှာ၊ ငါတို့ရှေ့က သွားနှင့်မယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တောင်အောက်သို့ ဆက်၍ ဆင်းသွား၏။ ဝိုက်ဂရမ်မှာမူ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။

အအေးခါတ် မရှိတော့။ ကျောက် နေပူလှပြီ။ တောင်ကြော တစ်လျှောက်တွင် လိပ်ပြာတွေ ပျံဝဲလျက်။ အင်္ဂလန် ကျေးလက်တွင် တွေ့ရသည့် လိပ်ပြာမျိုးကလေးတွေ။ ငှက်ကလေးတွေကလည်း ကိုင်းတောတွေထဲမှာ တစိုးစိုး တစီစီ။

ဝိုက်ဂရမ် မော့ကြည့် လိုက်သည်။ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တစ်ဝိုက်က တောင်အထပ်ထပ် ပေါ်ရှိ ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် လင်းတကြီး တစ်ကောင် ခုံညားစွာ ပျံဝဲလျက်။

နေမှာ မြင့်၍ လာခဲ့လေပြီ။ ပထမတစ်ခေါက်တက်ရတုန်းကလို အချမ်းပြေရုံ မဟုတ်တော့။ ပူလောင်အိုက်စပ်ကာ ချွေးတဒီးဒီး ကျလာသည်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် မျက်လုံးထဲသို့ စီးကျလာသော ချွေးသီးချွေးပေါက်ကို သုတ်လိုက်၏။

ဝိုက်ဂရမ် ကာဗက်နာရီ၏ ပထန်အမျိုးသားသည် ထိုနေရာတွင်မှ ရှိပါဦးမည်လော။ မရှိတော့လျှင် သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ လှည့်ပြန်ရုံသာ ရှိသည်။ ထိုစဉ် ပထန်အမျိုးသားတို့ ဆိုလေ့ရှိသည့် သီချင်းသံကို ကြားရသည်။

တေးသံက တစ်ဝက်တစ်ပျက်။ အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တေးသံသည် ပြောင်းသွား၏။ ထိုတေးသံကိုလည်း သူ ကြားဖူးသလိုလို။ တေးသံက အင်္ဂလိပ် တေးသံ။ ‘ဂျွန်ပီးလ် လာနေပြီ၊ ကုတ်အကျီက ခပ်နီနီ’ဆိုသည့် သီချင်း။

ဝိုက်ဂရမ်သည် ခြေလှမ်း တုံ့သွားကာ ကျောက်ဆောင် အောက်တွင် ထိုင်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် ပထန် အမျိုးသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ နင့်မေကလွှား’

ဝိုက်ဂရမ်သည် ယောင်ယမ်းဆဲကာ ထိုပထန်အမျိုးသားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာရင်း

‘ဟေး အက်ရှ်၊ မင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ အကောင်ကွာ၊ ငါ လုံးလုံး မမှတ်မိဘူး၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘာလို့ ငါ့ကို နှုတ်မဆက်တာလဲ ဟင်’

အက်ရှ်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဝိုက်ဂရမ်၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

‘ဗိုလ်ကြီးတို့ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ရဘူးတဲ့ဗျ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမခံရဘူးတဲ့၊ ခုတောင် ကျွန်တော် အတင်း နားပူနားဆာ လုပ်လို့ ဗိုလ်ကြီးကို အသိပေးတာ၊ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးနှင့် စကားပြောစရာ ရှိလို့ပါလို့ ပြောတော့မှ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး သဘောတူသွားတာ၊ ထိုင်ဗျာ၊ စကားတော့ သိပ်ကျယ်ကျယ် မပြောနှင့်၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ စကားပြောရင် အသံက ပိုကျယ်တတ်တယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က မြေကြီးပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။ အက်ရှ်က

‘ကဲ ကျွန်တော့်ကို သတင်းလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ အကြောင်းကို ကြားသေးသလား၊ နေထိုင်ကောင်းတယ်နော်၊ သူနှင့် မဆက်ရဲဘူးဗျာ၊ မတော်လို့ သတင်းပေါက်သွားရင် ဒုက္ခ၊ ဝေါ်လီတို့ အာရင်တို့ကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့တပ်ကော၊ ကဲ သတင်းတွေ ပြောစမ်းဗျာ၊ သတင်း ငတ်နေတာ ကြာလှပြီ’

ဝိုက်ဂရမ်က လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ခန့်က ဘီဂမ်းထံမှ အာရင်ထံသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်း၊ ဇူလီတစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြောင်း၊ အက်ရှ် အကြောင်းကိုလည်း မေးလိုက်ကြောင်း၊ အာရင်က ဘာမျှ စိုးရိမ်ခြင်း မဖြစ်ရန်အကြောင်း ပြန်လိုက်ကြောင်း၊ သူနှင့်တကွ မိတ်ဆွေများ အားလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြကြောင်း...

‘မင်း သတင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက တစ်ဆင့် ငါ သိထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း ငါ ပြောလိုက်တယ်လေ’

ဝိုက်ဂရမ်က ဝေါ်လီအကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်အကြောင်း၊ အနောက်မြောက် နယ်စပ်မှ စစ်ပြင်ဆင်မှုများ အကြောင်း၊ လက်နက်များကို စုဆောင်းထားသည့်အကြောင်း၊ တပ်ရင်းများကို အားဖြည့်ထားသည့် အကြောင်း၊ ရိက္ခာရထားများ အမြဲ ရောက်ရှိနေကာ ဂျေလွန်ရှိ ဝိုဒေါင်များထဲတွင် ရိက္ခာများကို သိုလှောင်ထားသည့် အကြောင်း၊ အနောက်မြောက် နယ်စပ်ရထား လမ်းဆုံး ဘူတာတွင် ဝန်တင် တိရစ္ဆာန်တွေ သေကြသည့် အကြောင်း၊ အချို့ဝန်တင် လားတန်းများကို ခါးပြများက လမ်းမှ ဖြတ်၍ တိုက်ကြကြောင်း၊ ထောက်ပို့ ဌာနမှာ လူနည်းသဖြင့် အလုပ်တွေ မနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြကြောင်း...။

ဝိုက်ဂရမ်က

‘ဂျေလွန် အနောက်မြောက် နယ်စပ်မှာ ဖြစ်နေပုံကတော့ ဝုန်းဆန် နေတာပဲဟေ့၊ လစ်ရင် အနားတစ်ဝိုက်က ခါးပြတွေကလည်း ဝန်တင် လားတန်းတွေကို ဝင်တိုက်သေး သကွ၊ ခု တောင်ပိုင်းက ရောက်လာတဲ့ တပ်တွေမှာ အနွေးထည် မပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် အားလုံး အအေးမိပြီး သေကုန်ကြမှာ’

အက်ရှ်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်ရင်း ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် တကယ်ပင် စစ်ဖြစ်တော့မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေါ့၊ တို့တစ်တွေတော့ အကုန် ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ’

‘ရှုပ်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ထိုက်နှင့် သူတို့ကံပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီလောက် တိုက်ချင်ကြရင်လည်း တိုက်ပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီးက ဘာရယ်နေတာလဲ’

ဝိုက်ဂရမ်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း

‘မင်း ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျလို့ပါ၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ ကိုင်ဘာ တောင်ကြားက တကယ့် တောပုန်းခါးပြကြီး ကျနေတာပဲ၊ မင်းလို့ လုံးလုံး မထင်မိဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကဗူးလ်ကိုရော ရောက်ခဲ့ပြီလား’

‘ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ ပြောချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ သူ့ကို အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြချင်လို့၊ ဒါပေမဲ့ အလကားပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အာဖဂန် စော်ဘွားဘက်မှာ ယိုင်နေတယ်လို့တောင် ထင်သွားသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်မချရဘူးတဲ့၊ ကြာရင် ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်လို့တောင် ပြောတော့မယ် ထင်တယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

‘စိတ်ရှည်ရှည် ထားမှပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်တောင် အထိတော့လည်း ထင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ သူက မင်းကို စိတ်မချဘူးလို့ ပြောသွားရအောင် မင်းက ဘာတွေ သွားပြောလို့လဲ’

‘ဘာပြောရမှာလဲ၊ အမှန်ကို ပြောတာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူနှင့်တောင် လာမတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကဗူးလ်မှာ နေရင် အကောင်းသား၊ ခုတော့ ဆင်းမလားက လူတွေကလည်း နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်လို နားမဝင်မှာလဲ’

‘အာဖဂန် စော်ဘွားဟာ ရုရှားတွေကို လမ်းတွေ ဖောက်ဖို့၊ တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေ သွယ်ဖို့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ခွင့်ပြုသည့်တိုင်အောင်လည်း သူ့လူထုက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက လူထုတွေပဲ မဟုတ်လား၊ အာဖဂန် လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်ဘက်မှ ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီဘက်ကိုလည်း ပါမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရုရှားဘက်ကိုလည်း ပါမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မကြာခဏ ပြောခဲ့တယ်။

‘မပါရင် ဘာဖြစ်လို့ ရှုရှား သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ကမ္ဘာလံမှာ လက်ခံသလဲလို့ ခင်ဗျားက မေးကောင်းမေးမယ်၊ သူကလည်း ဒီအတိုင်း မေးတာပဲ၊ လက်ခံတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ လက်မခံလို့ကော သူ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။’

‘တူရကီ စစ်ပွဲမှာ ရှုရှား နိုင်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး သိနေပြီ၊ အိုဇော့မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ရှုရှား စစ်တပ်တွေ သူနယ်စပ်တွေကို ချီလာနေကြပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်မခံဘဲ နေလို့ ဖြစ်မလား၊ သူလည်း ရှုရှားရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်လွှဲနေပြီး သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ မလာဖြစ်အောင် အချိန် ဆွဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။’

‘ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ဆွဲဆွဲ ဟိုက လာတော့မယ် ဆိုပြီး ဇွတ်အတင်း လာတော့ သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ရှိတဲ့ လက်နက်ကလေးနှင့် ခံတိုက်လို့ ရမှာလား၊ ဒီတော့ အသာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆီးကြိုလက်ခံရတော့မှာပေါ့။’

‘ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မလိုလားသလို ရှုရှားတွေကိုလည်း မလိုလားတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ခံချုပ် သိဖို့ကောင်းတယ်၊ မသိဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းဟာ ကမ္ဘာမှာ အညံ့ဆုံး ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ’

‘ဘုရင်ခံချုပ်ဘက်က ကြည့်ရင် စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာကြီးကိုးကွ၊ အာဖဂန် စော်ဘွားဟာ ကိုယ်တို့ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းတာကိုး’

‘ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ကျွန်တော်တို့ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ထားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ်လို့ သွားပြောတာကိုး၊ ဒီတော့ သူက ဘယ်လက်ခံမလဲ၊ ပိုင်ခွင့်တွေကို ဘယ်သူကများ ပေးထားလို့လဲ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ သူတို့ တိုင်းပြည်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး။’

‘ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ် ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရှုရှားနှင့် မဟာမိတ် စာချုပ်ချုပ်ရုံ၊ ရှုရှားတပ်တွေကို အိန္ဒိယကို တိုက်ချင်ရင် တိုက်နိုင်ဖို့အတွက် ရှုရှားကို ခြေကုပ်စခန်း ပေးနိုင်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အခုတော့ ဘာလင်စာချုပ်ကြောင့် ဒီအန္တရာယ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။’

‘အာဖဂန်နစ္စတန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာကတော့ လုံဖျား ပုဇဉ်းနားရုံနှင့် ကျီးကန်းက ကြောက်ချေးပါတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆွေးနွေးနိုင်တယ်၊ ခုတော့ ပါကစ္စတန်ကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ထတိုက်တော့မလိုလို ပုံကြီးချဲ့နေကြတယ်၊ ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးတွေဟာ ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲကို တိုက်ချင်နေကြတယ်ဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ဝိုက်ဂရမ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း

‘ငါ့ကို ဘာလို့ မေးနေသလဲကွာ၊ ထားရာနေ စေရာသွားရတဲ့ ဗိုလ်စုတ်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာသိမှာလဲ၊ ငါလည်း ဒီလူတွေကို အထင်မကြီးပါဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း ယုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အကြံဉာဏ်ကိုလည်း သူတို့ခေါင်းထဲကို ထည့်စဉ်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြားရသလောက် သိရသလောက် ပြောရရင်တော့ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဆင်းမလားက ဆရာကြီးတွေဟာ ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲကို တိုက်ချင်နေကြတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တွေးမိပါတယ်၊ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ နယ်ချဲ့ဝါဒ ဝင်နေပြီလေ၊ ကမ္ဘာမြေပုံပေါ်မှာ ပန်းရောင် ခြယ်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေကို များများ ကြည့်ချင်နေကြပြီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေ အဖြစ် ရာဇဝင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ချင်လှပြီ၊ အယ်လက်ဇန္ဒာတို့လို နပိုလီယန်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အဖြစ် ရာဇဝင်မှာ စံတင် ခံချင်နေကြပြီ ထို့’

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုတော့ အပြစ် မတင်ပါနှင့်ကွာ၊ အလီမက်စဂျစ် နယ်ပိုင် မာမက်နှင့် ဆွေးနွေးတုန်းက သူ ပြောတဲ့ စကားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့တာပါ။ သူဟာ တာဝန်အရ လုပ်ရတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်း တစ်ယောက်ပါတဲ့၊ အေးလေ သူလည်း တို့လိုပဲပေါ့’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လို လူတွေဟာ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တစ်ဝိုက် လူမျိုးစုလူတွေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့ ဘာသာစကားကိုလည်း မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် သူလူတွေက စစ်တိုက်ဖို့ လက်ယားနေတဲ့ တိုင်အောင် သူတို့လို လူတွေက အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြသင့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူ သတင်းစုံ သိနိုင်အောင် ဆိုပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး သတင်းတွေကို စုဆောင်းပြီး ပို့ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် မယုံချင်တာကို ယုံအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိတာကတော့ ကျွန်တော် မှားတာပဲ’

‘စိတ်မလျော့ပါနှင့်ဦးကွာ၊ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး’ ဟု ဝိုက်ဂရမ်က လေပျော့ကလေးဖြင့် ပြောသည်။ အက်ရှ်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ

‘အင်းလေ၊ လုပ်တော့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ခုဟာကလည်း ကျွန်တော့် မကျေနပ်ချက်ကို ဗိုလ်ကြီးဆီမှာ ရင်ဖွင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စပ်မိလို့ ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် မှာချင်တာက ကျွန်တော့် ဇနီးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် ဇနီးကို ဇာရင်က တစ်ဆင့် ပြောပေးဖို့ မှာလိုက်ချင်တာပါ၊ ကျွန်တော် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတယ်ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ဒါကို မှာချင်လို့ ဗိုလ်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် တွေ့တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကိုတော့ ပြောမိတာပေါ့လေ’

‘ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသလို ငါလည်း ခံစားနေရတာပါပဲ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ မင်းကို ဒီကို လွှတ်လိုက်ဖို့ ငါ အကြံပေးလိုက်တာဟာ မှားများ မှားသွားသားလို့ တွေးရင်း အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး၊

ခုတော့ ငါ ပါးစပ် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ သွားပြီး အကြံပေးမိတာနှင့် မင်းကို သေမယ့်လမ်းကို အသွားခိုင်းသလို ဖြစ်နေပြီလားလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ ပြီးသွားတယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ’

‘ငါလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့ကွာ၊ တပ်မှူးနှင့် တွေ့ရင်တော့ မင်းကို ပြန်ခေါ်လို့ ရ မရ မေးမြန်းကြည့်ရဦးမှာပဲ’

အက်ရှ်က မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်

‘ဒီကို ကျွန်တော် လာတာဟာ ကျွန်တော့် ဆန္ဒလျောက် ဖော်လံတီယာ လုပ်ပြီး လာတာပဲ၊ ဒီမှာ တွေ့ရ ကြုံရမယ့် အန္တရာယ်တွေကို ကျွန်တော် သိပြီးသားပဲ၊ ဆင်းမလားက လူကြီးတွေ သဘောပေါက်အောင် သတင်းမှန်တွေကို ပို့နိုင်သည် အထိ ကျွန်တော် နေဦးမယ်၊ အာဖဂန်နစ္စတန်ဟာ စစ်သွားတိုက်လို့ ကောင်းတဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်အောင် သတင်းပို့နိုင်သည်အထိ ကျွန်တော် နေဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတရား လုပ်တာကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်နေတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မတရားတော့ မတရားဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ပြောတာ မှန်တယ်၊ မတရားဘူး၊ တကယ်လို့သာ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို စစ်ကြေညာခဲ့ရင် ဒီစစ်ပွဲဟာ မတရားတဲ့ စစ်ပွဲပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာတယ် ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်၊ ဟိုရောက်ရင်သာ ကျွန်တော့် ဇနီးကို ဒါလေး တစ်ဆိတ်လောက် ရောက်အောင်...’

အက်ရှင်က ချိပ်ပိတ်ထားသည့် စက္ကူခေါက်ကလေး တစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ပြီးတော့ ဝေါ်လီတို့၊ ဇာရင်တို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ။ သူတို့ကိုလည်း အစဉ်သတ်ရနေပါတယ်လို့၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုလည်း ကျွန်တော်ဟာ လိမ်ညာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပါ။ ကျွန်တော် သိရသလောက် ဆိုရင် ကျွန်တော် ပို့နေတဲ့ သတင်းတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းပြပေးပါ’

‘အေးပါကွာ၊ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောပြပါ့မယ်၊ ကဲ သွားပေတော့’

ဝိုက်ဂရမ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအား အက်ရှင်အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် စကားမပြီးမပြတ်။ ဝိုက်ဂရမ် အထင်တွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူပြောသည့် စကားကို နားဝင်တော့မည် မထင်။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ နန်းရင်းဝင်ကြီး လော့ဒ် ဘော့ကွန်စဗီးက ‘အချို့သော အင်အားကြီး နိုင်ငံတို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးကို အနောက်မြောက်ဘက်က နေပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်လို့ လူတချို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရန်သူဟာ ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာ နှင့် နယ်မြေအားဖြင့် ကွာလှမ်းလွန်းတယ်၊ ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲတယ်၊ သူတို့ ဖြတ်သန်းရမယ့် နယ်မြေဟာလည်း ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ဒီအချက်တွေကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အိန္ဒိယပြည် အနောက်မြောက်ဘက် နယ်စပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ဟု လွှတ်တော်တွင် ပြောခဲ့သည်။

ထိုစကားများသည် အက်ရှင်၏ အမြင်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျနေ၏။

ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး စနစ်ပေါ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့်တိုင် အိန္ဒိယပြည် တောင်ဖျားနှင့် မြောက်ဖျားကို ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်ခဲနေသည့် အချိန်တွင် အင်္ဂလန်မှ ထိုစကားသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်မလာ။ အိန္ဒိယပြည်ရှိ အရာရှိများသည် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ သဘောထားကို မသိကြ။

ကာကွယ်ရေးအတွက် အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်တွင် စုရုံးနေသည့် အာဖဂန် စစ်တပ်များကို မြင်သည့်အခါတွင် အိန္ဒိယပြည် ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် သူ၏ စစ်အကြံပေး အရာရှိများသည် လန့်ဖျပ်လာကြကာ အိန္ဒိယနယ်စပ် အနီးတွင် ဤသို့ တပ်များ စုရုံးလာခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီး တစ်ခုဟု မြင်လာကြသည်။ မိမိတို့ဘက်ကလည်း အလားတူ စစ်တပ်များကို စုရုံးပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် အိန္ဒိယမှ အကြောင်းကြားစာများသည် ကဗူးလ်သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်နေကြ၏။

ထိုစာများမှာ အာဖဂန်စော်ဘွားကို စွပ်စွဲထားသည့်စာများ ဖြစ်ပြီး ရုရှား သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို လက်ခံခြင်းမှာ ‘ဗြိတိသျှ အစိုးရအား ရန်လိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ဖြတ်သန်းခွင့် မပေးခဲ့သော အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်မှ နယ်ပိုင်၏ အပြုအမူအတွက် အာဖဂန် အစိုးရသည် ကျေနပ်သည်အထိ ဝန်ချတောင်းပန်ရမည်’ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြကာ မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှစ်ပြည် မဟာမိတ်အဖြစ် ဆက်ဆံရေးကိစ္စသည်

ကဗူးလ်တွင် အမြဲတမ်း ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို အာဖဂန် စော်ဘွားက လက်ခံ မခံဆိုသည့် အချက်ပေါ်တွင် တည်နေကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထား၏။

‘ထိုအချက်များကို အကြည်တော် အာဖဂန်စော်ဘွားက ရှင်းလင်း ပြည့်စုံစွာ လက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ပါက၊ ထိုသို့ လက်ခံကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ နိုဝင်ဘာလ ၂၀

ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ အကြောင်းကြားပို့ခြင်း မရှိခဲ့ပါက အကြည်တော်၏ သဘောထားသည် ဗြိတိသျှအစိုးရကို ရန်လိုသည့် သဘောထားဟု ယူဆရတော့မည့် အပြင် အကြည်တော်အားလည်း ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ရန်သူအဖြစ် မလွှဲမရှောင်သာ ကြေညာရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း' ဖြင့် ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်၏ ရာဇသံတွင် ဖော်ပြထားသည်။

သို့ရာတွင် (မိမိ၏ အဖြစ်သည် သံအိုကြီး နှစ်အိုတွင် ညှပ်နေသည့် မြေအိုးကလေး တစ်လုံးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုခဲ့သည့်) ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် အာဖဂန် စော်ဘွားသည် (ယခုအချိန်၌ကား ဗြိတိသျှတို့ အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်ရုံမျှမက သံသယလည်း ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။) အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ရာဇသံကို မည်သို့ အကြောင်းပြန်ရမည် မသိဘဲ တွေဝေ ဆုတ်ဆိုင်လျက် ရှိ၏။ မိမိက မည်သို့မျှ ရန်စ ကျူးကျော်ခြင်း မပြုခဲ့လျှင် ပြဿနာသည်(ယခင် တစ်ခါကကဲ့သို့ပင်) အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုကာ ကံကြမ္မာကို အားကိုးလျက် ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ကား သူ့သခင် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ကဲ့သို့ပင် စစ်တိုက်ချင် နေသော ဘုရင်ခံချုပ်၏ အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ကော်လီသည် ကြေညာချက် တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်၏။ ကြေညာချက်တွင် 'ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိက လိုလားချက်မှာ အာဖဂန်စော်ဘွားက ချက်ချင်းလက်ငင်း ဝန်ချတောင်းပန်ရန်၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဘီလပ်အစိုးရက ယခုကိစ္စကို ကြားဝင် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်' ဟု ဖော်ပြထား၏။

သို့ရာတွင် အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ကော်လီသည် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့သည် ကုန်ဆုံးသွား၏။ သို့တိုင် အာဖဂန် စော်ဘွားထံမှ မည်သည့် အကျိုးအကြောင်း ပြန်ချက်ကိုမျှ မရသေး။

နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင်မူ မိမိသည် အာဖဂန်ပြည်သူများနှင့် အချင်းဖြစ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယင်းတို့၏ အုပ်စိုးသူ အာဖဂန် စော်ဘွားနှင့် အချင်းဖြစ်နေခြင်းသာ

ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာကာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်သည် မိမိ၏ ဗိုလ်ချုပ်များအား အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဝင်တိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်သည် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေရာ ဤတွင် ဒုတိယအာဖဂန် စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်လေသည်။

အနီးစပ်

ဒီဇင်ဘာ ရာသီဥတုက ထူးထူးခြားခြား နွေးနေသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်သစ်ကူးသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ အေးလာ၏။ အကဲရှိသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လင်းကာနီးတွင် ပျော့ပျောင်း အေးစက်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ပါးပြင်နှင့် မျက်ခွံများကို လာစမ်းသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

သည်တစ်ခါလည်း အိပ်မက် မက်နေပြန်ပါပကော။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူက တောင်ကြော လွင်ပြင်ရှိ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု အနီးတွင် အိပ်ငိုက်လျက်။ ထိုတောင်ကြား လွင်ပြင်မှာ အမေ သီတာ ပြောဖူးသည့် တောင်ခြေလျှိုကြားက နေရာကလေး။ ရာသီက နွေဦး။ သစ်တော်ဖူးတွေက တဝေဝေ။ သစ်ကိုင်းတွေ ကြားတွင် လေပြည် တညင်းညင်း။ ရွက်လွှာတွေက ကြွေဆင်းလျက်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် လာတင်နေကြသည်။

အေးမြသည့် ပန်းလွှာကလေးများ၏ အတွေ့နှင့် စမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင်ကြောင့် သူ နိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန် အတော်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ဟန် ရှိ၏။ ထိုစဉ် လေပြင်တိုက်လာကာ နှင်းတွေကျလာသည်။

နှင်းများ ကျမည်လောဟု မနေ့ညကပင် သူ တွေး၍ စိုးရိမ်ခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က လေမထန်သေး။

ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ နောက်က ဂူကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲတွင် မီးဖိုပြီး ထမင်းချက်သည်။ မှောင်လာသည့် အခါတွင် စောင်ခြုံ၍ အိပ်ပျော်သွား၏။ မီးဖိုကလေးကြောင့် နွေးထွေးလျက်။ နောက်ပိုင်းတွင် လေတိုက်လာဟန် တူသည်။ ယခု သူ နိုးလာသည့်အခါတွင်မူ လေသည် တောင်ကြားများတွင် တဝီဝီ မြည်လျက် ရှိ၏။ ဂူထဲသို့ လွင့်လာကြသည်။

အကဲရှိသည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသော နှင်းမှုန်များကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ စောင်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် နှင်းပွင့်များကိုလည်း ခါချကာ တစ်ပတ်လုံးလုံး မချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားသည့် သိုးရေ အင်္ကျီပေါ်မှ ထပ်၍ စောင်ခြုံလိုက်သည်။

သိုးရေအင်္ကျီက မီးခိုးနံ့နှင့် ဆီနံ့ နံ့လျက်။ သိုးမွေးနံ့နှင့် ချွေးနံ့တို့ နံ့စပ်လျက်။ သို့ရာတွင် သည်အင်္ကျီကြီးကြောင့် သည်လောက် နွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက် အနံ့ကိုမူ ခံနိုင်နေပြီ။

ဂူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ပျံ့ကို မြင်ရသည့်အတွက် အရက်တက်ကာ နီးပြီဟု သိရ၏။

အကဲရှိသည် မီးထပ်ဖိုရန် ဂူအတွင်းဘက်သို့ လာခဲ့သည်။ ယူလာသည့် ကျောက်မီးသွေးနှင့် မနေ့က စုထားသည့် ထင်းနည်းနည်း ကျန်သေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက် နှစ်ခွက်စာလောက်ကိုမူ ကျိုနိုင်သေးသည်။ ဗိုက်ထဲသို့ အစာကလေး နည်းနည်း ဝင်သွားလျှင် နွေးလာလိမ့်မည်။ သွေးလှည့်ပတ်နှုန်း မြန်လာလိမ့်မည်။

အကဲရှိသည် ရေခဲနွေးကျိုရင်း ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ဟောင်း ကုန်ကာနီးနှင့် ယခု နှစ်သစ်တွင် သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ မအိပ်ကို ပြန်ချင်လှပြီ။ ဇူလီကို လွမ်းလှပြီ။

အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်က မိမိသည် အာဖဂန် ပြည်သူများကို တိုက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အာဖဂန် ဖော်သွားကို တိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကြေညာခဲ့၏။ စီမံကိန်း ညံ့ဖျင်းခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် အခက်အခဲ တွေ့ရသည့်တိုင် အောင်ပွဲခံနေသည်။

စစ်ကြေညာပြီး နှစ်ရက်အတွင်းတွင် အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက် လိုက်မိသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ ဆယ့်ငါးယောက် ကျဆုံးခဲ့ပြီး သုံးဆယ့်လေးဦး

အက်ရာရခဲ့သည်။ ရက်အနည်ငယ် အကြာတွင် အက်ကာနှင့် ဂျလာလာဗတ်တို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်၏။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် ထိုသုံးနေရာတွင် အခိုင်အမာ ခြေကုပ် ရနေကြလေပြီ။

အခြား စစ်မျက်နှာများတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် တပ်များနှင့် အတူ ပါလာသည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဂျလာလာဗတ်တွင် ကျင်းပသည့် ဒါဘာပွဲ၌ သိမ်းပိုက်ပြီး နယ်များမှ အာဖဂန် လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ ဗြိတိသျှက အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းများနှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလိုသော ဗြိတိသျှတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ရှင်းလင်းပြသည်။

အက်ရှ်သည် ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီနှင့် တွေ့ချင်သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြချင်သည်။ ဂျလာလာဗတ်သို့ သွားတွေ့လျှင် အခက်အခဲ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း အက်ရှ် ယူဆ၏။

ယခုအချိန်တွင် ထွက်ပြေးနေသော ဂျလာလာဗတ် မြို့သူ မြို့သားများသည် အိမ်များသို့ ပြန်လာကြကာ ဗြိတိသျှတပ်များကို အဆမတန် ဈေးနှုန်းများဖြင့် ဈေးရောင်းချ နေကြသည်။ ဂျလာလာဗတ် မြို့ထဲတွင် အာဖဂန်လူမျိုးတွေ ဥဒဟို သွားလာလျက်။ နောက်ထပ် တစ်ယောက်လောက်မူ ဘာမျှ အကြောင်းမဟုတ်တော့။

မနက်ပိုင်း ထွက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း နှင်းတွေ ကျနေသဖြင့် အက်ရှ် ခရီး မထွက်နိုင်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ နှင်းစဲသွား၏။ မွန်းတည့်လောက်တွင်မူ ပိုဝင်ဒါ လူမျိုးစု တစ်သိုက်နှင့် တွေ့သဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ ဂျလာလာဗတ်သို့ ရော၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ နေမဝင်မီ တစ်နာရီလောက်တွင် မြို့ရိုးတွေ ကာထားသည့် ဂျလာလာဗတ်သို့ ရောက်၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် တွေ့ရသည်မှာ သိပ် အခက်အခဲ မရှိလှ။ စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း သက်ကြီးခေါင်းချ အချိန်လောက်တွင် မြို့ပြင်ဘက် တစ်နေရာ၌ သိုးရေ အင်္ကျီ ခေါင်းတွင် ပဝါ ပေါင်းထားသည့် လူတစ်ယောက် သူ့ကို လာတွေ့သည်။

အက်ရှ်က သူ့အမည်ကို ပြောပြီး သူ မေးသည့် မေးခွန်းအချို့ကို ဖြေလိုက်သည့် အခါတွင် ထိုလူသည် အက်ရှ်ကို ကင်းများကြားမှ ဖြတ်၍ ခေါ်လာကာ ကျဉ်းမြောင်းသော မြို့လမ်းများ တစ်လျှောက် လာခဲ့ပြီးနောက် ခပ်ငယ်ငယ် အဆောက်အအုံ တစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ တံခါးဝတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စောင်တွေ ခြုံထားသည့် လူတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် အက်ရှ်သည် မီးမှိန်မှိန် ထွန်းထားသည့် အခန်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွား၏။ အခန်းကလေးထဲတွင်မူ ပက်ရှုဝါ အရေးပိုင်ဟောင်းဖြစ်ပြီး ယခု ပက်ရှုဝါ တောင်ကြားစစ်မြေပြင် တပ်ဖွဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး တာဝန်ယူထားရသည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၊ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အစီရင်ခံစာ တစ်ထပ်ကြီးဖြင့် အလုပ်များလျက်။

အက်ရှ် ယူလာသည့် သတင်းမှာ လန့်စရာလည်း ကောင်းသည်။ စိတ်မကောင်းစရာလည်း ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် အာဖဂန်စော်ဘွား ရှားအလီကို စိတ်ဆိုးနေသည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကမူ စိတ်မကောင်းခြင်း မဖြစ်။

အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်၏ ရာဇသံကို ပြန်ကြားသည့် မိမိ ပြန်ကြားချက်သည် နောက်ကျ၍ ရောက်သွားကြောင်း၊ မိမိ တိုင်းပြည်ကို ဗြိတိသျှတို့ပ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လေပြင်းတွင် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကြသည့် သစ်သီးမှည့်လို မိမိ ခံတပ်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဗြိတိသျှတို့လက်သို့ ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားရသည့် အခါတွင် အာဖဂန် စော်ဘွား ရှားအလီသည် မကြိုတတ် မစည်တတ်တော့ဘဲ ဇာဘုရင်ထံ အကူအညီ တောင်းသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားခဲ့သည့် သားကြီး ယာကွတ်ခန့်ကိုလည်း တိုင်းပြည် အခြေအနေကြောင့် အကျယ်ချုပ်မှ လွတ်ပေးကာ နန်းမွေဆက်ခံသူနှင့် ပူးတွဲစော်ဘွားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရသည်ကို စော်ဘွား ရှားအလီ မခံနိုင်။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။ စိတ်လည်း ဆိုးသည်။

သူ ချစ်မြတ်နိုးရသော သားငယ် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီး မကြာမီ သူတို့ တိုင်းပြည်အား ဗြိတိသျှတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ယခု သူ မုန်းသည့် သားဆိုး သားမိုက် ယာကွတ်ခန့်ကို ထီးနန်း အမွေပေးလိုက်ရပြန်ပြီ။

ယခု အခိုက်အတန့်တွင် သားကြီး ယာကွတ်ခန့်ကို အာဏာ လွှဲပေးခဲ့ကာ မိမိမှာမူ စိန်ပိတာစဘတ်သို့ သွား၍ ရှား အဘုရင်ထံ အကူအညီတောင်းမည်။ ထိုမျှမက တရားမျှတမှုကို လိုလားသည့် ဥရောပ နိုင်ငံများထံ အကူအညီ တောင်းမည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ မတရားအနိုင်ကျင့်မှုကို တိုင်တန်းမည်ဟု ဆိုကာ ခရီးထွက်သွားခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အက်ရှ် ပြောပြသည့် သတင်းများကို နားထောင်ပြီးနောက် ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီသတင်းတွေကို ငါလည်း ရထားပြီးပါပြီ။ ရှေ့မှာ သူ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကိုလည်း ငါတို့သတင်း ရထားပြီးပြီ။ သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာနှင့် ပတ်သက်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရဆီကိုလည်း တရားဝင်အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ စိန်ပိတာစဘတ်မှာ ကျင်းပမယ့် နိုင်ငံတကာ ကွန်ဂရက် တစ်ခုမှာ သူပြဿနာကို တင်ပြမယ်။ ခု ငါ သိရသလောက် ဆိုရင် ရှားအလီဟာ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့လံကနေ အမည်မဖော်တဲ့ ဒေသ တစ်ခုကို ခရီး ထွက်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်’

ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီ၏ အသံက လှောင်ပြောင်သည့် အသံ။ အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ သတင်းပေးနိုင်သည် မဟုတ်။ သူတွင် သတင်းပေးသူတွေ အများကြီး ဆိုသည့်သဘောကို ပြနေသည့်ဟန်။

‘တာကစွတန် နယ်ထဲက မာဇာဒီ ရှရစ် ဆိုတဲ့ မြို့ကို ထွက်သွားတာ ခင်ဗျ၊ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ အဲဒီကို ရောက်ပြီ’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ မကြာခင်မှာ ဆိုင်ရာက ဒီသတင်းကို အတည်ပြုချက် ရောက်လာ တော့မှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရောက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး စောစောစီးစီး သိရင် ထူးများ ထူးမလားလို့ ကျွန်တော် လာပြောတာပါ’

‘ဘာထူးရမှာလဲကွ၊ ရှားအလီဟာ ရှားနှင့် ပေါင်းနေပြီဆိုတာကို တို့သိပြီးသားပဲ၊ ဒီသတင်းကို ထောက်တော့ တို့မှန်တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့’

အက်ရှ်သည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

‘ဒါပေမယ့် ရှားအလီဟာ အရေးကြီးတဲ့ နေရာမှာ မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ရှားအလီဟာ တစ်ခန်း ရပ်သွားတော့မယ်၊ ကမ္ဘာ့လံကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘တကယ်လို့သာ ကမ္ဘာ့လံမှာ သူ ဆက်နေပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ခံတိုက်ရင် သူ့နောက်ကို အာဖဂန် လူမျိုးတွေ အားလုံး စုရုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခံတိုက်ကြမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှားအလီဟာ ခံမတိုက်ဘဲ ရှောင်ပြေးသွားပြီ၊ သူ့နေရာမှာ သားကြီး ယာကွတ်ခန့်ကို ထီးနန်းလွှဲပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှားအလီဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ထားပါလေ၊ ကျွန်တော်လာတာက ဒီအကြောင်းကို ပြောဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး သတင်းကို ပြောဖို့လာတာပါ။ ရှားအလီဟာ စိန်ပိတာစဘတ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ရှားအလီဟာ ကွယ်လွန်တော့မယ်’

‘ဘာ ကွယ်လွန်တော့မယ် ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အလန်တကြား မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ သူ သေတော့မယ် ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်သေအောင် ဆိုပြီး အစာလည်း မစားတော့ဘူး၊ ဆေးလည်း မသောက်တော့ဘူးတဲ့။ သူနှင့် နီးစပ်တဲ့ လူတွေက ပြောတယ်၊ သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သားငယ် သေပြီး သူ မုန်းတဲ့သားကြီးကို ထီးနန်းလွှဲပေးခဲ့ရတဲ့ အတွက်လည်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက် နေတယ်တဲ့။ ဒီအထဲမှာ ရှုရှားတွေနှင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အကျပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အတွက်လည်း တော်တော်ကို စိတ်ညစ်နေတယ်တဲ့။’

‘လူတွေကတော့ သူ သက်ဆိုးရှည်မယ်လို့ မထင်ကြတော့ဘူး၊ တာကစွတန်မှာပဲ ခေါင်းချတော့မယ် ထင်တယ်တဲ့။ တကယ်လို့ ရှုရှားကို သွားရင်လည်း ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ရှုရှားတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ပို့ကြမှာပဲတဲ့။ ဒီအထဲမှာ ရှုရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့က တရားဝင် မဟာမိတ် နိုင်ငံတွေ ဖြစ်နေကြတော့ ရှုရှားတွေဆီကလည်း ဘာအကူအညီမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။’

‘ရှုရှားကို အကူအညီပေးဖို့ ဗိုလ်ချုပ် ကော့ဖမင်းက တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်တော့ ဗိုလ်ချုပ် ကော့ဖမင်းက ရှုရှားတွေဆီကို အကူအညီ တောင်းမယ့်အစား ဗြိတိသျှနှင့်ပဲ စေ့စပ်ပါလို့ အကြံပေးသတဲ့။’

‘အစတုန်းကတော့ ရှုရှားကို အကူအညီ တောင်းဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ကဗူးလ်က ထွက်သွားတာပဲ၊ ခုတော့ ရှုရှားဆီက အကူအညီ မရတော့ဘူး ဆိုတော့ ကဗူးလ်ကို ခွာတာ မှားပြီဆိုတာ သူ သိလောက်ရောပေါ့။ သူ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလို လုပ်လိုက်တော့ စစ်ပြီးသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ အိန္ဒိယကို ပြန်နိုင်သွားတာပေါ့’

‘ဘာဖြစ်တယ်၊ တို့တပ်တွေ အိန္ဒိယကို ပြန်ရမယ် ဟုတ်လား’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ခံချုပ်က ကြေညာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခု စစ်ဟာ အာဖဂန် ပြည်သူတွေကို တိုက်တဲ့ စစ်ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ အာဖဂန် စော်ဘွားကို တိုက်တဲ့ စစ်ပွဲသာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ခု ရှားအလီ မရှိတော့ဘူး၊ ကဗူးလ်က ထွက်သွားပြီ၊ ဗိုလ်မှူးလည်း အာဖဂန် လူမျိုးတွေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိတာပဲ။’

‘အာဖဂန် ပြည်သူတွေဟာ ရှားအလီကို ပြန်လာခွင့် ပေးကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လာခွင့်ပေးသည့်တိုင်အောင်လည်း ပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှားအလီဟာ သေတော့မယ်၊ ဒီသတင်းကို မကြာခင် ဗိုလ်မှူး ကြားရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ ရှားအလီဟာ သိပ် အရေးပါတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ သူ မရှိတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကို တိုက်နေဦးမှာလဲ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ စကား တစ်လုံးမျှ မပြောတော့။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် ပြီးနောက် အက်ရှ်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အာဖဂန် ပြည်သူတွေကို တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှန်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်နေကြဦးမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်ပြီး သူတို့ အိုးအိမ်တွေကို ဖျက်ဆီးနေကြဦးမှာလဲ၊ တကယ်လို့ သူတို့က ခုခံလာခဲ့ရင် သူတို့ကို ပစ်သတ်ရဦးမယ်၊ သူတို့ရွာတွေကို မီးရှို့ကြရဦးမယ်၊ သူတို့ လယ်ကွင်းတွေကို ဖျက်ဆီးကြရဦးမယ်။’

‘အာဖဂန် ပြည်သူတွေ ဖြစ်တဲ့ ကလေးငယ်တွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ၊ မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတတွေ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ကြရဦးမယ်၊ ဆောင်းတွင်းရောက်ရင် နေစရာ မရှိ ဖြစ်ကြရဦးမယ်။’

‘ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ခံချုပ်ဟာ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း အာဖဂန်ပြည်သူတွေကို တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဒီစစ်ပွဲကို ခုချက်ချင်း ရပ်ပစ်ရမယ် ခင်ဗျ။ အာဖဂန် စော်ဘွား မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ ဆက်တိုက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အေးစက်စက်ဖြင့်

‘ခု လက်ရှိ စော်ဘွား ယာကွတ်ခန်ဟာ သူ ခန့်ခဲ့တဲ့ စော်ဘွား ဆိုတာကို မင်းမေ့သွားပြီ ထင်တယ်။ ယာကွတ်ခန်ဟာ ရင်ခွင်ပိုက် အဖြစ် အုပ်စိုးနေတယ်ကွ၊ ဒီတော့ သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ ခုထိ အုပ်ချုပ်သူ ရှိနေသေးတယ်’

‘ဒါပေမယ့် သူက စော်ဘွားမှ မဟုတ်တာဘဲ ဗိုလ်မှူး၊ ယာကွတ်ခန်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျယ်ချုပ်ထားတုန်းက သူ့ကို လွှတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ပဲ မကြာခဏ တောင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။ ခု သူ အုပ်ချုပ်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို မထောက်ခံတောင်မှပဲ စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ မကမ်းလှမ်းသင့်ပေဘူးလား၊ သူက ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာကို စောင့်မကြည့်သင်ပေဘူးလား။’

‘ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ အန္တရာယ် မရှိနိုင်တဲ့ အပြင် အသက်ပေါင်း များစွာကိုတောင် ကယ်ပြီးသား ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်၊ တကယ်လို့ သူ ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာလောက်ကိုတောင် စောင့်မကြည့်ဘဲ ဒီစစ်ကို ဆက်တိုက်နေတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိပြီး ရန်သူ တိုးလာအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ခင်ဗျ။ ဘာလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိတ်ဆွေ တိုးအောင် မလုပ်ဘဲ ရန်သူတိုးအောင် လုပ်နေကြတာလား၊ စဉ်းစားပါဦး ဗိုလ်မှူး’

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အဖြေ မပေး။ အက်ရှ်၏ အသံမှာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာခဲ့လေပြီ။

‘ဗိုလ်မှူးနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် သူ့အကြံပေး အရာရှိတွေဟာ မိတ်ဆွေ မတိုးဘဲ ရန်သူတိုးအောင် လုပ်နေကြတာလား၊ အာဖဂန်ကို သွေးစွန်းတဲ့

တိုက်ပွဲတွေ တိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အင်ပိုင်ယာထဲကို ဆွဲသွင်းချင်နေကြတာလား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အာဖဂန်ပြည်သူတွေနှင့် အချင်းမများပါဘူးလို့ ပါးစပ်ကပြောပြီး သူတို့ကို ငရဲတွင်းထဲကို ပို့နေကြတာလား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်မှူး၊ ဖြေပါ’

‘မင်း ဘာလဲ ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း မေ့နေပြီ ထင်တယ် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် အက္ကဘာ ခင်ဗျ’ ဟု အက်ရှ် ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူ ပြင်ပြောသည်ကို အရေးမထား ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘မင်းကို အော်မပြောဖို့ ငါ သတိပေးနေတယ် ဗိုလ်လေး၊ မင်းစိတ်ကို မင်း မချုပ်တည်းနိုင်ဘူး ဆိုရင် ဒီက မြန်မြန် ပြန်ထွက်သွားတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ငါတို့ဟာ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပြည်ထဲမှာ ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလျှို့ဝှက် ပြည့်နေတဲ့ ဂျလာလာဗတ်မှာ ရောက်နေတာ၊ ငါတို့ဟာ အထက်ကပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်နေကြတာ၊ ဒီအမိန့်ကို မှားသည် မှန်သည် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မင်းမှာလည်း မရှိဘူး၊ ငါ့မှာလည်း မရှိဘူး၊ အထက်က ပေါ်လစီကို တို့ဝေဖန်ရအောင် တို့မှာ ဝေဖန်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း မရှိဘူး၊ ဝေဖန်လောက်အောင်လည်း ဉာဏ်မမီဘူး၊ ငါတို့ တာဝန်က အထက်ကပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကို မင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းဟာ ငါ့အတွက်လည်း အသုံး မဝင်တော့ဘူး၊ အစိုးရ အတွက်လည်း အသုံး မဝင်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် တို့နှင့် အဆက်ဖြတ်လိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်’

အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးကို ချလိုက်ရသည့်နယ်။ စောစောကမူ မိမိပေးသည့် သတင်းများသည် ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်

လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးခဲ့သည်။ စစ်တိုက်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် အထောက်အကူ ပြုလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုသို့မဟုတ်။

စောစောက သိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။

စစ်စစ် သူ ပို့သည့် သတင်းများသည် ဘာမျှ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သော နေရာတွင် မရှိကြ။ ကြေးစား တိုင်းရင်းသား သူလျှို့များက ပေးသည့် သတင်းများ မှန် မမှန် တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းကြည့်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကြေးစား သူလျှို့တို့၏ သတင်းများနှင့်တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းကြည့်ရန် အတွက်မူ သူ့သတင်းများသည် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထို့ထက် ဘာမျှ မပို။ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြောင်းလဲစေခြင်းငှာ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

စစ်စစ် အာဖဂန်နစ္စတန်ကို စစ်တိုက်ရေး မတိုက်ရေးမှာ မိမိ အာဖဂန်သို့ သူလျှို့အဖြစ် ထွက်မလာခင်ကတည်းကပင်လျှင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ လန်ဒန်မှ တိုက်ရိုက် အမိန့်ပေးမှသာလျှင်၊ သို့မဟုတ် စော်ဘွား ရှားအလီက လုံးဝ အညံ့ခံမှသာလျှင် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်လိမ့်မည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြား ဘာကမျှ ပြောင်းလဲစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခေါင်းရှုပ်ခဲနေမှာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လူပေါင်းများစွာရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို့ အောက်မေ့ နေတာကိုး၊ တကယ်တော့ ငါဟာ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီရဲ့ သူလျှို့တစ်ယောက်၊ သတင်းပေး တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ သတင်းပေးမှ အပိုကြေးတောင် မရဘူး၊ ဟင်း ဟင်း’

ရယ်ချင်လာသဖြင့် အက်ရှ်သည် အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်မိသည်။ သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကို ကလန်ကဆန် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ခုတလော ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေကို သွား သွား တွေးနေမိတယ်၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ စက်ရုပ်သာသာပဲ မဟုတ်လား၊ ဗိုလ်မှူးပြောတာ မှန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က ခိုင်းရာကို လုပ်ဖို့ပဲ၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးနှင့် မကိုက်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုမှ နားမလည်တဲ့ကောင်က သူများ အကြောင်းတွေကို ဘာ စုံစမ်းနိုင်မှာလဲ’

သူ့စားချက်များကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ နားလည်မည် မထင်။ သို့ရာတွင် ကာဗက်နာရီသည် အင်္ဂလန်ပြည်ပေါက် ဖြစ်သည့်တိုင် သွေးက ပြင်သစ်သွေးနှင့် အိုင်းရစ်သွေး။ သူသည်လည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ။ ရာဇဝင်ဆိုသည်မှာ အတိတ်ကာလ၏ ပုံပြင်တစ်ခုမျှသာမက ပြောင်းလဲနေသည့် ပစ္စုပ္ပန် အဖြစ်တရားဟု ယူဆသူ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟု ယူဆသူ။ သူ ပါဝင်ကပြရမည့် အခန်းသည် သေးငယ်ကောင်း သေးငယ်မည်။ သို့မဟုတ် ကြီးကျယ်ကောင်း ကြီးကျယ်မည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းသွား၏။

‘ဒါတွေ မပြောပါနှင့်တော့ကွာ၊ မင်း အကူအညီဟာ အများကြီး အသုံးကျပါတယ်၊ မင်း ပို့တဲ့ သတင်းတွေဟာ တို့အဖို့ အလွန် တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ အချည်းနှီးလို့ သဘောမထားပါနှင့်၊ မင်း လုပ်ခဲ့တာတွေ ရှေ့လျှောက် လုပ်မယ့်ဟာတွေ အတွက်လည်း ကျေးဇူးမတင်ဘူးလို့ မထင်ပါနှင့်၊ မင်း ဖြတ်သန်းရတဲ့ အန္တရာယ်တွေ ဘယ်လောက် ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပါ၊ စစ် ပြီးသွားလို့ရှိရင် မင်းရဲ့ သူရသတ္တိအတွက် ဘွဲ့ပေးဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထောက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါ’

‘နေပါစေ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း ဒီမှာနေရတာ ဒီလောက် အန္တရာယ်များပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူတို့လို နေနေကျဆိုတော့

အထူး ရုပ်ဖျက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ကျွန်တော်ဒီလောက် မစိုးရိမ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာက ကျွန်တော်တို့ဘက်က အမှားကြီးကို ကျွန်တော် မတားဆီးနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပါ။ အို ဒါတွေကို ဗိုလ်မှူး သိပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ ဒီကိစ္စကို နောက်မှ မင်းနှင့်ငါ ညှိကြတာပေါ့၊ ခု လောလောဆယ်တော့ မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သဘောထားချင်း မတူတဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သတင်းတွေကိုတော့ ဆိုင်ရာကို ငါ ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ရှားအလီဟာ မာဇာအီရှရစ်မှာ နေတယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာကိုလည်း အထက်ကို အစီရင်ခံပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်လို့ မင်းဘယ်လို ယူဆသလဲဆိုတာကိုပါ တင်ပြပေးပါ့မယ်၊ နည်းနည်းထူးချင် ထူးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စစ်တိုက်ဖို့ မတိုက်ဖို့ဆိုတာကတော့ ငါလည်း ဘာမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ သွားပေတော့၊ တကယ်လို့ မအိန်းကို ပြန်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ပြောပါ၊ ငါ့တပ်က အစောင့်တွေနှင့် မင်းကို ပြန်ထည့်လိုက်မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော့်နည်းနှင့် ကျွန်တော် ပြန်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်တော့ ပြန်မယ်ဆိုတာလည်း မပြောနိုင်သေးဘူး ခင်ဗျ၊ တပ်မှူးက ဘာပြောဦးမယ် မသိသေးဘူး’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့ကို မသင်္ကာသလို တစ်ချက် စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ မည်သို့မျှ မပြော။ ထို့နောက် စားပွဲတွင် အစီရင်ခံစာများနှင့် မလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ လူယုံတစ်ယောက်က အက်ရှ်ကို အပြင်သို့ ပို့လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို သော့ခတ်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မီးဖိုထားသည့် အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည့်အခါတွင် ညသည် အေးစိမ့်လျက် ရှိ၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အမိန့်အရ သူ့ကို မြို့ထဲသို့ ခေါ်လာပြီး ရုံးခန်းသို့ လိုက်ပို့ရသူသည် ချမ်းသဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်တံခါး အကွယ် မှောင်ရိပ်တွင်

ရပ်နေသည်။ သူ့ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပြန်သွားပြီဟု အက်ရှ် ထင်လိုက်သည်။ လေ တဟူးဟူး တိုက်နေသည့် အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်ကြည့်၏။

‘ဇာရင်ရေ၊ ဇာရင်’

ဇာရင်သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာကာ

‘ဒီမှာရှိတယ် သခင်ဆပ်၊ သခင်ဆပ်တို့ စကားပြောတာကလည်း ကြာလိုက်တာဗျာ၊ ဒီမှာ ချမ်းလို့ သေတော့မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ သခင်ဆပ်ပေးတဲ့ သတင်းကို သူတို့ သဘောကျရဲ့လား’

‘မကျဘူးကွ၊ တစ်ဝက်တစ်ပက်တော့ သူလည်း သိထားပြီးပြီ၊ နောက် သတင်းကိုလည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် သိမှာပဲ၊ ဒီနားမှာ စကားပြောရတာ မကောင်းဘူးကွာ’

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ဇာရင်က သဘောတူသည်။

ဇာရင်သည် မည်းမှောင်နေသည့် လမ်းကြားများအတိုင်း သူ့ကို ခေါ်သွား၏။ မြို့ရိုးအပြင်ဘက်ရှိ အုတ်တိုက် ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေး တစ်ခု၏ မှောင်ရိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သော့ဖွင့်သံကို ကြားရပြီးနောက် မီးမှိန်မှိန် ထွန်းထားပြီး မီးဖိုကလေး တစ်ဖို ဖိုထားသည့် အခန်းကျဉ်း တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွား၏။ အက်ရှ်က မီးဖိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ကို မီးကင်လိုက်ရင်း

‘မင်း အခန်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး ဆပ်၊ ညစောင့် တာဝန်ကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ ငှားထားတာ၊ သူက မနက်လင်းမှ ပြန်လာမှာ၊ သူ ပြန်လာသည်အထိ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရပါတယ်၊ သတင်းတွေ ဘာတွေ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ကွဲသွားကြတာ ခုနှစ်လလောက် ရှိပြီ၊ သခင်ဆပ်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး၊ မနစ်တုန်းကတော့

နယ်စပ်က ဆာကိုင်း တောင်တန်းပေါ်မှာ သခင်ဆပ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ဝိုက်ဂရမ်ဆပ် ပြောဖူးတယ်။ ကျန်တာ ဘာမှ မသိရဘူး။ အက်တော့ကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင်လည်း ပါတယ်’

ထိုစာကို အက်တော့ရှိ ဇူလီထံသို့ ဇာရင် ကိုယ်တိုင် သွားပို့ခဲ့သည်။ ဇူလီသည် ကျန်းမာစွာရှိကြောင်း၊ တစ်အိမ်လုံးက ဇူလီကို ချစ်ခင်ကြကြောင်း၊ ပထန်စကားကို သင်နေကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် ရေလည်စွာ ပြောနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇူလီနှင့်တကွ ဘီဂမ်းတို့က အက်ရှ်တစ်ယောက် ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာရှိရန်နှင့် အမြန်ဆုံးပြန်လာရန် နေ့စဉ် ဆုတောင်းကြကြောင်း၊ ဂူးလ်ဘတ်ကလည်း ထို့အတူ ဆုတောင်းကြောင်း...။

‘ကဲ သခင်ဆပ် သိချင်တာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် အကုန်ပြောပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ ချာပါတီ ရှိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသော စားပေတော့၊ သခင်ဆပ်ကို ကြည့်ရတာ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း မစားရဘူး ထင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ တော်တော် ပိန်သွားတယ်’

‘ငါးရက်အတွင်းမှာ ကဗူးလ်ဟိုဘက်ကနေပြီး မြင်းနှင့်ရော ကုလားအုတ်နှင့်ရော ခြေကျင်ရော အပြင်းလာခဲ့ရတာကိုးကွ၊ ပိန်မှာပေါ့၊ နှင်းကျရင် သွားလို့ မကောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အစား စားရင်လည်း ကုန်းနီးပေါ်မှာပဲ စား၊ အိပ်ရင်လည်း ကုန်းနီးပေါ်မှာပဲ အိပ်ပြီး နေ့ရော ညရော ခရီးပြင်းနှင်လာတာ’

လက်ဖက်ရည်ကျကျ ဖျော်ထားသည့် ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး သကြားထည့်မွှေကာ အက်ရှ် အငမ်းမရ သောက်နေသည်။

‘သခင်ဆပ် လာပို့တဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော်ကော သိခွင့် မရှိဘူးလား’

‘သိရပါတယ်၊ ငါ ပို့တဲ့ သတင်းကို သူလည်း သိပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ ရှားအလီဟာ သူပြုသနာကို ဇာဘုရင်ဆီကို တင်ပြဖို့အတွက် ကဗူးလ်က ထွက်သွားပြီကွာ၊ ဒါကိုတော့ သူ သိပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ မသိတာ ရှိတယ်၊ ရှားအလီဟာ မာဇာအီရှရစ်ကို

ရောက်နေတယ်၊ ပီတာစဘတ်ကို ရောက်ဖို့ မပြောနှင့်၊ နယ်ခြားကိုတောင် ကျော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု တော်တော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကဗူးလ်မှာ သူ့သား ယာကွတ်ခန်က စော်ဘွားအဖြစ် ဆက်ခံနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှားအလီ ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှာ အရာခံဗိုလ် လုပ်သွားတဲ့ နာရှာင်းခန်က ပင်စင် လစာ ထုတ်ရင်း ပြောသွားတာ၊ သူက ခု ကဗူးလ်မှာ နေတယ်လေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း ကဗူးလ်မှာပဲ နေတာပဲ၊ ငါက ဗာလာဟီဇာမှာ စာရေး ဝင်လုပ်နေတယ်၊ ဒီသတင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို သူက တစ်ဆင့် ငါပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တာပဲ’

‘အပါးပါး၊ လက်စသတ်တော့ သခင်ဆပ် အပို့ခိုင်းလိုက်တာကိုး၊ ဒါဖြင့်ရင် ခု သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလာသေးသလဲဗျာ’

‘တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အာဖဂန် စော်ဘွား မရှိတော့ဘူးဆိုရင် တို့စစ်ပွဲဟာ ပြီးများ ပြီးသွားမလားဆိုပြီး သတင်းကို သေသေချာချာ ပြောချင်လို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ပြီးမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးကွာ၊ သခင်ဆပ် ကိုယ်တော်မြတ်တွေက စစ်ပွဲကို ဆက်တိုက်ချင်နေတော့ ဆက်ပြီး ဖြစ်နေဦးမယ် ထင်တာပဲ၊ ငါကတော့ လွတ်လပ်သွားပြီကွာ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ငါ သတင်းပို့တာကို မလိုတော့ဘူးတဲ့’

‘ဒါ ကောင်းတာပေါ့ သခင်ဆပ်ရ’

‘မသိဘူးလေ၊ ကောင်းချင်လည်း ကောင်းမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ဇာရင်၊ ဟယ်မီလ်တန် ဆပ်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကား ပြောချင်တယ်ကွာ၊ မင်း စီစဉ်ပေးနိုင်မလား’

‘ခု သူ မရှိဘူး သခင်ဆပ်၊ မိုမန်း လူမျိုးစုတွေ သောင်းကျန်းနေကြလို့ စစ်ဆင်ရေး ထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ မသိဘူး၊ သူ ပြန်ရောက်အောင် ဒီမှာ စောင့်နေနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ထွက်သွားတာ မနေ့ကမှ ထွက်သွားတာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်ကောကွာ၊ သူတို့နှင့်အတူ စစ်ဆင်ရေး ပါသွားသလား’

‘သူကတော့ ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ ခု သူက ဗိုလ်မှူး ဖြစ်သွားပြီ သခင်ဆပ်၊ သိပ် အလုပ်များနေတယ်၊ သူ့အနားမှာလည်း လူတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်၊ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောဖို့တော့ သိပ် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စီစဉ်ကြည့်ဦးမယ်လေ’

ဝိုက်ဂရမ် ဗိုလ်မှူး ရာထူးသို့ တက်သွားသည့်သတင်းကို ကြားရသဖြင့် အက်ရှ် အံ့အားသင့်နေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် တို့တပ်တွေ အကြောင်းလည်း ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပြီလဲ၊ ကဗူးလ်မှာတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှ မကြားရဘူး၊ စော်ဘွားရဲ့ တပ်တွေက ရန်သူတွေကို ဘယ်လောက် ကျဆုံးအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးတွေကိုပဲ ကြားနေရတယ်’

ဇာရင်က သူတို့တပ်များ အခြေအနေကို ပြောပြ၏။ နယ်ခြားစောင့် တပ်များမှာ ပက်ရှဝါ တောင်ကြားစစ်မြေပြင် တပ်ဖွဲ့ထဲတွင် ပါသည့်အတွက် နာမည်ကျော် ပီဝါးကိုတယ် တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဇာရင်၏ အစ်ကို တစ်ယောက်မှာ ထိုတိုက်ပွဲတွင် နှစ်ကြိမ်စလုံး ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကာ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြောင်း၊ ဆေးရုံသို့ရောက်လာသဖြင့် သွားတွေသည့်အခါတွင် အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို သိရကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်သည် အာဖဂန် သတင်းပေးတို့၏ စကားများကို ယုံကြည်ကာ ပီဝါးကိုတယ် ခံတပ်ကို တိုက်သည်တွင် ဆုတ်လာခဲ့ရကြောင်း။

‘ရန်သူက တပ်ရင်း လေးရင်း နောက်ထပ် ဖြည့်ထားတာကိုး သခင်ဆပ်ရ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒါကို မသိဘဲ ရန်သူနည်းနည်းလေး ထင်ပြီး တက်တိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်လာခဲ့ရတာပေါ့၊ အာဖဂန်တွေဟာ သတ္တိလည်း တော်တော် ကောင်းတယ် ဆိုကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ နှစ်ရက်လောက် တိုက်ယူရသတဲ့၊ ခံတပ်ကိုတော့ ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူရော လက်နက်ရော တော်တော်လေးတော့ တန်ဖိုး ပေးလိုက်ရတာပေါ့’

ဗြိတိသျှရပ်ဂျီတို့သည် အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ဟု အက်ရှ် ထင်ခဲ့ရာ ယခု ဇာရင်၏ သတင်းစကားက ထိုအထင်ကို ထောက်ခံနေပြီ။ ထောက်ပံ့ရေးနှင့် ပို့ဆောင်ရေး လမ်းကြောင်းများ ခက်ခဲသည့်အတွက် ကဗူးလ်သို့လည်း တက်မသိမ်းနိုင်။ ဂျလာလာဗတ်တွင် ရှိသည့် တပ်များမှာလည်း အနွေးထည် လုံလောက်စွာ မရှိသဖြင့် အဖျား အနာ အပျောက်အရှ များကြသည်။

အများအားဖြင့် ရေခဲသော ရာသီဥတုကို မတွေ့ဖူးသည့် တောင်ပိုင်းသားများနှင့် ဗြိတိသျှ စစ်သားများ အများဆုံး သေကျေ ပျက်စီးကြသည်။

ဝန်တင် တိရစ္ဆာန်များ အတွက်လည်း အစားအစာ မလုံလောက်။ ကုလားအုတ်များကို လွင်ပြင် မြေပြန့်သို့ တစ်လခန့် ပြန်၍ ပို့ပြီး အစာရေစာ ဝလင်စွာ မကျွေးလျှင် သေကုန်ကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်တင်တိရစ္ဆာန် ထောင်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးကြသည့် အတွက် နွေရာသီဆိုလျှင် နောက်ထပ် ဝန်တင် တိရစ္ဆာန်များ ပို့ပေးဖို့ လိုကြောင်း၊ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဝန်တင်တိရစ္ဆာန် အသေကောင်ပုပ်များ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည့်အတွက် တပ်သားများ ရောဂါ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စစ်ထောက်ချုပ်က ညည်းသည်။

ကူရန်၊ ကန္ဒဟာ စသည့် စစ်မျက်နှာများတွင်လည်း ဗြိတိသျှရပ်ဂျီ၏ အခြေအနေသည် မကောင်းလှ။ ဗိုလ်ချုပ် စတီးဝင်၏ တပ်များသည် ကီလတ်အီဂီဇကို သိမ်းပိုက် ထားနိုင်သည့်တိုင် ရိက္ခာ မလုံလောက်သဖြင့် ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။

ဝီရတ် စစ်ကြောင်းကို တိုက်သည့် တပ်မှာလည်း ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကွက်တာ၊ ဒါဒါနှင့် ဂျက်ကိုဘာဗတ်တို့မှ ရောက်လာသည့် တပ်သားသစ်များ၏ အဆိုအရ ထိုဒေသများတွင်လည်း အခြေအနေမကောင်းကြောင်း၊ တောင်ကြားများနှင့် သဲကန္တာရများထဲတွင် ဝန်တင်လား အသေကောင်များ၊ မသယ်နိုင်၍ ပစ်ထားခဲ့ရသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် စုပုံလျက် ရှိကြောင်း...။

‘အစွဲအလမ်း ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်ဟာ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ သခင်ဆပ်ရေ၊ ခုဟာက အာဖဂန်နစ္စတန်မှာတင် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်ချပ်တို့ အုဒတို့မှာလည်း ဆောင်းတွင်းမှာ မိုးတွေရွာလို့ ရေတွေကြီးပြီး ကောက်ပဲသီးနှံတွေ တော်တော် ပျက်စီးတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ ငတ်လို့ လူတွေ သေလိုက်တာ သောက်သောက်လဲပဲ၊ သခင်ဆပ် ကြားပြီးရောပေါ့’

အက်ရှ်က ခေါင်းယမ်းပြ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်တွင်မူ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်သူများက သူတို့တွေ စစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိကြကြောင်း၊ ဗြိတိသျှတို့၏ အကျအဆုံးကို ဖော်ပြကာ မိမိတို့၏ ‘ခြင်္သေ့စား တပ်သားများ’ ၏ အောင်ပွဲများကို ချီးကျူးသည့် ကြေညာချက် တစ်စောင်ကို ရှားအလီက ထုတ်ပြန်လိုက်ကြောင်း၊ အာဖဂန် လူမျိုးတိုင်းက မိမိတို့ တပ်များ ကဗူးလ်သို့ အရောက် ချီတက်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိကြကြောင်းဖြင့် အက်ရှ်က ပြောပြသည်။

‘အလီမက်စဂျစ်နှင့် ပီဝါးကိုတယ် ခံတပ်တွေကျသွားတာကိုတော့ သူတို့ သိမှာပေါ့ သခင်ဆပ်ရဲ့’

‘သိတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အာဖဂန်တွေက အဲဒီ တိုက်ပွဲတွေမှာလည်း ကိုယ်တို့တပ်တွေ ဘယ်လောက် အကျအဆုံး များသလဲ ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ပြောပြကြတာကိုး၊ ဒီတော့ ကြားရတဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့ ရှုံးနေတာဟာ ယာယီပဲ၊ တစ်နေ့မှာ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်တုန်းက တိုက်ခဲ့တဲ့ ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲမှာလိုပဲ ဆုတ်ပြေးရဦးမယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်လေ၊ သူတို့ဟာ အဲဒီ

စစ်ပွဲအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ဇာရင်၊ ခုထိ တဖွဖွ ပြောနေကြတုန်းပဲ၊ ကိုယ်တို့ကို အာဖဂန်က တောင်ကြားတွေထဲ များခေါ်ပြီး သူတို့ ချေမှုန်းပစ်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ အလွယ်တကူ ချေမှုန်း ပစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်’

ဇာရင်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း

‘ဒါတော့ ထင်ပေစေပေါ့ သခင်ဆပ်ရ၊ နောက်တော့ အကြောင်း သိလာမှာပေါ့’

အက်ရှ်ကမူ ဘာမျှ မပြော။ သည်နေ့ည ဇာရင်၏ စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် အက်ရှ်သည် ဗြိတိသျှတို့၏ အောင်ပွဲကို သံသယ ရှိလာခဲ့သည်။

ကျူးကျော်ရေး စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်သည် ပို့ဆောင်ရေး၊ ဆက်သွယ်ရေး နည်းလမ်းများ မရှိဘဲ မည်သို့ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်နိုင်မည်နည်း။ ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေး၊ လက်နက်ဖြည့်တင်းရေး မရှိဘဲ မည်သို့လျှင် ခံတပ် တစ်ခုကို ကြာရှည် သိမ်းပိုက် ထားနိုင်မည်နည်း။

ဝန်တင် လှည်းများကို ဆွဲရန် ကျွဲနွား အဘယ်မှာနည်း။ စားနပ်ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ရွက်ဖျင်တဲများနှင့် ဆေးပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ရန် ဝန်တင် တိရစ္ဆာန် အဘယ်မှာနည်း။ ထိုတိရစ္ဆာန်များကို ကျွေးရန် အစားအစာ အဘယ်မှာနည်း။ နွေးထွေးသည့် အဝတ်အထည် မရှိ၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းခြင်း မရှိ၊ အစားအစာ ဝလင်စွာ စားသောက်ရခြင်း မရှိသည့် တပ်သားသည် အဘယ်မှာလျှင် တိုက်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်မည်နည်း။

အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်သည် ရှားအလီထွက်ပြေးသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ စစ်ပွဲကို ရပ်တန့်သင့်သည်ဟု အက်ရှ် ထင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် အာဖဂန် ပြည်သူများကို တိုက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အာဖဂန်ဇော်ဘွားကို တိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟူသော စကားသည် မှန်သော သစ္စာစကား ဖြစ်ကြောင်းကို အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် သက်သေပြရာ ရောက်မည်။

ယခုကဲ့သို့ အလီမက်စဂျစ်နှင့် ဝီဝါးကိုတယ်ခံတပ်များနှင့်တကွ မြို့အချို့ကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်စဉ် စစ်ပြေငြိမ်းရေး စကားကို ပြောခဲ့လျှင် ဖော်သွား ရှားအလီ သေသည့်နောက် သူသား ယာကွတ်ခန်နှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျေအလည် ညှိနှိုင်း၍ ရစရာ အကြောင်း ရှိသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှရပ်ဂျ်နှင့် အာဖရိန်နစ္စတန်တို့သည် တရားမျှတ၍ အခွန်ရှည်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရနိုင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် စစ်ပွဲကို ဆက်တိုက်နေသည် ဆိုလျှင်မူကား အခြေမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ကာ အရှုံးကြီး ရှုံးတော့မည် ဆိုသည့် အခြေပင်ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်၏ အတွေးများကို ရိပ်မိဟန် တူသည့် ဇာရင်က အဘိဓမ္မာ ဆန်ဆန်ဖြင့်

‘ဖြစ်မှာကို မဖြစ်နှင့်လို့ ပြောလို့ မရဘူးလေ သခင်ဆပ်၊ ဖြစ်မှာဟာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ကဲ သခင်ဆပ် ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

အက်ရှ်က ပြောပြနေစဉ် ဇာရင်က လက်ဖက်ရည် ကျို၏။ သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့် အက်ရှ်၏ စကားကို နားထောင်နေသည်။ အက်ရှ်၏ စကားဆုံးသည့်အခါတွင်မူ ဇာရင်က

‘ခု သခင်ဆပ်မှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ပေးတဲ့ တာဝန် မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီက တပ်တွေနှင့် နေရစ်ခဲ့မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် အက်တော့ကို ပြန်မှာလား၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ သခင်ဆပ် ခွင့် ထပ်ရဦးမှာပါ’

‘တပ်မှူး ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်လေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်သာ တပ်မှူးနှင့် တွေ့ရအောင် ငါ့ကို စီစဉ်ပေးပါကွာ၊ တပ်ထဲမှာတော့ တွေ့လို့ မကောင်းဘူး၊ မြစ်ဘေး တစ်နေရာမှာ တွေ့ရရင် ကောင်းမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ငါ လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာကော အိပ်လို့ ရပါ့မလား’

‘ရပါတယ်၊ ညစောင့်က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောထားလိုက်မယ်၊ တပ်မှူးဆပ်နှင့် တွေ့ဖို့ကတော့ ကျွန်တော် ခု သွား စီစဉ်ကြည့်မယ်လေ’

ဇာရင်သည် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်း၍ ထွက်သွား၏။ အက်ရှ်သည် အိပ်ရန်ပြင်သည်။ မီးဖိုမှ အပူငွေ့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတာဝန်တွေ ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွား၏။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အက်တော့သို့ ပြန်ရတော့မည်။ ဇူလီနှင့် တွေ့ရတော့မည်။ မဒန်းသို့ မပြန်ခင် ခွင့်ရက် အပြည့်ဖြင့် ဇိမ်ကျကျ နေရတော့မည်။

ယနေ့ညတွင် ဝိုက်ဂရမ်ကို တွေ့ချိန်ရတော့မည် မထင်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မနက်ဖြန် မနက်စောစောတွင်မူ တွေ့ချိန်ရလိမ့်မည်ဟု အက်ရှ်ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မတွေ့ဖြစ်သည့် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ပက်ရှဝါ တောင်ကြား စစ်မြေပြင်တပ်ဖွဲ့တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းသည် ညနေပိုင်းတွင် စစ်ကွန်ဖရင့် တစ်ခုရှိရာ ထိုကွန်ဖရင့် မတိုင်မီတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အရေးတကြီး တိုင်ပင် ဆွေးနွေးစရာ ရှိသည့်အတွက် သူနှင့်အတူ နံနက် လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ဖိတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်တွေ့ကြသည့်အခါ၌ ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းမှာ တစ်ခါက နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ဝင်စားမည် ထင်သဖြင့် အက်ရှ်အကြောင်းနှင့် တကွ အာဖရိန်နစ္စတန် ပြည်ထဲတွင် အက်ရှ် ထောက်လှမ်း သတင်းယူခဲ့ပုံတို့ကို အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းမှာ စိတ်ဝင်စားရုံမျှမက အက်ရှ်အကြောင်းကို မေးခွန်းတွေ တသီကြီး မေး၏။ ထိုမျှမက အက်ရှ် တစ်ယောက် မဒန်းသို့ ရောက်လာပုံ၊ ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကင်းဗဲနှင့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်တို့မှာ အရာရှိ

ပေါက်စကလေးများသာ ရှိကြသေးပုံ စသည့် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။

ခဏကြာလျှင် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းသည် ငြိမ်သက်သွား၏။ ဤတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကလည်း ပြန်ချိန်တန်ပြီဟု ယူဆကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီး။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း မရှိသည့် နောက်တွင် နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးအဖြစ် ယာယီ တာဝန်ယူနေရသည့် ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲထံ အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးအကြောင်း စာရေးရဦးမည်။

မိမိသည် အက်ရှ်အား ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များမှ ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်အား တပ်ရင်း တာဝန်များကို ပြန်လည် ထမ်းဆောင်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးလျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းထံမှ စာတစ်စောင် ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စာမှာ တပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံး လာရောက်ရန် အကြောင်းကြားသည့်စာ ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် တပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်သို့ မြင်းစီး၍ လာခဲ့သည်။ ရောက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ် အကြောင်းကို မေးမြန်းနေသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲ လန့်သွား၏။

‘ဒီကောင် ဂျလာလာဗတ်မှာ ရောက်နေတယ်လို့ ငါ ကြားတယ်၊ ကာဗက်နာရီက ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ မိခင်တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက်တော့မယ်၊ ဒီကောင်တော့ စိတ်များ ညစ်သွားမလား မသိဘူး၊ ငါ့မှာ စိတ်ကူး တစ်ခု ရှိလို့ကွ’

ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်း၏ စိတ်ကူးမှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့်တခြားစီ။ ထိုအကြံကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ကြားလျှင် နည်းနည်းမျှ ကျေနပ်မည် မထင်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းသည် အက်ရှ် ပေးပို့သည့် သတင်းများ ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆသည်။ မိမိသည် နိုင်ငံရေး ရှုထောင့်မှ မကြည့်ဘဲ စစ်ရေး ရှုထောင့်မှ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ရေးရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် အက်ရှ်လို လူမျိုးသည် များစွာ အသုံးဝင်သည်ဟု ယူဆကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်းက ပြောပြသည်။

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကတော့ ဒီကောင်ဟာ အာဖဂန် လိုလားသူလို့ ထင်တဲ့အတွက် သူ ပေးတဲ့ သတင်းတွေဟာလည်း အာဖဂန်ဘက်ကို ပင်းနေတယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ငါကတော့ ဒီလို မထင်ဘူးကွ၊ ခု ငါတို့ ပက်ရှုပါ တောင်ကြား စစ်မြေပြင် တပ်ဖွဲ့က လိုချင်နေတဲ့ သတင်းဟာ နိုင်ငံရေး သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သတင်းမျိုး။’

‘ဒီတော့ မင်းကို ငါ သေသေချာချာ မေးချင်တယ်၊ အက်ရှ်ဟာ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်လား၊ သစ္စာဖောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ သူ့ဆီက သတင်းတွေကို လိုချင်တယ်၊ တို့အဖို့က သတင်းကို စောစောစီးစီးရဖို့နှင့် တိတိကျကျ ရဖို့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ တို့ကို ခံတိုက်နေတဲ့ လူမျိုးစု လက်နက်ကိုင်တပ်တွေ ဘယ်နားမှာ ရှိနေသလဲ၊ အင်အား ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုတာတွေကို သေသေချာချာ သိချင်တယ်၊ ဒီလို တိုင်းပြည်မျိုးမှာ ဒီလို သတင်းမျိုးကို ရတာဟာ နောက်ထပ် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် အားဖြည့်ပေးတာနှင့် အတူတူပဲ၊ ဒီတော့ အက်ရှ်ကို ငါ တွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ နိုင်ငံရေး ဆရာကြီးတွေအတွက် မဟုတ်ဘဲ တို့ စစ်ဖက်အတွက် ဆက်ပြီး ထောက်လှမ်း ပေးနိုင်မလား ဆိုတာ ငါ မေးချင်တယ်’

ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲက သူ မေးကြည့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

‘ငါအမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကွာ၊ တကယ်လည်း ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဂျန်ကင်း မရှိတုန်းမှာ မင်းဟာ နယ်ခြားစောင့်တပ်ရဲ့တပ်မှူး၊ ငါဟာ မင်းရဲ့တပ်မှူးချုပ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို ခေါ်ကွာ၊ ဒါ စစ်တိုက်နေတာ၊ စစ်တိုက်သလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ’

အက်ရှ်သည် အမိန့်ကို မတုန်မလှုပ် နားထောင်၏။ မိမိအတွက်မူ ကြီးမားသော နှစ်နာမှု။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ မိမိသည် လက်ရှိ အမှုထမ်းနေသော အရာရှိ တစ်ယောက် မဟုတ်လော။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ပါရစေဟု မိမိကိုယ်တိုင် ဆန္ဒ ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

အက်ရှ်သည် မိမိထံသို့ ထိုအမိန့်ကို ယူဆောင်လာသည့် ပိုက်ဂရမ်၏ စကားများကို မတုန်မလှုပ် နားထောင်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆမ် ဗရောင်း လိုချင်သည့် သတင်းမျိုး၊ ထိုသတင်းကို ပို့ရမည့် နည်းလမ်းများနှင့် အခြားအကြောင်းများကို မြစ်ဘေးတွင် မြင်းလျှောက်စီးရင်း ပြောသွားသည်။

‘မင်းကို ထပ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောကြည့်ဖို့ ဗိုလ်မှူး ကင်းဗဲကို ပြောကြည့်ပါသေးတယ်၊ ပြောလို့လည်း အချိန်ကုန်ရုံ ရှိမှာပဲ၊ ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါလည်း ဟုတ်မှာပဲ၊ ပြီးတော့ မင်း ကဗူးလ်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရမယ်၊ အဲဒီမှာ အခြေစိုက်ပြီး သတင်းပို့ရမယ်၊ ဒီအတွင်းမှာ အာဖဂန်တွေက စစ်ပြေငြိမ်းရေး မလုပ်ရင်တော့ တို့လည်း ကဗူးလ်ကို သိမ်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

အက်ရှ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုနေ့ည၌ ယမန်နေ့ညက သူ့ကို လာကြိုသည့် နေရာသို့ ဇာရင်က လိုက်ပို့ပေး၏။ ဇာရင်သည် တောင်ပေါ်သား တစ်ယောက်လို သွက်လက် လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အက်ရှ်ကို ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဝေါ်လီနှင့် မြင်းတပ်များသည် စစ်ဆင်ရေး ထွက်နေရာမှ ဂျလာလာဗတ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အက်ရှ်မှာ ဂန်ဒမတ် တစ်ဖက်ရှိ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ကွာသည့် တောင်ရိုးများ ကြားသို့ ရောက်နေလေပြီ။

အက်ရှ် ပြန်လာမည့် အချိန်မှာ ဇန်နဝါရီလ ဖြစ်၏။ တောင်ကြားများထဲတွင် နှင်းတွေ ဖုံးစုပ်ပြီ။ သို့ရာတွင် နှင်းမုန်တိုင်းတွေ မကျသေး။ ထိုလကုန်လောက်တွင် ဂျလာလာဗတ်တွင် ရှိစဉ် ဇာရင်မှ တစ်ဆင့် အက်ရှ်ပေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင်သည် အက်တော့ရှိ ဗာတမာ ဘီဂမ်းအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက် သုံးရက်အကြာတွင်မူ ဇူလီသည် ကဗူးလ်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကာလကြီးက ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ကာလကြီး။ ကဗူးလ်သို့ လိုက်မည်ဆိုသည့် အခါတွင် ဘီဂမ်းကြီးနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။ ရာသီက မကောင်း။ အချိန်က စစ်ဖြစ်နေသည့် အချိန်။ သည်လို ရာသီ၊ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကဗူးလ်သို့ သွားမည်ဆိုသည်မှာ တွေးပင် တွေးရဲစရာ မရှိ။ လူဆိုး ခါးပြတွေ၊ သောင်းကျန်းသူတွေ ဒုနှင့်ဒေး ဖြစ်နေသည့် ကန္တာရ ခရီးကြမ်းကြီးကို နနနယ်နယ် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဆိုခြင်းမှာ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုဖို့ မကောင်း။

‘ဇူလီ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇူလီကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဂူးလ်ဘတ်လည်း လိုက်လာမှာပေါ့’ ဟု ဇူလီက ပြောသည်။

ဂူးလ်ဘတ်ကမူ သည်မျှ မှိုက်ရှူးရဲဆန်သော အလုပ်တွင် သူ မပါလို။ သူ သဘောတူလျှင် သူ့ကို အက်ရှ် သခင်ဆပ်က ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ သူ မလိုက်လိုလျှင် သူတစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဟု ဇူလီက အတင်း အကျပ်ကိုင်၏။

ဇူလီသည် တဖွဖွ ပူဆာကာ အော်ဟစ် ငိုယိုနေလျှင် ကိစ္စမရှိ။ သည်လိုဆိုလျှင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ယခုမူ ဇူလီကို ကြည့်ရသည်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

အော်လည်း မအော်၊ ငိုလည်း မငို။ သူ့နေရာသည် သူ့ယောက်ျား ဘေးတွင် ရှိကြောင်း၊
ခြောက်လလောက် ခွဲနေကြဖို့ သဘောတူခဲ့သည့်တိုင် နောက်ထပ် ခြောက်လ၊
နောက်တစ်နှစ်လောက် ခွဲခွာနေဖို့မူ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ထို့ပြင် ယခုအချိန်တွင် မိမိသည် ပထန် စကားကို ရေလည်စွာ ပြောနိုင်ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေနှင့် နေနိုင်လျှင် အက်ရှ်အတွက်
မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်သည့်အပြင် အကူအညီပင် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
အိန္ဒိယပြည်တွင် နေလျှင်လည်း မိမိအဖို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် တွေ့ရမည့်
အန္တရာယ်တို့သည် အိန္ဒိယတွင် နေရသည့် အန္တရာယ်ထက် ဘာမျှ ပို၍ မကြီးကြောင်း...။

အိန္ဒိယပြည်တွင် ဆိုလျှင် ဘိသောမှ လူများသည် မိမိကို ခြေရာခံကာ လုပ်ကြံမည့်
အန္တရာယ် ရှိနေသေးကြောင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန် ဆိုလျှင် ဘိသောမှ လူများသည်
သူ့နောက်သို့ လိုက်၍ အန္တရာယ် ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်
ကဗူးလ်တွင်ရှိ အဝါရှား၊ ဗဟာဒူးခန်တို့၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင်
မီးတစ်ပြောင်ဖြင့် ထားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိ သွားရမည့် နေရာကို
သိကြောင်း၊ မိမိကို မည်သူမျှ တား၍ ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ဖူလီက ပြောသည်။

သူတို့ကလည်း တားကြပါ၏။ သို့ရာတွင် တား၍ မရတော့။ ဘီဂမ်းကြီးမှာ မျက်ရည်
အရွှေ့သားဖြင့် ဖူလီကိုအခန်းထဲ လှောင်၍ သော့ခတ် ပိတ်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်း
ထွက်ပြေးမည် စိုးသဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်ကို ခြံထဲတွင် အစောင့်ခိုင်းထား၏။ (ပြတင်းပေါက်မှ
ခုန်ဆင်းနိုင်သည့်တိုင် ခြံဝင်းကို တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးများ ကာထားသည့် အတွက် ဖူလီ
ထွက်မပြေးနိုင်ပါ။)

ထိုအခါ ဖူလီက အစာ မစား၊ ရေမသောက်ဘဲ ပြန်၍ ဆန္ဒပြသည်။ သို့ဖြင့်
နှစ်ရက်ခန့်ကြာ၍ တားမရတော့ပြီဟု သဘော ပေါက်လာသည့် အခါတွင်မှ ဘီဂမ်းကြီး
လက်လျှော့လိုက်သည်။

‘ဖူလီကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘီဂမ်းကြီး၊ ဘီဂမ်းကြီးဟာ ဖူလီ အပေါ်မှာ ကြင်နာခဲ့ပါတယ်၊
ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ခုလို လုပ်တာဟာလည်း ဖူလီအတွက် စိုးရိမ်လို့ ဆိုတာ ဖူလီ
သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဘီဂမ်း၊ သွားမှဖြစ်မယ်၊ သူ့အတွက် စိုးရိမ်တာနှင့်ပဲ
ဖူလီ သေမှာ၊ သူ့မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရတာ၊
သူ့ဘေးမှာ ကူဖော်လောင်ဘက်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖူလီ မလိုက်ရင်
သူလည်း သေမှာ၊ အသေဆိုးနှင့် သေရမှာ၊ ဖူလီမှာလည်း သူ သေလို့ သေမှန်း မသိရ၊
မဖြစ်ဘူး ဘီဂမ်း၊ ဖူလီ လိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ ရန်သူတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားလို့
အကျဉ်းကျနေရင်၊ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် နေရရင်...’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါတူမကို ဘီဂမ်းကြီးကလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ တကယ့်
မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အသည်းနှလုံးနှင့်
ပုံချစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါကို ယောက်ျားတွေ နားမလည်ပေမဲ့ ဘီဂမ်း
နားလည်ပါတယ်၊ သူတို့မှာ အချစ် မရှိရင် အချစ်သစ်တွေ ရှာလို့ရတယ်၊ တိုက်ပွဲတွေ
အန္တရာယ်တွေထဲမှာ ပျော်ပြီး စိတ်ကို ဖြေဖျောက်လို့ရတယ်၊ တို့ မိန်းမသားတွေမှာသာ
အချစ်သစ်ကိုလည်း ရှာဖို့ မရ၊ ပျော်စရာလည်း မရှိ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါတူမကို ဘီဂမ်း
ကူညီမယ်’

ဘီဂမ်းကြီး၏ ထောက်ခံမှု မရှိတော့သည့် အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်လည်း
လက်လျှော့လိုက်ရလေပြီ။ ထို့ပြင် ဖူလီ တစ်ယောက်တည်း သွားမည် ဆိုသည်ကိုလည်း
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ စိတ်မချနိုင်။ အမှန်ဆိုလျှင် အက်ရှ်၏ သဘောထားကို
စောင့်သင့်သေးသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ထံ စာရေးဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ အက်ရှ်ထံမှ စာကို
အာဖဂန်နယ်ထဲမှ ခိုးထုတ်လာခဲ့နိုင်ခြင်းမှာ ဇာရင်လို လူမျိုးရှိနေ၍ ခိုးထုတ်လာနိုင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်ရသည်မှာ သားရဲတွင်းသို့
ဝင်ရသည်နှင့် အတူတူ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဇူလီနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့သည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ စားစရာအနည်းငယ်၊ ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်နှင့် ဇူလီတွင် ခန်းဝင်ပစ္စည်း အဖြစ်ပါလာသည့် လက်ဝတ်ရတနာတို့မှ အပ အခြား မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ယူဆောင်ခဲ့ခြင်း မရှိ။

ဘီဂမ်းကြီးသည် ဇူလီအတွက် အာဖဂန်အဝတ်အစား၊ သိုးရေ အကျီနှင့် ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို ရှာပေးလိုက်၏။ လူမြင်လျှင် အထင်ကြီးမည် စိုးသည့်အတွက် မြင်းပိန်ကလေး နှစ်ကောင်ကိုလည်း ရှာပေးလိုက်သည်။ သွားကာနီးသည့် အခါတွင် ဘီဂမ်းကြီးသည် နောက်ဖေး မလွယ် တံခါးကလေး အထိ လိုက်ပို့၏။

အမှောင်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ပျံ့ရွယ်စဉ်က ဘဝကို ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ့ကို သည်အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်လာခဲ့သည့် သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်ကို အောက်မေ့၏။ ဟုတ်သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်။

‘ငါ ဆိုရင်လည်း လိုက်မိမှာပဲ၊ ဘုရားမလို့ ငါ့တူမလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချောချောမောမော ရောက်ပြီး သူ့ချစ်သူနှင့် တွေ့ပါစေတော်၊ ရာသီဥတုက ဆိုးပါတိသန့်နှင့်နော်၊ ခရီးကြီးက ကြမ်းလိုက်ပါတိ’

ခရီးက ဘီဂမ်းကြီး ထင်သည်ထက်ပင် ကြမ်းသေးသည်။ လမ်းတွင် သူတို့ စီးလာခဲ့သည့် မြင်းတစ်ကောင် ချောက်ကမ်းပါးမှ ခြေချော်ကာ အောက် ပေ သုံးရာလောက် နက်သည့် ချောက်ကြီးထဲသို့ ကျသွားခဲ့သည်။ နှင်းမုန်တိုင်း မိသဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာ ထည့်သည့် ကုန်းနှီးအိတ်တွေ ချောက်ထဲသို့ ကျသွားသောကြောင့် ချောက်ထဲသို့ ဆင်းယူရာတွင် ဂူးလ်ဘတ်မှာ ကံကောင်း၍ ကုတ်မကျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတွင် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျသဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ နားနေရသည်။

သို့ဖြင့် လမ်းတွင် ဆယ့်ငါးရက်ကျော်မျှ ခရီးကြမ်းကြီးကို ဖြတ်သန်း လာခဲ့ပြီးနောက်တွင် ကဗူးလ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ကြ၏။ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်အနီးရှိ လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲမှ အိမ်တစ်အိမ်၏ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည့်အခါတွင် အက်ရှ်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

အခန်း ၅၄

၁၈၇၉ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အာဖဂန်တာကစ္စတန်၊ မာဏအီရစ် အရပ်တွင် ဖော်ဘွား ရှားအလီ ကွယ်လွန်သည်။

သားကြီး ယာကွတ်ခန်သည် အာဖဂန် ဖော်ဘွားအရိုက်အရာကို ခံယူ၏။ သို့ရာတွင် ဖော်ဘွားသစ်သည် ဗြိတိသျှတို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကမ်းလှမ်းခြင်း မပြုဘဲ အာဖဂန် စစ်တပ်ကို အားဖြည့်၍ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသည်။

အာဖဂန်များသည် အလီမက်စဂျစ်နှင့် ပီဝါးကိုတယ် ခံတပ်များကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် အားစုနေကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် အာဖဂန်စစ်တပ်၏ အင်အားမှာ မြင်းတပ်သား ခုနစ်ထောင်နှင့် ခြေလျင်တပ်သား တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ရှိပြီး အမြောက်ကြီး အလက်ခြောက်ဆယ် ရှိကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အထောက်အကူများက သတင်းပို့ကြသည်။

အထောက်အကူများမှာ အာဖဂန်တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်သည့်အတွက် ချဲ့ကား၍ သတင်းပို့သည်ဟု ဗြိတိသျှစစ်ဗဟို အာဏာပိုင်များက သံသယ ဖြစ်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် ဝိုက်ဂရမ်ကမူ ထိုသတင်း မှန်ကြောင်းကို အက္ခရာ ဟု လက်မှတ် ထိုးထားသည့် လူတစ်ယောက်ထံမှ အခိုင်အလုံ သိရပြီး ဖြစ်၏။

ထိုမျှမက မိမိတို့အပေါ်တွင် မိတ်ဆွေဟု သဘောထားခဲ့သည့် လူမျိုးစု အချို့မှာလည်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ရှားအလီ မရှိတော့သည့်နောက်တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် အဘယ်ကြောင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် စစ်တပ်ကြီး စခန်းချကာ ခံတပ်များ၊ စစ်စခန်းများ တည်ဆောက်နေသည်တို့ကို အာဖဂန် လူမျိုးများအားလုံးက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်တို့သည် စစ်ပွဲအစတွင်

ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ကတိကို ချိုးဖောက်ရန် ကြံရွယ်နေကြသည်ဟု အထင် ရှိနေကြကြောင်း...။

‘အာဖဂန် ပြည်ထဲကို မြေတိုင်းအဖွဲ့တွေ လွှတ်ပြီး မြေပုံဆွဲခိုင်းနေတာကို ရပ်တန့်က ရပ်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို ဗိုလ်မှူး အကြံပေးစေချင်တယ်။ ဒါတွေကို မြင်နေရတော့ အင်္ဂလိပ်ဟာ သူတို့တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးကို သိမ်းဖို့ လုပ်နေတာပဲလို့ ထင်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ရန်လိုလာကြတယ်။ ပထန်လူမျိုးအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးလည်း သိသားပဲ၊ မြေတိုင်းတဲ့လူ လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် ပါလာတယ်လို့ သူတို့ စိတ်ထဲမှာစွဲနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မြေတိုင်းအဖွဲ့တွေ မလွှတ်ဖို့ ဆိုင်ရာတို့ကို ဗိုလ်မှူး အကြံ ပေးကြည့်ပါ’

ဝိုက်ဂရမ်ကလည်း သက်ဆိုင်ရာများသို့ ပြောကြည့်၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။

မြေတိုင်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် မစ္စတာ စကော့နှင့် အဖွဲ့သည် တောင်ရိုးများပေါ်တွင် မြေတိုင်း၍ မြေပုံဆွဲလျက်ရှိစဉ် လူမျိုးစုများက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ အဖွဲ့သား လေးဦးကျဆုံးပြီး နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ နောက်သုံးရက် အကြာတွင် ဝေါလီနှင့် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်မှ တပ်သားများသည် အလားတူ မြေတိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို လိုက်ပို့ရာတွင် ရန်သူတို့၏ ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရပြန်သည်။ တစ်နေရာတွင် မြေတိုင်းအဖွဲ့နှင့် ပန်ချာပီ တပ်စုကို ရွာသားများက တိုက်ခိုက်သဖြင့် တပ်စုမှူး အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြပြန်တယ်။

‘ဗိုလ်မှူး ဘာကလေကို သနားပါတယ်ကွာ၊ လူက လူကောင်းကြီး’ ဟု ဝိုက်ဂရမ်က ပြောသည်။

‘ကောင်းတာတော့ မပြောနှင့်၊ လူတွေ အလဟဿသေနေရတာ ကျွန်တော် နှမြောလှတယ် ဗိုလ်မှူးရာ၊ စစ်ပွဲမှာ သူသေ ကိုယ်သေ တိုက်ရတယ်ဆိုရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတော့ စစ်မတိုက်ဘဲ မြေတိုင်းသွားရာမှာ သေရတယ်ဆိုတော့

နာလှတယ်၊ နဂိုကမှ အဲဒီနေရာတွေက ကျွန်တော်တို့လူတွေ၊ ကွန်ပါတွေ၊ ပုံဆွဲ ကိရိယာတွေ၊ ပုံဆွဲတဲ့ သီယိုဒိုလိုက် ခဲချောင်းတွေနှင့်သွားရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ပြီး ရန်လုပ်တော့တာပေါ့၊ အက်ရှ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ မြေပုံဆွဲအဖွဲ့တွေ လွှတ်တာကို ရပ်ဖို့ကောင်းပါပြီ၊ သူ့ဆီကကော ဗိုလ်မှူး ဘာ အဆက်အသွယ် ရသေးသလဲ’

ဝေါ်လီက မေး၏။

‘နောက်တပ် ဘာမှ မရတော့ဘူးလေ၊ သူ့အဖို့လည်း စာတို့ ဘာတို့ ပေးရတာ ခက်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ စာပို့ လွှတ်ရတာလည်း စိတ်ချရတဲ့သူ ရှိမှကိုးကွ၊ မတော်လို့ အာဖဂန်တွေဆီ သတင်းပေါက်သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ဒီတော့ အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ လူကြီး ရှိမှ ပို့လို့ ဖြစ်မှာ၊ ပြီးတော့ စာပေးခဲ့ပြီလို့ ပြောရင်လည်း သူ ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့၊ ပေး မပေးကို ဘယ်နှယ့်လုပ် သိမလဲ၊ နောင်ကျမှ သိရမယ့် ကိစ္စ’

‘ကျွန်တော် သူနှင့် သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ ဗိုလ်မှူးရာ၊ သူနှင့်မတွေ့တာ ကြာလှပြီ၊ ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုများ နေမလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရမလဲဆိုတာ မသိ ဘာမသိနှင့်၊ ကျွန်တော်လိုဆိုရင်တော့ ဒီလိုနေရရင် သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါဟာ ဒီလောက် စစ်တိုက်ချင်လောက်အောင် လက်ယားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လို အဲဒီမှာ အကြာကြီး သွားနေရမယ့် အတူတူတော့ စစ်ပွဲ ဆယ်ပွဲလောက်ကို တိုက်လိုက်ချင်တယ်၊ စစ်ပွဲမှာ တိုက်ရတာနှင့် ရန်သူနယ်မြေမှာ သွားပြီး ထောက်လှမ်းရတာ မတူဘူးနော်၊ ရန်သူနယ်မြေထဲမှာ သွားပြီးထောက်လှမ်းရတာက ပိုပြီး သတ္တိကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း နေရဲရမယ်၊ သွေးအေးအေးနှင့် လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိရမယ်၊ ခက်တာက ဒီကောင်ကလည်း ပထန်တို့ ဟိန္ဒူတို့လို တွေးတတ် ခေါ်တတ်တော့ သူနှင့်တော့

ဟန်ကျပါတယ်လေ၊ ငါ ထင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်တော့ အိပ်မက် မက်ရင်တောင် အင်္ဂလိပ်လိုမှ မက်ပါ့မလား မသိဘူး’

ဝေါ်လီသည် ရွက်ဖျင်တဲ တံခါးကို လှန်ကာ ဂျလာလာဗတ်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ မှောင်ရီရီတွင် တောင်တန်းကြီးများသည် ညိုမှောင်စ ပြုနေလေပြီ။ မတ်လ လေပြင်းတစ်ချက် သုတ်လိုက်သဖြင့် ဝေါ်လီ၏ ဆံပင်များသည် နဖူးပြင်တွင် အပြိုင်းအရိုင်း ဖွာကျနေကြ၏။ ရွက်ဖျင်တဲတံခါးသည် တဖြတ်ဖြတ်လန်ကာ အထဲရှိ စာရွက်များသည် လေတွင် လွင့်ကုန်ကြသည်။

‘ဒီနား တစ်ဝိုက် တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ကြည့်ချင် ကြည့်နေမှာပဲ နော်’

‘ရှိမယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ကဗူးလ်ကို ရောက်နေရောပေါ့၊ ဟော ရေချိုးရတော့မယ်ဟေ့၊ ရေ လာပို့ပြီ၊ ရေမချိုးရတာ ငါးရက်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ည ထမင်းစားတော့မှ တွေ့မယ်ကွာ’

သို့ရာတွင် ဝေါ်လီ ရမ်းသမ်း၍ ပြောလိုက်သည့်စကားသည် မှန်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ အက်ရှ်သည် သူတို့စခန်းနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် အကွာရှိ ဗာတီဟဗတ် ဆိုသည့် ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် ရောက်နေသည်။

ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ အာဖေတူလာခန် ဆိုသူ ဂီလ်ဇိုင်း လူမျိုးစု အကြီးအကဲ တစ်ဦးသည် ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်ရှိ လူမျိုးစုကို ခေါင်းဆောင်ကာ ဗြိတိသျှကျူးကျော်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိခဲ့ရာ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း ခေါင်းဆောင်သည့် စစ်ကြောင်းသည် သောင်းကျန်းသူများကို သွားရောက် ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အာဖေတူလာခန်မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ယခု တစ်ဖန် အာဖေတူလာခန်သည် နောက်လိုက်အင်အား များစွာဖြင့် ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာပြန်သည်တွင် မတ်လလောက်က ထိုသတင်းကို အက်ရှ်က ဂျလာလာဗတ်

တောင်ဘက် ဆယ့်ခုနစ်မိုင် အကွာတွင် နေထိုင်ကြသည့် ကူဂျီယန်နီ လူမျိုးစုများ ကလည်း ဆူပူထကြွကြပြန်သည်။

ထိုသတင်းကို ကြားလျှင် ကြားချင်း တပ်ရင်းမှူးသည် ထိုလူမျိုးစု သောင်းကျန်းမှုများ အရှိန်မကောင်းခင် စောစီးစွာ ကြိုတင် နှိမ်နင်းရန် အတွက် စစ်ကြောင်းများကို လွှတ်လိုက်၏။

စစ်ကြောင်းများသည် ရွက်ဖျင်တဲများ၊ လေးလံသည့်ပစ္စည်းများ မပါဘဲ ညတွင်းချင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်း ဖြစ်ပြီး စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းမှာ ခြေလျင်တပ် စစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ မြင်းတပ် စစ်ကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးတစ်ကြောင်းမှာ ခြေလျင်တပ်နှင့် မြင်းတပ် စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းပေါင်းထားသည့် စစ်ကြောင်းဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဝိုးက ကွပ်ကဲ၏။

တတိယစစ်ကြောင်း၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ဖာတီဟဗတ်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ပြီး ကူဂျီယန်နီ လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူများကို နှိမ်နင်းရန်ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း အနက် စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းက အာဇမာတူလာခန် ခေါင်းဆောင်သည့် သောင်းကျန်းသူများကို တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် တစ်ကြောင်းက ရန်သူတို့ စစ်ဆုတ်လမ်းများကို ဖြတ်တောက် ပိတ်ဆို့ထားရန် ဖြစ်သည်။

စီမံကိန်းကို လျင်မြန်စွာ ရေးဆွဲနိုင်ခြင်း၊ စစ်ဆင်ရေးကို ချက်ချင်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခြင်းနှင့် စစ်ကြောင်းများ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း တို့ကြောင့် အာဇမာတူလာခန် ခေါင်းဆောင်သည့် သောင်းကျန်းသူများနှင့် ကူဂျီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများသည် အလစ် အပိုက် မိလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ် ဝိုး မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဂျလာလာဗတ် မြို့ထဲတွင် အာဖဂန်သူလျှို့ဝှက် ခုနှင့်ဒေး၊ ကဗူးလ်မြစ် တစ်ဖက်တွင် သူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အာဖဂန်သူလျှို့ဝှက်

အများအပြား၊ ဓါးအိမ်မှ ဓါးကို ချွတ်လိုက်လေလျှင်ပင် တစ်နာရီအတွင်းမှာ သူတို့ သိနေကြလေပြီ။

ဂျလာလာဗတ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးစက ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းသည် လတ်မင် တောင်ကြားသို့ သူတပ်များ ချီတက်ရန် မြစ်ကို ဖြတ်ကြည့်ရာ စိတ်မချရသဖြင့် မြစ်ရေကျနေသည့်အခါမှပင် ညအချိန်တွင် ဖြတ်ကူးခြင်း မပြုရန် သက်ဆိုင်ရာများသို့ အစီရင်ခံစာ ပေးထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအစီရင်ခံစာမှာ ချောင်ထိုးထားခြင်း ခံရသလော၊ ပျောက်ဆုံး သွားသလော မသိ။ ဆိုင်ရာသို့ မရောက်တော့။ ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဝိုး ကွပ်ကဲသည့် တပ်များသည် မြစ်ရေလျှံနေသည့် အချိန်မှပင် ညတွင်းချင်း ကဗူးလ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလဲခြင်း မပြုတော့။

မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ်များ စခန်းမှ စတင် ထွက်ခွာချိန်တွင် လ တော်တော်မြင့်နေလေပြီ။ လသည် အနောက်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောကျလျက် ရှိ၏။ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးတော့မည် ပြုသည့်အခါတွင်မူကား လသည် တောင်စွယ်တွင် လုံးလုံးကွယ်ခဲ့လေပြီ။ မြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင် တောင်ရိပ်တို့ ထိုးကာ မည်းမှောင်လျက် ရှိ၏။

ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် မြစ်သည် ခြောက်ဖာလုံခန့်ကျယ်ပြီး အလယ်တွင် ကျောက်ဆောင် ထူတပ်သည့် ကျွန်းစွယ် တစ်ခု ခံလျက် ရှိသဖြင့် မြစ်သည် နှစ်မြွှာဖြစ်နေ၏။ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးသည့် သစ်သားတံတားမှာ မြစ်ရေ တိုက်စားရာသို့ ပါသွားမည် စိုးသည့်အတွက် မိုးဦးကျကတည်းက ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ (သစ်ဝါး ရှားသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် မိုးတွင်းဆိုလျှင် တံတားများကို အမြဲ ဖြတ်ထားလေ့ ရှိ၏။)

ထို့ကြောင့် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလိုလျှင် စည်းတိမ်မှ ဖြတ်ရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည့် အတွက် ရေတိမ်သော်လည်း

အချို့နေရာများတွင် ရေသည် ကျောက်ဆောင်များ ကြားမှ တဝေါဝေါ အော်မြည် စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။

တောင်ကြားတစ်ဝိုက်သည် မြစ်ရေစီးသံဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ တပ်ရင်းများကို တပ်စိတ် အလိုက် ခွဲထားလိုက်သဖြင့် တပ်စိတ် လေးစုသည် ကူးရန် ကျောက်ဆောင် ပေါ်တွင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ပစ္စည်းများ တချွင်ချွင်မြည်သံ၊ မြင်းခွာသံများကိုပင် မကြားရ။ မြစ်ရေစီးသံ ကြားတွင် ပျောက်နေသည်။

အာဖဂန် လူမျိုးလမ်းပြသည် ရှေ့မှ ရေထဲသို့ စ၍ ဆင်းကာ တစွက်စွက် လျှောက်သွား၏။ အိန္ဒိယပြည် မြစ်များထဲတွင် ကလေး ဘဝ ကတည်းက ကူးခတ်လာခဲ့ကြသည့် ဘင်္ဂလားတပ်သားများက သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် လျင်မြန်သော ရေစီးအဟုန်သည် စောစောက စည်းတိမ်ကို တိုက်စားသွားခဲ့လေပြီ။ ထိုနေရာတွင် ချောက်ကြီး ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ခဲယမ်းမီးကျောက် တင်သည့် ဝန်တင်လားများနှင့် လားသမားများ ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည့်အခါတွင် စည်းတိမ်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ရေနက်ထဲသို့ ဆင်းမိလျက်သား ဖြစ်ကာ ရေစီးထဲတွင် မျောပါသွားကြသည်။

ဆူညံစွာအော်ဟစ်သံများသည် မြစ်ရေစီးသံကြားထဲတွင် ပျောက်သွားကြ၏။ နောက်မှ လိုက်လာသည့် အမှတ် ၁၀ မြင်းတပ်ရင်းကလည်း မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ဖြစ်၍ ရှေ့တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရ။

မြင်လိုက်ရသလောက် ဆိုလျှင်မူ မြင်းတပ်ရင်း ဗိုလ်ကြီး စပေါ့တစ် ဝန်သည် မြင်းဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလိုက်၏။ မြင်းသည် ရေနက်ထဲသို့ ရောက်သွားကာ တစ်ချက် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မြင်းရော လူပါ မမြင်ရတော့။ ဤတွင် ဆူညံစွာ

အော်ဟစ်သံ၊ မြင်းများ၏အသံ၊ မြစ်ရေစီးသံ၊ ရေထဲတွင် မြင်းတွေ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ကူးခတ်နေသံတို့ကို ကြားလိုက် မြင်လိုက်ရသည်။

အချို့မှာ ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်ကြသော်လည်း အများအပြား သေကျေ ပျက်စီးကြသည်။ တခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းအေးခြင်း၊ ရေတွေ စိုရွှဲနေသည့် ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြခြင်း၊ ဖိနပ်ကြီးများ လေးလံခြင်းကြောင့် အချို့မှ ရေစီးထဲသို့ မျောပါသွားကြပြီး ကမ်းသို့ ကူးလာနိုင်သူ အချို့မှာလည်း ယမ်းအိတ်များ၊ ခါးပတ်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ၊ ခါးလွယ်များ တင်ထားသဖြင့် ဝန်ပိကာ အကျောက်အကန် ရုန်းကန်နေသည့် မြင်းများ၏ အကန်ကို ခံရသဖြင့် သေကုန်ကြသည်။

အချို့မှာ ရေထဲတွင် ရှိနေသည့် ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ကိုင်ရိုက်သလိုဖြစ်ကာ မူးမေ့ပြီး ရေနစ် သေကုန်ကြသည်။

ထိုညက အရာရှိတစ်ယောက်၊ အရာခံဗိုလ်သုံးယောက်နှင့် တပ်သား လေးဆယ့်နှစ်ယောက် သေခဲ့သည်။ တပ်စိတ် တစ်ခုတွင် တပ်သား ခုနစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိရာ လူသုံးဆယ်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ရေတွေ စိုကာ လူမပါဘဲ တပ်ရင်း မြင်းဇောင်းသို့ မြင်းတွေ ပြန်ပြေးလာသည့်အခါကျမှပင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိကြရသည်။

ထိုညက မြစ်ကမ်းပါး တစ်ဝိုက်တွင် မီးတုတ်မီးစည်းတွေဖြင့် အလောင်း ရှာကြသူတွေ ပြည့်နေသည်။

မနက်လင်းသည့် အခါတွင် တပ်စုမှူးနှင့် တပ်သား ဆယ့်ရှစ်ယောက်တို့ အလောင်းများ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲတွင် ညပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အချို့မှာ ဝဲကြီးများထဲတွင် မှောက်လျက်သား ပေါ်လျက်။ အချို့ကား ရေစီးဖြင့် မျောပါ သွားကြလေပြီ။

သောင်းကျန်းသူ အာဇမာတူလာခန်မှာမူ ထိုသတင်းကို ရသည်နှင့် ရှောင်သွားခဲ့လေပြီ။ အာဇမာတူလာခန်၏ နေရာကို တက်၍ တိုက်သော စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းသည် လက်လွတ် ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

ကူရီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများကလည်း သူတို့အကြောင်းကို ကြုံ၍ သတင်းရသည်။

ထိုသောင်းကျန်းသူများကို သွား၍ တိုက်ခိုက်ရမည့် စစ်ကြောင်းသည် နောက်ဆုံး ထွက်ရမည့် စစ်ကြောင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကဗူးလ်မြစ် စည်းတိမ်တွင် သူတို့တပ်တွေ ရေနစ်သဖြင့် တော်တော်နှင့် မထွက်ဖြစ်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ ထွက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ တက်လာသည့်အခါတွင် မြစ်တစ်ဝိုက်တွင် မီးတုတ် မီးစည်းများဖြင့် အလောင်း ရှာကြဆဲ။

မှောင်ကြီး မည်းမည်းတွင် တပ်ထွက်လာရင်း ဇာရင်က

‘ကျွန်တော် ပြောတယ်မဟုတ်လားဗျ။ ဒီနှစ်ဟာ နိမိတ် မကောင်းဘူးလို့’ ဟု မြင်းတပ် အရာခံဗိုလ် (ရာဆီလ်ဒါ) မာမက်ခန်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ငါတို့တစ်တွေ အသက် မကြီးသေးပါဘူးကွာ၊ အချိန် ရှိပါသေးတယ်၊ သောင်းကျန်းသူတွေကတော့ မနက်ဖြန် တစ်ရက်ပဲ အသက်ရှည်တော့မှာပါ။ ငါတို့က မဒန်းကို ပြန်ရောက်ရဦးမှာ၊ ပင်စင်တွေ ထုတ်ရဦးမှာ၊ ငါတို့ သားမြေးမြစ်တွေ ဂျမဒါတို့၊ ရာဆီလ်ဒါတို့ ဖြစ်တာ တွေ့ရဦးမှာ’

မာမက်ခန်က ပြန်ပြော၏။

‘ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေဗျာ’ ဟု ဇာရင်က ဆုတောင်းသည်။

ညက မှောင်မည်း၍ လမ်းက ကျဉ်းသည့်တိုင် အမြောက်တပ်၊ ခြေလျင်တပ်၊ မြင်းတပ် ရေထားသည့် သူတို့စစ်ကြောင်းသည် ထိုညက အတော်အတန် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြ၏။

ဖာတီဟဗတ်ရွာနှင့် တစ်မိုင်အလိုတွင် ရှေ့မှ သွားနှင့်သော မြင်းတပ် ရပ်လိုက်သည့် အခါတွင် အလင်းရောင်ပင် မပျို့သေး။ စစ်ဆင်ရေး အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်နှင့်အဖွဲ့သည် သစ်ပင်ကလေး တစ်ပင်အောက်တွင် စခန်းချကာ နားနေကြ၏။

သတင်းအရဆိုလျှင် ဖာတီဟဗတ်ရွာသည် မိမိတို့ကို လိုလားသည့်ရွာ။ သို့ရာတွင် အရက်တက်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရွာထဲတွင် မီးခိုးတိတ်လျက်။ လူသူ ရှိဟန် မတူ။ ရှေ့ပြေးကင်းအဖွဲ့တစ်ခုကို လွှတ်၍ ကြည့်ခိုင်းသည့်အခါတွင် တစ်ရွာလုံး လူသူ ကင်းမဲ့လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရွာသားများသည် ရိက္ခာများနှင့် ကျွဲစာ နွားစာများကို ယူဆောင်ကာ ထွက်ပြေးကြလေပြီ။ ခွေးအချို့နှင့် အိမ်ဝတွင် ထိုင်နေသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှ လွဲ၍ အခြား ဘာမျှ မရှိ။

‘အင်း တော်တော်ကောင်းတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းပဲကွ၊ မိတ်ဆွေရွာတဲ့၊ မိတ်ဆွေဖြစ်လို့သာ တော်ပေတော့တယ်’

ဝိုက်ဂရမ်သည် သစ်ပင်အောက်တွင် မနက်စာစားရင်း သတင်းပို့သူကို ကျိန်ဆဲနေသည်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် သစ်ပင်အောက်တွင် မနက်စာ စားရင်း သတင်းပို့သူကို ကျိန်ဆဲနေသည်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် မကျေနပ်သေးသဖြင့် ရာဆီလ်ဒါ မာမက်ခန် ခေါင်းဆောင်သည့် ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ထပ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ မနက် ဆယ်နာရီ ထိုးသည့်တိုင်အောင် ကင်းထွက်သူများ ပြန်မလာကြသေး။ သို့ရာတွင် ဝိုက်ဂရမ်သည် သူ လိုချင်သည့် သတင်းကို တစ်နေရာမှ ရလိုက်သည်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် အရင်ယူလာသည့် စက္ကူစကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

‘အက်ရှ်ဆီက သတင်းကွ၊ ဒီကောင်တွေ ခံတိုက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်တဲ့’

ထိုသတင်းကို မြက်ရိတ်သမား တစ်ယောက် လာပို့သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမြက်ရိတ်သမားက မိမိအား အာဖဂန် အဘွားကြီးတစ်ဦးက ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြောင်းတွင် အရင် ဆိုသူ ပါလာကြောင်း၊ သူ့ကို ထိုစာ သွားပေးလျှင် ဆုပေးမည် ပြောသဖြင့် လာပေးကြောင်း၊ ရည်းစားစာ ဖြစ်သည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ အရင်သည် စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် မည်သူထံမှ စာဖြစ်ကြောင်း အရင် သိလိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အချိန် မဆိုင်းဘဲ ဝိုက်ဂရမ်ထံသို့ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေါ်လီက စာရွက်ကို လှမ်းယူ၍ ဖတ်သည်။

‘ဂန်ဒမတ် လမ်းဘေးရှိ တောင်တန်းများပေါ်တွင် ရန်သူတို့ အခိုင်အမာ ရှိ၊ အင်အား ၅၀၀၀ ခန့်၊ အမြောက်ကြီး မပါ၊ နေရာကောင်း ရ၊ ကတုတ်ကျင်း ကောင်း၊ စိတ်ဓါတ် မြင့်၊ ထိပ်တိုက် ဝင်တိုက်လျှင် အကျအဆုံး ရှိနိုင်၊ အဝေးမှ အမြောက်နှင့် ထုလျှင် ကောင်းမည်၊ သို့မဟုတ်လျှင် ကွင်းပြင် ရောက်အောင် မျှားခေါ်၊ စည်းကမ်း ညံ့ဖျင်း၊ သို့ရာတွင် တိုက်ရဲခိုက်ရဲ ရှိ၊ အသေခံ တိုက်မည် ထင်သည်၊ အက္ကဘာ’

‘ကြည့်စမ်း၊ သူ အဲဒီထဲမှာ ရောက်နေတာကိုး၊ တော်တော်ရဲတဲ့ လူဗျာ၊ ခုနေ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ မသိဘူး၊ ဒီသတင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ပို့မှာလား ဗိုလ်မှူး’

‘ဒါပေါ့၊ ပို့ရမှာပေါ့’

ဝိုက်ဂရမ်သည် အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ခပ်သော့သော့ ရေးပြီး စာရွက်ကို ဆုတ်၍ ခေါက်လိုက်၏။ တပ်သား တစ်ယောက်ကို ခေါ်သည်။ ထို့နောက် စာကို ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးထံ အပို့ခိုင်း၏။

‘သူကင်းကလည်း သတင်းရပြီးရောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သေချာအောင် ဒီသတင်းကို ထပ်ပို့တာ ကောင်းပါတယ်’

‘အက်ရှ်က ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ ဘယ်လို တိုက်သင့်တယ်လို့ အကြံပေးတာ ကိုကော ရေးပေးလိုက်သေး...’

‘ဟင့်အင်း၊ မရေးလိုက်ပါဘူး၊ မိချောင်းမင်း ရေကင်းပြစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ သူ နားလည်ပါတယ်’

သူ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း အမှန်၊ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် ရေကင်းပြစရာ မလို။ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် ကင်းများကို လွှတ်၍ ထိုဒေသရှိ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများ၊ သူကြီးများကို ခေါ်ကာ ဒေသခံ လူထု၏ အခြေအနေ စိတ်နေ စိတ်ထားကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။ မည်သည့် အစုက ခံတိုက်မည်၊ မည်သည့် အစုက ကြားနေမည်၊ မည်သည့်အစုက ရှောင်မည်ကို စုံစမ်းသည်။

ထိုသို့ စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဒေသခံ လူထုတစ်ရပ်လုံးသည် မိမိတို့ တပ်များကို ရန်လိုသော သဘောရှိကြောင်း ရိပ်မိ လိုက်လေပြီ။ ကူဂျီယန်နီ သောင်းကျန်းသူတို့ နောက်ထပ် အင်အားများကို ဖြည့်နေကြောင်း သိရသည့်အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် သူတိုက်ပွဲအတွက် စီမံကိန်းတစ်ရပ်ကို ချမှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခဲယမ်းမီးကျောက်တင် လားများ ရောက်မလာသေးသဖြင့် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်သေး။

မနက်ဖြန်တွင် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့ရတော့မည်ဟု တပ်သားအားလုံးက သိနေကြသည်။ တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်သူက ပြင်ကြသည်။ ဝိုက်ဂရမ်နှင့် အရင်တို့သည် ထိုညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝေါ်လီမှာမူ အိပ်မပျော်။

မျက်လုံး အကြောင်သားဖြင့် ကောင်းကင်မှ ကြယ်များကို ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်က ဟိုရောက် သည်ရောက်။

ဝါတာလူး တိုက်ပွဲတွင် မြင်းတပ်များ တိုက်နေကြပုံကို ထုထားသည့် သစ်ထွင်း ပန်းချီကား တစ်ကားကို ဒဗ္ဗလင်ရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝေါ်လီမြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အသက် ခုနစ်နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ ခါးလွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက်။ ဦးထုပ်တွင် စိုက်ထားသည့် ငှက်တောင်များက လွင့်ပျံလျက်။

ကြီးလာလျှင် သူတို့လိုပင် မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးလုပ်ကာ ရန်သူတို့ကို တပ်ဦးမှ တိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ မနက်ဖြန် ဆိုလျှင် ငယ်ငယ် ကျောင်းသား ဘဝက အိပ်မက်တို့ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည်။ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်ကလည်း မနက်ဖြန် တိုက်ပွဲ ဖြစ်တော့မည်ဟု ပြောနေပြီ။ ယခင်က တိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲ မျိုးတွေ မဟုတ်။ မြင်းတပ် တိုက်ပွဲဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။ မြင်းတပ် လေ့ကျင့်ခန်း တိုက်ပွဲလောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်။

မြင်းတပ်နှင့် တိုက်ရာတွင် အာဖဂန်တို့တိုက်သည့် နည်းများကို သူ မကြာခဏ ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်၏။

မြင်းတပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လျှင် အာဖဂန်များသည် မြေကြီးတွင် လှံနေကာ ထက်နေသည့် ခါးလွတ်ကြီးများဖြင့် အသင့် စောင့်နေတတ်ကြသည်။ အနီးသို့ ရန်သူ ရောက်လာသည်နှင့် ရန်သူ ခြေထောက်တို့ကို အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်၊ သူ၏ မြင်းခြေထောက်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ခုတ်ဖြတ်ပြီး မြင်းဝမ်းဖိုက်ကို ထိုးဖောက် ပစ်ကြ၏။ ဤတွင် မြင်းပေါ်မှ ရန်သူသည် အောက်သို့ ကျလာသည်။ အနီးကပ် တိုက်ပွဲတွင် အလွန် အောင်မြင်သော နည်း ဖြစ်၏။

အာဖဂန်တို့နှင့် တိုက်ရာတွင် ခါးနှင့် လှံသည် များစွာ အသုံးမဝင်။ ကာဘိုင်သေနတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးသည် အလွန် အသုံးဝင်သည်ဟု ဝိုက်ဂရမ်က

ပြောဖူးသည်။ အာဖဂန်တို့သည် သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံရတော့မည်ဆိုလျှင် မြေကြီးပေါ်တွင် ဘယ်တော့မှ လှံမနေ။ မတ်တတ်ရပ်၍ ရင်ဆိုင်ကြသည် ဆို၏။ သို့ဆိုလျှင် ပစ်ပေရော။ ပစ်မှတ် ကောင်းကောင်း ရလေပြီ။ တကယ် ဟုတ် မဟုတ်ကို မနက်ဖြန် တိုက်ပွဲကျမှ သိရတော့မည်။

ယခုအချိန် ဆိုလျှင် အက်ရှ် တစ်ယောက် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်နေလေသနည်း။ တောင်ရိုးတစ်နေရာမှ နေ၍ တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေမည်လော။ မနက်ဖြန် အက်ရှ်နှင့်အတူ တွဲ၍ တိုက်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။ ဝေါ်လီသည် တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ သူ နိုးလာသည့်အခါတွင် မနက် လင်းကာနီး၍ စခန်း တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပြီ။

တပ်မှူးက သူ့အနားကို ရောက်လာကာ

‘ဟေ့ကောင် ထတော့၊ သူများတွေ မနက် လက်ဖက်ရည် သောက်ကုန်ပြီ’

စစ်ကြောင်းမှူး ဝိုက်ဂရမ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းထက် ရွှင်လန်းနေသည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် ဝိုက်ဂရမ်သည် လူအေး တစ်ယောက်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်။ တပ်ရင်း ညစာ စားပွဲများလောက်တွင်သာ ဆူဆူညံညံ လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရဖူးသည်။ မနေ့က ဆိုလျှင် စစ်ကြောင်းများ ရေနစ်သည့်ကိစ္စရော ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည်သဖြင့် ဝိုက်ဂရမ်သည် ခါတိုင်းထက်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ယနေ့မနက်တွင်မူ ဝိုက်ဂရမ်သည် ဆယ်နှစ်လောက် ပို၍ ငယ်သွားသည်ဟု ထင်ရကာ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဖျောက်ထားလိုက်ဟန် တူသည်။ ဝေါ်လီသည် သူ့ကိုကြည့်၍ ပျော်လာကာ အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထသည်။

‘ငါသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်လည်း တော်တော်ပျော်နေပုံရတယ်’ ဟု ဝေါ်လီ သတိရလိုက်သည်။ သူ အဖြစ်ချင်ဆုံးမှာ နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်

ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဝိုက်ဂရမ် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သူ သတိရ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရလျှင် သူ သေပျော်ပြီဟုပင် ပြောခဲ့သည်။

ဟုတ်သည်။ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်သည် သူ ဖြစ်ချင်သည်ကို ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ဟာ တို့တပ်ရင်းအဖို့ အမှတ်တရ ဖြစ်နေမယ့် နေ့၊ ငါ့အတွက်ရော သူ့အတွက်ရော မေ့ပျောက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့သာ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ဒီလို တကယ့်တိုက်ပွဲကြီးဟာ တို့နှစ်ယောက်စလုံး အဖို့ ပွဲဦးထွက် တိုက်ပွဲပဲ၊ ငါ့အဖို့ ဆိုရင်လည်း ပထမဆုံး မြင်းတပ် တိုက်ပွဲ၊ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်အဖို့ ဆိုရင်လည်း မြင်းတပ်ကို ပထမဆုံး ဦးစီးတိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲ’

အခန်း ၅၅

မနက်စာကို သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် စားနေသည့် အချိန်တွင် ဖာတီဟဗတ် ရွာကလေး၏ ကောင်းကင်ပြင်တွင် လင်းအရုဏ် ပျိုးစပြုနေလေပြီ။ မနက်လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ဝိုက်ဂရမ်က ဗိုလ်ချုပ် ဝိုးက သူ့အဖွဲ့သားများ နှစ်ယောက်ကို ကူဂျီယန်နီ လူမျိုးစုများ နေထိုင်သည့် ရွာဖြစ်သော ကူဂျာရွာ တောင်ဘက်သို့ စေလွှတ်ချင်ကြောင်း၊ ထိုမှနေ၍ လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူများ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်စေလိုကြောင်း ဗိုလ်လေး ဝေါ်လီနှင့် မြင်းတပ်သား သုံးဆယ်တို့ကို အစောင့်အရှောက် လွှတ်လိုကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

အမှတ်တစ် မြင်းတပ်သားများ ပါဝင်သည့် ဒုတိယ ကင်းအဖွဲ့တစ်ခုကိုလည်း စေလွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့သည် ဂန်ဒမတ်ရွာ တောင်ဘက်ရှိ ပေတစ်ရာကြီးကို ကင်းထောက်ခဲ့မည့် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့စလုံးသည် ရန်သူများနှင့် စောစီးစွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခြင်း မရှိအောင် ရှောင်ကွင်းကာ အခြေအနေကိုသာ စုံစမ်း၍ ပြန်လာခဲ့ကြမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဝိုက်ဂရမ်က

‘တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကောင်းမယ်ထင်ပြီး ကိုယ် ထင်တိုင်း လျှောက်တိုက် မလာခဲ့နှင့်ပေါ့ကွာ၊ သူတို့စပြီး ပစ်ရင်တောင် မပစ်ခဲ့နှင့်၊ ထွက်သာ ပြေးခဲ့၊ လောလောဆယ် လိုချင်တာက တိုက်ပွဲမှာ ကျတဲ့ သူရဲကောင်းမလိုချင်ဘူး၊ ရန်သူအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကို လိုချင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်း ငါပြောတာကို နားလည်တယ် မဟုတ်လား’

ဝေါ်လီက

‘ဒါတော့ မစိုးရိမ်ပါနှင့် ဗိုလ်မှူး၊ အက်ရှ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလို တိုက်ပွဲမျိုးတော့ တိုက်စေချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဇာရင်က ပြောတယ်’

ဝိုက်ဂရမ်က ချာပါတီချပ်ကို ငါးလိုက်ရင်း ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်

‘ဟုတ်သားပဲ၊ သူ အဲဒီမှာ ရှိနေမှာကိုး၊ ငါတောင် မေ့နေတယ်၊ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟိုမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စစ်ဌာနချုပ်က လူတွေ လာနေပြီ၊ ကဲ သွားကြ’

နံနက် ခုနစ်နာရီ ခွဲလေပြီ။ ဝေါ်လီသည် ‘ညိုကြီး’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် သူ့မြင်းကလေးပေါ်သို့ တက်စီးသွားကြသည်။ သူတို့နောက်မှ အစောင့်တပ်က တပ်သား သုံးဆယ်လောက် ရှိမည်။ တစ်နာရီလောက် စီးမိသည့်အခါတွင် မြေပြန့် ဆုံးသွားကာ လူမျိုးစုများ နေထိုင်သည့် တောင်တန်းများ အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်မိုင်လောက်တွင် လူစု တစ်စုကို မြင်လိုက်ရ၏။ ငြိမ်သက် အေးချမ်းစွာ လာနေကြသော လူအုပ် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ မနက်ခင်း နေရောင်ထဲတွင် တလူလူ လွင့်နေသော အလံများ၊ ဖွေးဖွေးလက်နေသော ဓါးရောင်များ၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော ကြေးမောင်းကြီးမှ အရောင်များကို မြင်နေရသည်။

မှန်ပြောင်းဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သောင်းကျန်းသူ သုံးထောင်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ တောင်ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရသည့် နေရာများတွင်လည်း ရှိလိမ့်ဦးမည်။

သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျည်ဆန်သည် သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို မှန်ကာ ကျောက်ခဲ အစအနကလေးတွေ လွင့်ပျံ ဝဲကျလာသည်။ ဝေါ်လီသည် မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီး မြင်းဖက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ နောက်ထပ် သေနတ်ပစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရန်သူများသည် သူတို့ကို မြင်သွားရုံမျှမက တိုက်ကင်းများ ချကာ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ပြင်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူတို့ရှေ့ ကိုက်ငါးရာခန့် အကွာတွင် ချထားသည့် ရန်သူ ကင်းပုန်းသည် သူတို့ကို စတင် တိုက်ခိုက်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဝေါ်လီသည် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ် သတိပေးထားသည်ကို အမှတ်ရကာ အသာ ဝပ်နေ၏။ ခဏကြာလျှင် သူတပ်စုသည် ပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ဆယ်နာရီခွဲတွင် စခန်းသို့ ပြန်ရောက်၏။

ဗိုလ်ချုပ် ဝိုးသည် ကင်းတပ်စု၏ အစီရင်ခံချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ရန်သူများကို မြင်နိုင်၍ အချက်ပြ သတင်းပို့နိုင်မည့် တောင်ကုန်း တစ်ခုကို သိမ်းပိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝေါ်လီသည် ရှေ့ပြေး ကင်းအဖွဲ့နှင့် အတူလိုက်သွားကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ရန်သူ လှုပ်ရှားမှုတို့ကို စောင့်ကြည့်၏။ ကြည့်ရင်း အက်ရှ်ကို သတိရနေသည်။

မနက် ခပ်စောစော ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံတစ်ချက်သည် ရန်သူ သောင်းကျန်းသူတို့ ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံ မဖြစ်နိုင်။ သေနတ်သံက ရန်သူသောင်းကျန်းသူတို့ ကိုင်သည့် မြင်းစီး သေနတ်သံ မဟုတ်။ ရိုင်ဖယ်သံ။

ထိုရိုင်းဖယ်သည် အက်ရှ်၏ သေနတ်သံ ဖြစ်ရမည်။ ကြိုတင် အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် ပစ်လိုက်သော အက်ရှ်၏ သေနတ်သံ ဖြစ်ရမည်။ မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်သည့်တိုင် ရာပေါင်းများစွာသော သောင်းကျန်းသူတို့အလယ်တွင် အက်ရှ်၏ မျက်နှာကို မည်သို့ သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်မည်နည်း။

ဝေါ်လီ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး နောက် မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်ကာ ကင်းစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကူဂီယန်နီ လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူ များသည် မိမိတို့ တပ်ကို တကယ်တိုက်မည်ဟု အက်ရှ် ပြောသွားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်ကို ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော့်အထင်တော့ ရန်သူက တော်တော် များလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဗိုလ်မှူး၊ ထောင်နှင့်ချီပြီး ရှိပုံရတယ်၊ အနည်းဆုံး လေးငါးထောင်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ အလံတွေကလည်း အနီရောင်တွေရော အဖြူရောင်တွေရော ခင်ဗျ၊ မနက်က ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံတွေကို နားထောင်ကြည့်လို့ ရှိရင် မြင်းစီး သေနတ်တင် မကဘူး၊ ဘာဘိုင် သေနတ်တွေပါ ပါတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ စတိုက်တာကို စောင့်နေမလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကိုယ် စတိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေပုံက တိုက်ပွဲ ဖြစ်တာကို အပျော် လာကြည့်သလို ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒီမှာ ဝေါ်လီ၊ စိတ်ရှည်ရမယ်ကွ၊ စိတ်ရှည်ရမယ်၊ စိတ်ရှည်ခြင်းသည် ရန်သူကို အောင်ကြောင်းမည်၏တဲ့၊ ခု ငါတို့ စောင့်နေတာက ဂန်ဒမတ် လမ်းဘက်ကို ထွက်သွားတဲ့ ကင်းအဖွဲ့က သတင်းကို စောင့်နေတာ၊ အဲဒီဘက်က အခြေအနေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်တယ်၊ သူတို့ဆီက သတင်း အပြည့်အစုံကို ရရင် တို့လည်း စတိုက်တော့မှာပါ’

ဝေါ်လီက အလန့်တကြားဖြင့်

‘ဘာ ဗိုလ်မှူး၊ ခုထိ ပြန်ရောက် မလာသေးဘူး ဟုတ်လား၊ ခု ဆယ့်နှစ်နာရီ ခွဲနေပြီ ခင်ဗျ၊ ဒီကနေ အလွန်ဆိုးသွားပြီး ကင်းထွက်ရမှ ငါးမိုင်လောက်အထိပဲ သွားနိုင်မှာ၊

ခုလောက် ဆိုရင် ပြန်ရောက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ချုံခိုတိုက်တာတို့ ဘာတို့များ တွေ့နေလို့လား ဗိုလ်မှူးရာ’

‘ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ချုံခိုတိုက်တာဆိုရင် သေနတ်သံတွေ ဘာတွေ ကြားရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း ကင်းပုန်းက လူလွှတ်ပြီး စစ်ကူလေး ဘာလေး တောင်းမှာပေါ့၊ ကင်းပုန်းကိုလည်း ခံမတိုက်နှင့်၊ ရှောင်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာပဲ၊ အမိန့်အတိုင်း လုပ်မှာပါ၊ သူတို့တာဝန်က နယ်မြေ အခြေအနေကို သွားပြီး ထောက်လှမ်းရုံပဲ၊ ခဏနေရင် ပြန်လာမှာပေါ့၊ စိတ် အေးအေးသာ ထားပါ’

နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့် အချိန်အထိ ကင်းပုန်းထွက်သည့် အဖွဲ့ ပြန်ရောက်မလာ။ ဝေါ်လီကား စိတ် မရှည်နိုင်တော့ပြီ။ အစားအသောက်ကိုပင် ကောင်းစွာ စားသောက်ခြင်း မရှိတော့။ ဝေါ်လီသည် တလုတ်နှစ်လုတ်သာ စားသောက်ပြီးနောက် သူ့တပ်စုကို ကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့မှာ တိုက်ပွဲမဖြစ်သေးသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီ။ ဂန်ဒမတ် ပေတစ်ရာဘက်သို့ ကင်းလှည့် ထွက်သွားသည့် ကင်းတပ်စုမှာလည်း ယခု အချိန်အထိ ပြန်ရောက်မလာသေး။ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် စခန်းတစ်ခုလုံးအား လက်နက် အသင့်ပြင်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကင်းတပ်စုကို ထွက်ရှာရန် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်နှင့်အဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။

‘ဒီလိုမှပေါ့ဗျ’

ဝေါ်လီသည် မြင်းပေါ်သို့ အားရဝမ်းသာဖြင့် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ဇာရင်မှာ သူတို့ပြောသည့် စကားကို နားမလည်သည့်တိုင် ဝေါ်လီ၏ အမူအရာကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် ဝမ်းသာနေလေပြီ။

ကူဂီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများ စုရုံးလျက် ရှိသည့် တောင်ထိပ် တစ်ခု အောက်ခြေ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးဘေးတွင် သူတို့ ရှာနေသော ကင်းတပ်စုနှင့်

သွားတွေ၏။ သို့ဖြင့် သူတို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ဗိုလ်ချုပ် ဂိုး၏ ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကူဂျီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများမှာ အကာအကွယ်ကောင်းသည့် တောင်ထိပ် တစ်ခုကို အပိုင်စီးထားကြကာ ထိုတောင်ထိပ်ပေါ်မှ အသင့် စောင့်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့တန်း စစ်ကြောင်းသည် တောင်ကုန်းအစပ်တစ်လျှောက်တွင် တပ်ဖြန့် ချထား၏။ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ ဂန်ဒမတ် ပေတစ်ရာကြီး အစပ်နား အရောက် ဖြန့်ထားသည်။

သူတို့ တောင်ပံ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အကာအကွယ်ကောင်းသည့် တောင်စောင်းများ၊ ကမ်းပါးစောက်များတစ်လျှောက်တွင် ဖြန့်ထားပြီး ဗဟိုစစ်ကြောင်းမှာ ခံကတုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများဖြင့် အခိုင်အမာ နေရာယူထား၏။

အမြောက်ကြီးများသာ တပ်ဆင်ထားသည်ဆိုလျှင် သူတို့ ခံစစ်ကြောင်းကို ဖောက်ရန် တော်တော်ပင် ခက်လိမ့်မည်။ ရှေ့မှ ထိပ်တိုက် ဝင်တိုက်ဖို့ ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသည့်နယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရန်သူအင်အားနှင့် မိမိတို့အင်အားမှာ ငါးပုံတစ်ပုံအချိုးဖြစ်ရာ မိမိထက် ဤမျှ သာလွန် အင်အားကြီးမားသည့် ရန်သူကို တပ်စုကလေးများဖြင့် ခွဲ၍ တိုက်သည် ဆိုလျှင်လည်း မိမိ၏ အင်အားကို လျော့ပါးအောင် လုပ်၍ တိုက်သည့်နယ် ရှိတော့မည်။

အကောင်းဆုံးမှာ အက်ရို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ရန်သူကို များခေါ်ပြီး တိုက်သည့် နည်းသာလျှင် ကျန်တော့သည်။ ဤနည်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ် ဂိုး ကိုယ်တိုင်က သဘောတူပြီးပြီ။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လားကွ၊ တို့ဗိုလ်ချုပ်လည်း ဒီလောက်တော့ မြင်ပါသေးတယ်’

မြင်းတပ်များ နေရာယူရန် ချီတက်လာစဉ် ပိုက်ဂရမ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပိုက်ဂရမ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကာ

‘လခွီး ပူလိုက်တာကွာ၊ မြင်းပေါ်မှာ လိုက်လာရတာ မြင်းကလည်း ပူ၊ နေကလည်း ပူပါဘိသနင့်၊ ခြေကျင်လိုက်ရတဲ့ ကောင်တွေတော့ သေရောပေါ့၊ တို့မြင်းပေါ်မှာ အသာထိုင်လိုက်လာရတဲ့ ကောင်တောင် ဒီလောက်ပူတာ၊ ဒီကောင်တွေ ဆိုရင်တော့ ဘယ်နှယ့်နေမလဲ မသိဘူး’

ဝေါလီက

‘ပူတာတော့ မပြောနှင့် ဗိုလ်မှူး၊ အောက်က ကျောက်တုံးတွေကလည်း ပူလိုက်တာမှ ခြစ်ခြစ်တောက် နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အများကြီး ကံကောင်းတာ’

ဝေါလီသည် မြင်းတပ်ဦးတွင် နေရာယူရသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှေ့သို့ စီးသွားသည်။ သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့်။

ခရာသံ တစ်ချက် တုတ်လိုက်သည့်အတွက် မြင်းတပ်သည် ရောက်သည့် နေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဖုန်လုံးကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ အလိပ်လိုက် တက်လာသည်။ သူ့ ကျူးနှစ် ဝတ်စုံ တစ်ခုလုံးမှာ ချွေးတို့ဖြင့် ရွှံ့နှစ်လျက်။ ဝေါလီသည် တိုက်ပွဲ တိုက်ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။ မကြာမီဆိုလျှင် မိမိတို့ မြင်းတပ်သည် ရှေ့ဆုံးမှ တန်းစီ ချီတက်ကာ ရန်သူတို့ စခန်းကို ဝင်တိုက်ရတော့မည် မဟုတ်လော။

ခရာသံတစ်ချက် ပေါ်လာသဖြင့် မြင်းတပ်များသည် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ကောင်းကင်တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ ထနေသည်။ သူတို့ ရပ်လိုက်သည့် အခါတွင် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထိုအခါကျမှပင် ဝေါလီသည် အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို သတိပြုမိတော့သည်။ နေရောင်သည် သေနတ်ပြောင်းများ၊ အမြောက်ပြောင်းကြီးများ ပေါ်သို့ စောင်းကျလျက် ရှိ၏။ သူတို့အရိပ်များက ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တစ်စွန်းတစ်စ ကျလျက်။

ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့တပ်များ၊ အမှတ် ၁၀ မြင်းတပ်သားများနှင့် အမြောက်တပ်များကို ရန်သူနှင့် ခြောက်ဖာလုံခန့် အကွာ အထိ ရှေ့သို့တက် နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။ အမြောက်တပ် အချို့က ရှေ့ကိုက်ငါးရာ တက်ပြီး တစ်ချက်စ နှစ်ချက်စ လှမ်းထုရန် ဖြစ်၏။ ရန်သူ တက်လာသည့် အခါတွင် အမြောက်တပ်က နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ လွင်ပြင်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အမြောက်တပ်က တစ်ဖန် ပြန်၍ ဝိုင်းပစ်ရန် ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုများသည် ဗြိတိသျှတပ်များက ခုခံခြင်း မပြုဘဲ ဆုတ်ခွာသွားသည်ကို မြင်လျှင် အပြင်သို့ လိုက်၍ တိုက်ကြမည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့ကို ခံတပ်များ၊ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ များခေါ်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်မည်။ ဆုတ်ခွာသွားသည့် ဗြိတိသျှ အမြောက်များကို အတင်းဝင်၍ သိမ်းရန် ကြိုးစားကြလိမ့်မည်။

ဤ စစ်ကစားနည်းကို မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးလျှင် ခဏကြာသည်နှင့် ရန်သူများ အားလုံး ကတုတ်ကျင်းများ ခံတပ်များထဲတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာကြတော့မည်။ သူတို့အပြင်ရောက်သည်နှင့် မြင်းတပ်က သူတို့ကို ဝင်တိုက်ရုံသာ ကျန်တော့သည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ရန်သူများသည် ခံတပ်များထဲသို့ ပြန်ဝင်ချိန် ရတော့မည် မဟုတ်။ ရန်သူက အမြောက်တပ်ကို မဲ၍ တိုက်နေစဉ်တွင် လျှို့ဝှက်များ၊ ချောက်ကြားများ ထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသည့် မြင်းတပ်များက ရန်သူ၏ လက်ယာ တောင်ပံကို ဝင်တိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

တောင် အရိပ်များက ကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ပြောင်ထင်းနေသည့် အဝေးမှ တောင်ကုန်းကြီးများပေါ်တွင် နေရောင် ထိုးကျနေပုံက နှင်းခဲပြင်တွေ ဖုံးနေသည့်နယ် ဖြူဖွေးလျက်။ မြင်းများ၏ အနံ့၊ သားရေနံ့၊ ကကြီးတန်ဆာများကို သုတ်ထားသည့် ဆီနံ့၊ ဖုန်နံ့၊ ချွေးနံ့၊ ခြောက်သယောင်နေသော မြေကြီးနံ့။ အဝေးရှိ ရန်သူများ၏ မည်းမည်း သဏ္ဌာန်လှုပ်ရှားမှု၊ ပျားတို့၏ တဝီဝီမြည်သံ။

ကောင်းကင်တွင် လင်းတ တစ်ကောင်က ပျင်းပျင်းရိရိ ပျံဝဲလျက်။ ပြာလဲ့၍ တိမ် ကင်းစင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲတွင် အစက်ပြောက်ကလေး တစ်ခုနယ်။

လက်ယာဘက် တောင်ပံရှိ မြင်းတပ်မှ ဝတ်စုံအရောင်သည် ခြောက်သွေ့သည့် တောင်ကုန်းကြီးများ နောက်ခံတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက်။ ထိုမြင်းတပ်များအဆုံးတွင် ရန်သူ စစ်ကြောင်းဘက်သို့ ဦးလှည့်ထားသော အမြောက်ကြီးများ။ ထိုမှ လွန်လျှင် အမှတ် ၁၀ မြင်းတပ်၏ ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းများ။

ရန်သူတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်နှင့် ထိုတပ်များသည် ရန်သူ လက်ဝဲ တောင်ပံကို ဖောက်တိုက်ရမည်ဖြစ်ပြီး နယ်ခြားစောင့် တပ်များက ရန်သူ ဗဟို စစ်ကြောင်းကို တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

‘တို့က မြင်းတပ်သား နှစ်ရာလောက်နှင့် ကိုယ့်ထက် ဆယ်ဆလောက် များတဲ့ ရန်သူကို ဝင်တိုက်မှာ၊ သိကြရောပေါ့ကွာ’ ဟု ဝေါ်လီ စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းနေသည်။

အမှန်က သူတို့ တိုက်ရမည့် အခြေအနေက မလွယ်။ ကိုယ့်ထက် အဆများစွာ သာသည့် ရန်သူအား သူနယ်မြေထဲသို့ ဝင်တိုက်ရသည့် ကိစ္စ။ အမှန်ဆိုလျှင် ကြောက်ဖို့ပင် ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ မကြောက်နိုင်။

တောင်ကြားထဲမှ လေ စွတ် တိုက်လာသည့်အတွက် အလိပ်လိပ် ထနေသည့် ဖုန်များသည် လွင့်သွားကြ၏။ ထိုသို့ ငြိမ်သက်နေလျက် ရှိစဉ် မြင်းတပ်မှူး ဗိုလ်မှူး စတီးဝပ်၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။ မြင်းတပ်သားများသည် မြင်းခြေနင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း စီးသွားကြ၏။ မြင်းဖြင့် ဆွဲသည့် အမြောက်ကြီးများသည် ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်တွင် တဒုန်းဒုန်းမြည်ကာ လိမ့်ပါ သွားကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ အလိပ်လိပ် ထလျက်။

အမြောက် တပ်သားများသည် ရင်ပေါင်တန်းကာ ကိုက်ငါးရာခန့် ရှေ့သို့မြင်းကို ဒုန်းစီး၍ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် ရပ်ကာ တစ်ဖက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်

တန်းစီ ရပ်နေကြသည့် သောင်းကျန်းသူ တပ်များကို အမြောက်ကြီးများဖြင့် စတင် ပစ်ခတ်ကြသည်။

နေရောင်က ဝင်းနေသဖြင့် အမြောက်မှ လက်ခနဲ ပွင့်သွားသော မီးရောင်ကို တစ်ချက်မျှသာ မြင်လိုက်ရ၏။ မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတားမျှသာ။ အမြောက်များမှ ထွက်လာသော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် သိုးမွေးလုံးကြီးများသဖွယ်။

အမြောက်သံများသည် တောင်စောင်းကို သွားရိုက်ပြီးနောက် တောင်တန်းများ တစ်လျှောက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ အမြောက်သံများကြောင့် ဝေါ်လီ၏ မြင်းညိုကြီးသည် ပတပ်ရပ်ကာ ခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်လိုက်သည်။

ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ သောင်းကျန်းသူများသည် သူတို့ဆီသို့ အမြောက်ဆန် မရောက်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လာကျသဖြင့် ညာသံပေးကာ မြင်းစီး သေနတ်များဖြင့် ကျော်ကျော်ပစ်ခတ်ကြ၏။ အချို့ကမူ အတင့်ရဲကာ တောင်စောင်းကို အကာအကွယ် ယူပြီး အလံနီ တလူလူလွှင့်ကာ ရှေ့သို့ တက်လာကြသည်။

သူတို့တက်လာသည်ကို မြင်လျှင် အမြောက်တပ်များ၊ မြင်းတပ်များနှင့် ခြေလျင်တပ်သားများသည် တောင်စောင်းတစ်လျှောက် နောက်သို့ ကိုက် အနည်းငယ် ဆုတ်လာခဲ့ကြသည်။ သည်လောက် ဆုတ်ပေးလိုက်လျှင် တော်လောက်ပြီ။

ဗိုလ်ချုပ် ဝိုး တွက်ထားသည့်အတိုင်း ဗြိတိသျှတပ်တို့ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် စည်းကမ်းမရှိသော တောင်ပေါ်လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူများသည် ဖရိုဖရဲဖြင့် ရှေ့သို့တက်လာကြ၏။

သူတို့အထင်တွင် ဗြိတိသျှ တပ်များသည် မိမိတို့တပ်များ သာလွန် အင်အားကြီးမားသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ရှေ့သို့ မတက်ရဲတော့ဘဲ ပြန်ဆုတ် သွားသည်ဟု ထင်ကြဟန် ရှိသည်။ ယခုဆိုလျှင် အမြောက်တပ်စုများနှင့် မြင်းတပ်တို့သည်လည်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေပြီ။

ဤတွင် သောင်းကျန်းသူများသည် ခံတပ်များ၊ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ ထွက်လာကာ ဆူညံစွာ ညာသံပေးလျက် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်လာကြသည်။ အလံများကို ဝှေ့ယမ်းလျက်။ သေနတ်များ၊ ဓားကောက်များကို မြှောက်ကိုင်လျက်။

ထိုအချိန်တွင် တောင် အောက်ခြေမှ ခရာသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်တွင် မြင်းတပ်သည် ပြန်စု၏။ အမြောက်တပ်က ရန်သူတို့ဘက်သို့ ပြန်ချိန်၏။ ထို့နောက် ဆင်းလာသော ရန်သူအုပ်ထဲသို့ ကိုးလုံးကျည်အမြောက်များဖြင့် မိုးသီးမိုးပေါက် ရွာသည့်နယ် ရှိအောင် ဆက်တိုက် ပစ်ခတ်သည်။

ခဏကြာလျှင် လက်ဝဲဘက် တောင်ပံဆီမှ သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် လက်ဝဲ တောင်ပံကို တိုက်ရန် စောင့်နေသည့် မြင်းတပ်သည် ရန်သူတို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီဟု ယူဆရသည်။

သို့ရာတွင် ညာသံပေး၍ ဆင်းလာသော သောင်းကျန်းသူများသည် ထိုသေနတ်သံများကို သတိထားမိဟန်မတူ။ အမြောက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်လာသည့် တိုင်အောင်လည်း ညာသံ မရပ်သေး။ ရှေ့သို့ တက်မြဲ တက်လျက် ရှိ၏။ ယုံကြည်ချက်ကြောင့်လော၊ မိုက်ရှူးရဲစိတ်ကြောင့်လော မပြောတတ်။ သောင်းကျန်းသူ များသည် အမြောက်ဆန်များ ကာဘိုင် သေနတ် ကျည်ဆန်များကို အမှုမထားဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက် တက်မြဲ ချီတက်လာကြသည်။

‘ကဲ ဖေ့သားကြီးရေ၊ လုပ်လိုက်စမ်းကွာ’

ဝေါ်လီသည် တစ်ချက်အော်ကာ ရှေ့ဖုန်လိပ်ကြီးများနှင့် မီးခိုးလုံးကြီးများ ကြားသို့ အတင်း တိုး၍ မြင်းကို အတင်း တိုးဝင် စီးလာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရှေ့မှ နေရောင်ကြောင့် မှေးလျက်။ သို့ဖြင့် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ လာခဲ့ရာ ဝေါ်လီသည် ရန်သူ ရှေ့ဆုံးစစ်ကြောင်းနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာခဲ့လေပြီ။ ကိုက်ခြောက်ရာ၊ ကိုက်ငါးရာ၊ ကိုက်လေးရာ။

သူ့နောက်ကျောတွင် နေရောင် ထိုးရှိက်နေသဖြင့် ကျော တစ်ပြင်လုံး ပူလောင်နေသည်။ ချွေးများသည် မျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျလာကြ၏။ ဗိုလ်မှူး စတီးဝပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး စတီးဝပ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်တွင် အုပ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည့် ဗိုလ်မှူး ပိုက်ဂရမ်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲသို့ ပြောင်းကိုင်လိုက်ကာ လက်ယာလက်ဖြင့် ဓါးလွယ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် လိုက်လာသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ မြင်းတပ်သားများ သည်လည်း သူ့လိုပင် ဓါးလွယ်များကို ဆွဲထုတ်ကာ အသင့် စောင့်နေကြသည်။

အမြောက်ကြီးများ အသံသည် ပြန်၍ ပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အမြောက်ကြီးများသည် စောစောကကဲ့သို့ မြှူပစ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သိပ်သည်းစွာ စုစည်းနေကြသော ရန်သူစစ်ကြောင်းများ အပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ပစ်ခတ်လျက် ရှိကြလေပြီ။

အမြောက်သံ ရပ်စဲသွားသည်နှင့် ဗိုလ်မှူး ပိုက်ဂရမ်သည် ဓါးလွယ်ကို မြှောက်လိုက်သည့် အချိန်တွင် သူ့နောက်တွင် ရပ်နေကြသည့် မြင်းတပ်သား နှစ်ရာကျော်တို့ကလည်း ဓါးလွယ်များကို မြှောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏။ ဗိုလ်မှူး ပိုက်ဂရမ်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် မြင်းတပ်သားများသည် ရှေ့ရှိ ရန်သူစစ်ကြောင်းကို တရကြမ်း ဝင်တိုက်ကြသည်။

မြင်းတပ်သည် တစ်မိနစ်လျှင် ကိုက်လေးရာနှုန်းဖြင့် ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့ သည်တွင် စောစောက အတင့်ရဲ၍ သွေးကြွနေသည့် သောင်းကျန်းသူများသည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်ရှိသော ခံတပ်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထိုအခါ၌ကား မိမိတို့သည် ခံတပ်ထဲမှ ထွက်ကာ တောင်စောင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီဟု သိလိုက်ကြလေပြီ။ သူတို့အဖို့ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့။ မိမိတို့မှာ ခြေလျင်ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိတို့အနားသို့ မြင်းတပ်မရောက်မီ ခံတပ်ထဲသို့ ရောက်အောင် ပြန်ဝင်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကိုလည်း သိလိုက်ကြလေပြီ။ မိမိတို့အဖို့ ရောက်ရာနေရာမှ ခုခံ တိုက်ခိုက်ရန်မှ တစ်ပါး အခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ ဆိုသည်ကိုလည်း သိလိုက်ကြလေပြီ။

သို့ဖြင့် သောင်းကျန်းသူများသည် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြ၏။ မိမိတို့ စစ်ကြောင်းထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်လာသော မြင်းတပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ ဆီးကြို ခုခံပစ်ခတ်ကြ၏။

တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြသူတို့မှာ နီးနီးနေရလေ တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို ကောင်းစွာ မမြင်ရလေ ဖြစ်တတ်ရာ ဝေါလီမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ တိုက်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည့်အတွက် ရှုခင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကောင်းစွာ မမြင်ရ။

ရှေ့တစ်နေရာ တောင်ကွယ် တစ်ခုတွင် မိမိတို့ ခြေလျင်တပ်များသည် ရန်သူတို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝေါလီသိ၏။ ခပ်စောစောက ခြေလျင် စစ်ကြောင်းဆီမှ သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အမှတ် ၁၀ မြင်းတပ် စစ်ကြောင်းကလည်း ရန်သူတို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဝေါလီ ကောင်းစွာသိလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏တပ်ခွဲမှ လွဲလျှင် အခြားတပ်များ၏ အနေအထားကို ဝေါလီ အာရုံ မစိုက်နိုင်။

နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်သည် ရန်သူလက်ဝဲတောင်ပံကို ဝင်တိုက်သည့်အခါတွင် အတင်းရှေ့သို့ စီးလာခဲ့ရာ ရန်သူစစ်ကြောင်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာနှင့် တစ်ရာငါးဆယ် အကွာအတွင်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ရန်သူတို့၏ မြင်းစီးသေနတ်များသည် တဖျောဖျော

ပစ်ခတ်လျက် ရှိပြီး ကျည်ဆန်များသည် မိမိအနားမှ ပျားကောင်များ ပျံသည့်နှယ် တစ်စုံ ပျံသန်းသွားကြ၏။

ထိုစဉ် ရန်သူပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန် တစ်ဆန်သည် ဝိုက်ဂရမ်၏ ရင်ကို တည့်တည့်ထိကာ ဝိုက်ဂရမ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသည်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် လိမ့်ကျသွားရာမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ကာ ထ၍ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မရပ်နိုင်။ ပြန်၍ လဲကျသွားသည်။ ဒုတိယ သေနတ် ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် ပေါင်ကို မှန်သွားကာ လဲကျသွားပြန်သည်။

မိမိတို့ တပ်မှူး ကျသည်ကို မြင်လိုက်သည့် ပန်ချာပီ တပ်များသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ဝေါလီမှာလည်း မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားရာမှ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲကာ မြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

‘ဟေး ဝေါလီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲကွ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ရှေ့တက်၊ ငါလည်း တက်မယ်၊ ဟေ့ ဝေါလီ ရှေ့တက်၊ ငါ့အတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနှင့်၊ ဟေ့ကောင် ရှေ့ကို တက်လို့ ပြောနေတယ်၊ တက်လေကွာ’

ဝေါလီသည် မည်သို့မျှ ငြင်းခုံခြင်း မပြုတော့။ ခြေနင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ကုန်းနီးပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ သူတပ်ခွဲကို ခေါင်းဆောင်၍ ရှေ့သို့ အတင်းတက်သည်။ ခါးကို မြှောက်ကိုင်ရင်း ညာသံပေးကာ ရန်သူတို့ စောင့်နေသည့် တောင်ကုန်းဆီသို့ အတင်း ထိုးတက်လာခဲ့၏။ ဤတွင် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်များသည်လည်း နောက်မှ ညာသံပေးကာ ဝေါလီ နောက်သို့ တက်လိုက် လာခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ကား တပ်နှစ်တပ်သည် လှိုင်းလုံးကြီးနှစ်ခု ပေါင်းဆုံမိသွားသည့်နယ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝင်ဆောင့်မိကြသည်။ အော်ဟစ်သံ ခုတ်ဖြတ်သံ လဲကျသံတို့

ဆူညံလျက်။ ဝေါလီသည် တိုက်ပွဲအလယ်တွင် ရောက်နေသည်။ ခါးဖြင့် ဘယ်ညာ သိမ်းခုတ်၏။

ဝေါလီသည် အနီးသို့ရောက်လာသည့် ရန်သူတစ်ယောက်ကို သိမ်းကျုံး၍ ခုတ်ချလိုက်ရာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပါသွားပြီး ရန်သူ မြင်းထက်မှ လိမ့်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကို မြေကြီးနှင့် ဒုတ်ခနဲ ရိုက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုလူ ကျသွားပြီးလျှင် ဝေါလီသည် ညာသံပေးကာ ရှေ့သို့တက်ပြန်သည်။ သူ့ဘေးတွင် လူတွေ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက်။ ဆဲရေး တိုင်းထွာလျက်။ သူတို့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယမ်းမှုန့်တွေ ဖုန်မှုန့်တွေ မီးခိုးတွေ သွေးတွေ ဖုံးလျက်။ ခါးလွတ်များသည် နေရောင်တွင် လက်ခနဲ ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

အက်ရာ ရသည့် မြင်းများက လူမပါဘဲ ဟိုမှ သည်မှ လူးလာ ပြေးလွှားလျက်။ အချို့က မြေပြင်တွင် လဲကျကာ အော်မြည်လျက်။ အချို့က လဲကျနေသူများကို ကျော်နင်း ကန်ကျောက်ကာ ဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားလျက်။

မြင်းတပ်က အတင်း ဝင်တိုက်သဖြင့် စောစောက ထုထည်ကြီးဖြင့် ရပ်နေသည့် စစ်ကြောင်းသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ တစ်စိတ်စီ တစ်မြွှာစီ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ယခုအချိန်တွင် ကူဂျီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများသည် အစုကလေးတွေ ကွဲကာ မြက်တို့ ဖုံးလျက် ရှိသည့် တောင်စောင်းတွင် ကျားကုတ်ကျားခဲ တွယ်၍ ခုခံနေကြသည်။

ဝေါလီသည် ဇာရင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဇာရင်သည် အံကြီးကို ကြိတ်ကာ အနီးရှိ သောင်းကျန်းသူ၏ လည်မျိုကို ခါးဖြင့် ပိုင်းလိုက်၏။ ရာဆီလ်ဒါ မာမက်ခန်မှာ လက်မောင်တစ်ဖက် မရှိတော့။ သို့တိုင် မာမက်ခန်သည် ကာဘိုင်သေနတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ကာ သေနတ်ဒင်ဖြင့် တွေ့ရာလူကို ရိုက်နေသည်။

တစ်နေရာတွင်မူ မိမိတို့ မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်သည် မြင်းမရှိတော့ဘဲ မြေပြင်တွင် ရပ်ကာ မိမိအနီးသို့ ရောက်လာမည့် သောင်းကျန်းသူကို ခုခံရန် ခါးလွတ်ကြီးကို ယမ်းလျက် ရှိ၏။

တပ်သား ဒိုလတ်ရန်းမှာ မြင်းရော လူရော လဲကျသွားကာ မြင်းကကြိုး တန်ဆာတွေနှင့် ငြိပြီး ထ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သောင်းကျန်းသူ သုံးယောက်ခန့်သည် သူ့ကို ခါးဖြင့် ပိုင်းရန် သူ့ဆီသို့ ပြေးလာကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝေါလီက မြင်လိုက်သဖြင့် ဝေါလီသည် ခါးကို မြှောက်၍ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာကာ 'ချကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ချ' ဟု အော်ကာ ရန်သူ သုံးယောက်ကို ခါးဖြင့် အတင်း ဝင်ခုတ်သည်။

ဤတွင် ရန်သူသုံးယောက်သည် ဒိုလတ်ရန်းကို ဦးတည်နေရာမှ သူ့ဘက် လှည့်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝေါလီက မြင်းပေါ်က၊ သူတို့က အောက်က။ ထို့ပြင် ဝေါလီသည် ခါးခုတ် ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့ခါးလွယ်သည် ပထမလူ၏ မျက်လုံးကို ခုတ်မိသွားကာ ဒုတိယလူ၏ လက်မောင်းကို ခုတ်မိလိုက်၏။ ပထမလူမှာ မျက်လုံး မမြင်ရတော့သဖြင့် အော်၍ ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။

ထိုစဉ် ဒိုလတ်ရန်းသည် ခြေတစ်ဖက်က ကြိုးနှင့် ငြိနေရာမှ ထကာ ဒုတိယလူကို ဝင်လုံးသည်။ ဝေါလီက သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသော တတိယလူကို လက်ပြန်လှဲ၍ ခါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုလူသည် ခါးချက်မိသွားကာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားဖြင့် ဘုတ်ခနဲ လဲကျသွား၏။

‘ရှားဘားဆပ်’

ဒိုလတ်ရန်းက ဩဘာပေး၏။ ဒိုလတ်ရန်းသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်ကာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် မြင်းကြီးကို ပစ်သတ် လိုက်သည်။ ဒိုလတ်ရန်းသည် တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်ပြီးနောက် ကျဆုံးသွားသော

ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ် အတွက် လက်စားချေရန် အော်ပြောပြီးလျှင် ရှေ့သို့ အတင်း တက်သည်။

ကူဂျီယန်နီ သောင်းကျန်းသူများမှာ နောက်မဆုတ်သေးဘဲ ဆက်လက် ခုခံလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုနိုင်တော့။ သေနတ်သံ ခပ်ကျဲကျဲမျှသာ ပစ်နိုင်တော့သည်။ ပစ်ပြီးသား သေနတ်များကိုလည်း ကျည်ဆန် ထိုးချိန် မရတော့။ ထိုအခါတွင် အများစုသည် သေနတ်များကို တုတ်များသဖွယ် အသုံးပြုကာ တွေ့ရာလူကို လိုက်၍ ရိုက်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် ကူဂျီယန်နီ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်မှာ သေနတ်ကျည် ထိုးချိန် ရသွား၏။ ထိုသောင်းကျန်းသူသည် မိမိကို ပစ်တော့မည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဝေါလီသည် လှည့်၍ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုကို ကွယ်၍ နေလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်သည် သူ့အနီးမှ ဝီခနဲ ဖြတ်၍ ဖြတ်သန်းသွား၏။ နောက်ထပ် ကျည်ဆန် မထိုးနိုင်မီ ဝေါလီသည် ညိုကြီးကို ဒုန်းစီးကာ သွေးစက်လက် ကျနေသည့် ခါးလွတ်ကို ကိုင်၍ ထိုလူထံသို့ စီးလာခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင်မူ ဝေါလီသည် ရန်သူကို လွယ်လွယ်ဖြင့် အနိုင်မရ။ ရန်သူသည် သူ့လိုပင် ခါးရေးကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာဟန်ရှိသည်။ ဝေါလီ၏ မြင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဝေါလီက သူ့လည်ကို လှမ်း၍ အပိုင်းလိုက် ထိုလူသည် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှောင်ပစ်လိုက်ကာ သူ့အနီးမှ ဝေါလီ၏ မြင်းလွန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာဖဂန် ခါးကောက်ကြီးကို ထုတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

သင်တန်းခါးသွားလို ထက်နေသည့် ခါးသွားသည် ဝေါလီ စီးထားသည့် ဖိနပ်ရှည်ကြီးကို ထိသွား၏။ သို့ရာတွင် အသားကိုမူ မထိ။ ဝေါလီသည် မြင်းကို ပြန်ဆုတ်ကာ ထိုလူကို ခါးနှင့် ခုတ်ပြန်သည်။ သည်တစ်ချီတွင်လည်း သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်သည် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို တိမ်းငဲ့၍ ရှောင်ပေး လိုက်ပြန်သည်။ ဝေါလီ၏ ခါးချက်သည် လေကို ခုတ်မိသွားသည်။

ဤတွင် သောင်းကျန်းသူသည် စပရိန်ခွေ တစ်ခုလို ထောင်ထလာပြန်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် ခါးကောက်ကြီး၊ လက်တစ်ဖက်တွင် ခါးလွတ်ကြီး ကိုင်ကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာပြန်သည်။

ဝေါလီသည် မြင်းကို ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ ထိုလူကို ရင်ဆိုင်သည်။ သောင်းကျန်းသူသည် နောက်သို့ လှမ်းခုန်ကာ သူ ဝင်လာလျှင် ခါးနှင့် ပိုင်းရန် အသင့်ပြင်နေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်က ပေါက်တော့မည့် မြွေဟောက် တစ်ကောင်နယ် အဆင်သင့်။ အနားသို့ ဝေါလီ ရောက်လာသည်နှင့် မြင်း၊ သို့မဟုတ် လူ၊ သို့မဟုတ် မြင်းရော လူပါ နှစ်ဦးစလုံးကို အသင့် ပိုင်းတော့မည့်ပုံ ပြင်ထားသည်။

ထိုအချိန်၌ကား အခြားသော သောင်းကျန်းသူများသည်ပင် မိမိတို့ ရန်သူများကို မတိုက်တော့ဘဲ သူတို့ခေါင်းဆောင်နှင့် ဖာရင်ဂီ စစ်ဗိုလ်လေးတို့၏ စီးချင်း ထိုးပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်သည် ထိုရှောင်တိမ်းနည်းကိုချည်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးနေရာ ဤတွင် ဝေါလီကလည်း သူနည်းကို သိသွား၏။ ဝေါလီသည် ခါတိုင်းလို ခါးလွတ်ကို အပေါ်မှ ဝဲ၍ မခုတ်ဘဲ အောက်မှ သိမ်း၍ ပင့်ခုတ်လိုက်၏။ ဤတွင် သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်က ခူးညွတ်၍ အောက်သို့ အင်လိုက်တွင် မြင်းတပ်သုံး ခါးလွတ်ကြီးသည် သူ့ခေါင်းကို သွားထိသည်။

သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်၏ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ မည်းနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးခြင်းခြင်း နီသွားကာ ချက်ချင်းပင် လဲကျသွားသည်။ ဤတွင် သောင်းကျန်းသူများသည် သူတို့ခေါင်းဆောင်ကျသည့် အခါတွင် နောက်သို့ ပြန်ပြေးကုန်ကြသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့လေပြီ။

သောင်းကျန်းသူ စစ်ကြောင်းများသည် ဖရီဖရဲ ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးကြသည်။ မြင်းတပ်ကလည်း နောက်မှ အတင်း နင်းလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သောင်းကျန်းသူတို့သည် ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

‘ပြေးကုန်ပြီကွ’ ဟု ဝေါလီက အားရပါးရ အော်သည်။ ဝေါလီသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မြင်းတပ်မှ တပ်သားများကို တက်တိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မြင်းတပ်သားများကလည်း သူ့အမိန့်ကို နာခံကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည် တောင်ကုန်းအတိုင်း မြင်းစီး၍ တက်လာခဲ့ကြ၏။ တောင်ကုန်းထိပ်နားသို့ အရောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခု ကွယ်နေသဖြင့် ဝေါလီသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးကို ကွေပတ် စီးလာခဲ့သည်။

ကျောက်ဆောင်ရှေ့မြင်းကွင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝေါလီသည် နှလုံးသွေး ရပ်သွားသည့်နှယ် ဖြစ်သွား၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဝေါလီသည် မြင်းကို ရှေ့သို့ ဆက်၍ မစီးနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းနေမိသည်။

မြင်းကွင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ခပ်စောစော အောက်က ကြည့်စဉ်က ထိုနေရာသည် တောင်ကုန်းထိပ်ဖြစ်ပြီး ရန်သူတို့ ခံတပ်များသည်လည်း ထိုနေရာမှာပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင်ကား ထိုသို့မဟုတ်တော့ဘဲ ရှေ့တွင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခု ခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်သူတို့၏ ခံတပ်ကို တက်တိုက်လိုလျှင် ထိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို ဖြတ်ဆင်းပြီးမှ နောက်ထပ် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရမည် ဖြစ်၏။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးကား လူလုပ်သည့် ခံတပ်ထက်ပင် ကောင်းမွန်ပေလိမ့်မည်။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို ဖြတ်ဆင်းရမည် ဆိုလျှင် ရန်သူကို ပစ်ကွင်း ကောင်းကောင်း ပေးသည့်နှယ် ဖြစ်နေတော့မည်။

ဝေါလီလို စစ်ဗိုလ်ကလေးကို မဆိုထားနှင့်၊ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံရင်းသည့် စစ်သားဟောင်းကြီးများပင်လျှင် ဖြတ်သန်းရန် မလွယ်သည့် နေရာမျိုး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဝေါလီမှာ သရဲမင်းရဲ စီးသကဲ့သို့ ဇောကပ်လျက် ရှိလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဝေါလီသည် သူ့မြင်းကို သံဆူးဖြင့် တို၍ ရှေ့ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ မြင်းကြီးမှာလည်း ကျောက်တုံးတွေကို ကျော်လွှားကာ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။ ဤတွင် တပ်သားများကလည်း သူ့နောက်မှ စီးလိုက် လာခဲ့ကြသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့ မြင်းတပ်ခွဲသည် ဘယ်ညာ ခွဲ၍ ရှေ့သို့ ဖြန့်၍ တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောင်ကုန်း ခံတပ်ထိပ်သို့ တက်သည့် လမ်းကို ရှာတွေ့သည်နှင့် နှစ်ယောက်ပြူး သုံးယောက်ပြူးတက်လာခဲ့ကာ ရန်သူတို့၏ ခံတပ်ကို အတင်းဝင် တိုက်ကြ၏။

ဝေါလီသည် နောက်မှ ခရာကိုင် တပ်သား တစ်ဦးနှင့်အတူ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ရှေ့တွင်မူ ရန်သူတို့၏ တံတိုင်း ခံတပ်ကြီး၊ ခပ်စောစောက ဆုတ်ပြေးကြသည့် သောင်းကျန်းသူများသည် ထိုခံတပ် နောက်သို့ ဝင်ကာ တက်လာသည့် ဝေါလီတို့ တစ်သိုက်ကို အပြင်းအထန် ခုခံ ပစ်ခတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ညှိကြီးသည် ရန်သူတံတိုင်းကို အသာကလေး ခုန်ကျော်၍ တံတိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်တွင် ဝေါလီသည် ရန်သူတို့နှင့် အနီးကပ် တိုက်ပွဲထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤတိုက်ပွဲတွင် မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ်သည် ဘာမျှ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိ။ ခံတပ်ထဲသို့ မြင်းတပ်က ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ခြေလျင်တပ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်မလာသေး။ အမြောက်ကြီးများကလည်း နေရာ မယူရသေး။ မြင်းတပ်သားများက သူတို့သဘောဖြင့် သူတို့ ဝင်တိုက်ကာ ရန်သူခံတပ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ရန်သူ ခံတပ်သည် မိနစ်ပိုင်းကလေးလောက်အတွင်းမှာပင် ဗြိတိသျှတို့ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်မှ အမြောက်ကြီးများက ခံတပ်ကို ထုပေးထားပြီး ခြေလျင် တပ်သားများ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗာတီဟဗတ်တိုက်ပွဲသည် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ တပ်သားများသည် ခံတပ်ကို သိမ်းပြီး နောက် စစ်မြေပြင်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ နေရာတကာတွင် အလောင်းတွေ ပိုး - ိုးပက်လက်။ လက်နက်တွေ ဖရိုဖရဲ။ စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် အလံတွေ ကစဉ့်ကလျား။ ခေါင်းပေါင်းများ၊ ကျည်ခါးပတ်များက အနှံ့အပြား။

ဗိုလ်ချုပ် ဂိုး၏ တပ်များသည် 'သောင်းကျန်းသူများကို ဖြိုကွဲရန်' ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဂျလာလာဗတ်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ယခုဆိုလျှင် သူတို့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။

အက်ရှ်ပြောသလိုပင် ရန်သူများသည် ကျားကဲ့သို့ တိုက်ခဲ့ကြသည် မှန်၏။ ရန်သူတို့သည် ရာပေါင်းများစွာ အကျအဆုံးခံကာ အခြေမလှ၍ ဆုတ်ပြေးကြသည့် အခါမှာပင် ခါးလွတ်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ တပ်သား သုံးရာခန့် ကျဆုံးပြီး ထို့ထက် သုံးဆခန့် ဒဏ်ရာရကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဂိုး၏ တပ်မှ ကိုးယောက် ကျဆုံးပြီး လေးဆယ် ဒဏ်ရာ ရသည်။ ကျဆုံးသူများ အနက် ဗိုလ်မှူး ဂိုက်ဂရမ်နှင့် ရာဆီလ်ဒါ မာမက်ခန်တို့ ပါသည်။

ဝေါလီသည် မြင်းပေါ်မှ ဂိုက်ဂရမ် ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။ ဂိုက်ဂရမ်ကို နောက်တန်းသို့ သယ်သွားကြသဖြင့် ဘေးကင်းရာသို့ ရောက်နေလောက်ပြီဟု သူ ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာသည် ဂိုက်ဂရမ် အလှည့်ကို စောင့်နေလေပြီ။ ထိုကံကြမ္မာမှ ပြေး၍ မလွတ်ဘာ။

ဂိုက်ဂရမ်သည် သူတပ်တွင် ရှိသည့် တစ်ဦးတည်းသော ဗြိတိသျှ အရာရှိ ဖြစ်သည့် ဝေါလီအား မြင်းတပ်ခွဲကို ခေါင်းဆောင်၍ တက်တိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

ဝေါ်လီကလည်း အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်၏။ ရှေ့သို့ အတင်း တက်တိုက်ကာ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပြန်ထွက် လာနိုင်ခဲ့၏။ ဓါးထိသွားသဖြင့် စုတ်ပြတ်သွားသော မြင်းစီးဖိနပ်မှ ခြစ်ရာကလေး တစ်ခု နှစ်ခုမှ လွဲ၍ အခြား ဘာမျှ မရှိ။ သို့ရာတွင် တပ်သား တစ်ယောက်ကို တွဲ၍ ခြေကျင် လျှောက်လာသည့် ဝိုက်ဂရမ်မှာမူ နောက်တစ်ကြိမ် တင်ပါးတွင် ကျည်သင့်ခဲ့ပြန်သည်။

တတိယအကြိမ် လဲကျသွားသည့်အခါတွင် သောင်းကျန်းသူများသည် သူ့ကိုခုတ်သတ်ရန် ရှေ့သို့ ပြေးတက် လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့တပ်သားများတွင် ကာဘိုင်သေနတ်များ၊ မြင်းတပ် ဓါးလွယ်များနှင့် ဝိုက်ဂရမ်တွင် ခြောက်လုံးပြူးတို့ ပါသည့်အတွက် ရန်သူတို့ကို ပြန်တိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သောင်းကျန်းသူ ငါးယောက် ကျဆုံးပြီး ကျန်သောင်းကျန်းသူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဝိုက်ဂရမ်မှာ သွေးအထွက် လွန်နေလေပြီ။ ဝိုက်ဂရမ်သည် သေနတ်ကို ကျည်ထိုးကာ ကြိုးစား၍ ဒူးထောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တစ်နေရာမှ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် ရင်ဘတ် တည့်တည့်ကို လာမှန်ကာ တစ်ချက်မှပင် စကား မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဤတွင် သောင်းကျန်းသူများသည် အားတက်လာကြပြန်ကာ ညာသံ ပေးပြီးနောက် ဝိုက်ဂရမ်ကို ခုတ်ထစ်ရန် ရှေ့သို့ ပြေးတက်လာကြပြန်သည်။ အာဖဂန်တို့ ထုံးစံအရ ကျဆုံးသော ရန်သူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ခုတ်ထစ်ရလျှင် ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ခုတ်ထစ်ရသည် ဆိုလျှင်မူ ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တပ်သား ဂျီဝမ်ဆင်းကို ထည့်မတွက်မိကြ။

ဂျီဝမ်ဆင်းသည် ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်း ဘေးတွင် ရပ်ကာ ဝိုက်ဂရမ်၏ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ယူပြီးနောက် သေနတ်ဖြင့်ရော ဓါးလွယ်ဖြင့်ပါ ရန်သူတို့ကို

ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ ဂျီဝမ်ဆင်းသည် ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို တစ်နာရီမျှ ကြာအောင် ကာကွယ်ပေးရင်း ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း ပြု၏။

နယ်ခြားစောင့်တပ်များက မိမိတို့တပ်သားတို့၏ အလောင်းများကို ကောက်ရန် ရောက်လာသည့် အချိန်အထိ ဂျီဝမ်ဆင်းသည် သူ့တပ်ဗိုလ် ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို ကာကွယ်နေဆဲ။ သူ့အနီးတွင်မူ သောင်းကျန်းသူ ဆယ်ယောက်တို့ အလောင်းများက အတုံးအရုံးလဲကျလျက်။

နောင်တွင် ဆိုင်ရာတို့၏ အစီရင်ခံစာများ ရောက်လာသည့်အခါတွင် အာဏာပိုင်တို့က တပ်သား ဂျီဝမ်ဆင်းကို သူရဲကောင်း တံဆိပ် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်ကိုလည်း ထို့ထက် မြင့်သော ဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ (တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိသူတို့က ထိုတိုက်ပွဲ၏ အမှားများကို ထောက်ပြကာ မိမိတို့သာ ကွပ်ကဲ တိုက်ခိုက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ပြောဆိုကြသည့်တိုင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်ရာက သူရဲကောင်းဘွဲ့များ ချီးမြှင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။)

ဒဏ်ရာ ရသူများကို ကောက်ယူပြီး၍ ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်း သယ်ရန် အထမ်းသမားများ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ (ထိုအနီးတွင် မြှုပ်နှံပစ်ခဲ့လျှင် မိမိတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် သောင်းကျန်းသူများက တူးဖော်ကာ ခုတ်ထစ် ပစ်ကြမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။) ဝိုက်ဂရမ်၏ တပ်သားများက သူတို့ဗိုလ်၏ အလောင်းကို အထမ်းသမားများ အယူမခံ။ 'ကျွန်တော်တို့ ဆပ်လို သတ္တိကောင်းတဲ့လူကို လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ ကိုင်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ထမ်းမယ်' ဟု ဆိုကာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ထမ်းလာခဲ့ကြသည်။

မြင်းတပ်များသည် မနက် အရက်တက်ချိန် ကတည်းက မြင်းများပေါ်သို့ ရောက်နေကြကာ တစ်နေ့လုံး တိုက်ခဲ့ကြရသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင် ရန်သူတို့ကို တက်တိုက်ကာ တစ်နာရီ ကြာသည့် တိုက်ပွဲကို အခက်အခဲမျိုးစုံဖြင့် တိုက်ခဲ့ကြရသည်။ တိုက်ပွဲပြီးသည့် အခါတွင် သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းနေကြလေပြီ။ ဂျလာလာဗတ်မှာ

မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် ဝေးသေးသည်။ လမ်းကလည်း ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲတွင် ဖောက်ထားသည်ဖြစ်၍ သွား၍ဖြစ်သည်ဆိုရုံ တကယ့် လမ်းကြမ်းကြီး။

ပူအိုက်သည့် ဧပြီလတွင် သူတို့ တပ်သားများသည် ဗိုလ်မှူးကရမ်း၏ အလောင်းကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်းလာခဲ့ကြ၏။ ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းခြင်း မဟုတ်။ မြင်းတပ်လှံများကို ထမ်းစင်သဖွယ် လုပ်၍ ထမ်းလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာရင်လည်း အလောင်းကို ဝင်ထမ်းသည်။ ဝေါလီကလည်း တစ်မိုင် နှစ်မိုင်လောက် ရောက်သည်အထိ ဝင်ထမ်း၏။ တစ်ခါတွင်မူ သူတို့ မြင်းတပ်သား ဝတ်စုံဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ရှင်ဝါရီ လူမျိုးစု အဝတ်အစား ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ အလောင်းကို ဝင်ထမ်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ ထိုလူကို မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်း မပြုကြ။ သူတို့အားလုံးသည် ထိုလူကို သိနေသည့်နယ်၊ မျှော်လင့်ထားသည့်နယ် ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုလူသည် ဇာရင်နှင့် တစ်ခါသာ ခပ်တိုးတိုးစကားပြောပြီး ပြောပြီး ဇာရင်ကလည်း သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးပင်ပြန်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တိုက်ပွဲ တိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော ဝေါလီ တစ်ယောက်သာလျှင် ထိုလူကို မမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ထိုလူသည် အမှောင်ထဲမှ ပေါ်လာပြီး အလောင်းကို ဝင်ထမ်းသကဲ့သို့ပင် သူ့နေရာကို လူတစ်ယောက်အား ပေးပြီးနောက် အမှောင်ထဲသို့ ပြန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အခန်း ၅၆

အရက် တက်ချိန်လောက်တွင်မူ ဂျလာလာဗတ်သို့ ရောက်ကြသည်။ နာရီအနည်းငယ် ကြာသည့်အခါတွင် ဗိုလ်ကရမ်း၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။ သူတို့ သူ့အလောင်းကို မြှုပ်နှံသည့် နေရာမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ပထမ အာဖဂန် စစ်ပွဲတုန်းက ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်များကို မြှုပ်နှံခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။ သူနှင့် မနီးမဝေးတွင် လက်ဝဲတောင်ပံကို တက်တိုက်သည့် မြင်းတပ်မှ အရာရှိ နှစ်ဦးကိုလည်း မြှုပ်နှံလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရာဆီလ်ဒါ မာမက်ခန်နှင့် အခြားသူများမှာမူ ဘာသာခြား ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့နှင့်အတူ မြှုပ်နှံခြင်း မပြု။ သူတို့ကို မူဆလင် ဘာသာဝင်များ မြှုပ်နှံသည့် သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြာများကို ကဗူးလ် မြစ်ထဲသို့ မျှောချလိုက်ကြ၏။

အရိုးပြာများကို မျှောသည့် ပွဲသို့ တပ်သားများ၊ အရာရှိများ၊ ခရီးသည်များနှင့် ဂျလာလာဗတ် မြို့သူမြို့သားများလည်း လာရောက် ကြည့်ကြသည်။

လာရောက် ကြည့်ကြသူများထဲတွင် ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဘောင်းဘီပွပွကို ဝတ်ထားသည့် ရှင်ဝါရီ အမျိုးသားတစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ ထိုလူသည် ခရစ်ယာန်တို့ မီးသဂြိုဟ်သည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာရောက်ကြည့်ရှုသည်ကို တွေ့ရ၏။

မီးသဂြိုဟ် အခမ်းအနားများ ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် ရှင်ဝါရီ အမျိုးသားသည် မြို့စွန်ရှိ ချောင်ကျသော ရပ်ကွက် တစ်ခုမှ အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ခဏကြာလျှင် ထိုလူထံသို့ အရပ်ဝတ် အရပ်စားဝတ်ထားသည့် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ အရာရှိ တစ်ဦး ရောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပထန်ဘာသာဖြင့် အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား တမာကူအိုး တစ်လုံးကို တစ်လှည့်စီ ရှူနေကြသည်။

ရာဆီလ်ဒါ တပ်စခန်းသို့ ပြန်သွားသည့်အခါတွင် သူနှင့်အတူ အာဖဂန်ပြည်လုပ် စက္ကူကြမ်း တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်လည်း ပါသွား၏။ စာမှာ ဗိုလ်လေး ဝေါလီ၊ ဘုရင်မ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဟု လိပ်မူထားသည်။

ဇာရင်က

‘လိပ်စာကိုတော့ ရေးမနေနှင့်တော့လေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝေါလီဆပ်ကို သွားပေးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင်တော့ တပ်ထဲကို လာတွေ့ဖို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ သူ့အတွက်လည်း မကောင်းလှဘူး၊ စခန်းနောက်က သစ်ချပင်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီနားက စောင့်နေပါလား၊ ကျွန်တော် လမဝင်ခင် အရောက် အကျိုးအကြောင်း လာပြောမယ်၊ စောချင်ရင်လည်း စောမှာပေါ့လေ’

‘ရပါတယ်၊ မလာမချင်း ကိုယ်အဲဒီနားက စောင့်နေမှာပေါ့’

ခဏကြာလျှင် ဇာရင်ပေါက်လာကာ စာတစ်စောင်ကို လာပေးသွားသည်။ အက်ရှ်သည် ထိုစာကို ယူကာ မနက်ပိုင်းက သူ ငှားထားခဲ့သည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ ရေနံဆီ မီးရောင်တွင် ထိုစာကို ဖွင့်ဖတ်၏။

ဝေါလီ၏ စာများက ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ ခပ်တိုတို။ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားရသည့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်၊ ရာဆီလ်ဒါ မာမက်ခန်နှင့် အခြားသူများ အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

ကဗူးလ်တွင် ဇူလီ ရောက်နေသည်ဟု ကြားရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊ အမှတ်ရကြောင်း ပြောပြစေလိုကြောင်း၊ အက်ရှ် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျန်းမာရေး လုံခြုံရေးတို့ကို ဂရုစိုက်စေလိုကြောင်း၊ မကြာမီ မဒန်းတွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်းဖြင့် ရေးသားထားသည်။

တိုက်ပွဲကို တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးသည် ဝေါလီကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်ကျဆုံးသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်သားများ၏ ရဲရင့်မှု အတွက် ချီးကျူးကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဝေါလီ၏ သူရဲသတ္တိကိုလည်း ချီးကျူးကြောင်း၊ တပ်ခွဲမှူး ကျဆုံးသွားသည့်အခါတွင် တပ်ခွဲကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရန်သူတို့ ခံတပ်ကို စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အတွက် များစွာ အားရကြောင်း၊ တပ်သား ဒိုလတ်ရန်းကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် အတွက်လည်း များစွာချီးကျူးကြောင်း၊ ထိုဆောင်ရွက်ချက်များ အတွက် ဗိုလ်လေး ဝေါလီအား ဝိတိုရိယ ကြက်ခြေခတ် တံဆိပ်ကြီးကို အပ်နှင်းရန် မိမိအနေဖြင့် ထောက်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝေါလီကား ထိုသတင်းကြောင့် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိသည် ထိုဆုကြီးကို ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်၊ မာမက်ခန်နှင့် အခြားသော ကျဆုံးသူများ၏

အသက်နှင့်လဲ၍ ယူခဲ့ရသည်ကို တွေးလိုက်မိသည့်အခါတွင်မူ ချက်ချင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သေခဲ့သူက ခုနစ်ယောက်။ အက်ရာရခဲ့သူက နှစ်ဆယ့် ခုနစ်ယောက်။ သို့တိုင် မိမိမှာမူ ခြစ်ရာ ရှရာတစ်ချက်မျှ မရှိဘဲနှင့် ဆီဗတ်စတိုပို တိုက်ပွဲမှ ရမိသည့် ကြေးအမြောက်ကြီးမှ ကြေးဖြင့် သွန်းလုပ်သော ဝိတိုရိယ ကြက်ခြေခတ် ဆုတံဆိပ်တော်ကြီးကို ရတော့မည် ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းကလေးမျှ မတရား။

ဝေါ်လီသည် မဲ့ပြီးပြီးကာ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးကို နှုတ်ဆက်၍ မိမိတဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် မိဘများထံ အကျိုးအကြောင်း စာမရေးမီ အက်ရှ်ထံသို့ သူ ဆုတံဆိပ်တော်ရသည့် အကြောင်းကို စာရေးလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ဇာရင်ထံမှ တစ်ဆင့် ဝေါ်လီ ဝိတိုရိယ၏ ကြက်ခြေခတ် ဆုတံဆိပ်တော်ကြီးကို ရကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ အက်ရှ်မှာ ထိုသတင်းကို စောစောစီးစီး မကြားရဘဲ နောက်မှ ကြားရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

'နောက်ဆိုရင် သခင်ဆပ်လည်း သိစရာ ရှိရင် စောစောစီးစီး သိရတော့မှာပါ။ ခု အာဖဂန် ဖော်ဘွားသစ် ယာကွတ်ခန်က စစ်ပြေငြိမ်းရေး လုပ်ဖို့ စကား ကမ်းလှမ်းနေပြီတဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် သခင်ဆပ်လည်း မဒန်းကို ပြန်လာရတော့မှာပါ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အလွန်ဆုံး နွေလယ်လောက် ဆိုရင် တပ်တွေ အားလုံး မဒန်းကို ပြန်ရတော့မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီသတင်းဟာ ဘယ်လောက်အထိ မှန်တယ် မမှန်ဘူးတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ရိက္ခာ လုံလုံလောက်လောက် အနွေးထည် လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘဲနှင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ ကြာကြာ မနေနိုင်တာ အမှန်ပဲ ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီသတင်း မှန်ပါစေလို့ပဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်'

'အင်းလေ၊ ဒီအတိုင်းဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးကတော့ ငါ့ကို ကဗူးလ်ကို ပြန်သွားခိုင်းနေတယ်ကွ။ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ သူ့စာအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကဗူးလ်မှာ ငါ တော်တော်ကြာကြာ နေရဦးမယ့် ပုံပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမကတော့ တောင်ပေါ်မှာ မွေးလာလို့ ကဗူးလ်မှာ နေရတာ သဘောကျချင် ကျနေမှာပေါ့လေ'

ဇာရင်က မတတ်နိုင်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးကို တွန့်ပြကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်ရင်း

'ကဲ ဒီလိုဆိုရင် သွားတော့မယ် သခင်ဆပ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖူလီဘိုင်ကို ပြောပြပါ။ ပြီးတော့ ဂူးလ်ဘတ်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ။ ဆလမ် မာလေးကွမ်း ဆပ်'

အက်ရှ်က ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့လူမျိုး ထုံးစံအရ ပွေဖက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အက်ရှ်သည် စောင်ကြမ်းကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး လုံအောင်ပတ်ကာ သစ်ကြားပင်တွေ ကြား မြေကြီးပေါ်တွင် လှဲချလိုက်၏။ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရဦးမည်။ မနက်လင်းမှ ကဗူးလ်သို့ ခရီးထွက်တော့မည်။

နောက် တစ်လခွဲခန့် ကြာသည့်အခါတွင် အာဖဂန် ဖော်ဘွား ယာကွတ်ခန်နှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့သည် ဂန်ဒမတ်မြို့တွင် စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆို လက်မှတ်ရေးထိုးကြ၏။

ထိုစာချုပ်အရ ဖော်ဘွား ယာကွတ်ခန်က ကိုင်ဘာတောင်ကြားဒေသတွင် သူ့အာဏာစက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်၊ ကူရန် တောင်ကြား ဒေသတွင် ဗြိတိသျှတပ်များ စခန်းချထားခွင့် ပေးရန်၊ အခြား နိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏

အကြံဉာဏ်ကို ရယူရန်၊ နောက်ဆုံးအားဖြင့် ကဗျာလင်တွင် ဗြိတိသျှတို့၏ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ထားခွင့်ပေးရန်တို့ဖြစ်သည်။

အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ထောက်ပံ့ငွေ အချို့ပေးရန်၊ နိုင်ငံခြားကျူးကျော်မှု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လျှင် လိုအပ်သည့် စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး အကူအညီ တို့ကို ပေးရန်ဖြစ်၏။

ထိုစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုလည်း ကဗျာလင်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

အာဖဂန်လူမျိုးတို့ သံသယမရှိစေရန်နှင့် အာဖဂန် လူမျိုးတို့ဘက်မှ ရန်လိုမှု ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိစေရန် အတွက် ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ခပ်သေးသေး ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကဗျာလင်သို့ သွားမည့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါရမည့် တပ်မှာ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ထိုတပ်စုကို ဖာတီဟဗတ်တိုက်ပွဲတွင် ရဲဝံ့စွာ အမှုထမ်းခဲ့သည့် အရာရှိတစ်ဦးက ခေါင်းဆောင် လိုက်ပါမည်ဟုလည်း တပ်ထဲတွင် သတင်းဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ကဗျာလင်တွင်ရှိသည့် အက်ရှ်၏ အဆက်အသွယ် ဖြစ်သော ဗဟာဒူးခန်သည် (ယင်းမှာ ယခင်က နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အရာခံဗိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။) ထိုသတင်းကို အက္ကဘာ ဆိုသူထံသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ကဗျာလင်တွင် မိမိ၏ ဇနီးနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသော အက္ကဘာ ဆိုသူမှာ တခြားသူမဟုတ် အက်ရှ်ပင် ဖြစ်သတည်း။

မိမိအား ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် အက်ရှ်သည် ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်အနီးမှ

ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကာ ကဗျာလင်မှ နေ၍ ဗိုလ်ချုပ် ဂိုးထံသို့ သတင်းများကို ဆက်လက်ပေးပို့နေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဂိုး လိုချင်သည့် သတင်းများမှာ နိုင်ငံရေး သတင်းများ မဟုတ်ဘဲ စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများဖြစ်သည့်အတွက် အက်ရှ်မှာ အမြဲလိုလို နယ်ထွက်စုံစမ်းလျက် ရှိကာ အိမ်တွင် ဇူလီ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။

အက်ရှ် ခရီးထွက်လျှင် မည်မျှ ကြာမည်ကို မပြောနိုင်။ ဇူလီအဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မျှော်ရသည်မှာလည်း မောလှပြီ။ သို့ မျှော်နေစဉ် ရောက်လာလျှင်မူ ဇူလီ ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ် မရှိတော့။

ဇူလီသည် ထိုအကြောင်းများကို အက်တော့ရှိ ဘီဂမ်းကြီးထံ ရေးသော စာထဲတွင် ရှည်လျားစွာ ရေးပြသည်။ ထိုမျှမက မိမိတို့ကို လက်ခံထားသည့် အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန်မှာ အလွန် သတိကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ လုံခြုံရေးအတွက် ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ မိမိရောက်လာသဖြင့် အက်ရှ်က တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ရန် စီစဉ်သည့် အခါတွင် ဗဟာဒူးခန်က အပြောင်းအရွှေ့မခံဘဲ သူ့အိမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အတင်း တောင်းပန်ကြောင်း၊ အကယ်၍ အိမ်နီးချင်းများနှင့် ပထန်စကား ပြောရာတွင် ရေလည်စွာ မပြောနိုင်လျှင် တူရကီ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြင့် ဗဟာဒူးခန်၏ အိမ်မှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း...။

အိမ်နီးချင်းများကလည်း ဘာမျှ အမေးအမြန်း မထူကြတော့။ သူတို့ပြောသည့် အတိုင်းပင် ဇူလီကို တူရကီ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟု လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ဘီဂမ်းကြီး၏ အိမ်တွင် ရှိစဉ်က ဇူလီကို ချစ်ခင်ကြသကဲ့သို့ပင် ယခု ဗဟာဒူးခန်၏ အိမ်တွင်လည်း ဇူလီကို တစ်အိမ်သားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။

ဇူလီသည် အိမ်သားများထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ ထုံးစံ ဓလေ့များကို လေ့လာသည်။ ထမင်းချက်၊ ရက်ကန်းရက်၊ ဇာပန်းထိုး၊ မဆလာထောင်း၊ ချဉ်ဖတ်တည်၊ သစ်သီးခြောက်လှန်း စသည့် အလုပ်များကို ကူညီ လုပ်ကိုင် ပေးတတ်သည်။

အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် ကိုရမ်းကျမ်းစာများကို ကျက်သည်။ သူတို့ ဘာသာတရားကို သိလျှင် ပို၍ ဆက်ဆံရေးကောင်းမည် ထင်သဖြင့် ကိုရမ်းကျမ်းကို ကျက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကလေးများအတွက် အရပ်ကလေးများ လုပ်ပေးခြင်း၊ စွန့်ချိုးပေးခြင်း၊ ပုံပြောခြင်းစသည်တို့ကို လုပ်တတ်သဖြင့် ကလေးများကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြသည်။

အာဖဂန်နစ္စတန်မှ အမျိုးသမီးများမှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ဖြစ်ကြသဖြင့် ဇူလီ၏ မေးရိုးကြီးကြီး မျက်နှာလေးသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်ရုံမျှမက သူတို့မျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် တကယ့် မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

အက်ရှ်နှင့်သာ မကြာခဏ တွေ့ရလျှင် ဇူလီသည် ကဗူးလ်တွင် ထို့ထက်ပင် ပျော်မိလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြသည့် အခါများတွင်ကား မင်္ဂလာဦး ခရီးထွက်သည့်နှယ် ပျော်၍ မဆုံးတော့။

အက်ရှ်မှာ ကဗူးလ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင် အားသည်ဟူ၍ မရှိလှ။ ဈေးထဲသို့ ထွက်၍ သတင်းများကို ထောက်လှမ်းရသည်။ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော် ကွက်လပ်ထဲသို့ သွားကာ နန်းတော် အရာရှိများ၊ အစေတော်များထံမှ သတင်းများကို နားထောင်ရသည်။ ကဗူးလ်သို့ ဖြတ်သွားသော ခရီးသည်များထံမှ သတင်းများကို စုဆောင်းရသည်။

ဟီးရတ်၊ ဘိုခါရာ စသည့် ဒေသများမှ ကုန်သည်များသည် လှည်းတန်း၊ ကုလားအုတ်တန်းကြီးများဖြင့် ကဗူးလ်သို့ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ

ကျေးရွာများမှ လယ်သမားများသည် ကဗူးလ်သို့ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ် ရောက်လာတတ်ကြ၏။

ရုရှား သူလျှိုများနှင့် အခြားနိုင်ငံများမှ သူလျှိုများထံမှလည်း သတင်းများကို စနည်းနာရ၏။ ကူရန်တောင်ကြားနှင့် ကိုင်ဘာတောင်ကြားတို့မှ ပြန်လာသည့် စစ်သားများထံမှ စစ်သတင်းများကို စုဆောင်းရ၏။ မြောက်ပိုင်းမှ လာသော မြင်းကုန်သည်များနှင့် ဘုရားဖူးများထံမှလည်း ရသမျှ သတင်းကို စုဆောင်းရသည်။

ထိုသို့ လှည့်လည် စုံစမ်းရင်းဖြင့် ဗြိတိသျှနှင့် အာဖဂန် စော်ဘွားတို့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းကို သိလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားပြီးသည့်နောက်တွင် မိမိအား မဒန်းသို့ ပြန်ခေါ်တော့မည့် သတင်းကိုသာ အက်ရှ် နားစွင့်နေမိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသတင်းသည် ရောက်မလာ။ ထိုသတင်းအစား ဗြိတိသျှ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီခေါင်းဆောင်သည့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ခု ကဗူးလ်သို့ ရောက်လာတော့မည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာမည့် တပ်ဖွဲ့မှာ မိမိ မိတ်ဆွေ ဝေါလီ ခေါင်းဆောင်သော နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ တပ်များ ဖြစ်သည်ကိုလည်း အက်ရှ် ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးနှင့် တွေ့ရန် ဂျလာလာဗတ်သို့ ခြေကျင် ထွက်လာခဲ့သည်။

အက်ရှ်သည် တစ်ပတ်လောက်သာ ကြာမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ သို့ရာတွင် ဂျလာလာဗတ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် မိမိ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းကို မတွေ့ရ။ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ပြီးသည့် အခါတွင် ဗြိတိသျှ တပ်များသည် အာဖဂန်နစ္စတန်မှ ရုပ်သိမ်းစပြုနေကြလေပြီ။

တပ်ရင်းမှူးကို သာမက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ဗရင်းနှင့် ဝေါလီတို့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ သူတို့လည်း ဂျလာလာဗတ်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

တပ်အချို့သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဇာရင်က

‘သခင်ဆပ် လာတာ နောက်ကျသွားပြီ ခင်ဗျ။ ဗိုလ်လေး ဝေါ်လီက ရှေ့ပြေးတပ်နှင့် ပါသွားပြီ၊ တပ်ရင်းမှူးဆပ်လည်း ထွက်သွားပြီ၊ ခုလောက်ဆိုရင် မဒန်းကို ရောက်နေကြတော့မယ်’

‘ဒါဖြင့် ငါ မဒန်းကို လိုက်သွားမယ်ကွာ၊ ကဗူးလ် လာမယ့် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့မှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်လာတယ်ဆိုရင် ဟိုမှာ ငါ နေလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တပ်ရင်းမှူးကို ချက်ချင်းတွေ့ပြီး ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်သွားတာတော့ အမှန်ပဲခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိသလောက်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သခင်ဆပ် ကဗူးလ်ကို ပြန်သွားတာ ကောင်းမယ် ခင်ဗျ။ ဟိုကို လိုက်သွားရင် ကဗူးလ်မှာ ဇူလီဘိုင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့၊ အက်တော့မှာ ဆိုရင်တော့ ဘာအကြောင်းလဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော့်အဖေ ဘီဂမ်းကြီးက ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ် မဒန်းကို လိုက်သွားလို့ လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ကဗူးလ်မှာ ဇူလီဘိုင် တစ်ယောက်တည်း သောင်တင်ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်’

‘စစ်ပွဲ ပြီးသွားပြီပဲကွာ၊ ကိစ္စရှိမယ် မထင်ပါဘူး’

‘စစ်ပွဲကတော့ ပြီးပြီလို့ ပြောကြတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ တယ်ပြီး မယုံချင်ဘူး ခင်ဗျ။ ခု အခြေအနေက စစ်ဖြစ်တာထက်တောင် ဆိုးလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကာလဝမ်း ရောဂါကလည်း ဖြစ်နေလိုက်သေးတယ်၊ ခုဆိုရင် ပက်ရှုဝါမှာ ကာလဝမ်း ဖြစ်လို့ လူတွေ အတုံးအရုံး သေနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်တောင် တပ်နယ်မြေထဲမှာ နေလို့ မရတော့ဘူး၊ အပြင်ဘက် ခြောက်မိုင်လောက်ကို ပြောင်းပြီး စခန်းချနေရတယ်၊ အင်ဂရေစီတွေလည်း ကာလဝမ်းဖြစ်လို့ သေလိုက်တာ သောက်သောက်လဲပဲ၊ ခု ကာလဝမ်းရောဂါက ပက်ရှုဝါကနေပြီး ကိုင်ဘာတောင်ကြား

အရောက်ပြန်လာပြီတဲ့၊ လမ်းမှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်လို့ သေတဲ့ တပ်သားက အာဖဂန်ကို ဝင်တိုက်လို့ သေတဲ့ တပ်သားဦးရေထက် များသေးသတဲ့၊ လမ်းဘေးမှာ သင်္ချိုင်းတွေချည်းပဲတဲ့’

‘ဒီသတင်းကို ငါ ဘာမှ မကြားပါလား’

‘အေးလေ၊ အခု ကြားပြီ မဟုတ်လား၊ ဇွန်လဟာ စစ်ချီဖို့ အလွန်ဆိုးတဲ့လ ခင်ဗျ။ လမ်းမှာ အရိပ်မရှိ ဘာ မရှိ၊ ရေကလည်း ရှားလိုက်တာ မပြောနှင့်တော့၊ ပူလိုက်တာလည်း ကျဲကျဲတောက်ပဲ၊ ဂျာဟာနမ်(ငရဲ)ကို ဆင်းရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီတော့ သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့ မဒန်းကို လိုက်မသွားပါနှင့်၊ ဇူလီဘိုင်ဆီကို ပြန်သွားပါ၊ လမ်းမှာ ဒီက ပြန်ဆုတ်သွားတဲ့ စစ်တပ်ကလည်း အပြည့်၊ အမြောက်တင် လှည်းတွေ မြင်းတွေကလည်း အပြည့်၊ ဒီတော့ သခင်ဆပ် ဟိုမှာ ကာလဝမ်း မဖြစ်တောင်မှ ဂျမာရတ်ကို တော်တော်နှင့်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကနေ ကိုင်ဘာတောင်ကြားအထိ စစ်တပ်တွေချည်းပဲ၊ အဲ တောင်ရိုးတွေပေါ်တက်ပြီး ဖြတ်လမ်းက သွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ တပ်ရင်းမှူးနှင့် တွေ့ဖို့ သိပ် အရေးကြီး ကိစ္စရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို စာရေးပေးလိုက်၊ ကျွန်တော် ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ်’

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ စာရေးရုံနှင့် မပြီးသေးဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင် သူနှင့် တွေ့ဆုံ ပြောမှဖြစ်မှာ၊ ငါ ပို့တဲ့ သတင်းဟာ အမှန်ပဲဆိုတာကို ငါကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံပြီး နားဝင်အောင် ပြောမှ ဖြစ်မှာ၊ ပြီးတော့ မင်းသွားပြီး ပေးတယ်ဆိုတော့လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ မင်းကကော ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကာလဝမ်း ဖြစ်လို့ မသေနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား’

‘ကျွန်တော် ဖြစ်ရင် သခင်ဆပ်ထက် သက်သာတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က သခင်ဆပ်တို့လို အင်ဂရေစီမဟုတ်တော့ ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သေသွားရင် ကျွန်တော့် မိန်းမက တစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်နှင့် ကျန်ရစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ သူ့ဆွေမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်

ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်မှာလည်း ဒီလောက် စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလမ်းက သွားမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီလမ်းက မသွားလို့ ဘယ်လမ်းက သွားဦးမှာလဲကွ၊ ဂျလာလာဗတ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့လို့ ဖြစ်မှာတဲ့လား၊ မြင်းတွေ အမြောက်တွေ စစ်တပ်တွေ အကုန် ဆုတ်နေပြီပဲ၊ မင်းလည်း သွားရမှာပေါ့’

‘သွားမှာပေါ့၊ မဒန်းကို ကျွန်တော် သွားတော့ သွားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းက ဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ကြောင်း အတိုင်း စုန်မှာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါရော လိုက်မယ်လေ’

‘ဘယ်အနေနှင့်လိုက်မှာလဲ၊ ဗိုလ်ကြီးအက်ရှ်အနေနှင့် လိုက်မှာလား၊ အက္ကဘာ အနေနှင့် လိုက်မှာလား’

‘အက္ကဘာအနေနှင့်ပဲ လိုက်မှာပေါ့၊ ငါက ကဗူးလ်ကို ပြန်ဦးမှာဆိုတော့ ဒီအနေနှင့်ပဲ လိုက်မှ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် စီစဉ်ကြည့်ဦးမယ်’

နယ်ခြားစောင့်တပ်၏ ထုံးစံမှာ အရာရှိတစ်ယောက် တပ်ထဲတွင် အမှုထမ်းနေစဉ် သေဆုံးလျှင် မဒန်းတွင် မြှုပ်နှံရခြ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို ဂျလာလာဗတ်တွင် ထားမပစ်ခဲ့ရန် ပြောကြသည့်အခါ၌ ဆိုင်ရာတို့က သဘောတူ လိုက်ကာ အလောင်းကို ပြန်၍ ဖော်စေသည်။

သို့ရာတွင် ရာသီဥတုပြင်းသည့်အတွက် ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ယူ၍ မဖြစ်သဖြင့် အလောင်းကို ဖောင်တစ်ခုဖြင့် မြစ်ကြောင်း အတိုင်းပို့ပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို တာဝန်ယူ သယ်ဆောင်ရမည့် သူများမှာ ရာဆီလ်ဒါ(ဗိုလ်) ဇာရင်ခန်နှင့် တပ်သား သုံးယောက်တို့ ဖြစ်၏။ ဇာရင်သည် သူတို့နှင့်တူ လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားရန် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံ ခွင့်တောင်းသည်။

ဇာရင်က ထိုသူမှာ မိမိနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သည့် အာဖဂန် လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ယမန်နေ့ညကမှ ဂျလာလာဗတ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူမှာ မြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသူဖြစ်သည့်အတွက် မိမိတို့အတွက် များစွာ အကူအညီ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုသူကို မိမိတို့နှင့်အတူ ခေါ်ခွင့်ပြုပါမည့် အကြောင်းဖြင့် ဆိုင်ရာသို့ ပြောရာ ဆိုင်ရာကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို တင်လာသည့် ဖောင်ကလေးသည် အရှက်မတက်မီ မှောင်မည်းလျက် ရှိချိန်တွင် ဂျလာလာဗတ်မှ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

အခန်း ၅၇

လင်းအားကြီး အချိန်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ မြစ်ဘေး ကမ်းပါစောက်ကြီးပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ကင်းက စွန်တစ်ကောင် မြည်သည့်နယ် အချက် ပေးလိုက်သည်။ မြစ်အောက် ကိုက်ခြောက်ဆယ် အကွာခန့်တွင် ရှိသည့် အခြား ကင်းတစ်ကင်းက ပြန်၍ အချက်ပေးလိုက်၏။ ထိုအချက်ပေးသံကို နောက်ထပ် ကိုက်ခြောက်ဆယ်ခန့် အကွာ ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု နောက်ကွယ်တွင် ဝပ်နေသည့် တတိယကင်းက ပြန်၍ အချက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

မြစ်ကမ်း ဝဲဘက် တစ်လျှောက်တွင် ကင်းပုန်းပေါင်း တစ်ဒါဇင် ကျော်ကျော်ခန့် ချထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကင်းပုန်းများကို မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်သည့်တိုင် မြင်ရမည် မဟုတ်။

ဝိုလ်မူး ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်း တင်ထားသည့် ဖောင်ပေါ်တွင် ပါလာသူများ အဖို့ မှန်ပြောင်း စသည့် ကိရိယာများ ပါမလာကြ။ ဘေးတွင် ချထားသည့် အာဖဂန် ကင်းပုန်းများကိုလည်း အာရုံမစိုက်နိုင်။ သူတို့အဖို့ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်နှင့် မတိုက်မိအောင် သတိ ထားနေရသည်နှင့် အခြား အရာများကို ဂရုမစိုက်နိုင်။

အချိန်မှာ မြောက်ပိုင်းတွင် နင်းတွေ ပျော်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကဗူးလ် မြစ်ရေသည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့်တိုးနေသည်။

ဖောင်ပေါ်တွင် လူခြောက်ယောက် ပါလာ၏။ ယင်းတို့အနက် အရပ်မြင့်မြင့် ပထန် တစ်ယောက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး မည်းမည်းနှင့် ပန်ချာပီ နှစ်ယောက်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ပန်ချာပီ တစ်ယောက်တို့မှာ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့၏ ယူနီဖောင်း ဖြစ်သော ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြ၏။

နောက်တစ်ယောက်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး နီနီနှင့် အာဖဂန် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဝါးလုံး တစ်ချောင်းဖြင့် ဖောင်ကို ပဲ့ကိုင်လာ၏။

ပူပြင်းသည့် အပြင် ပဲ့ကိုင်ရသည့်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိုရွဲလျက် ရှိသဖြင့် အာဖဂန် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံကို မဝတ်နိုင်။ အာဖဂန် လူမျိုးတို့ ဝတ်သည့် ဘောင်းဘီ ပွပွကြီးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှာ ဗြိတိသျှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အသက် မရှိတော့။ စင်စစ် သူ အသက်ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာ နှစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအရာရှိ၏ အလောင်းကြောင့် ပင်လျှင် ကျန်လူငါးယောက်သည် ဖောင်ကလေးဖြင့် အကွေ အကောက်တွေ များလှသော ကဗူးလ်မြစ်ကို စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

အလောင်း ထည့်ထားသည့် ခေါင်းက သစ်သားက အသားမကျ။ အနည် မထိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် အပူရှိန်ပြင်းလာသည့် အခါတွင် သစ်သားသည် ပြန့်ကားလာသည်။ ခေါင်းကို တာလပတ်ဖြင့် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားသည့်တိုင် အပုပ်နံ့သည် အထဲမှ ထိုးထွက်လာ၏။

မြစ်ရေစီးသံ ဆူညံနေသည့်တိုင် ကျောက်ဆောင်ကြားမှ စွန်မြည်သံကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားနေရ၏။ နေဝင်လုပြီ။ ဖောင်ပေါ်တွင် ပဲ့ကိုင်လာသည့် အာဖဂန် အမျိုးသားသည် ကျောက်ဆောင် ကမ်းပါးများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ကမ်းပါးပေါ်မှာ လူတွေ ရှိတယ်ဗျ။ မူမန်လူမျိုးစုတွေရယ်၊ အတ္တဘာရေ သတိထားဗျို့၊ ဒီကောင်တွေက စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး’

ဇာရင်ခန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကာဘိုင်သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဆစ်ခ် အမျိုးသား စစ်သားက သူ့ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို ကျည်ထိုးလိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ရန်ပြုမယ် မထင်ပါဘူး ဗိုလ်လေး၊ မှောင်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလည်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရွာသားတွေလို့ပဲ ထင်မှာပါ’

ပန်ချာပီ စစ်သားက ရယ်လိုက်ရင်း

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်ချမနေနှင့် ဒါယာဆင်း၊ ကမ်းပါးပေါ်မှာ သူတို့တက်စောင့်ပြီ ဆိုကတည်းကိုက တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်း သိလို့ တက်စောင့်နေတာပေါ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ တို့ကို လိုက်ချောင်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ နှစ်နာရီလောက် နောက်ကျ ရောက်သွားလို့၊ ခပ်စောစောကသာ ဆိုရင်...’

ပန်ချာပီ စစ်သားသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်လာကာ ကျည်ဆန်သည် သူ့လည်ပင်း ဖောက်ထွက်သွား၏။ ပန်ချာပီ စစ်သားသည် လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ကာ ရေထဲသို့ နောက်ပြန်ကျသွားသည်။

သေနတ်သံနှင့် ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ကျသွားသံသည် တောင်ကမ်းပါးယံကြား မြစ်တစ်လျှောက်တွင် ပဲ့တင် ထပ်သွားသည်။ မီးခိုးလုံးကလေး တစ်လုံးသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် အတန်ကြာမျှ လွင့်မျောလျက် ရှိ၏။ ပန်ချာပီ စစ်သား၏ အလောင်းမှာမူ ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်မလာတော့။

ဖောင်သည် ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုဆီသို့ တိုးသွား၏။ ဖောင်သမားသည် ဝါးလုံးကို တအားဖိကာ ဖောင်ကို ရေစီးဆီသို့ ပြန်ဆွဲသည်။ သည်နေရာတွင် သောင်တင်၍ မဖြစ်။ သည်နေရာတွင် သောင်တင်သည်ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး ကိစ္စချောသွားနိုင်သည်။

ကျည်ဆန်များသည် သဲနှင့်ဆုပ်ပက်လိုက်သလို ရေပြင်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာကြသည်။ ကျန်လူ သုံးယောက်သည် သစ်လုံးကြီးများပေါ်တွင် အားလျား

မှောက်ကာ ရန်သူတို့ဆီသို့ မှန်း၍ ပစ်ကြ၏။ မြင်ရ၍ ပစ်ခြင်းမဟုတ်။ တူမီး သေနတ်မီးရောင် လက်ခနဲ ပွင့်လာသည့် နေရာကို မှန်းဆ၍ ပစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်က သူတို့ကို ပစ်သည့်နေရာမှာ တစ်နေရာတည်းမှ ပစ်နေခြင်းမဟုတ်။ ကမ်းပါးစောက်ပေါ်ရှိ နေရာ ဆယ်နေရာလောက်က ဝိုင်းပစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အားကလည်း မမျှ။ ရန်သူက ကမ်းပါးရှိ ကျောက်ဆောင်များ ကြားထဲတွင် နေရာယူပစ်နေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အဖို့ ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း ရနေသည်။

ဖောင်ပေါ်က နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများ အဖို့မူ ကျည်ကွယ် ကောင်းကောင်းမရ။ ရေစီးကြောင့် ပစ်မှတ်ရွေ့နေသဖြင့် သူတို့ သက်သာရာရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ အကာအကွယ် ဆို၍ အလောင်းထည့်ထားသည့် ခေါင်းသာလျှင် ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး ခေါင်းကိုကွယ်၍ တစ်ဖက်တည်းတွင် စုနေသဖြင့် ဖောင်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားသည်။

ပဲ့ကိုင်လာသည့် ဖာဖန် အမျိုးသားက

‘ဟေ့လူတွေ၊ တစ်ဖက်တည်းကို စုမနေနှင့်လေ၊ ဖောင် နှစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုဘက်က ရိက္ခာပစ္စည်းတွေကို ရွှေ့ထားလိုက်၊ ဘယ်ဘက်ကို ရွှေ့၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ’

ဇာရင်က ကာဘိုင်သေနတ်ကို ချကာ ရိက္ခာထည့်လာသည့် သံပုံးများနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက် သေတ္တာများကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့နေသည်။ တပ်သား ဒါယာဆင်းက သေနတ်ကို ကျည်ထိုးပြီး ဆက်ပစ်နေ၏။

အခြား တပ်သား တစ်ယောက်ကမူ ကာဘိုင်သေနတ်ပြောင်းကို အလောင်းထားသည့် ခေါင်းပေါ်သို့ မှေးတင်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။

မြစ်ဘေး တောင်ကမ်းပါးစောင်းပေါ်မှ အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ် ကျလာသလို ဖြူဖြူအရာ တစ်ခုသည် အော်ဟစ်၍ အောက်သို့ ကျသွား၏။

ဇာရင်က အားရပါးရ ရယ်လိုက်ရင်း

‘ရှားဘားစ် ဆူဗာဆင်း၊ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ခွေးသား ကားရားကြီးကို ကျသွားတာပဲ’

ဆူဗာဆင်းက ရယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒါယာဆင်းကလည်း ရယ်သည်။ စင်စစ် သူတို့သည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ သည်နေရာသည် မကြာခဏ အလစ်တိုက်ခိုက်ခံရသည့် နေရာ။ မြစ်က ကျဉ်းကျဉ်း၊ ကမ်းပါးကြီးတွေက စောက်စောက်။

သည်နေရာမှ နေ၍ မူမန် လူမျိုးစု သောင်းကျန်းသူများသည် ဗြိတိသျှ တပ်များကို တိုက်ခိုက်နေကျ။ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်နေကျ။ သည်နေရာတွင် အပစ်ခံရပြီဆိုလျှင် အသက်ရှင်လျက် ပြန်မထွက်နိုင်သူသာ များသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့တစ်တွေ၏ အလုပ်သည် စစ်တိုက်သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်လို တိုက်ရခိုက်ရသည်ကို သူတို့ပျော်သည်။ တိုက်ပွဲ တိုက်ရမည်ဆိုလျှင် လက်ယား နေတတ်ကြသည်။

သူတို့မျက်လုံးများသည် ဆည်းဆာ မှုန်ရီရီ အရောင်ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေကြသည်။ ရယ်လိုက်ကြ၊ သေနတ်ကို ကျည်ထိုးလိုက်ကြ၊ မီးပွင့်လက်ခနဲ ပွင့်လာသည့် နေရာကို မှန်းပစ်လိုက်ကြ။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျည်ဆန်တွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် ကြားထဲမှ မြစ်ကို စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ် သေနတ်ကျည်ဆန် တစ်ခသည် ပိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းထည့်ထားသည့် ခေါင်းကို လာ၍ မှန်၏။ ခေါင်းသည် ပွင့်ထွက်သွားကာ အပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း ထသွားသည်။

ဆူဗာဆင်းက ရယ်လိုက်ရင်း

‘အံ့မယ်လေ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ပိုက်ဂရမ်ဆပ်ရာ၊ ဆပ်ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းမပြတ်တာပေါ့။ ဆပ်သာ ကျွန်တော့်ကို အကာအကွယ် မပေးလိုက်ရင် ခုလောက်ဆို ကျွန်တော် မာလကီးယားနေပြီး၊ ဆပ်ဟာ ကိုယ့်တပ်သားတွေကို သေရာကတောင် အကာအကွယ်ပေးနေတယ်နော်၊ မစိုးရိမ်နှင့် ပိုက်ဂရမ်ဆပ်၊ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် ချမယ်’

ဆူဗာဆင်းသည် တလားခေါင်းကို ကွယ်၍ ခေါင်းပြုကြည့်ကာ သေနတ်ကို ကမ်းပါးစောက်ဆီသို့ ချိန်ထား၏။ သေနတ်ပြောင်းက တော်တော်နှင့် မငြိမ်။ ဖောင်က လှုပ်နေသဖြင့် ပစ်မှတ်ကို ကောင်းကောင်း ချိန်သားမကိုက်ချင်။

ခဏကြာလျှင် ဆူဗာဆင်း၏ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံသည် ပေါ်ထွက်လာ၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် တောင်စောင်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် အောက်သို့ကျလာသည်။ ဆူဗာဆင်းသည် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ မဟုတ်သည့်တိုင် သူတို့ပန်ချာပီ တပ်ခွဲတွင် လက်ဖြောင့်သူဟု နာမည်ကြီးသည် မဟုတ်လော။

‘ကဲ နှစ်ယောက်တော့ ကြွသွားပြီ၊ ကဲ ရဲဘော်ရေ၊ လက်သံကလေး စမ်းလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့’ ဟု ဆူဗာဆင်းက ပထန်စစ်သားကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ’

ပျားကောင်များနယ် တဝီဝီ ပျံနေသည့် ကျည်များကြားတွင် ဇာရင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ တောင်ပေါ်သားများလို ကျင့်သားရနေပြီး သူများသာ မြင်နိုင်သည့် ပစ်မှတ်ကို ချိန်နေသည်။

ပစ်မှတ်က မြစ်ဘေးကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုကြားက ကျောက်ကြားကလေး။ ထိုနေရာ ထိုကျောက်ကြားထဲမှ သေနတ်ပြောင်းကလေး ပေါ်နေသည်။

ဇာရင် ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်သည် ချက်ကောင်းကို ထိသွားဟန် တူ၏။ ဇာရင် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် သေနတ်ပြောင်းသည် အောက်သို့ စိုက်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘မြင်တယ် မဟုတ်လားကွ၊ ဟေ့ ဆူဟဆင်း ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား’

ဆူဟဆင်းထံမှ ဖြေသံ မကြားရ။ ဇာရင်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလောင်းထည့်သည့် ခေါင်းဘေးတွင် မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည့် ဆူဟဆင်းကို မြင်ရ၏။ အသုဘခေါင်းပေါ်တွင် မေးတင်လျက်။ စကားပြောတော့မည့်နယ် ပါးစပ်က ဟလျက်။ သို့ရာတွင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။ နားထင်တွင် ကျည်ဆန်ပေါက်ရာက ဟောင်းလောင်း။ သူ့ဘေးတွင် အားလျားမှောက်၍ ဝပ်နေသည့် ဒါယာဆင်းပင်လျှင် သူ ထိသွားသည်ကို မသိလိုက်။

‘ဘာလဲ၊ ကျသွားပြီလား’ ဟု ဇာရင်က မေးသည်။

‘ဘယ်သူလဲ၊ ဗိုလ်လေး ပစ်လိုက်တဲ့ ဟိုကမ်းပါးပေါ်က ကောင်လား၊ ကျသွားပြီ ထင်တာပဲ၊ သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားပြီ’

ဒါယာဆင်းသည် ကျည်ကတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ သူ့လက်သည် တောင့်တင်းနေသည့် ဆူဟဆင်း၏ ကိုယ်ကိုသွား၍ စမ်းမိသည်။ ဆူဟဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပက်လက်ကြီး လန်လျက်။ လက်တစ်ဖက်က ရေထဲတွင် တွဲလောင်းကျလျက်။

ဒါယာဆင်းသည် ဆူဟဆင်း၏ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်ရှူ ရပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ဒါယာဆင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငှက်ဖျားတက်သလို တုန်ရီစ ပြုလာသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် အသက်ဝင်လာကာ တရွရွ လှုပ်လာကြသည်။

ဒါယာဆင်းသည် ကာဘိုင်ကို ကျည်ဆန်အပြည့်ထိုးသည်။ ထို့နောက် အော်ဟစ်ဆဲရေးရင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ တောင်ကမ်းပါးစောက်ဆီသို့ ကာဘိုင်ဖြင့် တရကြမ်းပစ်သည်။ ကျည်ကုန်သွားသည့်အခါတွင် အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ကျည်ဆန်တစ်ဆုပ်ကို ယူကာ နောက်ထပ် ကျည်ထည့်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ ရေစီးသန်သဖြင့် ဖောင်မှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရအောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ဖောင်သမားသည် ဝါးလုံးကို ဖိ၍ ပဲ့ကိုင်ကာ ဒါယာဆင်းကို ထိုင်ရန် အော်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဒါယာဆင်းမှာ ထိုအသံများကို မကြားနိုင်တော့ပြီ။ အရှုံးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကမ်းပါးကို ကာဘိုင်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း ပစ်ခတ်လျက် ရှိ၏။ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။ ကျဆုံးသွားသည့် ဆူဟဆင်း အလောင်းကို ကားရားခွရပ်ကာ ပါးစပ်မှ ကျိန်ဆဲရင်း ကမ်းပါးစောက်ဆီသို့ ကျည်ဆန်များကို တရဟော ပစ်သွင်းလျက် ရှိ၏။

ရန်သူ ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် သူ့မေးရိုးကို ရှပ်မှန်သွားသဖြင့် နီရဲသော သွေးများသည် မုတ်ဆိတ်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။ ဒုတိယကျည်ဆန်တစ်ခုက ခြေထောက်ကို လာမှန်သည့်အခါတွင် သူ ခြေပတ်မှာလည်း သွေးခြင်းခြင်းနီလျက် ရှိ၏။ ဒါယာဆင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒီဇင်ခန့် သေနတ်မှန်ထားပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် ဒါယာဆင်းသည် အဆဲ မရပ်။ အပစ် မရပ်။ ပါးစပ်မှ ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း ကာဘိုင်ဖြင့် တရစပ် ပစ်သည်။

ရန်သူ၏ နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်တစ်တောင့် သူ့ရင်အုံကို လာမှန်သည့်အခါတွင်မူ ဒါယာဆင်းသည် ယိမ်းယိုင်ကာ သူ့ရဲဘော် ဆူဟဆင်း၏ အလောင်းပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျသွား၏။ လက်ထဲမှ ကာဘိုင်သေနတ်မှာလည်း လွတ်ကျသွားလေပြီ။

ဒါယာဆင်းလဲကျသွားသဖြင့် ဖောင်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွား၏။ ရေများသည် ဖောင်ကို ဖုံးသွားကြသည်။ ရိက္ခာပုံးများသည် ရေထဲသို့ မျောပါကုန်ကြသည်။ ဇာရင်နှင့်

ဖောင်သမားတို့က ဖောင်ကို ထိန်းနေကြစဉ် ဒါယာဆင်းနှင့် ဆူဟဆင်းတို့ နှစ်ယောက်၏ အလောင်းများသည် ရေထဲသို့ လျှောကျသွားကာ ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားကြသည်။

သူတို့ မရှိတော့သည့်အခါတွင် ဖောင်သည် ပေါ့သွား၏။ ဇာရင်က ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ သူယူနီဖောင်းမှ ရေစိုကို ညှစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် နာကြည်းစွာဖြင့်

‘အင်မတန် သတ္တိကောင်းတဲ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်တော့ သွားပြန်ပြီနော်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လူကောင်းတွေ ဆုံးရှုံးရတာ နာသဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ဒီစစ်ပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွေ အဖို့ သိပ်ပြီး နှစ်နာတဲ့ စစ်ပွဲခင်ဗျ၊ ခုကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်သားကောင်းတွေ အများကြီး သေခဲ့ရပြီ၊ အများကြီး ဒဏ်ရာ ရခဲ့ရတယ်၊ ခုလေးတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်သားကောင်းတွေ ဆုံးခဲ့ရပြန်ပြီ၊ မြန်မြန်မှောင်ပါမှ၊ မြန်မြန်မမှောင်ရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တောင် ကျန်မှ ကျန်ပါတော့မလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ ကပ်ဆိုးကြီး ဆိုက်တာနှင့် အတူတူပဲနော်၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဗိုလ်လေးကော ဒဏ်ရာရသေး...’

ဇာရင်က စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ သူ့ကို ကြည့်မေးလိုက်သည်။

‘ရှုပ်မှန်တာပါကွာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းကော’

‘ခုထိတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး ခင်ဗျ’

ကမ်းပါးစောက်ပေါ်မှ နောက်ထပ် ပစ်ခတ်သံများ မကြားရတော့။ မှောင်စပျိုးလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကမ်းပါးပေါ်တွင် စောင့်နေသူတို့အဖို့ ဖောင်ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ပြီ။ မှောင်စပျိုးနေသော ဆည်းဆာထဲတွင် မြစ်သည် ဖဲကြိုးကလေး တစ်ချောင်း ပစ်ချထားသည့်နယ်။

ခဏကြာသည့်အခါတွင်မူ ဖောင်သည် တောင်ကြားရှိ မြစ်ကျဉ်းမှ ထွက်လာခဲ့ကာ ပြေပြေလျောလျော ရှိသည့် မြစ်ကမ်းပါး နှစ်ဖက်ကြားမှ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဖောင်သည် ကြယ်ရောင် မြစ်ပြင်ထဲတွင် တငြိမ့်ငြိမ့် မျောလျက် ရှိ၏။

မှတ်သုံ ရာသီသို့ မရောက်သေး။ အပူရှိန်က ပြင်းပါဘိ။ ဘေးတွင်ရှိသည့် တောင်ကုန်းကြီးများကလည်း အပင် ဟူ၍ မရှိ။ သို့ရာတွင် ကဗူးလ်မြစ်သည် မြောက်ပိုင်း ရေခဲများ အရည်ပျော်ရာမှ စီးဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ဖောင်ပေါ်တွင် ပါလာသူတို့မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။

ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းထည့်ထားသည့် ခေါင်းကို ကြိုးကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် ဖောင်ပေါ်တွင် ချည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြစ်ရေကြောင့်လည်းကောင်း ဂုန်လျှော်ကြိုးမှာ စိုနေလေပြီ။ ထိုအထဲတွင် လှိုင်းက ပုတ်သဖြင့် ဖောင်ဖွဲ့လာ သစ်လုံးများက နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမှာ ဖောင်ပေါ်တွင် အငြိမ်မနေ။ အထဲတွင် အသက်ရှိသည့် လူတစ်ယောက် ဝင်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့်နယ် ကြွလိုက် နိမ့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

‘ဝိုက်ဂရမ်ဆပ်ရေ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ နို့မို့ရင် နောက် မြစ်ကွေ့ကျတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ အရှေ့ ခင်ဗျားဘက်မှာ နောက်ထပ် ချည်ထားတဲ့ အထုံး တစ်ထုံး ရှိသေးသလား’

ဇာရင်က လှမ်းမေးသည်။

‘နှစ်ထုံးတောင် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှောင်ထဲမှာ ရမ်းသန်းပြီး မချည်ရဲဘူးကွ၊ ပြင်ချည်နေတုန်း ကျောက်ဆောင်နှင့် ဝင်တိုက်မိရင် ဖောင်ပါ ပျက်သွားမှာ၊ မနက်လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိတော့မှ ချည်တာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါ့လက်ကလည်း တစ်နေကုန် ထိုးဝါး ထိုးခဲ့ရလို့ တောင့်နေပြီ၊ ချည်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ခင်ဗျားက တောင်ပေါ်သားဆို၊ အိုက်လိုက် ပူလိုက်တဲ့ ညဗျာ၊ ဂျဟာနမ် ကျနေတာပဲ’

‘မြစ်ရေက သိပ်အေးတယ်ကွ၊ တောင်ပေါ်က အရည်ပျော် ဆင်းလာတဲ့ နင်းခဲရည်တွေ၊ အဲဒီထဲကို နှစ်ခါလောက် ကျဖူးတော့ ဘယ်လောက်အေးတယ်ဆိုတာ သိနေပြီ၊ ငါ လိုက်ချင်လွန်းလို့သာ လိုက်လာခဲ့တာ၊ တော်တော် အန္တရာယ်များတဲ့ ခရီး၊ အမှန်ကတော့ကွာ၊ လူတစ်ယောက် သေပြီးပြီပဲ၊ ဘယ်မှာ မြုပ်မြုပ် မထူးတော့ပါဘူး၊ ဂျလာလာဗတ်မှာပဲ မြုပ်မြုပ်၊ မဒန်းမှာပဲ မြုပ်မြုပ် ဝိုက်ဂရမ်ကလည်း ဘာမှ သိတော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ အာဖဂန်တွေက သူ့အရိုးကို ရသွားပြီး တွေ့ရာမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့လို့လည်း သူ့အဖို့ ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ’

‘သူ့အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်အတွက် အကြောင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေရဲ့ သေပြီးသား အလောင်းတွေကို ရန်သူစော်ကားတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ငါတို့ အင်ဂရေစီ အလောင်းတွေကို အစော်ကားမခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါကွာ၊ အမှန်ကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း သေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားရဲဘော်တွေလည်း အာဖဂန် တောင်ရိုးတွေပေါ်မှာ အများအပြား သေခဲ့ရတာပါ၊ သူတို့ အလောင်းတွေ ကိုတော့ ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူ့အလောင်းကျမှ ဒီကို ယူလာတယ် ဆိုတာကတော့...’

ဇာရင်သည် ပန်းကို တွန့်ပြလိုက်၏။ ဘာမျှ မပြောတော့။ အခြားသူများနှင့် မတူ၊ အရာရာကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် မြင်တတ်သော အက်ရှ်နှင့် သွား၍ အငြင်းအခုံ လုပ်နေလျှင် အကျိုးမရှိသည်ကို ဇာရင် သိပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

အက်ရှ်က သူ လိုက်လာသည့်အကြောင်းကို ဆက်ရှင်းသည်။

‘ဒါပေမယ့် သခင်ဆပ် လိုက်လာတာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိုက်ဂရမ်ရဲ့အလောင်းကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့အတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါက ဘာလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်စရာ လိုသေးသလဲ၊ ငါ လိုက်လာတာ တပ်မှူးနှင့်တွေ့ပြီး စကားပြောချင်လို့ပါ၊ သူ့ကို အချိန်မီတွေ့ဆုံပြီး ပြောနိုင်တယ်ဆိုရင် သူတို့ ကဗူးလ်ကို လွှတ်မယ့် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဟာ လွှတ်လွှတ်ပဲ ရှိမှာပဲ၊ ဘာမှ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ရုပ်သိမ်းရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ မရုပ်သိမ်းချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ရွှေ့ဆိုင်းထားရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို အစောင့်အရှောက်လိုက်ရမှာက ဝေါ်လီခေါင်းဆောင်တဲ့ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ တစ်စုတဲ့ကွ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်လည်း ကြားတယ်၊ သူ လိုက်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့အတွက် နောက်ထပ် ဂုဏ်ထူး တစ်ခုတိုးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့အတွက်လည်း နောက်ထပ် ဂုဏ်တစ်ခု တိုးလာတာပေါ့၊ မဟုတ်လား’

‘ဘာ ဂုဏ်လဲကွ၊ ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကြွက်တွေလို လှောင်ပိတ် အသေခံရမယ့် ဂုဏ်ပုဒ်လား၊ ငါ တတ်နိုင်ရင်တော့ မလိုက်ဖို့ တားမှာပဲကွာ၊ ငါ့သဘောကတော့ မလိုက်စေချင်ဘူး’

‘ခင်ဗျား တားလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှာ ဒီလို တာဝန်ကို ထမ်းချင်လွန်းလို့ တစ်ပိုင်းသေနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ’

‘ဟုတ်ချင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါအနေနှင့်ကတော့ တတ်နိုင်သမျှ တားရမှာပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတာပါ ဇာရင်၊ ငါက တော်တော်လူနှင့်လည်း အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့ ရတဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို အပေါင်းအသင်းနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ဆိုတာ အလွန် အဖိုးတန်ပါတယ်၊ မင်းရယ် နောက် တစ်ယောက်က ဝေါ်လီရယ်၊ ဒီတော့ ငါ့အနေနှင့် ပြောရရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်ဘူး ဇာရင်’

‘မဆုံးရှုံးပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ။ တစ်ခု သေချာတာက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကမ္ဘာလုံးကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မဒန်းရောက်ရင် သိမှာပါ။ ခု သခင်ဆပ်က သိပ် ပင်ပန်းပြီး တော်တော် ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ခဲ့ရလို့ ဒီလို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ’

‘မဟုတ်ဘူး ဇာရင်၊ အခြေအနေတွေကို ငါသိလို့ ပြောနေတာ၊ ဒီမလာခင်တုန်းက အင်ဂရေစီဆပ်ဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို မသိတဲ့လူတွေ တော်တော်များများနှင့် စကားပြောခဲ့ဖူးပြီးပြီ၊ သူတို့တစ်တွေ ပြောတဲ့စကားအရ ငါ စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ’

ဇာရင်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထို့နောက် ခပ်လေးလေးဖြင့်

‘အေးလေ၊ ဒီလို အင်ဂရေစီကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေနှင့် တွေ့လာတာကတော့ သခင်ဆပ်ရဲ့ ကံပဲလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ သခင်ဆပ် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော့်အစ်ကို အဝါရှားက တပ်ရင်းမှူး ဗရောင်းဆပ်ကို ပြောခဲ့တဲ့ စကား တစ်ခွန်းရှိတယ်လေ၊ သခင်ဆပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတွေလို တွေးတတ် ခံစားတတ်တာဟာ ကံဆိုးတာပဲတဲ့၊ သခင်ဆပ်လို လူတစ်ယောက်ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်အဖို့ အများကြီး အသုံးဝင်မှာပဲတဲ့၊ ဒီမှာတင် ဗရောင်းဆပ်ကလည်း အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတွေလို နေတတ်အောင် ခံစားတတ်အောင် သခင်ဆပ်ကို တိုင်းရင်းသားတွေ ကြားထဲကို ပို့ပေးလိုက်တယ်လေ၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီလို ပို့ပေးလိုက်တာဟာ မှားတာပဲ၊ ဒီလို ပို့လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သခင်ဆပ်ဟာ အနောက်တိုင်းသားလည်း မဟုတ်၊ အရှေ့တိုင်းသားလည်း မဟုတ်၊ ကျီးမမြည် ကြက်မရောက် အောက်ကလီအာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့၊ ဂျင်မခါနာ မြင်းပွဲတွေမှာ ဒုန်းစိုင်းနေတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ကြားမှာ ညှပ်နေတဲ့ ဖျက်မြင်းလို ဖြစ်နေတာပေါ့’

အက်ရှ်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့မှာ အဲဒီ မြင်းနှစ်ကောင် ကြားမှာ ညှပ်ပြီး ဖျာများနေရတာ၊ ခုတော့ ငါဟာ အရှေ့တိုင်းသားလည်း မဟုတ်

အနောက်တိုင်းသားလည်း မဟုတ်ဘဲ ငါပဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့မယ်ကွာ၊ နောက်တော့ မကျသေးဘူး ထင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ဒီလို အခန်းမျိုးမှာ ပြန်ပြီး ဝင်ရဦးမယ် ဆိုရင်လည်း...’

‘ဒီလို နေရာမျိုးကပဲ ပါရဦးမှာပါဗျာ၊ လူဆိုတာ ကုသိုလ်ကံ ပါလာပြီဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ကြရတာပါပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မဖြစ်အောင် ရှောင် ရှောင် မရပါဘူး၊ ပေး ကျွန်တော့်ကို ထိုးဝါး ပေးလိုက်ဗျာ၊ ရှေ့နားမှာ ချောက်ရှိဟန် တူတယ်၊ ရေသံတွေကို ဒီအတိုင်း ကြားနေရတယ်၊ နည်းနည်းတော့ နားလိုက်ဦး၊ မနားရင် မနက်ကျတော့ လက်မောင်းတွေ ရောင်ကိုင်းနေလိမ့်မယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ဒီလောက် မှောင်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်လင်းမှ သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော်နှိုးမယ်၊ အိပ်ရင် ခါးကို ကြိုးချည်ပြီး အိပ်နော်၊ တော်တော်ကြာ ဖောင်ပေါ်က လျှောကျပြီး ရေစီးထဲ ပါသွားဦးမယ်’

အက်ရှ်က သူ ပြောသည့်အတိုင်း ခါးကို ကြိုးချည်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ရော့ ဒါလေး နည်းနည်းမျိုလိုက်၊ အနာ သက်သာပြီး အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်၊ ထို့ အလောင်းကလည်း တော်တော်နံတယ်ဗျို့၊ ကျည်ဆန် ပေါက်ကို ပိတ်ဖို့ အဝတ်ကလေး ဘာလေးများ မရှိဘူးလား’

ဇာရင်က အက်ရှ်ကို ဘိန်း အနည်းငယ် လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

အက်ရှ်က သူ့ဗောင်းထုပ်ကို ဆွဲဆုတ်ပြီး အဝတ်တစ်စကို ဆုတ်ပေးသည်။ ဇာရင်က ထိုအဝတ်စဖြင့် အခေါင်းက ကျည်ဆန်အပေါက်ကို ဆို့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် စားစရာ မရှိတော့။ ပါလာသည့် ရိက္ခာပုံးများမှာ ဖောင်တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားစဉ်က ရေထဲသို့ မျောပါသွားကြပြီ။

အက်ရှ်သည် ထိုးဝါးကို ဇာရင်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ရေဆေး၍ ပတ်တီးစည်းကာ ဝိုက်ဂရပ်၏ ခေါင်းဘေးတွင် ဝင်၍ လှဲလိုက်၏။ သို့ရာတွင်

အိပ်မပျော်။ လက်မောင်းက တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေသည်။ မဒန်းသို့ ရောက်လျှင် တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းအား ပြောရမည့် စကားများကို စဉ်းစားနေသည်။

မဒန်းသို့ ရောက်လျှင် မိမိကြားရသည့် သတင်းများသည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်း ယုံကြည်အောင် ပြောရမည်။ သူ ယုံကြည်ရုံမျှမက သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အခြားသော အထက်တန်း အရာရှိများ သဘောပေါက် လောက်အောင် ပြောနိုင်သည်အထိ ရှင်းပြရမည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း စဉ်းစား၍ မရ။ စောစောက အနာ သက်သာအောင် မျိုထားသည့် ဘိန်းက တန်ခိုးပြစ ပြုပြီး အတန်ကြာလျှင် အက်ရှ်သည် အိပ်ပျော်သွား၏။

သူတို့ ဖောင်ကလေးသည် မာလဂိုရီ တောင်ရိပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကာ မြစ်ပြင် ကျယ်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ရေစီးညင်သာသဖြင့် ဖောင်မှာလည်း အရှိန် နှေးသွားသည်။

ဖောင် အရှိန် နှေးသွားသဖြင့် အက်ရှ် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ရှေ့တွင် တစ်ဝန်း တစ်လျားကြီး မြင်နေရသော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခက်အခဲများကို လွန်မြောက်ခဲ့ကြပြီ။ သို့ရာတွင် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကို ချက်ချင်း သတိမရသေး။

လင်းအရက် နေခြည်နုနုတွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ရှိနေသည့် လွင်ပြင် ကျယ်ကြီးကို မြင်သည့်အခါတွင်မှ သူခေါင်းသည် ကြည်လင်စ ပြုလာ၏။ မနေ့ညတုန်းက ဇာရင်က သူ့ကို အနားယူခိုင်းကာ ထိုးဝါးကို ကိုင်လာခဲ့သည်။ ယခု ခဏကလေးမျှသာဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တစ်ည လွန်မြောက်ခဲ့ပါပကော။

အကယ်၍ ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့လျှင် နောက်နာရီဝက်လောက် ဆိုလျှင် အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် အိန္ဒိယ အနောက်မြောက် နယ်စပ်ကို ခြားထားသည့် နယ်စပ်ကို ကျော်တော့မည်။

နောက်တွင်မူ ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိတော့။ အသာကလေး မျှောလိုက်သွားရုံသာ။ မစ်ချနီ၊ မရန်ခဲ၊ အဟာဆိုင်း၊ ချန္တရာနှင့် နောင်သျှီရာ။ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပိုင်နယ်မြေသို့ ရောက်ပြီ။ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ ကမ်းပါးတွင် ထိုးဆိုက်ကာ ဇာရင်ကို တစ်ရေးတစ်မော အအိပ်ခိုင်းရဦးမည်။ သူ့ခမျာ တစ်ညလုံး အိပ်ခဲ့ရဟန် မတူ။

မြစ်ပြင်မှ လေတစ်ချက် သုတ်လိုက်သဖြင့် အက်ရှ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ သူ့အဝတ်အစားများ ရေတွေ စိုရွှဲနေကြောင်းကို အက်ရှ် သတိပြုမိ တော့သည်။ ဖောင်သည် မကြာခင်ကမှ အလွန်ပြင်းသည့် ရေစီးထဲတွင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရဟန် ရှိ၏။ ဖောင်တစ်ခုလုံး ရေတွေ စိုရွှဲလျက်။

အက်ရှ် ငေးကြည့်နေစဉ် ချုံကြားမှ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် အသံများကို ကြားလိုက်သဖြင့် လန့်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဖျိုင်းတစ်အုပ်၊ ချုံထဲမှ ထကာ မြစ်ကြောင်း အတိုင်း ပျံသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အက်ရှ်သည် လဲနေရာမှ ထလိုက်၏။ ထ၍ မရ။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မိမိကိုယ်ကို အသုဘခေါင်းနှင့် ပူးတွဲချည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်ရှ်သည် ထုံကျဉ်သော လက်များဖြင့် ချည်ထားသည့် ကြိုးထုံးကို ဖြေရ၏။

ဇာရင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ချိုးကျ ဖြူရော်လျက်။ မနေ့ညက တစ်ရေးမျှ အိပ်ခဲ့ရဟန် မတူ။ သူခေါင်းတွင် ဖောင်းထုပ်လည်း မရှိ။ သူယူနီဖောင်း မှာလည်း ရေဆင်းကူးခဲ့သူ တစ်ဦးနယ် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲစိုလျက်။

‘သခင်ဆပ်ကလည်း အိပ်လိုက်တာ၊ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကျဉ်းကို ဖြတ်လာခဲ့တာဗျ။ သောက်ကျိုးနည်း သန်လိုက်တဲ့ ရေစီးကလည်း မပြောပါနှင့်တော့၊ ဒီအထဲမှာ ဝဲတွေကလည်း ရှိလိုက်သေးတယ်၊ လှိုင်းတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး သခင်ဆပ် ကိုယ်ပေါ်မှာ တက်ဖုံးနေတာတောင် မနီးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် ထင်နေတာ’

‘ငါ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ငါ အိပ်မပျော်ဘူးလို့ပဲ ထင်နေတာ၊ မျက်လုံးကလည်း ပွင့်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေတာပဲ’

‘အဲဒါ ဘိန်းမျိုထားလို့ ဖြစ်တာလေ၊ နည်းနည်းတော့ အနား ရသွားတာပေါ့လေ’

ဇာရင်က ထိုးဝါးကို သဲစိုစိုပေါ်တွင် စိုက်လိုက်ရင်း ဖောင်ကို ကမ်းမှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဇာရင်သည် မနေ့ညက တစ်ညလုံး မြစ်မင်းနှင့် တစ်ယောက်တည်း စစ်ခင်းခဲ့ရ၏။ အက်ရှ်၏ ဒဏ်ရာ ကြီးသည်လော၊ ငယ်သည်လော မမေးနိုင်။ သေသည်လော ရှင်သည်လော မကြည့်နိုင်။ သူ့လက်တွေ ပေါက်ပြဲ စုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တောင့်တင်းနေလေပြီ။ ရေလည်း ငတ်သည်။ ချမ်းလည်း ချမ်းသည်။ ဆာလည်း ဆာသည်။

ဇာရင်သည် မြစ်ရေဖြင့် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ မတ္တာသို့ ဦးလှည့်၍ မနက်ခင်း ဘုရား ရှိခိုးစာကို ရွတ်နေသည်။

အက်ရှ်သည် ဇာရင် ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ အက်ရှ်က ထိုးဝါးကို ယူကာ ဖောင်ကို တွန်းလိုက်သည်။ နေထွက်လာ၍ မြစ်ပေါ်တွင် ဝဲနေသည့် နှင်းမြူတို့ ကွဲသွားသည့် အချိန်တွင် ပစ်ချီနီ မြို့ရိုးနီကြန်ကြန်ကို မြင်ရလေပြီ။

ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို ယူလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း မဒန်းသို့ လူလွှတ်၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ စားသောက် ပြီးလျှင် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဖောင်ကို စုန်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဇာရင်မှာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

နေဝင်ရီတရောတွင် နောင်သူရဲရာမြို့ အဝင် လှေတံတားသို့ ရောက်ကြ၏။ တံတားတွင် သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေသည့် ဝေါလီ။ ဝိုက်ဂရမ်၏ အလောင်းကို မဒန်းသို့ သယ်ဆောင်ရန်အတွက် မြင်းတပ်စု တစ်စုဖြင့် အသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်။

အခန်း ၅၈

ဖောင်ပေါ်တွင် အက်ရှ် ပါလာမှန်း ဝေါလီ မသိ။ ထို့ကြောင့် မှောင်ရီဖျိုးဖျာတွင် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ဝေါလီ သူ့ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိချင်။ အလောင်းမှာ ချက်ချင်း မြေမြှုပ်ပစ်ရမည့် အခြေအနေတွင် ရှိသဖြင့် စကားပြောချိန်လည်း မရ။

အလောင်းကို ရထားကလေး တစ်စင်းပေါ်သို့ တင်ကာ မဒန်းသို့ ယူသွားကြသည်။ မဒန်းသို့ ရောက်လျှင် အမြောက်တင် ရထားဖြင့် တင်ကာ မီးတုတ် မီးစည်းများဖြင့် ညတွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်ကြရသည်။

အသုဘ ကိစ္စပြီး၍ ‘နောက်ဆုံး ခရာ’ မှုတ်ပြီးသည့်အချိန်တွင်မှ ဝေါလီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချိန် ရတော့သည်။

တပ်ရင်းမှူးကို ပထမ တွေ့မည် စိတ်ကူး၏။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းမှာ အခြားတပ်ရင်းမှ ဧည့်သည်အရာရှိ နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသဖြင့် တွေ့ချိန် မရသေး။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လူများ မမှတ်မိစေရန် ဇာရင်က ဝေါ်လီ၏ အခန်းသို့ တိတ်တိတ်ခေါ်သွားရသည်။

ဝေါ်လီသည် အက်ရှ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည့်တိုင် ဝိုက်ကရမ်း၏ အသုဘပြီးကာစ ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းသဖြင့် ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှ။

သူ့အား အာဖန်သို့ မလိုက်ရန်ပြောသည်ကို လက်ခံဖို့ မပြောနှင့်၊ သွားမည့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်သည့် အက်ရှ်၏ ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း နားထောင်လိုဟန် မတူ။

ဝေါ်လီက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လွှတ်မည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်မည် ထင်ကြောင်း၊ အစောင့် တပ်ဖွဲ့တွင် မိမိခေါင်းဆောင် လိုက်ပါရမည် ဆိုသည်မှာလည်း ကောလာဟလမျှသာ ဖြစ်၍ တရားဝင် အကြောင်းကြားခြင်း မရှိသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့သွားမယ်ဆိုတာ ဘုရင်ခံချုပ်ဆီက သတင်းကြားခဲ့ပုံ ရတာပဲ၊ သူ ခေါင်းဆောင်ပြီး သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အစောင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ခေါ်သွားပြီး ဟိုရောက်ရင် စစ်သံမှူး အဖြစ် ထားမလိုလိုတော့ ပြောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းတကာပါ အစ်ကိုရာ၊ ဘာမှ သေချာသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အေး ဒါတော့ မသိဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာသာ မင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဦးပေါ့’

‘ဘာ စဉ်းစားရမှာလဲ အစ်ကိုရာ၊ အထက်က အမိန့်ပေးရင် လိုက်သွားရုံပေါ့’

‘အရင် စော်ဘွား ရှားအလီတုန်းက တို့ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကဗူးလ်မှာ ထားဖို့ တောင်းဆိုတော့ သူ ဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သူပြည်သူတွေက ကဗူးလ်မှာ ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထားတာကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်နိုင်ငံခြားသား လာနေတာကိုမှလည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလို လာနေရင် သူ့မြို့တော် ဖြစ်တဲ့ ကဗူးလ်မှာတောင်မှပဲ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ လုံခြုံရေးကို သူ တာဝန်ယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီစကားကို မင်း မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ ရှားအလီ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောထား မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အာဖန် စော်ဘွားတိုင်းရဲ့ သဘောထား၊ ဒါကို မင်း သိရဲ့လား၊ ကဗျာတို့ ဘာတို့ကော မင်း ဖတ်ပါတယ်နော် ဝေါ်လီ’

‘အရေးထဲ နောက်မနေစမ်းပါနှင့်ဗျာ’

‘နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ် ပြောနေတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အာဖန် စစ်ပွဲအကြောင်းကို စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေကို မင်း ဖတ်ဖူးမှာပေါ့၊ အာဖန် စစ်ပွဲမတိုင်မီတုန်းက အာဖန်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်တွေကို အလွန်လေးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမ အာဖန်စစ်ပွဲမှာ တို့က သူတို့ တိုင်းပြည်ကို အတင်း ဝင်သိမ်းတော့ အာဖန် ပြည်သူတွေဟာ တို့အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထား ပြောင်းသွားခဲ့သလဲ မင်း အသိ။

‘ကျူးကျော်သူများ၊ လုံခြုံလက်နက်၊ မိုးကြိုးစက်သို့၊ ခြေလက်ပိုင်းပိုင်း၊ ခုတ်တိုင်းချိုးဖြတ် လို့ အာဖန် စာဆိုတွေ စပ်ခဲ့တာလေ၊ ခုလည်း သူတို့ သဘောထား မပြောင်းဘူး ငါ့ညီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက တို့ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ကဗူးလ်ကို မသွားဖြစ်အောင် တားရမယ်၊ ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းအောင် လုပ်ရမယ်’

‘နောက်ကျသွားပြီ အစ်ကို’

‘တားလို့ မရတော့ရင်လည်း ရွှေ့ဆိုင်းထားအောင် လုပ်မယ်ကွာ၊ တို့ အဓိက လုပ်ဖို့က သံအဖွဲ့လွှတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဒါက ဒီလောက် အရေးကြီးပါဘူး၊

အရေးကြီးတာက တို့ကို အာဖဂန်စော်ဘွားနှင့်တကွ အာဖဂန်ပြည်သူတွေက ယုံကြည်လာအောင် ကိုးစားလာအောင် ချစ်ကြည်လာအောင် လုပ်ဖို့၊ အိန္ဒိယကို သိမ်းသလို သူတို့တိုင်းပြည်ကိုလည်း သိမ်းမှာလားလို့ စိုးရိမ်နေတဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေကို ပျောက်အောင် လုပ်ဖို့ကွ။

‘ဘုရင်ခံချုပ်နှင့်တကွ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့လို လူတွေ နားဝင်အောင် ပြောနိုင်ရင် သူတို့အမြင် ပြောင်းလာရင် နောက်မကျသေးပါဘူး။ အချိန်မီပါသေးတယ်။ ခုအချိန်ဟာ ဓါးကို ဘေးချပြီး ချစ်ကြည်ရေး စကားပြောရမယ့် အချိန်။’

‘ဒီမှာ ငါပြောလိုက်မယ် ဝေါ်လီ၊ မင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ကဗူးလ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် အရှင် ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတင် မကဘူး။ သူနှင့်ပါသွားတဲ့ မင်းတို့တစ်တွေ အားလုံးလည်း ခေါင်းပြတ်ပြီး ပြန်လာကြမှာ၊ အဲဒါကိုတော့ ငါ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့’

ဝေါ်လီက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ‘တော်စမ်းပါဗျာ’ ဟု ဆိုကာ ယခု သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် နှစ်ဖက် သဘောတူ၍ သွားရသည့် အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်စော်ဘွားကလည်း သဘောတူပြီးသား ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဟေ့ သဘောတူတယ်ဆိုတာ တူချင်လို့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ အကျပ်ကိုင်လို့ တူရတာ၊ မင်း သိရဲ့လား၊ ဒါကို သူပြည်သူတွေက လက်ခံတယ်လို့ ထင်ရင် မင်လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ အာဖဂန်တွေဟာ ဟိုတုန်းကလည်း အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းခဲ့တယ်၊ ခုလည်း မုန်းနေတုန်းပဲ။ ခုစစ်ပွဲ ပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ တို့ကို အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး မုန်းလာသေးတယ်။ အာဖဂန်စော်ဘွားရဲ့ ဆန္ဒက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ အရေးကြီးတာက အာဖဂန် ပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒ၊ အဲဒါကိုကော မင်း သိရဲ့လား။’

‘ဒါကြောင့်မို့ ဂန်ဒမတ် ကွန်ဖရင့်ကို လာခဲ့တုန်းက စော်ဘွားဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ သဘောထားအတိုင်း သူတို့ မြေတစ်လက်မကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ခံတိုက်မယ်ဆိုတဲ့

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လာပြီး စကားပြောတာ၊ နောက်ဆုံး ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဘယ်သူမှ မပါဘဲ နှစ်ယောက်ချင်း ကျိတ် ဆွေးနွေးပြီးတော့မှ...’

‘ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေ ပြောမနေပါနှင့်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ရှိပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတာပါ’

ဝေါ်လီက ပြောသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ငါတော့ ဒီလို မထင်ဘူးကွ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ အာဖဂန်စော်ဘွားကို ခြိမ်းခြောက်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ စော်ဘွားကို သူတောင်းဆိုချက်တွေ လက်ခံအောင် အတင်း အကျပ်ကိုင်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာလဲ မင်း မယုံဘူးလား၊ ဒီအတိုင်း လုပ်တာပါကွ၊ မယုံရင် မင်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်ပေါ့၊ သူကလည်း ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။’

‘အေးလေ၊ ခုတော့လည်း ပြောချင်မှ ပြောမယ်ပေါ့၊ ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်ရင်တော့ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ စော်ဘွားရဲ့ မိတ်ဆွေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေ သူတို့တိုင်းပြည်ကို လာတာ မကြိုက်တဲ့ အာဖဂန် လူထုတွေကတော့ မပြောနှင့်တော့၊ သူတို့အမြင်မှာ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ရောက်လာတာဟာ သူတို့ပြည်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ရှေ့တော်ပြေး ရောက်လာတာလို့ပဲ မြင်နေတော့ တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကောင်းထင်နိုင်မှာလဲ၊ အိန္ဒိယပြည်မှာ အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီရဲ့ကုန်တိုက်ခွဲကလေးတွေ ဖွင့်ခဲ့တာဟာ အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို သိမ်းဖို့ ရှေ့တော်ပြေး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ မြင်ခဲ့ကြပြီးပြီ ဝေါ်လီ’

ဝေါ်လီက အာဖဂန် လူမျိုးများသည် ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်ခံရတော့မည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် အစပထမတွင် လူထုက သဘောကျဦးမည် မဟုတ်သည့်တိုင် သံအဖွဲ့ဝင် ကိုယ်စားလှယ်များက

ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေထိုင် ဆက်ဆံကြမည် ဆိုလျှင် အာဖဂန်လူမျိုးများက ချစ်ကြည်စွာ ဆက်ဆံကြမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘စိတ်ချပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင် ဆက်ဆံကြမှာပါ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ တစ်ဖက်သားကို စည်ရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူပါ’

‘မင်း မှားနေပြီ ဝေါ်လီ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ တစ်ခါတုန်းကတော့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ နေရာမှာ တော်တော် ပါးနပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အာဖဂန် စော်ဘွားကို သူ အနိုင်ကျင့်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သူ့မှာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ မဟာမိတ်တစ်ဦး ဆုံးရှုံးသွားပြီကွ၊ ယာကွတ်ခန် ဆိုတဲ့လူဟာ စော်ကားတာကို ခေါင်းငုံ့ခံမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်း စောင့်ကြည့်ပါ။ ယာကွတ်ခန်ဟာ သူ့ကို သိပ်ပြီး အကူအညီ ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကွယ်ရာမှာ သူ့ကို မကောင်း မကြံရင်တောင် ကံကောင်း။

‘ဒီမှာ ဝေါ်လီ၊ ငါ ပြောတာကို မင်း မယုံမရှိနှင့်၊ အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာ ငါ အကြာကြီး နေခဲ့ပြီးပြီ၊ အာဖဂန် လူမျိုးတွေ ဘယ်လို သဘောထားတွေရှိပြီး ဘာတွေ ပြောနေကြတယ် ဆိုတာကိုလည်း ငါ ကြားခဲ့ သိခဲ့ပြီးပြီ၊ အာဖဂန် လူမျိုးတွေဟာ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်မခံချင်ကြဘူး၊ သူတို့ လည်မျိုကို အညှစ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သိပ် သေချာတယ်’

ဝေါ်လီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

‘ဒါကတော့ သူတို့ကံဆိုးတာပေါ့၊ သူတို့အလိုရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အလို မရှိသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကတော့ သွားရမှာပဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ဘာတောင်ကြားနှင့် ကူရန်တောင်ကြားမှာ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ဆုံးမလိုက်တော့ သူတို့စစ်ပြေငြိမ်းရေး လုပ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အဲဒီမှာ ခပ်နာနာကလေး

ခံလိုက်ရတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ အာဖဂန် စစ်တပ်ဟာလည်း ခုလောက်ဆို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းရနေပါပြီဗျ၊ နောက်ထပ် ဆေးခါးကြီး တစ်ခွက်ကို မသောက်ရဲတော့ပါဘူး’

အက်ရှ်သည် ကုလားထိုင် လက်တင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း ဝေါ်လီကို မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ ထိန်းချုပ်ထားရသည့် လေသံဖြင့် အာဖဂန် လူမျိုးများသည် မည်သည့် သင်ခန်းစာကိုမျှ မရသေးကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ စစ်ရှုံးသည်ဟုလည်း မထင်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒီမှာ ဝေါ်လီ၊ ခု တပ်မှူးနှင့် ငါ လာတွေတာဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောဖို့ လာတွေတာ၊ မင်းတို့က အာဖဂန်တွေဟာ ဝပ်သွားပြီ၊ ကြောက်သွားပြီလို့ ထင်နေကြတယ်၊ ခု တာကစ္စတန်နှင့် ဗာဒတ်ရှန်မှာ စော်ဘွားကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူပုန်ထနေကြတယ်၊ ခု တို့နှင့် တိုက်လို့ ရှုံးသွားတဲ့ စစ်တပ်တွေကို အဲဒီ သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ လွှတ်လိုက်ပြီ။

‘အဲဒီ တပ်တွေ နေရာမှာ စော်ဘွားဟာ နောက်ထပ် တပ်သစ်တွေကို ဖွဲ့နေတယ်၊ အဲဒီ တပ်သစ်တွေဟာ စည်းကမ်းတို့ ဘာတို့ ရှိတဲ့ တပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေ ဘယ်လောက် အားကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက် တိုက်ခိုက်ရေး တော်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တပ်တွေ တစ်ခါက ကိုင်ဘာတောင်ကြားမှာ အရေးနိမ့်လာခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့သိတာက သူတို့ အာဖဂန်လူမျိုးတွေဟာ ကျူးကျော်သူ အစဉ်အဆက်ကို တိုက်ခိုက် အောင်ပွဲခံနိုင်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိကြတယ်။

‘ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက ဒီကောင်တွေဟာ လခ တစ်ပြားမှ ရကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အာဖဂန်စော်ဘွားကလည်း သူငွေတိုက်ထဲမှာ လခ ပေးစရာ ငွေမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောထားတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်သလဲ၊ ရွာတွေကို ဝင်လုတယ်ကွ၊ အမှန်ကတော့ အာဖဂန်စော်ဘွားရဲ့ လက်ရှိစစ်တပ်ဟာ သူ့အဖို့လည်း အန္တရာယ်ကို လွယ်ထားရတာနှင့် အတူတူပဲ၊ သူ့အဖို့ ဒီလို စစ်တပ်မျိုး ရှိမယ့်အစား ဘာမှ

မရှိတာကတောင် ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ခုတောင် အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ သူတပ်ကို သူ ထိန်းလို့ မရချင်တော့ဘူး။

‘ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ တို့က ကဗူးလ်မှာ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို သွားထားပြီး အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ တိုင်းပြည်ကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရင် တို့လောက် မိုက်လုံးကြီးတဲ့လူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အာဖဂန်လူမျိုးဟာ တရား ဥပဒေစိုးမိုးရေးကို လက်မခံတော့ဘူးကွ၊ အဲဒါ မင်း သိရဲ့လား’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကဗူးလ်တွင် လွှတ်ထားသည့် အထောက်တော်များထံမှ ထိုအကြောင်းများကို ကြားပြီး ဖြစ်မည်မှာ သေချာကြောင်းဖြင့် ဝေါ်လီက ပြောပြ၏။ အက်ရှ်ကလည်း ထိုအချက်ကို လက်ခံသည်။

‘ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူ့အထောက်တော်တွေဆိုတာက ခုလာပြီး ခု ပြန်သွားတာကွ၊ တကယ့် အခြေအနေကို သိဖို့ဆိုတာ အာဖဂန်မှာ လပေါင်းများစွာ နေပြီး အာဖဂန် လူထုတွေရဲ့ တကယ့်အသံကို နားထောင်နိုင်မှ သိရတာ။ အာဖဂန် လူထုကို အကဲခတ်ရတာဟာ ရေကို အကဲခတ်ရသလိုပဲ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း ရွေ့လျားနေတာ။ ယမ်းအိုးတွေ အပြည့်တင်ထားတဲ့ လှည်းကြီးလို အင်မတန်လည်း အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ဒီလောက် စည်းကမ်းမဲ့ပြီး လစာဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မရတဲ့ စစ်တပ် တစ်တပ်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိမယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ မရဘူး။

‘ပြီးတော့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး လုပ်လို့ တပ်တွေ ဆုတ်သွားတာကိုလည်း သူတို့က စစ်ရှုံးလို့ ဆုတ်သွားတာလို့ ထင်နေတယ်ကွ၊ သူတို့တိုင်းပြည်ကို ဝင်တိုက်တဲ့ ဗြိတိသျှ ကျူးကျော်သူတွေဟာ စစ်ရှုံးပြီး အမြီးကုပ်ပြေးရတယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့စော်ဘွားဟာ ကဗူးလ်မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဗြိတိသျှလူမျိုး လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကို ဘာကြောင့် လက်ခံရသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ အာဖဂန်စော်ဘွားက တို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို

လက်ခံလိုက်တာဟာ သူ ပျော့ညံ့လို့ သူ အားနည်းလို့လို့ ထင်ပြီး စော်ဘွားကို အထင်သေးလာကြတယ်။ အဲဒါ တို့အတွက် မကောင်းဘူး’

ဝေါ်လီသည် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်ရင်း ပြတင်းပေါက်က နေ၍ အပြင်ဘက်မှ လရောင် ရွန်းမြသော ညကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်။ အစ်ကိုဟာ ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကမ္ဘာလောကဟာ ဘယ်ကမ္ဘာလောက ဆိုတာကိုလည်း မသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်နှင့် သဘောမတူဘူး။ အစ်ကိုဟာ ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာကို သိပါတယ်။ တကယ်ကတော့ အစ်ကိုဟာ နေရာ ရွေးပြီးပြီ၊ ဘက် ရွေးပြီးပြီ။ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်မှာ ရောက်နေတာ’

အက်ရှ်က မည်သို့မျှ မပြော။ အတန်ကြာလျှင် ဝေါ်လီက ဆက်၍

‘ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကျရင်တော့ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ရောက်လာရမှာပါ။ ကျွန်တော် ထင်တာက... ကဲပါ အစ်ကိုရာ၊ ဒါတွေ ပြောမနေပါနှင့်တော့။ တကယ်ကတော့ အစ်ကိုဟာ ပြဿနာကို အာဖဂန်လူမျိုးတွေရဲ့ အမြင်နှင့် ကြည့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်တို့နှင့် သဘောတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အမြင်နှင့် မြင်နေမှာပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ အမြင်ဆိုတာထက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လစ်တန်ရဲ့အမြင်လို့ ပြောပါကွာ’

ဝေါ်လီက ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း

‘ဒါတော့ အစ်ကို ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့လေ’

‘ငါ ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဝေါ်လီ၊ မင်း ဖြစ်နေတာ’

‘ဘာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အာဖဂန်လူမျိုးတွေ အကြောင်းကို အစ်ကိုလောက် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူမျိုးဟာ အားနည်းတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ပျော့ညံ့တာကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာလောက် ကိုတော့ အစ်ကိုပြောလို့ ကျွန်တော် သိရတယ်။’

‘အေးလေ၊ အစ်ကို အမြင်တွေဟာ မှားချင် မှားမယ်၊ မှန်ချင်လည်း မှန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို သွားတိုက်ခဲ့တယ်၊ နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူတို့စော်ဘွားဟာ ဂန်ဒမတ်ကို အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။’

‘အဲဒီ စာချုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ အရေးကြီးဆုံး အချက်က ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တစ်ခုကို ကဗူးလ်မှာ ထားရမယ်လို့ ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် အစ်ကိုနှင့် မငြင်းချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးသမားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခုနေကျမှ ကျွန်တော်တို့က သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို မထားတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အောင်နိုင်သူ အနေနှင့် ကိုယ်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုတောင် မယူရဲတဲ့ လူကြောက်တွေလို့ ထင်သွားမှာပဲ။’

‘သူတို့တွင် မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားတွေကလည်း သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကလေးတောင်မှ မထားရဲကောင်းလား ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အထင်သေးကြတော့မှာပဲ၊ မယုံရင် ဇာရင်တို့ အဝါရှားတို့ ကမာဒင်တို့ ဆိုတဲ့ တပ်သားတွေကို မေးကြည့်ပါလား၊ သူတို့အဖြေကို ကြားရင် အစ်ကို အံ့အားသင့်သွားမယ်’

‘အံ့အား မသင့်ပါဘူး မောင်ရာ၊ သူတို့ကလည်း မင်းလိုပဲ မြင်ကြမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ၊ အမှန်ကတော့ သူများ အထင်သေးမှာ စိုးလို့ သိရိဆည်ပြီး လုပ်ရတာမျိုးဟာ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒီလို သိရိဆည်ခဲ့ကြလို့ ငါတို့မှာ သွေးတွေ မြေကျခဲ့ရပြီ

မဟုတ်လား၊ ငါတို့ အသက်တွေ ပေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဟာ သိရိဆည် နေကြတာနှင့် အမှန်တွေ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားတွေ တရားမျှတမှုတွေကို ဘေးချိတ်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ မိုက်ရှူးရဲကျရာ ရောက်တယ်၊ တစ်ဖက်စီးနင်း ဖြစ်တယ်၊ အန္တရာယ်များတယ် ဆိုတာတွေကို သိလျက်သားနှင့် သိက္ခာဆည်ရုံကလေး အတွက် ဒါတွေကို လုပ်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ခုကိစ္စကတော့ လုံးဝကို မလိုအပ်ပါဘူးကွာ’

ဝေါ်လီက ပြုံးလိုက်ကာ

‘မလိုအပ်ဘူးတွေ ဘာတွေ ပြောမနေပါနှင့် အစ်ကိုရာ၊ မတရားဘူးလို့ တည့်တည့်ပဲ ပြောလိုက်ပါ၊ ကဲ တော်ပါတော့၊ ဒါတွေ လျှောက်လုပ် မနေပါနှင့်တော့၊ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို မလွှတ်ဖို့ သွားတားရင်လည်း အချည်းနှီးပဲ နေမှာပါပဲ’

‘ငါလည်း ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ် မကြာခဏ ပြောဖူးသလို ကြိုးစားတော့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ တပ်မှူးကို အခြေအနေကို အပြည့်အစုံ တင်ပြမယ်၊ တပ်မှူး သဘောပေါက်သွားတယ် ဆိုရင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ရှေ့တန်းပေါ်လစီ ဆရာတွေကိုလည်း နားဝင်အောင် ပြောချင် ပြောနိုင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့သာ ပြောရတာပါလေ၊ တပ်မှူးကို သဘောပေါက်အောင် ပြောနိုင်ဦး၊ ဆင်းမလားက ဆရာကြီးတွေကိုတော့ သဘောပေါက်အောင် ပြောနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး’

ဝေါ်လီက ရယ်သည်။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေခဲ့စဉ်က ပျော်ရွှင် အပူအပင် ကင်းမဲ့သည့် ရုပ်မျိုးကို ထိုနေ့ညတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ပြန်၍မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

‘အစ်ကိုဟာ တော်တော် အပြောရ ခက်တဲ့လူ၊ တကယ်ကတော့ သူတို့လည်း အခြေအနေတွေကို သိသင့်သလောက် သိပြီးသားပါ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို အစ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မတွေ့ရသေးလို့ပါ၊ မယုံရင် ကြည့်ပါ၊ ကဗူးလ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီး တစ်လလောက်အတွင်းမှာ အာဖဂန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ

သဘောထား ပြောင်းလာကြမှာပါ။ ဒါမျိုးကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ လုပ်တတ်ပါတယ်။ သူ စည်းရုံးလိုက်ရင် အာဖဂန် လူမျိုးတွေ ဘာခံနိုင်မှာလဲ၊ မယုံရင် အစ်ကို စောင့်ကြည့်ပါ’

‘အေးပေါ့လေ၊ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့’

‘နေစမ်းပါဦး၊ အစ်ကိုလည်း ကဗူးလ်ကို ပြန်မှာဆို၊ ဘယ်တော့လောက် ပြန်မယ် စိတ်ကူးသလဲ’

‘အဘိုးကြီး(တပ်မှူး) နှင့် တွေ့ပြီးရင် ပြန်မှာပဲ၊ မနက်ဖြန်လောက် ဆိုရင်တော့ ကိစ္စပြီးလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ် နေလို့လည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ထူးမှာလား’

‘ဘာထူးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သံအဖွဲ့ အစောင့်အဖြစ် လိုက်သွားဖို့ တာဝန်ပေးရင် မလိုက်အောင် ဆွေးနွေးချင်သေးလို့လား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘာမှ ထူးမှာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် လိုက်မှာပဲ’

‘လိုက်ရမယ် မလိုက်ရဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့လောက် သိရမယ် ထင်သလဲ’

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဆင်းမလားက ပြန်လာရင် သိရမှာပဲ’

‘ခု သူ ဒီမှာ မရှိဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မရှိဘူး၊ ကိုင်ဘာတောင်ကြားက ဆင်းလာကတည်းက ဒီကိုတောင် မဝင်တော့ဘူး၊ ဆင်းမလားကို တောက်လျှောက် သွားနေတာပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ဗရောင်းလည်း ပါသွားတယ်’

‘အာဖဂန် စော်ဘွား ယာကွတ်ခန်ကို စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်လာအောင် အနိုင်ကျင့်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ သွားယူတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဆာလူဝီ ကာဗက်နာရီ၊ ဧက စီ အက်စ် အိုင် ဘာညာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးတွေ တသိတတန်းကြီး ရမှာပေါ့’

အက်ရှ် လောင်သံကြောင့် ဝေါ်လီသည် အနည်းငယ် စိတ်တိုသွား၏။

‘ဒါပေါ့ဗျ၊ သူ ရသင့်လို့ ရတာပဲ၊ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကဗူးလ်ကို ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ မလွှတ်အောင် ဘုရင်ခံချုပ်ကို မတားနိုင်ခဲ့ရင်၊ ယာကွတ်ခန်ကို သူတိုင်းပြည်မှာ တရားဥပဒေ စီမိုးထူထောင်နိုင်သည်အထိ သံအဖွဲ့ကို မလွှတ်သေးဘဲ ထားဖို့ မတားနိုင်ခဲ့ရင်တော့ မင်းလူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဟာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာနှင့် အတူတူပဲ၊ မင်း လိုက်လာတယ်ဆိုရင် မင်းလည်း မင်းသေတွင်းကို မင်း တူးတာနှင့် အတူတူပဲ၊ ကျန်တဲ့ တပ်သားတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူတွေလိုက်ရမယ်ဆိုတာကော ရွေးပြီးပြီလား’

‘တရားဝင်တော့ မရွေးရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ ခေါင်းထဲမှာတော့ ရွေးပြီးသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ’

‘ဇာရင် ပါသလား မပါဘူးလား ငါသိချင်တယ်ကွာ’

‘ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ မပါသေးဘူး၊ အဝါရှားလည်း မပါသေးဘူး၊ အစ်ကို့လူတွေထဲကတော့ တစ်ယောက်မှ မပါသေးဘူး’

‘မင်းက လွဲရင် ဆိုပါတော့’

ဝေါ်လီက ရွှင်လန်းစွာဖြင့်

‘ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ ဘာမှ မပူပါနှင့်၊ ကျွန်တော်က ကံဇာတာ အလွန်ကောင်းတဲ့ကောင်၊ အစ်ကို့အတွက်ပဲ အစ်ကို ပူစမ်းပါ၊ ဒီပြင်လူတွေအတွက် လိုက် ပူမနေစမ်းပါနှင့်၊ ကိုယ့်လူတွေကို စိတ်မချလို့ သူတို့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အာဖဂန်မှာ နေတယ်ဆိုရင်တော့ မနေပါနှင့်အစ်ကို၊ ကြိုက်တဲ့အချိန် ပြန်လာပါ၊ အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့ရင်သာ အစ်ကို ဒီကို ပြန်ချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောခဲ့ရုံပဲ’

အက်ရှ်သည် ဝေါ်လီကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်မည် ပြုပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ အရှိန်သတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့က ကဗူးလ်သို့ ထွက်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့ထွက်မည် ဆိုသည်ကိုသာ မေးလိုက်သည်။

‘ထွက်ဖြစ်တာပေါ့၊ ထွက်ဖြစ်တာကတော့ မေးမနေနှင့်၊ သိကြားမင်းကြီး နားကင်းနှင့် ဆင်းတားတာတောင် မရဘူး၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဆင်းမလားက ပြန်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဆိုတာတော့ သေချာပေါက် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် တွေ့ပြီး ဘယ်လို အစီအစဉ်များ ပြောင်းဦးမလဲ မပြောတတ်ဘူး’

‘အေး မသွားဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးပြောင်းရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ စိတ်ကူးပြောင်းသွားပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ သွားမယ်၊ မင်းကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ကဗူးလ်မှာတော့ မတွေ့ရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

အက်ရှ်က လက်ကို ကမ်းပေး၏။ ဝေါ်လီက သူ့လက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

‘ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်နှင့်တော့ တွေ့ရဦးမယ် မထင်ဘူး၊ အစ်ကိုက ဘယ်လိုပြောပြော တွေ့ချင်း တွေ့ရင် ကဗူးလ်မှာပဲ တွေ့ချင်တယ်၊ ကဗူးလ်ကို သွားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ့်နယ်လုပ် ငြင်းနိုင်ပါ့မလဲ အစ်ကို၊ တစ်သက်မှာ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ကြုံခဲဘဲခြင်း၊ ကံကောင်းရင် ဝေါ်လီတို့ ရာထူး တိုးဦးမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ စစ်သူကြီးနှင့် တစ်ထစ်နီးသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ဖြစ်စေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သွားတော့မယ်လို့ နှုတ်မဆက်ပါနှင့်အစ်ကိုရာ၊ ကဗူးလ်မှာ တွေ့ကြရအောင်လို့ ပြောစမ်းပါ’

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူနှင့် ဝေါ်လီတို့ စကား ပြောခဲ့ကြပုံကို ဇာရင်အား ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် ဇာရင်မှာလည်း ဝေါ်လီနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။

သူ ပြောသမျှ စကားများသည် အရာမထင်။ ဇာရင်ကို ပြောနေသည်မှာ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို ပြောနေရသည့်နယ်။

ဇာရင်က

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ကလေးလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး သခင်ဆပ်၊ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြတဲ့ လူတွေချည်းပါ၊ အဝါရှားလည်း တပ်မှူးနှင့် တွေ့ပြီးပြီ၊ တပ်မှူးက သခင်ဆပ်ကို နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်မှာ တွေ့မယ်တဲ့’

ဇာရင်သည် သူနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်။ နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်တွင် တပ်မှူး၏ ရုံးခန်းသို့ လာခေါ်မည်။ ယခု တာဝန်တွေရှိသည် ဆိုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ကဗူးလ်သို့ ပြန်မထွက်ခင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရန်လည်း ပြောသွားသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အိပ်၍ မပျော်။ မြင်းတပ်လိုင်းထဲတွင် ရှိသည့် ဇာရင်၏ အုတ်တိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် ပူလောင် အိုက်စပ်လျက် ရှိ၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ချာချာလည်လျက်။ သူတွင် တွေးစရာတွေ တစ်ပုံ။ အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချစရာတွေ မနည်း။

တစ်ခါက နှေးကွေးစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည့် နှစ်ကာလများသည် ယခု တရိပ်ရိပ် ကုန်ဆုံးသွားသည့်နယ်။

ဘူတာမှ ထွက်စတွင် သံလမ်း အဆက်တွေ လမ်းဆုံတွေကို ဖြတ်နေရသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းကလေး ခုတ်ရပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာသည်နှင့် အရှိန်ရလာကာ တဝေါဝေါ ခုတ်မောင်းနေသည့် မီးရထား တစ်စင်းနယ်။ နှစ်များသည်လည်း အစတွင်

ဖြည်းဖြည်းလေး ကုန်ဆုံးနေသည့်တိုင် နောက်ပိုင်းတွင် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားကြသည်။

အက်ရှ်သည် အုတ်တိုက် ကြမ်းရွံ့ခင်းကလေးပေါ်တွင် တင်ယူခဲ့သော ထိုင်ကာ ဖြူဖွေးသော နံရံကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်စိထဲတွင် ဇာတ်ပေါင်းများစွာကို မြင်လာသည်။

ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် ရှိစဉ်က ကိုဒါဒတ်၏ မြင်းဇောင်းတွင် သူ ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် ဇာတ်...။

ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်လို မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်၍ သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်သော အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူပျိုပေါက်ကလေး ဇာတ်...။

ရဲရင့်ခြင်း၊ ခမ်းနားခြင်း၊ ချစ်ခင် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းခြင်း စသည့် အရည်အချင်းတို့ စုဝေး ပေါင်းစည်းနေသည့် ဇာတ်...။

နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရန် ဂူးလ်ကုတ်မှ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားသည့် တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်မည့် ဇာတ်...။

မြင်းတပ်သား ယူနီဇောင်းဖြင့် မဒန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ဇာတ်...။

အမေ သီတာ သေသည့်အခါတွင် မိမိအား အဝါရှားနှင့် အတူ နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျံခဲ့သော ဇာတ်...။

မိမိ ဘီလပ်က ပြန်လာသည့်အခါတွင် ဘုံဘေဆိပ်ကမ်းမှ လာကြိုနေသည့် ယောက်ျားကြီး လုံးလုံးဖြစ်နေသော ဇာတ်...။

နှစ်တွေ ပြောင်းသွားသော်လည်း ဇာတ် မပြောင်း။ အလျင်တုန်းကလို သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကြီး ဖြစ်မြဲ။ သူ့အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို တွယ်တာစရာ ကောင်းမြဲ။

မဒန်းသို့ မိမိ ပြန်ရောက်လာလျှင် မိမိက ဗိုလ် ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပြောင်းလဲ သွားမည်လောဟု သူ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်သည် သူ့အပေါ်တွင် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးသည် သေခြင်းမှ အပ မည်သည့် အရာမျှ ပြောင်းလဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု အက်ရှ် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုလို ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု သူ မည်သည့် အခါမျှ မထင်ခဲ့။

ယခုမူ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးသော ဆက်ဆံရေးသည် အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ။ ဇာတ်သည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ယခင်ကလို မကြာခဏ မတွေ့နိုင်တော့ပြီ။ ယခင်ကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား မပြောနိုင်တော့ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်လမ်းစီ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

သူ တစ်လျှောက်လုံး လိုက်ခဲ့သည့် စည်းချက်အတိုင်း ခြေလှမ်း လှမ်းရတော့မည်။

သည်စကားလုံးကို ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ် ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ 'လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ခြေလှမ်းချင်း မိအောင် မလိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သူ ကြားနေတဲ့ ဘင်သံက တစ်သံ ဖြစ်နေလို့ပဲကွ၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကြားတဲ့ ဘင်သံအတိုင်းသာ လှမ်းပေတော့၊ ဒီပြင်လူရဲ့ ခြေလှမ်းနှင့် ညီအောင် လိုက်လုပ်မနေနှင့်တော့' ဟု တစ်ခါတွင် ဝိုက်ဂရမ်က ပြောဖူးသည်။

ဟုတ်သည်။ သူတို့ ခြေလှမ်းနှင့် မညီတော့လျှင် ကိုယ်က ဘင်သံကို တစ်မျိုး ကြားနေ၍ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအတိုင်း ဆိုလျှင် ကိုယ်ကြားသည့် ဘင်သံအတိုင်းသာ လိုက်၍ ခြေလှမ်း လှမ်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ကောင်းလိုက်သည့် အကြံဉာဏ်။ ယခု သူနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများသည် ခြေလှမ်းလှမ်းပုံချင်း ကွာနေကြပြီ။

မဖြစ်တော့။ ကိုယ့်ဘဝ အတွက် ရှေ့ရေးကို ကိုယ် ကြည့်ရတော့မည်။ အရှေ့ဘဝ၊ အတ္တဘာ ဘဝ၊ ဗိုလ်လေး အက်ရှ်၏ ဘဝတို့ကို စခန်းသိမ်းကာ အက်ရှ်နှင့် ဇူလီတို့၏ ဘဝကို စရတော့မည်။

မိမိတွင် ဇူလီ ရှိသေးသည်။ ကိုယ် လုပ်ချင်ရာတွေကို လုပ်၍ မဖြစ်တော့။ သူတို့တွင် သားလေးတွေ သမီးလေးတွေ မွေးလာကြဦးမည်။ တစ်နေ့တွင် မိမိသည်လည်း ဇရာဒဗ္ဗလသို့ ရောက်ရဦးတော့မည်။ ထိုအခါတွင် ယခု မိမိ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့သည် သားသမီးများကို ပြောပြစရာ ပုံပြင်များသာ ဖြစ်နေတော့မည်။

ဇာရင် ပြန်လာမည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးနေလေပြီ။ ဇာရင်ကလည်း သိလိုက်၏။ အက်ရှ် အမူအယာ ပြောင်းသွား၍ မဟုတ်။ အက်ရှ်က ထုတ်ပြော၍ မဟုတ်။ ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသည့် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သိခြင်း ဖြစ်၏။ အရှေ့ သည် သူ့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ယခင်ကလို စိတ်ချင်း ပြန်လည် ဆက်စရာ အကြောင်း မရှိတော့။

‘အသက်ကြီးလို့ အဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ပြီး နားလည်တန် ကောင်းပါရဲ့’ ဟု ဇာရင် တွေးသည်။ သို့ရာတွင် ဇာရင်သည် ထိုအတွေးကို ခေါင်းထဲမှ ချက်ချင်း ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး ဘာမျှ မဖြစ်သည့်နယ် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနေသည်။

ခဏကြာလျှင် တပ်မှူးက လာခေါ်သဖြင့် အက်ရှ် လည်း လိုက်သွားရ၏။

တပ်မှူးနှင့် အက်ရှ်တို့ တွေ့ဆုံ စကားပြောကြသည်မှာ မနွေညက ဝေါ်လီနှင့် စကားပြောသည်ထက် အချိန်ကြာသည်။

အက်ရှ်က အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ မလွှတ်ရန် အခြေအနေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြ၏။ ထိုကိစ္စတွင် မိမိတို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့များပါ အကျိုးဝင်နေသည့် အတွက် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ဂျန်ကင်းသည် အက်ရှ်၏ စကားကို စိတ်ပါလက်ပါ

နားထောင်သည်။ ထို့နောက် မေးစရာ ရှိသည်ကို အနည်းငယ် မေးပြီးလျှင် ထိုကိစ္စကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ဘုရင်ခံချုပ်တို့ သဘောပေါက်အောင် မိမိ တတ်နိုင်သမျှ ပြောပြမည်ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အောင်မြင်မည် မထင်ကြောင်းကိုမူ ကြို၍ ပြောလိုက်၏။

အက်ရှ်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို ပြောဆိုနေသည်။ အက်ရှ်က နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၏။ ထိုသို့ မေတ္တာရပ်ခံရန် အက်ရှ်က ကာလအတန်ကြာက စဉ်းစားခဲ့သည်။

ယနေ့ မနက် ဇာရင်၏ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စဉ်းစားခဲ့စဉ်ကမူ အက်ရှ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်လေပြီ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တခြား မဟုတ်။ မိမိအား လက်ရှိ တာဝန်မှ ရပ်သိမ်းရန်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ် ကော်မရှင် ရာထူးမှသာမက ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှပါ နုတ်ထွက်ခွင့် ပေးရန် မေတ္တာ ရပ်ခံချက် ဖြစ်၏။

အက်ရှ်က မိမိသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလောသုံးဆယ် ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စစ်ဗိုလ် ဘဝဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး မနေရန် မူလကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူး ဗိုက်ဂရမ် တပ်ရေး ဘဝတုန်းက ဇူလီ အကြောင်းကို တပ်မှူးအား ပြောပြပြီး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ အက်ရှ်သည် တပ်မှူးက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

မိမိသည် မအိပ်သို့ ပြန်လာကာ မိမိ ဇနီးနှင့် အတိအလင်း နေထိုင်လိုကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင်မူ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ထဲတွင် ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဤသို့ နေထိုင်ခြင်းကို ဆိုင်ရာတို့က ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်သည့်အတွက်

ယခုကဲ့သို့ တပ်မှ ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မှ ထွက်ပြီးနောက်တွင် မိမိ ဇနီးသည်နှင့်အတူ ဘဝသစ် တစ်ခုကို ထူထောင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

တပ်မှူးမှာ သနားကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အက်ရှ်ကို များစွာ ကရုဏာ သက်သွားသည်။ ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီး မုဆိုးမ တစ်ယောက်အား လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် အက်ရှ်အဖို့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှာ တပ်မှ ထွက်ကာ အရပ်သား တစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်းသည်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုပြဿနာကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ဆွေးနွေးကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် အာဖဂန်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားရုံမျှမက မိမိတို့ တပ်များလည်း အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်ကိုလည်း ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ နုတ်ထွက်ခွင့်တောင်းသည့် အက်ရှ်၏ နုတ်ထွက်လွှာကိုလည်း လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်အား ကော်မရှင်မှ နုတ်ထွက်ခွင့် ပေးရာတွင် မိမိအနေဖြင့် အခက်အခဲ မရှိရလေအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကိစ္စများ အားလုံးကို မိမိတာဝန်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အပြန်အလှန်အားဖြင့် အက်ရှ်အား မေတ္တာရပ်ခံလိုကြောင်း...။

ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အက်ရှ်သည် ကဗူးလ်တွင် အတန်ကြာ နေထိုင်ပြီး (ကာလမှာ တစ်နှစ်လောက် ကြာချင် ကြာမည် ဖြစ်ကြောင်း) ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားသည့် နယ်ခြားစောင့် အစောင့်တပ်များ၏ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ယူစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

'မင်း ပေးတဲ့သတင်းတွေအားလုံးကို ဆင်းမလားရောက်အောင် ငါ ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ လွှတ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ထပ်ပြီးစဉ်းစားဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ငါ စောစောက

ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ အနေနှင့်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဆိုတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက် ပြန်ပြင်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိလှဘူး။

'ဒါပေမယ့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ ဝေါ်လီက စစ်သံမှူး အဖြစ်နှင့် ပါသွားမှာဆိုတော့ ကဗူးလ်မှာ ဖြစ်နေတာတွေ အားလုံးကို သူ့ဆီမှာ သတင်းပို့နိုင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ မလွှတ်ဖြစ်ဘူး ဆိုရင်၊ တို့နယ်ခြားစောင့် တပ်ကလည်း အစောင့်တပ်ဖွဲ့အဖြစ် လိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးဆိုရင် မင်းကို ငါ ကြိုကြိုတင်တင် အကြောင်းကြားမယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင် မင်းလည်း ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ဘဲ အရပ်သားတစ်ယောက် အနေနှင့် နေနိုင်ပြီပေါ့၊ မင်း ဒီလို ပြန်မလာချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း မလာဘဲ နေနိုင်ပါပြီ'

'တကယ်လို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို လွှတ်ဦးမယ် ဆိုရင်ကော'

'လွှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ် တာဝန်ယူနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မင်း ကဗူးလ်မှာ ရှိစေချင်တယ်၊ တို့တပ်က တာဝန်မယူရတော့ဘဲ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ရဲ့ လုံခြုံရေးကို တခြားတပ်ရင်းတစ်ခုက တာဝန်ယူရတယ် ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့လေ၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ မင်းကြိုက်ရာ သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ မင်း လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်'

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် တပ်မှူး၏ တာဝန်ပေးချက်ကို ငြင်း၍ မကောင်း။ စစ်စစ် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုတာဝန်မျိုးကို ယူချင်နေသည်။ ဇူလီမှာ ကဗူးလ်တွင် ပျော်နေပြီ။ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ ကဗူးလ်တွင် ရှိလျှင် အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်သာ ရှိမည်။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်းတွင် မိမိတို့ နောင်ရေးကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစား၍ စီမံကိန်း ချနိုင်သည်။ မိမိ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ထွက်တော့မည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဝေါ်လီ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြခွင့် ရလိမ့်မည်။

လထွက်ချိန်လောက်တွင် အက်ရှ်သည် မဒန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ အရင်က ကင်းတွေ လွန်အောင် လိုက်ပို့ပြီး နို့နှစ်ရောင် ဖြူဖွေးနေသည့် ကွင်းပြင်ကြီး တစ်လျှောက် အက်ရှ် ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခွဲကာနီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေဖက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ကြိမ် နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး ရိပ်မိကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းခွဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ယခုအချိန်မှ စ၍ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝ လမ်းခရီးသည် ဦးတည်ချက် ကွဲပြားသွားကြပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနာဂတ်များသည် မည်မျှ တောက်ပသည်ဖြစ်စေ နောင်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းဆုံတွင် တွေ့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပြီ။

အက်ရှ်သည် နောက်သို့ တစ်ခါ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အရင်က ထိုနေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။ လရောင် ဆမ်းထားသော လွင်ပြင်ကြီးထဲတွင် သေးငယ် မည်းနက်သည့် သဏ္ဌာန်ကလေး တစ်ခု။

အက်ရှ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြကာ ဆက်၍ လာခဲ့သည်။ နောက်သို့ ပြန်မကြည့်တော့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်မှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ၌ကား မဒန်းကို မမြင်ရတော့။ တောင်စွယ်များနောက်တွင် ကွယ်ပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝတွင် ဒေါက်ကြီးကြီး လေးဒေါက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုဒေါက်ကြီးများသည် တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ပြိုကျကြပြီ။ ပထမ မာဒူး။ နောက် ကိုဒါဒတ်။ နောက် အရင်။ သူတွင် တွယ်တာစရာ ဟူ၍ ဝေါလီတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် သည်ဒေါက်သည်ပင်လျှင် ခါတိုင်းလို မြဲမြံ ခိုင်မာခြင်း မရှိ။ ခပ်ယိုယို ခပ်နဲ့နဲ့။

ဝေါလီသည် သူနှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့ကာ သူတွင် အခြားသော အာရုံတွေ အခြားသော စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တွေ့နေလေပြီ။ ဝေါလီသည်ပင် သူနှင့် မကြာမီ ဝေးကွာတော့မည်။ အချိန် သိပ် မကြာတော့။ သို့ရာတွင် ကိစ္စ မရှိ။ သူတို့တစ်တွေကို ဆုံးရှုံးရစေ၊ သူတွင် ဇူလီ ရှိပြီ။

ဇူလီ အကြောင်းကို သတိရလိုက်သည်နှင့် လရောင်ဖွေးဖွေးထဲတွင် ဇူလီ၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ နက်မှောင်သည့် သူ့မျက်လုံးကလေးများက ချိုပြီးလျက်။ နှုတ်ခမ်းက နူးညံ့လျက်။ တည်ကြည်သည့် မျက်ခုံးတို့က ချစ်စဖွယ်။ မေးရိုးအောက်မှ အရိပ်ကလေး ပေါ်နေသည့် ချိုင့်ကလေးများက တပ်မက်ဖွယ်။ ဇူလီသည် သူ့ ငြိမ်းချမ်းရာ။ ဇူလီသည် သူ့ ရိပ်ငြိမ်။ ဇူလီသည် သူ့ ကြည့်မောစရာ။ ဇူလီ၏ မျက်နှာက သူ့ကို အပြစ်တင်နေသည့်နှယ်။

‘ဟုတ်တယ် အချစ်ရယ်၊ မင်းကိုရော ဝေါလီကိုရော ကိုယ် တွယ်တာနေတာဟာ ကိုယ် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ’

သူ့အသံက တိတ်ဆိတ်သော ညယံတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သူ့အသံကြောင့် အက်ရှ် လန့်သွား၏။ သူ့အသံသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကျယ်လောင်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သည်လမ်းတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားနေခြင်း ဟုတ်ဟန် မတူ။ အခြားသော ခရီးသွားများလည်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်သည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူသည် ဇူလီ အကြောင်းကို တွေးနေရာမှ အတွေးပြတ်သွားသည်။

သည်လမ်း သည်နေရာသည် ခရီးသွား သူစိမ်းတစ်ရံဆံများကို နှစ်သက်သည့် နေရာ မဟုတ်။ ခရီးသွား လူစိမ်းဆိုလျှင် အလွန် ရန်လုပ်ချင်သည်။ မေးစရာ ရှိသည်တို့ကို နောက်မှ မေးပြီး သေနတ်ဖြင့် အလျင်ပစ်ချင်သော နေရာမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ လာခဲ့သည်။

အရှက် မတက်ခင်တွင် တောင်ကြား လိုက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် အက်ရှိသည် လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ ခင်မင်တွယ်တာရပါသော ဇူလီ။

အက်ရှိသည် မာလာကန် တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်၍ ကဗူးလ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ ရောက်သည့် အခါတွင် ကဗူးလ်သည် ပူလောင် အိုက်စပ်လျက်။ ပင်လယ်ရေပြင်မှ အမြင့် ခြောက်ထောင်ကျော်တွင် ရှိသည့်တိုင် မိုးခေါင်သဖြင့် မြေပြင်သည် အစိုဓါတ် မရှိဘဲ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့နေသည်။ သို့ရာတွင် ညနေစောင်းတွင် ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှ တိုက်လာသည့် လေက အေးမြနေသည်။

ဗဟာဒူးခန့်၏ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဆိုလျှင် ညနေခင်းသည် အေးမြနေသည်။ ဇူလီသည် အပေါ်ထပ်မှနေ၍ အက်ရှိကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိ၏။

ထိုနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း စကားမပြောဖြစ်ကြ။ မအိပ်သို့ သွားသည့်ကိစ္စတွင် သူရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရုံနှင့် ဇာရင်နှင့် သူ သဘောထား ကွဲခဲ့သည့် အကြောင်းလောက်ကိုသာ အကျဉ်းချုပ် ပြောပြ၏။

နောက်နေ့ကျမှသာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ မည်ပုံ စိတ်ကူးထားကြောင်းကို မသိမသာ ထည့်ပြောသည်။

ဗဟာဒူးခန့်ကမူ သူ့အိမ်မှာပင် ဆက်နေစေချင်သေးသည်။ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ရောက်မလာသည့်တိုင်အောင် ကဗူးလ်တွင် တစ်နေ့လုံး ဆက်၍ နေရန်နှင့် ဆောင်းဦးပေါက်ကျမှသာ ကဗူးလ်မှ ထွက်ခွာရန် ပြော၏။ တက်သုတ် ရိုက်စရာ အကြောင်း မရှိ။ တစ်နေ့လုံး အချိန်ရသေးသည်။ အာဖဂန်နစ္စတန်မှ ပြန်လျှင် မည်သည့်နေရာကို သွားမည်ကို ဆွေးနွေးစရာ စဉ်းစားစရာ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။

ဇွန်လ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် ဇူလိုင်လ ရောက်လာသည်။ တောင်တန်းများပေါ်တွင် မိုးဦး လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့ ဝင်းစပြုပြီ။ တိမ်တိုက်ကြီးများသည် တောင်တန်းကြီးများ ပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့။ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲမျှသာ ရွာသည့်တိုင် ထိုမိုးစက်ကလေးများကြောင့် မြက်ပင်ကလေးများသည် စိမ်းလန်းစ ပြုလာကြသည်။

ဇူလီကမူ ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်တွေ ညှိနေသည်ကို မြင်လျှင် ပျော်နေပြီ။ နေရောင်ကျဲကျဲ ပူလျှင် ဘိသောကို သတိရတတ်သောကြောင့် နေရောင်ကျဲကျဲကြီးကို မုန်းနေသည်။ အက်ရှိမှာကား ဇူလီနှင့် နေရသည့် ပစ္စုပ္ပန်တွင် နှစ်မြောနေမိသဖြင့် အနာဂတ်အကြောင်းကို လုံးဝမတွေးမိ။

ဇူလီ လဝက်လောက် အရောက်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ သတင်းများကို ကြားရ၏။ အာဖဂန်စော်ဘွား၏ စစ်တပ်များသည် ရွာများကို လုယက်ဖျက်ဆီးလျက် ရှိကြောင်း၊ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှ စ၍ အာဖဂန် စစ်တပ်များသည် ကဗူးလ်အနီးတွင် လာရောက်စုရုံးလျက် ရှိကြောင်း စသည့် သတင်းများ ဖြစ်သည်။

ကြားရသည့် သတင်းများ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုး၍လာသည်။ သူတို့အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန့်သည် ထိတ်လန့်ကာ အိမ် တံခါးပေါက်များကို သံတိုင်များဖြင့် ကာရံသည်။

‘ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက မကောင်းဘူး သခင်ဆပ်၊ ကြားတာတွေ တစ်ဝက်လောက်ပဲ မှန်တယ် ထား၊ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေက သိပ် စိတ်မချရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့က စစ်သားတော့ စစ်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လစာမှ မရတော့ ဘယ်သူ နေတော့မှာလဲ၊ လူရမ်းကားအုပ်ကြီးဖြစ်လာပြီး တွေ့သမျှကို လုယက် တိုက်ခိုက်ကုန်တော့ တာပေါ့၊ ခုဆိုရင် မြေပြန့်က ရွာတွေ အားလုံးကို ဝင်လုပြီး ခုခံတဲ့လူ မှန်သမျှကို ပစ်သတ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီ ရွာသားတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ’

ဟုတ်သည်။ အက်ရှ်သည် ရွာသားများနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ သူတို့ထံမှ သတင်းစုံကို ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဗဟာဒူးခန့်၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသည် အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်များ အတွင်းတွင် အခြေအနေသည် ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားလာခဲ့သည်။

ရွာများနှင့် ကဗူးလ်သို့ လာရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လက်နက်ကိုင် လူစုများကို အနံ့အပြားတွေ့နေရသည်။ ကဗူးလ် မြို့ထဲတွင်လည်း လက်နက်ကိုင်တပ် အများအပြားကို မြင်နေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဈေးများ ဆိုင်များထံမှ ပစ္စည်းများကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ယူသွားတတ်ကြသည်။

အခြေအနေမှာ မငြိမ်မသက်။ အက်ရှ်သည် သူ့တာဝန် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ကာ ဇူလီကို ဘေးကင်းရာ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားချင်သည်။ အာဖဂန်နစ္စတန်လို တိုင်းပြည်မျိုးသည် ဇူလီလို မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်အဖို့ နေဖို့ကောင်းသည့် နေရာ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် မိမိသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့အတွက် ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်မည်ဟု တပ်မှူးကို ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုကတိကို ချိုးဖောက်၍ မဖြစ်။

ယခုအချိန်တွင် နယ်ခြားစောင့်တပ် အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်သော သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ တစ်ခုက ကဗူးလ်သို့ လာရောက်တော့မည် ဆိုသည်ကို လူတိုင်းက သိနေကြလေပြီ။

အနီးစွာ

တောင်ကြား လမ်းဘေး တောင်ထိပ် တစ်ခုပေါ်ရှိ ခြောက်သယောင်းနေသော ထင်းရှူးပင်ခြောက်ကြီးပေါ်တွင် ငှက်တစ်ကောင် ငိုက်မျဉ်းလျက်။ တောင်ကြားထဲမှ အသံဗလံများကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ငှက်သည် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

အသံဗလံများနှင့် တဖျောက်ဖျောက်မြည်သော မြင်းခွာသံများက ခပ်သဲ့သဲ့မျှသာ။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက်တွင်မူ တဖျောင်းဖျောင်း မြည်သော မြင်းခွာသံများ၊ တကျိကျိမြည်သော ကုန်းနီးသံများ၊ တချင်ချင်မြည်သော ဇက်ကြိုးသံများသည် ထကြီး ထည်ကြီးဖြင့် ပေါ်လာ၏။

ငှက်ကြီးသည် အတောင်ကို ဖြန့်ကာ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်၏။ တောင်ကြား လမ်းကလေးထဲတွင် မြင်းစီးသမား တစ်သိုက် မြင်းစီး၍ လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ စုစုပေါင်း သုံးရာခန့် ရှိမည်။ ယင်းတို့အနက် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးမှာ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ပါသည်။ ကျန်တပ်သားများမှာ အိန္ဒိယ တပ်သားများနှင့် အာဖဂန် လူမျိုးစု တပ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ စီးလာသည့် မြင်းစီးယောက်ျား နှစ်ဦး မိမိအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ငှက်ကြီးသည် ဆူညံသည့် အော်မြည်သံကို ပြုကာ အဝေးသို့ ပျံသွားသည်။

မိမိဘေးတွင် မြင်းစီး လိုက်ပါလာသည့် မြင်းစီးသမားက သူ့ကို အလေးပြုသည့်နယ် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ရောဘတ် မြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပြောသည် ထင်သဖြင့်

‘ဘာပြောလိုက်တယ် ဗိုလ်မှူး’

‘ဪ ဟိုငှက်ကို ပြောတာပါ ဗိုလ်ချုပ်’

ဗိုလ်ချုပ်ရောဘတ်က သူ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဪ ဦးဒုတ် မဟုတ်လား၊ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဒီလိုငှက်မျိုး သိပ်မတွေ့ရဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ပါးစပ်က ဘာတွေကို ရွတ်နေတာလဲ’

‘ကျွန်တော် တစ်ဆယ်အထိ နောက်ပြန် ရွတ်နေတာ ခင်ဗျ’

‘ဘာ၊ ဘာကို နောက်ပြန်ရွတ်တယ်’

ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ရယ်လိုက်ရင်း

‘အစွဲအလမ်းကြီးတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဒုတ်ကို တွေ့ရင် နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး မကောင်းတာတွေ ပျောက်သွားအောင် တစ်ဆယ်ကနေ တစ် အထိ နောက်ပြန် ရွတ်ရတယ် ခင်ဗျ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အင်္ဂလန်မှာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိုင်ယာလန်မှာတော့ ဦးဒုတ်ကို မြင်ရင် တစ်ဆယ်ကနေ တစ်အထိ နောက်ပြန် ရွတ်လေ့ ရှိတယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ဒီပြင် နေရာမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာတော့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဦးဒုတ်ကို တွေ့ရင် အရိုအသေပေးလေ့ ရှိတယ်ဗျ’ ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခုတင်က မြင်လိုက်တဲ့ ဦးဒုတ်ကိုတော့ ဗိုလ်ချုပ် အရိုအသေ ပေးလိုက်သေး သလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မပေးလိုက်မိဘူး၊ ကျွန်တော် မြင်လိုက်တော့ အဝေးကို ပျံသွားပြီလေ၊ မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါမျိုးတွေကို သိပ် အယုံအကြည် ရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပြီး အယုံအကြည် ရှိလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က မိန်းမက ဒါမျိုးဆိုရင် တယ်ပြီး ယုံကြည်တာကိုး၊ ဗိုလ်ချုပ် ပြန်ရောက်ရင် လမ်းမှာ ဦးဒုတ် တွေတယ် ဆိုတာတော့ သူ့ကို မပြောလိုက်နှင့်နော်၊ ဗိုလ်ချုပ် နိမိတ် မကောင်းဘူးဆိုပြီး စိတ်ပူနေမှာ’

‘မပြောပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ’

ဗိုလ်ချုပ်ရောဘတ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဤမျှ အရေးတကြီး တောင်းပန်နေခြင်း အတွက်မူ သူ အံ့သြသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကဗူးလ်သို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့် လာရခြင်းကို စောစောကလောက် စိတ်အေး လက်အေး ရှိပုံမရ။ လမ်းတွင် ဦးဒုတ် တစ်ကောင်ကို

တွေ့ရုံမျှဖြင့် ဤမျှ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် ရှေ့သည်ထက်သည် ကြီးမားသည့် အဖြစ်အပျက်ကြီးများကို တွေ့လျှင် မည်သို့ ရှိမည် မသိ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကြည့်ရသည်မှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိဘဲ ခပ်ငိုငို ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန် စော်ဘွားနှင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ဂန်ဒမတ် စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်အကြောင်းကို တင်ပြရန်အတွက် ဖွန်လထဲတွင် ဆင်းမလားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြန်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ့နောက်တွင် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ တသီတတန်းကြီး ပါလာခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူး လူဝီ ကာဗက်နာရီ၊ ကေ စီ အက်စ် အိုင်။ ဗြိတိသျှ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ ကဗူးလ် ရွှေနန်းတော်ဆိုင်ရာ အထူး အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်။

ပက်ရှပါ အရေးပိုင်ဟောင်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဆင်းမလားမှ ပြန်လာလျှင် လာချင်း သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သည်နှင့် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ကဗူးလ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ခပ်သေးသေးမျှသာ ဖွဲ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် လူနံ လူအ တစ်ယောက် မဟုတ်။ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် လစ်တန်ကမူ (ယခုကဲ့သို့ သံအဖွဲ့ စေလွှတ်နိုင်ခြင်းသည် အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့တစ်ခု အမြဲ ထားရှိရေးအတွက် အစပျိုးခြင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ရှေ့တန်း ပေါ်လစီသမားများ၏ အောင်ပွဲဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ) ရှေ့ပြေး သံအဖွဲ့ စေလွှတ်နိုင်ရေး ကိစ္စ အောင်မြင်ချောမောမည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိ၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန် လူမျိုးတို့၏ စရိုက်ကို သိပြီး ဖြစ်ရာ အက်ရှ်ကဲ့သို့ အဆိုးဘက်မှချည်း လုံးဝ မတွက်သည့်တိုင် အာဖဂန်လူမျိုးတို့ကို

အနိုင်ကျင့်ကာ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ အတင်းအကျပ် ထားခြင်းသည် အန္တရာယ် မသေးလှကြောင်းကို ကြိုတင်တွက်ဆပြီးသား ဖြစ်၏။

ကဗူးလ်တွင် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးအတွက် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လောက် လိုသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သတိပြုမိပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ် အသက်ပေါင်း များစွာကို မဖြုန်တီးလိုတော့။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မိမိ၏ အဖွဲ့ဝင် ဦးရေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့၍ ပစ်သည်။ သူ့ သံအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လူသုံးဦးကိုသာ ခေါ်ခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ အတွင်းဝန်နှင့် နိုင်ငံရေး လက်ထောက် ဝီလျံဂျန်ကင်း၊ စစ်တပ် ဆရာဝန် ဗိုလ်မှူး အင်ဗရိစ် ကယ်လီနှင့် စစ်သံမှူး အဖြစ် ဗိုလ်လေး ဝေါလီ ဟယ်မီလ်တန်၊ ဗီ စီ တို့ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ အရာရှိများ ဖြစ်ကြသည်။

ဝေါလီမှာ ကဗူးလ်ရောက်လျှင် စစ်သံမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည့်အပြင် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ မြင်းတပ်သား နှစ်ဆယ့် ငါးယောက်နှင့် ခြေလျင်တပ်သား ငါးဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ ပါဝင်သော လက်ရွေးင် အစောင့်တပ်ဖွဲ့ကိုလည်း ကွပ်ကဲရမည် ဖြစ်၏။

သူတို့အပြင် ဆေးရုံလက်ထောက် တစ်ယောက်နှင့် စခန်းထွက်ရာတွင် လိုအပ်သည့် စခန်း အလုပ်သမားများ၊ အစေခံများ၊ မြင်းထိန်းများလည်း ပါကြ၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဘုရင်ခံချုပ် စိတ်ပျက်မည် စိုးသဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် မည်သို့မျှ မပြောခဲ့သော်လည်း မိမိ၏ သံအဖွဲ့ အိန္ဒိယပြည်သို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာရေးမှာ လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ အခွင့်အလမ်းရှိကြောင်း၊ မိမိ၏ သွေးစက်များ သည် ဟိန္ဒူကွတ်တောင်တန်းကြီးများပေါ်တွင် နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်း အဖြစ် တည်ရှိမည် ဆိုလျှင်လည်း မိမိ ဝမ်းမနည်းကြောင်းဖြင့် ဆင်းမလားမှ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများကို ပြောခဲ့သည်။

သူတို့ သံအဖွဲ့သည် လူပေါင်းများစွာ ပါသည့် သံအဖွဲ့ကြီး တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း လူ နည်းနည်းကလေးမျှသာ ပါသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် ဝေါ်လီ စိတ်ပျက်သွားသည် စင်စစ် မိမိတို့ သံအဖွဲ့သည် အာဖဂန်တို့ ခန့်ညား ရိုသေလောက်သော သံအဖွဲ့ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လော။ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီး၏ ဂုဏ်သရေကို တိုးမြှင့်စေမည့် အဖွဲ့မျိုး ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လော။

အစိုးရသည် စရိတ်ကုန် သက်သာအောင် သံအဖွဲ့ ခပ်သေးသေးကို လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေး၍ ဝေါ်လီ စိတ်မကောင်း။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်လှည့်၍ တွေးလိုက်သည့်အခါတွင် တိုင်းပြည်ငယ်၊ လူမျိုးငယ်ကလေးများအဖို့မှာသာ သူတို့တိုင်းပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်လိုသည့်အတွက် သံအဖွဲ့ဝင်တွေ တစ်လှေကြီး ထည့်တတ်ပြီး ဗြိတိသျှရပ်ဂျီမှာမူ နိုင်ငံကြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် ဤသို့ သံအဖွဲ့ဝင် နည်းနည်းကလေး လွှတ်လိုက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် မိမိတို့ အင်အားနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကို ပြသရာ ရောက်ပြီးဖြစ်နေသည်ဟု ထင်လာပြန်သည်။ ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် သံအဖွဲ့ဝင် အနည်းငယ်မျှဖြင့်ပင် လုံလောက်နေပြီ။ သံအဖွဲ့ဝင် နည်းလေ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးလေ မဟုတ်လော။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကဗူးလ်သို့ သွားရာတွင် အတိုဆုံးလမ်း ဖြစ်သည့် ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းကို မရွေးဘဲ ကူရန် မြေပြန့်လွင်ပြင်နှင့် ရှုတာဂါဒန် တောင်ကြားလမ်းကို ရွေးလိုက်သည်။ ဤသည်အတွက်မူ ဝေါ်လီ ဘာမျှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်။

စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးသည့်နောက် အာဖဂန်နစ္စတန်မှ မိမိတို့ တပ်များ ဆုတ်လာခဲ့စဉ် အပူဒဏ်၊ အစာငတ် ရေငတ်သည့် ဒဏ်နှင့် ကာလဝမ်းရောဂါတို့ကြောင့် ထိုတောင်ကြားလမ်းတွင် လူထောင်ပေါင်းများစွာ သေခဲ့ရပြီးပြီ။ ဝန်တင် တိရစ္ဆာန် ထောင်ပေါင်းများစွာ သေခဲ့ရပြီးပြီ။

လူများကို လမ်းဘေး မြေကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင် ကျင်းကလေးတွေ တိမ်တိမ် တူး၍ ဖြစ်သလို မြှုပ်နှံခဲ့ရသည်။ လားများ၊ ကုလားအုတ်များကိုမူ လမ်းဘေးတွင် ထိုအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုအချိန် အထိ ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းသည် အပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း၊ ယင်မမည်းရိုင်းကြီးတွေ တလောင်းလောင်းဖြင့် ရှိနေလိမ့်ဦးမည်။

ဝေါ်လီကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုလမ်းမှ မသွားချင်။ လူသေကောင်တွေ အပုပ်နံ့တွေ ရှင်းသွားလျှင်မူ တစ်မျိုး။

ကိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းနှင့် စာလျှင် ကူရန်မြေပြန့်လွင်ပြင် လမ်းသည် ယခုလို ရာသီဥတု ဆိုးတုန်းမှာပင်လျှင် သူတို့အဖို့ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သည့်နယ်။ (စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်အရ အာဖဂန် ပြည်နယ် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ဗြိတိသျှပိုင် နယ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းပြီး ဖြစ်သည့်အတွက်) ဗြိတိသျှ တပ်များလည်း ဆက်လက် စခန်းချနေဆဲ။

ထို့ကြောင့် အာဖဂန်နယ်စပ်ရောက်သည်အထိ ထိုလမ်းသည် သူတို့အတွက် လုံခြုံသည့်လမ်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဝေါ်လီ ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အထင်နှင့် တခြားစီ။

ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်ရှိ လူမျိုးစုများသည် အစိုးရချင်း သဘောတူညီချက် ရယူခြင်း၊ စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုဒေသတွင် စခန်းချနေသည့် ဗြိတိသျှ တပ်များကို အလစ်တွင် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ဆဲ ဖြစ်၏။ တပ်သားများကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဝန်တင် တိရစ္ဆာန်များနှင့် ရိက္ခာ ပစ္စည်းများကို လုယူခြင်း စသည်တို့ကို ဆက်လက်ပြုလုပ်လျက် ရှိ၏။

တပ်ပြေးများသည် စန္ဒရီများ မျက်စိအောက်မှာပင် လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ၊ သေနတ်များကို ယူ၍ ထွက်ပြေးကြ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်မှ သစ်သီးတင်လှည်းများကို ရှုဘာဂါဒန် တောင်ကြားတွင် ရပ်ကာ ပစ္စည်းများကို လုယူတတ်သည်။

ဇူလိုင်လ တစ်လတည်းမှာပင် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ခါးထိုးခံရပြီး အမှတ် ၂၁ ပန်ချာပီ တပ်ရင်းမှ ဗြိတိသျှ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် အော်ဒလီ တစ်ယောက်တို့မှာ ရှေ့မှ သွားနှင့်သော အစောင့်တပ်ဖွဲ့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပင် တိုက်ခိုက် ပစ်သတ်ခြင်း ခံရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်ပင်လျှင် သောင်းကျန်းသူ အာမက်ခဲ၏ တပ်များက အရှင် ဖမ်းမိမိမည့် ဆဲဆဲမှ သီသီကလေး လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကဗူးလ်သို့ ဗြိတိသျှ စစ်သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားပြီဟု ကြားရသည့်အခါတွင် လန်ဒန်ရှိ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆာ ဂျွန် လောရင့်စ် ကိုယ်တိုင်ကပင် 'အင်း အကုန်လုံးတော့ အသတ်ခံရတော့မှာပဲ' ဟု ထုတ်ဖော် ညည်းတွားခဲ့သည်။

သူ ညည်းမည်ဆိုလျှင်လည်း ညည်းစရာ။

ကုရန်တောင်ကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းသည့် အရိပ်အယောင်ဆို၍ တစ်စက်မျှ မရှိ။ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးအတွက် တောင်ပေါ်ပင် အမြောက်တပ်စု တစ်စု၊ ဘင်္ဂလား လှံကိုင် တပ်ခွဲ တစ်ခွဲ၊ စကော့နှင့် ဂေါ်ရခါး တပ်စု သုံးစုတို့ကို ကုရန် တောင်ကြား မြေပြန့်တွင် စခန်း ချပေးထားရသည်။ ထို့အပြင် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်နှင့် အရာရှိ ငါးဆယ်တို့လည်း သူတို့ကို လိုက်ပို့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ခေါင်းဆောင်သည့် သံအဖွဲ့သည် အာဖဂန်နစ္စတန် နယ်စပ်နှင့် သုံးမိုင်အကွာ ဂျူတီဂါဟတ် တောင်ကြားထိပ်သို့ ငါးမိုင်ကွာ ကာဆင်ခဲ ရွာသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ထိုဒေသကို ကျောက်ဖြူတောင်ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ကျောက်ဖြူတောင်ထိပ်တွင် စခန်းချ အနားယူကာ ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်နှင့်အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက် ညစာ တည်ခင်းကြသည်။

ထိုနေ့ညက သောက်ကြ စားကြဖြင့် နှုတ်ဆက်ပွဲကို ညဉ့်နက်မှ သိမ်းရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကူရှီဒါးလ်ခန်သည် ၉ အာဖဂန် မြင်းတပ်မှ တပ်ခွဲ တစ်ခွဲ လိုက်ပါလျက် သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ကဗူးလ်သို့ တာဝန်ယူ ခေါ်ဆောင်သွားရန် စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့်အတူ ဂီလ်ဇိုင်း လူမျိုးစု အကြီးအကဲ တစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ ထိုလူမှာ ပရှားခန် ဆိုသူဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ပေါက်ချွန်း မျက်နှာလို မျက်နှာချွန်းချွန်းနှင့် ဖြစ်ပြီး မုတ်ဆိတ်တို့ ဖြူဖွေးနေလေပြီ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဝေါလီသည် သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သံသယ ဖြစ်နေသည်။ သူသာ မဟုတ် စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည့် ကူရှီ ဒါးလ်ခန်၏ ရုပ်ကိုလည်း ဝေါလီ မကြိုက်။ မျက်နှာထားက ခပ်ဆိုးဆိုး။ မျက်လုံးများက ဆင်မျက်လုံးလို ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသည့်ဟန်။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်လျှင် မျက်လုံးကို တခြားသို့ လွှဲပစ်တတ်သေးသည်။ သူ့မျက်နှာက ဝံပုလွေ မျက်နှာနှင့် တူသည်။ ပရှားခန်ထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။

'သူတို့ နှစ်ကောင်စလုံး ဘယ်ကောင်ကိုမှ စိတ်ချလိုတော့ မဖြစ်ဘူးနော် ဗိုလ်မှူး' ဟု ဝေါလီက လေသံကလေးဖြင့် ဆရာဝန် ဗိုလ်မှူး ကယ်လီကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကယ်လီက ပါးစပ်ကို စေ့၍ ပြုံးလိုက်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် တကွ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လူများ အားလုံးမှာ မိမိတို့အား ကဗူးလ်သို့ အရောက် ခေါ်ဆောင်ရန် တာဝန်အရလာသူများ ဖြစ်၍ သူတို့ကို ယုံကြည်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ကြောင်းဖြင့်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်တွေနှင့် လိုက်သာလိုက်ရတယ်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ'

ဗိုလ်မှူး ကယ်လီ ပြောသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လူများ ဆိုသူများမှာ အခြား မဟုတ်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် အာဖဂန် မြင်းတပ်သားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့စီးသည့် မြင်းတွေက အရပ်ဆိုးဆိုး။ သူတို့ ယူနီဖောင်းများက ဗြိတိသျှ လက်ပစ်ဗုံးကိုင် တပ်သားများ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် သံခမောက်ကြီးတွေ။ သူတို့လက်တွင် ပြောင်းရစ်တို ကာဘိုင် သေနတ်နှင့် ဓါးကောက်ကြီးများ ကိုင်လျက်။

စစ်တပ်ထဲတွင် အနေကြာခဲ့သည့် ဝေါလီသည် သူတို့ လက်နက်များကိုကြည့်၍ 'ဒီလက်နက်တွေလောက်နှင့် ဆိုရင်တော့ တို့က အလွယ်တကူ နိုင်နိုင်ပါတယ်' ဟု တွေးနေသည်။

သူတို့ကိုင်ထားသည့် လက်နက်များက ခေတ်မမီတော့။ လက်နက်ကလည်း အစုံ။ ယူနီဖောင်းတွေကလည်း ကိုးရီးကားရား။ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်နှာထားများနှင့် တောက်ပစူးရှသည့် မျက်လုံးများသာ မရှိလျှင် ထိုလူအုပ်သည် ရယ်စရာပင် ကောင်းနေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဝေါလီ မရယ်နိုင်။ သူတို့ရှုပ်က ရယ်စရာရှုပ် ပေါက်ကာ စည်းကမ်းမဲ့သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည့်တိုင် ကြောက်ခြင်းနှင့် သနားခြင်း စသည်တို့ကို လုံးဝ နားလည်ဟန် မတူ။

အာဖဂန် စော်ဘွားသည် သည်လိုလူမျိုးတွေဖြင့် ကဗူးလ်မြို့၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် မိမိတို့သံအဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူမည် ဆိုသည့်အတွက် နည်းနည်းမျှ စိတ်မချ။

'သူတို့ချည်းဆိုရင်တော့ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မရှိရင် တခြား လူတွေနှင့် အစားထိုးဦးမှာ၊ သူတို့မှာ အစား ထိုးစရာတွေ တစ်ပြုံကြီး၊ တို့သံအဖွဲ့မှာ အားလုံးမှ လူရှစ်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်' ဟု ဝေါလီ တွေးနေသည်။

ထိုအခါကျမှ ကဗူးလ်တွင် အခြေအနေ ယိုယွင်းနေကြောင်း၊ လက်ရှိ စော်ဘွား ယာကွတ်ခန်သည် အာဖဂန် ပြည်သူများ အပေါ်တွင် ဘာမျှ ဩဇာ အာဏာ မရှိကြောင်းဖြင့် အက်ရှ် ပြောဖူးသည့် စကားများကို အမှတ်ရလာသည်။

အာဖဂန်စော်ဘွားသည် ဆင် မျက်လုံးလို အကောက်ကြီးသော မျက်လုံးရှိသည့် ဗိုလ်မှူးနှင့် ဝံပုလွေမျက်နှာလို စဉ်းလဲသော လူမျိုးစု အကြီးအကဲ တစ်ဦးခေါင်းဆောင်ကာ ဖရိဖရဲ စည်းကမ်းမဲ့သည့် တပ်များကို မိမိတို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ကဗူးလ်သို့ အရောက် ခေါ်လာရင် တာဝန်ပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ကဗူးလ်တွင် မည်သို့ အခြေအနေ ရှိမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

အက်ရှ်ပြောသည့် စကားသည် မှန်နေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် အက်ရှ်၏ စကားကို တလွဲ ထင်ခဲ့မိပြီ။ မိမိသာဆိုလျှင်လည်း အက်ရှ်လိုပင် ယူဆမိပေလိမ့်မည်။ အက်ရှ်သည် မိမိကို နားလည်တန် ကောင်းပါ၏။

သို့ရာတွင် အန္တရာယ်တွေ မည်မျှ ထူပြောသည်ဖြစ်စေ နေရာချင်းမူ မလဲနိုင်။ မိမိတို့ကို လိုက်ပို့သည့် ဗြိတိသျှ အစောင့်တပ်များ နယ်စပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အိန္ဒိယ ပြည်ဘက်သို့ ပြန်စီးသွားကြသည်ကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ရင်း သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူတို့မှာ နယ်စပ်မှ ပြန်လှည့်ကာ မြို့စောင့် တာဝန်ယူရတော့မည်။ မိမိမှာမူကား စွန့်စားခန်း နယ်မြေကြီးနှင့် လူပြောများလှသည့် ကဗူးလ် မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ရတော့မည်။

အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ဂူတာဂါဟန် တောင်ကြား တောင်ခြေရင်းရှိ မြေပြန့်တစ်ခုတိုင် ရွက်ဖျင်တဲ ထိုး၍ စခန်းချ၏။ ထိုနေရာတွင် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် ဂိလ်ဇိုင်း လူမျိုးစု အကြီးအကဲတို့က သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် တကွ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို နယ်စပ်သို့ ရောက်အောင် စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာသော ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်နှင့် အရာရှိများကို ညစာစားပွဲကြီး တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည်။

ထို့နောက် ဧည့်သည်များနှင့် အိမ်သည်များသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တောင်စောင်း ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။ တောင်စောင်း တစ်နေရာတွင် ကော်ဇောကြီးများကို ခင်းထားပြီး လက်ဖက်ရည် ဖန်ခွက်များ ချပေးသည်။ လေက အေးစိမ့်လျက်။ ဘေးပတ်လည် တစ်ဝိုက်တွင် ဘောင်ထွတ်များနှင့် အောက်ခြေရှိ လိုဂါ မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီးက ကြည်မောစရာ။ နေမှာ တောင်စွယ်များနောက်သို့ လျှောကျ သွားလေပြီ။

အာဖဂန်ကိုယ်စားလှယ် ခေါင်းဆောင် ကူရီဒါးလ်ခန်သည် ဧည့်သည်များကို အာဖဂန် စခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းဆောင် ခေါ်သွား၏။ ထိုနေရာတွင် စားသောက်၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုပြီးနောက် သံအဖွဲ့ကို လိုက်ပို့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ရောဘတ်နှင့် အဖွဲ့သည် နယ်စပ်ကို ကျော်ကာ အိန္ဒိယပြည်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ရောဘတ်နှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့သည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကာ နောင်နှစ် ဆောင်းမကုန်မီတွင် ပြန်တွေ့ကြဦးမည်ဟု ပြောကြ၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာလည်း (ဒီးဒုတ်ကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်ကလေး တစ်ချိန်မှ လွဲလျှင်) တစ်လမ်းလုံး ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ပြန်လှည့်၍ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အရောက်တွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတို့အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့သည် အသီးသီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

ဝေါလီသည် မြင်းဇက်ကို ဆွဲထားရင်း သူတို့ကို အကြာကြီး လှမ်းကြည့် နေမိသည်။ ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ သို့ရာတွင် ဝေါလီ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ရွှင်လန်းနေခဲ့ရာမှ ဝေါလီသည် စိတ်ထဲတွင် ကွက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့ည သူတို့အဖွဲ့ စခန်းချ ရပ်နားကြသည့်အခါတွင်မူ ဝေါလီသည် ကာဘိုင်သေနတ်ကို ဘေးတွင်ချထားပြီး တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း ခေါင်းအုံးအောက်တိုင် ထိုး၍ အိပ်သည်။ ထိုညက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။

နောက်ငါးရက်ကြာသည့် အခါတွင် ကဗူးလ်တွင် ဗြိတိသျှသံအဖွဲ့ကို ခမ်းနား ကြီးကျယ်စွာ ကြိုဆိုခြင်း ပြု၏။ စတိုလီကော့ပ် ခေါင်းဆောင်သည့် ရုရှား သံအဖွဲ့က ယခုထက် ပို၍ အင်အားကြီးပြီး ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့က သေးငယ်ခြင်း၊ ဆိုင်ရာ အမျိုးသား သီချင်းကို တီးမှုတ်ခြင်းလောက်သာ ကွာသည်။ ကြိုဆို ဧည့်ခံပုံချင်းကမူ အတူတူပင်။

အာဖဂန် လူထုကမူ ရုရှား သံအဖွဲ့ လာရောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ လာရောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း နှစ်သက်ဟန် မတူ။ သို့ရာတွင် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား ဆိုသည် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား ပီသရမည်သာ ဖြစ်၏။

ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားများသည် လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် စီတန်းကာ သံအဖွဲ့ကို တင်ဆောင်လာသည့် ဆင်ကြီးများ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်ကို စောင့်ကြို ကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် လာသည့်အဖွဲ့ကမူ လူဦးရေက နည်းနည်းကလေး မျှသာ။

ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားတို့က သူတို့ကို မည်သို့ထင်စေ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဂရုမစိုက်။ အာဖဂန် တပ်ရင်းမှ တပ်သားများက အတင်း တိုးဝှေ့ကြည့်ကြသော မြို့သူမြို့သားများကို ဆီး၍ တားကြသည်။

ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲသို့ သံအဖွဲ့ဝင်လာသည့်အခါတွင်မူ စစ်တီးဝိုင်းမှ 'ဧကရီ ဘုရင်မကြီးကို ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါစေ' ဆိုသည့် သီချင်းကို တီး၏။ တီးမှုတ်သံသည် ဂုဏ်ပြု ပစ်ဖောက်သည့် အမြောက်သံများ ကြားတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

ဆီးကြိုပုံကမူ အဆောင်အယောင် အပြည့်။ ဤသည်ကို ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိ။ ဗိုလ်ချုပ် ကာဗက်နာရီ၏ ပေါ်လစီ အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်။ သူ့ဘဝတွင် အောင်ပွဲကြီး တစ်ခု။

ဘင်ခရာ တီးဝိုင်းဖြင့် တီးမှုတ်ကာ အမြောက်ကြီး ပစ်ဖောက်၍ ကြိုဆိုခြင်း၊ လူထုများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ဆီးကြိုကြခြင်း၊ ကလေးငယ်များက အော်ဟစ်

ဩဘာပေးကြခြင်း၊ မိမိအား ရွှေကတင်သည့် ဆင်ကြီးများဖြင့် လာကြိုကာ အရာရှိကြီးများက မြို့တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခြင်း စသည်တို့ကို ထောက်လျှင် အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ဂန်ဒမတ် စာချုပ်ပါ အချက်အလက်များကို လိုက်နာကာ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ကဗူးလ်တွင် အမြဲတမ်း လက်ခံတော့မည်ဆိုသည့် မိမိတွက်ကိန်းသည် မှန်လေပြီဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ တွက်သည်။

ယခု မိမိတို့သံအဖွဲ့သည် ချောမောစွာ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မိမိ ထင်သည်ထက်ပင် လွယ်ကူချောမောနေပြီ။ မိမိတို့ သံအဖွဲ့ သံတံတွင် စခန်းချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စော်ဘွား ယာကွတ်ခန်နှင့် သဟာယ မဟာမိတ် အဖြစ် ချစ်ကြည် ရင်းနှီးသော စကားများကို ပြောဆိုကြမည်။ ထိုမျှမက သူ့ မှူးမတ်များနှင့်လည်း ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမည်။ သို့ဆိုလျှင် အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ဗြိတိန်ပြည်တို့သည် နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ဖြူကြ၍ ရွှေလမ်း ငွေလမ်း ဖောက်သည့်နယ် ရှိလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ သံအဖွဲ့ လာရကျိုးနပ်ပြီ။

သံအဖွဲ့ကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြသည့် အတွက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ သာမက ကျန် အဖွဲ့ဝင်များကလည်း ကျေနပ်နေကြသည်။

ဝေါလီသည် သံအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ လိုက်လာရင်း လမ်းဘေး တစ်လျှောက်တွင် ကြိုဆိုနေကြသော ပင်လယ်တမျှ အပြောကျယ်သော မျက်နှာများထဲ၌ အက်ရှ်ကို မြင်ရနိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်လာခဲ့သည်။

‘အစ်ကိုဟာ တော်တော် ကြောက်စရာ လန့်စရာ ပြောတတ်တဲ့လူ၊ ကြည့်စမ်း၊ ခုတော့ အာဖဂန် လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်မှာ သူပြောသလို ဟုတ်လို့တုံး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် ကဗူးလ်ကို လာရဲစရာတောင် မရှိဘူး၊ ကဗူးလ်မှာ အိမ်တံခါးတောင် ဖွင့်မအိပ်ရဲသလိုလို့၊ ဆူပူလို့တဲ့၊ လူထုတွေကလည်း ဗြိတိသျှဆိုရင် အလွန်မှန်းသတဲ့၊ ခုတော့ ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့လဲ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကလေးငယ်ကလေးတွေလို ဘာမှ အန္တရာယ်ပြုတတ်ပုံ မရဘူး၊ အစ်ကိုဟာ တော်တော် မဟုတ်တရုတ် ပြောတတ်တဲ့လူ’

ကဗူးလ် ရွှေနန်းသို့ လာရောက်သည့် ဗြိတိသျှဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော သံအဖွဲ့ကို လာရောက် ကြိုဆိုသူများထဲတွင် အက်ရှ်၏ မျက်နှာကို မတွေ့ရ။ အက်ရှ်သည် လာရောက်သည့် သံအဖွဲ့ဝင်များထဲတွင် မိမိကို မှတ်မိမည် စိုးသည့်အတွက် ဘယ်ကိုမျှ မထွက်ဘဲ ဗဟာဒူးခန်၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ နေ၍ ဘင်တီးသံများ လက်ရပ် ဩဘာသံများကို နားထောင်နေသည်။

ဘင်သံ ဩဘာသံ အမြောက်သံတို့ကို ငြိမ်သသက်လျက် ရှိသည့် လေထဲတွင် ပီပီသသ ကြားနေရသည်။ ဝေါလီသာ မဟုတ်၊ အက်ရှ်သည်လည်း ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားများက ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုသည်ကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

ဗဟာဒူးခန်၏ အိမ်မှာ သိပ် မဝေးလှသဖြင့် အမြောက်သံ ဩဘာသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ဗဟာဒူးခန်နှင့် အိမ်သားများမှာ သံအဖွဲ့ကို သွားကြည့်နေကြသဖြင့် အိမ်တွင် မရှိ။

သူတို့အပြောအရမူ ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ခမ်းနားသော သံအဖွဲ့ကြီး မဟုတ်ဘဲ ခပ်သေးသေး သံအဖွဲ့သာ ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြသည်ကို သိရ၏။ စော်ဘွားက ကြိုဆိုရာတွင်လည်း ဆင်များ ပါသည့်တိုင် များများစားစား မဟုတ်ဘဲ ဆင်နှစ်ကောင်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

‘ပြီးတော့ ကာဗက်နာရီ ဆပ် အပြင် ပါလာတဲ့ သခင်ဆပ်ဆိုလို့လည်း သုံးယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်ဗျ၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားဆိုရင်လည်း လေးဆယ် လောက်ထက် မပိုဘူး၊ ဘယ်လို သံအဖွဲ့မှန်းလည်း မသိပါဘူး သခင်ဆပ်ရယ်၊ ရုရှားတွေဆိုရင် ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သံအဖွဲ့မှာ နည်းတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်ထားလိုက်တာ ကလည်း သားမွေး အင်္ကျီရှည်ကြီးတွေနှင့်၊ သားရေ ဖိနပ်ရှည်ကြီး တွေနှင့်၊ ဦးထုပ် မြင့်မြင့်ကြီးတွေက ဆိုရင်လည်း သိုးကလေး တစ်ကောင်လုံးရဲ့ အရေကို ချုပ်ထားတာ ခင်ဗျ၊ ကုတ်အင်္ကျီ ရှေ့မှာ ဆိုရင်လည်း ငွေကျည်ဆန်တောင့်ကြီးတွေကို

ချိတ်ထားလိုက်တာ အစီအရီပဲ၊ အားပါး၊ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ သခင်ဆပ်ရေ၊ ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတွေရဲ့ သံအဖွဲ့ကတော့...'

ဗဟာဒူးခန့်က ခပ်သေးသေးကို ပြသလိုသည့် သဘောဖြင့် သွေးကွေးကြုံလိုသည့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ ခါပြသည်။

'ခု သံအဖွဲ့ကတော့ တကယ့် ချွတ်ကရားကလေးလောက်ပဲ ဆပ်၊ တကယ်ဆိုရင် အရာရှိတွေကို များများ ခေါ်ခဲ့ပါတော့လား၊ ခုတော့ ကဗူးလ်မြို့သူမြို့သားတွေက ပြောကုန်ကြပြီလေ၊ ဒီလို သံအဖွဲ့ ခပ်သေးသေးကလေးကိုသာ ပို့နိုင်တဲ့ အစိုးရမျိုးက သူတို့ ပေးစရာရှိတဲ့ လစာတွေကို ဘယ်နှယ့်လုပ် ပေးနိုင်မှာလဲတဲ့၊ ခုတော့...'

အက်ရှ်က သူ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်ဘဲ 'ဘာ အဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ဒီစကားကို ဘယ်က ကြားခဲ့တာလဲ'

'သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပကော၊ ကျွန်တော်က ကာဗက်နာရီဆပ်တို့ ဝင်လာတာကို ရှားဇဟီ တံခါးနားက သွားပြီး ကြည့်တယ်လေ၊ သူတို့က အဲဒီ တံခါးနားက နေပြီး ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ထဲကို ဝင်တာကိုး'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာက သံအဖွဲ့က အာဖဂန် စစ်တပ်ကို လစာတွေ ပေးစရာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောတာပါ၊ ဒီအကြောင်းက စာချုပ်ထဲမှာ ပါမှ မပါတာ'

'ဟုတ်လား၊ မပါဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ အာဖဂန် စစ်တပ်ရဲ့ လစာတွေကို သံအဖွဲ့က ပေးရမှာလို့ ပြောနေကြပါကလား၊ ဒါတွင် မကဘူး၊ ကာဗက်နာရီဆပ်က စစ်တပ်တွေရဲ့ လစာတွေကို ပေးရုံတွင် မကဘူး၊ အာဖဂန် လူမျိုးတိုင်း စစ်မှု မထမ်းမနေရ စနစ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းပစ်တယ်တဲ့၊ လူတွေအပေါ်မှာ မတရား အခွန်ကောက်နေတာ တွေကိုလည်း လျှော့ပေါ့ပစ်မယ်တဲ့၊ ဒါတွေက စာချုပ်ထဲမှာ မပါဘူးလား'

'လျှို့ဝှက် စာချုပ်ထဲမှာ ပါရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ တရားဝင်ကြေညာတဲ့ စာချုပ်ထဲမှာတော့ မပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ လျှို့ဝှက် စာချုပ်လည်း သီးခြား ချုပ်ဆိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်ကို တရားဝင် ကြေညာ ထားတာပဲ၊ အဲဒီ စာချုပ်အရဆိုရင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရက အာဖဂန် စော်ဘွားကို ထောက်ပံ့ငွေ အဖြစ် ငွေခြောက်သိန်းပေးမယ်လို့ပဲ ပါတာပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ အာဖဂန် စော်ဘွားဟာ အဲဒီ ငွေတွေနှင့် သူ့စစ်တပ်တွေကို လစာ ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကဗူးလ်မှာတော့ လူတိုင်းကပဲ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်အကြောင်းကို သိလည်း မသိဘူး၊ ဖတ်လည်း မဖတ်ဖူးကြဘူး။

'ဒါပေမယ့် လူတိုင်းက အာဖဂန်စော်ဘွားရဲ့ စစ်တပ်တွေက ဒီစစ်ပွဲမှာ နိုင်လိုက်တဲ့အတွက် ဗြိတိသျှရပ်ဂျီရဲ့ စစ်တပ်တွေဟာ ပြန်ဆုတ်သွားရတယ်၊ လမ်းမှာ လူတွေ အများကြီး သေကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ သိကြတယ်လေ၊ ဒီသတင်းတွေကို အမှန်လို့ ယုံရင် ကျန် အာဖဂန် စော်ဘွားရဲ့ တပ်တွေကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက စစ်လျော်ကြေးအဖြစ်နှင့် လစာတွေ ပေးတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ယုံကြတော့မှာပေါ့။

'ကျွန်တော့်အထင်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကာဗက်နာရီဆပ်ရဲ့ သံအဖွဲ့လာတာကို အနှောင့်အယှက် မပေးအောင်လို့ စော်ဘွားကိုယ်တိုင်က ဒီသတင်းကို ဖြန့်ထားတယ် ထင်တာပဲ၊ သူတို့ထင်တာက ကာဗက်နာရီဆပ်ဟာ လူထုတွေအတွက် စော်ဘွားဆီက အခွင့်အရေးတောင်းပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်လေ။

'ဥပမာ စစ်တပ်မှာ လစာ မရတာ၊ လူထုတွေ အပေါ်မှာ အခွန်အတုတ်တွေ မတရား ကောက်နေတာ၊ ဒါတွေကို ဖြေရှင်း ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သံအဖွဲ့လာတော့ လူနည်းနည်းကလေးနှင့် ရောက်လာတော့ သူတို့ သိပ် စိတ်ပျက်သွားကြ တာပေါ့၊ ကာဗက်နာရီဟာ လက်ဆောင်တွေနှင့် လာတယ် ဆိုတာကိုတောင် သံသယ ဖြစ်သွားကြပြီ'

ဗဟာဒူးခန့်ထံမှ ကြားရသည့် သတင်းများက စိတ်မချမ်းသာစရာ။ အက်ရှ်သည် စနည်းနာရန် မြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသည့်အခါတွင် ထိုသတင်းများ မှန်ကြောင်းကို သိလာခဲ့ရသည်။

ပြန်လာသည့်အခါတွင် ပို၍ စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်း တစ်ခုကို ကြားရပြန်သည်။ ထိုသတင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ကဗူးလတွင် ဒေသခံ ယာယီ ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထားရှိသော ဗက်တီးယားခန့်မှာ ယမန်နေ့ညက ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားသည်ဆိုသည့် သတင်းဖြစ်သည်။

‘မြို့ထဲမှာ ပြောနေတာကတော့ ဗက်တီးယားခန့်ဟာ ဝမ်းရောဂါနှင့် သေသွားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အတွင်းလူ တစ်ယောက်ဆီက ကြားရတာကတော့ ကာဗက်နာရီဆပ် လာရင် ဒီက အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ပြောပြမှာစိုးလို့ ဖော်သွားက အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာတဲ့။ ဗက်တီးယားခန့်က ဒီက အခြေအနေတွေ အားလုံးကို သိနေတော့ ကာဗက်နာရီဆပ်ကို ပြောမှာ အမှန်ပဲ။ ခုတော့ ပြောလို့ မရတော့ဘူးလေ။ မာလကီးယား သွားပြီ။’

‘ဗက်တီးယားခန့်ကို ဒေသခံ ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်တာကို နဂိုကတည်းက အာဖဂန် ဖော်သွားက သဘောမကျလှဘူး။ ပြီးတော့ သူနှင့်လည်း သိပ် တည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဒီမှာ အပေါင်းအသင်းလည်း ကောင်း၊ လည်လည်း လည်တော့ သူရန်သူတွေက သူ့ကို လုပ်ကြံလိုက်တာတဲ့။ ကာဗက်နာရီဆပ်တို့ကတော့ ဒီသတင်းကို သိမှ သိပါ့မလား မသိဘူး’

သို့ရာတွင် ကိစ္စ မရှိ။ ထိုသတင်းကို အက်ရှ် ကြားခဲ့ရပြီ။ နောက်တစ်နေ့တွင် အက်ရှ်သည် ဇူလီထံ ပေးထားသည့် ကတိကို ချိုးဖောက်ကာ သူ တစ်ခါက လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်ကို ပြန်လျှောက်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်ထဲတွင် ရှိနေသည့် မွန်ရှိထံ စာရေးအလုပ်ဖြစ်၏။

ဇူလီက မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ထိုအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းသည် ကျားပါးစပ်ထဲသို့ ခေါင်းဝင်ခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ ကန့်ကွက်သည့် အခါတွင် အက်ရှ်က

‘တစ်နေ့ တစ်နေ့မှာ သိပ် မကြာပါဘူး ချစ်ရယ်၊ နာရီ နည်းနည်းကလေးပါ။ ခု ဒီမှာ နေရတာထက်လည်း ဘာမှ ပိုပြီး အန္တရာယ် မကြီးပါဘူး။ အဲဒီကမှ ပိုပြီး လုံခြုံပြီးမယ်။ ဗဟာဒူးခန့်ဟာ မြင်းတပ် နယ်ခြားစောင့်တပ်သားဟောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကဗူးလ် တစ်မြို့လုံး သိနေတော့ ဒီမှာနေတဲ့ မောင်တို့ကို သံသယ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေဦးမယ်။ မွန်ရှိဆီမှာ လုပ်တယ်ဆိုတော့ မောင်ကို ဘယ်သူကမှ သံသယ ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်ကလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ အထူးအထွေ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။’

‘ပြီးတော့ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ဆိုတာလည်း ပိုးပုရွက်အုံကြီးလို လူတွေ အများကြီး ဝင်ထွက်သွားလာ နေကြတော့ ဘယ်သူတွေ လာပြီး ဘယ်သူတွေ ဝင်ထွက်နေတယ် ဆိုတာလည်း သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နန်းမြို့ခံတပ်ဝင်းထဲကို အလုပ် သွားလုပ်တဲ့ လူတွေ၊ လျှောက်လွှာတင်ဖို့ သွားတဲ့ လူတွေဟာ တစ်နေ့ တစ်နေ့မှာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ မောင်ကိုလည်း အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မှာပေါ့’

သို့ရာတွင် ကဗူးလ်တွင် နွေလုံးပေါက်နှင့် တစ်နေ့လုံး ပျော်နေခဲ့သည့် ဇူလီမှာမူ ယခုတလောတွင် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ စိတ်ထွေလျက် ရှိကာ ယခင်က လှပ၍ နေချင့်စဖွယ် ကောင်းခဲ့သည့် ကဗူးလ်မြို့ကြီးနှင့် တကွ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသ တစ်ခုလုံးသည် ကျက်သရေ ကင်းမဲ့ကာ ကြောက်စရာ အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။

ကဗူးလ် တစ်ဝိုက်တွင် နှစ်ခါ သုံးခါ ငလျင် လှုပ်ခဲ့သည်ကို ကြုံခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခု တလောတွင်မူ ပို၍ ပြင်းထန်သော ငလျင်ကြီးများ လှုပ်ခဲ့ရာ အချို့ အဆောက် အအုံကြီးများမှာ ယိမ်းယိုင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကဗူးလ်မြို့သူမြို့သားများမှာမူ ထိုငလျင်မျိုးကို ကြုံတွေ့နေကျ ဖြစ်သည့်အတွက် ထူးဆန်းခြင်း မရှိတော့သည့်တိုင် ဇူလီ အစို့သော်မူ ကြောက်စရာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုမျှမက ပြတင်းဝမှ ထွက်၍ လမ်းမကို ကြည့်လိုက်တိုင်း မည်းမည်းလှုပ်လှုပ် မြင်နေရသော လူတွေကို ကြည့်၍လည်း ဇူလီ စိတ်ထဲတွင် အလိုလို ကြောက်နေတတ်သည်။

အာဖဂန် လူမျိုးတွေ မျက်နှာက သိမ်းငှက်မျက်နှာလို ရှည်မျောမျော။ ရှည်လျား ကြမ်းတမ်းသည့် ဆံပင်ကြီးတွေက ကျောပေါ်တွင် ဝဲလျက်။ မုတ်ဆိတ်တွေက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်။ လူတိုင်းကို ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်းစီးသေနတ်တွေ လွယ်လျက်။ ခါးကောက်ကြီးတွေကို ခါးတွင် ချပ်လျက်။

ဂူးလ်ကုတ်တွင် နေစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် နယ်သူနယ်သားတွေနှင့် ကွာဘိခြင်း။ ဂူးလ်ကုတ် နယ်သူနယ်သားတွေက နူးနူးညံ့ညံ့။ ချိုချိုသာသာ။ လက်နက်ဆို၍ အပ်မျှပင် မကိုင်။ ရက်စက်လှပေါ့ဆိုသည့် မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်နှင့် ဘီသောဇော်ဘွားတို့ပင်လျှင် သူတို့နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အသေးအဖွေမျှသာ။ ထိုနေရာများတွင် အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်မှုတွေ မရှိ။ အုပ်စိုးသူတို့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သည့် လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းမှုတွေ မရှိ။ လူမျိုးစု အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သည့် စစ်ပွဲတွေ မရှိ။ ဆွေမျိုး အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်သည့် သတ်ဖြတ်ပွဲတွေ မရှိ။

သည်တိုင်းပြည် သည်မျှ ဆူပူ သောင်းကျန်းနေခြင်းမှာ သရဲ မင်းရဲများ စီးနေသည်လော မဆိုနိုင်။ သမ္မာကျမ်းစာလာ နောင်တော် အာဗေလကို သတ်ခဲ့သော 'ကာကူနွ၏ တိုင်းပြည်' ဟု ခေါ်သော အာဖဂန်နစ္စတန် တိုင်းပြည်ကို ဝန်းရံနေသည့် တောင်တန်းကြီးများကလည်း ကြောက်စရာ။

ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ်မှာ ဟိန္ဒူတို့ကို သတ်ဖြတ်သူဟု အနက်ထွက်ရာ ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်၍ မိမိ ကြောက်သည်မှာလည်း အဆန်း မဟုတ်။ မိမိသည် ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မဟုတ်လော။

သူ နေသည့် ဗဟာဒူးခန့်၏ အိမ် အုတ်နံရံတွေက ထူထူထဲထဲ။ တံခါးတွေ ကလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ။ လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည့် ပြတင်းပေါက်များ တွင်လည်း သံတိုင်ကြီးများ အခိုင်အလုံ တပ်ထားသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လမ်းမပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့် ကြောက်စရာ ရှုခင်း မြင်ကွင်းတို့သည် အိမ်နံရံကြား၊ ပြတင်းပေါက် ကြားမှ အိမ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေသည့်နယ် သူ ခံစားမိသည်။

ဇူလီသည် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်၍ လည်းကောင်း၊ မိမိနှင့် အက်ရှ်တို့အတွက်ထားသည့် အခန်းပြတင်းမှနေ၍ လည်းကောင်း ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ ခံတပ်ကြီးကို အလွမ်းပြ ကြည့်ရတော့သည်။

ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးသည် မိုးသို့ ထိုးနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ မျှော်စင်ကြီးတွေ၊ သူရဲခိုတွေ၊ ပစ္စင် ရင်တားတွေက နေရောင်တွင် ညိုမှိုင်းမှိုင်း။ ဇူလီသည် အကြောင်း ရှာမရဘဲ ထိုခံတပ် တံတိုင်းကြီးတွေကို ကြည့်၍ ကြောက်နေသည်။ ထိုနေရာကြီးသည် မင်္ဂလာ မရှိသယောင်။ မင်္ဂလာ ကျက်သရေ ကင်းမဲ့သည့် ထိုနေရာသို့ မိမိ ချစ်လင် သွား၍ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့်။

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထဲကို သွားပြီး အလုပ် လုပ်မှာလဲ မောင်ရယ်၊ မသွားပါနှင့်လား၊ မောင် သိချင်တာတွေ အားလုံးကို မြို့ထဲမှာ နေရင်းလည်း သိရပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခံတပ်ကြီးထဲကို သွားနေဦးမှာလဲ၊ ညနေအလုပ်ပြီးရင် ပြန်လာမယ်လို့သာ မောင် ပြောပေမဲ့ မတော်လို့ သူပုန်တို့ ဘာတို့ ထရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ သူပုန် ထလို့ ခံတပ် တံခါးတွေကို ပိတ်လိုက်ရင် မောင်တို့ အထဲမှာ လှောင်ပိတ် မိနေမှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဇူလီ ကြောက်တယ်၊ မောင် မသွားပါနှင့်လား ဟင်'

အက်ရှ်က ဇူလီကို ရင်ခွင်တွင် ပွေကာ လှုပ်ယမ်းနေရင်းမှ

'ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနှင့် အချစ်ရယ်၊ မောင့်အတွက် ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ မောင့်မိတ်ဆွေတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ သူတို့အတွက် မောင် ရနိုင်သမျှ

သတင်းတွေကို စုဆောင်းရမယ်လေ။ မြို့ထဲက ကောလဟာလတွေကိုချည်း အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ မြို့ထဲက လူတွေက သူတို့ ထင်ရာတွေကို ပြောနေကြတာ၊ စော်ဘွားနှင့် သူမှူးမတ်တွေကို နေ့တိုင်း တွေ့နေရတဲ့ လူတွေဆီက သတင်းကို မောင် စုဆောင်းရမယ်။ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေ စိတ်ကူးနေကြတယ်၊ ဘာတွေကို စဉ်းစားနေကြတယ်ဆိုတာကို မောင် သိအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မှာ၊ သံအဖွဲ့နှင့် ပါလာတဲ့ လူတွေက ဒီသတင်းတွေကို ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ပဲ ပြောရမှာ၊ မောင့်တာဝန်က သူတို့ကို သတင်းတွေ ပေးဖို့ မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကိုယ်မောင် ဂရုစိုက်ပါ့မယ် အချစ်ရယ်၊ မောင် ကတိပေးပါတယ်’

‘မောင့်ကိစ္စက တစ်နေ့လည်း မဟုတ်၊ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့ ခံတပ်ထဲကို ဝင်ရတာက နေ့တိုင်း အန္တရာယ် များလှတယ် မောင်ရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင် မသွားဖို့...’

အက်ရှ်က ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်ရင်း ဇူလီ၏ စကားလုံးများကို အနမ်းထဲတွင် နှစ်မြုပ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ကိုယ်မှ ခွာလိုက်ပြီးနောက် ခံတပ်ထဲသို့ သွားရန်ပြင်၏။ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲတွင် သူ အလုပ် လုပ်ရသည့် နေရာမှာ ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ နေထိုင်ရာ သံတံကို မိုး၍ ကြည့်နေသည့် အဆောင်တွင် ဖြစ်သည်။

အခန်း ၆၀

အာဖဂန်စော်ဘွား အဆက်ဆက်တို့ စိုးစံရာ ရှေးဟောင်း ခံတပ် နန်းမြို့ကြီးသည် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသည့် မတ်စောက်သော ရှားဒါဇာ တောင်ကုန်း ခံတပ်ကြီးပေါ်တွင် ရှိပြီး မြို့နှင့်တကွ ကဗူးလ် လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို မိုးလျက် ရှိ၏။

ထိုနန်းမြို့ခံတပ်ကြီး အပြင်ဘက်တွင် ပေ သုံးဆယ်ခန့်မြင့်သည့် မြို့ရိုးကြီး တစ်ခုကိုလည်း ကာထားသေးသည်။ ထိုမြို့ရိုးကို တံခါးကြီး လေးခု ဖောက်ထားပြီး မြို့ရိုးပေါ်တွင် သူရဲခိုများ ပစ္စင် ရင်တားများ ဆောက်ထားသည်။ ထိုအထဲတွင်မှ တံတိုင်း အထပ်ထပ် ကာရံထားပြီး ဗာလာဟီဇာ ခံတပ် အထက် အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် စော်ဘွား၏ ဟော်နန်းကို ဆောက်ထားသည်။

ထိုအထက် ကုန်းမြင့် တောင်စောင်းတွင် ခံတပ်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ထိုအထက်တွင် ရှိသည့် ရှားဒဝါဇာ တောင်ကုန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို တံတိုင်းများ ပတ်လည်ကာရံကာ ထိုတံတိုင်းများပေါ်တွင် သူရဲခိုများ၊ မျှော်စင်များ ဆောက်ထားပြန်သည်။

အစောင့်များသည် ထိုသူရဲခိုများ၊ မျှော်စင်များမှ နေ၍ ကဗူးလ် တစ်ဝိုက်ရှိ တောင်တန်းများကို မျှော်ကြည့်နိုင်သည်။ အောက်တွင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လှုပ်ရှားနေသော ကဗူးလ် မြို့ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကဗူးလ်လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို လည်းကောင်း၊ ဖဲကြီးကလေး တစ်ချောင်းလို ရစ်ခွေ စီးဆင်းလျက် ရှိသော ကဗူးလ်မြစ်ကို လည်းကောင်း စီး၍ မြင်နိုင်သည်။

ဗာလာဟီဇာ ခံတပ် အောက်ပိုင်းသည်ပင်လျှင် မြို့တစ်မြို့နှင့် တူနေသည်။ ခံတပ်ထဲတွင် နန်းတော်၊ မှူးကြီးမတ်ရာတို့၏ အိမ်များ၊ အမှုထမ်းတို့၏ အိမ်များ၊ အစေခံတို့၏ တန်းလျားများလည်း ရှိ၏။ သူတို့အတွက် သီးသန့် ဖွင့်ထားသည့် ဈေးဆိုင်များ၊ ဈေးများလည်း ရှိ၏။ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ နေထိုင်သည့် သံတဲမှာ ထိုရပ်ကွက်တွင် ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အက်ရှ်သည် သူ အလုပ်လုပ်သည့် အဆောင်ပြတင်းမှ နေ၍ သံတဲဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို မြင်နေရသည်။ အစေခံ တန်းလျားများ၊ ရိက္ခာရုံများ၊ မြင်းတပ်သားတို့၏ တန်းလျားများ၊ မြင်းဇောင်းများနှင့် စော်ဘွား၏ လက်နက်ရုံ စသည်တို့ကို မြင်ရသည်။ သူ့အောက် တည့်တည့်တွင်မူ လေးထောင့် သဏ္ဌာန် ဆောက်ထားသည့် စစ်တန်းလျားများကို မြင်ရပြီး အလယ်ကောင်တွင်မူ ကွက်လပ်ကြီး ရှိ၏။ ထိုကွက်လပ်၏ တစ်ဖက် တစ်ချက် ထိပ်တွင် တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်စီ ရှိသည်။

စစ်တန်းလျားများနှင့် လမ်းကြားကလေး ခြားနေသည့် တစ်ဖက်ဝင်းတွင် သံတဲ ရှိ၏။ သံတဲမှာ အိမ်နှစ်လုံးရှိပြီး အိမ်တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြားတွင် ပေကိုးဆယ် စတုရန်း ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခု ခြားနေသည်။ စစ်တန်းလျားနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်ပြီး အမြင့်ဆုံး

အိမ်ဖြစ်သည့် အိမ်တွင် ဝေါလီ၊ အတွင်းဝန် ဝီလျံနှင့် ဆရာဝန် ဗိုလ်မှူး ကယ်လီတို့ နေကြသည်။

သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနေသည့် အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး နောက်ကျောဘက်တွင် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်၏ အပြင်ဘက် မြို့တံတိုင်းကြီး ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နောက်ဘက် ပြတင်းသည် နံရံတံတိုင်းကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်လျက်ရှိကာ အောက်အထိ မတ်စောက်ကြီး ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ကဗူးလ် မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီးနှင့် အဝေးရှိ နင်းတောင်တန်းကြီးများကို မျှော်မဆုံးနိုင်အောင် မြင်နေရသည်။

အက်ရှ်၏ အဆောင်မှ ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း (သူ့အဆောင်မှာ တံတိုင်း အမြင့် ပေသုံးဆယ်ကျော်တွင် ရှိသည့်အတွက်) မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီးနှင့်တကွ ကဗူးလ်မြစ်နှင့် တောင်တန်းကြီးများ အပြင် ဟိန္ဒူကွတ်တောင်တန်းကြီးများကို တစ်နံတစ်လျားကြီး မြင်နေရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ရှုမျှော်ခင်း အလှကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ သူ စိတ်ဝင်စားသည့်နေရာမှာ သူ့အောက် အနိမ့်ပိုင်း ကွက်လပ်ထဲတွင် ရှိသည့် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့၏ သံတဲသာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို လည်းကောင်း၊ သူ့အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်းကောင်း၊ အစေခံများကို လည်းကောင်း အစောင့်တပ်သားများကိုလည်းကောင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေဟန် ရှိသော ဝေါလီကို မြင်ရတတ်၏။

ဇူလီကဲ့သို့ပင် ဝေါလီသည်လည်း ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးကို နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် အကြောင်းရင်းကမူ ဇူလီနှင့်မတူ။ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးသည် ကြောက်စရာ မကောင်းဘဲ သူ ထင်သည်ထက် ညံ့ဖျင်း သေးနပ်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ ထင်ခဲ့သည်က ဗာလာဟီဇာသည် ဒေလီတွင် ရှိသည့် ဗရာဂျီဟန် ဘုရင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ခံတပ်နီကြီးထက် ပို၍ ခမ်းနားလိမ့်မည်၊ တင့်တယ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ၌ ဗာလာဟီဇာ

နန်းမြို့တော်သည် အိမ်အို အိမ်ဟောင်းများနှင့် လမ်းကျဉ်း လမ်းကောက်ကလေးတွေ ပြည့်နက်နေသည့် ခံတပ်ဟောင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အချို့နေရာများတွင် မြို့ရိုးတံတိုင်းများမှာ ပြိုကျ ပျက်စီးနေလေပြီ။

သံတဲဟု ခေါ်သည့် အဆောက်အအုံမှာလည်း စိတ်ပျက်စရာ။ အိုမင်းနေသည့် အုတ်တိုက် အဆောက်အအုံများ ဖြစ်လျက် ဘေးသုံးဖက်တွင် ကုန်းမြင့်မှ အိမ်တန်းလျားများ ကာရံထားပြီး စတုတ္ထဘက်တွင်မူ နန်းမြို့ခံတပ် တံတိုင်းကြီး ပိတ်ဆို့လျက် ရှိသည့် ကွက်လပ်ကြီးထဲတွင် ဆောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူတို့ သံတဲတွင် ဝင်ပေါက်ဟူ၍ပင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိ။ သံတဲနှင့် တစ်ဖက် အိမ်တန်းလျားများ ကြားတွင် ကာရံထားသည့် အရာဆို၍လည်း အုတ်တံတိုင်း အပြိုအပျက်များသာ ရှိသည်။ သုံးနှစ်သားကလေးပင် အလွယ်တကူ ကျော်တက် နိုင်သည်။ ဘာမျှ လုံခြုံမှု မရှိ။ အပြင်လူ ဝင်ချင်လျှင် ထိုတံတိုင်းကို အသာကလေး ကျော်တက်လာရုံမျှသာ။

ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲရှိ သံတဲသို့ ပထမဆုံး ရောက်သည့်နေ့က ဝေါလီသည် သံတဲကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။

‘သံတဲကလည်း ဘာမှ လုံခြုံမှု မရှိပါကလားဗျ၊ ရွှေငါး မွေးတဲ့ ကန်ပျက်လိုလို၊ ကြွက်ထောင်ချောက်လိုလိုနဲ့’

ဝေါလီ၏ မျက်လုံးများသည် သူတို့ သံတဲအထက် ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ အာဖဂန်တို့၏ အိမ်တန်းများနှင့် သူတို့ရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသော လက်နက်တိုက်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုလက်နက်တိုက်ကြီး အထက်မှ နန်းမြို့ခံတပ် ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုအထက်တွင်မူ ရှားဒါဇာ တောင်ကုန်းကြီး။

‘ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ နေရာက အနိမ့်ပိုင်းထဲမှာ၊ သူတို့က အပေါ်စီးက နေရာယူထားကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လာလုပ်လုပ် အကုန်မြင်နေရတာပဲ။’

ကျွန်တော်တို့ကို ဆော်ချင်ပြီဆိုရင် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းရောက်လာကြမှာ၊ ဘယ်မှ ပြေးပေါက်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီနေရာကြီးမှာ နေရတာ ကြက်သီး ထလိုက်တာ၊ ဒီအတိုင်းတော့ နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင့်ဟာက နိမိတ်မရှိ နမာမရှိနဲ့’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက လှမ်းပြောလိုက်ရင်း ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။ ဆရာဝန်က ဆရာဝန် မျက်စိဖြင့် ရေမြောင်းများ၊ အနံ့ဆိုးများနှင့် လေဝင် လေထွက် ကောင်း မကောင်းကို ကြည့်၏။ ဝေါလီကမူ စစ်ရေးအမြင် သက်သက်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘ဒီနေရာကို ကာကွယ်ရေး အမြင်နှင့် ကြည့်လေဗျာ၊ ဒီအမြင်နှင့် ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်သင့်တာတွေကို လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဝင်းထဲ အဝင်မှာ တံတိုင်းခိုင်ခိုင်တစ်ခု ဆောက်ရမယ်၊ တံခါးက အတွင်းကနေ ဖွင့်နိုင် ပိတ်နိုင်တဲ့ တံခါး ဖြစ်ရမယ်၊ သံတံခါး တပ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ စစ်တန်းလျားတွေဘက်ကို ဝင်တဲ့ နေရာမှာလည်း တံခါး တစ်ခု တပ်ရမယ်၊ စစ်တန်းလျား နောက်ဖေးက လမ်းကြားကလေးကိုလည်း အသွားအလာ မလုပ်နိုင်အောင် ပိတ်ပစ်လိုက်ရမယ်၊ သံတဲကို ဝင်ရင် အဲဒီ လမ်းကလေးက ဝင်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်တန်းလျားတွေကို ဖြတ်ပြီးမှ ဝင်လို့ ရတော့မှာပေါ့၊ ဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ရင်လည်း စစ်တန်းလျားတွေကို ဖြတ်ပြီးမှ ဝင်လို့ရတော့မယ်၊ ခုအတိုင်းသာ နေလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ချင်ရင် အလွယ်ကလေးပဲ၊ စိတ်တိုင်းကျ ပစ်ကွင်းပေးသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့’

ဒေါက်တာကယ်လီက သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ကာ

‘အံ့မယ်လေးကွာ၊ ဒီလောက် ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့ကို ဘယ်သူက လာတိုက်မှာလဲ၊ အာဖဂန်စော်ဘွားလည်း တို့ကို နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ တိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊’

ပြီးတော့ ဗာလာဟီဇာဟာ သူနန်းတော်ပဲကွ၊ တို့က ဧည့်သည်၊ သူက အိမ်သည် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ အာဖဂန်လူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်အိမ်ကို လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ အပေါ်မှာ ဧည့်ဝတ် ကျေပြန်တတ်ပါတယ်၊ ဘာမှ ဒီလောက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ပြီးတော့ တို့ကလည်း ဘာမှ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်လို့လည်း မရပါဘူးလေ၊ သူတို့က အပေါ်ကနေပြီး တို့ကို စီးကြည့်နေတော့ တို့လုပ်သမျှ အကုန်မြင်နေရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့၊ ခုဟာက ကျွန်တော်တို့ဟာ ပစ်မှတ်ကောင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ပက်ရှပ်မှာ စခန်းချထားတဲ့ တောင်ပေါ်သား တပ်ရင်းက တပ်ရင်းမှူး အကြောင်းကို ခင်ဗျား သတိရသေးရဲ့လား’

‘ဗိုလ်မှူး ဗရမ်ဗီကို ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ခု သေပြီ မဟုတ်လား’

‘သေပြီလေ၊ နယ်စပ်နားမှာ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း သွားလုပ်ရင်း စခန်းချနေတုန်းမှာ အပစ်ခံရတာပေါ့၊ ညနေ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားတုန်းမှာ သူတို့ လူမျိုးစု တောင်ပေါ်သား တပ်ယောက်က ပစ်လိုက်ပါကောလား၊ သူတို့ လူမျိုးစု အကြီးအကဲတွေကတော့ တောင်းပန်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တောင်းပန်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ဒီလို လမ်းလျှောက်ထွက်တာ တပ်မှူးရဲ့အမှားပဲတဲ့၊ သူတို့ လူမျိုးက ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း တွေရင် မနေနိုင်ဘူးတဲ့၊ လက်ယားနေတာပဲတဲ့၊ ရန်ငြိုးတို့ ဘာတို့ ရှိလို့ ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်းတွေလို့ ပစ်တာပါတဲ့၊ မှတ်ကရော’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် ဗြိတိသျှ သံတဲ ဝင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်၏။

ဟုတ်ပါပြီလေ၊ မင်း ပြောတာကို ငါ နားလည်ပါပြီ၊ တို့ဟာ ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေရမှာပဲ၊ တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘ကြည့်တော့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွာ’

ဝေါ်လီက ထိုမျှသာ ပြော၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် သံအဖွဲ့သည် အာဖဂန် စော်ဘွားထံ တရားဝင် သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဝေါ်လီက ထိုအကြောင်းကို အတွင်းဝန် ဝီလျံကို ပြော၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုလည်း ပြောသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို အစိုးရိမ်ကြီးရန်ကောဟု ဆိုကြသည်။

ဝီလျံက ဆိုလျှင် သူတို့ပေးထားသော နေရာတွင်သာ နေရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သည်နေရာ မနေချင် ဟိုနေရာ မနေချင်ဟု ငြင်းလျှင် မိမိတို့က ရိုင်းရာကျမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ကြံ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရမည်စိုး၍ နေရာသစ် တစ်ခုကို ရှာပေးပါ ဆိုလျှင်လည်း အာဖဂန်စော်ဘွားကို စော်ကားရာ ရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမျှမက အာဖဂန် စစ်တပ်များ၏ သေနာပတိချုပ် ဒါဝတ်ရှားနှင့် တကွ အခြားသော အာဖဂန် အရာရှိများကိုလည်း စော်ကားရာ ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

ထို့ပြင် မိမိတို့ သံတဲကို ကိုယ့်သဘောဖြင့်ကိုယ် အကာအရံ တံတိုင်းများ လုပ်ခြင်း၊ ဝင်တံခါးများ တပ်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကိုပင်လျှင် အာဖဂန်စော်ဘွားနှင့် အိမ်ရှင်တို့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်၍ ဤသို့လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တစ်ဖက်က ထင်စရာ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ လုပ်လိုက်မှ သူတို့ကို သတိပေးသလို ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ပြီးတော့ သံတဲကို ဝင်ချင်တဲ့ လူတွေရှိရင်လည်း အလွယ်တကူ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ သံတဲတွေကို လူတွေ များများလာလေ ကောင်းလေပေါ့၊ ငါတို့ တာဝန်က အာဖဂန်တွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံဖို့ မဟုတ်လား၊

ဒီတော့ တံခါးကြီးတွေ ပိတ်၊ တံတိုင်းကြီး ကာထားခဲ့ရင် မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် ဆက်ဆံချင်တဲ့ လူတွေကို အတားအဆီး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ လူတွေကို နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိဘဲ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ထားပြီး ဆက်ဆံတာမျိုး လုပ်ရတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ငါလည်း အာဖဂန်စော်ဘွားကို ပြောခဲ့... 'အာဖဂန်စော်ဘွားသည် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ဆီးကြိုကာ တောင်းဆိုချက် ဟူသမျှကို လိုက်လျောမည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။ သံအဖွဲ့သည် မိမိတို့ထံ လာရောက်လည်ပတ်သော အာဖဂန် လူမျိုးများနှင့် စစ်မှုထမ်းများကို လွတ်လပ်စွာ ဆီးကြို လက်ခံခွင့် ရှိသင့်ကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက တင်ပြသည့်အခါတွင် အာဖဂန်စော်ဘွားသည် အလွယ်တကူ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အားရရွှင်လန်းစွာဖြင့် သံတဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ 'အားလုံးချောမောသည်၊ အာဖဂန်စော်ဘွားနှင့် တွေ့ဆုံပြီး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်သည်' ဟု အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ထံ အလျင်အမြန် ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေးစရာ ရှိသည့် အစီရင်ခံစာများကို ရေးကာ ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မိမိ၏ သံအဖွဲ့သည် အာဖဂန်တွင် ချောမောလျက် ရှိလေပြီ။ အဆင်ပြေလျက် ရှိလေပြီ။ မိမိ၏ ခရီးသည် အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။

သံတဲဝင်းထဲရှိ အိမ်တစ်လုံးတွင်မူ ဝေါလီမှာ ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်။ သူ့အခန်းမှာ အခြားသူများ နေထိုင်သွားခဲ့သည့် အခန်း ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီက လာရောက်သွားခဲ့သည့် ရှေးသံအဖွဲ့ဝင်များသည် နံရံများပေါ်တွင် အမည်များကို ရေးခြစ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်လည်း ကြမ်းပိုးတွေ ပြည့်လျက်။ ရှေး သံအဖွဲ့ဝင်များလည်း ကြမ်းပိုးစာ တော်တော် ကျွေးခဲ့ရလိမ့်မည်။

သည်နေရာသည် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်များအတွက် သီးသန့်ထားသည့် အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ဗာလာဟီဇာနန်းရှိ ကျန်အစိတ်အပိုင်းများသည် တော်တော်ညစ်ပတ်သည့် နေရာများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

သူတို့ တည်းနေသည့် အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ တည်းခိုနေသည့် အိမ် နှစ်အိမ်စလုံးမှာ သစ်သားညှပ်ထားသည့် အုတ်တိုက်များ ဖြစ်၏။ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး မိမိတို့အဖွဲ့ဝင်သုံးဦး တည်းခိုနေသည့် အိမ်မှာ သုံးထပ် အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။

နှစ်အိမ်စလုံးရှိ ခေါင်မိုးများမှာ အာဖဂန် ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ညီ အမိုးများ ဖြစ်ကြပြီး အမိုးပေါ်သို့ တက်ရန် လှေကားများ တပ်ဆင်ထား၏။ သို့ရာတွင် အမိုးပေါ်တွင် အကာအရံဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။ အိန္ဒိယပြည်ရှိ အဆောက်အအုံများလောက်ပင် မကောင်းချင်။

နောင်တွင်မူ အကြောင်းစုံကို ဝေါလီ သိရ၏။ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်သည် မကြာခဏ ငလျင် လှုပ်သည့်နေရာဖြစ်ရာ ကျောက်တုံး အဆောက်အအုံ မြင့်မြင့်ကြီး များသည် ထိုနေရာမျိုးနှင့် မကိုက်။ အုတ်ညှပ်တိုက်များသာလျှင် သင့်လျော်သည်။ ခမ်းနားခြင်း အရာတွင် ကျောက်တိုက်ကြီးများလောက် ခမ်းနားချင်မှ ခမ်းနားမည် ဖြစ်သည့်တိုင် အုတ်ညှပ်တိုက်များက စိတ်ချရသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ကန့်ကွက်သည့်တိုင် ဝေါလီသည် သူတို့ဝင်းထဲသို့ ဝင်သည့်အပေါက်တွင် ဒုတိယ တံခါး တစ်ထပ် ပိုတပ်ထားလိုက်သည်။ ဆောင်းတွင် အအေး သက်သာအောင်ဟု အကြောင်းပြ၏။

ဝေါလီ တံခါးတပ်ထားသည့် အပေါက်မှာ ဆယ်ပေခန့် ရှည်သည့် မုခ်ဦးလို အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်ရာ တံခါး တပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုအပေါက်သည် လိုဏ်ဂူကလေး

တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုမှန်တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် လှေကား တစ်ခုရှိပြီး ထိုလှေကားအတိုင်း တက်သွားလျှင် အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သည်။

ထိုမှန်ဦးထဲတွင် မူလက သံတံခါး တစ်ထပ်ရှိသည်တွင် ဝေါလီက နောက်ထပ် တံခါး တစ်ထပ် တပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် တံခါးမှာ သစ်သားတံခါး ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လျှင် အတွင်းမှ လူများကို မမြင်ရတော့သဖြင့် အထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

သံတံခါး တစ်ဖက် အစွန်တွင်လည်း အုတ်လှေကား တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထိုအုတ်လှေကား အတိုင်း တက်သွားလျှင် အုတ်နံရံကြီး ဆုံးပြီး အပေါ်မှ လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ရန်သူက မိမိတို့ကို တိုက်ခိုက်သည်ဆိုလျှင် ရှေ့မှ နေ၍ တိုက်ဖို့ရှိရာ ထိုမှန်ဦးနံရံကို ဖောက်လုပ်ထားသည့် လှေကားသည် စစ်တန်းလျားများအတွက် အရေးကြီးသည့် အချက်အချာ နေရာဖြစ်၏။ သံတံကို တိုက်လိုလျှင် ထိုလှေကားမှ ဝင်ရမည်။ ထိုလှေကားပြီးလျှင် စစ်တန်းလျားတွေ ရှိသည်။ ထိုစစ်တန်းလျားတွေကို ကျော်ပြီးမှ သံတံသို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤသည်တို့မှာ လိုလိုမည်မည် ပြင်ဆင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ကိုမူ တိုက်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ဝေါလီ ယုံ၏။

‘ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကဗူးလ်ကို ရောက်ရင် အာဖဂန်တွေနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းနိုင် မပေါင်းနိုင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ တည်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ရိုင်းပင်းလို့ ရှိရင် ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆွေလို မဆက်ဆံရမှာလဲ’ ဟု မဒန်းမှ မထွက်ခင် တစ်ညက အက်ရှ်ကို သူ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ကဗူးလ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဝေါလီသည် အာဖဂန် လူမျိုးများနှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားသည်။ သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ကာ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများနှင့်

ရွက်ဖျင်တဲ အထိုးပြိုင်ခြင်း၊ မြင်းစီးပြိုင်ခြင်း၊ လှံပစ်ခြင်း စသည့် အားကစား ပြိုင်ပွဲများကို လုပ်ပေးသည်။

အခြားသူများကလည်း ကိုယ့်နည်းဖြင့် ကိုယ် အာဖဂန်တို့နှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ဒေါက်တာ ကယ်လီက ဆေးခန်း တစ်ခန်း ဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အတွင်းဝန် ဝီလျံတို့က စော်ဘွားထံ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သွားရောက်လည်ပတ်၍ စကားပြောခြင်း၊ အမတ်များနှင့် ဆွေးနွေးခြင်း၊ အရာရှိများ၏ လူမှုရေး အခမ်းအနားများသို့ တက်ရောက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြသည်။

သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကဗူးလ်မြို့ထဲသို့ နေ့တိုင်း မြင်းတစ်စီးဖြင့် လျှောက်ထွက်တတ်သည်။

သို့ရာတွင် သံအဖွဲ့ဝင်များကိုမူ သံတံခါးအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံ ခေါင်းမိုးများ ပေါ်သို့ မတက်ရန်၊ စစ်တန်းလျားကို ရှေ့တွင် ရွက်ဖျင် တာလပတ် အကာများ အမြဲချထားရန် အမိန့်ထုတ်ထား၏။ ထိုသို့ ထုတ်ထားခြင်းမှာ ကဗူးလ်မြို့သူမြို့သားများ မြင်လျှင် အင်္ဂလိပ်တွေ တို့တိုင်းပြည် လာ၍ ဖိမိခံနေကြသည်ဟု အထင်မရောက်စေရန် ဖြစ်သည်။

‘အာဖဂန်နစ္စတန်ဆိုတာ တော်တော် အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ၊ ကဗူးလ်ကတော့ တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ မြို့ဟေ့’ ဟု ဝေါလီက အိန္ဒိယပြည်တွင် ရှိသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ ရေးသည့် စာထဲတွင် ရေးလိုက်သည်။ ထိုမျှမက မိမိတို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်များနှင့် အာဖဂန်တပ်များ အားကစားပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပကြသည့် အကြောင်း စသည်တို့ကိုလည်း ရေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကဗူးလ်တွင် ရှိသည့် ဟီရာတီ လူမျိုးစု တပ်ဖွဲ့များ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကိုမူ ဝေါလီသည် စာထဲတွင် ထည့်ရေးခြင်း မပြု။

အလီခဲ အမည်ရှိ နယ်စပ်မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့ ကဗူးလ် သံရုံးမှ စာများကို လာပို့သည့် စာအိတ်ထဲတွင်မူ ထိုစာနှင့် အတူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ထံ ပို့လိုက်သည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ပါလာသည်။

‘ယနေ့ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရှိလာသည့် သတင်းများမှာ များစွာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည့် သတင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကဗူးလ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည့် အာဖဂန် စစ်တပ်မှ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတို့၏ တပ်ရင်းသည် ကဗူးလ်မြို့ထဲတွင် ဓါးလွတ်များကို ကိုင်ကာ လျှောက်သွားနေကြပြီး စော်ဘွားနှင့် တကွ အင်္ဂလိပ်သံအဖွဲ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာ နေကြသည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် အပြင် မထွက်ဘဲ သံတံ အတွင်းမှာပင် နေထိုင်ရန် ဆိုင်ရာတို့က အကြောင်းကြား ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စကို နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးအား အကြောင်းကြားသည့် အခါတွင် နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးက ထိုသတင်းများမှာ ချဲ့ကားပြောနေသည့် သတင်းစကားများသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အပြင်သို့ ထွက်မြဲ ထွက်ကြပါသည်။ လစာဟောင်းများကို ပြန်မပေးသည့် ကိစ္စနှင့် စစ်မှုမထမ်း မနေရ ဥပဒေကြောင့် အာဖဂန် စစ်တပ်များတွင် မကျေနပ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပါသည်’ ဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

နောက် တစ်နေ့တွင် ထပ်မံ ပေးပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်းမှာ ပို၍ တိုတောင်းသည်။

‘အခြေအနေမှာ ယမန်နေ့ အတိုင်းပင် ရှိနေပါသည်။ စော်ဘွားက ထိုလူမျိုးစု တပ်များကို မိမိတို့ နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်’ ဟူ၍ ပါရှိသည်။

သို့ရာတွင် ညတိုင်း ရေးသည့် ရုံးနေ့စဉ် မှတ်တမ်းထဲတွင်မူ ကဗူးလ်သို့ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတပ်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်နေပြီး လစာဟောင်းများကို ပေးရန် တောင်းဆိုလျက် ရှိသည့် အတွက် အာဖဂန် အစိုးရတွင် အခက်အခဲ တွေ့နေကြောင်း၊ ယင်းတပ်များကို ထိန်းသိမ်းရန် အခက်အခဲ ရှိနေကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သီတင်းပတ်ကုန်တိုင်း ထိုအစီရင်ခံစာများကို အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ထံသို့ ပေးရသည်။

ဟီရာတီ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုတပ်များအား တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း လစာဟောင်းများကို အပြည့်ပြန်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ပေးလိုက်လျှင် ထိုတောင်ပေါ်သား တပ်ရင်းများသည် ပြန်သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အာဖဂန် နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပြောပြ၏။

တပ်များထဲတွင် ‘ဆိုးသွမ်းသူ’ များ အနည်းငယ် ပါလာ၍ လုယက်မှုများ အနည်းအကျဉ်း ရှိသည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ ကြားနေရသော သတင်းများမှာ ချဲ့ကား ပြောဆိုနေသော သတင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပြန်ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ ကိုယ်ပိုင်အထောက်အထားထဲမှ ကြားရသည့် သတင်းများအတိုင်း ဆိုလျှင်မူ ထိုကိစ္စသည် နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးပြောသလောက် သေးငယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။

လူမျိုးစုတပ်များသည် တပ်သားများအားလုံး လစာ အပြည့်အဝ လက်ထဲ မရောက်မချင်း အိမ်သို့မပြန်ဟု ငြင်းဆန်လျက် ရှိကြကြောင်း၊ ဒုတိယ အာဖဂန် စစ်ပွဲတုန်းက ခေါ်ခဲ့သည့် လူမျိုးစု တပ်သားများအားလုံးကို လစာ အပြည့်ပြန်ပေးရန် အာဖဂန် အစိုးရ ငွေတိုက်တွင် ငွေ အလုံအလောက် မရှိကြောင်းဖြင့် ကြားရသည်။ သူ့ အထောက်အထားထဲမှ ကြားရသည့် သတင်းများက စော်ဘွားနှင့် နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီးတို့ ပြောသည့်စကားများနှင့် တခြားစီ။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့သံအဖွဲ့ ကြုံတွေ့ရမည့် အန္တရာယ်များကို ကြိုတင်၍ တွက်ချက်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့

တွက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအန္တရာယ်များကို အကဲခတ် ကြိုတင် သတိပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကဗူးလ်မြို့တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေမှန်ကို မသိရှိမှုမက အထောက်အကူများ ပေးပို့သည့် သတင်းများကိုလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွက်ခဲ့သည်။ မိမိတို့ အခြေအနေကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည် ဟူသော နိုင်ငံခြားရေး အမတ်ကြီး၏ စကားကို ယုံနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန်ပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ပြောင်းလဲရန် စီမံကိန်းကြီး တစ်ခုကို ရေးဆွဲနေရုံမျှမက စော်ဘွားနှင့် အတူ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် နယ်ထွက် စစ်ဆေးရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိ၏။

ခိုင်မာခြင်း မရှိသော စော်ဘွား၏ အာဏာစက်ကို ခိုင်မာအောင် ကျားကန်ပေးရန် ဆိုသည့် အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းကြီးကိုကား ခေတ္တ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံး လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

ယခုပင်လျှင် ကဗူးလ်လွင်ပြင် တစ်လျှောက် မြို့များ ရွာများတွင် မကျေနပ်မှုတွေ ပေါက်ကွဲစ ပြနေကြပြီ။ အကြမ်းဖက်မှု၊ ဥပဒေ ချိုးဖောက်မှုတို့သည် ဒီရေအလား တိုးသည်ထက် တိုးလာနေပြီ။ ထိုအကြမ်းဖက်မှု၊ တရားလက်လွတ် ဖြစ်မှုတို့သည် ကဗူးလ်မြို့နှင့် တကွ အာဖဂန် စော်ဘွား၏ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးကိုပင် ဒီရေ ဝိုင်းသလို ဝိုင်းနေလေပြီ။

'ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဘာသိမှာလဲဗျ။ စော်ဘွားနှင့် ဆိုင်ရာတို့က သူတို့သတင်းတွေ ဖုံးဖိထားတာ၊ ဘယ်မှာ အကုန်ပြောပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ဗဟာဒူးခန့်ပဲ ပြောမှ ဖြစ်မှာ၊ ခင်ဗျားက နယ်ခြားစောင့်တပ်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားဆိုရင် သူလည်း လက်ခံမှာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ သံတံကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပါ'

ဗဟာဒူးခန့်သည် ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် သံတံသို့ ထွက်သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအား ပြောပြသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီးနောက်

'ငါတို့ကို သူတို့ သတ်နိုင်ရင် ငါတို့ သုံးလေးယောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ကို သတ်ရင် သူတို့လည်း ဘယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရပါ့မလဲ' ဟု ပြောသည်။

အကဲခတ်မှု ထိုစကားကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေသည်။ သူ ပြောသည့် 'ငါတို့' ဆိုသည့်အထဲတွင် သူတို့သာမက အစောင့်တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် စခန်းတွင် ထိုအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါလာသည့် အစေခံများ အားလုံး ပါဝင်သည်ကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ သတိထားမိဟန် မတူ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့ကို သတ်လျှင် အာဖဂန် တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းမည်ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားကိုမူ အကဲခတ် မကြားမိ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် နယ်ချဲ့နိုင်ငံတော်ကြီး တည်ဆောက်ရေး ယဇ်ပလ္လင်တွင် သူ့ကိုယ်သူ အစတေး ခံလိုပုံ ရသည်ဟု အကဲခတ် တွေး၏။

အကဲခတ်သည် ထိုသံသယကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသံသယသည် မကြာခဏ ပြန်ပေါ်လာ၏။ သည်မျှ သတိတွေ ပေးနေပါသည်ကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဂရုမစိုက်နိုင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုအကြောင်းမှ တစ်ပါး အခြား အကြောင်း မဖြစ်နိုင်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်သားဟောင်း ဖြစ်သည့် ဗဟာဒူးခန့်သည် ဟီရာတီ လူမျိုးစု တပ်များ၏ ရမ်းကားမှုကို ကြည့်ကာ နယ်ခြားစောင့် တပ်များ၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မအေး ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ သူ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသည်များကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပြောပြရန် သံတံသို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေဟာ တစ်ဆင့်ကြားတွေ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရပြီး နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတောင်ပေါ်သား တပ်တွေက လမ်းမ တစ်လျှောက်မှာ ဘင်ခရာတွေ တီးလို့ ခင်ဗျ။’

သူတို့စစ်ဗိုလ်တွေက ရှေ့က ခေါင်းဆောင်လို့၊ စော်ဘွားကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေကို အော်သွားကြသေးတယ်။ ပြီးတော့ စော်ဘွား ဩဇာခံတပ်တွေ ကိုလည်း ဆဲရေးသွားတယ်။ လူကြောက်တွေတဲ့၊ နိုင်ငံခြားသား မိစ္ဆာတွေကို ထောက်ခံနေတဲ့ ကောင်တွေတဲ့၊ ဒါတွင်မကဘူး ခင်ဗျ။ ဗိုလ်မှူးဆပ်ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြီး ဆဲရေး သွားကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားလိုက်ရတာ၊ ဒါကို ဗိုလ်မှူးဆပ် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားပါ။ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အချိန်မီ မတားနိုင်ရင် သည်ထက်သည် ပိုပြီး ဆိုးလာနိုင်တယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ စော်ဘွားလည်း သိပါတယ်၊ ဒီမြို့ထဲမှာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အပြင် မထွက်ဖို့ ငါ့ကို သတိပေးပြီးသားပါ။ ဒါကလည်း သိပ်မကြာပါဘူး၊ ခဏနေရင် ပြီးသွားမှာပါ။ ပြီးတော့ ဟီရာတီ လူမျိုးစု တပ်သားတွေကိုလည်း ဒီလောက် စိုးရိမ်မနေပါနှင့်၊ ဟောင်တဲ့ ခွေးဟာ ဘယ်တော့မှ မကိုက်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်မှူးဆပ်၊ ဒီခွေးတွေက ကိုက်တတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုး အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ထို့နောက်မှ ရယ်လိုက်ကာ

‘သူတို့ သတ်နိုင်ရင် တို့တစ်တွေလောက်ကိုပဲ သတ်နိုင်မှာပေါ့ကွာ၊ တို့ကို သတ်ရင် သူတို့ ဘယ် သက်သာမလဲ’

ဗဟာဒူးခန်သည် ပခုံးကို တွန့်ရုံသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

နောက်တွင် ဗဟာဒူးခန်က ‘သူ့ကို သွားပြောနေလို့ အကျိုးမထူးဘူး သခင်ဆပ်၊ ဒါနှင့် သူ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က ဝီလျံဆပ်ကို ပြောတယ်၊ မြင်းဇောင်းတွေနားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဒီအကြောင်းကို ပြောကြည့်တော့ ဒီစကားကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီဆပ်ကို ပြောပြီးပြီလားလို့ မေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြောပြီးပြီလို့ ပြောတော့ သူက ခဏ ငြိမ်နေပြီး ဒါဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲတဲ့၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ သုံးလေးယောက်အသတ်ခံရလို့ ဗြိတိသျှအစိုးရမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ သူတို့ကို သွားပြောနေလို့လည်း အပိုပေါ့ သခင်ဆပ်ရာ၊ ဒီလူတွေပြောနေလို့ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု အက်ရှ်ကို ပြောပြသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သံတဲသို့ အာဖဂန်လူမျိုးများအား ဖိတ်ခေါ်သည့်အတွက် သံတဲသို့ အာဖဂန် လူမျိုးများ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိရာ သူတို့နှင့်အတူ အစေခံများ ပါလာသည့်အခါတွင် အစေခံများကလည်း သံတဲမှ အစေခံများ၊ အမှုထမ်းများနှင့် မကြာခဏ ရောနှော စကားပြောလေ့ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် အစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် မကြာခဏ စကားလက်ဆုံကျလေ့ ရှိကြ၏။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်မှာလည်း အာဖဂန် လူမျိုးများနှင့် အတူ သံတဲထဲသို့ ရောဝင်သွားကာ မိမိ ပေးလိုသော သတင်းများကို မကြာခဏ ပေးနိုင်သည်။

ဝေါ်လီသည် အက်ရှ်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသည့်တိုင် အက်ရှ်ထံမှ သတင်းများကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသို့ ပြောပြမည် ဟူ၍ တစ်ခွန်းမျှ မဟ။

အက်ရှ်ကလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင် အထောက်အကူများ ရှိပြီးသားဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအကြောင်းများကို သူ့ထံ ပြောပြရန် မလိုကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ အကယ်၍ အရေးကြီးသည့် သတင်းများကို သိပုံ မပေါ်လျှင် ဗိုလ်မှူး

ကာဗက်နာရီကို တိုက်ရိုက် မပြောဘဲ သူ့ထံ ပြောသင့် မပြောသင့် အတွင်းဝန် ဝီလျံနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှသာ ပြောစေလိုကြောင်း မှာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝေါလီက မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်

‘မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်က ဒီသတင်းတွေ ဗိုလ်မှူးကို ပြောသင့် မပြောသင့် ဝီလျံနှင့် တိုင်ပင်တယ်အစ်ကိုရ၊ ဒီတော့ သူက ကမ္ဘာလံမြို့ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါတယ်တဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ပါတဲ့၊ အေးလေ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် မြို့ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်အပျက်များ၊ ကြားနေရသည့် သတင်းများကြောင့် စိတ်ပူလျက် ရှိ၏။ ဝေါလီနှင့် တကွ နယ်ခြားစောင့်တပ်များ၏ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း စိတ်ပူသည်။ မြို့ထဲတွင် ကာလဝမ်း ရောဂါများ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဇူလီအတွက်လည်း စိတ်ပူသည်။

ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်နှင့် သူတို့နေထိုင်ရာ ဗဟာဒူးခန့်၏ အိမ်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရပ်ကွက်များတွင်မူ ဘာမျှ မဖြစ်သေး။ လူနေ ထူထပ်သည့် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင်သာ ရောဂါ အန္တရာယ် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင်မူ အာဖဂန် စစ်တပ်များတွင်ပါ ကာလဝမ်း ရောဂါ ဖြစ်နေကြောင်းကို ကြားရသည်။

ကာလဝမ်းရောဂါသည် အာဖဂန်ပြည်ထဲတွင် သာမက အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝက်လောက်တွင်လည်း အနှံ့အပြား ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အက်ရှ်သည် ဝေါလီနှင့် တကွ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ကို ပစ်ကာ ဇူလီကို ခေါ်၍ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမိပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဘယ်ကိုမျှ သွားစရာ မရှိသည့်အတူတူ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ နေသည်က တော်ဦးမည်ဟု တွက်ကာ ထိုနေရာမှာပင် အခြေမပျက် နေသည်။ ဆောင်းဦးပေါက် ဆိုလျှင် ကာလဝမ်း ရောဂါသည် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆ၏။ သို့ရာတွင် ဆောင်းဦးပေါက် မရောက်မီတွင်မူ စိုးရိမ်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထိုအတောအတွင်း၌ အက်ရှ်သည် ဘယ်ကိုမျှ မထွက်ဘဲ ဇူလီ၏ အပါးတွင် ထိုင်ရင်း သို့မဟုတ် ကဗျာဆရာ ပေါက်စ ဝေါလီ စပ်ထားသည့် ကဗျာများကို နားထောင်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။

ဝေါလီသည် ၁၈၄၁ ခုနှစ်က အာဖဂန်တွင် တိုက်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ စစ်သားတို့အကြောင်းကို ကဗျာရှည်ကြီး တစ်ပုဒ် စပ်လျက် ရှိရာ အက်ရှ်သည် သူ စပ်ပြသည့် ကဗျာများကို နားထောင်နေရသည်။

‘ခေတ်တွေပြောင်းလည်း အတိတ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိ ဗြိတိသျှတပ် မတ်မတ်ခိုင်ကျည် တောင်ကြားဆီ၌ သွေးနီရဲရဲ တိုက်ပွဲဝင်ကြ...’

အက်ရှ်က သူကဗျာကို နားထောင်ပြီးနောက် ကဗျာမှာ မဆိုးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သံတဲတွင် ရှိသည့် စကော့တစ်ယောက်၊ အိုင်းရစ် နှစ်ယောက်နှင့် ပြင်သစ် အိုင်းရစ် ကပြား တစ်ယောက်တို့က သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ဗြိတိသျှဟု ထင်နေခြင်းမှာမူ သဘာဝ မကျကြောင်းဖြင့် ဝေဖန်သည့်အခါတွင် ဝေါလီမှာ စိတ်ပျက်နေသည်။

စင်စစ် အက်ရှ်မှာလည်း အခြား စဉ်းစားစရာတွေ ရှိနေသည့်အတွက် သူကဗျာကို ကောင်းကောင်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။

သို့ရာတွင် သူမိတ်ဆွေ အက်ရှ်သည် သံတဲနောက်ဘက်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်တွင် တစ်နေ့လုံး ရှိနေသည်ကို သိရသည့်အခါတွင် ဝေါလီ စိတ်အေးရသည်။ အက်ရှ် ရှိ မရှိကို သိလိုလျှင် အလွယ်ကလေး။ နောက်ဖေးမှ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံမျှသာ။

အက်ရှ်သည် အလုပ်သို့ ရောက်လျှင် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် အပြာရောင် ပန်းစိုက် ကြွေအိုးကလေးတစ်လုံးကို တင်ပြီး ပန်းတွေ ထိုးထားတတ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် အက်ရှ် တစ်ယောက် ကဗူးလ်တွင် ရှိသည်။ ဘယ်မျှ မထွက်ဟု အချက်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကဗူးလ်တွင် ရှိသည့် အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလျက် ရှိကြောင်းကို ဝေါ်လီ သိနေပြီ။ အစေခံများ၊ အစောင့်များသည် အပြင်သို့ထွက်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း မထွက်ကြတော့။ အုပ်လိုက် ထွက်တတ်ကြသည်။ မြစ်ထဲသို့ ဆင်း၍ ရေချိုးလျှင်၊ အဝတ်လျှော် ထွက်လျှင်၊ ဈေးဝယ်သွားလျှင် အစုလိုက် ထွက်ရုံမျှမက လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကြသည်။

မူဆလင် အမျိုးသားပင်လျှင် မြို့ထဲသို့ထွက်လျှင် လက်နက်ကိုင်၍ ထွက်ကြပြီး ဆစ်စ် လူမျိုးများနှင့် ဟိန္ဒူအမျိုးသားများမှာမူကား အရေးအကြောင်း ကိစ္စကြီးငယ် မရှိလျှင် မြို့ထဲသို့ပင် မထွက်ကြတော့ဘဲ ဝင်းတံခါးများကို အလုပ်ပိတ်၍ အိမ်ထဲမှာပင် နေကြတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း၌မူ အက်ရှ်မှာ နိုင်ငံခြားသားများ အပေါ်တွင် မြို့သူမြို့သားတို့က ရန်လိုသည့် အပြုအမူ ပပျောက်ရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ်များနှင့် ဂီလ်ဇိုင်း လူမျိုးများ မြင်းစီးပြိုင်ကြရာတွင် နယ်ခြားစောင့် တပ်များကချည်း အနိုင်ရလျက် ရှိသဖြင့် ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားများသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်များကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဤတွင် အက်ရှ်က ဂီလ်ဇိုင်း လူမျိုးစု တစ်ယောက်ဟန်ဆောင်ကာ မြင်းပြိုင်ပွဲကို ဝင်ပြိုင်ရာ နယ်ခြားစောင့်တပ်များကို အနိုင်ရသွားသည်။ မိမိတို့ တော်ကြောင်း ကြွားချင်သဖြင့် ထိုသို့ ပြိုင်ပွဲများ လုပ်နေသည်ဟု နယ်ခြားစောင့်တပ် အပေါ်တွင်

မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ကဗူးလ် မြို့သူ မြို့သားများမှာ ထိုအခါကျမှ ကျေနပ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်၏ အပြုအမူသည် ဗြိတိသျှများအပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော ကဗူးလ်မြို့သူ မြို့သားများ၏ မကျေနပ်မှု အစိုင်အခဲကို ကြေပျက်သွားအောင် မလုပ်နိုင်။ မြို့ထဲတွင် ဗြိတိသျှတို့ကို မကျေမနပ် ပြောဆိုနေသည့် အသံများမှာ နားလျှံနေလေပြီ။

ဤတွင် အက်ရှ်သည် အာဖဂန် လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းကို နှောကျနေအောင် သိသည့် ဗဟာဒူး၏ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အား ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ထိုအကြောင်းများကို နားဝင်အောင် ပြောပေးရန် တိုက်တွန်းသည်။

‘ခက်တာက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အာဖဂန်လူမျိုးတွေလောက်နှင့်ပဲ တွေ့ရတာဗျ။ ဒီတော့ သူ့ကို စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ဘယ်မှာ ပြောပါ့မလဲ၊ အားလုံးကောင်းပါတယ်လို့ပဲ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကတော့ ဟိန္ဒူလည်း ဟိန္ဒူ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား သားတစ်ယောက်ကလည်း စော်ဘွားညီရဲ့ တပ်ထဲမှာ ရှိတော့ ခင်ဗျား ပြောတယ်ဆိုရင် သူ လက်ခံချင် လက်ခံမှာပါ၊ အခြေအနေမှန်ကို သိတော့ ကာကွယ်စရာ ရှိတာကို ကြိုကြိုတင်တင် လုပ်ထားနိုင်တာပေါ့ဗျာ’ ဟု အက်ရှ်က ရှင်းပြ၏။

‘ဘယ်လို ကာကွယ်စရာ ရှိလို့လဲ သခင်ဆပ်ရ၊ ကာကွယ်ချင်ရင် အလွယ်ကလေးပါ၊ အဲဒီ သံအဖွဲ့ကို ရုပ်သိမ်းပြီး အိန္ဒိယကို ပြန်သွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါတောင် ချောချောမောမော ပြန်ရောက်အောင် မနည်း လုပ်ရမှာ၊ သူတို့ လူတွေကလည်း လမ်းမှာ ဝိုင်းပြီး မတိုက်ရင် ကံကောင်း’

‘သံအဖွဲ့ကို ရုပ်သိမ်းဖို့ ဆိုရင်တော့ သူက ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါလောက် အထိ မလုပ်နိုင်ရင်တောင် သူနှင့် သံအဖွဲ့တွေ နေတဲ့ သံတဲကို ဘယ်လို ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင် ထားနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောရင်

ကျွန်တော့်ကို အဆိုးမြင်တယ်ဆိုပြီး သိပ်မယုံဘူးပဲ။ ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောဖို့ လိုတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထပ်ပြောကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား သွားပြောပေးပါဗျာ’

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဗဟာဒူးခန့်၏ မိတ်ဆွေ ဟိန္ဒူအမျိုးသားသည် သံတဲသို့ သွားတွေ့၏။ သံတဲဝတွင် (ပို၍ လုံခြုံ စိတ်ချရအောင် ဆိုကာ စော်ဘွား၏ အမိန့်အရ ချထားသည့်) အာဖဂန် စစ်သား စန္ဒရီက သူ့ကို မောင်းထုတ်ရုံမျှမက ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ ခဲနှင့်ပေါက်သဖြင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။

‘တော်ပါပြီ သခင်ဆပ်၊ နောက် မသွားပါရစေနင့်၊ ဒီနေရာဟာ နေလိုကောင်းတဲ့ အရပ် မဟုတ်ဘူး သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခဲနှင့် ပေါက် ရိုက်နှက်ပြီး ကျွန်တော် ဒဏ်ဒဏ်ပိုင် ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ပိုင်းရယ်ကြတယ်၊ တော်ပြီ သခင်ဆပ်၊ ဒီနေရာဟာ လူနေအပ်တဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် အင်ဂရေစီကိုရော ကျွန်တော်တို့ ကိုရော မုန်းတာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ အိန္ဒိယပြည် တောင်ပိုင်းကို သွားတော့မယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးတွေ ရှိတယ်’

ဟိန္ဒူ အမျိုးသားသည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီထံ နောက်ထပ် အသွားခိုင်း သော်လည်း မသွားတော့ချေ။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကဗူးလ်မှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဗဟာဒူးခန့်နှင့် အက်ရိုတို့မှာလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

ဗဟာဒူးခန့်သည် သံတဲသို့ သွားကာ မြို့ထဲမှ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းများကို ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူ့စကားများကို မယုံ။ သူ့မိတ်ဆွေ ဟိန္ဒူ အမျိုးသားတစ်ယောက်အားလည်း အာဖဂန်အစောင့်များက ရိုက်နှက်လွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မျက်လုံးတွင် ဒေါသအရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေရင်းက

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင် လိမ်ပြောတာ ဖြစ်မယ်’

‘သခင်ဆပ် မယုံဘူးဆိုရင် သခင်ဆပ်ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ သူတို့လည်း မြင်တာပဲ၊ ဒီတော့ သူလည်း ဒီမှာ နေရတာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ နေရသလိုပဲ၊ တွေ့ချင်တဲ့ လူနှင့် မတွေ့ရ၊ ပြောချင်တဲ့ လူနှင့် မပြောရ ဆိုပြီး ခုတော့ ကဗူးလ်က ထွက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မယုံရင် သခင်ဆပ်တွေကို မေးကြည့်ဦးပေါ့’

သူပြောသည့်အတိုင်းသာ မှန်လျှင် ထိုအဖြစ်အပျက်သည် မိမိ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်သည်။ ဗြိတိသျှ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး အစိုးရ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုစကားကို မယုံချင်။

ဗဟာဒူးခန့်က ပြောနေသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အေးစက် သုန်မှုန်စွာဖြင့် ထိုကိစ္စကို မိမိ စုံစမ်းကြည့်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဧည့်သည် ပြန်သွားသည့်အခါ၌ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အတွင်းဝန် ဝီလျံကို ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်သူ ရှိ မရှိ၊ ရှိလျှင် ထိုသူကို ခေါ်ခွဲရန်လည်း ခိုင်းလိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် အတွင်းဝန် ဝီလျံ ပြန်လာကာ အဖြစ်အပျက်မှာ ဗဟာဒူးခန့် ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သံတဲဝင်း အတွင်းရှိ အစေခံများအားလုံးသာ မြင်သည်မဟုတ်၊ မြက်ရိတ်သမားများ အပြင် နယ်ခြားစောင့် တပ်မှ ဂျမဒါ ဂျီဝမ်ဆင်းနှင့် ခြေလျင်တပ်မှ ဟာဗီလဒါဟာဆန်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်လိုက်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဒေါပွ၍ မဆုံးတော့။

‘ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ စောစောက ငါ့ကို သတင်း မပို့သလဲကွ၊ ဒီလောက်တောင် စည်းကမ်းမဲ့ရသလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သတင်းပို့စရာ ရှိရင် ပို့ရမှာပေါ့၊ ငါ့ကို တိုက်ရိုက်

မပြောချင်တောင်မှ ဝေါ်လီ ရှိတယ်၊ ကယ်လီ ရှိတယ်၊ မင်း ရှိတယ်၊ မင်းတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်ယောက်ကို သတင်းပို့ရမှာပေါ့၊ ဘာ ဝေါ်လီ သိတယ် ဟုတ်လား၊ သိရင် ဒီကောင်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း၊ ငါ သူနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချင်တယ်’

‘ခု သံတဲမှာ မရှိဘူးထင်တယ် ဗိုလ်မှူး၊ အပြင်ထွက်သွားတာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ’

‘ဒါဖြင့် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဆီကို လွှတ်လိုက်၊ သူက ငါ့ကို မတိုင်ဘဲနှင့် ဘာဖြစ်လို့ သံတဲအပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားရတာလဲ၊ ဘယ်ကို သွားတာတဲ့လဲ’

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဗိုလ်မှူး’

‘မင်း သိရမှာပေါ့ကွ၊ သံတဲက အရာရှိတွေကို ငါ မသိဘဲနှင့် ဘယ်ကိုမှ ထွက်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ မြို့ထဲမှာ သူတို့ သွားချင်ရာ အနံ့လျှောက်သွားနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ငါကတော့...’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ဝီလျံကို လက်ပြု၍ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဝေါ်လီသည် သူ ထင်သလို လျှောက်လည်နေခြင်း မဟုတ်။ အက်ရှ်နှင့် ချိန်းထားသဖြင့် ကဗူးလ် မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ရှေးအာဖဂန် ဘုရင်ကြီး ဘာဘူ၏ သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ့မှာ ဩဂုတ် ၁၈ ရက် ဖြစ်၏။ ဝေါ်လီသည် အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိလေပြီ။

အခန်း ၆၁

(ကာကုန္ဒ၏ တိုင်းပြည်ဟု ခေါ်သော) အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့်တကွ အိန္ဒိယပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး ဧကရာဇ် နိုင်ငံကြီးကို ထူထောင်ခဲ့သည့် ‘ကျားကြီး ဘာဘူ’ ခေါ် ဘာဘူ ဧကရာဇ် ဘုရင်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းသည် ရှားဒဝါဇာ တောင်ကုန်း၏ အနောက်တောင်ဘက် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရှိသည့် တံတိုင်း ကာထားသော ပန်းခြံ တစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျားကြီးဘာဘူ၏ လက်ထက်တုန်းက ထိုတောင်ကုန်းကို ‘ခြေရာကောက်’ တောင်ဟု ခေါ်ခဲ့ကြပြီး ဘာဘူ ဘုရင်ကြီး မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယပြည် အဂ္ဂါရာမြို့တွင် ဘာဘူ ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်သည့် အခါတွင် ဘာဘူ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုနေရာကို နှစ်သက်လှသည့် အလျောက် မိမိအလောင်းကို ထိုနေရာသို့ ယူဆောင် မြှုပ်နှံရန် မှာခဲ့သည်။

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

ဘာဘူ ဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားကြီး ဘိဘိမုဗ္ဗာရီကသည် အိန္ဒိယဗြိတိသျှ အစိုးရထံ သွားရောက်ကာ သူ့ကြင်ရာတော်၏ အလောင်းကို ပြန်လည် ယူဆောင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုပြီးနောက် ကိုင်ဘာတောင်ကြားကို ဖြတ်၍ ထိုနေရာတွင် မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ထိုနေရာကို 'ကျားကြီးဘာဘူ၏ သင်္ချိုင်း' ဟု ခေါ်တွင်လျက် ရှိပြီး ကဗူးလ်မှ လူများ မကြာခဏ လာရောက် အပန်းဖြေလေ့ ရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ရာသီမှာ ရမ္မဒမ် ဥပုသ်လ ဖြစ်သည့်အတွက် သင်္ချိုင်းသို့ အသွားအလာ နည်းလျက် ရှိသည်။

အများပြည်သူ လာရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိသည့် နေရာဖြစ်သည့်အတွက် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ကို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလာသည့် ဗိုလ်လေးတစ်ယောက် ထိုသမိုင်းဝင် နေရာသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကာ ဒေသခံများနှင့် စကားပြောဆိုနေခြင်းသည် ဘာမျှ အဆန်းမဟုတ်။ ပန်းခြံထဲတွင် အက်ရှ်နှင့် ဝေါ်လီတို့မှ အပ အခြား မည်သူမျှ မရှိ။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတွေ အုံ့မှိုင်းနေသည့်တိုင် ပူလောင် အိုက်စပ်လျက် ရှိကာ မိုးတစ်ပေါက်မျှ မကျ။ ထိုအထဲတွင် လေပူကြီး တိုက်ကာ ကဗူးလ်မြို့သူ မြို့သားများသည် အပြင်သို့ မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲတွင်သာ အောင်းနေကြသည်။

ကျားကြီး ဘာဘူ၏ သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးအနီးတွင် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု စီးဆင်းလျက်။ စမ်းချောင်းထဲတွင်မူ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ မျောပါနေကြသည်။ အနားတွင်ရှိသည့် ဗလီ ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ခုမှာလည်း သင်္ချိုင်းလိုပင် အိုမင်း ပျက်စီးစ ပြုနေလေပြီ။

ထိုနေ့က ဗလီထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးသူ ဆို၍ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ထိုအာဖဂန် အမျိုးသားသည် ဝတ်ပြုရာမှ ထလာပြီး သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသည့် အခါမှပင် အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ အက်ရှ် ဖြစ်နေကြောင်းကို ဝေါ်လီ သိတော့သည်။

'ဟင် အစ်ကို၊ ဒီမှာ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ'

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဝေါ်လီက မေးသည်။

'ကျားကြီးဘာဘူအတွက် လာပြီး ဆုတောင်း ဝတ်ပြုတယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ ကျားကြီး ဘာဘူဟာ တကယ့် ပုဂ္ဂိုကျော်ကြီး တစ်ဦးကွ၊ တလောကတင် သူရေးခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ငါ ဖတ်နေခဲ့သေးတယ်၊ ဟောဒီ မြက်ပင်တွေအောက်မှာ ငါ ဖတ်နေခဲ့သေးတယ်၊ ဟောဒီ မြက်ပင်တွေအောက်မှာ သူ့အရိုးတွေ ရှိချင် ရှိနေဦးမှာပဲ၊ သူ့သင်္ချိုင်း အနားမှာ ထိုင်နေပြီး သူ့ရဲ့ဘဝ၊ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှု၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို စဉ်းစားနေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီနားက လေတိုက်တယ်ကွာ၊ ဟိုဘက်ကို သွားရအောင်'

ပန်းခြံထဲတွင် အခြား သင်္ချိုင်းများလည်း ရှိသည်။ မူဆလင် ဘာသာဝင်တို့၏ ထုံးစံ ကျောက်ဖြူသား ကျောက်တိုင်များဖြင့် တည်ထားသည့် ဂူများ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ အကောင်းပကတိ ကျန်နေသေးပြီး အချို့မှာမူ လက်ဝဲဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက်သို့ လည်းကောင်း ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိလေပြီ။ အချို့မှာလည်း မြက်ခြောက် တောထဲတွင် လဲကျလျက် ရှိလေပြီ။

အက်ရှ်သည် ထိုသင်္ချိုင်းဂူများကို ကျော်လာခဲ့ကာ ကျားကြီးဘာဘူ၏ သင်္ချိုင်းဂူအနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် လေကွယ်သည့် တောင်စောင်း တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ခြောက်သယောင်းနေသည့် မြက်ခြောက်တောထဲတွင် ထိုင်လိုက်၏။

'ကိုယ်တို့ တပ်စခန်း ထွက်တုန်းက ထိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြတာတွေကို သတိ မရဘူးလား'

'ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း သတိရသကဲ့သို့'

'သတိမရဘဲ နေပါ့မလားကွာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကတောင် လက်ဆောင်ကလေး တစ်ခု ပေးခဲ့သေးတယ်လေ၊ ခုလည်း အမှတ်ရတာနှင့် မင်းဖို့ လက်ဆောင်ကလေး တစ်ခု ယူခဲ့တယ်'

အက်ရှင်က သူ့အာဖဂန် ဝတ်ရုံ အင်္ကျီကြီးထဲမှ ကြေးမြင်းရုပ်ကလေး တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ရှေးတရုတ် လက်ရာ တစ်ခု ဖြစ်၏။ ကဗူးလ် ဈေးထဲတွင် တွေ့ခဲ့သည်တွင် ဝေါလီ ကြိုက်လိမ့်မည် ထင်သဖြင့် ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဝေါလီကလည်း ကြိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဝေါလီ တစ်ယောက် အစောင့်အရှောက်မပါ ဘာမပါဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းကိုမူ အက်ရှင် သဘောမတူ။

‘တစ်ယောက်တည်း လာဖို့တော့ မကောင်းဘူးကွ၊ အနည်းဆုံး မြင်းထိန်းကိုတော့ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဟူစိန်ကိုလား၊ သူ့ကို နေ့အားပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော် မခေါ်ခဲ့တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနှင့် အစ်ကို၊ မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်ကိုတော့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ မြင်းတပ်သားရဲ့ နာမည်က တိမူး တဲ့၊ အစ်ကို မရှိတော့မှ တပ်ထဲ ရောက်လာတော့ အစ်ကိုတော့ သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တိလည်း ကောင်းတယ်၊ ဗလလည်း ကောင်းတယ်၊ လူ ခြောက်ယောက်လောက်တော့ အသာကလေး နိုင်အောင် သတ်နိုင်တယ်။’

‘တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောတော့ ဒီကောင်က မင်း မျိုးတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဗူးလ် အကြောင်းကိုတော့ ဘာမေးမေး သိတယ်၊ ခု သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အပြင်ကို လူမသိ သူမသိ ထွက်လာနိုင်တာ၊ နို့မို့ရင် အာဖဂန်စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက် လိုက်ချောင်းတတ်တယ်၊ ခု ပန်းခြံ အပြင်ဘက်မှာ မြင်းတွေနှင့် အတူ စောင့်နေတယ်၊ စိတ်ချပါ အစ်ကိုရ၊ မသင်္ကာတဲ့ လူ တွေတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပျောက် ရှင်းပစ်လိုက်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် သိရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အတွက် ဒီလောက် ပူမနေပါနှင့်’

‘အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်တော့ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ကောင်းတယ် ထင်တာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မြင်းထိန်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒီလိုသာ တစ်ယောက်တည်း

ထွက်လာမယ်ထင်ရင် မင်းကို ဒီမှာတောင် ချိန်းတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို မင်းတို့ ဘာမှ မသိဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘အစ်ကိုကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့် မွေးနေ့မှာ ဒီစကားတွေကို မပြောစမ်းပါနှင့်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီမှာ ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလောက် မအသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ တိမူး တစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်ပြီး ထွက်လာတာပေါ့၊ လူတွေ တစ်ပြုံကြီးနှင့်လာရင် ကျွန်တော်တို့ကို သတိထားမိမယ် မဟုတ်လား၊ မြင်းခွာသံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် လူတိုင်း သိကုန်မှာပေါ့’

‘အင်း ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ စော်ဘွား ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခုတလောမှာ မြင်းလျှောက်မစီးဖို့ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောထားတယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာ မြို့ထဲကို တယားယား လျှောက်သွား မနေပါနှင့်လို့ သူ့ အရာရှိတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောထားကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး အစ်ကိုရ၊ မြို့နှင့်လည်း တော်တော် ဝေးပါတယ်၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ အစ်ကို ဒါတွေကို ဘယ်က ကြားသလဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို နှစ်ယောက်တည်း ခေါ်တွေ့ပြီး ပြောထားတာပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ သိစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘လူတိုင်းတော့ မသိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့က ပင်စင်စား တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်ဆီက သိရတာပါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီ သတင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ပါးစပ်က ကြားခဲ့ရတာ’

ဝေါလီက မြက်ခင်းပေါ်တွင် လှဲ၍ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရင်းက

‘ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ပြောလိုက်သတဲ့လား၊ အမှန်ကတော့ မြို့ထဲမှာ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတွေ လက်နက်တွေ ကိုင်ပြီး သွားလာနေကြတယ်၊ သူတို့ရှိနေသမျှ အပြင်ကို သိပ် မထွက်ပါနှင့်လို့ အစ်ကိုပဲ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို အပြောခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ကဲပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့် မွေးနေ့မှာ အဲဒီ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေ အကြောင်းကို မပြောစမ်းပါနှင့်၊ ဒီပြင် အကြောင်းကို ပြောရအောင်ပါ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာလေးတွေ ပြောတာ ကောင်းပါတယ်’

အက်ရှ်ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို မပြောချင်၊ တခြား အကြောင်းများကိုသာ ပြောချင်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်က စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံး ချထားဟန်ဖြင့်

‘မဟုတ်ဘူး ဝေါ်လီ၊ မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါတွေအပြင် တခြား အကြောင်းတွေကိုလည်း မင်းကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါ ပြောချင်တာက ခု မင်း အာဖဂန် စစ်သားတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် ဆိုပြီး မြင်းစီး ပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်နေတယ်၊ ဒီ ပြိုင်ပွဲတွေကို ရပ်သင့်ပြီလို့ ငါထင်တယ်’

ဝေါ်လီက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့်

‘ဘာ၊ မြင်းစီး ပြိုင်ပွဲတွေကို ရပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အာဖဂန်တွေက ဒါမျိုးကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်က မြင်းစီးကောင်းတွေ၊ ဒါမျိုးကို ပြိုင်ရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြိုင်တဲ့ ကောင်တွေကို မနည်းဘူး၊ ဒီနည်းဟာ အာဖဂန် လူမျိုးတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား’

‘အေး မင်းကတော့ ဒီလိုပဲ မြင်မှာပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အာဖဂန် လူမျိုးတွေ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို မင်း မသိဘူး ငါ့ညီ၊ ခုလို မြင်းပြိုင်တာကို သူတို့က မင်းလို မမြင်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား၊ ခုလို လုပ်တာဟာ သူတို့နှင့် ရင်းနှီးချစ်ကြည်အောင် လုပ်ရာ မရောက်ဘဲ သူတို့ကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ခက်တာက မင်းတို့

မြင်းတပ်က မြင်းတပ်သားတွေက မြင်းစီး ကျွမ်းတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်လား၊ ခုလို မြင်းပြိုင်ပွဲ လုပ်နေတာဟာ သူတို့ကို ဘယ်လောက် အလွယ်တကူ နိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သွယ်ဝိုက်သော နည်းနှင့် ပြနေတယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်။

‘ဥပမာကွာ၊ မင်းတို့ တပ်သားတွေက မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းလာပြီး တွဲလောင်း ချိတ်ထားတဲ့ လိမ္မော်သီးကို ဓါးနှင့် တိခနဲ ထက်ခြမ်း ပြတ်သွားအောင် ခုတ်ပြနိုင်တယ် ဆိုပါစို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မြေကြီးမှာ စိုက်ထားတဲ့ ရွက်ဖျင်တဲ တိုင်ငုတ်တိုကလေးကို အဝေးကနေ လှံနှင့် မှန်အောင် ပစ်နိုင်တယ် ဆိုပါစို့၊ ဒါဟာ ရန်သူကို ဘယ်လောက် အတိအကျ ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြတာလို့ သူတို့ ယူဆနေကြတယ်၊ ခက်တာက ရန်သူဆိုတာကလည်း တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ အာဖဂန်လူမျိုးတွေပဲ ဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်။

‘မယုံရင် ငါ့လို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲကနေ သွားကြည့်စမ်းပါလား၊ သူတို့ ဘယ်လိုခံစားပြီး ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာကို မင်း ကြားရလိမ့်မယ်၊ အာဖဂန်တွေနှင့် ချစ်ကြည်ဖို့ဆိုတာ ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး ဝေါ်လီ၊ ဒီအထဲမှာ မင်းတို့က ဒီလို

လုပ်နေတဲ့ အခါကျတော့ နဂိုကမှ တို့အပေါ်မှာ စိတ်ချင်ပေါက်နေတာတွေဟာ ပိုဆိုး သွားတော့တာပေါ့’

‘ဩ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုက ဟိုနေ့က အာဖဂန် အမျိုးသားယောင် ဆောင်ပြီး ဆုတွေကို တက်ယူနေတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ရောဗျာ’

အက်ရှ်က

‘အေးလေ၊ ဒါတော့ မင်း ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့၊ ငါ လုပ်နေတာဟာ အပျော် ဝင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဝေါ်လီ၊ အနည်းဆုံး ငါတို့အပေါ်မှာ အာဖဂန်လူမျိုးတွေ ခိုးလို့ခုလု ဖြစ်နေတာကို ပြေသင့်သလောက် ပြေပါစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် ငါ ဝင်လုပ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းလည်း ငါ့ကို မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လား’

‘ဘယ် မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို မြင်းစီးရင် ဘယ်လို စီးတယ်၊ မြင်းကို ဘယ်လို ကိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အကုန်လုံး သိပြီးသားပဲ၊ မှတ်မိတာပေါ့၊ အမှန်ကတော့ အစ်ကို စိတ်ကူးပေါက်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် အစ်ကိုမှာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ် ထင်သလဲ၊ ကျွန်တော် သိတာကိုတော့ ထားပါ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တပ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ တပ်သားတွေက အစ်ကိုကို မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား’

အက်ရှ်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးလိုက်ရင်း

‘မထင်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့က မင်း ထင်နေတာထက် ပိုသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်တွေက နှုတ်လုံပါတယ်၊ သူတို့က အပြင်က သတင်းတွေ အကုန်ကြားနေရတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့ အပြင်ထွက်တဲ့အခါမှာ အာဖဂန်တွေဟာ သူတို့ကို စော်ကားရုံမက မင်းကိုရော၊ ဝီလျံကိုရော၊ ကယ်လီကိုရော အထူးသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကိုရော ကျိန်ဆဲနေကြတယ်ဆိုတာကို မင်းကို မပြောကြဘူးလား။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မပြောလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မပြောတဲ့အတွက် သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဈေးထဲနှင့် အရပ်ထဲမှာ မင်းတို့နှင့်ပတ်သက်လို့ သူတို့ပြောကြ ဆိုကြတာတွေကို ပြန်ပြောရမှာ အားနေနေပုံကျတယ်၊ အင်း ဒါတော့ မင်း ကံဆိုးတယ်လို့ပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ပြောတယ်ဆိုရင် မင်း နည်းနည်းပါးပါး လောက်တော့ ရိပ်မိမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ဒီကောင်တွေဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲဗျ၊ ဆစ်ခ် စစ်သားဟာ သူ ပြောတဲ့ စကားကို သူ နားမလည်ဘူးတဲ့လား’

‘ဘယ် ဆစ်ခ် စစ်သားလဲ’

‘တစ်နေ့က အမှတ် ၁၀ ဆစ်ခ် တပ်ရင်းက ဟာဗီလ်ဒါ တစ်ယောက်ပါ၊ ဂန်ဒမတ်မှာ ရှိတုန်းက ကျွန်တော် သူနှင့် စကား ပြောကြည့်တယ်၊ ဒီကောင်က စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်

ချုပ်တာကို မကြိုက်ဘူး၊ အာဖဂန်နစ္စတန်က ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ပြန်ဆုတ်တာဟာ မှားတယ်တဲ့၊ ဘယ်လို စစ်တိုက်တာလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရူးနေသလားတဲ့၊ ဒီမှာ သခင်ဆပ်တဲ့၊ အာဖဂန်တွေဟာ သူတို့ ရုံးလိုက်တဲ့အတွက် သခင်ဆပ်တို့ကို မုန်းနေပြီတဲ့၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို ဒီလို အသာတကြည် လုပ်နေလို့ မရဘူးတဲ့၊ နိုင်ငံတုန်းမှာ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေအောင် ထောင်းပစ်ရမယ်တဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် လုပ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ ဒါတွေ ပြောမနေပါနှင့်လေ၊ ခု ငါ ဒီလိုလာပြီး မင်းနှင့် အရေးတကြီး တွေ့တာက တခြားအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဦးစီးပြီး လုပ်နေတဲ့ မြင်းပြိုင်ပွဲတွေကို ရပ်တန့်က ရပ်ဖို့ လာပြောတာပဲ၊ အရင် တစ်ခါတုန်းကလည်း ငါ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကိစ္စကို ဝီလျံတို့၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့ သိအောင် ပြောဖို့ လိုတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။

‘မင်း သိတဲ့အတိုင်း ကဗူးလ်ကို ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ ရောက်လာတာဟာ စစ်ပွဲအတွင်းတုန်းက လစာမရခဲ့တဲ့ လူမျိုးစု တိုင်းရင်းသား စစ်တပ်တွေကို လျော်ကြေးအဖြစ် လစာတွေ ပေးဖို့၊ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်ကိုးကူညီဖို့ လာတာလို့ စော်ဘွားက ပြောနေတယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် တို့ဆီက နွားမ နို့ညှစ်သလို ညှစ်ရနိုင်သလောက် ညှစ်ယူဖို့ပဲ၊ ဒါကို အာဖဂန်တွေကလည်း ယုံနေကြတယ်။

‘ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အနေနှင့် အာဖဂန်တွေကို တပ်လစာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပေးအောင် အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ကို နားချနိုင်လေ ကောင်းလေပဲ၊ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ အိုးကြီးကို အေးသွားအောင် လုပ်နိုင်တာဟာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကိုမလုပ်နိုင်ရင် ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ အိုးကြီးဟာ ဖိတ်လျှံကျပြီး အနားအနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံး အပူလောင်ကုန်လိမ့်မယ်။

‘ခု လစာ လာတောင်းနေကြတဲ့ ဟီရာတီ လူမျိုးစု စစ်သားတွေကို သူတို့တောင်းနေတဲ့ လစာဟောင်းတွေကို မြန်မြန် ထုတ်ပေးလိုက်ရင် သူတို့လည်း

ကဗျာလင်က ပြန်သွားကြမှာပဲ။ သူတို့ မရှိတော့ရင် မြို့ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ အတိုက်အခံတွေလည်း ငြိမ်ကျ သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အာဖဂန် စော်ဘွားလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား အုပ်ချုပ်နိုင်ပြီး သူ့အာဏာစက်ကို သည့်ထက်သည် ခိုင်မြဲအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။

‘သူပြဿနာတွေ အားလုံး အပြီးအပိုင် ပြေလည်သွားမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပြီး အမိုးကြီး ချက်ချင်း ပြိုကျမလာအောင်တော့ ထောက်ကန် ထားနိုင်တာပေါ့။ ဒီအမိုးကြီးဟာ ပြိုကျလာရင် သူ့ခေါင်းပေါ်တင် ပိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ သံအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ပိမှာ’

ဝေါ်လီသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့်

‘သူတို့ လစာတွေကို ပေးဖို့ဆိုတာ နည်းတဲ့ ငွေမှ မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် စစ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေရဲ့ လစာဟောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဘာဆိုင်လို့ ပေးရမှာလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ တောင်းတာက စစ်ပွဲတုန်းက မရခဲ့တဲ့ လစာဟောင်းတွေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က အဆိပ်ပင် ရေလောင်း ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ပေးရမှာလဲ။ ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်ကို သတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က လစာဟောင်းတွေ ပေးရမှာလား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပေးရမှာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို ပြောတာတောင် လွန်လှပြီ’

အက်ရှ်၏ မျက်နှာသည် သုန်မှုန်သွား၏။ သူ့အသံကလည်း ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားဟာ လွန်ကောင်း လွန်မယ်၊ ယာယီ ငြိမ်သက်သွားတာက လွဲလို့ တစ်ခါတည်း ပြေလည်ချင်မှလည်း ပြေလည်မယ်၊ အလွန်ဆုံး

ယာယီ ပြေလည်သွားတာလောက်ပဲ ရှိမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် အန္တရာယ် လျော့ပါးသွားပြီး မင်းတို့ သံအဖွဲ့အတွက်လည်း အသက်ရှူပေါက်ရသွားမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီလောက်ကလေး ရရင်ကို တော်လှပြီ၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအတွက် အရေးကြီးဆုံးက အချိန်က အချိန်၊ အချိန်ကို ငွေနှင့် ဝယ်ယူရလိမ့်မယ်၊ ငွေပေးပြီး မဝယ်ရင် သူ လိုချင်တဲ့ အချိန်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကပဲ သူတို့အတွက် ငွေတွေ မှာပေးပြီး သူတို့ကို ပေးရမယ်ပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကိုယ် ဆိုလိုတာက ဟီရာတီ လူမျိုးစု တပ်တွေကို သူကိုယ်တိုင် ငွေတွေ ပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာက စော်ဘွားကို အမြန်ဆုံး ထောက်ပံ့ငွေ ပေးဖို့ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်ကို တိုက်တွန်းဖို့ ပြောနေတာပါ။ သူတပ်တွေကို ပေးရမယ့် လစာတွေ အတွက် လုံလောက်အောင် ထောက်ပံ့ဖို့ ပြောနေတာပါ။ အမှန်ကတော့ ထောက်ပံ့ငွေတောင် မဟုတ်ဘူး ဝေါ်လီ၊ တစ်နှစ်ကို ခြောက်ကုဋေ ထောက်ပံ့မယ်လို့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်ထဲမှာ ပါတယ်၊ ခု တပ်တွေကို ပေးရမယ့် လစာက ငွေခြောက်သန်းလောက်ပဲ ရှိတာပါကွာ၊ ဒီလောက်ကလေး ပေးလိုက်ရင် စော်ဘွားတပ်တွေကို လစာပေးဖို့ လုံလောက်ပါတယ်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီငွေကို မြန်မြန် မထောက်ပံ့ဘူးဆိုရင်တော့ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတပ်တွေ မပြောနှင့် အာဖဂန်စစ်တပ်ကြီး တစ်ခုလုံး ငတ်မလား လုယက်မလား ဆိုတာ ရွေးရတော့မယ်၊ ကိုယ့်အထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အာဖဂန် စစ်တပ်ဟာ ဒုတိယလမ်းကို ရွေးလိမ့်မယ်၊ အငတ်တော့ ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟီရာတီ လူမျိုးစု တပ်တွေ လုပ်သလို ရွာတွေကို လုယက် တိုက်ခိုက်ကုန်မှာပဲ၊ ဒါတော့သူတို့ မပြောနှင့်၊ မင်းလည်း သူတို့နေရာ ရောက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်မှာပဲ’

‘ဒါကတော့ ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် မလုပ်နှင့်၊ ငတ်လာရင် လူတွေဟာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ အရာတွေကို လုပ်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့်တွေ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မတွေ့ပါဘူးလို့ ကိုယ့်တပ်မှူးကို ကတိ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။’

‘အေးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝီလျံကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ၊ သူက နိုင်ငံရေး လက်ထောက်ကိုး၊ ဒီတော့ ခု ကိုယ် ပြောတာတွေကို ဝီလျံကိုပဲ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ဆီက ရတယ်လို့တော့ မပြောနှင့်၊ ဗဟာဒူးခန့်ဆီက ရတယ်လို့ပဲ ပြော၊ ခုပြောတာတွေဟာ အရေးကြီးမယ်ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်နော်၊ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီလည်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ အကယ်၍ သူ သဘောမပေါက်သေးဘူး ဆိုရင်လည်း ခုအချိန်ဆိုရင် သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်။’

‘မင်း အနေနှင့်ကတော့ မင်း လုပ်နေတဲ့ မြင်းစီးပြိုင်ပွဲတွေကို ရပ်ဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ သူက မဟာကရုဏာ ကြီးစွာနှင့် ဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးခန်းကိုလည်း ပိတ်လိုက်ပါလို့ ကယ်လီကို ပြောပြပါ၊ သူ့ဆေးခန်းနှင့် ပတ်သက်လို့ မြို့ထဲမှာ ဘယ်လို ပြောနေကြတယ် ထင်သလဲ၊ သခင်ဆပ်တွေဟာ သူတို့ အဆိပ် ခတ်ချင်တဲ့ လူတွေကို ခတ်လို့ရအောင် ဆေးခန်းကို အယောင်ပြ ဖွင့်ထားတယ်တဲ့’

ဝေါ်လီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

‘ဒီလောက်တောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေကို ကာလနာ တိုက်သွားရင်လည်း အကောင်းသားဗျ၊ ကယ်လီကဖြင့် သူတို့ လာသမျှ လူတွေကို စေတနာနှင့် ကုပေးနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့က စေတနာနှင့် လုပ်ပေးနေတာတွေကို ကျေးဇူးတင်ဖော်ကလေးတောင် မရဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ’

အက်ရှ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ကာ အာဖဂန်လူမျိုးများသည် သူတို့အား နိုင်ငံခြားသားများက ကူညီသည်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သူတို့ လိုချင်သည်မှာ

ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီလောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်စော်ဘွား လိုချင်သည် မှာလည်း ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ ကူညီလိုက်လျှင် သံအဖွဲ့ဝင်များ အတွက်လည်း အန္တရာယ် ကင်းကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘တပ်တွေကို လစာဟောင်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့တစ်တွေလည်း အန္တရာယ် ကင်းကင်း နေရမှာပဲ၊ ထုတ်မပေးလို့ကတော့ မင်းတို့ သံအဖွဲ့လည်း မလွယ်ဘူး၊ စော်ဘွားလည်း မလွယ်ဘူး’

‘အင်း အစ်ကို ပြောလိုက်မှဖြင့် အားရစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိပါလားဗျာ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် သူပုန်ထတော့မယ်လို့များ ပြောမလား မသိဘူး’

‘ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အများအားဖြင့်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ကြပါတယ်၊ ခက်တာက ဟီရာတီ လူမျိုးစုတွေကြားထဲမှာ တော်တော်ဆူဆူပူပူ လုပ်ချင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ၊ ကဗူးလ်မှာလည်း ခပ်ဆူဆူ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အာဖဂန် လူမျိုးတွေမှာ ဒီထက် တော်တဲ့စော်ဘွား မရှိတာက ခက်တယ်၊ သူ့ခမည်းတော်နှင့်တော့ တခြားစီပဲ၊ ခု အာဖဂန်လူမျိုးတွေမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် လိုနေတယ်၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ စော်ဘွားကြီး ဇူးမာမက်လို ခေါင်းဆောင်မျိုး’

‘ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူလို ခေါင်းဆောင်မျိုး ဆိုပါတော့’

ဝေါ်လီက ကျားကြီး ဘာဘူ၏ သင်္ချိုင်းဘက်သို့ မေးထိုးပြသည်။

‘အံ့မယ်လေး၊ သူလို ခေါင်းဆောင်မျိုးတော့ သွားမစမ်းနှင့် မောင်၊ သူသာ ရှိရင် တို့တစ်တွေ အလီမက်စဂျစ် ခံတပ်ရဲ့ ဒီဘက်ကိုတောင် ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကြောင်းကတော့ မော်ကွန်းကြီးတစ်စောင်တောင် စပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး’

ဝေါ်လီက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် စပ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နိုင်ငံရေး အကြောင်းကို မပြောကြတော့။ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကြောင်းများကိုသာ ပြောကြတော့သည်။ စာအုပ်များနှင့် မြင်းများအကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေများအကြောင်း၊ လာမည့်ဆောင်းရာသီတွင် တောပစ်ထွက်လျှင် ကောင်းမည့် အကြောင်း။

ဝေါ်လီက

‘ဟိုတစ်နှစ် နာတာလူး ပွဲတော်တုန်းက မိုရာလာကို ကျွန်တော်တို့ တောပစ်သွားတာ မှတ်မိသေးလား၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ စစ္စလီ ရှစ်ကောင်တောင် ရတယ်လေ၊ ခုနှစ်ကောင်က ရေထဲကျသွားတော့ မှုဆိုးက ရေမကူးတတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဆယ်ရတယ်၊ အစ်ကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား’

လေပြင်း တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သဖြင့် ဖုန်တွေ လုံးခနဲ ထသွားသည်။ ခဏကြာလျှင် မိုးရွာလာ၏။ ဝေါ်လီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ

‘မိုးရွာတော့မယ် အစ်ကိုရေ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရွာလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ သည်းသည်းကြီး ရွာလိုက်စမ်းပါ၊ ကဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှပဲ၊ တာဝန်တွေကို ပစ်ထားခဲ့ရတာ၊ အပြန်ကျရင် ကျွန်တော့် ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်းနေလိမ့်ဦးမယ်၊ နောက်တစ်ပတ်မှာ တွေ့ဦးမယ်လေ၊ ဒီအတွင်းမှာ အစ်ကို ပြောတဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း ဝီလျံကို ပြောထားလိုက်ပါမယ်၊ မြင်းပြိုင်ပွဲတွေကို ရပ်ဖို့လည်း စဉ်းစားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုပြောတာကတော့ နည်းနည်းများ အစိုးရိမ်ကြီးနေမလား မသိဘူး၊ နေပေစေ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို ဝင်းဝအထိ လိုက်မပို့နှင့်တော့၊ အပြင်မှာ တိမူး စောင့်နေတယ်၊ မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ကဲ ဆလမ် မာလေးကွမ်း’

‘ဆလမ်မာလေးကွမ်း၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ အပြင်ထွက်ရင် တစ်ယောက်တည်း မထွက်နှင့်ကွာ၊ အစောင့်ကလေး ဘာလေး လုံလုံလောက်လောက် ခေါ်ခွဲ၊ သိပ်မကောင်းဘူး’

‘သိပ် မရမ်းနှင့်၊ သိပ် အတင့်မရဲနှင့်၊ သိပ် တဇောက်ကန်း မလုပ်နှင့်လို့ ပြောပါအစ်ကိုရေ၊ အစ်ကိုက မကောင်းတဲ့ဘက်က တယ်ပြီး တွေးတာကိုး၊ ရှေ့မှာ ဆိုရင် အစ်ကိုနှင့်အတူ နေရမှာတောင် ခပ်ကျပ်ကျပ်ရယ်၊ စိတ်ချပါ အစ်ကိုရေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော် သတိထားမှာပါ၊ နောက်တစ်ခါထွက်ရင် တပ်ခွဲကြီး တစ်ခုလုံးကို လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား’

‘ဒါတော့ မမေးနှင့်၊ ငါက မင်းတို့ သံအဖွဲ့ အားလုံး မဒန်းကို ပြန်ရောက်မှ စိတ်ချမှာ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းပြောသလို လက်နက်ကိုင် အပြည့်အစုံနှင့် လာတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီလေ၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက် မပါဘဲနှင့် ဘယ်မှ မသွားပါလေနှင့်’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါမယ်၊ ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ သွားမယ် အစ်ကို’

ဝေါ်လီသည် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ ‘ကက်သလင်း မေဗာလင်’ သီချင်းကလေးကို လေချွန်၍ ထွက်သွားသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်က လောကကြီးတွင် ဘာမျှ အပူအပင် မရှိသည့်နယ်။

သူ့ကို လာတွေ့ရန် အမိန့်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီလောက် ကတည်းက ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ရာ သွားတွေသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေဟန် ရှိ၏။

အာဖဂန် စန္ဒရီများက ဟိန္ဒူများကို ရိုင်းပျစွာ ပြုမှု ဆက်ဆံလိုက်သည့်အတွက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသည့်ပြင် သူ့ကို ယခုမှ အစီရင်ခံရသည်လောဟု ဆိုကာ အောက်လက်ငယ်သားများကိုလည်း ဒေါပွလျက် ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် သံတဲ အစောင့်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးကွပ်ကဲသည့် အရာရှိသည် ထိုအကြောင်းကို မိမိထံသို့ ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ လက်ထောက် ဝီလျံထံသို့ဖြစ်စေ ချက်ချင်းသတင်းပို့ရမည်။ ယခုမူ ဘာမျှ မသိရ။

အကယ်၍ သံတဲ အစောင့်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးကွပ်ကဲသည့် အရာရှိသည် ထိုအကြောင်းကို မိမိထံသို့ ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ လက်ထောက် ဝီလျံထံသို့ ဖြစ်စေ ချက်ချင်း သတင်းပို့ရမည်။ ယခုမူ ဘာမျှ မသိရ။

အကယ်၍ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်လေး ဝေါလီ သိလျက်သားနှင့် မိမိအား သတင်း မပို့ဟု ဆိုလျှင် မလိမ့်မိုး မလိမ့်မိုးစစ်ဗိုလ်ကလေးကို အကြောင်းသိအောင် ပြရမည်။ သူ မသိဟု ဆိုခဲ့လျှင်လည်း ထိုအလုပ်သည် သူ့ အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရမည်။

မဖြစ်နိုင်။ သူ သိပြီးသား ဖြစ်ရမည်။ ဟိန္ဒူအမျိုးသားတစ်ယောက်အား စော်ကားသည့် ကိစ္စကို သူ့လက်အောက်ရှိ အိန္ဒိယ စစ်ဗိုလ်ကလေးများက ပြောပြပြီးသား ဖြစ်ရမည်။

အာဖဂန်များသည် သည်လိုဖြင့် သံတဲသို့ လာသည့် ဧည့်သည်များကို မောင်းထုတ် ပစ်ခတ်ကြသည်မှာ ဘယ်နှယောက်ပင် ရှိနေပြီနည်း။ ထိုတစ်ယောက်သာ ရှိသေးသလော။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုတစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးလော။

အနီး၆၂

နေဝင်ချိန်လောက် အထိ မိုးကလေးက တဖြောက် နှစ်ဖြောက်သာ ရွာသည်။ ဆင်နေသော မုန်တိုင်းသည် မကျ။ ဝေါလီသည် မိုး ကိုယ်လုံးစွပ်လျက် ရွှင်လန်းတက်ကြွသော စိတ်ဖြင့် သံတဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သို့ရာတွင် သံတဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ကောင်းကင်သို့ ရောက်နေသော စိတ်ကလေးသည် မြေကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ သံတဲသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူ့ထံ ချက်ချင်း သတင်းပို့ရန် အကြောင်းကြားထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အဖြေကို ချက်ချင်း သိချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်လေး ဝေါလီကို အခေါ်လွှတ်၏။ မတွေ့သည့်အခါတွင် စိတ်ကို မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားရသည်။

ဝေါလီသည် သူ့ သူရဲကောင်း ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ စိတ်ဆိုးသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။ သူ့ သူရဲကောင်းသည် မည်သူ မြှောက်၍မျှ မမြောက်၊ မည်သူ မြှောက်၍မျှ မကြောက်၊ မည်သူ ချော၍မျှ မပျော့၊ မည်သူ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်၍မျှ မရဟု သူ အထင်ကြီးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပြန်ရောက်ပြီး တစ်မိနစ်လောက်အတွင်း၌ မိမိ အထင်မှားခဲ့ပြီ ဆိုသည်ကို ဝေါလီ သိလိုက်လေပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ ထင်ခဲ့သလို နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဆိုးခြင်း မဟုတ်၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝေါလီကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေး၏။ သူမေးခွန်း ရပ်သွားသည့်အခါတွင်မှ ဝေါလီက သံတံသို့ အလည်လာသော ဟိန္ဒူ ဧည့်သည်အား အာဖဂန် အစောင့်များက နှင်ထုတ်ခြင်းကို မိမိ မသိကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကို သိလျက်နှင့် ဆိုင်ရာသို့ သတင်း မပို့သည့် တာဝန်ကျသူများကို ပြင်းထန်စွာ သတိပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ မပြောဘဲ နေခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရိုသေသောအားဖြင့် မပြောဘဲ နေဟန်တူကြောင်း၊ မိမိသည် ထိုအကြောင်းကို တာဝန်ကျသူများအား ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ဆိုလျှင် ချက်ချင်း အစီရင်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက လေသံ ခပ်တင်းတင်းဖြင့်

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နောက်ထပ် ဒါမျိုး အဖြစ်မခံပါဘူး၊ သွား၊ တံခါးဝမှာ ရှိတဲ့ အာဖဂန် အစောင့်တွေကို သွားပြောလိုက်၊ သူတို့ လာစောင့်ပေးတာကို ငါ မလိုချင်တော့ဘူးလို့၊ ခုချက်ချင်း ပြန်သွားကြတော့လို့ ပြောလိုက်၊ မင်း တပ်ခွဲက ရဲဘော်တွေကို အစောင့် ချထားလိုက်၊ ပြီးတော့ ဝီလျံကိုလည်း ဒီကို ခုချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည့်အတွက် ဝေါလီ မည်သို့မျှ မပြောသာတော့။ ဝေါလီသည် ကိုယ်ကို မတ်၍ အရှိအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့၏။ အပူရှိန် မရှိပါဘဲနှင့် သူ့ နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးတွေ သီးနေသည်။

ဝေါလီသည် နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်၏။ ထို့နောက် ရေထဲမှ တက်လာသော ခွေးတစ်ကောင်နယ် ကိုယ်ကို လှုပ်ခါလိုက်ပြီးလျှင် ဝီလျံကို ခေါ်ရန် ထွက်လာသည်။

သံတံသို့ ရောက်လာကာ အစောင့်တပ်စုမှူးကို အမိန့်အတိုင်း ပြောပြသည့်အခါ၌ အာဖဂန် အစောင့်တပ်မှူးက မိမိသည် သံတံ၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သံတံသို့ လာရောက်သည့် မသင်္ကာသူများကို နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ မိမိနှင့် မိမိတပ်သားများ သံတံသို့ လာရောက်စောင့်ကြပ်နေခြင်းမှာ ‘နိုင်ငံခြားသားများ’ ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် စော်ဘွား၏ အမိန့်ဖြင့် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဤတွင် ဝေါလီကလည်း မိမိကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဆုလွှတ်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် မကျေနပ်ချက်များကို အာဖဂန် အစောင့်များအပေါ်သို့ ပုံချကာ မည်သို့ဆိုစေ သံတံအတွင်း စောင့်ရန် မလိုတော့ဘဲ ခုချက်ချင်း ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းသွားရန် ပြောလိုက်သည်။

အာဖဂန် စစ်သားများလည်း နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မပြောကြတော့။

ထို့နောက်တွင် ဝေါလီသည် သံတံနှင့် တကွ မိမိတို့အားလုံး အပေါ်တွင် အာဖဂန် စစ်သားများက သရော်မော်ကား ပြုခဲ့သည့် ကိစ္စကို ငြိမ်ခံနေရကောင်းလောဟု ဆိုကာ မိမိ၏ တပ်သားများကို ကြိမ်းမောင်းဆူပူခြင်း ပြုသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ထံမှ ကြားရသည့် အဖြေကြောင့် ဝေါလီ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူတို့ပြောသည့် စကားများကလည်း အက်ရှ် ပြောသည့် စကားများနှင့် အတူတူ။ သံတံမှ

အမှုထမ်းများ၊ ဗြိတိသျှတပ်သားများ မြို့ထဲသို့ ထွက်လျှင် အာဖဂန်လူမျိုးများသည် သူတို့ကို မကြားစုံ မနာသာ ပြောဆိုကြကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းများကို သခင်ဆပ်တို့ ကြားလျှင် စိတ်ဆိုးမည် စိုးသောကြောင့် မပြောဘဲထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြသည်။

‘ဒီအကြောင်းတွေ သခင်ဆပ်တို့ကို ပြန်ပြောရတာ ရှက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ မပြောတာပါ’ ဟု နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းက ပြောပြသည်။ ထို့နောက်တွင် ဝေါလီ၏ ကိုယ်ပိုင်အစေခံကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ပြောပြ၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း ကဗူးလ် တစ်မြို့လုံး မုန်တိုင်းကျနေစဉ်တွင် ဝေါလီက ဒေါက်တာ ကယ်လီအား

‘ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်တော်တို့ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လည်း သိမှာပါ။ အာဖဂန်တွေက ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ခါးသီးနေကြတယ်’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်လျက်

‘သိပ် သိတာပေါ့ကွာ၊ မြို့ထဲမှာ သူ့အထောက်တော်တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ မင်းကလည်း ပါးမလိုလိုနှင့် တော်တော် ထူတဲ့ကောင်’

‘ဒါပေမယ့် သံတဲကို လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို အာဖဂန်စစ်သားက မောင်းထုတ်တာကိုတော့ သိမယ် မထင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့တောင် ဒီနေ့မှ သိရတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ကသာ မသိတာပါလေ။ ကျွန်တော်တို့ သံတဲ ဝင်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ အခြားလူတွေ အကုန် သိနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သံအဖွဲ့ဝင်တွေ မြို့ထဲကို ထွက်ရင် ကဗူးလ် မြို့သူမြို့သားတွေက စော်ကား မော်ကား လုပ်ကြတယ်ဆိုတာကိုကော ဒေါက်တာ သိပြီလား၊ ကျွန်တော်တော့ လုံးလုံးကို မသိဘူးဗျာ၊ လူတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်လုံးမှ မပြောကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရတဲ့ ကောလာဟလတွေဟာ အကုန်လုံး

မှန်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ ဒါတွေကို ကြားမှ ကြားပါ့မလား မသိဘူး၊ ဘယ်လို ထင်သလဲ ဟင်၊ သိမယ်လို့ ထင်သလား’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက

‘သိပါတယ်ကွ၊ သိလိုက်သမှ ဘယ်သူ့ ဗိုက်ထဲမှာ အူ ဘယ်နှခွေ ရှိတယ်ဆိုတာက အစ သိတယ်၊ ဒီတော့ သူ မသိဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်နှင့်၊ အေးလေ၊ သူလည်း နည်းတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်ကတော့ နောကျနေပြီပေါ့၊ ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ် မနေစမ်းပါနှင့်’

ဝေါလီမှာ စိတ်တိုလာကာ

‘ကျွန်တော်က အစိုးရရှိကြီးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ဘာကြားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား၊ ခု ကျွန်တော် လုပ်နေတဲ့ မြင်းပြိုင်ပွဲတွေဟာ ဗြိတိသျှရပ်ဂျီတွေက သူတို့တပ်တွေကို အလွယ်ကလေးနှင့် နိုင်အောင် တိုက်နိုင်တယ် ဆိုတာ အင်အား ပြနေတာလို့ ထင်နေကြတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သိရဲ့လား’

‘အလကားပါကွာ၊ မင်း ဘယ်က ကြားခဲ့တာလဲ’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက အေးစက်စက်ဖြင့် မေးသည်။

‘ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီက ကြားခဲ့တာ’

‘တောရမ်းမယ်ဘွဲ့ ပြောနေတဲ့စကားတွေကို မယုံစမ်းပါနှင့်၊ မြင်းပွဲမှာ ရှုံးတဲ့လူက ပြောလိုက်တာကို ကြားလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ညနေ ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ဆီက သေသေချာချာ

ကြားခဲ့ရတော့ ကျွန်တော်လည်း အမြင် တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို တခြားအကြောင်းတွေလည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ ခုတော့ သူ ပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ ခင်ဗျ။ သူက ပြောလိုက်သေးတယ်။ ကဗူးလိမြို့ထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ ဆေးခန်းကိုလည်း ပိတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ဆေးကုခန်း ဖွင့်တာဟာ လူတွေကို ဆေးကုပေးဖို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ မလိုလားတဲ့ လူတွေကို အဆိတ်ခတ် သတ်ရအောင် လုပ်တဲ့အကွက် တစ်ကွက်တဲ့’

ဒေါက်တာကယ်လီသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်၏။

‘ဒါတွေက အလကားစကားတွေပါကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ မင်း မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင်မရှုပ်ပါနှင့်လို့၊ မင်း မိတ်ဆွေဟာ မင်းအပေါ်မှာ စေတနာ ရှိသလိုလိုနှင့် မင်းကို စိတ်ပျက်အောင် လာပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အာဖဂန် လူမျိုးတွေဟာ တို့ကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း၊ ဘယ်လောက်ပဲ စဉ်းစားဉာဏ် နည်းနည်း၊ ဒီလိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အာဖဂန်လူမျိုးဟာ ဒီလောက်တော့လည်း အစဉ်းစားဉာဏ် မနည်းသေးပါဘူး’

ဝေါ်လီ၏ မျက်ခုံးများသည် အထက်သို့ ပင့်တက်သွားကြ၏။ မိုးသံ လေသံ ကြားထဲတွင် ကြားရသည်ဆိုရုံမျှ အသံကို နှိမ့်ပြောသည်။

‘သူ ပြောတာတွေဟာ မှန်တာ များတယ်နော်၊ အာဖဂန်တွေဟာ အယူလည်း သီးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မုန်းတာမှ တကယ်ကို မုန်းတာ’

‘ကဲကွာ၊ တော်ပါတော့’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် မျက်နှာကို တခြားသို့ လွှဲ၏။ ပိန်ရှုံ့နေသည့် ဆေးတံသောက်ဆေး သံဖြူဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဆေးတံမှ ဆေးချေးများကို ခါချကာ ဆေးတံထဲသို့ ဆေးမှုန့်များကို ထိုးသိပ်နေသည်။

ဝေါ်လီက ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် တကျိကျိ မြည်နေသည့် ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို မှီရင်း လွန်ခဲ့သည့် လေးနာရီခန့်က တွေ့ခဲ့ရသည်များကို စဉ်းစားနေသည်။

ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် လျှပ်စီး တဝင်းဝင်း လက်လျက် ရှိ၏။ တောင်ရိုး တစ်ခုဆီမှ မိုးချုန်းသံ ကြားနေရသည်။ အမိုးမှ မိုးရေစက်များ သံပုံးထဲသို့ တစက်စက် ကျနေသံကို ကြားရ၏။ ပြတင်းပေါက်တွေ တံခါးပေါက်တွေ ကြားမှ လေတိုးနေသဖြင့် မီးအိမ် နှစ်လုံးမှ မီးတောက်များသည် ယိမ်းလှုပ်လျက်။

ဝေါ်လီသည် မျက်လုံးကို မှေးကာ မိုးသံလေသံများ ကြားမှ ဝီလျံ ပြောမည့် စကားများကို နားစွင့်လျက် ရှိ၏။ တပ်သားဟောင်းများကို လစာ ပေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဝီလျံ မည်သို့ ပြောမည်နည်း။ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် မကြာမီ ထိုတပ်များ ကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးမည်ဟု ကတိပေးမည်လော။

ဤသည်တို့ကို ဝေါ်လီ သိချင်နေသည်။

ဝီလျံက ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် ထိုကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်ခံချုပ်က ကတိပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနှင့်ကွာ၊ အချိန်တန်တော့ အားလုံး ပြေလည်သွားမှာပေါ့၊ ကဗူးလိမှာ ဖြစ်နေတာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ဘုရင်ခံချုပ် မသိတဲ့ အရာရယ်လို့ သိပ် မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေပါပြီ၊ စိတ်ချပါ’

ကဗူးလိတွင် ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စများကို ထိုကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအားလုံးသိသည် ဆိုသည့် ဝီလျံ၏ စကားသည် မှန်ကောင်းမှန်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြဿနာများ အားလုံးကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဟု

ထင်ခြင်းမှာ ဝီလျံသည် သူ့ဆရာကို သူ အထင်ကြီးခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဝေါ်လီ ထင်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဖြစ်ပျက်နေသည့် သတင်းများ အားလုံးကို သိ၏။ အပတ်စဉ် ဆင်းမလားသို့ ပေးပို့သော သူ့ အစီရင်ခံစာများကို ကြည့်လျှင် ထင်ရှားသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် တကွ သူ့အစီရင်ခံစာများမှ တစ်ဆင့် အခြေအနေကို သိနေရသည့် ဘုရင်ခံချုပ်တို့သည် ကဗူးလ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အရေးအခင်းများကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားနေကြသည်။

ဘုရင်ခံချုပ်သည် ထိုကိစ္စကို အသေးအဖွဲ့ကလေးမျှသာ သဘောထားကာ ဆယ်ရက်လောက် အချိန်ဆွဲထားပြီးမှ ဘီလပ် အစိုးရသို့ အစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်သည်။

သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အဖြစ်အပျက်များကို စောစီးစွာ ကြိုတင် သိခဲ့သည့်တိုင် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ စစ်တပ်များအား လစာဟောင်းများ ပြန်ပေးရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကိုမျှ ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိခဲ့။ အာဖဂန် စော်ဘွားအား ငွေကြေး အကူအညီ ထောက်ပံ့ရန် ဘုရင်ခံချုပ်ထံမှ ကြေးနန်း ရောက်လာသည့်တိုင် ဘာမျှ လုပ်ဆောင်ခြင်း မပြု။

စင်စစ် ဘုရင်ခံချုပ်က စော်ဘွားကို ငွေရေး ကြေးရေး အကူအညီ ပေးခြင်းမှာလည်း စေတနာ ကောင်းလှ၍ မဟုတ်။ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ခပ်စောစောက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေခဲ့သော အုပ်ချုပ်ရေး ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများကို စောစီးစွာ လုပ်လာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထိုအကူအညီကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အာဖဂန် စော်ဘွား တပ်များကို လစာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကဗူးလ်တွင် လူမျိုးစု စစ်သားများ ဆူပူသောင်းကျန်းနေခြင်း၊ မိမိတို့အပေါ်တွင် အာဖဂန်များက မကျေနပ် ဖြစ်နေခြင်းတို့မှာ ထိုကိစ္စကြောင့်ဟု အက်ရှ် မြင်၏။

ထို့ကြောင့် တပ်သားများကို လစာဟောင်းများ ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် ထိုပြဿနာသည် ပြေလည်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း အက်ရှ် ယူဆ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အာဖဂန် လူမျိုးတို့၏ ချစ်ကြည်မှုနှင့် ယုံကြည်မှုကို ရအောင် မယူနိုင်ခဲ့။ ဝေါ်လီကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည်လည်း မိမိတို့နှင့် စစ်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် စစ်တပ် တစ်တပ်အား လစာ ပေးရမည်ဆိုသည့် အချက်ကို မကျေမလည် ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မိမိ၏ အစီရင်ခံစာများကို ဘုရင်ခံချုပ်ထံသို့ ပို့ပေးရသည့် လူယုံတော် နိုင်ငံရေး လက်ထောက် ဝီလျံကိုပင် သူ့ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မပြု။ သူ့ကို ဖွင့်မပြောသည့် အတွက်လည်း ဝီလျံ မည်သို့မျှ သဘော မထား။ ဝီလျံ အဖို့ အရေးကြီးသည်မှာ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလျင်အမြန် အကောင်အထည် ဖော်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့ အကောင်အထည် ဖော်ခြင်းသည် မြို့ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေများနှင့် တကွ အကျပ်အတည်း တွေ့နေသော စော်ဘွား အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနည်း ဖြစ်သည့်အပြင် ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းရာလည်း ရောက်သည်ဟု ယူဆသည်။

သူတို့ သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ပြဿနာကို ထိုသို့သော အမြင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်း မရှိဟု ဝီလျံ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဩဂုတ်လသာ ကုန်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုအကြံဉာဏ်ကို လက်ခံခြင်းလည်း မပြု။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းလည်း မရှိ။

မြို့ထဲတွင်မူ ပေါက်ကွဲမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လုနီး ဖြစ်နေလေပြီ။ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစု တပ်များသာမက ဗာလာဟီဇာ ခံတပ် နန်းတော်ကို စောင့်ကြပ်နေသည့် အာဖဂန် တပ်များသည်ပင်လျှင် မကျေနပ်မှုဖြင့် အုံကြွနေလေပြီ။

ထိုသတင်းမှာ မကြာမီကမှ ဝေါ်လီထံမှ သိရသည့် ကောလဟာလ ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကိုမူ ဝီလျံ သံသယ ရှိချင်သည်။ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော် ခံတပ်တွင် အစောင့်ချထားသည့် ကိုယ်ရံတော် တပ်များသည် စိတ်ချရသည့်တပ်များ မဟုတ်လော။ အကယ်၍ ထိုသတင်းသည် မှန်သည်ဟု ဆိုလျှင် ဇော်ဘွားသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်၍ ကစားနေပြီလော။

သံတဲသို့ လာသည့် ဟိန္ဒူ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို မိမိ၏ တပ်သားများက ကန်ကျောက် နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဇော်ဘွား စိတ်ဆိုးသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့တပ်သားများကို စိတ်ဆိုးခြင်း မဟုတ်။ သူ့အစောင့်များကို သံတဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ထိုအမိန့်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်သည့် အစောင့်တပ် ဗိုလ်လေး စစ်သံမှူး ဝေါ်လီတို့ကိုသာ စိတ်ဆိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇော်ဘွားသည် ဆောင်းဦးပေါက်လျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့်အတူ မြောက်ဘက်နယ်စပ်များသို့ သွားရောက်မည် ဆိုသည့် သတင်းသည် အမှန်လော။ သို့သွားခဲ့လျှင် စည်းကမ်းမဲ့၍ ဆူပူသောင်းကျန်းနေကြသော အစိုးရတပ်များနှင့် အကောက်ကြံသော အမတ်များ၏ လက်တွင် ကဗူးလိမြို့ကို ထိုအတိုင်း ထားခဲ့တော့ မည်လော။ မိမိတို့ သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီသည် ထိုအကြောင်းတို့ကို မသိတော့ပြီလော။

ဝီလျံသည် ထိုသို့တွေးကာ စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဝီလျံသည် အလွန်သစ္စာရှိသည့် အမှုထမ်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကြည်ညိုလေးစားရာတွင်လည်း သူ့ကို မိသူ ရှိမည် မထင်။

သို့ရာတွင် နွေရာသီ ကုန်ဆုံး၍ ဆောင်းဦးပေါက်သို့ နီးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝီလျံသည် ညညတွင် အိပ်မပျော်နိုင်။ မိမိ ကြည်ညိုလေးစားသည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ရာထူး အရှိန်အဝါတွေ တိုးသွားသဖြင့် ဘဝင် မြင့်သွားကာ

အခြေအနေ အမှန်ကို သုံးသပ်နိုင်စွမ်းမှ ရှိပါသေး၏လောဟု ဝီလျံ သံသယ ဖြစ်စပြုလာသည်။

ကဗူးလ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေတို့ကို သံအဖွဲ့ဝင် အားလုံး ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေပြီ ဖြစ်ပါလျက် မိမိတို့ သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အဘယ်ကြောင့် မမြင်နိုင်ရလေသနည်း။

ယခု နေ့ရက်တွေသာ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် မြို့ထဲတွင် တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားမည့် အခြေအနေ ဆို၍ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မမြင်ရသေး။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန် ဇော်ဘွား၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို ပြင်ရန် အိပ်မက် မက်နေဆဲ။ လာမည့် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဇော်ဘွားနှင့် အတူ မြောက်ဘက် နယ်စပ်သို့ ခရီးထွက်ရန် စိတ်ကူးနေဆဲ။ နယ်စပ်ဒေသ မြေပြန့် ချိုင့်ဝှမ်းများတွင် ခါပစ်ရန် စိတ်ကူးနေဆဲ။ ဇော်ဘွားက သတိပေးထားသည့်တိုင် အာဖဂန်စစ်သား အစောင့်အရှောက်ဖြင့် စစ်မြင်း တစ်စီးဖြင့် မြို့ထဲသို့ နေ့စဉ် လမ်းသလားနေဆဲ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ လုပ်နေပုံတွေကို ဝီလျံ နားမလည်နိုင်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တော်တော်တန်တန် စကားကို အယုံအကြည် ရှိသူ မဟုတ်။ သူသည် သတ္တိရှိသည်။ မာနလည်း ကြီးသည်။ တယူလည်း သန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အလွန် ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ခပ်ဖျင်းဖျင်း ခပ်ညံ့ညံ့ လူများကိုလည်း အထင်သေးတတ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် အပတ်က ဈေးထဲတွင် အရုပ်ဆိုးသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိစ္စက ဈေးသည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မိမိတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ မြင်းတပ်မှ တပ်သားလေးယောက်တို့ ရန်ဖြစ်ကြသည့် ကိစ္စ။ ဤတွင် မြင်းတပ်သားများကို ဝိုင်းရိုက်ကြသဖြင့် သူတို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်တွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက အခြေအနေ ငြိမ်သက် အေးဆေးသွားသည်အထိ မိမိတို့ တပ်သားများအား မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွင့်မပေးရန် ဗိုလ်လေး ဝေါ်လီကို ညွှန်ကြားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် နောက်ရက် အနည်းငယ် အကြာ၌ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အော်ဒါ အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့သော အာဖဂန် အမျိုးသား အမာဒင်သည် အာဖဂန် စစ်သားအချို့နှင့် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်သည်။

အမာဒင် ဆိုသည့် စစ်သားက မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်တတ်သည့် လူစား မဟုတ်။ သူ့ဆရာ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို သူ ကြားအောင် သရော်မော်ကား ပြောကြသည့် အခါတွင် အမာဒင်သည် သူ့ဆရာကို မကောင်း ပြောသဖြင့် ပြောသူကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်အောင် ရိုက်ပစ်ခဲ့သည်။ အာဖဂန် စစ်သားအုပ်ကို တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ခံရိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အရိုက်ခံရသည့် စစ်သားများ ကိုယ်စား ဆိုင်ရာတို့က ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို တရားဝင် တိုင်တန်းသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန်ပြောလိုက်ကာ အမာဒင်ကို ဆုချ၏။ ထိုသို့ ဆုပေးကြောင်းကိုလည်း လူသိရှင်ကြား ထုတ်ပြန်သည်။

'ဒီလို လုပ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အာဖဂန် လူမျိုးတွေရဲ့ ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှုကို ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ထိုနေ့ညနေတွင် ဝီလျံ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တွေးသည်။

ဝီလျံသည် နံရံကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ သံတဲဝင်းထဲသို့ နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်သားများ ခေါ်လာသော မကောင်းသည့် အာဖဂန် မိန်းမများအကြောင်းသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။ သံတဲဝင်းထဲသို့ မကောင်းသည့် မိန်းမများ မခေါ်လာရင် တပ်သားများကို သတိပေးထားခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ။ ထိုကိစ္စကြောင့်လည်း တစ်နေ့တွင်

ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။ ဖြစ်လာလျှင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ အဖြေ မရှိ။

ဝီလျံသည် အစီရင်ခံစာကို ဆက်ရေး၏။ သူ့ကလောင်သွားတွင် မင်ခြောက်နေလေပြီ။ ဝီလျံသည် ကလောင်တံကို မင်အိုးထဲသို့ နှစ်လိုက်ပြီးနောက် အစီရင်ခံစာကို ဆက်ရေးပြန်သည်။

သံတဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အရာရှိ ရိပ်သာထဲတွင်လည်း ဝေါ်လီသည် ရေးစရာ ရှိသည့် စာများကို ရေးနေသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သံတဲမှ စာများနှင့် အခြားစာများကို ယူကာ စာပို့သမား ထွက်ရမည့်ရက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ ရေးစရာ ရှိသည့် စာများကို ညတွင် ချာပရာစီလက်သို့ အပ်နိုင်ရန် အပြီး ရေးနေရခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဝေါ်လီသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်၏။ သူ့ကဗျာက အင်္ဂလန်က အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဝင်တိုက်သည့်အကြောင်း။ ထိုကဗျာထဲတွင် ဝေါ်လီက အင်္ဂလန်ပြည်၏ တန်ခိုး စွမ်းပကားကို ချီးကျူးထားကာ 'ထာဝရ ဘုရားနှင့် မှန်ကန်ခြင်းသည် ငါတို့ဘက်တွင် ရှိသည်' ဟု အဆုံး သတ်ထားသည်။

အက်ရှ်ကမူ ထိုသို့ မမြင်။ အက်ရှ်သည် အင်္ဂလန်က အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ပြုမူနေသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်တော့မျှ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မပြု။ အင်္ဂလန်၏ အပြုအမူသည် တရားမျှတခြင်း မရှိ၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝေါ်လီကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့သည်ချည်း။

ထို့ကြောင့် ဝေါ်လီ၏ ကဗျာကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် အက်ရှ်က အင်္ဂလန်၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်ဖက်ရန် အင်္ဂလန်တွင် မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှ မရှိကြောင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဝင်၍ တိုက်ခြင်းမှာမူ ဆိုဖွယ်ပင် မရှိတော့ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်သည်

ရှိချင်း ရှိလျှင် အင်္ဂလန်ဘက်တွင် ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်ဘက်တွင်သာ ရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

‘အို သူပြောတာတွေ ထည့်ပြီး စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး’ ဝေါ်လီသည် အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက် စာကို သံအဖွဲ့ဝင်များ၏ စာအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲကာ ညစာ စားရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာလည်း ဘုရင်ခံချုပ်ထံသို့ အစီရင်ခံစာကို ရေးနေရသည့်အတွက် အလုပ်များနေသည်။ ယခုတလောတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စိတ်လက်ကြည်သာ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

မြို့ထဲတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းလျက် ရှိသော ဟီရာတီ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစုတပ်များထဲတွင် ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိရာ တစ်ညတည်း တပ်သားတစ်ရာကျော် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သတင်းက ကြောက်စရာ သတင်း။ သို့ရာတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သူ့အဖို့ ရုပ်ဖျက် ရောက်လာသော မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့တပ်ထဲတွင် ကာလဝမ်းဖြစ်၍ လူတွေအတုံးအရုံး သေကုန်သည့်အခါ၌ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတပ်များသည် လန့်ဖျပ်လာကြကာ လစာဟောင်းများကို ဆက်လက် တောင်းဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဗာလာဟီဇန်နီးမြို့ခံတပ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြကာ လက်နက်များကို အပ်ကြသည်။ ခွင့်စာများကို မယူတော့ဘဲ ကဗူးလ်မြို့ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သည့် အာဖဂန် စစ်တပ် သေနာပတိချုပ် ဒါဝတ်ရှားကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း သွားကြသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာမူ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ ဟီရာတီ လူမျိုးစုတပ်များသည် ကဗူးလ်မြို့ထဲတွင် များစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြ၏။ ယခု သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် သူ့အဖို့ တစ်ရန် အေးသွားပြီ။

သို့ရာတွင် ကဗူးလ်မြို့ပြင်ဘက် တပ်နယ်မြေထဲတွင် ဟီရာတီ တောင်ပေါ်သား တပ်အချို့ ကျန်နေသေးသည်။ ပိုဆိုးသည်က သူတို့တပ်များထဲမှ အချို့မှာ စော်ဘွား၏ လက်နက်တိုက်ကို အစောင့်ကျနေကြသည်။ ထိုတပ်များကို မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအပေါ်တွင် သစ္စာရှိကြောင်းဖြင့် စော်ဘွားက ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီကို ပြောပြ၏။

ထို့ပြင် တာကစ္စတန် ပြည်နယ်မှ အာဒယ် တပ်ရင်းတစ်ရင်းနှင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်ရင်း သုံးရင်း ကျန်နေသေးသည်။ ထိုထပ်များ၏ လစာဟောင်းများကိုလည်း မပေးရသေး။ သူတို့ကလည်း သူတို့လစာများကို ပေးရန် တောင်းနေကြပြီ။ သို့ရာတွင် ဟီရာတီ လူမျိုးစု များကဲ့သို့ ဆူဆူပူပူ လုပ်ခြင်းမျိုးကား မရှိ။

စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားကလည်း ထိုတပ်များအား စက်တင်ဘာကုန်လျှင် လစာများကို ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားရန် လိုကြောင်းဖြင့် ပြောထားသည့် အတွက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အနည်းငယ်စိတ်အေးနေသည်။

ထိုနှစ်က ရမ္မဒန် ဥပုသ်လမှာ ဩဂုတ်လတွင် ကျရောက်၏။ ရမ္မဒန် ဥပုသ်လ ဆိုလျှင် မဟာမေဒင် ဘာသာဝင်များသည် နေထွက်မှ နေဝင်အထိ အစာလည်း မစား ရေလည်း မသောက်။ ပူပြင်း၍ ဖုန်တသောသော ထနေသည့် ရာသီမျိုးတွင် အစာ မရှိ ရေ မရှိသည့်အခါတွင် လူတွေ စိတ်တိုတတ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကိစ္စ မရှိ။ မကြာမီ ဆိုလျှင် ဩဂုတ်လ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ဩဂုတ်လ ကုန်သည်နှင့် သာမန်အညတရ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဏာကုန်

လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော သံအမတ်ကြီး ဆာ ကာဗက်နာရီ ကေ စီ အက်စ် ဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးရှင်ကြီး ဖြစ်တော့မည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဆောင်းဦးသို့ ရောက်စေချင်လှပြီ။ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီသည် ကဗူးလ်တွင် အလှဆုံး ရာသီဟု ပြောကြသည်။ နွေဦးပေါက် ရာသီလောက် မလှသည့်တိုင် ကဗူးလ်တွင်မူ အသာယာဆုံးရာသီဟု ပြောကြသည်။

ပေါ်ပလာပင်များ၊ သစ်သီးပင်များ၊ စပျစ်ပင်များ၊ သစ်ချပင်များနှင့် မိုးမခပင်များတွင် ရော်ရွက်တို့ ဝေစပြုပြီ။ သစ်ရွက်ရော်နီတို့သည် နီလာ တစ်ဝက်၊ သီကီတစ်ဝက်၊ နီတစ်ဝက်၊ မောင်းတစ်ဝက်ဖြင့်။

တောင်နံရံများပေါ်တွင် နှင်းပွင့်တန်းကြီးများက အောက်သို့ ရွေ့ဆင်းလျက်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငှက်အုပ်ကြီးများသည် တောင်ဘက်ဆီသို့ ပျံသန်းနေကြသည်။

ကဗူးလ် ဈေးထဲတွင် ဈေးဆိုင်များတွင် ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ စပျစ်သီး၊ သစ်ကြားသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ လှိုင်လှိုင်ပေါစ ပြလေပြီ။ တောင်ရိုး နိမ့်နိမ့်များနှင့် ကိုင်းတောကြီးများထဲတွင် စနီကံတွေ၊ ငုံးတွေ၊ ခါတွေ ပေါ်ဘိခြင်း၊ ရာသီဥတုက တဖြည်းဖြည်း အေးလာသည်နှင့် သွေးဆူနေသော လူများ၏ စိတ်ဓါတ်သည်လည်း အေးစပြုလာတတ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အစီရင်ခံစာကို အဆုံးသတ်ရေးပြီးနောက် ကလောင်တံကို ချလိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ဝန်းတစ်လျားကြီး ရှိနေသော ကဗူးလ် မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီး၊ ထို့နောက် နှင်းဖုံးနေသည့် တောင်တန်းကြီးများ။

ခပ်စောစောကမူ ဝင်လုဆဲ နေခြည်နုနု အောက်တွင် နှင်းများသည် ပန်းနုရောင် တောက်လျက် ရှိ၏။ ယခုမူ ကြယ်တို့ ဝင်းလက်နေသည့် ညချမ်း ကောင်းကင် အောက်တွင် ဘော်ငွေရောင် တောက်လျက်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လုံးလုံး မုန်တိုင်း တိုက်ခဲ့ပြီးနောက် ရာသီဥတု ကြည်လင်နေခဲ့သည်။ မနေ့ကမူ မိုး တစ်ပတ်ကျော့ ရွာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သံသမဲမဲကြီးမဟုတ်။ ကိုယ်လုံးစွတ်ရုံ ဖွဲဖွဲမျှသာ။ မုတ်သုံ၏ နောက်ဆုံး မျက်ရည်စက်များသာ ဖြစ်၏။ မိုးကြောင့် လေသည် သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်ကာ အေးမြနေသည်။

ညချမ်းသည် အသံဗလံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်။ နေဝင်၍ ဥပုသ် ထွက်ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဥပုသ်ထွက်ညစာကို စားရင်း အေးအေးလူလူ စကားပြောနေသံများသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။ နန်းမြို့ခံတပ်အောက်တွင် ရှိသည့် ကဗူးလ်မြို့ကို လွှမ်းခြုံ ထားသည့် အမှောင်ထုကြီးသည် ပျားအုံကြီး တစ်အုံနယ် တစ်ဝီ မြည်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထင်းမီးနံ့၊ ချက်ပြုတ်သည့် ဟင်းနံ့၊ မြင်းများ၏ ချွေးနံ့တို့ကို ရှုရင်း သံတံဝင်း အတွင်းမှ ဆူဆူညံညံ စကားပြောနေသံများကို နားစွင့်ကြည့်၏။ ဟုတ်သည်။ ပျားအုံကြီးကဲ့သို့ တစ်ဝီမြည်လျက်။ ဩော် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နေသည့် ပျားအုံကြီး။

သံတံ နောက်ဘက် နယ်ခြားစောင့်တပ် မြင်းတပ်ရင်း တန်းလျားဆီမှ ပလွေသံ။ ဟိုအဝေး တောင်ကုန်းဆီမှ သဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်လာသော ဝံသံ။ ကျားကြီး ဘာဘူ လက်ထက်က ဆိုသည့် ရှေးဟောင်း တေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ညင်းညင်းနွဲ့နွဲ့ တေးသံ။

ပြတင်းပေါက် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် နန်းမြို့ခံတပ် တံတိုင်းကြီးသည် အောက်သို့ လျှောဆင်းသွားကာ အမှောင်ထုနှင့် ရောသွား၏။ မြို့ရိုး ခြေရင်း အောက်လမ်းမဆီမှလည်း အသံဗလံများကို ကြားရသည်။

မြေမာမာပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ သွားနေသော မြင်းခွာသံ ဖြောက်ဖြောက်။
လမ်းသွား လမ်းလာတို့၏ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်။ ရှားရှဟီ တံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
သွားနေသော လူတစ်သိုက်၏ စကားသံ သဲ့သဲ့။

အဝေးတွင် မြင်ရသည့် မည်းမည်းရိပ်ရိပ် မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးနှင့် ရေးရေးမှုန်မှုန်
မြင်ရသည့် တောင်တန်းကြီးများသာလျှင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မွေးနေ့သည့် ညဦးလေပြေကို တစ်ချက်
ရှိုက်လိုက်သည်။ တံခါးဝမှ ခြေသံကို ကြားလိုက်သည်တွင် လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

‘ဝီလျံလားဟေ့၊ ဝင်ခဲ့ကွာ၊ ခုတင် အစီရင်ခံစာရေးလို့ ပြီးသွားတယ်၊ မင်း လျှို့ဝှက်
သင်္ကေတ စာအုပ်ကြီး ဖယ်ထား လိုက်စမ်းပါဦးကွာ၊ မနက်ကျမှ လုပ်တာပေါ့၊ အခြေအနေ
အားလုံးကောင်းနေသားပဲ၊ ဆင်းမလားကို ဘာမှ အရေးတကြီး သံကြိုး ပို့စရာ
မရှိသေးပါဘူး၊ အစီရင်ခံစာ ရောက်သွားရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိကြမှာပေါ့၊ စာတွေကို
ဘယ်နေ့ ပို့မှာလဲ’

‘၂၉ ရက်နေ့ မနက်မှာ ပို့မှာပါ ဗိုလ်မှူး’

‘အေး၊ ဒီအတွင်း အခြေအနေ ထူးရင်လည်း ခြေမြန်နှင့် ထပ်ပို့ရမှာပေါ့၊
အဆိုးဆုံးကိုတော့ ကျော်ခဲ့ပါပြီကွာ၊ ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်လိုက်တာ တော်တော်လေး
ဟန်ကျသွားတယ်၊ ဟီရာတီ စစ်သားတွေ တစ်ခါတည်း ပြန်ပြေးကုန်ကြပြီပေါ့၊ ကဲ ရော့၊
ဟောဒီမှာ ငါ့အစီရင်ခံစာ၊ ထမင်းစားဖို့ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်’

သံတဲနှင့် မိုင်ဝက်ခန့် ဝေးသည့် ကဗူးလ်မြို့ထဲမှ ရပ်ကွက် တစ်ခုရှိ ဗဟာဒူးခန့်၏
အိမ်ခေါင်မိုး လသာဆောင်ပေါ်တွင် အက်ရှ်သည်လည်း တောင်တန်းကြီးများကို
ငေးကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီကဲ့သို့ပင် အက်ရှ်သည်လည်း အဆိုးဆုံး
အခြေအနေသည် ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီဟု တွေးလျက် ရှိ၏။ ဆူပူသောင်းကျန်းနေသော
ဟီရာတီ လူမျိုးစုတပ်များ ရွာများသို့ ပြန်သွားကြသည့်အတွက် သူလည်း ဝမ်းသာသည်။

အကယ်၍ အာဖဂန်စော်ဘွားက လူမျိုးစုတပ်များ ရစရာ ရှိသည့်
လစာဟောင်းများကို အကျေအလည် ပေးခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့က ဗြိတိသျှ
အိန္ဒိယ အစိုးရအား အာဖဂန်စော်ဘွား၏ ငွေတိုက်သို့ ငွေထုတ်ချေးရန် တိုက်တွန်း
နိုင်ခဲ့လျှင် ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့သည် အာဖဂန် လူမျိုးများ၏ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးမှုနှင့်
နားလည်မှုကို ရတန်သလောက် ရနိုင်လိမ့်မည်။

အိန္ဒိယအစိုးရက အကူအညီ ပေးနိုင်သည့်အချိန်အထိ လူမျိုးစု
တောင်ပေါ်သားများနှင့် အာဖဂန်လူမျိုးများကို စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့လျှင်
မိမိတို့ ဗြိတိသျှ လူမျိုးများအား မချစ်သည့်တိုင် လေးစားလာလိမ့်မည်။ သို့လုပ်နိုင်ဖို့
အတွက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အာဖဂန် စော်ဘွားတို့အတွက် အချိန်လိုသည်။
သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကို ငွေနှင့် ပေး၍ ဝယ်ရလိမ့်မည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အာဖဂန်စော်ဘွားဟာ ဟီရာတီ တောင်ပေါ်လူမျိုးစု တပ်တွေကို
လစာဟောင်းတွေကို ပြန်ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် တခြားတပ်တွေ အတွက်လည်း
ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုပေးနိုင်ဖို့အတွက် ငွေများများ ရှာရလိမ့်မယ်၊ တခြားက ရှာလို့
မရရင်လည်း သူ့လက်အောက်ခံ လူချမ်းသာတွေဆီက ငွေကို ညှစ်ထုတ်ရလိမ့်မယ်’

အက်ရှ်သည် နောက်ဆုံး စကားလုံးများကို ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောလိုက်မိဟန် တူ၏။
သူပုန်းကို ခေါင်းတင်၍ မှီ နေသည့် ဇူလီက လှုပ်ရှားလာသော လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘အဲဒီ လူတွေက သူတို့ငွေကို လွယ်လွယ်နှင့် ဘယ်ပေးပါ့မလဲ မောင်ရယ်၊
တကယ်လို့ စော်ဘွားက သူတို့ဆီက ငွေကို အတင်းယူရင် သူတို့ကလည်း
ဆင်းရဲသားတွေကို သွေးစုပ်မှာပေါ့၊ ဒီစော်ဘွားဟာ သူ့မှူးမတ်တွေ စိတ်ဆိုးအောင်
ဘယ်မှာ လုပ်ပါ့မလဲ၊ မှူးမတ်တွေကတင် စိတ်ဆိုးရုံမကဘူး၊ ဆင်းရဲသားတွေကလည်း
မုန်းဦးမယ်၊ ဒီနည်းနှင့် ဖြေရှင်းလို့ ရှိရင်တော့ အခြေအနေ ငြိမ်သက် မသွားတဲ့အပြင်
ပိုတောင် ဆိုးလာလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဇူလီ ပြောတာ မှန်တယ်၊ ခု ဖြစ်နေတာက တကယ့် အရှုပ်အထွေးကြီး၊ ဒီ အရှုပ်အထွေးကြီးကို ရှင်းနိုင်ရင် ရှင်း၊ မရှင်းနိုင်ရင်လည်း ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်နိုင်ရင်တော့ ကဗူးလ်မှာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ၊ ကဗူးလ်မြို့ထဲမှာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်နေရင် သံတံ ဝင်းထဲမှာရော ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲမှာရော ဘာမှ လုံခြုံမှု ရှိမှာမဟုတ်ဘူး’

ဇူလီသည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ် အမည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တုန်သွား၏။ အက်ရှ်ကို တိုး၍ ဖက်လိုက်သည်။ အက်ရှ်ကမူ ဝေါလီ အကြောင်းကို တွေးနေ၏။

ကျားကြီး ဘာဘူ၏ သချိုင်းဂူ ရှိရာ ပန်းခြံထဲတွင် စကားပြောခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ဝေါလီနှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ရသေး။

မိမိ အလုပ်လုပ်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သံတံ ဝင်းထဲ၌ အလုပ် များနေတတ်သော ဝေါလီကိုမူ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတတ်၏။ ဝေါလီနှင့် နောက်တစ်ခေါက်လောက် တွေ့၍ စကားပြောချင်သေးသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ရသည်က မလွယ်။ ယခင်တုန်းက ဆိုလျှင် သည်လောက် မခက်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့ သံတံဝင်းဝတွင် အာဖဂန်စစ်သားများ အစောင့်မထားရဟု စော်ဘွားကို ပြောပြီးသည့် နောက်၌ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များမှာ အပြင်သို့ သိပ် မထွက်ကြတော့။ ထွက်ပြန်လျှင်လည်း သံအဖွဲ့ကို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်သည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့များအပြင် အာဖဂန် မြင်းတပ်စုတစ်စုလည်း အမြဲ လိုက်ပါလာတတ်သည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဝေါလီမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ခွင့် မရတော့။

ယခုတလောတွင် သံအဖွဲ့ဝင်တို့ ကိုယ်တိုင် မသိသေးသည့် အချက်တစ်ချက် ကိုလည်း အက်ရှ် သိထားသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ စက်တင်ဘာလဆန်းမှ စ၍ သံအဖွဲ့ဝင်များသည် မိမိတို့မြင်းများအတွက် မြင်းစာများကို ကိုယ်တိုင်ရှာရတော့မည် ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သံအဖွဲ့ဝင်တို့၏ မြင်းများအတွက် လိုအပ်သည့် မြင်းစာများကို အာဖဂန် အစိုးရက ထောက်ပံ့သည်။ ယခု အာဖဂန်အစိုးရက ထို အစီအစဉ်ကို ရပ်လိုက်ပြီ။

နောက်ဆိုလျှင် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် မြင်းစာထွက်၍ ရှာကြရတော့မည်။ မြင်းစာ ထွက်ရှာလျှင် လုံခြုံရေးအတွက် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်စု တစ်စုလောက် လိုက်ရလိမ့်မည်။ ဝေါလီသည် ထိုအစောင့်များနှင့် လိုက်ပါလာနိုင်သည်ဟု အက်ရှ် ယူဆ၏။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ဆိုလျှင် အခြေအနေသည် အနည်းငယ်ပို၍ ကောင်းလာ နိုင်သည်ဟု အက်ရှ် မျှော်လင့်သည်။

သူ့လိုပင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီလည်း အခြေအနေ ကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆ၏။ မိမိသည် ဆူပူမှု ဒီရေကြီးကို တားလိုက်နိုင်ပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ကဗူးလ်ရှိ သံအဖွဲ့ဝင် အားလုံးအခြေအနေ ကောင်းကြောင်းဖြင့် ဆင်းမလားသို့ ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်သည်။

‘စော်ဘွား၏ အာဏာစက်မှာ အာဖဂန်နစ္စတန်ပြည်ထဲတွင် များစွာ ပျံ့နှံ့ခြင်း မရှိလှပါ။ လူအများက သူ့ကို ဆန့်ကျင်ကြသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ကြည့်လျှင် မဟာမိတ်ကောင်း တစ်ယောက်ဟု ယူဆပါသည်။ စစ်ပြေငြိမ်းရေး သဘော တူညီချက်များကို လိုက်နာအောင် သူ့အား တွန်းအား ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်’ ဟုလည်း အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် သတ်သတ် ရေးလိုက်သေးသည်။

အခန်း ၆၃

‘ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ကပ်ပြီး အကြောင်းကြားရတာလဲဗျ။ တကယ်ဆို စောစောစီးစီးက ကြိုပြောပါလား၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စော်ကားတာ’

ဝေါ်လီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အော်သည်။ ဝီလျံက

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တို့မှာ မြက်ရိတ်သမားတွေ သတ်သတ် ပါလာတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိတော့ သူတို့အနေနှင့် တို့မြင်းစာအတွက် ဘာရှာပေးစရာ ရှိသလဲ၊ ဒါတောင်မှ သူတို့ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ရှာပေးပါသေးတယ်၊ တို့ကို အမှုထမ်းတွေ အလကားပေးထားတယ်၊ တို့ရောက်ကာစမှာ အတည်တကျ မဖြစ်သေးဘူးဆိုပြီး မြင်းစာတွေလည်း ပေးခဲ့တာပဲ၊ ခုတော့ တို့လည်း ဒီမှာ နေသားကျသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တို့ဘာသာတို့ ရှာဖို့ အကြောင်းကြားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ စောစော အကြောင်းကြားလိုက်တော့ သူတို့မှာ ဘာအပန်းကြီးမှာမို့လဲဗျ။ ခုလို ကပ်ပြီးမှ အကြောင်းကြားတော့ ခက်တာပေါ့’

‘အချိန်ရပါသေးတယ်ကွာ၊ တို့မှာ မြင်းစာ နှစ်ရက်စာလောက် ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ မြက်ရိတ်သမားတွေ ဘယ်နားမှာ သွားရိတ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် ငါ ညှိပြီးပါပြီ၊ မြက်ရိတ်သမားတွေ ထွက်ရင်သာ မင်းတပ်က အစောင့် တစ်ယောက်လောက် ထည့်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ’

‘အစောင့်တစ်ယောက်လောက် မလုပ်နှင့်ဗျ။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် ဘယ်တပ်သားကမှ အစောင့်လိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ၊ ခင်ဗျား သိသားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အမှုထမ်းတွေ သံတံ အပြင်ကို မထွက်တာ ကြာလှပြီ၊ ထွက်တယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း မထွက်ရဲဘူး၊ အဖွဲ့နှင့် ထွက်ရတယ်’

‘ငါ သိပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက တလောကနှင့် မတူတော့ပါဘူး၊ ခုတလောမှာ နည်းနည်းကောင်းလာပြီ မဟုတ်လား၊ ဟီရာတီ တောင်ပေါ်သား လူမျိုးစု တပ်တွေလည်း သူတို့ လစာရလို့ ပြန်သွားကြပြီပဲ၊ မြို့ထဲမှာ ဒီလောက် မဆိုးတော့ပါဘူး’

‘နည်းနည်းတော့ ကောင်းလာတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ဘာမှန် မသိရသေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် မြက်ရိတ်သမားတွေကို အစောင့်မပါ ဘာမပါနှင့်တော့ မလွှတ်ရဲဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ချင်တယ်၊ လွှတ်လိုက်ပြီးတော့မှ ဘာမှ မရဘဲ ပြန်ပြေးလာတာမျိုး၊ သူများ စော်ကားလိုက်လို့ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်နှင့် ကုပ်ပြန်လာရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’ ဟု ဝီလျံက သဘောတူသည်။ နောင်တွင် မိမိတို့ပိုင် မြင်းများကို ကျွေးမွေးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သံတဲမှ တာဝန်ယူရမည်ဟူသော အာဖဂန်စော်ဘွား၏ ချက်ချင်း ထုတ်လပြန်လိုက်သော ကြေညာချက်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာမည့် ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးရန်အတွက် ဝီလျံသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အာဖဂန်စော်ဘွား၏ ကြေညာချက်ကြောင့် သူတို့သည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဗြိတိန်စားကြီး ကြေညာသည့် ကိစ္စကို ပြောရုံမှအပ အာဖဂန်အစိုးရကို အပြစ် ပြောစရာ မရှိ။ မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင် မြက်ရိတ်သမားများ ပါလာပါလျက် သံအဖွဲ့၏ မြင်းများအတွက် အာဖဂန်အစိုးရက မြင်းစာရှာပေးရမည် ဆိုသည်မှာ ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်ခြင်း မရှိ။ ဤသည်ကို ဝီလျံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောပြီး ဖြစ်သည်။

ဝေါ်လီကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူတို့ ရှာမပေးသည်ထက် ယခုကဲ့သို့ ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဗြိတိန်စားကြီး ကြေညာလိုက်ခြင်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မိမိတို့အား မြင်းစာ ပေးသွင်းခြင်းသည် ယာယီမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဩဂုတ်လလောက်တွင် မိမိတို့ဘာသာ မြင်းစာ ရှာသင့်ကြောင်းကို အာဖဂန်အစိုးရသည် မဆွကပင် ကြိုတင် ပြောခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ ထိုအချက်မှ လွဲလျှင် ယခုကိစ္စသည် ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိချေ။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ မြင်းစာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ထွက်ရှာသည်ကို ခပ်ကြိုက်ကြိုက်ပင်။ မြင်းစာ ထွက်ရှာသည်ကို အကြောင်းပြကာ မိမိတို့ မရောက်ဖူးသေးသော ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်ထဲသို့လည်းကောင်း၊ တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ လည်းကောင်း မြင်းစီး၍ နယ်မြေ အနေအထားကို ကြည့်ခွင့်ရသည် မဟုတ်လော။ အက်ရှ်နှင့် တွေ့ရန်လည်း အခွင့်အလမ်းများစွာ ရနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဝေါ်လီသည် ထိုနေ့မနက်က မြင်းစောင်းများနှင့် မြင်းတပ်သားများ၏ တန်းလျားများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အရာရှိ ရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့စဉ် ဝီလျံနှင့် တွေ့သည်တွင် မြင်းစာ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစီအစဉ်သစ်များကို သိရသည့်အတွက် မြင်းတပ် အရာရှိများကို ပြောပြရန် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ဝေါ်လီသည် သံတဲဝင်းထဲသို့ ပြန်၍ ဖြတ်လာကာ စန္ဒရီတဲနှင့် စစ်တန်းလျားများ ကြားရှိ လမ်းကြားကလေးထိပ်တွင် အစောင့်ကျနေသည့် စန္ဒရီ ကင်းတဲ အနီးမှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။

တန်းလျားများ ဆောက်ထားသည့် ဝင်းဝသို့ ဝင်သည့် တံခါးမကြီးမှာ ပွင့်လျက်သား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဝေါ်လီသည် မြင်းတပ်သားများ၏ ဝင်းထဲမှ မဖြတ်တော့ဘဲ လမ်းကြားကလေး အတိုင်းလာခဲ့ကာ မဖြတ်တော့ဘဲ လမ်းကြားကလေးအတိုင်း လာခဲ့ကာ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးပြီး မြောက်ဘက် အစွန်ရှိ နံရံကြီး အတိုင်း ကပ်၍ လာခဲ့၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ဖုန်ထူ၍ နေကြိကြိတောက် ပူနေသည့် ဝင်းကြီးကို ဖြတ်ကာ လက်နက်တိုက် အရိပ်ထိုးနေသည့် မြင်းစောင်းများ ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ သို့လာရင်း နေရောင်စူးသဖြင့် မျက်လုံးများကို မှေးကာ သံတဲ ပတ်ပတ်လည် ကုန်းမြင့်များပေါ်ရှိ အိပ်မြင့်မြင့်များကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရွံ့အိမ်များမှ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်များသည် သူတို့ သံတဲဝင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးများနှင့် တူနေသည်။

ဘေးမှ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ဝေါ်လီ၏ မျက်လုံးများသည် မည်သည့် အိမ်ကိုမှ တမင်ကလာ ကြည့်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သာမန် ကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြမည် ဖြစ်၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့မျက်လုံးများသည် အိမ်တစ်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက် ဘောင်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အပြာနှင့် အဖြူရောင် ပန်းအိုး တစ်လုံးကို မြင်လိုက်သည်။ ပန်းအိုးထဲတွင် ပန်းတွေ ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီတွင် မိမိတို့တပ်များသည် ကိုယ့်မြင်းစာကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှာရတော့မည်ဟု အက်ရှ်တစ်ယောက် သိမှ သိပါလေစ။ မည်သည့် နေရာသို့ ထွက်၍ ရိတ်ခွင့်ပြုမည်ကိုလည်း အက်ရှ် တစ်ယောက် သိမှ သိပါလေစ။ ဤသို့ မြက်ရိတ်ထွက်ခွင့် ရခြင်းသည် မိမိနှင့် အက်ရှ်တို့ တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အက်ရှ် တစ်ယောက် သဘော ပေါက်ပါလေစဟု တွေးလာခဲ့သည်။

ဇော်ဘွားထံမှ နောက်ဆုံး ပို့လိုက်သော မြင်းစာများမှာ တော်တော်များ၏။ မိမိတို့တပ်မှ ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းကမူ ထိုမြင်းစာမှာ မိမိတို့ မြင်းများ နှစ်ရက် သုံးရက်စာလောက် ရှိမည်ဟု ဆိုသည်။ တတိယက်ကျမှ မြင်းစာ ထွက်ရှာရမည်ဟု ဆို၏။

‘ဒါပေမယ့် ဆောင်းတွင်း ဆိုရင်တော့ ပြဿနာ ရှိနိုင်တယ် ဗိုလ်လေး၊ ဆောင်းတွင်း ဆိုရင် နင်းက သုံးလေးပေလောက် အထိ ထူနေတော့ မြက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က စောစော ကြိုလှောင်ရလိမ့်မယ်၊ စောစော လှောင်ရင် ဒီနေရာ ကွက်ကွက်ကလေးတင် ရိတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နေရာ တော်တော်များများမှာ ဖြန့်ပြီး ရိတ်မှ ဖြစ်မယ်’ ဟု ဂျီဝမ်ဆင်းက ပြောသည်။

‘လုံလောက်ခြင်းသည် မကောင်းမှု ဖြစ်၏တဲ့ဗျ၊ သမ္မာကျမ်းစာမှာ ဆိုထားတယ်၊ ခုမှ ဆောင်းဦးပေါက် ရှိသေးတယ်၊ နိုဝင်ဘာ လကုန်လောက်ကျမှ နင်းကျမှာ၊ ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ ညကျရင် ဘုရားဆပ်တွေနှင့် ကျွန်တော်တိုင်ပင် ကြည့်ဦးမယ်၊ နောက်ထပ် မြင်းစာ သိုလှောင်ရုံ တစ်ရုံ ဆောက်ဖို့ လိုတယ် ဆိုတာ ပြောရမှာပဲ၊ နေရာလည်း ရှာရမှာပဲ’

‘ဆောက်ရင် ဟောဟို နေရာမှာ ဆောက်တာကောင်းမယ် ဗိုလ်လေး’ ဟု ဂျီဝမ်ဆင်းက ဝင်းအပြင်ဘက်ရှိ ကူလန်ဖီ အာရန်ဂျီဟု ခေါ်သော တောင်စောင်းကလေး တစ်ခုကို ပြသည်။

‘အဲဒီ ကုန်းစောင်းမှာ ဆောက်ခွင့် ရရင်တော့ တော်တော်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒီနေရာကို ရရင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်းထဲကို ခိုးဝင်ချင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ လူဆိုးတွေ၊ သူခိုးသူဝှက်တွေ ကိုလည်း စောင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါပဲ၊ အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာရင်လည်း အဲဒီ နေရာကို ခံတပ်အဖြစ် အသုံးပြုလို့ ရတယ်’

ဝေါလီသည် သူ ညွှန်ပြသည့် ကုန်းစောင်းကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ သူတို့ ဝင်းထဲသို့ အပြင်လူများ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သည့် အတွက် ဝေါလီ စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ တော်တော် ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ၊ စောစောက ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို မရွေးခဲ့တာပါလိမ့်၊ ဟုတ်တယ်၊ တံတိုင်းလည်း ကာစရာ မလိုဘူး၊ ကုန်လှောင်ရုံရယ် အစေခံ တန်းလျားတွေရယ် ဆောက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’ ဟု တွေးနေသည်။

နွေလယ် လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန် ဒေါက်တာ ကယ်လီနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ဝေါလီက ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ပြော၏။ ထိုသို့ ကုန်လှောင်ရုံများ ဆောက်လိုက်လျှင် သူတို့ သံတံတိုင်းသည် ပို၍ လုံခြုံ စိတ်ချရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင် သံတံတိုင်းသို့ ဝင်ပေါက်သည်လည်း တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအပေါက်ကို ဝင်းတံခါး ခိုင်ခိုင် တပ်လိုက်လျှင် အားလုံး စိတ်ချရပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် လမ်းကြို လမ်းကြားတွေ များပြီး ဝင်ပေါက်တွေ အများကြီး ဖြစ်နေကြောင်း၊ တစ်ဖက်က ကွက်လပ်ကြီးမှာလည်း လူဆိုး သူခိုး အောင်းနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တံတိုင်းကြီးဆောက်နေရင် အိမ်ရှင် အစိုးရကို ဇော်ကားတာလား၊ မယုံကြည်ဘူးလားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဆောင်းတွင်း အတွက် မြင်းစာလှောင်ဖို့ ဂိုဒေါင်တွေ ဆောက်တယ်၊ အစေခံတွေ အတွက် တန်းလျားတွေ ဆောက်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ဘာမှ ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက စဉ်းစားလျက် ရှိရာမှ

‘အစေခံ တန်းလျား မဆောက်ဘဲနှင့် ဆေးပေးခန်းလေး ဘာလေး ဆောက်ရင်ကော မကောင်းဘူးလား၊ ကိုယ် တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ သဘောတူဖို့ပဲ လိုတာ’

‘သဘောတူလိမ့်မယ် ထင်တာပဲဗျာ၊ ဘာ သဘောမတူစရာ ရှိသလဲ၊ သူလည်း ခုလို ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီးထဲမှာ နေရတာ ဘယ်ကျောလုံပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ နေမှာပေါ့၊ စောစောက သူ တံတိုင်း မကာချင်တာက စော်ဘွားက တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မှာစိုးလို့ မကာချင်တာပါ၊ ခုလို ကုန်လှောင်ရုံတွေ ဆောက်မယ်ဆိုတော့ သူကလည်း ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဆောင်းတွင်းမှာ မြက်လှောင်ဖို့ နေရာ တကယ် လိုနေတာပဲ၊ ဟော်နန်းက ပြန်လာရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမယ်’

သို့ရာတွင် ထိုနေ့တွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဟော်နန်းမှ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ထိုနေ့က ပြောချိန် မရတော့။

သာမန်အားဖြင့် သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီသည် ဟော်နန်းသို့ သွား၍ စော်ဘွားကို တွေ့မည် ဆိုလျှင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီထက် ပို၍ မကြာတတ်။ ပြန်လာလျှင်လည်း ရွှင်လန်း တက်ကြွနေတတ်သည်။

ယနေ့တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခပ်စောစောက စီစဉ်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း မြောက်ဘက် နယ်စပ်ဒေသများသို့ ခရီးထွက်ရန် ဆွေးနွေးကြသည်။

ယနေ့ ညနေဆိုလျှင် သူတို့သွားမည့် အစီအစဉ်များကို နောက်ဆုံးရေးဆွဲကြမည့် နေ့ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေတွင် စော်ဘွားသည် စိတ်ပြောင်းသွားကာ လောလောဆယ် ခရီး ထွက်နိုင်သေးဟု ဆိုသည်။

စော်ဘွား ယာကွတ်ခန်က မိမိ၏ မြို့တော်တွင် ဆူပူလျက် ရှိချိန်တွင် ခရီးထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း၊ ထို့ပြင် မြို့စောင့်ထားခဲ့သည့် မိမိတပ်များကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချ၍ မဖြစ်သေးကြောင်း၊ အချို့သော နယ်ပယ်များတွင်လည်း သောင်းကျန်းမှုများ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိကြောင်း၊ မိမိညီဝမ်းကွဲ အဗ္ဗဒူရာမန်သည် ဂန်ဒဟာကို တိုက်သိမ်းပြီး မိမိထီးနန်းကို လုယူရန် ကြံရွယ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုမျှမက မိမိ၏ ညီအရင်းဖြစ်သူ အီဟရာဟင်ခန်သည်လည်း မိမိကို ထောင်ထားခြားနားလျက် ရှိကြောင်း...။

မိမိတွင် ငွေကြေး အခက်အခဲရှိနေပြီး အာဏာစက်မှာလည်း ပျံ့နှံ့ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ ထိုသို့သော အချိန်တွင် ကဗူးလ်မှ တစ်ပတ်လောက် ထွက်ခွာသွားမည် ဆိုပါက မိမိသည် ကဗူးလ်သို့ ပြန်၍ လာနိုင်စရာအကြောင်း မမြင်တော့ကြောင်း၊ ထိုသို့သော အခက်အခဲကို မိမိ၏ မဟာမိတ်ကြီး ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အလွယ်တကူ သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခု လောလောဆယ်တွင် ခရီးထွက်ရန် အစီအစဉ် ဖျက်သိမ်းလိုက်ရခြင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ လက်ခံလိမ့်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ထိုအခြေအနေအားလုံးကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ကောင်းစွာ သိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စော်ဘွားခရီးစဉ် ဖျက်သိမ်းလိုက်လျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိမ့်မည်ဟု ထင်စရာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့မဟုတ်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုသတင်းစကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွား၏။

သူ စိတ်ကူးထားသည်က အာဖဂန်စော်ဘွား၏ တိုင်းခန်း လှည့်လည်သည့် ခရီးသည် မိမိ၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် ထွက်သည့် ခရီး၊ သို့ ထွက်ပြန်လျှင် အာဖဂန်နိုင်ငံနှင့် ဗြိတိန် နိုင်ငံတို့သည် တစ်ပြည့် တစ်ပြည့် သဟာယ မဟာမိတ် အဖြစ် ချစ်ကြည် ရင်းနှီးကြောင်းကို အများ သိပြီးအောင် ပြသရာ ရောက်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်

ဆိုလျှင် ပြီးခဲ့သည့် အာဖဂန် စစ်ပွဲတွင် အနိုင်ရသူမှာ ဗြိတိန် ဖြစ်ကြောင်းကို သွယ်ဝိုက်၍ ပြသရာရောက်မည်။

ထို ခရီးအကြောင်းကို ဆင်းမလားရှိ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံသို့လည်း အပြည့်အစုံ အစီရင်ခံပြီးပြီ။ ယခုစော်ဘွားက ထိုအစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ ဆိုသည့်အခါတွင် မိမိအား အထက် အာဏာပိုင်များက မည်သို့ ထင်ကြမည်နည်း။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စော်ဘွားနှင့် အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံကာ မူလအစီအစဉ် အတိုင်း ခရီးထွက်ရန် စော်ဘွားကို နားချ၏။ သို့ရာတွင် စော်ဘွားကမူ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြောင်းတော့။ ဆက်၍ ဆွေးနွေးနေလျှင် စိတ်တိုကာ အမှားတွေ ပါတော့မည်ကို သိသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စကားကို ဖြတ်ကာ သံတဲသို့ ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝေါလီသည် ထိုအချက်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ သည်အချိန်မျိုးတွင် သူနှင့်စကားပြောလျှင် အဆင်ပြေဖွယ် မမြင်။ ထို့ကြောင့် ကုန်လှောင်ရုံများ တည်ဆောက်ရန် ကိစ္စကို မပြောတော့။ မည်သည့်နေရာတွင် မြက်ရိတ်၍ ကောင်းမည့် အကြောင်းကိုသာ ဝီလျံကို မေးကြည့်သည်။

ဝီလျံက ကဗူးလ် လွင်ပြင်ကြီး တစ်လျှောက်တွင် မြက်တောတွေ ကောင်းကောင်းကြီး ရှိကြောင်း၊ ယခု နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသည့် ဗင်အီဇာရွာတစ်ဝိုက်လောက်တွင် ရိတ်လျှင် ကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ကိုယ်တို့ မြက်ရိတ် အဖွဲ့ကို စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့မှာ လွှတ်မယ်၊ ၃ ရက်ဆိုတော့ သန်ဘက်ခါပေါ့။ ကိုယ်တို့က အစောင့်အဖွဲ့လည်း ပါမှာဆိုတော့ ဘယ်တော့ ထွက်မလဲဆိုတာ အာဖဂန် အစိုးရကလည်း သိချင်နေတယ်၊ အမှန်ကတော့ သူတို့ အစောင့်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့အစောင့်လည်း ပါဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အစောင့်တွေလည်း ပါရင်ကောင်းတယ်လေ၊ တော်တော်ကြာ ကိုယ်တို့ တပ်တွေက

ဘယ်သူ့ လယ်ကို ဝင်နင်းတယ်၊ ဘယ်တွေ ပျက်တယ် ဘာညာနှင့် ရွာတွေက တိုင်မှာ တောမှာ ရှိလာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့အစောင့်တွေ ပါလာတော့ ဘာမှ ပြဿနာ မပေါ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

သူ့စကားကို ဝေါလီလည်း သဘောတူသည်။ သူတို့နောက်သို့ အာဖဂန်စစ်သားတွေ လိုက်လာသည်ကို မကြိုက်သည့်တိုင် သူတို့ ပါလာလျှင် တော်တော်တန်တန်နှင့် သရော်မော်ကား လုပ်ရမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မြက်ရိတ်သမားများက သူများ လယ်များကို ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုရန် သူကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးထားသည်။

သို့ လိုက်နိုင်လျှင် အာဖဂန်စစ်သားတို့၏ အခြေအနေ သဘောထားကိုလည်း အကဲခတ်ခွင့်ရမည်။ အက်ရှ်နှင့် တွေ့ဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်သည်ဟု ဝေါလီတွက်သည်။

အက်ရှ်သည် ဗင်အီဇာရွာ အနီးသို့ မယောင်မလည်လာလျှင် သူနှင့် တွေ့နိုင်မည်ဟု ဝေါလီ စိတ်ကူးရ၏။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်ကို ချိန်းရန် သံတဲဝင်းအနီး တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မွန်ရှိ၏ အိမ် ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် မွန်ရှိ၏ အိမ်တွင် အလုပ် လုပ်နေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဝေါလီသည် သံတဲဝင်းထိပ်တွင် ရှိသည့် သစ်သီးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ လိမ္မော်သီး ဒါဇင်ဝက် ဝယ်၏။ ငါးလုံးကို သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် စီထား၏။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် လိမ္မော်သီးငါးလုံး စီထားသည်ကို အဝေးက မြင်နိုင်သည် မဟုတ်လော။

သည် အချိန်အချက်ကို မြင်လျှင် အက်ရှ် သိလောက်ပြီ။

ထိုနေ့က ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ မနက်စာ စားရင်း စိတ်တိုလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များလာသဖြင့် ဝေါလီ အဖို့ စကားပြောခွင့် မရ။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသည့်အခါတွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ခါပစ် ထွက်သွားပြန် သဖြင့် ဝေါလီသည် ဂိုဒေါင်များ ဆောက်မည့် ကိစ္စကို စကား မစဖြစ်ပြန်။ သူ့အကြံ မည်မျှ ကောင်းစေ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ဗိုလ်မှူးကာဗက်နာရီကို သွားပြောလျှင် ပယ်ချမည် မူချ။

ဝေါလီသည် သူ့အကြံအစည်ကို ဝီလျံအား ပြောပြ၏။ ဝီလျံမှာ စစ်သားမဟုတ်ဘဲ အရပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် သူ ပြောသည့် ကိစ္စများကို များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှ။

ဝီလျံ၏ အမြင်၌ မိမိတို့ ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့၏ အနေအထားသည် အန္တရာယ်ကြီးသည့် အနေအထားတွင် ရှိသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကဲ့သို့ပင် သူကလည်း ယခု အချိန်တွင် ခံတပ်ဆောက်ဖို့ မလိုကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် လိုအပ်သော အရာမှာ သံတမန်ဆိုင်ရာ နည်းပရိယာယ်များနှင့် ချစ်ကြည်မှုကို တည်ဆောက်ရန်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အပေါ်တွင် ရှိနေသည့် အာဖဂန် လူမျိုးတို့၏ သံသယကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဖြိုဖျက်ပစ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် မိမိတို့က အာဖဂန်အစိုးရကို ယုံကြည်မှု ရှိကြောင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြသရန် လိုအပ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ထိုမျှမက တံတိုင်းတို့ ခံတပ်တို့ ဆိုသည်မှာ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် တိုက်လိုက်လျှင် ပြိုသွားနိုင်ကြောင်း၊ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးမှုမှာ ပြိုပျက်ခြင်း မရှိနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် ပြောရလျှင် ကုန်လှောင်ရုံများ၊ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအား တင်ပြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အထင်ကို ပြောရလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သဘောတူလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း၊ ဂိုဒေါင်များ ဆောက်လုပ်ရေး ကိစ္စသည် ကာကွယ်ရေး အတွက် အသုံးဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည်ဖြစ်စေ မိမိတို့ မြင်းစာများကို သိုလှောင်နိုင်သည့် အတွက် အကျိုး မယုတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဝေါလီသည် သူ့အကြံကို ဝီလျံက ခပ်အင်အင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သဘောတူပြီး စော်သွားက ခွင့်ပြုလျှင် မိမိအကြံအတိုင်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်ဟု သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေသိမ့်သည်။ ထိုဂိုဒေါင်များ ဆောက်ပြီး သွားလျှင်မူ မိမိ တပ်သားများ၏ လုံခြုံရေးအတွက် အတော်အတန် စိတ်ချရလေပြီ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့အတွင်းဝန် ဝီလျံကို ခေါ်၍ ခါပစ် ထွက်သွားသည်။ ဝေါလီနှင့် ဒေါက်တာကယ်လီတို့မှာ သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုသည့်အတွက် မိမိတို့ တပ်မှ အစောင့်နှစ်ယောက်၊ အမြဲတမ်းလိုက်ရသည့် အာဖဂန်စစ်သား အစောင့်တို့နှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ကဗူးလ် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်သို့ မြင်းစီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နေ့မှာ ပူနွေး၍ တိမ်ကင်းစင်လျက် ရှိ၏။ လေညင်း တသုန်သုန် တိုက်နေသည့်အတွက် ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် မြူတွေ ဆိုင်းနေကြသည်။ နေဝင်ချိန် တိမ်တွေ တောက်နေပုံကလည်း လှလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သည်လောက် လှသည့် ညနေခင်းမျိုးကို ယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးဟုပင် ဝေါလီ ထင်မိသေးသည်။

ဝေါလီသည် နွေခေါင်ခေါင်ကြီးတွင် ကဗူးလ်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အက်ရ်၏ အမြင်က ရှုခင်းတွေ လှသည်ဟု ဆိုသည့်အခါတွင် သူ နားမလည်ခဲ့။ ဇူလီနှင့်အတူ နေရသဖြင့် ချစ်သူတို့ ထုံးစံ နင်းမှုန်တွေ တစ္စတ်တစ္စတ်ထဲက စက်မှုထွန်းကားသော မြို့ကြီးများရှိ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တည်းခိုခန်းကလေးထဲတွင် နေရသည်ကို ရွှေ့ဘုံကြီးပေါ်တွင် နေရသည် ထင်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

ကဗူးလ် ပတ်လည်က ရေခဲတောင်ကြီးများသည် လှသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရှုခင်းသည် ဗရာမူလာမြို့အထက် တောင်စောင်းမှ အရုဏ်တက်တွင် မြင်ရသော နံဂါပါရဗတ် တောင်ကြီးလောက် မလှဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ကဗူးလ် ချိုင့်ဝှမ်း၏ အလှသည် ကြာပွင့်တွေ ဝေနေသည့် ရေကန်ကြီးများ၊ မိုးမခပင်တွေ အုပ်နေသည့် ကွေ့ကောက်သော

စမ်းချောင်းကလေးများ၊ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေ ဝေဆာနေသည့် မဂိုမင်းတို့၏ ပန်းဥယျာဉ်များနှင့် စာလျှင် အသေးအဖွဲဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

ယခုမူ သူ ရုတ်ခြည်း စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းရလိုက်သည့်နယ် ကဗူးလ်၏ ဝန်းကျင် အလှကို မြင်လိုက်ရ၏။ မွဲခြောက်ခြောက် တောင်ကတုံးများ မဟုတ်။ အသက်ရှု မှားလောက်အောင် လှပသည့် ရှုခင်း။

နေဝင်ချိန်တွင် မြူမှုန်တွေက ရစ်ဝိုင်းလျက်။ နေခြည်နှင့် မြူမှုန်တို့ ရောနေသည့် အခါတွင် ကဗူးလ်ချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်သည် ရွှေမှုန်တွေ ပက်ဖြန်းထားသည့်နယ်။ ထို ရွှေမှုန် ကန်လန်ကာကြီးပေါ်တွင် အနီးရှိ တောင်ရိုးများနှင့် အဝေးတွင် ရှိသည့် နှင်းဖုံးသော တောင်တန်းကြီးများသည် အဆင့်ဆင့်။

ကုန်ဆုံးကာနီးနေ့၏ နှုတ်ဆက် မီးပုံပွဲမှ မီးရောင် ထဲတွင် ရှိ ဟ ဘုရင်မ၏ ကျောက်မျက်ရတနာများလို တောက်ပပြီး ပြုံးပြက်နေကြသည်။ မိုးကောင်းကင်သို့ တိုးတက်နေကြသည့် တောင်ထွတ်ကြီးများသည် ရှေးဟောင်း သက္ကတ ပုံပြင်ထဲမှ ဗာလဟက် မြို့ကြီးမှ ပြာသာဒ် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း သဖွယ်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း နတ်ပြည် တံတိုင်း မြို့ရိုးကြီးများ သဖွယ်။

‘အဆန်း အဆန်း၊ နတ်နန်းတမျှ၊ မြို့ပြတံတိုင်း၊ ခိုင်းနှိုင်းစရာ၊ ဥပမာလျှင်၊ ရွှေတွင်မြစွက်၊ မှန်သားဖက်သို့...’

ဝေါ်လီသည် စိတ်ထဲမှ ကဗျာ စပ်နေသည်။

‘ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွ’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဘယ်လောက် လှတဲ့ ရှုခင်းလဲ၊ ဗျာဒိတ်ကျမ်းထဲမှာ ပါတဲ့ ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်တဲ့ မြို့ကြီးလို့ပဲ။ တောင်တန်းကြီးက

ပြာသာဒ် စုလစ် မွမ်းမျှန်ကြီးတွေ လိုလို ဘာလိုလို၊ နီလာလည်း ပါရဲ့၊ ပတ္တမြားလည်း ပါရဲ့၊ မြလည်း ပါရဲ့၊ မဟူရာလည်း ပါရဲ့၊ တောင်ထွတ်ကြီးတွေပေါ်က နှင်းတွေကလည်း ပုလဲနှစ်ရောင်’

ဒေါက်တာကယ်လီလည်း ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူလည်း သဘောတူသည်။ ဝေါ်လီက တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်ရင်း

‘အက်ရှ် မကြာခဏ ပြောဖူးတဲ့ ဇူးရ်ခိုင်မာ တောင်တန်းကြီးတွေကို သွားပြီး အမှတ်ရတယ်၊ အဲဒီ ဇူးရ်ခိုင်မာဆိုတာ အင်မတန် ဝေးကွာတဲ့ ပြည်သာယာတဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့က အဲဒီ တောင်တန်းကြီးတွေကို ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက သူ့ကို ခပ်ဆန်းဆန်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဘာလဲ၊ ကုလားလေး အက်ရှ်တန်ကို ပြောတာလား၊ သူက တစ်ခါတုန်းက မင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်နော်’

‘ခုလည်း ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါပဲ’

‘တော်တော်တော့ ထူးခြားတဲ့ လူပဲ၊ ၇၄ ခုနှစ်တုန်းက သူ့ကို တွေ့ဖူးလိုက်တယ်၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြီးနှင့် မဒန်းကို ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ်ပဲ သူ့ကို ကုပေးလိုက်တာပဲ၊ မှတ်မှတ်ရရ ကိုယ် နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာပေါ့၊ စကားလည်း သိပ် မပြောလှဘူး၊ လူကလည်း တော်တော်လေးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လာတာ၊ ဒဏ်ရာတွေလည်း ပျောက်ရော၊ သူ့ကို ရဲပါလ်ပင်ဒီကိုလား ဘယ်ကိုလား မသိဘူး၊ ဗို့လိုက်တယ်၊ ခု ကဗူးလ်မှာ ရောက်နေသလိုလို ဘာလိုလို ကြားတယ်၊ သူ ပြောတဲ့ ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းဆိုတာ ဒီနားတစ်ဝိုက်လားမှ မသိတာ’

ဝေါ်လီက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ ရွှေပြည်သာတောင်တန်းသည် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကိုလည်း ရှင်းပြမနေတော့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေရောင်များသည် ရုပ်သိမ်းသွားကြလေပြီ။ ကဗျားလ် တောင်ကြား လွင်ပြင်တွင် မှောင်ရီသန်းစ ပြုပြီ။ ဝေါလီ စိတ်ထဲတွင် ထိုရှုခင်းကို ကြည့်၍ တစ်ခါမျှ သည်လောက်ကြည်နူးခြင်း မဖြစ်စဖူး။ လောကကြီးသည် သည်မျှလောက် တစ်ခါမျှ နေချင့်စဖွယ် မဖြစ်စဖူး။ သည်တော သည်တောင် သည်ရေ သည်မြေတို့ကို ကြည့်၍ နေရသည်မှာ လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းလေစွ။

အနီးမှ ခပ်အုပ်အုပ် ချောင်းဆိုးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါတွင်မှ သည်နေရာတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ မိမိ အနီးတွင် ဒေါက်တာ ကယ်လီ၊ အစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် အာဖဂန်စစ်သား အစောင့်တို့ပါလာသည်ကို ဝေါလီ သတိပြုမိတော့သည်။ ရမ္မဒမ် ဥပုသ်လ ဖြစ်၍ နေမဝင်မီ သူတို့ထုံးစံ ဘုရားဝတ်ပြုချင် ရောမည်။ ဥပုသ်ထွက် အစာစားချိန် အမီ ပြန်ချင်ရောမည်။

‘ကဲ လာဗျို့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြင်းပြိုင် စီးကြရအောင်’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တပ်နယ်မြေ ပြုပျက်နေသည့် ရှေးဟောင်း ခံတပ်ကြီးထဲမှ ထွက်ကာ လွင်ပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် မြင်းကို ဒုန်းစီး လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင်မူ ဝင်လုဆဲ နေရောင် အောက်မှ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ကြီး။

ထိုနေ့က အက်ရှ်သည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲရှိ အလုပ်ရုံးမှ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျ၍ ပြန်လာ၏။ ရှားရှဟီ တံခါးနား အရောက်တွင် သူ့ဘေးမှ မြင်းဖြတ် စီးသွားကြသည့် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့တပ်သားများကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အမှောင်ရိပ်တို့ သန်းစပြုပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော အက်ရှ်ကို မမြင်လိုက်။

‘ဝေါလီ ကိုယ့်ကို အရက်တစ်လုံး အကြွေးဆပ်စရာ ရှိတယ်နော်၊ အပြန်ကျရင်တော့ သောက်ရမယ်ကွ၊ ရေငတ်လှပြီ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်သော ဒေါက်တာ ကယ်လီ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အက်ရှ်လည်း ရေငတ်လှပြီ။ မိမိသည် ဆိုက်အတ္တဘာ ဟူသော အမည်ကို ခံကာ အာဖဂန် လူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကဗျားလ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည့်အတွက် မူဆလင်တို့ ထုံးစံ ရမ္မဒမ် ဥပုသ်လကို စောင့်ရသည်။

နန်းမြို့ခံတပ်ထဲရှိ မွန်ရှိ၏ ရုံးခန်းတွင် အက်ရှ် တစ်နေ့လုံး အလုပ်များခဲ့သည်။ နန်းမြို့ခံတပ်ဝင်းထဲတွင် စခန်းချနေသည့် အာဖဂန် စော်ဘွား၏ တပ်ရင်းတစ်ရင်း ဖြစ်သော အာဒယ်တပ်ရင်းသည် မကြာမီကမှ တာကစ္စတန် ပြည်နယ်မှ ပြန်ရောက် လာခဲ့၏။

အာဒယ် တပ်သည် ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူတို့အတွက် သုံးလစာ လစာဟောင်းများကို တောင်းသည်တွင် ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက မနက်ဖြန်တွင် ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်ကြ၏။

သူတို့ လစာများကို ထုတ်ပေးရသည့် ကိစ္စတွင် မွန်ရှိကို တာဝန်ပေးလိုက်သဖြင့် မွန်ရှိ၏ စာရေးတစ်ဦးဖြစ်သော အက်ရှ်မှာ တစ်နေ့လုံး တပ်သားများ၏ အမည်နှင့်တကွ လစာ စာရင်းများကို ကူးနေရသည်။ ထို့နောက် လစာငွေများကို ငွေတိုက်မှ သွားထုတ်နေရပြန်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုအလုပ်သည် ဘာမျှ ခက်ခဲသည့်အလုပ် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်း ပြီးအောင် လုပ်ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်စောင့်နေစဉ် လုပ်ရသည့်အတွက် လည်းကောင်း ကျဉ်းမြောင်း အိုက်စပ်သော အခန်းကျဉ်း ကလေးထဲတွင် လုပ်ရသည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ အက်ရှ်မှာ ပင်ပန်းနေလေပြီ။

နေ့လယ် နားချိန်တွင်ပင် မနားလိုက်ရ။ အလုပ်ပြီးသည့်အချိန်တွင်မူ အက်ရှ်မှာ လည်ချောင်းတွေ ကွဲအက်ကာ ရေငတ်လှပြီ။

အာဒယ် တပ်ရင်း၏ လစာများကို အဆောတလျှင် ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းကို ထောက်လျှင် အစာရေစာ ငတ်ပြတ်ကာ ဆူပူသောင်းကျန်းနေသော စစ်တပ် တစ်တပ်ရှိနေခြင်းထက် မည်သည့် စစ်တပ်မျှ မရှိခြင်းက ပို၍ ကောင်းသည်ဟု စော်ဘွားနှင့် သူ့ မှူးမတ်များ သဘောပေါက်လာကြပုံ ရသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ငွေတိုက်ထဲတွင် ငွေမရှိသည့်ကြားထဲက နောက်ထပ် ဆူပူသောင်းကျန်းခြင်း မပြုမီ အလောသုံးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စော်ဘွား၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် အက်ရှ် ဝမ်းသာသည်။ တပ်များကို လစာပေးလိုက်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းသည် ကဗူးလံမြို့ထဲတွင် ပျံ့နှံ့သွားကာ ဆူပူမှုများသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

အက်ရှ်သည် ရှားရှဟီ တံခါးမှ ဖြတ်လာရင်း မြူးပျော်နေသော ဝေါလီ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မြူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

အက်ရှ်သည် လျင်မြန် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခံတပ်အပြင် မြို့ရိုးနားမှ မြေလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကွေ့ကောက်သော ကဗူးလံမြို့ လမ်းကြားများ အတိုင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ငြိမ်းချမ်း ငြိမ်သက်ခြင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် ရှုရှိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် အောက်မေ့ မိလိုက်သေးသည်။

ခါပစ် ထွက်သွားသည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီနှင့် အတွင်းဝန် ဝီလျံတို့မှာလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့်ပင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မြောက်ဘက်နယ်စပ်ဒေသများသို့ ခရီးထွက်ရန် ကိစ္စကို စော်ဘွားက ဖျက်လိုက်သဖြင့် ခပ်စောစောက ဒေါပွနေသည် တို့လည်း ပျောက်သွားကြလေပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ လက်ဖြောင့်သူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ရာသီအေးစပြုလာသည်နှင့် အမျှ ငှက်များလည်း ပေါလာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူ့ကို ခေါ်သွားသည့် မိတ်ဆွေက ပြောပြသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းဘဲတို့ စစ္စလီတို့ တောငန်းတို့ကို ကောင်းကောင်း ပစ်နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ’ ဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပြောသည်။

ဝေါလီနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မြင်းစာရိတ်ထွက်မည့် ကိစ္စကို မေးကြည့်သည်။ တပ်သားများကို ထိန်းသည့်အနေဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝေါလီက ပြောသည့်အခါတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက လက်ခံလိုက်ကာ ဒေါက်တာ ကယ်လီပါ လိုက်သွားလျှင် ပို၍ ကောင်းမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီကလည်း လိုက်ချင်သည်။ ဝေါလီကမူ လက်မခံချင်။ ဒေါက်တာ ကယ်လီ လိုက်လာလျှင် သူနှင့် အက်ရှ်တို့ တွေ့ဆုံ စကားပြောခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သံမှူး ကိုယ်တိုင်က ပြောနေသဖြင့် ငြင်း၍ မဖြစ်တော့ပြီ။

သို့တိုင် ကိစ္စ မရှိ။ အက်ရှ်နှင့် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တော့မည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဆောင်းတွင်း အတွက် မြင်းစာများ သိုလှောင်ရေးနှင့် ဂိုဒေါင်များ ဆောက်ရေးက ပို၍ အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်လော။

ဝေါလီသည် ဂိုဒေါင်များ ဆောက်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သံမှူးကို ပြောရန် အကွက်ကို စောင့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သံမှူး ကာဗက်နာရီမှာ ငှက်ပစ်သည့် အကြောင်းများကို ဒေါက်တာကယ်လီနှင့် ပြောဆိုပြီး နောက် သက်ဆိုင်ရာသို့ ရေးနေကျ အပတ်စဉ် အစီရင်ခံစာများကို ရေးရန် သံတဲရှိ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည့်အတွက် ပြောချိန် မရလိုက်တော့။

အကယ်၍ ပြောချိန် ရခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုအစီအစဉ်ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် လက်ခံလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ ညနေ တောပစ် ပြန်လာ၍ စိတ် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေသည့်အထဲတွင် မနက်ဖြန် မနက် ကာဒယ် တပ်ရင်းက စော်ဘွားထံမှ လစာကို လက်ခံယူရန် အတွက် စစ်ရေးပြ အခမ်းအနား ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည့် အခါတွင် ပို၍ ပျော်သွားပုံ ရသည်။

ထိုအတိုင်း တပ်များကို လစာ ထုတ်ပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကဗူးလ်မြို့၏ အခြေအနေသည် အေးချမ်း ငြိမ်သက်သွားတော့မည်ဟု သူ ယုံကြည်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အတွင်းဝန် ဝီလျံကို ခေါ်ပြီးလျှင် ကဗူးလ်တွင် အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းမွန်လျက် ရှိသည် ဟူသော သဘောပါသည့် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ဆင်းမလားသို့ ရိုက်ရန် ညွှန်ကြားနေသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုး၌ သံတံ ဝင်းထဲတွင် ခံတပ်တွေ၊ ကတုတ်တွေ နောက်ထပ် ဆောက်စရာ မလိုဟု ယူဆမည်သာ ဖြစ်သည်။

‘အင်း၊ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ အက်ရှ်က ဘယ်လိုများ သဘောထားမလဲ မသိဘူး၊ သူ့သဘောကို မေးမြန်းကြည့်ရဦးမယ်၊ ငါကပဲ အစိုးရိမ်လွန်နေလို့လား မပြောတတ်ပါဘူး၊ အေးလေ၊ သူက မလိုဘူးဆိုရင်လည်း ငါ သံမှူးကို မပြောတော့ပါဘူး’

ဝေါလီသည် ဤသို့ တွေးကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် လက်ထောက်ရင်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ကုန်း အောက်တွင် သံမှူး၏ အိမ်အမိုးကို လရောင်တွင် မြင်ရ၏။

နန်းမြို့ခံတပ် အပြင် မြို့ရိုး အောက်ခြေတွင်မူ ကဗူးလ် လွင်ပြင်ကြီး၊ ကဗူးလ်မြစ်က ဖဲကြိုးတစ်ချောင်းလို ရစ်ခွေ စီးဆင်းလျက်၊ ပါးရေ တွန့်သကဲ့သို့

အတွန့်တွန့် ဖြစ်နေသော တောင်တန်းကြီးများ နောက်တွင်မူ ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းကြီး သည် ကြယ်ရောင် မှုန်မှုန်အောက်မှ ရေးရေးပေါ်နေသည်။

ထိုရှုခင်းများကိုကြည့်ရင်း အိုင်ယာလန်ပြည်မှ သူ့ဇာတိ ရွာကလေး ဖြစ်သည့် အင်နီစတီယိုဂျီ ရွာကလေးကို ဝေါလီ မျက်စိထဲတွင်မြင်ယောင်လာ၏။ အဝေးတွင် ပျူပျိုင်းမိုင်း မြင်နေရသည့် ရှားရဟီ၏ သင်္ချိုင်းဂူကြီးကိုလည်း သူတို့ ရွာနားက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး ပမာ စိတ်ထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဗိုလ်ချုပ်တွေဟာ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ ရတယ်ဆိုရင် သူတို့ တိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲရဲ့ နာမည်ကလေးတွေ ယူတတ်ကြတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် အင်နီစတီယိုဂျီ ရွာကလေးရဲ့အမည်ကို ယူရမယ်၊ စစ်သူကြီး လော့ဒ် ဟယ်မီလ်တန် ဝေါလ်တာ အော့ဗ် အင်နီစတီယိုဂျီ၊ ဗွီစီ၊ ကေဂျီ၊ ဂျီစီဘီ၊ ဂျီစီအက်စ်အိုင် ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ယူရမယ်၊ ဘုရင်မကြီးဆီမှာ ဆုတံဆိပ်တော်ကို လက်ခံရမယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင် ငါလည်း အိမ်ထောင် ကျလောက်ရော့မယ်’

သို့ရာတွင် သူတစ်သက်တွင် မိန်းမရတော့မည်ဟု သူ မထင်တော့။ ရလျှင်လည်း အက်ရှ်၏ မိန်းမ ဇူလီတို့လို မိန်းမမျိုးကိုသာ လိုချင်သည်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ကဗူးလ်မှ ပြန်လွှတ်သင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ကဗူးလ်မြို့ထဲတွင် ကာလဝမ်း ရောဂါတွေ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ အက်ရှ်နှင့် တွေ့လျှင် ထိုအကြောင်းကို သတိပေးရဦးမည်။

ခဏကြာလျှင် ကြိုးများ၊ တံစဉ်များကို ကိုင်လာသည့် သံတဲမှ မြက်ရိတ်သမား နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့သည်လည်း နန်းမြို့ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

သူတို့ကို ဒတ်ဖဒါ မဟာမက်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ မြင်းတပ်မှ မြင်းတပ်သား အက္ကဘာရှားနှင့် နာရိန်ဆင်းတို့အပြင် အာဖဂန် စစ်သား လေးဦးလည်း စောင့်ကြပ် လိုက်ပါလာ၏။

နောက် မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသည့်အခါတွင် ဝေါလီနှင့် ဒေါက်တာ ကယ်လီတို့လည်း သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အက်ရှ်မှာလည်း ထိုနေ့ မနက်တွင် လစာ ယူမည့် တပ်များ စစ်ရေးပြပွဲ ရှိသဖြင့် နန်းမြို့ခံတပ်ထဲသို့ စောစော ရောက်လာကာ သူ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ပန်းစိုက်အိုးကလေး တစ်လုံးကို တင်ထားလိုက်သည်။

အက်ရှ်သည် မြက်ရိတ်သမားများ နောက်သို့ လိုက်သွားကြသော ဝေါလီနှင့် ဒေါက်တာ ကယ်လီတို့ကို ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်ရင်း သူတို့လို သွားချင်စမ်းပါဘိဟု တောင့်တမိသည်။

အခန်းထဲတွင် ပူနွေးကာ အနံ့အသက်တို့ဖြင့် လှောင်နေသလောက် ကွင်းပြင်တွင် ဆိုလျှင် လေသည် လတ်ဆတ်ကာ အေးမြနေပေလိမ့်မည်။ အာဒယ် တပ်ရင်း လစာ ယူရင်း စစ်ရေးပြပွဲ ကျင်းပမည့် ကွင်းပြင်တွင် ဆိုလျှင်မူ အမှိုက်သရိုက်တို့ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသဖြင့် နံစော်နေပေလိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် မြစ်ဘေး လယ်ကွင်းကြီး ဘေးရှိ ပေါ်ပလာပင်တန်းများ၊ သစ်ချပင်တန်းများ ကြားတွင် မြင်းစီးသွားကြသော ဝေါလီနှင့် ဒေါက်တာ ကယ်လီတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း သူတို့ကို အားကျနေသည်။

အက်ရှ်သည် လွတ်လပ်စွာ နေခဲ့ရသည့် ရဝါလ်ပင်ဒီက ဘဝကို ပြန်၍ သတိရသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိကို ပြန်ထိန်းလိုက်၏။ မိမိ၏

အခန်း ၆၄

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အိပ်ရာမှ စောစော ထတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အာဖဂန် အော်ဒလီ တစ်ဦးဖြစ်သူ အမာဒင်၊ မိမိ၏ မြင်းထိန်း၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ မြင်းတပ်သား လေးဦး၊ အာဖဂန်စော်ဘွား၏ မြင်းတပ်မှ မြင်းတပ်သား ခြောက်ဦးတို့နှင့်အတူ မနက်ခင်း မြင်းစီးကျင့် ထွက်သွားသည့်အခါတွင် နေလုံးကြီးသည် တောင်စွယ်များ နောက်ကွယ်မှာပင် ရှိသေးသည်။

ကဗူးလ် အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြေးနန်းစာကို အလီခဲမှ တစ်ဆင့် ဆင်းမလားသို့ ပို့ရမည့် မြင်းစီး စာပို့သမား ထွက်သွားသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။

ဘဝသည် လွတ်လပ်သည့် ဘဝ မဟုတ်။ အတ္တဘာ ဟူသော အမည်ကို ခံယူထားသော ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်။ နန်းမြို့ခံတပ်အတွင်းက မွန်ရှိထံတွင် စာရေးအဖြစ် ဝင်လုပ်နေသည့် ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့ဇာတိသည် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်တော့မည်။

ကဗျားလ်သို့ တာဝန်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း အက်ရှ်သည် အလွန် သတိကြီးစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တစ်ခါ တစ်ခါ အတ္တဘာ ဟူသော အာဖဂန် လူမျိုးတစ်ယောက်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တတ် နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် အာဖဂန် စစ်စစ် မဟုတ်။ ရုပ်ဖျက် ထားရသည့်လူ။ သည်အဆောင်အယောင်တွေ သည်လို ရုပ်ဖျက်နေရသည့် အချိန်တွင် ကုန်လွန် စေချင်လှပြီ။

မိမိသည် အက်ရှ် ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ဦးလော။ အရှေ့ဆိုသည့် အိန္ဒိယ အမျိုးသား တစ်ဦးလော။ အတ္တဘာ ဆိုသည့် အာဖဂန် လူမျိုးတစ်ဦးလော။ သူတစ်ကိုယ်တည်းတွင် လူသုံးဦး ဘဝသုံးခုသည် စုပေါင်းနေသည် ထင်ရ၏။

မိမိနှင့် ဇူလီတို့သည် ဟန်ဆောင်မှု ကင်းကင်းနှင့် ဘယ်ခါမှ နေနိုင်ပါမည်နည်း။ သူတို့ ဇာတိ ပေါ်သွားကာ ဘယ်အချိန်တွင် အသက် အန္တရာယ်ကို ရန်ရှာ ခံရလေမည်နည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ် နေရသော ဘဝမျိုးမှ ဘယ်တော့ ကင်းလွတ်ပါမည်နည်း။

အင်္ဂလိပ် စကားကလေး တစ်ခွန်းပြောမိလျှင်၊ အင်္ဂလိပ် သီချင်းကလေး ဆိုမိလျှင်၊ စကားပြော တစ်ချက်မှားသွားလျှင် ဘေးဒုက္ခ လှလှကြီး တွေ့နိုင်သည့်အဖြစ်မျိုးမှ ဘယ်ခါမှ ကင်းဝေးပါမည်နည်း။

အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ လှည့်ကာ စားပွဲတွင် ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်၏။ စစ်သားများ၏ လစာ စာရင်း စာရွက်များကို ကိုင်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့လက်များသည် အေးစက် တုန်ယင်နေကြသည်။

မြက်ရိတ်ရမည့် ဗင်အီဇာ ရွာလေးနားသို့ ဝေါ်လီနှင့် မြက်ရိတ်သမား တစ်သိုက် ရောက်သွားကြသည့်အခါတွင် နေလုံးသည် တောင်များပေါ်မှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ တစ်သိုက်သည် ရွာကလေးနှင့် လယ်ကွင်းများကို ရှောင်ကွင်းကာ မြက်ရိတ်ရန် စားကျက်ကြီး တစ်ခုကို ရွေးလိုက်ကြသည်။

‘ကြည့်စမ်းဗျာ၊ လှလိုက်တာ’

ဝေါ်လီသည် မနက်ခင်း၏ အလှကိုကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ မနေ့ညက နှင်းကျထားသဖြင့် သစ်ပင်များ၊ မြက်ပင်များပေါ်တွင် နှင်းစက်ကလေးတွေ သီးနေရာ မနက်ခင်းနေရောင်တွင် စိန်ပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လက်နေကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရှိသည့် ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်ကြီးကလည်း နေရောင်တွင် ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်းလျက်။

‘ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်ကြီးကို ကြည့်စမ်း ဒေါက်တာ၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ဒါလောက် လှတဲ့ နန်းတော်ကြီးဟာ ကြွက်သိုက်တွေ၊ မြို့ရိုးပျက်တွေ၊ အထဲမှာ ပြိုပျက်နေတဲ့ ရွံ့အိမ်တွေနှင့် ပြည့်နေတဲ့ နေရာကြီးလို့ ပြောရင် ဘယ်မှာ ယုံနိုင်စရာ ရှိမလဲ’

‘ဒီအထဲမှာ ဖုန်တွေ မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေနှင့် အညစ်အကြေးတွေ ကလည်း ရှိလိုက်သေးတယ်ကွ၊ ငါတို့တစ်တွေ အူရောင်ငန်းဖျားတို့၊ ဝမ်းရောဂါတို့ ဖြစ်ပြီး သေမကုန်ကြတာ ကံကောင်း၊ ကဲ ကိုယ်တော်လေး၊ ဒီကနေပြီး နန်းတော်ကြီးကို အလှ ကြည့်မနေနှင့်ဦးဗျာ၊ ကျုပ် ဆာလုပြီ၊ သူတို့ကို နေရာ ချပေးပြီးရင် တို့ ပြန်ပြီး မနက်စာလေး

ဘာလေး စားလိုက်ကြဦးစို့၊ မဆာသေးဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းဘာသာ နေရစ်ခဲ့၊ ကိုယ်ပြန်နှင့်မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်ပါပြီ၊ ဒီနေ့ မနက်မှာ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီလည်း ခပ်စောစော မနက်စာ စားမယ်တဲ့၊ နန်းမြို့ထဲမှာ အစည်းအဝေး တက်စရာ ရှိတယ်တဲ့’

ဝေါလီက ဒတ်ဖဒါဘက်သို့ လှည့်ကာ မြက်ရိတ်သမားများကို မနက် နေမပြင်းမီ အပြီး ရိတ်ခိုင်းရန် မှာခဲ့ပြီးနောက် အစောင့်များနှင့် အာဖဂန် တပ်သားများကို အလေးပြုကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ စီးလာခဲ့သည်။

‘ဖြည်းဖြည်း စီးပါကွ’ ဟု ဒေါက်တာကယ်လီက အော်သည်။ ဝေါလီက မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်ပြီးနောက် နန်းမြို့ခံတပ်ဘက်ဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့ကြ၏။

ရှားရှပ် တံခါးမုခ်ဦး အောက်သို့ အရောက်တွင် နန်းမြို့ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာသော နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်မှ စစ်ဗာရီ မဟာမက်ဒိုးကို တွေ့ရသည်။ အစောင့်တပ်ဖွဲ့အတိုက် ကဗူးလ်ဇေးထဲသို့ ဂျုံမှုန့်ဝယ်ရန် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။

မြို့ထဲသို့ အာဖဂန် စစ်သား အစောင့် မပါဘဲ သွားသည်ကို ထောက်လျှင် မြို့ထဲတွင် အခြေအနေ အေးချမ်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်ဟု ယူဆရ၏။ အာဖဂန်လူမျိုးများသည် မိမိတို့အပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ရန်လိုသော သဘော မရှိတော့ဘဲ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာပြီဟုလည်း ထင်ရ၏။ ဝေါလီသည် မဟာမက်ဒိုးကို မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ မြင်းကို ဆက်၍ စီးလာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ မနက်ခင်း မြင်းစီးလေ့ကျင့်ရာမှ ပြန်ရောက်ကာ အဝတ်အစား လဲပြီးနေလေပြီ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မနက်စာ စားမပြီးမချင်း ဗိုလ်မှူး

ကာဗက်နာရီသည် အာသွက်လေ့ မရှိ။ ယနေ့တွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူ ချွင်လန်းလျက် ရှိ၏။

ဝေါလီသည် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဆောင်းတွင်း အတွက် မြင်းစာ လှောင်ရေး ကိစ္စနှင့် မြင်းစာများ သိုလှောင်ရန် ဂိုဒေါင်များ ဆောက်ရေး ကိစ္စတို့ကို အရဲစွန့်ကာ စကား စကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သံတဲ လုံခြုံရေး အတွက်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ကိုမူ တမင် မပြောဘဲ ထားလိုက်၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ထိုကိစ္စကို ဝီလျံနှင့် တိုင်ပင်ပြီး သင့်သလို ကြည့် စီစဉ်ရန် ပြောသည်။

သံတဲနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့် ဝေးသည့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုပေါ်တွင်မူ အာဖဂန် စစ်တပ်များ၏ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည် လစာယူမည့် တပ်များ စစ်ရေးပြ အလေးပြုခြင်းကို ခံယူရန် အတွက် ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်၍ အသင့် စောင့်လျက် ရှိ၏။

ထိုအဆောက်အအုံ အောက်ထပ် ဝရန်တာတွင်မူ အက်ရိုနှင့်တကွ စာရေးများသည် သူတို့အား ခိုင်းစရာရှိလျှင် အသင့်ဖြစ်ရန် ထိုင်၍ စောင့်နေကြ၏။ မွန်ရှိမှာ လစာငွေများကို ကိုင်ထားပြီး အရာရှိငယ်များမှာ လစာစာရင်း စာအုပ်ကြီးများဖြင့် အလုပ် များနေကြသည်။

လူတွေကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွက်သွက်လက်လက်။ အားလပ်ရက် တစ်ရက်တွင် တွေ့ရသည့်နယ်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ လစာ ထုတ်မည့် အာဒယ်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း စစ်တပ်နှင့်မတူ။ မြေကြီးပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ် ပိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ ရယ်မော နောက်ပြောင်လျက်။ သူတို့တွင် ယူနီဖောင်းလည်း မပါ။ လက်နက်လည်း မရှိ။ အာဖဂန် လူမျိုးတိုင်း တရားဝင် ကိုင်ဆောင်လေ့ ရှိသည့် ဓါးကောက်များသာ ပါကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားက လစာ ထုတ်မည့် နေ့တွင် တပ်ရင်းမှ လက်နက်များကို ပြန်အပ်ရမည်ဆိုကာ သူတို့ထံမှ ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် လက်နက်တိုက်ထဲတွင် ပို့ထားလိုက်သည်။

နေသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာခဲ့ပြီ။ မနက် ခုနစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည့်တိုင် အပူရှိန် ပြင်းစပြုလာလေပြီ။ အက်ရှ်မှာ စကြာအမိုးကလေး အောက်တွင် နေရာယူမိသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့ရသည်။ ထိုမျှမက သူတို့ရှေ့တွင် ပုဏ္ဏားကွယ်ကလေး ရှိနေသည့် အတွက်လည်း မြေပြင်တွင် ထိုင်နေသည့် တပ်သားများကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ခွင့်ရနေသည်။

တပ်သားများကို လစာ ပေးသည့် ကိစ္စသည် မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် ပြီးမည်နည်း။ မိမိသည် ထိုနေ့တွင် အားလပ်ခွင့် ရပါမည်လောဟု အက်ရှ် တွေးနေသည်။

ထိုစဉ် ခပ်ဝဝ ငွေတိုက် အရာရှိ တစ်ဦးသည် လှေကားမှ ဆင်းလာကာ အောက်ဆုံး လှေကားထစ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဝဝကစ်ကစ် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ကာ တပ်သားများအား ငြိမ်ရန် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

တပ်သားများသည် တစ်ယောက်ချင်း စီတန်းကာ လှေကားထစ်နားသို့ လာရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လှေကားထစ်နားသို့ ရောက်လျှင် မိမိတို့ ရရန် ရှိသည့် လစာများကို ထုတ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင်...။ ထိုအရာရှိသည် လက်ခုပ်တီးကာ ပရိသတ်ကို ငြိမ်အောင် အချက် ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ... ဆိုင်ရာတို့က သုံးလစာ ထုတ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးထားသည့်တိုင် လောလောဆယ် ငွေတိုက်တွင် ငွေမရှိသေးသည့် အတွက် တစ်လစာကိုသာ ထုတ်ပေးထားဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကို ကြားသည့်အခါတွင် စစ်သားအုပ်ကြီးသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ခဏသာ ကြာလိုက်၏။ လူအုပ်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကာ အော်ဟစ် ဆဲဆိုသံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

အချို့က ရှေ့သို့ အတင်း တိုးဝှေ့လာကာ ခပ်ဝဝ ငွေတိုက် အရာရှိကို ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်မည်ပြုသည့်အတွက် အရာရှိသည် ထိပ်ဆုံး လှေကားပေါ်သို့ တက်ပြေးလာသည်။

ဤတွင် ဝရန်တာတွင် ရောက်နေသည့် ငွေတိုက်အမှုထမ်းများကလည်း လောလောဆယ်တွင် ငွေတိုက်၌ ငွေမရှိသေးသဖြင့် ရသလောက်ဖြင့် တင်းတိမ်ကြရန်၊ အကယ်၍ မကျေနပ်လျှင် ငွေတိုက်သို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ရန် အော်ပြောကြသည်။

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် ပရိသတ်သည် ပို၍ ဆူညံလာကာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်သဖြင့် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင် ဟိန်းသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် ပြန်အော်လိုက်သည်။

ထိုအသံကြောင့် အက်ရှ်သည် စိုးရိမ်သွား၏။ သံတဲသို့ အမြန်ပြေးကာ အခြေအနေကို သတင်းပို့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးမှာ အတင်း တိုးဝှေ့လာသည့်အတွက် ထွက်၍ မရ။

ထို့ပြင် ယခု ကိစ္စမှာ အာဖဂန်အစိုးရနှင့် သူတပ်သားများ၏ ကိစ္စ ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် ဘာမျှ သက်ဆိုင်သည် မဟုတ်။ ထိုမျှ မကသေး၊ သံတဲမှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသည့် အတွက် သည်လောက်ဆိုလျှင် သူတို့လည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိလောက်ပြီဟု အက်ရှ် ယူဆသည်။

လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံမှာ ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင် လာခဲ့လေပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှ အသံကြီးကြီးဖြင့် လူတစ်ယောက်က 'လစာနှင့် ထမင်း လိုချင်တယ်၊ လစာနှင့် ထမင်း ပေးပါ' ဟု အော်သည်။ သူ အော်သည့်အခါတွင် ကျန်သည့် လူအုပ်ကလည်း ဝိုင်း၍ အော်နေကြလေပြီ။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် သူတို့၏ တစ်ခဲနက် အော်သံကြီးသည် နန်းမြို့ခံတပ် တစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိလေပြီ။

'လစာနှင့် ထမင်း ပေးပါ၊ လစာနှင့် ထမင်း လိုချင်တယ်'

ထို့နောက်တွင်ကား တပ်သားများသည် အဆောက်အအုံ မှန်ပြတင်းများကို ခဲများဖြင့် ပေါက်ကြသည်။ လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသည့် အာဒယ်တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦးသည် လှေကား အလယ်သို့ ဆင်းလာကာ တပ်သားများကို ငြိမ်သက်ရန် အော်ပြော၏။ သို့ရာတွင် သူ့အသံသည် ဆူညံသံတွေ ကြားတွင် နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့လေပြီ။

တပ်မှူးသည် အခြေအနေ မဟန်တော့သည်ကို သိသဖြင့် ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသည့် စာရေးများ၊ အရာရှိများကို အတင်း တိုးဝှေ့ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှား ရှိရာသို့ ပြေးတက်သွားပြီး သူကိုယ်တိုင် တပ်သားများကို စကားပြောရန် သွားပြောသည်။

ဒါဝတ်ရှားကလည်း ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၏။ ဒါဝတ်ရှားသည် အာဖဂန် တပ်သားများ၏ သရော်မော်ကား ပြုမူချက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရဖူးပြီ။ တလောကပင် ဟိရာတီ တောင်ပေါ်လူမျိုးစု တပ်များက သူ့အမည်ကို ထုတ်ဖော် ဆဲရေးသွားသည်ကို ခံခဲ့ရပြီ။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည် သတ္တိကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘေးကင်းရာသို့ ရှောင်ပြေးပြီး အချောင်ခို၍ မနေချင်။ ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တပ်သားများကို ငြိမ်သက်ရန် လက်ပြ၍ အချက်ပေးလိုက်၏။

သို့ရာတွင် တပ်သားများသည် သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာကြကာ ဒရယ်တစ်ကောင်ကို ဝံပုလွေအုပ် တစ်အုပ် ဝိုင်း၍ ဆွဲကြသည့်နယ် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားကို ဝရန်တာ တစ်လျှောက်တွင် တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

အက်ရှ်နှင့်တကွ ဝရန်တာတွင် ထိုင်နေသူများသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြ၏။ တစ်ဖက် အစွန်တွင် ရောက်နေသဖြင့် အခြေအနေကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီး ပိတ်နေသည့်အတွက် အနားသို့ ရောက်အောင်လည်း မတိုးနိုင်။ စာရေးနှင့် ပန်ချာပီစီများအနက် ရှေ့သို့ အတင်းတိုးကာ ကြည့်သူက ကြည့်လျက်ရှိပြီး အချို့မှာလည်း ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် နောက်ဘက် အခန်းများထဲသို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

အက်ရှ်သည် ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ သည်နေရာတွင် ဆက်၍ နေရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ထွက်သွားရမည်လောဟု ဆုံးဖြတ်၍ မရ။ သည်အချိန်မျိုးတွင် တပ်သားတွေ ကြားထဲက အတင်း တိုးထွက်လျှင် သူ့ကိုလည်း ဝိုင်းရိုက်ကြမည် မချ။ ထို့ကြောင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်နေသည်က ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ခါးကောက်တစ်ချောင်း နှင့် ပစ္စတိုကို ယူလာခဲ့မိသည့်အတွက် တော်သေးသည်။

အာဒယ် တပ်ရင်းမှ တပ်သားများသည် ဒါဝတ်ရှားကို ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ကြသည်။ လဲကျသွားစဉ် တစ်ယောက်က လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဤတွင် ကျန်စစ်သားများသည် သူတို့ လက်လွန်သွားပြီကို ရိပ်မိသွားကာ နောက်သို့ ရှဲသွားကြသည်။

ထိုစဉ် ဒါဝတ်ရှား၏ လူများသည် သူတို့ဗိုလ်ချုပ်ကို အတင်း ဝင်ပွေ့ကာ အိမ်သို့ သယ်သွားကြ၏။

အက်ရှ်သည် သွေးသံ အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ပါသွားသော ဒါဝတ်ရှားကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ခေါင်းတွင် ဟောင်းထုပ် မရှိတော့။ အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ်နေကြပြီ။ သို့တိုင်အောင် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည် အလျော့မပေး။ တပ်သားများကို ဆဲရေးတိုင်းထွားရင်း ပါသွားသည်။

အာဒယ်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများသည် ဆဲရေးတိုင်းထွားရမည့်သူ မရှိတော့သည့် အခါတွင် စော်ဘွားကို အမှတ်ရလာကြကာ အော်ဟစ် ဆဲရေးလျက် နန်းမြို့ရိုးဘက်သို့ ပြေးလာကြပြန်သည်။

သို့ရာတွင် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ပြီးလေပြီ။ နန်းမြို့ရိုးကို အစောင့်အရှောက် အလုံအလောက် ချပြီးပြီ။ နန်းမြို့ရိုး တံခါးကြီးများမှာ ခိုင်ခံ့လှသည့် အတွက် တော်တော် အင်အားဖြင့် ချိုးဖျက်ရန် မလွယ်။ တံတိုင်းကြီးတွေကလည်း အမြင့်ကြီးတွေ။ ထိုတံတိုင်းပတ်လည်တွင် စော်ဘွားကို သစ္စာခံသည့် ကာဇီဗတ် မြင်းတပ်ရင်းနှင့် အမြောက်တပ်ရင်းတို့ကလည်း အခိုင်အမာ နေရာယူပြီး ဖြစ်သည်။

နန်းမြို့ရိုးနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တံခါးကြီးများက အခိုင်အခံ့ ပိတ်လျက်။ မြို့ရိုးပေါ်တွင် သေနတ်သမားများက အဆင်သင့်။ လူအုပ်ကြီးသည် သေနတ် သမားများကို ဆဲရေးကာ ခဲများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ ခဏကြာသည့်အခါတွင် အော်သံ ရပ်သွား၏။

ထိုစဉ်တွင် မြို့ရိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာကာ (ထိုလူမှာ အာဖဂန် စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။) လူအုပ်ကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ပြီးနောက် နောက်ထပ် ပိုက်ဆံ လိုချင်သည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီထံ သွားတောင်းစေလိုကြောင်း၊ သူ့တွင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုစကားသည် ချောက်တွန်းလိုသည့် သဘောဖြင့် ပြောသော စကား ဟုတ်ဟန် မတူ။ သည်လောက် ပိုက်ဆံ တောင်းလွန်းသဖြင့် အရှဲ့တိုက်၍

ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့ရာတွင် အောက်က လူအုပ်ကြီးက အဟုတ် ထင်သွားကာ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်။

ဟုတ်သည်။ ကာဗက်နာရီဆပ်ထံ သွားတောင်းရမည်။ အဘယ်ကြောင့်များ စောစောစီးစီး စိတ်ကူးမရလေသနည်း။ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျ်သည် ကျိကျိတက် ချမ်းသာကြောင်းကို လူတိုင်း သိကြသည်။

ယခု ကဗူးလ်တွင် ရောက်နေသည့် ကာဗက်နာရီဆပ်သည် ဗြိတိသျှရပ်ဂျ်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်လော။ ကဗူးလ်သို့ မခေါ်မပင့်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ ရောက်လာခဲ့သူ မဟုတ်လော။ သို့ဆိုလျှင် စော်ဘွားအား ကူညီသောအားဖြင့် တပ်သားများ၏ လစာဟောင်းများကို သူ မပေးနိုင်ပြီလော။ ဟုတ်သည်။ ရဲဘော်တို့ သံတဲကို ချီတက်။

လူအုပ်ကြီးသည် ညာသံပေးကာ နန်းမြို့ခံတပ်အနီးမှ ဆုတ်လာခဲ့ပြီးလျှင် သံတဲဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဝရန်တာပေါ်တွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် အက်ရှ်သည် 'ကာဗက်နာရီဆပ်' ဟူသော အော်သံကို ကြားလိုက်သဖြင့် သူတို့တစ်တွေ သံတဲသို့ သွားနေကြောင်းကို သိလိုက်၏။

မိမိသည် သံတဲသို့ ဦးအောင် သွားကာ သံအဖွဲ့ဝင်များကို ကြိုတင် သတိပေးမှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိဆိုလျှင် လူအုပ်ကြီး၏ အခြေအနေသည် သည်မျှ မဆိုးသေး။ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောလျှင် ရနိုင်သေးသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြီးသည် ပရမ်းပတာ လူအုပ်ကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားတော့မည်။

ဝေါ်လီက လူအုပ်ကြီးကို ပစ်ရန် သူတပ်သားတွေကို အမိန့်ပေးမှဖြင့် ဒုက္ခ။ လူအုပ်ကြီးကို ပစ်၍ မဖြစ်သေး။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ထွက်လာပြီး သူတို့ကို ပြောရာ ပြောကြောင်း ပြောလျှင် အခြေအနေ ကောင်းနိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အာဖဂန် လူထုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပြီး သူတို့စကားကို ရေလည်စွာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လစာကို ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ လောလောဆယ် မပေးနိုင်သေးလျှင် မိမိတို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရထံမှ အကူအညီ ရောက်လာလာချင်း ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်နိုင်လျှင် ပြဿနာ ပြေလည်နိုင်သည်ဟု အက်ရှ် ယူဆသည်။

‘ဘုရား၊ ဘုရား၊ ပစ်တာ ခတ်တာတွေ မဖြစ်ပါစေနင့်ဗျား၊ ခုနေ ငါ အရင် ရောက်သွားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ခုနေ ငါ ရောက်သွားရင် အရမ်း ပစ်လား ခတ်လား မလုပ်ဖို့ ပြောရမယ်၊ သူတို့ကို ရန်မူဖို့ လာတာမဟုတ်ဘဲ တောင်းဆိုဖို့ လာတာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောရမယ်၊ ခေါင်း အေးအေး ထားဖို့ ပြောရမယ်’

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူ လိုက်လာကာ သံတံတံဝင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်အောင် လာနိုင်ခဲ့သည်။ သံတံ ဝင်းဝမှ အစောင့်သည် သူ့ကို မှတ်မိနိုင်သည်။ သူ ပြောသည့်စကားကို နားဝင်တန်ကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ လက်နက်တိုက်ကို စောင့်နေသည့် တပ်ရင်းသည် ဆူပူ သောင်းကျန်းလျက် ရှိသော တပ်ရင်းမှ တပ်သားများ သံတံဘက်သို့ ချီတက်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် သူတို့လည်း သံတံဘက်သို့ ချီတပ်လာကြသည်။

သို့ဖြင့် လက်ယာဘက်မှ ချီတက်လာသော အာဒယ် တပ်ရင်းမှ တပ်သားများနှင့် လက်ဝဲဘက်မှ ချီတက်လာသည့် လက်နက်တိုက်စောင့် အစောင့်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများ ဆုံမိကြသည်။

ဤတွင် အက်ရှ်မှာ လူအုပ်ကြီး ကြားထဲတွင် ညပ်နေရာ အတင်း ဖိတိုးကြသဖြင့် လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အက်ရှ်မှာလည်း အခြားသူများနှင့် ရော၍ လဲကျသွားသည်။

လဲကျ ကျန်ရစ်ရာမှ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် လူးလဲထလိုက်သည့်အခါတွင်မူ လူအုပ်ကြီးမှာ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ သံတံဝင်းထဲသို့ လူအုပ်ကြီး အလျင်ရောက်ရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့။ လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ထောင်ခန့် ရှိရာ ထိုလူအုပ်ကြီးကို ပေါက်အောင် တိုးရန်လည်း မလွယ်တော့။

သို့ရာတွင် ဝေါ်လီကို သူ အထင်သေးခဲ့သည်။ ဝေါ်လီသည် ကဗျာကလေး မတောက်တခေါက် ရေးကာ စိတ်ကူးယဉ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် အရေးကြီးလျှင် မည်သို့ လုပ်ရမည်ကို ကောင်းစွာ သိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

စစ်ရေးပြ ကွင်းဆီမှ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟု သံတံမှ လူများ ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

မြင်းတပ်သားများမှာ ယူနီဖောင်း မဝတ်ရသေး။ ဝေါ်လီ တစ်ယောက်သာလျှင် ယူနီဖောင်း ဝတ်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ဝေါ်လီသည် အရေးရှိက အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် မြင်းတပ်ဖွဲ့ မြင်းစောင်းများနှင့် မြင်းတပ်သားများ၏ တန်းလျားများဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် တပ်သား ဟာဆန်ဂူးလ်သည် သူ့ထံသို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာကာ

‘ဗိုလ်လေးဆပ်၊ လူတွေ ဒီဘက်ကို လာနေကြပြီ၊ သံတံဝင်း တံခါးကို မြန်မြန် ပိတ်မှ ဖြစ်မယ် ခင်ဗျ’ ဟု အော်ပြော၏။

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဟာဆန်ဂူးလ်နှင့် ဟာဗီလ်ဒါ တစ်ယောက်သည် သံတံဝင်း တံခါးကို ပိတ်ရန် ပြေးထွက်သွားကြ၏။

ဝေါလီသည် မြင်းစောင်းများကို လှည့်ကြည့်နေရာမှ သူ့မြင်းကြီး ဖြစ်သည့် မွတ်စကီကို ပွတ်သပ်ချောမောရင်း ထွက်ပြေးသွားသော ဟာဆန်ဂူးလ်ကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့ မိရူး၊ သံတဲ ရှေ့တံခါးကိုသာ ပိတ်၊ နောက်ဘက်က စစ်တန်းလျားနှင့် ဆက်ထားတဲ့ ဝင်းပေါက်တွေကို မပိတ်နှင့်လို့ သွားပြောချေ၊ တော်တော်ကြာ ဗိုလ်မှူး သံတဲထဲမှာ ပိတ်မိနေလိမ့်မယ်၊ သံတဲ နောက်ဖေးပေါက်တွေကို ဖွင့်ထား၊ ပြီးတော့ ငါ့အမိန့်မရဘဲ မပစ်နှင့်လို့လည်း သေသေချာချာ ပြောခဲ့’

မိရူး ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ဝေါလီသည် ကျန်တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်ကာ ပစ်ခတ်မှု မပေးမချင်း မပစ်ရန် ပြောပြီးနောက် စစ်တန်းလျားရှေ့ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်၍ သံတဲဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ အခြေအနေကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအား အစီရင်ခံရန် ဖြစ်၏။

ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းသည် တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဟေ့ ပြောတာ ကြားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပစ်ခတ်မှု မရမချင်း ဘယ်သူမှ မပစ်ရဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းတို့လည်း...’

ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ အော်သံ ညာသံများနှင့်အတူ အာဖဂန် စစ်သား တစ်သိုက်သည် စစ်တန်းလျားထဲသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ ကာဗက်နာရီဆပ်ကို မေးကာ လစာ ပေးရမည်ဟု အတင်း အော်ပြေး လာကြသည်။ အချို့က ထိုးတော့ ကြိတ်တော့မည့်နယ် ခြိမ်းခြောက်လျက်။ အချို့က တွန်းထိုးလျက်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တောဘုရားပွဲတွင် အရက်မူးလာကြသည့် လူရမ်းကား တစ်သိုက်နှင့် တူနေသည်။

ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံ မပေးနိုင်လျှင် ရှိသမျှကို ယူရန်အော်လိုက်သည့် အတွက် အာဖဂန် စစ်သားများသည် မြင်းကုန်းနှီး၊ ဇက်ကြီး၊ ခါးလွယ်၊ လုံ၊ မြင်းခြံစောင်၊ ရေပုံး စသည့် တွေ့သမျှ ပစ္စည်းများကို သိမ်းကျုံး ယူကြသည်။

မိနစ်ပိုင်း အတွင်း၌ စစ်တန်းလျား တစ်ခုလုံးသည် ပြောင်တလင်း ခါသွားလေပြီ။ ဤတွင် မြင်းတပ်သားများနှင့် အာဖဂန် စစ်သားများ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ကုန်ကြသည်။

မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်သာ ဗောင်းထုပ် အကျွတ်ကျွတ်နှင့် သံတဲဘက်သို့ ပြေးလာကာ အာဖဂန်များသည် မြင်းစောင်းနှင့် စစ်တန်းလျားထဲတွင် ရှိသမျှပစ္စည်းများကို လုယူလျက် ရှိကြောင်း၊ ယခုလည်း မြင်းများကို ရိုက်နှက်ကာ လုယူလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။

ဝေါလီသည် သူ့မြင်းကြီး မွတ်စကီကို သတိရလိုက်၏။ သူ့မြင်းလိမ္မာကြီးကို အာဖဂန် စစ်သားတို့ လုယူကြတော့မည်။ သတ်ပစ်ကြတော့မည်။ ဝေါလီသည် မြင်းစောင်းထဲသို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်သွားချင်သည်။ သို့ရာတွင် လိုက်၍ မဖြစ်။ ဒေါသ ထွက်နေသော အာဖဂန်များသည် ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ပို၍ သောင်းကျန်းလာကြဦးမည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းလာပို့သော တပ်သားအား တပ်သားများအားလုံး မြင်းစောင်းထဲမှ ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ကြပြီး ကိုယ့်တန်းလျားထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် အမိန့်ပေး ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ဂျမဒါ ဂျီဝမ်ဆင်းကို ပြော၊ မြင်းလုယူရင် ယူပေစေလို့၊ ကိစ္စမရှိဘူးလို့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် စော်ဘွားဆီမှာ အလျော် တောင်းမယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ တပ်သားတွေကတော့ ကိုယ့်တန်းလျားထဲ ကိုယ် ပြန်ဝင်ကျလို့ ပြောလိုက်၊ တော်တော်ကြာ သတ်တာ ဖြတ်တာတွေ ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး’

မြင်းတပ်သားသည် ဝေါလီကို အလေးပြုပြီး နောက် ဇောင်းများ ထားသည့် ဝင်းထဲသို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဝင်းထဲတွင်မူ ဆူညံလျက် ရှိလေပြီ။

လူအုပ်များ၏ အော်သံ၊ မြင်းများ၏ လန့်အော်သံ၊ မြင်းများကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်သံ၊ မြင်းများကို ပြန်လုယူနေသည့် တပ်သားများ၏ အသံများကို ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် စစ်တန်းလျားများထဲသို့ ဝင်နေရန် အမိန့်ရောက်လာသည့်အတွက် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်မှအပ ကျန်လူအားလုံးသည် တန်းလျားများထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ တပ်သားများမှာ အင်္ကျီဖုရီဖုရဲ၊ မကျေမနပ်နှင့် ဖြစ်ကြသည့်တိုင် ထိခိုက် ဒဏ်ရာရသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြ။

ဝေါလီသည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကာ ခြေလျင်တပ် စစ်ဗာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့ကို ရိုင်ဖယ်အကိုင်ခိုင်းပြီး ဝင်းကို ကာရံထားသည့် တံတိုင်းကြီး ပေါ်သို့ အတက်ခိုင်းလိုက်သည်။ သေနတ်များကို မမြင်စေရ၊ အမိန့်မရဘဲ ပစ်ခတ်ခြင်း လုံးဝ မပြုရဟုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘မြင်းဇောင်းထဲမှာ လူစရာ ကုန်ရင် ဒီကောင်တွေ သံတံ ဝင်းထဲကို ဝင်ချင် ဝင်လာနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပစ်ခတ်မှု မရရင် မပစ်ရဘူး၊ ကဲ ဒီတော့ မင်းတို့က တံတိုင်းပေါ်ကို တက်၊ ကျန်တဲ့လူတွေက လက်နက်ကိုယ်စီ ယူပြီး သံတံ ဝင်းထဲကို ဝင်ခဲ့’

ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ထားသည့် စစ်ဗာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့မှာ လေ့ကား အတိုင်း အမိုးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေပြီ။ ကျန် အစောင့်တပ်သားများမှာလည်း သံတံဝင်း အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေပြီ။ ထိုစဉ် မြင်းဇောင်းထဲတွင် ပစ္စည်းတို့ကို ရှာဖွေလုယက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးသည် ကွဲထွက်လာသည်။

အချို့မှာ မြင်းများကို ရသွားကြ၏။ အချို့က မြင်းကုန်းနီးများ၊ ဓားလွယ်များကို ရလာကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မရလိုက်ကြသူတွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။

ထိုလူသိုက်သည် စစ်တန်းလျားဝင်းကို ကျော်ဖြတ်လာကာ သံတံဝင်းနားသို့ ကပ်လာကြပြီး လစာပေးရန်နှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို တွေ့ရန် အော်ဟစ် တောင်းဆိုနေကြသည်။

လစာ ထုတ်ရန် စောင့်ရင်း စစ်သားတွေ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်သည့် သတင်းကိုကြားသည့် အခါတွင် အာဖဂန် စော်ဘွားသည် တပ်သားများအား သံတံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပြုရန် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို လူလွှတ် အကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် လွှတ်လိုက်သည့် လူ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် သံတံဝင်းထဲကို လူအုပ်များက စီးမိသွားကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကြားချက်ကို မရတော့။ ရသည့်တိုင်အောင် ဘာမျှလည်း မတတ်နိုင်ပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သံတံဝင်းထဲသို့ လူအုပ်ကြီး ရောက်နေကြောင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွလျက် ရှိ၏။ စည်းကမ်းမဲ့သော လူအုပ်များအား သံတံဝင်းကို ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ခွင့်ပေးခြင်းသည် မိမိတို့ကို စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ယူဆ၏။ ထိုအကြောင်းကို စော်ဘွားနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားကို တိုင်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် တေးထားလိုက်သည်။

လူအုပ်ကြီးက မြင်းဇောင်းနှင့် စစ်တန်းလျားများကို လုယက်ပြီးနောက် သံတံဝင်းဘက်သို့ ကူးလာကာ မိမိ၏ အမည်ကို ရိုင်းပျံ့စွာ အော်ခေါ်ရုံမျှမက သံတံ ပြတင်းပေါက်များကို ခဲများဖြင့် ပစ်ပေါက်လျက် ရှိသည့်အခါတွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ ဒေါသ ထွက်ရုံမျှမက စက်ဆုပ် ရွံရှာစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

ချာပရာစီများက တံခါးများကို လိုက်ပိတ်နေစဉ် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် လှေကား အောက်ထပ် သူရုံးခန်းမှ အပြေးအလွှား တက်လာသည့် အတွင်းဝန် ဝိလျံနှင့် ပက်ပင်း သွားတွေ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဆောင်းရာသီဝတ် နက်ပြာရောင် ဖရော ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လျက်။ ရွှေတံဆိပ်များ၊ ဖဲကြိုးများနှင့် ရွှေခါးလွယ် လွယ်သည့် ရွှေခါးပတ် စသည့် အဆောင်အယောင်တို့ကို အပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်အေးအေးပင်။ ခဲတွေ မိုးသီးမိုးပေါက်လို ကျကာ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံနေသည့် အထဲတွင် သည်မျှလောက် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ဝိလျံသည် အံ့အားသင့်နေသည်။

ဝိလျံက လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ကာ ဆူညံသံများကို ကျော်သွားအောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

‘ဘာလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး သူတို့ကို စကားပြောမလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ စကားပြောမှ သူတို့ ပြန်ကြမှာ၊ ငါ မပြောမချင်း ပြန်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒီအထဲမှာ လာပြီး ဆူဆူညံညံ လုပ်နေတာကို မကြားချင်ဘူးကွာ၊ မြန်မြန်သွားရင် ကောင်းမယ်’

‘စကားပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဗိုလ်မှူး၊ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်ရတာ သိပ် မဟန်ဘူး ထင်တယ်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေရယ်’

‘ဘာဖြစ်သလဲကွာ၊ ပြောစရာ ရှိတာကို ပြောရမှာပေါ့’

‘ခက်တာက သူတို့က လစာ ဘယ်နှလစာ တောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး ဗိုလ်မှူး၊ သူတို့ တောင်းသလောက် ကျွန်တော်တို့မှာ ပေးစရာ မရှိရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ...’

‘မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’ ဟု ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက မေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အခမ်းအနားများတွင် သူ ကိုင်လေ့ရှိသည့် ခါးလွယ်ကြီးကို လွယ်လိုက်၏။ ခါးလွယ်ကြီးမှ ပန်းပွားများသည် ဘေးသို့ ဝဲကျနေကြသည်။

‘သူတို့က ငွေတောင်းနေတယ် ခင်ဗျ၊ လစာတွေကို ပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတယ်၊ သူတို့က တောင်းလာရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပေးစရာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့...’

စကား ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက်

‘ဒီမှာ ဝီလျံ၊ ငါဟာ ဗြိတိသျှအစိုးရကို ကိုယ်စားပြုနေတာကွ၊ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်အနေနှင့်ရော၊ လူတစ်ယောက် အနေနှင့်ရော ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းနေတာကို ခံမယ် ထင်သလား၊ မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ၊ ဒီလို အရိုင်းအစိုင်း လူအုပ်ကြီးက ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက် ငွေတောင်းလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ရတယ်လို့ ထင်ရင် မင်းလည်း မှားတယ်၊ ခဲနှင့် ထုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အဲဒီ အရိုင်းအစိုင်းတွေလည်း သွက်သွက်လည်အောင် မှားတယ်၊ အမာဒင် ငါ့ဦးထုပ် ဘယ်မလဲ၊ ပေးစမ်း’

အာဖဂန် အော်ဒလီဖြစ်သည့် အမာဒင်သည် ရှေ့တွင် သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ဆောင်းနေကျ ဦးထုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ မေးသိုင်းကြီးကို တည့်အောင် ဆွဲလိုက်ပြီး နောက် တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝီလျံက သူ့ကို မဝံ့မရဲဖြင့်

‘ဗိုလ်မှူး ဆင်းသွားလို့ ဖြစ်...’

‘ဒီမှာ ဝီလျံ၊ မင်း ငါ့ကို သူငယ်ပြန်နေတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လို့ အောက်မေ့နေသလား၊ ခု ငါ ဆင်းပြီး စကားပြောတယ်ဆိုရင် ရှေ့က ကောင်တွေ

လောက်ပဲ ကြားနိုင်မှာပဲ၊ နောက်က ကောင်တွေကတော့ အော်နေကြမှာပဲ၊ ဒါကို ငါ သိတယ်၊ ဒီတော့ ငါ သံတဲခေါင်မိုးပေါ်က တက်ပြီး စကားပြောမယ်၊ မင်း ငါနှင့် မလိုက်ခွဲနှင့်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း အပေါ်တက်မယ်၊ အမာဒင် တစ်ယောက်ပဲ အမိုးပေါ်ကို လိုက်ခဲ့၊ မင်းတို့ကို ဒီကောင်တွေ မမြင်ရင် ကောင်းတယ်’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူ့ အာဖဂန် အော်ဒလီ အမာဒင်ကို လက်ယပ် ခေါ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မီးလွယ်အနောင့်ကို လက်ဖြင့် အုပ်၍ ထွက်သွားသည်။ အမာဒင်က နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အမိုးသို့ တက်သည့် လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏ နံရံတွင် သူတို့မီးလွယ်များ တချပ်ချပ် ရိုက်သံကို ကြားနေရသည်။

ဝီလျံသည် ချီးကျူးခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များ ရောပြွမ်းလျက် ရှိရင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စစ်တန်းလျားများ၏ အမိုးများပေါ်တွင် သူရဲခိုများရှိသော်လည်း သံတဲ အမိုးပေါ်တွင်မူ ဘာမျှ မရှိ။ အမိုးပြားပြားကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်သည့် တံတိုင်းတစ်ခု ရှိသည့်တိုင် ကျန်ဘက်သုံးဖက်တွင်မူ တစ်ထွာ မဲ့မဲ့လောက်သာ ရှိသည့် အုတ်ဘောင်ကလေးများသာ ရှိ၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အောက်က လူများမြင်နိုင်အောင် ရှေ့အစွန်နားသို့ လျှောက်သွားကာ အော်ဟစ်ဆူညံခြင်း မပြုရန် လက်မြှောက်၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

အောက်က လူအုပ်ကြီးက တော်တော်နှင့် အော်သံ မစဲ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားကာ သူတို့ အော်သံတွေ စဲအောင် စောင့်နေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူ၊ ခမ်းနားသော စစ်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်၍ အမိုးပေါ်တွင် မားမားကြီးရပ်လျက်။

ရင်ဘတ်တွင် ဆွဲထားသည့် ဆုတ်ဆိပ်များနှင့် ဘောင်းဘီဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် တပ်ထားသည့် ရွှေရောင် ဘေးစင်းများသည် တက်သစ်စ နေခြည်တွင်

ပြောင်လက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သံခမောက် အောက်မှ အေးစက် တင်းမာသော မျက်လုံးများသည် အောက်တွင် ဆူညံ အော်ဟစ်လျက် ရှိသည့် လူအုပ်ကြီးကို စက်ဆုပ် ရွံရှာစွာ ကြည့်လျက်။

အမိုးပေါ်တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည့် သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် အောက်တွင် ရှိနေသည့် လူအုပ်ကြီးသည် တဟေးဟေး အော်၍ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ သူတို့အော်သံက တစ်ခဲနက်မျှ။ တော်တော်တန်တန် သတ္တိကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ကိုပင် သွေးပျက်စေနိုင်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ကျောက်ရပ်ကြီးလို ရပ်ကာ အော်သံများ စဲသွားအောင် စောင့်နေသည်။

အောက်မှ လူအုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်စ ပြုလာ၏။ ငြိမ်သက်စ ပြုသွားသည့်အခါတွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မြှောက်ထားသော လက်ကို ချလိုက်ကာ (လက်သည် အနည်းငယ်မျှ တုန်ခြင်း မရှိ) မည်သည့်အတွက် ဤနေရာသို့ လာရောက်ကြောင်းနှင့် မိမိအား အဘယ်ကြောင့် တွေ့လိုကြောင်းကို လေသံ ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် မေးသည်။

အသံများက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဖြေကြသဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက တိတ်ရန် လက်မြှောက်၍ အချက် ပြလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ကို ရွေးရန် ပြောကာ ပါးမည်းမည်းနှင့် စစ်သား တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။

‘ဟို အမာရွတ်နှင့် တပ်သား ရှေ့ကို တိုးခဲ့စမ်း၊ ကဲ မင်းတို့အားလုံး ကိုယ်စား မင်း ပြောပြစမ်း၊ မင်းတို့ ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရှက်မရှိ အော်နေကြတာလဲ၊ မင်းတို့ စော်ဘွားရဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်ပြီး မင်းတို့ စော်ဘွားရဲ့ အကာအကွယ် အောက်မှာ နေတဲ့ တို့သံတဲကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်းဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ကြတာလဲ’

‘ဘာစော်ဘွားလဲ’

ပါးတွင် အမာရွတ်နှင့် စစ်သားက ထို့ခန့် တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့အား လစာဟောင်းများ ပေးမည်ဟု ဆိုကာ စစ်ရေးပြကွင်းသို့ ညာခေါ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ အစိုးရထံမှ မရသည့်အတွက် ကာဗက်နာရီဆပ်က လုပ်ပေးနိုင်မည် ထင်၍ လာခဲ့ကြောင်း၊ ယခု မိမိတို့ ရစရာ ရှိသည့် လစာကို ရလျှင် ပြန်သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီဟာ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်၊ ဒီလောက်ကလေး ပေးလိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ငတ်နေတာကြာလှပြီ၊ ခု ကျုပ်တို့ တောင်းနေတာဟာ မတရားသဖြင့် တောင်းနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရစရာ ရှိတာကို တောင်းနေတာ၊ ပိုလည်း မလိုချင်ဘူး၊ လျှော့လည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဆပ်က ကျုပ်တို့ ငွေတွေကို ရအောင် လုပ်ပေးပါ’

ဆူပူ သောင်းကျန်းနေသည့် တပ်သားများကို ကြည့်ရသည်မှာ သူတို့ လစာအတွက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတွင် လုပ်ပေးနိုင်သော အခွင့်အရေးတွေ ရှိနေသည်ဟု တကယ် ထင်မှတ်နေကြပုံ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာလျက် ရှိဆဲ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် ရေလည်စွာ ရှင်းပြ၏။

‘မင်းတို့အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ တောင်းဆိုချက်ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ စော်ဘွားနှင့် မင်းတို့ကြားမှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့အနေနှင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး၊ ဒါဟာ မင်းတို့ အချင်းချင်းရဲ့ ကိစ္စသာ ဖြစ်တယ်၊ ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

အောက်မှ အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေကြလေပြီ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီများ ထိုစကားကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ပြောလျက်ရှိ၏။ အနီးတွင် ရပ်နေသည့် အော်ဒလီ

အမာဒင်က အချို့တပ်သားများက ခဲများကို ကောက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးသည့် အခါကျမှပင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အမိုးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ရင်း

‘အလကားကောင်တွေ၊ အရိုင်းအစိုင်းတွေ၊ ဒီအကြောင်းကို စော်ဘွားကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ် ဝီလျံ၊ သူတို့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲက တာဝန်ရှိသူ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ဒီကိစ္စကို ရှင်းပေးဖို့ ကောင်းပြီ၊ ဒါဝတ်ရှား ဆိုတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး၊ အလကားကောင်တွေ၊ ဘာမှ စည်းကမ်း မရှိဘူး’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ကပ်လျက် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို စော်ဘွားထံ စာရေးမည် ပြု၏။

ထိုစဉ် သံတဲဝင်း အပြင်ဘက် တံတိုင်းရှိ တပ်သား နှစ်ဆယ့်လေးယောက် အစောင့်ချထားသည့် နေရာမှ အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအသံမှာ သောင်းကျန်းသူများသည် နယ်ခြားစောင့် မြင်းတပ်မှ မြင်းထိန်း တစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ကြပြီးနောက် မြင်းတပ်သား မာလာဆင်းကို ဝိုင်းရိုက်နေကြပြီ ဆိုသည့် အသံဖြစ်သည်။

‘ဟော ဟော မာလာဆင်း လဲကျသွားပြီ’

သံတဲရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီးသည် ကျေနပ်အားရစွာ အော်လိုက်၏။ လူအုပ်ကြီးသည် သံတဲရှေ့မှ နေ၍ မြင်းစောင်းများဘက်သို့ ပြန်၍ ပြိုဆင်းလာပြန်၏။ အချို့ကမူ သံတဲဝင်း တံခါးကြီးကို ထုရိုက် ဖျက်ဆီးနေကြသည်။

ဝေါ်လီသည် တပ်သားများနှင့် အတူ သံတဲဝင်းအတွင်းရှိ ကွက်လပ်တွင် ရပ်နေပြီး တပ်သားများအား စိတ်ထိန်းရန်၊ မိမိ၏ ပစ်ခတ်မှု မပေးဘဲ ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုရန် ပြောနေသည်။ အပြင်ဘက်က ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးနေသဖြင့် သစ်သားတံခါးကြီးမှာ ကျိုးပဲ့ကာ ပတ္တာများမှာလည်း ကွေးကောက်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

ဝေါ်လီနှင့် တပ်သားများသည် တံခါးဆီသို့ ပြေးကပ်ကာ တံခါးကို အတွင်းမှနေ၍ ပခုံးဖြင့် ဖိတွန်းထားကြသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။

နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ပတ္တာတစ်ခုသည် ဖြောင်းခနဲ ကျိုးသွားကာ လူရေစီးကြောင်း တစ်ခုသည် သံတဲ ဝင်းထဲသို့ ဝေါခနဲ ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အပြင်မှ သေနတ်သံ တစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အခန်း ၆၅

ဆူညံလျက် ရှိသော အသံများ ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြောင့် လူထုကြီးသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွား၏။ အိန္ဒိယပြည်တွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် နှစ်လုံးပြုး သေနတ်သံ။ အင်္ဂလိပ် တပ်များတွင် သုံးသည့် ခေတ်မီ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံ မဟုတ်။ ဤသည်ကို ဝေါ်လီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

လူအုပ်ကြီးသည် ဆယ်စက္ကန့်လောက် ငြိမ်ကျသွား၏။ သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ပြန်ဆူလာကာ သံတဲ ဝင်းထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်လာရင်း 'သတ်ဟေ့၊ အကုန် သတ်ပစ်၊ အကုန် သတ်' ဟု အော်လာကြသည်။ သို့တိုင် ဝေါ်လီသည် ပစ်ခတ်မှု မပေးသေး။

ပစ်ခတ်မှု ပေးသည့်တိုင် သူ့အသံသည် သည်မျှ ဆူညံ သောင်းကျန်းနေသော အသံများကို ဖောက်ထွင်း ကျော်လွှားနိုင်မည် မထင်။ ထိုစဉ် ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားထဲမှ ကာဘိုင် သေနတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ကာဘိုင် သေနတ်သံများ။

လူအုပ်ကြီးသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ အချို့မှာ အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထို့နောက် သေနတ် တောင်းသံများ...။ သေနတ်တွေ ယူကြဟေ့၊ သေနတ်တွေကို ယူကြ ဟူသော အော်သံများ ပေါ်လာသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် လက်နက်တိုက်ဆီသို့ ပြေးကြသည်။ အချို့က မြို့ပြင်ဘက်ရှိ သူတို့ တပ်စခန်းသို့ ပြန်၍ လက်နက် ယူကြသည်။

သံတဲဝင်းသည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဝင်းထဲတွင် သံအဖွဲ့ဝင်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သံအဖွဲ့ဝင်များသည် ယခုမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်ကာ မိမိတို့ဘက်မှ အကျအဆုံးကို ရေတွက်ကြ၏။ ဆူပူတိုဘက်မှ ကိုးယောက်၊ မိမိတို့ဘက်မှ မြင်းထိန်းတစ်ယောက်။

မြင်းတပ်သား မာလာဆင်းမှာ မြင်းစောင်းအနီးတွင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် သံတဲဝင်းထဲသို့ အရွှေ့တွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ မာလာဆင်းသည် မိမိတို့ဘက်မှ လက်နက်မဲ့ မြင်းထိန်းကို သွား၍ အကာအကွယ်ပေးရင်း သူ့ခါးချက်ဖြင့် ဆူပူသူ သုံးဦးကို ကျဆုံးစေခဲ့၏။

ကျန်ဆူပူသူ ခြောက်ဦးအနက်မှ လေးယောက်မှာ သေနတ်မှန် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်မှာ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရာတွင် သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ အစောင့်တပ်မှ ခုနစ်ဦးလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ စင်စစ် သည်အရေးအခင်းသည် မပြီးဆုံးသေး။ ယခုမှ အစသာ ရှိသေးသည်။ မကြာမီ ရန်သူတို့ ပြန်လာမည် မုချ။ သည်တစ်ချို့တွင်မူ အာဖဂန်များသည် လက်နက်များကို ယူလာကြတော့မည်။

ပေါ်လီက

‘သံတဲဝင်း တံခါးတွေကို အားလုံး ပိတ်ထားလိုက်တော့၊ ပြီးတော့ လမ်းကြား အဝတွေကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်၊ ကောက်ရိုးအိတ်တွေနှင့် ပိတ်ထားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ မီးတင်ရှိရင် ချက်ချင်း လောင်သွားမှာပေါ့၊ မြင်းစာခွက်တွေ ပဲအိတ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေနှင့် အကုန်ပိတ်ထား၊ ပြီးတော့ ခံတပ်တံတိုင်းတွေမှာလည်း အပေါက်တွေ ဖောက်ထား’

လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကို ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ကြရသည်။ သံတဲတွင် ရှိသည့် အရာရှိများ၊ အစေခံများ၊ မြင်းထိန်းများ၊ စစ်သားများ၊ အရပ်သားများသည် အသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အပြေးအလွှား လုပ်ကြရသည်။

ဝန်တင် လှည်းလွတ်များကို ဆွဲ၍ လမ်းပိတ်ခြင်း၊ လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက် သေတ္တာ အလွတ်များ၊ ဂျုံမှုန့် ထည့်သည့် စည်ကြီးများ၊ ထင်းများ၊ ကုန်းနီးများ၊ ရွက်ဖျင်တဲများ၊ မိုးကာဖျင်များ စသည့် ရသမျှ အရာများဖြင့် လမ်းကြားများကို ပိတ်ဆို့သည်။ သံတဲ တံတိုင်းများတွင် အပေါက်များ ဖောက်သည်။

ရန်သူ အလောင်းများကို သံတဲဝင်းထောင့်ရှိ ဂိုဒေါင် တစ်ခုထဲသို့ ပစ်ထည့်ထားလိုက်ပြီး မိမိတို့ ရဲဘော် နှစ်ဦး၏ အလောင်းကို အမာဒင်၏ အခန်းထဲသို့ ပြောင်းထားလိုက်၏။

အာဒယ်တပ်ရင်းမှ တပ်သားများသည် အကြောင်းမရှိဘဲ၊ သံတဲကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြကြောင်း၊ မိမိတို့၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဖော်သွားထံ လွှတ်၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

စေတမန်များ ပြန်မလာမီတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သံတဲ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ပရိဘောဂများကို တင်ကာ ယာယီ အကာအကွယ် လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖော်သွားထံသို့ လွှတ်လိုက်သည့် သူ့စေတမန်များသည် ပြန်ရောက် မလာကြတော့။

အာဖဂန် စော်ဘွားသည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီလွတ်လိုက်သည့် စေတမန်ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပိတ်လှောင်ထားလိုက်ကာ စောင့်နေရန် ပြောပြီးနောက် ဟော်နန်းမှ အစေတော်တစ်ယောက်ကို သံတဲသို့ လွှတ်လိုက်၏။ သံအဖွဲ့ဝင်များ၏ လုံခြုံရေးအတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြောင်း၊ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သော်လည်း မည်သည့် အစောင့်အရှောက်မှ ရောက်မလာ။

အခြားသူများကလည်း ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်နေကြသည်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် အထမ်းသမားများ၊ ခန့်တမာများ၊ စားပွဲထိုးများ၏ အကူအညီဖြင့် အရာရှိ ရိပ်သာ အောက်ထပ်ကို ရှင်းလင်းကာ ဒဏ်ရာရသူများကို ထားရန်၊ ခွဲစိတ် ကုသမှုများကို ပြုလုပ်ရန် ပြင်နေ၏။

ဝီလျံမှာ အထမ်းသမားများ အကူအညီဖြင့် လက်နက်ထားသည့် ရွက်ဖျင်တဲကို ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများကို သံတဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း စသည့် အလုပ်များဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်နှင့် ဝေးသည့် သံတဲ အတွင်းခန်းများတွင် နေရာချထား၏။ သံတဲဝင်း ပတ်ပတ်လည် တောင်ကုန်းများပေါ်ရှိ အိမ်များမှ နေ၍ ဝိုင်းပစ်နိုင်သည့် အတွက် ထိုသို့ လုံခြုံရာသို့ ပြောင်းရခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ထိုအိမ်များအနက် အိမ်တစ်အိမ်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး စောင့်ကြည့်နေသည်ကိုကား သူတို့ မသိကြသေး။

သံတဲဝင်းထဲသို့ ဝင်၍ မရတော့သည်ကို သိလာသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲရှိ မွန်ရှိအိမ်မှ သူရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ သံတဲဝင်းထဲရှိ မြင်းဇောင်းများကို အာဖဂန် စစ်သားများ ဝင်ရောက် လုယက်ကြသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

သံတဲခေါင်မိုးပေါ်တွင် သံခမောက်ဖြူ၊ ဖရောကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်သည် အမိုး အစွန်သို့ လျှောက်သွားကာ ဆူညံ သောင်းကျန်းလျက် ရှိသည့် စစ်သားအုပ်ကြီးကို တည်ငြိမ်စွာ စကားပြောနေသည်ကို လည်း မြင်ရ၏။

အက်ရှ်သည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို တစ်လျှောက်လုံး မျက်နှာကြော မတည့်ခဲ့။ သူ သဘောထားကိုလည်း မကြိုက်ခဲ့။ သို့ရာတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းလျက်ရှိသည့် လူအုပ်ကြီးကို ခေါင်းအေးအေး ဣန္ဒြေရဖြင့် ရင်ဆိုင်သည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင် အက်ရှ်သည် သူ့သတ္တိကို ချိုးကျူးမိသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝေါ်လီ ပြောတာ မှန်သားပဲ၊ ဒီလူဟာ သတ္တိကောင်းသားပဲ၊ ဒီပြဿနာကို သူ ဖြေရှင်းရင် ပြေလည်သွားမှာပါ’ ဟု အက်ရှ် တွေးနေသည်။

နန်းမြို့ခံတပ် ကုန်းပေါ်မှ နားထောင်လျှင် အောက်ချိုင့် သံတဲဝင်း ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ပြောနေသည့် စကားလုံးများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရသည်။

ခဏကြာလျှင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သံတဲခေါင်မိုးပေါ်မှ ပြန်ဆင်း သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မြင်းဇောင်းထဲသို့ ဝင်လုနေသော တပ်သားများကိုလည်း မြင်ရသည်။ နောက် များမကြာမီ ဆိုလျှင် ဆူပူသူများသည် သံတဲပေါ်သို့ ရောက်ကြ တော့မည်။ အာဖဂန်များသည် ဓါးကောက်များကို ထုတ်ကာ တွေ့ရာ လူများကို သတ်ကြတော့မည်။

ဆူညံနေသည့် အသံများကြောင့် သူ့အခန်းတံခါး ကျိခနဲ မြည်သံကို မကြားလိုက်ရ သည့်တိုင် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို အက်ရှ် သိလိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝင်လာသူက သူ့အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန်။

ဗဟာဒူးခန့်သည် မွန်ရှိ၏ အိမ်သို့ တစ်ခါမျှ မလာစဖူး။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက်။ အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်လျက်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ဖိနပ် မပါ။ အမောတကော ပြေးလာသည့်ပုံ။

‘ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ’

ဗဟာဒူးခန့်သည် တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်၍ မှီရပ်လိုက်ရင်း

‘အာဒယ် တပ်ရင်း ပုန်ကန်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားကို သတ်သွားကြတယ်၊ နောက်ပြီး စော်ဘွားဆီကို လစာ တောင်းဖို့ နန်းမြို့ခံတပ်ကို ချီတက်သွားကြတယ်လို့ ကြားလို့၊ ဒါပေမဲ့ စော်ဘွားမှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ ဘာကို သွားပေးမှာလဲ၊ ဒီကောင်တွေ သံတဲကို ဝိုင်းမယ်ထင်လို့ အချိန်မီ သတင်းပေးရအောင် သံတဲကို ပြေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမိလိုက်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဒီလို မလုပ်ဖို့ ပြောတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့၊ ဖာရင်ဂီ နောက်လိုက်ဆိုပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြမယ် လုပ်လို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ။’

‘ခု သခင်ဆပ်ဆီကို လာတာလည်း ဒါကို ပြောဖို့လာတာ၊ သခင်ဆပ် ဒီအခန်းကလေး ထဲက မထွက်ပါနဲ့၊ ဒီမှာပဲ နေပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ နယ်ခြားစောင့် တပ်က ပင်စင်စား ရနေတယ် ဆိုတာလည်း သိတဲ့လူတွေက သိနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ် မပြန်ရဲဘူး၊ နန်းမြို့ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏ နေလိုက်ဦးမယ်၊ မှောင်မှ ပြန်မယ်၊ သခင်ဆပ်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့၊ ဟော ပစ်ကုန်ပြန်ပြီ ထင်တယ်’

သံတဲဝင်းဘက်ဆီမှ ကာဘိုင် သေနတ်သံ ပေါ်လာသည်။ ဗဟာဒူးခန့်သည် ပြတင်းပေါက် အနားတွင် ရပ်နေသည့် အက်ရှ် အနီးသို့ ပြေးလာကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ဓါးလွတ်များ၊ ဓါးကောက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် အာဖဂန်များသည် သံတဲဝင်းထဲသို့ အတင်း ဝင်လာကြသဖြင့် နယ်ခြားစောင့်တပ်စုသည်

သေနတ်များဖြင့် ပစ်ကြရသည်။ ဤတွင် အာဖဂန်များသည် ဆုတ်ပြေးကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဆုတ်ပြေးခြင်းမှာ အကောင်းမဟုတ်။ မြင်းစီး သေနတ်များ၊ ရိုင်ဖယ်များကို ပြန်ယူကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏကြာလျှင် သူတို့ ပြန်လာကြဦးမည်မှာ သေချာသည်။

‘ပစ်ကြ ခတ်ကြတော့မယ် ထင်တယ်၊ သခင်ဆပ်က ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ’

ဗဟာဒူးခန့်က မေးသည်။

‘ဟော်နန်းထဲကို သွားမယ်၊ စော်ဘွားကို သွားပြောမှ ဖြစ်မှပေါ့’

ဗဟာဒူးခန့်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

‘ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ် သွားပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရန်ရှာရင် သခင်ဆပ်ကိုလည်း ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ သတ်ပစ်ကြမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခုလောက်ဆိုရင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကလည်း စော်ဘွားဆီကို အကြောင်းကြားပြီးလောက်ပါပြီ၊ သခင်ဆပ် သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် သံတဲဝင်းထဲကို ဝင်ပြီး သူတို့နှင့်အတူတိုက်မယ်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဟာ ကျုပ် မိခင် တပ်ဖွဲ့မျှ၊ စော်ဘွားက စစ်ကူ မပို့ရင် ကျုပ်တို့လူတွေ အကုန် သေကုန်လိမ့်မယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲရောက်တဲ့ ကြွက်တွေလို သေကုန်မှာ’

‘သခင်ဆပ် မသွားပါနဲ့’ ဟု ဗဟာဒူးခန့်က အတင်း ဆွဲထားသည်။

‘ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာထက်တော့ တိုက်ရင်း သေသွားတာက ကောင်းတယ် ဗဟာဒူးခန့်၊ ကျုပ်ကို မဆွဲပါနဲ့၊ ကျုပ် သွားရလိမ့်မယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် သခင်ဆပ်ရဲ့ မိန်းမကိုကော၊ သူ့ကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ သခင်ဆပ် သေသွားရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ’

‘လူလီ’

အက်ရှ် ပါးစပ်မှ ယောင်ယမ်း ထွက်သွားကာ အက်ရှ်သည် ငြိမ်ကျသွား၏။

ဟုတ်သည်။ လူလီကို သူ မေ့နေခဲ့သည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ရဲဘော်များအတွက် စိုးရိမ်နေသဖြင့် ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့။ သူ့စိတ်သည် ဝေါ်လီနှင့် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များထံ ရောက်နေသည်။ တခြား ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားမိ။ လူလီ အကြောင်းကိုပင် မစဉ်းစားမိ။

‘ဒီမှာ သူ့ဆွေမျိုးတို့ ဘာတို့လည်း မရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ သူတိုင်းပြည်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သခင်ဆပ် မရှိတော့ရင် သူလည်း ဒီမှာ ဘယ်နေချင်တော့မလဲ၊ သူတိုင်းပြည်ကို သူ ပြန်ချင်မှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျတော့ သူ ဘယ်နှယ့်လုပ် ပြန်မလဲ၊ ဒီမှာ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေထဲမှာလည်း နေလို့ မဖြစ်၊ သခင်ဆပ် သူ့အတွက် စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီလား၊ သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာ ရှိတာ...’

အက်ရှ်က သူ့လက်မှ ဆောင့်၍ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ရဲဘော်တွေ အတွက် တွေးပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်၊ သူတို့အတွက်ပဲ စဉ်းစားခဲ့မိတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗဟာဒူးခန့်၊ ကျုပ်ဟာ စစ်သားတစ်ယောက်၊ သူဟာ စစ်သားရဲ့ မယား၊ ပြီးတော့ စစ်သားရဲ့ မြေး၊ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို စွန့်ပြီး သူ့ဘက်ကို အလေးတင်းရမယ်ဆိုရင် သူကလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း ရာဇပုတ် နယ်သားရဲ့သမီးပဲ၊ ဒီလောက် သွေးမကြောင်ပါဘူး၊ သူ နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ် ကျသွားလို့ရှိရင် ဒီအတိုင်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ် သေသွားရင် ခင်ဗျားတို့ ဂူးလ်ဘတ်တို့နှင့် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့က သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါအတွက်တော့ စိတ်ချပါ’

ဗဟာဒူးခန့်သည် တံခါးဆီသို့ မသိမသာ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ လှစ်ခနဲ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် အပြင်မှနေ၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အက်ရှ် တံခါးဆီသို့ ပြေးလာသည့်အခါတွင် အပြင်မှ သော့သည် ပိတ်သွားလေပြီ။

ဘယ်ကိုမျှ ထွက်၍ မရတော့။ တံခါးက အခိုင်အခံ့။ ပြတင်းပေါက်ကလည်း သံတိုင်တွေနှင့်။ အက်ရှ်သည် တံခါးကို တဘုန်းဘုန်း မြည်အောင် ထုကာ ဗဟာဒူးခန့်ကို အော်ခေါ်သည်။

သော့ခလောက်မှ သော့ နတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် သော့ပေါက်မှ နေ၍ ဗဟာဒူးခန့်က လေသံ အေးအေးဖြင့်

‘ဒီမှာ နေတာ ပိုကောင်းပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေအိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် လာဖွင့်ပေးလှည့်မယ်’

‘အဲဒီအခါကျတော့ ကျုပ်ရဲဘော်တွေ အားလုံး သေကုန်ရောပေါ့ဗျ’ ဟု အက်ရှ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်အော်သည်။

‘ဒါတော့ အလွှာရဲ့အလိုတော် အတိုင်းပေါ့လေ၊ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

အက်ရှ်သည် တံခါးကို တဘုန်းဘုန်း ထုနေရာမှ ရပ်ကာ လေပျော့ကလေးဖြင့် တောင်းပန်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ ဗဟာဒူးခန့်သည် ထွက်သွားလောက်ပြီ။

အခန်းက ကျဉ်းသည့်တိုင် ထူထူ ခိုင်ခိုင် ခံ့ခံ့။ သံတိုင်များကို ချိုးဖျက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ စော်ဘွားကို သွားပြောရန် သို့မဟုတ် ဝေါ်လီတို့နှင့်အတူ ဝင်၍ တိုက်ရန် ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ လူလီထံသို့ ပြန်ဖို့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ မိမိသည်လည်း သံအဖွဲ့သားများကဲ့သို့ပင် လှောင်ပိတ်မိနေပြီ။

ဇော်ဘွားက စစ်တပ်များ ပေးပို့ခြင်း မပြုလျှင် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များသည် ဆူပူသောင်းကျန်းနေသော အာဖဂန် တပ်သားများ၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေသဖွယ် ဖြစ်ကြရတော့မည်။ သို့ရာတွင် ဇော်ဘွားသည် ဘာမျှ မလုပ်သေး။

ဇော်ဘွား ယာကွတ်ခန့်သည် သူ့ဘိုးတော် ဒူးမာမက်ကဲ့သို့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိသူ မဟုတ်။ သူ့ခမည်းတော် ရှားအလီကဲ့သို့လည်း ကြံရည်ဖန်ရည် ရှိသူမဟုတ်။ လုပ်ချင်သည် ဆိုလျှင် ယာကွတ်ခန့်တွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီး။

သူ့လက်နက်တိုက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်တွေ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ၊ ယမ်းမှုန့်တွေ အပြည့်။ ထို့ပြင် နန်းမြို့ခံတပ်ထဲတွင် သူ့ကို သစ္စာခံသည့် တပ်သား နှစ်ထောင် ကျော်လောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူ အမိန့်ပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် တပ်များသည် နန်းမြို့ခံတပ်ကို ပိတ်လိုက်ကြမည်။ လက်နက်တိုက်ကို ပိတ်လိုက်ကြမည်။

ယခုမူ ဇော်ဘွား ယာကွတ်ခန့်သည် ထိုသို့ မဟုတ်။ ဆူပူသူများက လက်နက်တိုက်များကို ဖောက်ထွင်းကာ အထဲမှ လက်နက်များအား တောကြောင်များ အား ထုတ်ပေးနေသည်ကို ထိုအတိုင်း ကြည့်နေသည်။

တပ်သား တစ်ရာလောက်ကို အမြောက် နှစ်လက်လောက်ဖြင့် သံတဲသို့ လွှတ်လိုက်လျှင် ဆူပူနေသည့် ထိုလူအုပ်ကို အလွယ်တကူဖြင့် ထိန်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဇော်ဘွား ယာကွတ်ခန့်သည် သူ အကာအကွယ်ပေးမည်ဟု ဆိုသော ဧည့်သည်များ၏ လုံခြုံရေးထက် သူ့လုံခြုံရေးကိုသာ ကြည့်နေသည်။

ကြံရည် ဖန်ရည် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ယာကွတ်ခန့်သည် ဇော်ဘွား တစ်ဦး။ အစိုးရ တစ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ။ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်၏ အရှင်သခင်။ သူ မပေးသော အမိန့်ကို ဘယ်သူမျှ မပေးရဲ။ မှူးမတ်များသည် ဇော်ဘွား၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေကြရသည်။

ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက သံအဖွဲ့ကို ကာကွယ်ပေးရန် တောင်းဆိုလာသည့်အခါတွင် 'အကာအကွယ် ပေးရန် ပြင်ဆင်နေသည်' ဟုသာ အကြောင်း ပြန်လိုက်သည်။ စင်စစ် သူ အကာအကွယ်ပေးရန် ပြင်ဆင်နေခြင်းမှာ အခြားသူများအတွက် မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည့် ပြန်ကြားချက်ကို ကြည့်ကာ သူ့မျက်စိများကို သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စာရွက်ကို လုံးခြေ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်ပေါက်မှနေ၍ အဝေးရှိ နှင်းဖုံးသော တောင်တန်းကြီး များကို ငေးကြည့်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်က 'အာဖဂန်ဇော်ဘွားသည် မိမိတို့အတွက် အားထားရသော မဟာမိတ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်' ဟု ဆင်းမလားသို့ အစီရင်ခံစာ ပို့ခဲ့သည်။

ယခု ထို 'အားထားရသည့် မဟာမိတ်' သည် ပျော့ညံ့သော၊ အသုံးမဝင်သော၊ သူရဲဘောကြောင်သော လူညံ့တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပကော။ ဘာမျှ အားမထားရသည့် ကျူပင်ကလေး တစ်ပင် ဖြစ်နေပါပကော။ မိမိသည် မသိသား ဆိုးဝါးစွာဖြင့် မိမိ၏ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ထောင်ချောက်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့မိပါပကော။

ဗြိတိသျှ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကြီး ကဗူးလ် ရွှေနန်းသို့ ရောက်သည်မှာ ဘာကြာသေးသနည်း။ သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ်မျှသာ ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။ လေးဆယ့် နှစ်ရက်မျှသာ ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။

အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ လာခဲ့စဉ်တုန်းကမူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတွင် စီမံကိန်းတွေ အပြည့်။ ပထမ ခြေလှမ်းအနေဖြင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ဗြိတိသျှ စစ်တပ် စခန်းချထားမည်။ ထို့နောက် ဟိန္ဒူကွတ် တောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် ယူနီယံဂျက် အလံကို စိုက်ထူမည်။

ထိုစဉ်က အက်ရှ် ခေါ် အရှေ့က မိမိ လက်ကိုင်ပြုသည့် ရှေ့တန်း ပေါ်လစီကို အကျောက်အကန် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ အာဖဂန် လူမျိုးသည် အလွန် မာနကြီးသည့် လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ အလွန် သတ္တိကောင်းသည့် လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ အခြား လူမျိုးတစ်မျိုး၏ အုပ်စိုးမှုကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ငဲ့ခံမည့် လူမျိုးမဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ ရာဇဝင် အထောက်အထားများဖြင့် သက်သေ ပြခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က သူ လက်မခံ။

‘တို့ကို ဒီလို လုပ်ရင်တော့ အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ်က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သည်းခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်တပ်တစ်တပ် လွှတ်ပြီး စော်ဘွားကို ဖြုတ်ချမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် လူ့အသက်တွေ ဘယ်လောက် စွန့်ရမယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ စော်ဘွားဆီကို စာရေး အကြောင်းကြားရဦးမယ်။ ငါတို့ကို ကယ်ဆယ်တာဟာ ငါတို့ အကျိုးအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အကျိုးစီးပွားလည်း ပါတယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် ပြောရမယ်။ ငါတို့ ကျဆုံးရင် သူလည်း ကျဆုံးရမှာပဲ ဆိုတာ သူ နားလည်အောင် ပြောရမယ်’

သို့ရာတွင် အချိန် မရှိ။ ဆူပူသူများသည် လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ကာ ရိုင်ဖယ်များ၊ ခဲယမ်း မီးကျောက်များ၊ ကျည်ခါးပတ်များကို ယူလာကြကာ သံတံခင်းဆီသို့ လာနေကြပြီ။

အချို့က လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် သေနတ်တွေ တထိုင်းထိုင်း ဖောက်နေကြပြီ။ အချို့က သံတံခင်း ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ကုန်းထိပ်မှ အိမ်များပေါ်သို့ တက်ကုန်ကြပြီ။ ခဏကြာလျှင် အောက်ချိုင့်ထဲတွင်ရှိ သံတံခင်းထဲတွင် ပိတ်မိနေသည့် သူတို့ အစောင့် တပ်ဖွဲ့ကို ဝိုင်းတိုက်ကြတော့မည်။

သံတံခင်းထဲသို့ ပစ်လိုက်သော ပထမဆုံး သေနတ်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် နိုင်ငံရေးသမားနှင့် သံတမန် တစ်ယောက် အဖြစ်မှ စစ်သားတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွား၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် စော်ဘွား၏ ပြန်စာ စာရွက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို ဆွဲကာ အရာရှိ ရိပ်သာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ခပ်စောစောက စုပုံထားသည့် ပရိဘောဂများ နောက်ကွယ်မှ နေ၍ သံတံကို စတင် ပစ်ခတ်နေသည့် အစုကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

အရာရှိ ရိပ်သာ ခေါင်မိုးမှာ သံတံခင်းထဲတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် လက်နက်တိုက်ကြီးကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ အလွန်ဆုံးဝေးလျှင် ကိုက်နှစ်ရာလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်။ လက်နက်တိုက်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်ကာ မြင်းစီး သေနတ်များကို ထုတ်ပေးနေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ထိုလူကို ပစ်ချလိုက်၏။ ထိုလူသည် လက်နစ်ဖက် မြှောက်ကာ နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကျည်ထိုးကာ ထပ်၍ ပစ်သည်။

ထိုအခါ၌ကား ဘေးပတ်လည် အိမ်မိုးများပေါ်တွင် ရောက်နေကြသည့် ဆူပူသူများသည် အသံလာရာဆီသို့ မှန်း၍ ပစ်နေကြသဖြင့် သူ့အနီးတွင် ကျည်ဆန်တွေ ဝဲနေသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ သတိမထားမိ။

ဝင်းထဲတွင် အမျိုးသမီးများသည် ကြက်မများလို ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဟိုပြေး သည်ပြေး ပြေးလျက် ရှိ၏။ စစ်ဗာရီ တစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးများအား မြေတိုက် ဆောက်ထားသည့် အစေခံတန်းလျားများဆီသို့ အတင်း မောင်းလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများကိုလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ မမြင်။

သံတံ ဝင်းထဲတွင် တံတိုင်း နိမ့်နိမ့်ကလေးများ ကာထားသည့် ရင်ပြင်တွေ အများကြီးရှိသည့်အတွက် တောင်ကုန်းထိပ်တွင်သာ ဆိုလျှင် အတော်အတန် စိတ်ချရသည့် ခံတပ်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူတို့ သံတံက

အောက်ချိုင့်ထဲ ရောက်နေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်မိုးများပေါ်မှ စီးပစ်လျှင် ဘာမျှ အကာအကွယ် မရှိ။

ယခု ရန်သူတို့သည် သံတံ ပတ်ပတ်လည် အိမ်မိုးများ၊ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့မှ မျှော်စင်များ၊ လက်နက်တိုက် အမိုးများပေါ်တွင် သကြားခဲကို ယင်အံ့သည့်ပမာ မည်းလျက် ရှိကာ သံတံကို ဝိုင်း၍ ပစ်နေကြလေပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဣန္ဒြေမပျက်။ အရာရှိရိပ်သာ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အားလျားမှောက်ကာ စက်ကွင်းပစ် ကျင့်နေသူ တစ်ယောက်ပမာ ပစ်လိုက်၊ သေနတ်ကို ကျည်ပြန်ထိုးလိုက်၊ ပစ်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် လက်နက်တိုက်မှ ထွက်လာသူများကို သေချာစွာ ချိန်ကာ စိမ်ပြေနပြေ ပစ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အလွန်လက်ဖြောင့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကိုးချက် ပစ်ခွဲရာ ယခုအချိန်တွင် ရန်သူ ကိုးယောက် သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ် ရန်သူ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် တစ်ခုသည် သူ့ဘေးမှ အုတ်ဘောင်ကို ထိကာ ပြန်လာပြီး ပန်းကို ရှပ်၍ မှန်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် ငိုက်ကျသွားကာ သူ့ခန္ဓာသည် တစ်ချက် နှစ်ချက် တွန့်လိမ်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွား၏။ လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် သေနတ်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ နေ၍ အောက် လမ်းကြားထဲသို့ ကျသွားသည်။

အနီးရှိ အိမ်မိုးများပေါ်မှ ရန်သူများက ဝမ်းသာအားရ အော်ကြသည်။ မွန်ရှိ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်နေသည့် အက်ရှ်သည် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ 'ဟာ မကျသေးဘူး၊ မကျသေးဘူး' ဟု အော်ပြန်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် လေးဖက်ကုန်း၍ ထလာပြီးနောက် ကြိုးစားရပ်လိုက်သည်။

နဖူး ဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ စီးကျနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းသည် သွေးခြင်းခြင်း နီရဲလျက် ရှိ၏။ သူ့အင်္ကျီ ပန်းတွင် ကြက်သွေးရောင် စွန်းလျက်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရပ်နေသည်။ အိမ်မိုးပေါ်မှ သေနတ်များက

ဝိုင်းပစ်နေကြသဖြင့် သူ့အနီးတွင် ကျည်ဆန်တွေ တဖွဲဖွဲ ကျလျက်။ ရွံ့မိုးထားသည့် ခေါင်မိုးကို ထိသဖြင့် ဖုန်မှုန့်တွေ ထောင်းထောင်းထလျက်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သေနတ်ပြီးသူပမာ သူ့ကို တစ်ချက်မျှ မထိ။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အမိုးမှ အောက်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် လှေကားကို စမ်း၍ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်တွင် ဆူပူသူတို့ ရန်မှ လာရောက်ခိုအောင်းနေကြသည့် အစေခံများ ဖောက်ထားသည့် အပေါက်များမှ ဆူပူသူတို့ကို ပစ်ခတ်နေသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။ အမိုးပေါ်မှ ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် ပြန်ဆင်းလာသည့် သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို မည်သူမျှ လှည့်မကြည့်မိကြ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တစ်ခါက အတွင်းဝန် ဝီလျံ အိပ်ခန်း လုပ်ထားသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ကြောက်လန့်နေသည့် အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဒေါက်တာ ကယ်လီကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ရောက်လာ၏။

'ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ ရှပ်မှန်သွားတာပဲ၊ ခေါင်းကတော့ မူးတယ်၊ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဝီလျံကို အရှာခိုင်းစမ်း၊ ဇော်ဘွားဆီကို စာ အပို့ လွှတ်ရမယ်၊ သူ့ကိုပဲ အကူအညီ တောင်းရတော့မှာပဲ၊ ဝီလျံလား၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံ ရှပ်မှန်တာပါ၊ ကလောင်တံ တစ်ချောင်းနှင့် စာတစ်ရွက် ယူစမ်းကွာ၊ လိုက်ရေးစမ်း'

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ပါးစပ်မှ ရွတ်ပြသည်။ ဝီလျံက လိုက်ရေး၏။ ဒေါက်တာ ကယ်လီက ဒဏ်ရာကို ဆေးကြော ပတ်တီး စည်းပေးပြီးနောက် အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ပေါ်လီ၏ အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ကောက်လဲပေးလိုက်သည်။

'စာကို ဘယ်သူ အပို့ခိုင်းမလဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် သံတံ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားပြီ'

‘ဂူလန်နာဗီကို အပိုခိုင်းလိုက်၊ သူ့ကို ငါ့ဆီ ခေါ်ခဲ့စမ်း၊ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်က နေပြီး လွှတ်ရမှာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ အဲဒီထဲကိုတော့ မရောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊’

ဂူလန်နာဗီမှာ ကဗူးလ် ဇာတိဖြစ်ပြီး ယခင်က နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အစ်ကိုလည်း နယ်ခြားစောင့် တပ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဂူလန်နာဗီသည် ကဗူးလ်သို့ ဗြိတိသျှ သံအဖွဲ့ ရောက်ကတည်းက ချာပရာစီ အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။

ဂူလန်နာဗီသည် စာကို သူ သွားပေးမည်ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ ဝီလျံက ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ကာ သံတဲ နောက်ဖေးရှိ မလွယ်ပေါက်သို့ လိုက်ပို့၏။

နောက်ဖေးရှိ သံတဲဝင်း တံတိုင်းသည် ခပ်ပါးပါး၊ အုတ်တစ်လွှာစာလောက်သာ ရှိသည်။ ထိုမလွယ်ပေါက်ကလေးမှ ထွက်လျှင် ဝက်ပါလို ရှုပ်နေသော လမ်းကြားကလေးများသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်များ ခေါင်မိုးများ ပေါ်တွင်လည်း ကြည့်သူတွေ ပြည့်လျက်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်။ အထူးသဖြင့် တူမီး သေနတ်များကို ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့ကလည်း သံတဲထဲကို တစ်ချီ တစ်ချီ လှမ်းပစ်ကြသေးသည်။

ဂူလန်နာဗီသည် မလွယ်တံခါးကို အသာဖွင့်ကာ လမ်းမ တစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးလိုက်၏။ ထိုဘက်သို့ ရောက်လျှင် သူတို့အောက်သို့ တည့်တည့် ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အမိုးများပေါ်မှ ပစ်သော တူမီး သေနတ်များ၏ ရန်ကို စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။ တစ်ဖက်လမ်းသို့ ကူးမိသည်နှင့် ဂူလန်နာဗီသည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် လမ်းချိုးသို့ အကွေ့လိုက်တွင် မိမိနောက်မှ အော်သံများနှင့် အတူ အပေါ်မှ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များသည် သူ့အနားသို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာကြသည်။

လူအုပ်သည် သူ ထွက်လာသော မလွယ်ပေါက်ကို တွေ့သွားကြကာ နံရံတွင် ဖောက်ထားသည့် မလွယ်တံခါးကို အတင်း ထုရိုက်နေကြသည်။

ခဏကြာလျှင် လူအုပ်သည် များသည်ထက် များလာကာ တံခါးကို တင်းပုတ်များ၊ သေနတ်ဒင်များနှင့် ထုရိုက်နေကြသည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ အပြင်က ရိုက်ဖွင့်ကုန်ကြပြီ၊ အထဲက ပစ္စည်းတွေ ပိတ်ဆို့ထားမှ ဖြစ်မယ်’

ဝီလျံက မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြောကာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဆိုဖာ၊ အဝတ်သေတ္တာ၊ ဗီရို စသည်တို့ကို တံခါးနောက်တွင် ပိတ်ဆို့ထားသည်။ ဂူလန်နာဗီမှာမူ နောက်မှ လိုက်လာသူများကို အဆက် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကာ ဥယျာဉ်တော် တံခါးမှ နေ၍ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားခဲ့လေပြီ။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ စာကို စော်ဘွားအား ပေးခွင့်ပြုသော်လည်း သူ့ကိုမူ ပထမ စေတမန်ကဲ့သို့ပင် အခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်၍ အစောင့်ခိုင်းထားလိုက်၏။ စော်ဘွားမှာ မည်သို့ ပြန်ကြားရမည်ကို စဉ်းစားနေဆဲ။ ဂူလန်နာဗီသည် ထိုအခန်းကလေး ထဲတွင် တစ်နေကုန် စောင့်နေရသည်။

ဗင်အီဇာရွာ အနီးရှိ စားကျက်ထဲတွင် မြက်ရိတ်နေကြသည့် မြက်ရိတ်သမားများ နှင့် အစောင့်များသည် နန်းမြို့ဘက်မှ ပစ်ခတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ ဒတ်ဖဒါ ဖက်တီး မဟာမက်သည် မိမိတို့ အစောင့်တပ်များနှင့် တကွ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ဝင်များအား အာဖဂန် တပ်များနှင့် ကဗူးလ်မြို့သူ မြို့သားများက မုန်းတီး နေကြသည်ကို သိသည့်အတွက် ယခု ပစ်ခတ်သံများသည် သံအဖွဲ့အတွက် အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ကို သိလိုက်၏။

ဒတ်ဖဒါသည် ပြန်ကျနေသော မြက်ရိတ်သမားများအား အမြန် သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် မြက်ရိတ်သမားနှစ်ယောက်ကိုသာ ချန်ခဲ့ကာ ကျန်လူများ အားလုံးကို အာဖဂန် အစောင့်များ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

ထိုလူများအား တစ်ခါက ဘင်္ဂလား စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့၍ ယခု အာဖဂန် မြင်းတပ်ရင်း တစ်ခုတွင် တပ်ရင်းမှူး အဖြစ် အမှုထမ်းနေသည့် အီဗရာဟင်ခန်ဆီသို့ ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူတပ်မှာ ဗင်အီဇာ ရွာအနီးတွင် စခန်းချလျက် ရှိ၏။

မြင်းတပ်သား နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတ္တဘာရှားနှင့် နာရိန်ဆင်းတို့ကိုမူ မိမိနှင့်အတူ လိုက်ရန် ခေါ်လာကာ နန်းမြို့ခံတပ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။

သူတို့ငါးယောက်သည် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း၍ စီးလာခဲ့ကြရာ ခဏကြာလျှင် ကဗူးလ် မြို့ရိုး တောင်ဘက်ခြမ်းနှင့် တကွ သံတံ အမိုးကို မြင်နေရလေပြီ။ သို့ရာတွင် အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် သူတို့ မျှော်လင့်ချက်များသည် သံတံတစ်ခုနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ အနီးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် လူတွေ ခဲကျပ်လျက် ရှိလေပြီ။

သူတို့အားလုံး အခြေအနေကို သိလိုက်ကြလေပြီ။ လူအုပ်များသည် သံတံဝင်းကို ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်နေကြောင်းကို သိလိုက်ကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရှားရှဟီ တံခါးမှ ဝင်ရန် ကွေ့ပတ်၍ စီးလာခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင်လည်း ဆူပူသူတို့ဖြင့် ပြည့်နေလေပြီ။

ကဗူးလ်မြို့ တစ်မြို့လုံးတွင် တပ်သားတွေ ပြည့်လျက်။ အချို့က တပ်သို့ ပြန်ပြေးကာ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များကို ယူနေကြသည်။ ဆူပူသူများသည် ရရာ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ သံတံဘက်သို့ ချီတက်နေကြသည်။ အချို့က အလံများကို လွှင့်ထူကာ လက်သီး လက်မောင်းတန်း အော်ဟစ်လျက်။

လမ်းကြို လမ်းကြား၊ ချောင်ကြို ချောင်ကြား၊ အိမ်ကြို အိမ်ကြားမှ လူများသည် လမ်းမပေါ်သို့ တက်လာကြကာ သံတံဆီသို့ သွားနေကြသည်။ ကဗူးလ်မြို့ တစ်မြို့လုံးသည် ဆူပွက်နေပြီ။

သည်မျှ သောင်းကျန်းဆူပူလျက် ရှိသော လူအုပ်ကြားထဲမှ ဖြတ်၍ သံတံသို့ အရောက်စီးခြင်းသည် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်သည့်နှယ် ရှိလိမ့်မည်။ သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးမှာ စော်ဘွား ယောက္ခမကွပ်ကဲသည့် ခံတပ်သို့ သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒတ်ဖဒါသည် မြင်းများကို ပြန်လှည့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ့မြင်းကိုလည်း နောက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လွင်ပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ခံတပ်ဆီသို့ စီးလာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ တပ်သားနှစ်ယောက်နှင့် မြက်ရိတ်သမား နှစ်ယောက်တို့လည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် စီးလိုက်လာခဲ့ကြ၏။

ခံတပ်နား ရောက်လာစဉ် သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာသော အာဖဂန် စစ်သားလေးယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုတပ်သားများမှာ မြက်ရိတ်ရာသို့ အစောင့် လိုက်လာခဲ့သည့် တပ်သားများ ဖြစ်၏။ မြက်ရိတ်သမားများကို တပ်သား တစ်ယောက်ထံတွင် အပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဒတ်ဖဒါ၏ အစုထဲတွင် ပါလာသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်မှ ဆစ်ခံ တပ်သားကို သတ်ရန် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြက်ရိတ်သမား နှစ်ယောက်တွင် တံစဉ်ရှည်ကြီး တစ်လက်စီမှ အပ အခြား ဘာမျှ မရှိ။ သို့ရာတွင် နယ်ခြားစောင့် တပ်သား သုံးယောက်တွင်မူ မြင်းတပ်သုံး ကာဘိုင် သေနတ် ကိုယ်စီ ပါလာကြသည်။ ဒတ်ဖဒါသည် ခါးတွင် အသင့် ချိတ်ထားသည့် ကာဘိုင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ သေနတ်မောင်းပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီး နောက်

‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အနား ကပ်ရဲရင် ကပ်ကြည့်စမ်း’

အာဖဂန် စစ်သား လေးယောက်သည် ကာဘိုင်သေနတ်များနှင့် တံစဉ်ကြီးများကို ကြည့်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ သူတို့က လေးယောက်၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများက ငါးယောက်။ ထို့ပြင် သူတို့က မြင်းစီးသေနတ် ရိုးရိုး၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်က ကာဘိုင်ကိုယ်စီနှင့်။

အခြေအနေ မလှတော့သည်ကို သိသည့်အခါတွင် အာဖဂန်များသည် ဆဲရေး တိုင်းထွာကာ မြင်းကို ပြန်လှည့် စီးပြေးကြသည်။

လမ်းတွင် စော်ဘွား၏ တပ်မှ ဒတ်ဖဒါနှင့် အက္ကဘာရှားတို့နှင့် လူမျိုးချင်းတူသော စော်ဘွား၏ တပ်သားများနှင့် တွေ့သဖြင့် သူတို့ကို ခံတပ်သို့ အရောက်လိုက်ပို့ပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ သက်သာရာရခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရှ်သည် သူ့အခန်းကလေးရှိ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဗင်အီဇာ ရွာဘက်မှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း စီးလာသည့် လူငါးယောက်ကို မြင်လိုက်သည်။ အဝေး လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေသော အစက်အပြောက် သေးသေးကလေး ငါးခု။ သူတို့နောက်တွင် ဖုန်တွေ ထောင်းထောင်းထလျက်။

သို့ရာတွင် ထိုလူများသည် မည်သူများ ဆိုသည်ကိုမူ အက်ရှ် ခွဲခြား မသိနိုင်။ ထိုစဉ် မြို့ရိုးထဲမှ လူတစ်သိုက် သူတို့ဆီသို့ လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ထိုမြင်းစီး ယောက်ျား ငါးယောက်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းစီးသမားများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားကာ နံရံကြီး ကွယ်သွားသည်။

အပြင်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သေးသော်လည်း သူ့ပြတင်းပေါက်တွင် သံတိုင်တွေ တပ်ထားသည့်အတွက် ခေါင်းပြု၍ မရ။ နံရံကြီး ကွယ်နေသည့်အတွက် လက်နက်တိုက်ကိုလည်း မမြင်ရ။ သူတို့ သံတဲဘေးရှိ မြေကွက်လပ်ကြီးကိုလည်း မမြင်ရ။

ထိုကွက်လပ်ကြီးမှာ အခြား မဟုတ်။ ဝေါလီက ဂိုဒေါင် ဆောက်ချင်သည်ဟု ပြောသည့် ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ရန်သူတို့လာလျှင် ထိုကွက်လပ်ကြီးထဲတွင် ခိုအောင်းမည် စိုးသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ဂိုဒေါင် ဆောက်ရန် စိတ်ကူးခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်း ၆၆

ဝေါ်လီသည် စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရပ်ရင်း သူ့အနီးရှိ စစ်ဗာရီများအား ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေသည်။ ထိုစဉ် အောက်တွင် ဆူပူနေသည့် တပ်သားများထံသို့ နောက်ထပ် မြို့ထဲမှ ဆူပူသံများ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ခပ်စောစောက ရောက်နေသည့် ဆူပူရေး သမားများသည် နောက်ထပ် စစ်ကူများ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အားတက်သွားကြကာ ကျည်ကွယ်ယူ၍ လက်နက်တိုက်ဆီမှ သံတဲဘေး ကွက်လပ်ဆီသို့ ပြေးတက် လာကြသည်။

ထိုကွက်လပ်ကို သိမ်းမိပြီ ဆိုလျှင် သံတဲဝင်း သုံးပုံနှစ်ပုံကို သိမ်းမိသလောက် ရှိလေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် သံတဲပေါ်သို့ ရောက်ရန်လည်း မခက်တော့။

ထို့ကြောင့် ကွက်လပ်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် ဆူပူရေးသမားများကို ဖယ်ရှားပစ်မှ ဖြစ်မည်။ ထို ကွက်လပ်ထဲမှ ရန်သူတို့ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရန်မှာ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။

ဝေါ်လီသည် တံတိုင်းကြီးထဲတွင် ဖောက်ထားသည့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကာ ရန်သူတို့ကို တဖျောက်ဖျောက် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် တလင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး သံတဲပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ သံတဲရှိ သံမူး၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပတ်တီးအဖွေးသားဖြင့် တွေ့ရသည်။ သူ့အနီးတွင် ဝီလျံရှိ၏။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တရုတ်ကတ် တံခါးကို ချိုးသည့် အပေါက်ကလေး ထဲတွင် သေနတ်မောင်းတင်ပြီး ရန်သူများကို တရစပ် ပစ်နေသည်။ သူ့အော်ဒလီ အမာဒင်က ကျည်ကုန်တိုင်း ကျည်ထိုးပေး၏။ သေနတ်တစ်လက် ကုန်သွားလိုက်၊ အမာဒင်က ကျည်ထိုးပြီးသား တစ်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းဘဲပစ် ထွက်နေကြသည့်နှယ် စိမ့်ပြေနပြေ။

ဝီလျံမှာမူ တလင်းပြင်ကို မျက်နှာမူနေသည့် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုအနီးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ကာ ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်မိုးများပေါ်မှ ပစ်ခတ်နေသူများကို ပြန်လှန် ပစ်ခတ်လျက် ရှိ၏။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ ကျည်တောင့်ခွံများ ပြန်ကျလျက် ရှိပြီး ယမ်းခိုးတွေ မွန်နေသည်။

ဝေါ်လီက

‘ဗိုလ်မှူး၊ သူတို့ သံတဲဘေးက ကွက်လပ်ကို ဝင်နေကြပြီ ခင်ဗျ။ အဲဒီ ကွက်လပ်ကို သူတို့ သိမ်းမိသွားရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သေကုန်တော့မှာ၊ ဒီတော့ သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း တက်တိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ရင်...’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ရိုင်ဖယ်ကို လက်မှ ပစ်ချလိုက်၏။

‘ဟေ့ ဝီလျံ လာဟေ့’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဓါးလွယ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးကို ယူကာ လှေကား အတိုင်း ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသွားသည်။

ထို့နောက် လူနာ တစ်ယောက်ကို ပြုစုနေသည့် ဒေါက်တာ ကယ်လီသို့ လှမ်း၍

‘ဟေ့ ကယ်လီ၊ လာဟေ့၊ မင်းလူနာကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့စမ်းပါကွာ၊ ဟိုကောင်တွေ ဒီဘက်ကို ကျော်ဝင်တော့မယ်၊ ရိုင်ဖယ်ကို မယူခဲ့နှင့်လေကွာ၊ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဓါးလွယ်ကို ယူခဲ့၊ ဓါးလွယ် ယူခဲ့ကွ’

ဝေါ်လီသည် သူတို့ရှေ့သို့ ကျော်တက်လာကာ ဂျမဒါ မေကာဆင်းနှင့် တပ်သား နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တို့ကို ခေါ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။ စစ်ဗာရီများသည် သေနတ်တွင် လုံစွပ်များကို တပ်လိုက်ကြ၏။

‘ကဲ နယ်ခြားစောင့်တပ် အကြောင်းကို ပြရသေးတာပေါ့ကွာ’ ဟု ဝေါ်လီ ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

မွန်ရှိ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသော အက်ရှ်သည် ဝေါ်လီတို့ တစ်သိုက် လမ်းကြားထဲသို့ ကူးလာကာ စစ်တန်းလျားများထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မုခ်ဦး အဝသို့ ပြန်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးလေးဦးနှင့် စစ်ဗာရီ တစ်သိုက်။

ဝေါ်လီက ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက်။ စစ်ဗာရီများက လုံ့လ တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်များကို ကိုင်လျက်။ မြင်းတပ်သားများက ဓါးလွယ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးတို့ကို ကိုင်လျက်။

သူတို့ လုံ့လများ ဓါးများမှ အရောင်များသည် နေရောင်တွင် လက်လျက်။ သေနတ်သံတွေ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားမှ ဝေါ်လီ၏ အော်သံ ညာသံကို ကြားနေရသည်။

မြင်းတပ်စခန်း တန်းလျားများ အနီးသို့ မရောက်မီတွင် စစ်ဗာရီ နှစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်မှာ မှောက်လျားထိုး လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နောက်လူ တက်နင်းမည်စိုးသည့်အတွက် ဘေးသို့ လိုမ့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် မြင်းဇောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ လဲကျသွားပြီးနောက် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့။

သူတို့သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ခဏကြာလျှင် သေနတ်သံများ စဲသွားသည့်အတွက် နှစ်ဖက်စလုံး လူမှားပစ်မည် စိုးသည့်အတွက် ရပ်လိုက်ကြသည်ဟု တွက်လိုက်၏။

ဝေါ်လီတို့ တစ်သိုက် လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲကို အက်ရှ် မမြင်လိုက်ရသော်လည်း ဗာလာဟီဇာ နန်းတော် အတွင်းရှိ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏ အိမ်တွင် ရောက်နေသည့် ဗဟာဒူးခန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကောင်းကောင်း မြင်လိုက်ရသည်။ ဝေါ်လီတို့ တစ်တိုက်သည့် ကူလန် ဖီအာရန်ဂျီ ကွက်လပ်ကြီးမှာ သူ့အိမ်ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်တွင် ရှိနေသဖြင့် မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့က လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲ တိုက်တော့ အာဖဂန်တွေဟာ ဝံပုလွေရှေ့ရောက်တဲ့ သိုးငယ်ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ’ ဟု နောက်တွင် ဗဟာဒူးခန်က ပြောပြသည်။

ခဏကြာလျှင် ဝေါ်လီတို့ အဖွဲ့သည် ဒဏ်ရာ ရသူ သုံးယောက်ကို ထမ်း၍ ပြန်လာကြသည်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့ ဟန်ပန်က အောင်ပွဲရလာသည့် စစ်သားများပမာ ယုံကြည်ချက် အပြည့်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အောင်ပွဲသည် ယာယီ အောင်ပွဲသာ ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ သိမှ သိပါလေစ။

ကူလန်ဖီအာရန်ဂျီ ကွက်လပ်ကြီး၏ တက်သိမ်းရန် ထွက်လာစဉ်က ခြေကျိုးသွားသူကို မြင်းဇောင်းထဲမှ တွဲခေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျဆုံးသွားသူနှင့် သူ့လက်နက်ကိုမူ ဂိုဒေါင် တစ်ခုထဲသို့ ရွှေ့ထားလိုက်ကြသည်။

ဝေါ်လီသည် သူတို့ကို မုခ်ဦးအောက်တွင် စောင့်နေပြီးနောက် သံတဲဝင်းထဲ ပြန်မဝင်မီ တံခါးပိတ်ရန် အတွက် လူစစ်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲက ဓါးလွတ်တွင် သွေးတို့ စွန်းပေလျက်။

ခပ်စောစောက သူတို့ လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲ တက်တိုက်ကြသဖြင့် ကူလန်ဖီအာရန်ဂျီ ကွက်လပ်ထဲတွင် သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားခဲ့သော်လည်း သူတို့သံတဲဝင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါတွင်မူ ထိုနေရာမှ သေနတ်သံတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဒေါက်တာကယ်လီမှာ ဒဏ်ရာရသည့် လူနာများကို ပြုစုလျက် ရှိပြီး ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်၏။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် အတူ တိုက်သည့် မဟာမေဒင် ဘာသာဝင် တပ်သားများမှာ ရမ္မဒမ် ဥပုသ် စောင့်နေသည်ကို သတိရလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ရေကို မသောက်တော့ဘဲ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဝီလျံ တစ်ယောက်သာလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မငဲ့နိုင်ဘဲ ရေကို အားရပါးရ သောက်ချလိုက်၏။

‘ကိုယ်တို့ဘက်က အကျအဆုံး ဘယ်နှယောက်လဲ ဝေါ်လီ’

‘တစ်ယောက်ကျပြီး လေးယောက် ဒဏ်ရာ ရတယ်၊ မာရန်း ဆိုတဲ့ တပ်သား ခြေကျိုးသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဒေါက်တာဆပ်က ကျပ်စည်းပေးပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ ထောင်ပေးထားပါသတဲ့၊ သေနတ်တွေ ပစ်နိုင်ပါသေးတယ်တဲ့’

‘ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ဒီကောင်တွေဘက်က တစ်ဒါဇင်လောက်တွေ ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒဏ်ရာ ရတဲ့ လူတွေကလည်း မနည်းဘူး၊ နံရံတံတိုင်းကို ကျော်တက်လာတဲ့ ကောင်တွေကလည်း ပစ်လို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ကောက်ရိုးပုံကြီးကို ပစ်ရသလိုပဲ၊ ပစ်တိုင်း မှန်နေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ နေရာကို တို့သိမ်းထားတာ ဘယ်လောက် ကြာမလဲ’

‘ဘယ်ကြာမလဲ၊ အလွန်ဆုံး ရှိရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့’

‘ဘာ ဆယ့်ငါးမိနစ် ဟုတ်လား၊ တို့လူတွေ နည်းနည်း ချန်ပစ်ခဲ့ပြီး ဆက်သိမ်းထားနိုင်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲကွာ’

‘ဘယ့်နှယ့်လုပ် သိမ်းထားနိုင်မလဲ၊ ဘေးပတ်ပတ်လည် အမိုးတွေပေါ်က နေပြီး ရိုင်ဖယ်နှင့် မြင်းစီး သေနတ် ငါးရာကျော်လောက်နှင့် ဝိုင်းပစ်နေကြတာ၊ ပုတီးစေ့တွေ ကြီချသလိုပဲ၊ အကာမရှိ ဘာမရှိနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ အကုန် သေကုန်မှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် တို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဒီကွက်လပ်ကြီးထဲက ကုန်းပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား’

‘နောက်တစ်ခါ သူတို့က သိမ်းဖို့ ကြိုးစားရင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခုလို တစ်ချီ တက်တိုက်ရဦးမှာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ သိမ်းဖို့ ကြိုးစားရင် နောက်တစ်ခါ တက်တိုက်ရဦးမှာပဲ၊ သူတို့ပဲ မောမလား၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ မောမလား၊ ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့လေ’

ဝေါ်လီက ရယ်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘ဗိုလ်မှူး၊ ဒီကောင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလို လုပ်ရတာ အပျော် လုပ်တာများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး၊ ဒီလောက်မှ သူ သဘော မပေါက်...’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက

‘သူ သဘော ပေါက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ထက် ပိုပြီးတောင် သဘောပေါက်မှာပါ၊ ဒီလို ကောင်မျိုး ဆုံးရှုံးတာဟာ တို့တိုင်းပြည် အဖို့ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတာပဲ၊ ကြားလား၊ အပြင်မှာ စစ်တစ်ရပ်တွေနှင့် ရယ်စရာတွေ ပြောနေတယ်၊ သူတပ်သားတွေက သူ ခိုင်းရင် ဘာမဆို လုပ်မှာ၊ အမာဒင်က ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်၊ ဗိုလ်လေး ဝေါ်လီဟာ သူ မလုပ်ရဲတာကို သူ များကို ဘယ်တော့မှ မခိုင်းဘူးတဲ့၊ သူကိုယ်တိုင် အရင်လုပ်ပြပြီးမှ သူများကို ခိုင်းတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူခိုင်းတာဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မှာပဲတဲ့၊ စစ်သားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ကိုယ်တိုင်က ခေါင်းဆောင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိရမယ်၊ အင်း တစ်ခုပဲ၊ အလို ငါ့သေနတ် ပစ်ပေါက်ကို ငါ ပြန်သွားဦးမှပဲ ဟေ့’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားရန် ကုလားထိုင်မှ ထ၏။
လဲကျသွားမည် ပြသဖြင့် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ဗိုလ်မှူး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား’

ဝီလျံက မေးသည်။ ကာဗက်နာရီက ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒါတွေ မမေးနှင့်၊ ခြေသွင်သွင် ကျိုးသွားတဲ့ တပ်သား
တစ်ယောက်ကတောင် သူ့ကို ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထောင်သာ ပေးထားပါ။ သေနတ်တော့
မှန်အောင် ပစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောသေးတာပဲ၊ ငါကကော ဘာဖြစ်လို့ မပစ်နိုင်ရမှာလဲ၊
ခေါင်းလေး မဖြစ်စလောက် မူးတာပဲ ရှိတာပဲ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ခပ်စောစောက သူ ပစ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်နားသို့
ဒယီးဒယိုင် ပြန်လျှောက်သွား၏။ ဝီလျံက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

အရာရှိရိပ်သာ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် မိမိတို့ တပ်သားများသည်
ကူလန်ဖီအာရန်ဂျီ တောင်ကုန်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝေါလီ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများသည် ထိုတောင်ကုန်း ကွက်လပ်ပေါ်သို့
တွားတက်လာနေသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုသူများကို နောက်တစ်ကြိမ်
လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲ ဆင်မှ ဖြစ်တော့မည်ကို ဝေါလီ သိလိုက်လေပြီ။

ဝေါလီသည် လှေကားအတိုင်း တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆင်းလာခဲ့ကာ အနီးကပ်
တိုက်ပွဲတိုက်ရန် နောက်ထပ် တပ်သားသစ်များကို ရွေးထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဝီလျံနှင့်
ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီတို့ကို ခေါ်ရန် သံတံ ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး
ကာဗက်နာရီ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဝေါလီသည် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။

ဝေါလီသည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ သတ္တိကို ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင်
သူသည် စစ်သား။ စစ်သား တစ်ယောက်သည် မိမိ ရဲဘော်များကို မလိုအပ်ဘဲ အန္တရာယ်

အဖြစ် မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မခေါ်တော့ဘဲ ဝီလျံကိုသာ သူနှင့်အတူ
လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

‘ဗိုလ်မှူး မလိုက်ပါနှင့်၊ ဗိုလ်မှူး အားနည်းနေတယ်၊ ဒီတော့ ဗိုလ်မှူး တစ်ခုခု အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဗိုလ်မှူး လဲကျသွားရင် ဘယ့်နှလုံး လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့
ဗိုလ်မှူးကို ကောက်ရတော့မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်မှူး အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ
လူပိုကုန်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဗိုလ်မှူး ကျသွားတာကို သူတို့
အမြင် မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ ဝီလျံ လာဗျာ၊ အချိန် မရှိဘူး’

အက်ရှ်နှင့် ဗဟာဒူးခန်တို့သည် ကူလန်ဖီအာရန်ဂျီ တောင်ကုန်းအား
နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဒုတိယအကြိမ်တက်၍ တိုက်ခိုက်သည်ကို မြင်ကြရသည်။
ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ တောင်ကုန်းကို တက်တိုက်သည့် အထဲတွင် ဆပ်သခင်
သုံးယောက်သာ ပါသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရန်သူများမှာ ဆပ်သခင် တစ်ယောက်
ကျသွားပြီအထင်ဖြင့် များစွာ အားတက်နေကြသည်။

အက်ရှ်နှင့် ဗဟာဒူးခန်တို့မှာလည်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ ခေါင်းတွင် ပတ်တီး
စည်းထားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသဖြင့် ဒဏ်ရာ ရသွားပြီဟု ထင်ကာ စိတ်ပျက်သွားကြ၏။
ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ မရှိတော့လျှင် အပိုင်းခံနေရသော သံတံထဲမှ လူများ အကြီးအကျယ်
စိတ်ဓါတ် ကျသွားနိုင်သည် မဟုတ်လော။

သံတံမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် တောင်ကုန်းများ နောက်တစ်ချီ သိမ်းပိုက်လိုက်ကာ
ရန်သူတို့ကို ရှင်းလင်း ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ယခု တစ်ချီတွင်မူ မိမိတို့ဘက်မှ နှစ်ယောက်
ကျဆုံး၍ လေးယောက် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် ဒဏ်ရာ ရသူများအား ဆေးရုံခန်း လုပ်ထားသည့်
အခန်းကလေးထဲသို့ သယ်လာရန် ပြောပြီးနောက် မျက်လုံးထဲသို့ စီးကျလာသည့်
ချွေးများကို သုတ်နေသည်။

‘ဒီလိုချည်းပဲ တက် တက် တိုက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဝေါ်လီ၊ ခု တို့ဘက်က တစ်ဒီဇင်လောက် ကျသွားပြီ၊ ဒဏ်ရာ ရတဲ့ လူက ဘယ်လောက် ရှိမှန်း မသိသေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ သူတို့ဘက်က ဆယ်ယောက်ကျပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ယောက်ပဲ ကျတယ်ဆိုရင် ခံသာပါတယ်’

‘ခက်တာက သူတို့ဘက်က လူအင်အား သိပ်များနေတယ်ကွ၊ ခုဟာက တို့က တစ်ယောက်မှာ သူတို့က အယောက် နှစ်ဆယ်လောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတောင် တပ်တွေထဲ ပြန်ပြီး လက်နက် ပြန်ယူနေတဲ့ ကောင်တွေ ရောက်မလာသေးဘူး၊ သူတို့ ရောက်လာရင် တို့က တစ်ယောက် သူတို့က တစ်ရာလောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ အေး ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ဖော်ဘွားဆီကို နောက်ထပ် အကူအညီတောင်းတဲ့ စာတစ်စောင် ထပ်ရေးသင့်တယ် ထင်တာပဲကွာ၊ အေးပါကွ၊ လာပါပြီ’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် လူနာများကို ကြည့်ရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဝေါ်လီက သူ့ခါးလွယ်ကို အော်ဒလီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟာဗီလ်ဒါကို ခေါ်ကာ သံတဲ အုတ်တံတိုင်းရှိ သေနတ်ပစ်စင်များပေါ်မှ နေ၍ ရန်သူတို့ကို ခုခံ ပစ်နေသည့် စစ်ဗိုလ်များကို ကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ရန်သူတို့ အင်အားဖြင့် ဖိတိုက်လာပါက မည်သို့ မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည်ကို လေ့လာရန် ဖြစ်၏။

ဂူလန်နာမီကို အပေးခိုင်းလိုက်သည့်အကြောင်း ပြန်ကြားချက် မရောက်မီတွင် ရန်သူတို့ အင်နှင့်အားနှင့် တိုက်လာလျှင် ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်သည်။

ဖော်ဘွားထံမှ ယခုတိုင် မည်သည့်အကြောင်းပြန်ချက်မှ မရောက်လာသေး။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် တတိယ စာ တစ်စောင်ကို ရေးကာ မဟာမေဒင် ဘာသာဝင် တစ်ယောက်ကို နန်းမြို့ခံတပ်တွင်းသို့ လွှတ်ပြန်သည်။

‘စစ်တန်းလျားတွေ တောင်ဘက်ကနေ ကပ်ပြီး သွား၊ မင်းကို ကာပစ် ပစ်ပြီး ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာ တံတိုင်းကို ကျော်တက်၊ ကဲ သွားတော့’

ဝီလျံက အစေခံ တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ တပ်များက ကာပစ် ပစ်ပေးရန် ဝေါ်လီကို အပြောခိုင်းသည်။ အစေခံသည် တဝေါဝေါဖြင့် ပစ်ပေးနေသည့် ကျည်ဆန်များကြားတွင် ထွက်သွား၏။ စစ်တန်းလျားများနှင့် တံတိုင်းကြီး ကြားကွက်လပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကုန်း၍ ပြေးကာ တံတိုင်းကြီးပေါ်သို့ ကျော်တက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

တံတိုင်းနှင့် ဟော်နန်း အကြား ကွက်လပ်တွင်မူ ကံကြမ္မာသည် စာပို့သွားသည့် အစေခံကို အသင့် စောင့်နေသည်။ စာပို့လုလင်သည် ဟော်နန်းသို့ မရောက်တော့။ ဆောင်းဦး လေပွေထဲမှ သံပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်ပမာ အစတုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

စစ်တန်းလျားများ ထဲတွင်မူ ဝေါ်လီသည် စစ်ဗိုလ်များ၊ မြင်းထိန်းများ၊ အစေခံများနှင့်အတူ အုတ်ရိုးပေါ်သို့တက်သည့် တံခါး မရှိသည့် လှေကားများကို ရရာ စားပွဲ ကုလားထိုင် စသည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည်။

ဝေါ်လီသည် သူတို့ဘက်မှ အကျအဆုံးကို မသိ မဟုတ်။ သိ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိမိတို့ဘက်မှ တစ်ယောက်မျှ အလဟဿ အကျအဆုံး မခံနိုင်။ စိတ်ဓါတ် အကျမခံနိုင်။ သူ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ဓါတ် တက်ကြွနေဆဲ။

မွန်ရှိ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် ပန်းထိုးထားသည့် ပန်းအိုး ပြာပြာကလေးကို မြင်နေရသည့်အတွက်လည်း မိမိတို့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အက်ရှ် ရှိနေသည်ဟု ဝေါ်လီ သိလိုက်သည်။ အက်ရှ်သည် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတန်ရာ။ တစ်ခုခုကိုမူ ကြံနေလိမ့်မည်။

ဖော်ဘွားထံ အကူအညီပေးဖို့ မိမိတို့အကြောင်း ကြားထားသည်ကိုသာ အက်ရှ်သိလျှင် အက်ရှ်သည် ဖော်ဘွားထံ ထိုသတင်းကို မရောက် ရောက်အောင် ပို့မည်

မုချ။ စော်ဘွားသိသည်ဆိုလျှင်လည်း မိမိတို့ထံ အကူအညီ ပို့မည်မှာ သေချာသည်။ စော်ဘွားထံမှ အကူအညီ မရောက်မီတွင် မိမိတို့က ရန်သူတို့ကို အချိန်ဆွဲ၍ တိုက်နေဖို့သာ လိုသည်။

ထိုစဉ် တစ်ခဲနက်သော ညာသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခပ်စောစောက သတိ မပြုမိခဲ့။ ယခုမှ သတိပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအသံကြီးမှာ သံတဲဝင်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပြီး အာဖဂန်တို့၏ စစ်ကြွေးသံကြီး ဖြစ်သည်။ အသံကြီးသည် ပို၍ နီးလာကာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာပြီး ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ သံတဲဝင်း အုတ်တံတိုင်းကြီးပင်လျှင် ထိုအော်သံကြီးကြောင့် တုန်ခါနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

‘ဟေ့ အာဖဂန်စစ်တပ်တွေ လာကုန်ပြီထင်တယ်၊ တံခါးတွေကို ပိတ်ဆို့ပစ်ခဲ့ပြီး သံတဲပေါ်ကို သွားနှင့်ကြ၊ ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းကိုလည်း ပြောထားလိုက်၊ တောင်ကုန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် တက်တိုက်ဦးမယ်၊ လူရွေးပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားလို့ ပြောလိုက်၊ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေကို ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြာကြာ ထားရင် သံတဲဝင်းထဲကို ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်’

ဝေါ်လီသည် စစ်တန်းလျားဝင်း တံတိုင်းပေါ်သို့ လေကူးအတိုင်း တက်ခဲ့၏။ တပ်သားများ၏ စစ်တန်းလျား အမိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး အပြင် တံတိုင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်ကူးကာ သေနတ်ပစ်ပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

သူ့ဘေးတွင် စစ်ဟရီများက ချီတက်လာနေသည့် လူထုကြီးကို ဒူးထောက်၍ ပစ်နေကြသည်။ လက်နက်ရုံအနီးရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လူတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်က သရဲမရဲ စီးနေကြသူများနယ်။ လူအုပ်ကြီးသည် လမ်းကြားကလေးများ ထဲတွင် ပိတ်ဆို့ထားသည့် ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူ လွှင့်ပစ်နေကြသည်။

ဆူပူသောင်းကျန်းနေသော တပ်များသည် သူတို့တပ်များသို့ ပြန်၍ လက်နက်များကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြရုံမျှမက ရွာများသို့ မပြန်သေးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဟိရာတီ လူမျိုးစု တပ်များကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ထောင်ပေါင်း များစွာသော တောကြောင်များလည်း ပါလာကြသည်။

ကြည့်နေရင်းပင် လူအုပ်ကြီးသည် ပိတ်ဆို့ထားသော အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားကာ မြင်းတပ် တန်းလျားများနှင့် မီးလောင် ပျက်စီးနေသည့် မြင်းစောင်းများကို သိမ်းပိုက်မိကြလေပြီ။

လူအုပ်ကြီးသည် ဘယ် ညာ ဖြန့်တက်လာကာ စစ်တန်းလျား တံတိုင်းပေါ်ရှိ စစ်ဟရီများကို စတင် ပစ်ခတ်လျက် ရှိလေပြီ။

စစ်ဟရီတစ်ယောက်မှာ နဖူးတည့်တည့်ကို ထိသဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာလည်း ပခုံးကို မှန်သွားကာ လဲကျသွားသည်။ ယခုအချိန်တွင် တောင်ကုန်း ရှင်းရန် စိတ်မကူးနိုင်တော့။ ဆူပူသူများသည် ဝင်းထဲသို့ပင် ရောက်နေကြလေပြီ။

ခဏကြာသည့် အခါတွင် ဝေါ်လီသည် ဝီလျံနှင့် အတူ ရန်သူများကို လှံစွပ်တိုက်ပွဲ ဆင်ရန် စစ်တန်းလျားဝင်း မှန်ဦးထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယခုတစ်ချီတွင်မူ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာလည်း ဒဏ်ရာ ရနေသဖြင့် တိုက်ပွဲတွင် မပါနိုင်တော့။ ဒေါက်တာ ကယ်လီမှာလည်း လူနာတွေကို ကြည့်နေရသည်။

ယခု တိုက်ပွဲမှာ ပထမ နှစ်ကြိမ်ကထက် ပြင်းထန်သည်။ ရန်သူများမှာ သူတို့လူများကို ပစ်ခတ်မိမည် စိုးသည့်အတွက် ခပ်ကျဲကျဲ ပစ်နေရသည့်တိုင် သံတဲစောင့် တပ်စုအဖို့လည်း အတိုက်ရ ခက်နေသည်။ မိမိ အင်အားနှင့် ရန်သူအင်အားမှာ ကွာလွန်းမက ကွာနေလေပြီ။ မိမိ တပ်သား တစ်ယောက်လျှင် ရန်သူဦးရေ ငါးဆယ် အချိုး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအထဲတွင် တပ်ရင်း သုံးရင်းနှင့် ကဗူးလုံမြို့ထဲမှ ဆူပူ သောင်းကျန်းသူများ ပါဝင်လာကြသဖြင့် နောင်တွင် ရန်သူဦးရေသည် ထိုထက် များလာနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုကောင်းသည်မှာ သူတို့ဘက်မှ လူဦးရေ ထိုမျှ များပြားနေသည့်အတွက် သူတို့အချင်းချင်း သူ့လူ ကိုယ့်လူ မှားကာ ထိန်း၍ မရဘဲ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ လူ ခပ်နည်းနည်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်အချင်းချင်းကို ခွဲခြားနိုင်သည်။ လက်ထဲတွင် လုံစွပ် တပ်ထားသည့် သေနတ်များ ကိုင်ထားပြီး အရာရှိများဆိုလျှင်လည်း စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြုန်းနှင့် ဓါးလွတ်များကို ကိုင်ထားကြသဖြင့် သူ့လူ ကိုယ့်လူ အလွယ်တကူ ခွဲခြားနိုင်သည်။

လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲအတွင်းတွင် ခြောက်လုံးပြုန်းကို ထုတ်သုံးလျှင် နောက်ထပ် ကျည်ဆန် ထည့်ရန်အချိန်မရသည့် အတွက် နယ်ခြားစောင့် တပ်များသည် ခပ်စောစောပိုင်းတွင် သေနတ်ကို မသုံးကြဘဲ ဓါးများ လုံစွပ်များကိုသာ အသုံးပြုကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆူပူသူများမှာမူ ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကတည်းက မြင်းစီး သေနတ်များကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်ပစ်သူက ပစ်၊ အရမ်းကာရော ပစ်သူက ပစ်ကြသဖြင့် အရေးကြုံလာသည့် အခါတွင် ပစ်စရာ ကျည်ဆန် မရှိတော့။ အချို့မှာလည်း ကျည်ဆန် ထည့်ရန်အချိန်မရတော့ပြီ။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရန်သူတို့၏ အမှားကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရှေ့သို့ အတင်းတက်၍ ရန်သူတို့ကို ခုတ်ပိုင်းကြသည်။ အာဖဂန်များမှာ နောက်သို့ ပြိုဆင်းလာနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် နောက်က လူအုပ်ကြီး ခံနေသဖြင့် ဆုတ်ပြေး၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက် လူအုပ်ကြီးကလည်း သူတို့ကို ရှေ့သို့ တက်ရန် ပြောကာ အတင်း ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်။

ဤတွင် နောက်သို့ ဆုတ်ချင်သူနှင့် ရှေ့သို့ တက်ချင်သူတို့ အချင်းများကာ အချင်းချင်း ပြန်တိုက်ကြသည်။ သို့ဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် နောက်ဆုံးတွင် ဖရိုဖရဲဖြင့်

သံတဲဝင်းထဲမှ ဆုတ်ကြရာ ဝင်းထဲ၌ ကျဆုံးသူ အလောင်းများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရှမ်းမှာ မြင်၍ပင် မကောင်းတော့ပြီ။ လူပေါင်းများစွာသည် ဖုန်တွေ သွေးကွက်တွေထဲ လဲကျလျက်။ ဒဏ်ရာရသူ အချို့မှာလည်း ကယောင်ကတမ်း ညည်းတွားကာ တရွတ်တိုက်၍ သွားနေကြသည်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများ အဖို့လည်း မသက်သာလှ။ တတိယ အကြိမ် လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲတွင် တပ်သား နှစ်ဆယ်ပါသွားရာ ဆယ့်လေးယောက်သာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအနက် ခြောက်ယောက်ခန့်မှာ လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရနေကြသည်။ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ မရသူဆို၍ မရှိသလောက်ပင်။

ထိုတပ်စု ပြန်ဆုတ်လာသည့်အခါတွင် စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိသည့် စစ်ဗာရီများက ကာပစ်ပေးကြ၏။ အချို့က ကိုယ့်တပ်သားများ သံတဲဝင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်မလာနိုင်စေရန် တံခါးပေါက်များကို ပစ္စည်းတွေပုံ၍ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ၏။

ယခုတစ်ချီတွင်မူ နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများသည် အောင်ပွဲ ရလာခဲ့သည့်တိုင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြလေပြီ။ သူတို့ မျက်နှာများပေါ်တွင် ရွှင်လန်းသည့် အရိပ်အယောင် မရှိတော့ဘဲ ညှိုးငယ် သုန်မှုန်နေကြလေပြီ။

မိမိတို့သည် အောင်ပွဲကို ရခဲ့သည့်တိုင် ထိုအောင်ပွဲကို ကြာကြာ ထိန်းထားနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူတို့၏ သုန်မှုန်သော မျက်နှာများက ပြောပြနေကြသကဲ့သို့ ရှိ၏။

သံတဲဝင်းထဲရှိ အိမ်နှစ်လုံး အမိုးပေါ်တွင် နေရာယူထားသည့် တပ်သားငါးယောက် ကျဆုံးပြီး ခြောက်ယောက် ဒဏ်ရာ ရရှိကြသည်။ တပ်သားများသည် သံတဲအမိုးပေါ်မှ ဒဏ်ရာရသူများကို အောက်သို့ သယ်ပိုးကာ ဒေါက်တာ ကယ်လီ၏ ဆေးခန်းထဲသို့ ပို့ကြ၏။

ဒေါက်တာ ကယ်လီနှင့် သူ့လက်ထောက် ဆေးထည့်သမားမှာ လက်ပင် မလည်တော့။ သားသတ်ရုံမှ သားသတ်သမားများနယ် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက် ရှိလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူနာများ၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောကြသည်။ ခွဲစိတ်ကြသည်။ ချုပ်ကြသည်။ ပတ်တီး စည်းကြသည်။ သားရေကွင်းဖြင့် ချည်ကာ သွေးဆိပ်မတက်အောင် လုပ်ကြသည်။ အိပ်ဆေးအဖြစ် ဘိန်းကျွေးကြသည်။

အခန်းထဲတွင် ဒဏ်ရာရသူတွေ အတွက် ထားစရာ ခုတင် မရှိ။ အချို့က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်။ အချို့က နံရံကို မှီ၍ ထိုင်လျက်။ ယမ်းမှုန့်တွေ ပေကျံနေသည့် သူတို့ မျက်နှာများသည် ပင်ပန်းမှုနှင့် နာကျင်မှုကြောင့် ညှိုးချိုး ဟောက်ပက်လျက်။ သို့ရာတွင် တစ်ချက်မျှ ညည်းညူခြင်း မပြုကြ။

ကျဆုံးသူတို့၏ အလောင်းများကို မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ရန်အချိန်မရှိ။ စားပွဲများ ကုလားထိုင်များနှင့်အတူ အလောင်းများကို တံခါးပေါက်များတွင် အတားအဆီးများ အဖြစ် အသုံးပြု ပိတ်ဆို့ထားကြသည်။

သည်လို အခြေအနေမျိုးတွင် ကျဆုံးသွားသည့် သူတို့ရဲဘော်များသည်လည်း နယ်ခြားစောင့်တပ်၏ အကျိုးကို အဘယ်ကြောင့် မသယ်ပိုး နိုင်ရမည်နည်း။ ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းဖြင့် ထမ်းရွက်ရမည်သာ။ အဆုံးထိ ထမ်းရွက်သည်ပိုးရမည်သာ။ အဆုံးမှာလည်း သိပ် မဝေးတော့။ သံတံ နှစ်လုံး၏ အမိုးပေါ်တွင် တာဝန်ထမ်းနိုင်သူ ဆို၍ တပ်သား ဆယ်ယောက်ထက် မပိုတော့။ သို့ရာတွင် ရန်သူတို့ဘက်တွင်မူ လူအပြည့်။ လက်နက်အပြည့်။

‘ဇော်ဘွားဆီက အကြောင်းပြန်ချက် မရသေးဘူးလား ဗိုလ်မှူး’

ဝီလျံက သွေးစွန်းပေနေသော အကျိုးကို ချွတ်လိုက်ရင်း ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို မေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာလည်း ဒဏ်ရာကြောင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေပြီ။

‘မရသေးဘူးကွ၊ နောက်တစ်ယောက်တော့ ထပ်လွှတ်ဦးမှပဲ ထင်တယ်၊ မင်းကော ဒဏ်ရာ ရသေးသလား’

‘အပေါ်ယံကို ခါးထိသွားတာလေးပဲ ရှိပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ခြောက်ယောက် ထပ်ကျသွားတယ်၊ ကျန်တဲ့လူ တော်တော် များများလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့’

ဝီလျံသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်၏။ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ ပတ်တီ လုပ်ရန် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆုတ်နေသည်။

‘ဝေါ့လီကော’

‘သူလည်း တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်တော့ ထိသွားတယ် ထင်တယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဒီကောင်က သိပ်ပြီး အတင့်ရဲတာပဲ၊ အော်လိုက် သီချင်းတွေ ဆိုလိုက်နဲ့၊ စစ်တိုက်တာကို ပျော်စရာများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး’

‘ဘာ သီချင်းဆိုတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ခရစ်ယာန် ဓမ္မ သီချင်းတွေကိုဆိုပြီး တိုက်တာ’

ဝီလျံက ဒဏ်ရာကို စည်းကာ အဝတ်စ အဖျားကို သွားဖြင့် ကိုက်၍ အတင်း ကျပ်အောင် ချည်လိုက်ပြီး နောက် ကုတ်အကျိုးကို ပြန်ဝတ်သည်။

‘ဇော်ဘွားဆီကို ရေးဖို့စာကို ကျွန်တော် ရေးပေးရမလား ဗိုလ်မှူး’

‘အေး တိုတို ရေးကွာ၊ ငါတို့ သေရင် သူလည်း မသက်သာဘူးလို့သာ ရေးလိုက်၊ သူတိုင်းပြည်ကို သခင်ဆပ်တွေ လာပြီး တိုက်သိမ်းမှာပဲလို့၊ အေးလေ ဒီလို မရေးနှင့်ဦး၊ တို့အားလုံး အသတ်မခံရမီ စစ်တပ် အမြန်ပို့ပါလို့၊ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေပြီလို့ ရေးလိုက်’

ဝီလျံသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စော်ဘွားထံသို့ စာရေးသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက ဗာလာဟီဇာ နန်းတော် နန်းမြို့ထဲသို့ ဝင်တတ် ထွက်တတ်သူ အစေခံတစ်ယောက်ကို အရှာခိုင်းလိုက်၏။ စစ်သားကို မလွှတ်နိုင်။ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဆိုသလောက် သံတဲဝင်းထဲတွင် ရှိဖို့ လိုသည် မဟုတ်လော။

နန်းမြို့ထဲသို့ သွား၍ စာပို့ရမည့် အလုပ်က အန္တရာယ်ကြီးသည်။ သံတဲ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဘေးပတ်ပတ်လည် အိမ်အမိုးများပေါ်တွင် ရန်သူတွေ အပြည့်။ သံတဲ အပြင်ဘက်တွင် သံတဲသို့ ဝင်ရန် ညာသံ ပေးနေသည့် လူအုပ်ကြီးကလည်း နည်းသည့် လူအုပ်ကြီးမဟုတ်။ သံတဲသို့ ဝင်သည့် ထွက်သည့် အပေါက်များ အားလုံးတွင် လူအုပ်တွေချည်း။ ထို့ကြောင့် သည်ကြားထဲကမှ လွတ်အောင် ထွက်ကာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲသို့ ရောက်အောင် သွားဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မလွယ်။

သို့ရာတွင် ဝီလျံစာရေး၍ မပြီးမီမှာပင် အစေခံသည် စာရေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ စာရေးမှာ ဟိန္ဒူ အမျိုးသားဖြစ်ပြီး အသက် အတန်ငယ် ထောက်နေလေပြီ။ စကားပြောလျှင်လည်း ခပ်တိုးတိုးမျှသာ။ ဟိန္ဒူအမျိုးသားကြီးသည် သူ သွားမည်ဆိုကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်မြို့ထဲမှ လမ်းများကိုလည်း ကျွမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။

ဝီလျံသည် ထိုဟိန္ဒူအဘိုးကြီးနှင့်အတူ သံတဲအောက်သို့ ဆင်းလိုက်လာခဲ့၏။ ဝေါလီက စစ်တန်းလျားများဆီသို့ လူတစ်ယောက်၊ သံတဲ အဆောက်အအုံနှစ်လုံး ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်စီ လွှတ်လိုက်ပြီး ဟိန္ဒူအဘိုးကြီး တလင်းပြင်ကို ဖြတ်လျှင်

သူ့ကို ရန်သူတို့ အာရုံ မစိုက်ရအောင် အမိုးပေါ်မှ ရန်သူတို့ကို မြူ၍ ပစ်ပေးရန် ခိုင်းလိုက်သည်။

ဟိန္ဒူ အဘိုးကြီးသည် သံတဲနှင့် စစ်တန်းလျားအကြားရှိ လမ်းသွယ်မျိုး ပိတ်ဆို့ထားသည့် အတားအဆီးများကို ကျော်ပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကာ မဟာမေဒင် အဆောင်မှ တိုက်ခံရုံကို တွယ်တက်၍ နောက်တွင် ခိုနေလိုက်သည်။ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည့် ရန်သူများ မမြင်နိုင်တော့။

သို့ရာတွင် စစ်တန်းလျားများကို လွန်၍ သံတဲဝင်း နံရံကို တက်ရန် ကွင်းပြင် ဖြတ်နေစဉ် ရန်သူတို့ မြင်သွားကာ သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။ ဟိန္ဒူအဘိုးကြီးသည် စာကို မြှောက်ပြကာ အာဖဂန် စော်ဘွားထံ စာသွားပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတွင် ဘာလက်နက်မျှ မပါကြောင်း ပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် မရတော့ပြီ။ လူအုပ်ကြီးသည် ဟိန္ဒူအဘိုးကြီးကို အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်အောင် ခုတ်သတ် ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် သံတဲ အမိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် စစ်ဗာရီများက လူအုပ်ကြီးကို သေနတ်များဖြင့် ပစ်ကြပြန်သည်။ ဝေါလီသည် ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းနှင့် တပ်သား နှစ်ဆယ်ကို ခေါ်ကာ ထိုလူအုပ်ကြီးအား တက်တိုက်ရန် အမိန့်ပေး၏။ ထိုအကြိမ်မှာ လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲကို စတုတ္ထအကြိမ်ဆင်နွှဲခြင်း ဖြစ်သည်။ အာဖဂန်များသည် နောက်သို့ ဆုတ်ပြေးကြပြန်သည်။

ကွက်လပ် တစ်နေရာတွင်မူ ဟိန္ဒူအဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် သွေးစွန်းသော စက္ကူစ တစ်ရွက်ကို ကိုင်လျက်၊ စာက အာဖဂန် စော်ဘွားထံ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က အကူအညီ တောင်းသည့်စာ။

ဝေါလီသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်များအတွင်းတွင် ရက်စက်မှု အပေါင်းကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် တော်တော်တန်တန် ရက်စက်မှုကို မြင်လျှင် တုန်လှုပ်မည်ဟု မထင်တော့။ သို့ရာတွင် စော်ဘွားထံ စာသွားပေးသည့် လက်နက်မဲ့ ဟိန္ဒူအဘိုးကြီးကို အပိုင်းပိုင်း

ခုတ်သတ်သည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဝေါ်လီသည် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ လူအုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ သံတံတိုင်းထဲမှ တိုက်ထုတ်ရန် ခေါ်မိုးပေါ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အောက်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ သံတံ နောက်ဖေး မလွယ်တံခါးကို ဖျက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးသည် တံခါးကို ချိုး၍ မရသည့်အခါတွင် တံတိုင်းကို လူအုပ်ဖြင့် ဝိုင်းဖို့နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ တံတိုင်း နှစ်နေရာ ပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။

သည်တံတိုင်းပေါက်သွားလျှင် သံတံပေါ်သို့ ရောက်ကြတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဝေါ်လီသည် ရှေ့တလင်းပြင်ထဲမှ လူအုပ်ကို ရှင်းရန် ဂျမဒါ ဝမ်ဆင်းကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်မှာမူ သံတံ နောက်ဖေးကို ထွက်လာခဲ့၏။ တံတိုင်းကျိုးပေါက် သွားလျှင် သံတံကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ သူတို့အဖို့ စစ်တန်းလျားများသို့ ပြောင်းရွှေ့ခုခံရန်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုနေရာမှ အပ အခြား နေရာ မရှိတော့။

စစ်တန်းလျားသို့သာ ဆုတ်ရလျှင် ကြာကြာခံနိုင်ဖွယ် မရှိတော့။ ရန်သူသည် ထိုတစ်နေရာတည်းကိုသာ အနီးကပ် စုပြုံပစ်လျှင် မိမိတို့သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် လက်နက်ချရုံမျှသာ ရှိသည်။

သံတံတိုင်း နောက်ဖေး နံရံက တကယ့် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး။ နံရံကို ဖြိုနေသူတို့မှာ နယ်ခြားစောင့်တပ်များ ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆန်များမှ ကျည်ကွယ်ရနေ သဖြင့် တံတိုင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြိုနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

သံတံတိုင်းထဲမှ လူများသည် ဆူညံ အော်ဟစ်သံ၊ ပစ်ခတ်သံများကြောင့် ထိုတံတိုင်းကို ဖြိုချနေမှန်း မသိကြ။ နံရံကြီး ပေါက်ထွက်ပြီးမှသာ နံရံကို ဖြိုချနေကြမှန်း သိခြင်း ဖြစ်သည်။

နံရံပေါက်သွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် အစေခံတစ်ယောက်သည် သံတံ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာကာ သံမှူး ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီအား အခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ငိုယို တောင်းပန်နေသည်။

'ဗိုလ်မှူး၊ တခြားကို မြန်မြန်ပြောင်းပါ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး ပိတ်မိနေလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်မှူး မိရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမိတာနှင့် အတူတူပဲ ခင်ဗျ။ ဗိုလ်မှူးဟာ ကျွန်တော့် အဖေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အမေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်မှူး မရှိရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာ ခင်ဗျ'

အစေခံက ကြမ်းပြင်ကို ခေါင်းဖြင့် တခိုင်းခိုင်းဆောင့်ရင်း ငို၍ ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

'ဟေ့ကောင်၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ လာ ဝီလျံ၊ ငါ အောက်ဆင်းမယ်၊ မင်းတို့ပါ လိုက်ခဲ့'

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ဝီလျံနှင့် အခြားတပ်သား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သံတံ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သည်တစ်ချီတွင်မူ ဝေါ်လီသည် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အကူအညီကို ငြင်းပယ်ရန် မတတ်နိုင်တော့။ သူတို့တွင် လူနည်းနေပြီ။ ရှိသမျှ လူကို အသုံးပြုရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အား နောက်ဖေးဘက်သို့ မလာဘဲ အရာရှိရိပ်သာ အပေါ်ထပ်မှ နေ၍ လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ရန် တာဝန်နေကြသော လူအုပ်ကို ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်ကြားမှ နေ၍ ချောင်းပစ်ရန် ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကလည်း မငြင်းတော့။ ဦးခေါင်းကို ထိထားသည့် အဏ်ရာကြောင့် ခေါင်း မူးဝေနေပြီ။ သူ့ကို အရာရှိရိပ်သာ အပေါ်ထပ်သို့ ပို့လိုက်ခြင်းမှာ

ပို၍ လုံခြုံသော နေရာသို့ ရွေး၍ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဝေါ်လီထင်သည့် အတိုင်းပင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို အရာရှိရိပ်သာ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်အောင်ပို့ပြီး မကြာမီမှာပင် ခပ်စောစောက နေရာတွင် အနီးကပ်ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များ ကျလာကာ လူနှစ်ယောက်ကို ထိသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ နံရံကို ဖြိုနေသည့် လူများသည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြကာ သူတို့လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များထားသည့် ရွက်ဖျင်တဲ အနီးတွင် ရောက်နေကြောင်းကို သိရတော့သည်။

တပ်သားနှစ်ယောက်သည် ရွက်ဖျင်တဲ တိုင်များဖြင့် ရွက်ဖျင်ကြီးတစ်ခုကို နံရံပေါက်ထဲသို့ ထိုး၍ ဆို့သည်။ ထို့နောက် ရရာ စားပွဲ ကုထားထိုင်များဖြင့် ထိုအပေါက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ လုပ်နေကြစဉ် တပ်သား မေဒီမှာ လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရသဖြင့် တပ်သား ဟာဆန်ဂူးလ်သည် သူ့ကို တွဲကာ ဆေးခန်းရှိရာ အရာရှိရိပ်သာသို့ ပို့၏။ တပ်သား၏ လက်မောင်းမှာ တွဲလောင်းကြီးကျကာ ပြုတ်ကျနေလေပြီ။

အရာရှိရိပ်သာ အောက်တွင် အလောင်းများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့မှာ ဆူပူအော်ဟစ်လျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ကယ်လီဆပ်ကိုမူ မတွေ့ရ။

ဆေးတပ်သား အကူ တစ်ယောက်က တပ်သားတစ်ယောက်၏ ပေါင်တွင် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည့် ကျည်ဆန်ပေါက်ကြီးကို ရေဆွတ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ် ပဝါ အပိုင်းတစ်ခုဖြင့် ထိုးသိပ်နေရင်းက ဒေါက်တာ ကယ်လီ အပေါ်ထပ်တွင် ရှိကြောင်း၊ လက်မောင်း ဒဏ်ရာ ရလာသူကို အောက်တွင် ထားစရာ မရှိတော့ကြောင်း၊ အပေါ်သို့ ခေါ်သွားစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

တပ်သားနှစ်ယောက်သည် ဒေါက်တာ ကယ်လီကို ရှာရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ပြုစုနေသည့် ဒေါက်တာ ကယ်လီကို တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခပ်စောစောက ခေါင်းတွင် ရှုပ်မှန်ထားသောကြောင့် ယခုမှ ဆေးထည့်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ကို ဆေးထည့်ပြီးမှ ဒေါက်တာ ကယ်လီကို ပြတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီမှာ စောစောက ဒဏ်ရာကြောင့်မဟုတ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မှန်သောကြောင့် ဆေးထည့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည် တစ်ကြိမ်တွင်မူ တရုတ်ကတ်နောက်တွင် ရပ်၍ ရန်သူတို့ကို ပစ်နေရာမှ ရန်သူ ပစ်လိုက်သော အင်္ဂလိပ် ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန် ထိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် ခုတင်ဆီသို့ အနိုင်နိုင်လျှောက်လာကာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ တပ်သားတစ်ယောက်က အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာကာ ဒေါက်တာကယ်လီကို လာခေါ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာကယ်လီသည် လူနာကို ရေတစ်ခွက် တိုက်သည်မှ အပ အခြား ဘာမျှ မလုပ်နိုင်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် သူ့အနားတွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ ရန်သူများကို နောက်ထပ် ဆက်တိုက်နိုင်ရန် ဒဏ်ရာရသည့် အခြား လူနာများကို ချုပ်ပေးရဦးမည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာ ရနေသည်ဆိုသည်ကိုလည်း တပ်သားတွေ အသိ မခံနိုင်သေး။ သိလျှင် စိတ်ဓါတ် ကျကုန်မည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။

‘ဟေ့ နံရံတွေကို ဖြိုဟေ့၊ ပြိုတော့မယ်ကွ၊ ချကွ၊ ဖာရင်ဂီတွေကို သတ်ပစ်ကွ၊ ဟေ့ တပ်သားတွေ၊ မင်းတို့နှင့် ငါတို့ဟာ ညီအစ်ကိုတွေ၊ မင်းတို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးဘူး၊ အင်ဂရေစီ ကောင်တွေကိုသာ တို့ကို ပေး၊ မင်းတို့ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး’

အပြင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးက အော်သည်။

‘ဝေါ်လီရေ၊ မင်း ရှိပေလို့ပဲ၊ နိမ့်ရင် တို့တပ်သားတွေလည်း သူတို့ အသက်ဘေးကို ကြောက်တာနှင့် တို့ဘက်ကို သေနတ်ပြောင်း လှည့်ကုန်ကြမှာ၊ ခုတော့ သူတို့ကို မင်း ခေါင်းဆောင် တိုက်နေပေလို့’

ဒေါက်တာ ကယ်လီ စိတ်ထဲမှ ဆိုမိသည်။ ဝေါ်လီသည် တပ်သားများကိုသာမက အရပ်သားများ၊ စာရေးများ၊ အစေခံများကိုလည်း စည်းရုံးကာ တတ်နိုင်သမျှ ခေါင်းဆောင် တိုက်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လူတစ်ကိုယ်တည်း နေရာတွေ ခွဲ၍ လိုက်လံ အားပေးလျက်။ တိုက်ခိုက်လျက်။ ယခု သံတဲ ခေါင်မိုးပေါ်တွင်။ နောက်တစ်ခဏ၌ တလင်းပြင်ထဲတွင်။ နောက်တစ်ခဏ၌ အရာရှိရိပ်သာ ခေါင်မိုးပေါ်တွင်။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဒဏ်ရာရ၍ လဲနေသူများ၏ အခန်းထဲတွင်။ သူတို့ကို အားပေးလျက်၊ နှစ်သိမ့်လျက်၊ ချီးကျူးလျက်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည့် သံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တွေးနေသည်။

‘ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသာ သေသွားရင် သံတဲကြီးတစ်ခုလုံး ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းဖို့ ဝေါ်လီ ပန်းပေါ်ကို ရောက်တော့မယ်၊ ခုတောင် ဝေါ်လီပဲ ကွပ်ကဲနေရပြီ မဟုတ်လား’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာကာ တံခါးကို နောက်ပြန် ပိတ်သည်။ တပ်သားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဗိုလ်မှူးဆပ် ခေါင်းမူးနေသဖြင့် အခန်းထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပေးရန် မှာပစ်ခဲ့၏။

သူတို့ ထွက်လာသည့်အခန်းမှာ အတန်ငယ်အေးမြနေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ပုပ်ဟောင်နေသည့် အနံ့များ၊ သွေးညှို့နံ့များက သူ့ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။

အပူရှိန်ကလည်း ပြင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တလင်းပြင်ထဲတွင် နေကျကျတောက် ပူကာ နားခိုစရာ အရိပ်ကလေး တစ်ခုမျှပင် မရှိ။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ပစ်ခတ်နေရသည့် တပ်သားများ အဖို့ကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ အိုင်ဒိုဖောင်းနံ့၊ သွေးနံ့၊ အပုပ်နံ့တို့က ထောင်းထောင်းထလျက်။

‘ခဏနေရင် တို့မှာ ဆေးလည်း ကုန်တော့မယ်၊ ပတ်တီးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဂွမ်းလည်း ကုန်ပြီ’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင်လည်း အနံ့အသက်များက ပုပ်ဟောင်လျက်။ ယင်တွေက တလောင်းလောင်း။

နံရံကို ဖြိုနေသည့် နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်ဘက်တွင် ဝေါ်လီသည် သူတပ်သားများကို စုစည်း၍ ပြန်တိုက်ရန် ပြင်နေသည်။

ထိုစဉ် မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်သည် အရာရှိ ရိပ်သာ ခေါင်မိုးလှေကားမှ မောပန်းတကြီး ဆင်းပြေးလာကာ တစ်ဖက်နံရံမှ လူအုပ်များသည် လှေကားများကို ယူလာကြကာ မိမိတို့ခေါင်မိုးနှင့် တစ်ဖက်မှ ခေါင်မိုးများကို လှေကားထိုး၍ ကူးလာနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မျောက်များသဖွယ် အလွန် လျင်မြန်ကြကြောင်း၊ အချို့မှာ မိမိတို့ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ပင် ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့အနေဖြင့် နောက်ထပ် ခုခံကာကွယ်နိုင်တော့မည် မထင်ကြောင်းဖြင့် လာပြောသည်။

‘လှေကား အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့၊ အာဖဂန်ကောင်တွေ လှေကားအတိုင်း နောက်က ဆင်းလာ လိုက်လာလိမ့်မယ်’

တပ်သားသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား၏။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် တပ်သားများသည် ပထမ လှေကား နှစ်စင်းကို ဖြုတ်ချ လိုက်နိုင်ကြ၏။ လှေကားရော၊ လူတွေပါ အောက်က လူအုပ်ကြီးပေါ်သို့ ကျသွားကြသည်။ နောက်ထပ် လှေကား ခြောက်စင်းလောက် ထိုးကာ တက်လာကြပြန်သည်။

ပထမဆုံး သူတို့ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကူးလာသည့် အာဖဂန်ကို အနီးကပ်၍ တွေ့ပစ်လိုက်သဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ကျသွား၏။ သို့ရာတွင် နောက်မှ ကူးလာသူများကို ပစ်ချိန် မရတော့။ ဤတွင် မိမိတို့ တပ်သားများသည် အမိုးမှ အောက်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဝေါ်လီသည် အထက်ဆုံး လှေကားထစ်တွင် ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်၍ ရပ်နေသည်။ သူ့ခြောက်လုံးပြူးတွင် ယမ်းအပြည့် ထိုးထားသည့်တိုင် မပစ်သေး။ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြကာ တပ်သားများကို အောက်သို့သာ အဆင်းခိုင်းနေသည်။ ဆူညံသံတွေ ကြားထဲတွင် ပြောစရာ ရှိသည်ကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြော၏။

တပ်သားများ ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် အာဖဂန်များသည် ခါးကောက်ကြီးများကို ကိုင်ကာ လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှ အောက်သို့ စုပြုံ ဆင်းလာကြသည်။ ဝေါ်လီသည် စုပြုံ ဆင်းလာသော အာဖဂန်များကို တစ်ယောက်ချင်း ပစ်ချလိုက်သည်။

ဤတွင် လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် အလဲလဲ အပြုံပြုံ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး တချို့က နောက်ပြန်တက်ပြေးကြသည်။ တချို့က ရှေ့တွင် လဲကျနေသူများကို တိုက်မိကာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခံ အောက်သို့ ကျလာကြသည်။

သည်လောက် ကျပ်ခဲနေသည့် လူအုပ်ထဲသို့ ပစ်လျှင် လက် မဖြောင့်သူပင်လျှင် ပစ်၍ မလွဲနိုင်။ ဝေါ်လီမှာ နဂိုကတည်းက လက်ဖြောင့်သူ။ ခြောက်စက္ကန့်လောက်

အတွင်းတွင် အာဖဂန် ခြောက်ယောက်လောက် လှေကားပေါ်မှ ကျွမ်းထိုး ကျလာကြသည်။ သူတို့ကြောင့် အောက်သို့ လိမ့်ကျလာသူများကို အောက်တွင် စောင့်နေသည့် မြင်းတပ်သားများက ခါးများဖြင့် ဆီးခုတ်ကြသည်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် အောက်မှ ပစ်သံ ခတ်သံများကို ကြားသည့်အခါတွင် ရန်သူတို့ အရာရှိရိပ်သာထဲသို့ ရောက်နေပြီဟု သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ခွဲစိတ်ခါးကို ချကာ ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်၍ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခါးများဖြင့် ခုတ်ထစ်ကာ အထွေးထွေး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် တန့်နေသည်။ တင်းပုတ်များ၊ ကာဘိုင်သေနတ်များ၊ ရိုင်ဖယ်များဖြင့် ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်နေကြသည့် လူအုပ်အလယ်တွင် ဝေါ်လီ ရပ်နေသည်။

ဝေါ်လီသည် သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် သူ ရပ်နေသည့် ခုံပေါ်မှ နေ၍ ဒေါက်တာ ကယ်လီရှိရာ လှေကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ လက်နက်ကို ယူပြီးနောက် အောက်သို့ ပြန်ခုန်ချသွားသည်။

ဝေါ်လီထံမှ သေနတ်သံတွေ ပေါ်လာပြီးနောက် လူတွေ လဲကျသွားသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ဆူပူသူများက သူတို့ခေါင်းဆောင်များ ကျဆုံးပြီ အထင်ဖြင့် ပြန်လှည့်ပြေးကြသည်။ လှေကား အောက်သို့ ဆင်းသွားသော ဆူပူသူများကား အပေါ် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တစ်ယောက်မျှ ပြန်မရောက်ကြတော့။

ဝေါ်လီက အသက်ပြင်းပြင်း ရှုရင်း ဒေါက်တာ ကယ်လီ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီး သူ ခြောက်လုံးပြူးကို ကျည်ထိုးကာ

‘ကဲ ဒေါက်တာ လာဗျီ၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်ပြီး ရှင်းလိုက်ကြဦးစိုး’

ဝေါ်လီသည် ဟာဆန်ဂူးလ်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဟာဆန်ဂူးလ်မှာ လှေကားနံရံကို ဗို၍ အသက်ပြင်းစွာ ရှူလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဟာဆန်ဂူးလ်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။

‘မတက်နှင့်တော့ ဗိုလ်လေးဆပ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူမရှိတော့ဘူး၊ ဂျမဒါ မေတာဆင်းလည်း ကျသွားပြီ၊ ဟာဗီလ်ဒါ ရတ်ဆင်းလည်း ကျသွားပြီ၊ လှေကားပေါ်မှာ တိုက်ကြတုန်းက လူနစ်ယောက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒီပြင် ဘယ်အိမ်တွေပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လူ ဘယ်နယောက် ကျန်သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီမှာတော့ ခုနစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်’

ခုနစ်ယောက်။ ကြွက်ထောင်ချောက်ကြီးလို ဖြစ်နေသော သုံးထပ် အဆောက်အအုံကြီးကို ကာကွယ်ရန် ခုနစ်ယောက်ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးမှာ ကျည်ဆန်ပေါက်တွေ ဆန်ခါကျနေပြီး ဒဏ်ရာရသူတွေဖြင့် ပြည့်နေလေပြီ။

‘ဒါဖြင့်ရင် အပေါ်ထပ်က ဆင်းတဲ့လှေကားကို ပိတ်ဆို့ထားမယ်ဗျာ’

‘ဘာနှင့် ပိတ်မှာလဲ၊ တို့မှာ ပိတ်စရာ ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့ဘူး၊ တံခါးတွေတောင် ဖြုတ်ပြီး အကုန် ကာထားပြီးပြီ’

‘ဒီတံခါး တစ်ချပ် ကျန်သေးတယ်ဗျာ၊ ဒါကို ဖြုတ်မယ်’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း

‘ဒီတံခါးကိုတော့ မဖြုတ်ပါနှင့် ဝေါ်လီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထားပစ်လိုက်ပါ၊ သူ့ဘာသာသူ နေပါစေတော့’

‘ဘာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နေရမှာလဲ၊ ဘာလဲ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီလား၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတယ် ထင်လို့လား၊ ခေါင်းကို ရှုပ်မှန်ရုံကလေးပဲ မဟုတ်လား’

‘နောက်တစ်ချက် ဗိုက်ကို မှန်သွားတယ်၊ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘိန်းလေးပဲ ကျွေးထားလိုက်ရတော့တယ်၊ သူ အေးအေးချမ်းချမ်း အသက်ထွက် ပါစေတော့လို့’

‘ဘာ အေးအေးချမ်းချမ်း အသက်ထွက်ရမှာလဲဗျာ၊ ဒီလောက် ဖြစ်နေတဲ့ အထဲမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း အသက် ထွက်...’

ဝေါ်လီက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

ဝေါ်လီသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောတော့။ သူ့မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွား၏။ ထို့နောက် ဒေါက်တာ ကယ်လီ လက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်ကာ တံခါး လက်ကိုင်ကို လှည့်၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် ခပ်မှောင်မှောင်။ အလင်းရောင်ဆို၍ ကျည်ပေါက်များနှင့် တရုတ်ကတ် အကျိုးအပွဲများမှ ထိုးကျနေသည့် အလင်းရောင်သာလျှင် ရှိ၏။ နံရံများပေါ်တွင်မူ အာဖဂန် စော်ဘွား၏ နောက်ဆုံးဧည့်သည်များ ဖြစ်သော ရုရှား ကိုယ်စားလှယ်များ၏ အမည်များကို ရေးခြစ်ထားသည်။ ရုရှားများသည် မိမိတို့ထက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

အပြင်ဘက်တွင် နေပူနေသည့်တိုင်အခန်း တံခါးများကို ပိတ်ထားသဖြင့် အပူရှိန် မရှိ။ သို့ရာတွင် တစ်ဝိုက် ပျံ့နေသည့် ယင်ကောင်များနှင့် ပစ်သံ ခတ်သံများကိုမူ တားဆီး၍ မရ။ အခန်းထဲတွင်လည်း သွေးနံ့နှင့် ယမ်းနံ့တို့ မွန်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခပ်စောစောက အတိုင်း ပက်လက်။ သို့ရာတွင် မသေသေး။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် သူတို့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်။ နောက်မှ ဝင်လာသော ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် တံခါးကို နောက်ပြန် ပိတ်လိုက်ရင်း မသက်မသာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘တို့ကို သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိန်းကျွေးထားလို့ သတိမေ့လုမေ့ခင် ဖြစ်နေရောမယ်’

ဒေါက်တာ ကယ်လီ တွေးနေသည်။ ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ အကြည့်က ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်။ ဘာကိုမျှ မှတ်မိဟန် မရှိ။ ရီဝေနေသော မျက်လုံးများသည် လှုပ်နေကြသည့်တိုင် သူတို့ကို မြင်ဟန် မတူတော့။ အာရုံကြော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် လှုပ်ရှားပုံမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် မိမိကို ဖုံးအုပ်လာသော အမှောင်ထုကြီးထဲမှ အတင်း ရုန်းထွက်၍ သတိရအောင် အတင်းကြိုးစားရင်း နောက်ဆုံးကျန်သည့် ခွန်အားကလေးကို ဖျစ်ညှစ် သုံးစွဲကာ သူတို့ကို အသံကွဲကြီးဖြင့် စကားပြော၏။

‘ဝေါ်လီလား၊ တို့အခြေအနေ...’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီသည် အသက်ရှူ မဝသဖြင့် စကားကို ရပ်လိုက်၏။ ဝေါ်လီက သူ မေးသည့် အမေးကို ကြုံဖြေသည်။

‘ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ စော်ဘွားက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ကာဖီဘာရီ တပ်ရင်း နှစ်ရင်း ပို့လိုက်ပါတယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေလည်း ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ၊ မကြာခင် အခြေအနေ ကောင်းသွားတော့မှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနှင့် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးသာ အနားယူနေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ကြည့်ရှုရင်းလိုက်ပါမယ်’

‘အေးကွာ၊ စိတ်ချပါရစေ’

ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အသံသည် ပုံမှန်ရောက်လာ၏။ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် လျှမ်းလာသည်ကို မြင်ရသည်။ ပြီးရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ဝေဒနာက သည်းသည့်အတွက် သူ့အပြုံးသည် မဲ့သွားသည်။ အသက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှူရင်း

စကားပြောရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် ဝေါ်လီသည် ကုန်း၍ သူ ပြောမည့်စကားများကို နားထောင်သည်။

‘စော်ဘွား...၊ စော်ဘွား...၊ ဝမ်းသာတယ်ကွာ...၊ မဆိုးပါဘူး၊ တို့အခြေအနေ ကောင်းသွားတော့မှာပါ...၊ ဝီလျံကို ပြောပါ...၊ စော်ဘွားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါလို့...၊ ဘုရင်ခံချုပ်ဆီကိုလည်း ကြေးနန်း ရိုက်ပါ...၊ ပြီးတော့ ငါ့မိန်းမဆီကိုလည်း...’

ကျုံ့ဝင်နေသော ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း လှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝေါ်လီသည် အတန်ကြာ ကုန်း၍ နေပြီးနောက် ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်၍ မတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ တစ်ဝီ မြည်နေသော ယင်ကောင်တို့၏ အသံ၊ လှိုင်းလုံးများ ရိုက်သလို တဝေါဝေါ မြည်နေသော အပြင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီး၏ ညာသံ၊ မြင်းစီး သေနတ်များနှင့် ရိုင်းဖယ်သေနတ်သံ၊ အပြင်ဘက် နံရံပေါ်သို့ တဖျောက်ဖျောက် လာမှန်နေသော ကျည်ဆန်များ၏ အသံတို့ကို ဝေါ်လီ သတိပြုမိတော့သည်။

‘ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်’ ဟု ဒေါက်တာ ကယ်လီက ခပ်တိုးတိုး ရွတ်သည်။

‘ရှာမှ ရှားပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေမှန်ကို သူ့ကို မပြောရက်ဘူး’

‘ဒီလို မသိဘဲ သေသွားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ လိမ်ပြောတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်က မင်းကို ခွင့်လွှတ်တော်မူမှာပါ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ညာပြောလိုက်တာ သူ သိလောက်ရောပေါ့ဗျာ’

‘အေးလေ၊ ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ တို့နှင့် မဆိုင်တော့ဘူး’

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

‘ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာကတော့...’

တရုတ်ကတ် တံခါးကို ကျည်ဆန် လာမှန်သဖြင့် သစ်သားစများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

ဝေါ်လီသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သွားနေသည်ကိုမူ သူ မမြင်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဖုံးလျက်။

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသော ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ မျက်နှာကို ဖုံးလိုက်ပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝေါ်လီက အမိုးမှ ဆင်းလာသော လှေကားပေါက်ကို ရရာ ပစ္စည်းများဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည်။ အလောင်းများ၊ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသည့် လက်နက်များ၊ ခါးကောက်များ၊ မြင်းစီးသေနတ်များ၊ တူမီး သေနတ်များဖြင့် တံခါးပေါက်ကို ဆို့၏။

ဝေါ်လီသည် အလောင်းများကို တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း ထပ်ကာ ထိုအပေါ်မှ သေနတ်ပျက်များ၊ ခါးကောက်များကို စုတင်ရင်း

‘မတတ်နိုင်ဘူး ဒေါက်တာ၊ သူတို့ကိုလည်း အသုံးပြုရမှာပဲ၊ ကြာကြာတော့ ခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီပြင် ဘာမှ မရှိတော့တာ၊ ဝီလျံကို ရှာပြီး ကျွန်တော်တို့ လူတွေ ဘယ်လောက် ကျန်သေးသလဲ ဆိုတာ မေးရဦးမယ်’

ဝေါ်လီက အနီးတွင် ရှိသည့် မြင်းတပ်သား တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဒီမှာ ရဲဘော်၊ မင်းနှင့် ရဲဘော် တစ်ယောက် ဒီနားမှာ စောင့်နေ၊ ဒီအလောင်းတွေကို မဖယ်ပေစေနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျည်ဆန်ကိုလည်း အရမ်း ဖြုန်းမပစ်နဲ့၊ လိုအပ်သလောက်ပဲ သုံး၊ တစ်တောင့် နှစ်တောင့်လောက် ဆိုရင် တော်လောက်ပြီ’

ဝေါ်လီသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ တလင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝီလျံကို ပြောရန် တစ်ဖက်အိမ်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

‘သူ ကံကောင်းပါတယ်ကွာ’ ဟု ဝီလျံက ပြော၍ ငိုသည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများကဲ့သို့ ဝီလျံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဖုန်တွေ၊ သွေးစတွေ၊ ယမ်းခိုးတွေ၊ သို့ရာတွင် သူ့အသံသည် သူ့မျက်နှာကဲ့သို့ပင် တည်ငြိမ်လျက်။ နာရီပေါင်းများစွာ သေနတ်ကို ဆက်တိုက်ပစ်ခဲ့ရသည့်တိုင် ဝီလျံသည် တည်ငြိမ်လျက်။ အရပ်သားတစ်ယောက်လိုပင် အေးအေးဆေးဆေး။

‘တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်ဦးမယ် ထင်သလဲ ဝေါ်လီ၊ ခု မြေကြီး ဥမင် တူးပြီး ဝင်လာနေကြပြီ၊ ဥမင် တစ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်လို့ နောက်တစ်ပေါက် တူးနေကြပြန်ပြီ၊ ဒီနားကတော့ ပိတ်လို့ရပါတယ်၊ နံရံပြိုကျလာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က အသာရပ်နေပြီး ဥမင်ထဲကို ကျည်တစ်ကတ်လုံး ဆွဲချလိုက်ရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တံတိုင်းက အရှည်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်နေရာက တူးထွက်လာမယ်လို့ မသိရတာက ခက်တယ်၊ ကိုယ်တို့မှာ တပ်သား ဘယ်လောက်ကျန်လို့ ကျန်မှန်း မသိ၊ ခု ဆယ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ တလင်းထဲမှာကော ဘယ်နှယောက်လောက် ကျန်သေးသလဲ’

‘ဆယ့်လေးယောက်၊ စစ်တန်းလျားထဲမှာ ဆယ့်ငါးယောက် အယောက်နှစ်ဆယ် ကျန်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ အရာရှိရိပ်သာထဲမှာလည်း ခုနှစ်ယောက်လောက် ရှိသေးတယ်’

‘ဘာ ခုနှစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ’

‘ဒီကောင်တွေက ဟိုဘက် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ကျွန်တော်တို့ သံတဲ ခေါင်မိုးကို လှေကားတွေ ထိုးပြီး ကူးလာတယ်လေ၊ သံတဲ အောက်ထပ် အထိ ရောက်လာလို့ မနည်း လုပ်ယူရတယ်၊ ခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ၊ နောက်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ’

‘ဟင် ကိုယ် ဘာမှ မသိပါလား၊ အမိုးပေါ်ကိုတောင် ရောက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ကို ဝိုင်းထားမိပြီပေါ့’

‘ထင်တာပဲ၊ ခုလောလောဆယ်ကတော့ အရာရှိရိပ်သာ အမိုးပေါ်ကို ရောက်နေတဲ့ကောင်တွေကို ရှင်းရမယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကို သွားမယ်လေ၊ ခင်ဗျားက တံတိုင်းကို ဥမင် တူးဝင်လာတဲ့ ကောင်တွေကို ဆော်ပေတော့’

ဝေါ်လီသည် စကားပြောနေရင်းမှ နာခေါင်းကို တရှူးရှူးလုပ်၍ အနံ့ခံလိုက်ရင်း

‘မီးခိုးနဲ့ မရဘူးလား’

‘ရတယ်၊ နောက်ဖေး လမ်းသွယ်ဘက်က လာတာ ထင်တယ်၊ ဟိုအပြင်ဘက်က သူတို့အိမ်တွေ မီးလောင်တာ ထင်တယ်၊ တူမီး သေနတ်တွေ ဒီလောက်ပစ်နေတော့ တစ်နေရာရာတော့ လောင်တော့မှာပေါ့’

‘အပြင်ဘက်ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့’

ဝေါ်လီက လှည့်ထွက်မည် ပြုသည်။ ဝီလျံက သူ့လက်ကို ဆွဲထားလိုက်၏။

‘ဒီမှာ ဝေါ်လီ၊ ဖော်ဘွားဆီကို နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ပို့ရရင် မကောင်းဘူးလား၊ စောစောက ကိုယ်တို့ ပေးတဲ့ စာတွေကို မရဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ အခြေအနေကို သိရင် သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီအတိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး စာထပ်ပို့ချင်တယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ’

နောက်ဆုံးတွင် အစေခံ တစ်ယောက်ကို အာဖဂန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ ရုပ်ဖျက်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ စေတမန်သည် နန်းမြို့ထဲသို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားကာ ဝီလျံ ရေးပေးလိုက်သည့် စာကို အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် နန်းမြို့ထဲတွင်လည်း အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးလျက်။ အစောင့် ခိုင်းထားသည့်တိုင် မည်သူမျှ အကြောင်း မပြန်။

ကဗူးလ်မြို့ထဲမှ လူအုပ်ကြီးသည် ဗြိတိသျှ သံတော်ကို တိုက်ခိုက်နေပြီ ဆိုလျှင် ထိုလူအုပ်သည် သံအဖွဲ့ဝင်များကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည့် မိမိကိုလည်း ရန်ရှာတော့မည်လောဟု တွေး၍ လန့်ကာ ဖော်ဘွားကိုယ်တိုင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

‘ကျုပ်ကိုပါ သတ်မှာဗျ၊ ကျုပ်တို့ကိုပါ သတ်မှာ’ ဟု ဖော်ဘွားက မူလာ(မဟာမေဒင် ဘုန်းတော်ကြီး) ကို ပြောနေသည်။

မူလာသည် ဗြိတိသျှ ဧည့်သည်များကို ကယ်ရန် ဖော်ဘွားကို တိုက်တွန်းသည်။ လူအုပ်ကြီးကို အမြောက်နှင့် ပစ်၍ လူစုခွဲရန် အကြံပေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့လုပ်လျှင် လူအုပ်ကြီးသည် နန်းမြို့ကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ မိမိကို သတ်တော့မည်ဟု ဆိုပြီး ဖော်ဘွားသည် ထိုအကြံကို လက်ခံခြင်း မပြုဘဲ ငြင်းဆန်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖော်ဘွားသည် အသက် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည့် သားတော် ယာယာခန်ကို မြင်းတစ်စီးပေါ်တွင် တင်ကာ မြင်းတပ် အစောင့်အရှောက်အနည်းငယ်ဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ သူနှင့်အတူ သားတော်၏ ဆရာလည်း ပါသွား၏။ ဆရာသည် ဘုရားသခင်နှင့် တမန်တော်၏ အလိုအရ လူအုပ်များအား လက်နက်များကို စွန့်ပစ်ရန် အိမ်သို့ ပြန်ရန် တောင်းပန်ခြင်း ပြုသည်။

သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းမရတော့ပြီ။ လူအုပ်ကြီးသည် မင်းဆရာကို မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချကြ၏။ ဤတွင် အသက်ဘေးကို ရန်မူမည် စိုးသဖြင့် မင်းဆရာနှင့်တကွ သားတော် ယာယာခန်တို့သည် အသက်ကို အနိုင်နိုင်လုကာ နန်းမြို့ထဲသို့ ပြန်ပြေး လာခဲ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသည့် အာဖဂန် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ရှိသည်။

စစ်ရေးပြကွင်းတွင် ရိုက်နှက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် စစ်သေနာပတိချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည် ဒဏ်ရာဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေရာမှ ထလာကာ မိမိ သစ္စာခံတပ် အချို့ကို ခေါ်ပြီးနောက် လူအုပ်ကြီး ရှိရာသို့ မြင်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် လူအုပ်ကြီးသည် စစ်တပ်ကိုလည်း မကြောက်တော့ပြီ။ ဘာကိုမှလည်း မကြောက်တော့ပြီ။ လူအုပ်ကြီးသည် သတ်ဖြတ်ရန် လုယက်ရန်သာ ဇောကပ်လျက် ရှိ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် သတ္တိကောင်းသည့် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားအား ကြောင်တစ်ကောင်ကို ခွေးအုပ် ဝိုင်းကိုက်သည့်နည်း ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားသည်လည်း ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လူအုပ်ကြီးအား လက်သည်းများ သွားများဖြင့် ခုခံ တိုက်ခိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားနှင့် သူ့အဖွဲ့သည် လူအုပ်ကြီးကို ခဏ ငြိမ်သက်သွားအောင် လုပ်နိုင်သော်လည်း ကြာကြာ မထိန်းနိုင်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားကို မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချကာ ရိုက်နှက် ကန်ကျောက် ကြသည်။

နောက်ထပ် တပ်သားများ ရောက်လာကာ ထောင်းလမောင်း ကြေနေသည့် ဗိုလ်ချုပ် ဒါဝတ်ရှားနှင့် အဝိုင်းခံထားရသည့် တပ်သားများကို ကယ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကံကောင်း၍ မသေမပျောက် ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်နေရသော မူလာများသည် 'ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး' ဟု ဆိုကာ နန်းမြို့ရိုးမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြပြီးနောက် အလွှာ ဟုထံ ဆုတောင်းရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

အခန်း ၆၇

အက်ရှ်သည် အခန်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် ဤကြွက်ထောင်ချောက်နှင့် တူသော ဤအခန်းကလေးထဲတွင် သည်အတိုင်း နေရတော့မည်လော။ နယ်ခြားစောင့်တပ်များ ခုခံ တိုက်ခိုက်နေကြသည်မှာ ကြာလှပြီ။ မနက် မိုးလင်းမှ စ၍ တိုက်ခိုက်နေရသည်မှာ မွန်းတိမ်းသို့ ရောက်လာပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင် တစ်ချက်မျှ မနားရသေး။

ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းဝေး (ဒုတိယတွဲ)

မိမိ သည်အတိုင်း နေ၍ မဖြစ်သေး။ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အပြင်သို့ ရောက်အောင် ထွက်ရမည်။

ခပ်စောစောကမူ ရွံ့နံ့ရံကို ဖြိုချပြီး ထွက်ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် အမိုးပေါ်မှ ခြေသံများ၊ ပစ်ခတ်သံများနှင့် ညာသံများကို ကြားနေရသည့်အတွက် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

အက်ရှ်သည် ကြမ်းပြင်မှ ဖောက်ထွက်ရန် စိတ်ကူးကြည့်ပြန်သည်။ ကြမ်းပြင်မှ ထွက်လျှင် ထိုထက် လွယ်စရာ အကြောင်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အခန်းအောက်တည့်တည့် အခန်းထဲတွင်လည်း ရန်သူတွေ ရောက်နေပြီ။ ပစ်ခတ်လျက်၊ အော်ဟစ်လျက်၊ သောင်းကျန်းလျက်။

အက်ရှ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ သံတိုင်များကို ကွေးရန်လည်း ကြိုးစားကြည့်၏။ ပြတင်းပေါက် သံတိုင်ကြားမှ ခေါင်းဝင် ကိုယ်ဆုံဖြစ်လျှင် သူ ကျစ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့် အောက်သို့ တွဲခို၍ ဆင်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သံတိုင်များမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

တစ်ဖက် အခန်းသို့ ဖောက်ထွက်ရမည်လောဟု စိတ်ကူးကြည့်သေးသည်။ တစ်ဖက်ခန်းနှင့် ဆက်နေသည့် နံရံမှာ သည်လောက် မထူ။ ခပ်ပါးပါးမျှသာ။ သို့ရာတွင် ထိုအခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် မရှိ။ စားပွဲအဟောင်းတွေ ထည့်ထားသည့် သိုလှောင်ခန်း ဖြစ်၏။

လက်ဝဲဘက်မှ အခန်းမှာလည်း မွန်ရှိ၏ ကျမ်းစာအုပ်များ ထည့်ထားသည့် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။

သို့ဖြင့် အက်ရှ်သည် ထိုအကြံများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက် သံတိုင်ကြားမှ နေ၍သာ အပြင်မှ ရှုခမ်းကို ငေးကြည့်နေရသည်။

အက်ရှ်သည် ဝေါ်လီ ခေါင်းဆောင်သည့် တပ်သားတစ်စု ကူလန်ဖီအာရန်ဂျီ တောင်ကုန်း ကွက်လပ်သို့ လေးကြိမ်တိုင်တိုင် လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲ တက်တိုက်လိုက်သည်ကို မြင်ခဲ့ရပြီ။

ထိုအခါတွင် နန်းမြို့ထဲသို့ လာ အလုပ် လုပ်စဉ် မိမိနှင့်အတူ ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် စစ်တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြီး တစ်လက်ကို ယူလာခဲ့ကာ သံပုံးဖြင့် ထည့်ပြီး နံရံထဲတွင် ဂုတ်ထားခဲ့သည်ကို သတိရတော့သည်။ အောက်ဆင်း၍ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ တပ်သားများနှင့်အတူ မတိုက်နိုင်လျှင် ရှိစေ၊ မိမိသည် လက်တွင် လက်နက်ရှိသည် မဟုတ်လော။ သို့ဆိုလျှင် မိမိလည်း သူတို့အတွက် ကျည်ဆန်တစ်တောင့် အကူအညီ မပေးနိုင်ပါသလော။

အက်ရှ်သည် နံရံထဲတွင် ဂုတ်ထားသည့် သေနတ်ထည့်သည့် သံပုံးကို ယူသည်။ သေနတ်ကို ထုတ်၍ ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင် တင်၍ ပစ်မည် အပြုတွင် သေနတ်သံ တိတ်နေခြင်းကို သတိရသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်စုနှင့်တစ်စု လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲ တိုက်နေချိန် ဖြစ်သဖြင့် လူမှားပြီး ပစ်မိမည် စိုးသောကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သေနတ်သံများ ရပ်စဲနေချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်တစ်ကမ်း တိုက်ပွဲပြီးအောင် စောင့်နေရသည်။

ရန်သူတို့ အကွဲကွဲ အပြားပြား ထွက်ပြေးသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင်လည်း အက်ရှ် ပစ်၍ မရသေး။ သူ့သေနတ်က ရန်သူတို့ ရှိရာသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျည်ဆန် မရောက်နိုင်။ သူ့တွင် ကျည်ဆန် အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ထိုကျည်ဆန်ကလေးကို အလဟဿ ဖြုန်းမပစ်နိုင်။

ထို့နောက်တွင်မူ အက်ရှ်သည် ကျည်ဆန် နှစ်ဆယ့် သုံးတောင့် ထည့်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ထိုကျည်ဆန်များသည် အချည်းနှီး မဖြစ်။ ကျည်ဆန်ငါးတောင့်သည် ရန်သူလက်ဖြောင့် တပ်သားငါးယောက်ကို ဇီဝိန်ခွေလိုက်၏။ ကျန် နောက်ထပ် ဆယ့်လေးတောင့်သည် ရန်သူတော်တော်များများကို ချေမှုန်းခဲ့ပြီး လူအုပ်ကြီးကို

ဖရိုဖရဲဖြစ်စေ၏။ ကျန်လေးတောင့်မှာမူ သောင်းကျန်းသူ လေးယောက်ကို အပြတ် ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကိုဒါဒတ်ခန့်သည် သူ့မွေးစားသား အက်ရှ်၏ လက်ကိုမြင်လျှင် များစွာ ဝမ်းသာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ခြောက်လုံးပြူး၏ ပစ်ကွင်းသည် ဝေးဝေးရောက်သည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် သံတံကို ဝိုင်းထားသည့် လူအုပ်ကြီးကလည်း များလွန်းလှသဖြင့် သူ့လက်နက်ကလေးသည် ဘာမျှ အရာ မရောက်။

သူ့အောက်ရှိ သံတံဝင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မင်းစင်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရသော ဇာတ်ခုံကြီးတစ်ခုနယ်။ မိမိတွင်သာ ရိုင်ဖယ် တစ်လက်လောက် ရှိလျှင် သံတံကို ပစ်နေကြသည့် လက်ဖြောင့်တပ်သားများကို အများကြီး ဖြတ်ပစ်နိုင် လိမ့်မည်။ ယခု ရန်သူတို့က ဥမင်တူးကာ သံတံထဲသို့ ဝင်ရန် ကြိုးစားနေကြပြီ။ သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စွာနှင့် ကြည့်နေရုံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မလုပ်နိုင်။

စောစောက တိုက်ထုတ်လိုက်သဖြင့် အဝေးသို့ ရောက်သွားသည့် လူအုပ်ကြီးသည် သံတံဝင်း အပြင်တွင် ပြန်စုနေကြပြန်လေပြီ။ လူအုပ်ကြီးသည် လှိုင်းလုံးကြီးများ သဖွယ် အထပ်ထပ် လိမ့်၍ လိမ့်၍ လာကာ အင်ဂရေစီတို့ကို သတ်ရန် ကြွေးကြော်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ဆူပူသောင်းကျန်းသူများ၏ ဝမ်းသာအားရ အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရ သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အက်ရှ်သည် ရန်သူတို့ နှိမ်နင်းရန် စော်သွားက တပ်များ လွှတ်လိုက်သည် အထင်ဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ရန်သူများ အလွန်အကျွံ ဝမ်းသာကာ အော်ဟစ် ခုန်ပေါက်လျက် ရှိကြသဖြင့် သူတို့ စစ်ကူများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အက်ရှ် တွက်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် ရောက်လာသော စစ်ကူများမှာ စော်သွား၏ အာဏာကို ဖီဆန် ပုန်ကန်ကြသည့် အမြောက်တပ်သားများ ဖြစ်သည်။ အမြောက်တပ်သားများသည်

လက်နက်တိုက် နောက်ဖေးမှ လမ်းသွယ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အမြောက်ကြီးများကို ထမ်းလာကြ၏။

သံတံ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်များသည် ရန်သူတို့ အမြောက်ကြီးနှစ်လက်ကို ထမ်းလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဝေါ်လီထံ သတင်းအပို့ ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျန်လူများက အမြောက်ထမ်းလာသူများကို ဝိုင်းပစ်နေကြသည်။

ဝီလျံသည် သံတံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်လာကာ အမြောက် ထမ်းလာသူများကို ဝိုင်းပစ်နေသည်။ သူတို့ကလည်း ကျသွားတိုင်း နောက်တစ်ယောက် အစားဝင်ထမ်းသည်။ အမြောက်ကြီးများမှာ သံတံ ဝင်းနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကြလေပြီ။

ဝီလျံသည် တပ်သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ သံတံဝင်းသို့ ဝင်သည့် မုခ်ဦး တံခါးကြီးကို အဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖွင့်၍ ဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ရန် ချိန်ထား၏။

သို့ရာတွင် တပ်သားနှစ်ယောက် တံခါး မုခ်ဦးသို့ သွားနေစဉ် အမြောက်ကြီးနှစ်ချက်မှ အမြောက်သံများသည် မြည်ဟိန်းလာကာ မြေကြီးသည် တုန်သွား၏။ အမြောက်အနီးရှိ လူများမှာလည်း မီးခိုးလုံးတွေ ဖုံးသွားကာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးရင်း အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အမြောက်သံများသည် သံတံဝင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲအထိ မြည်ဟိန်းသွား၏။ စစ်တန်းလျားများ အနီးသို့ အမြောက်ဆန်များ ကျလာပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် အားရဝမ်းသာ အော်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် လက်နက်တိုက် အနားရှိ နံရံမှာ ခြောက်ပေခန့် ထူသည့် အုတ်တံတိုင်း အခိုင်အခံကြီး ဖြစ်၍ ဘာမျှ မဖြစ်။

ထိုအမြောက်ကြီးများကို ကြာကြာ မပစ်လိုက်ရ။ အမြောက်များကို ပစ်ရသည်မှာ ပင်ပန်းသည့်အတွက် အားကုန်နေကြပြီ။ အရပ်သား သောင်းကျန်းသူများမှာလည်း

လေ့ကျင့်သား ရနေသည့် တပ်သားများ အနီးသို့ ကပ်၍ အမြောက်ကြီးများကို ဆွဲမလာဝံ့သဖြင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

အမြောက်တိုက်ပွဲတွင် မိမိတို့ဘက်မှ နှစ်ယောက်ကျဆုံးပြီး လေးယောက် အက်ရာရသည်။ သို့ရာတွင် မိမိတို့မှာ လူနည်းနည်းကလေးတွင် နှစ်ယောက် ကျသွားသည့် အတွက် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

အရပ်သားများက အမြောက်ကြီး နှစ်လက်ကို ပစ်ပြေးကြသဖြင့် အမြောက် နှစ်လက်ကို ရလိုက်သည့်တိုင် အမြောက်ကြီးများမှာ လေးလံလှသည့်အပြင် ရန်သူတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် စစ်တန်းလျား အနီးသို့ သွား၍ သယ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း အန္တရာယ် များလွန်းနေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သောင်းကျန်းသူများသည် ခေါင်မိုးများပေါ်မှနေ၍ သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းပစ်နေကြပြန်လေပြီ။

အမြောက်များကို အသံတိတ်အောင် လုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် ဝီလျံသည် ခါးလွတ်နှင့် တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်ယူကာ ကျည်ဆန်ကို အိတ်အပြည့် ထည့်ခဲ့ပြီးနောက် သံတံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အမိုးပေါ်ရောက်သည့် အခါတွင် သံတံ အောက်ထပ်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုမီးကိုသာ မငြိမ်းနိုင်လျှင် မိမိတို့အားလုံး မီးဝိုင်းခံရတော့မည်။

သံတံ ဝင်းထဲရှိ တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မီးတောက်များကို ကြိုးစား၍ ငြိမ်းသည့်တိုင် မနိုင်တော့။ မီးခိုးလုံးကြီးများသည် ဟုန်းခနဲ တက်လာကာ ခဏကြာလျှင် အရာရှိရိပ်သာ တစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေလေပြီ။ အရာရှိ ရိပ်သာထဲတွင် ရှိသည့် လူနာများကို ကယ်ဆယ်ချိန် မရ။ မီးတောက်ထဲမှ ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲ ပြေးလာသူ အချို့မှာလည်း မီးဟပ်ကာ လဲကျသွားကြသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် အာဖဂန်သောင်းကျန်းသူများသည် အောက်တွင် မီးစွဲနေသည်ကို သိရသည့်အခါတွင် လှေကားများကို တခြား ခေါင်မိုးသို့ ကူးကာ ပြန်ဆုတ် ပြေးကြသည်။

ထိုစဉ် တံတိုင်းကို ဖောက်၍ ဝင်လာသည့် သောင်းကျန်းသူများကို တွေ့ရသဖြင့် ဝေါလီနှင့် ဝီလျံတို့သည် တပ်သားများကို ခေါင်းဆောင်ကာ သေနတ်များဖြင့် ဆီးပစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် သောင်းကျန်းသူများသည် ဖရဲခင်းကို မျောက်တစ်အုပ် ဝင်သည့်နယ် အတင်း ဝင်လာကြသဖြင့် ဆက်၍ မပစ်နိုင်တော့။ သူတို့ လက်မှာလည်း လက်အံသေလျက် ရှိလေပြီ။

ဤတွင် တပ်သားများသည် ဝင်လာသူများကို သေနတ်ဒင်များဖြင့် ရိုက်ကြသည်။ လှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း တက်၍ ဆုတ်လာခဲ့ရင်း ရှေ့မှ တက်လာသူများကို ရိုက်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို မင်းတုပ်ထိုး၍ ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အဆောက်အအုံများမှာ အိုမင်းလှပြီ။ အပြင်ဘက်မှ အင်အားနှင့် ဖွင့်နေသည့် ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။

မကြာမီဆိုလျှင် အရာရှိရိပ်သာ တစ်ခုလုံး မီးတောက်များ ဝါးမျိုသွားတော့မည်။ အာဖဂန်တို့က မရှို့လျှင်လည်း အရာရှိ ရိပ်သာဘက်မှ ပျံ့လွင့်လာသော မီးတောက်များကြောင့် မီးကူးလောင်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ မီးမလောင်သည့်တိုင် မိမိတို့ တပ်ဖွဲ့သည် ကြာကြာ ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ယခုမူ သောင်းကျန်းသူများသည် မီးတောက်များနှင့် မီးခိုးများကို အကာအကွယ် ယူကာ သံတံဝင်းတံတိုင်းကို ချိုးဖောက် ဖြိုချလျက် ရှိရာ နောက်ဖေး တံတိုင်းတွင် ကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်နေပြီး လူတွေ တရဟော ဝင်လာနေကြပြီ။

ဝေါ်လီသည် မီးတောက်များ မီးခိုးများ အကြားတွင် လျှောက်သွားရင်း အရာရှိရိပ်သာ မီးတောက်များထဲမှ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးထွက်လာကြသော အစေခံများကို ပြန်၍ စုစည်းနေသည်။ သို့ရာတွင် ထိန်း၍ မရတော့။

ထို့ကြောင့် ဝေါ်လီသည် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်အနီးသို့ သွားကာ တရုတ်ကတ်များကို ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်သို့ တက်ရပ်လိုက်၏။

‘ကဲ လာကြဟေ့၊ ခုန်ချမယ်’

ဝေါ်လီသည် နောက်တွင် ရှိနေသည့် သူလူများကို လက်ပြလိုက်ကာ အောက် စစ်တန်းလျား အမိုးပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

နောက်ထပ် မတိုက်တွန်းရ။ ဝီလျံ၊ ဒေါက်တာ ကယ်လီနှင့် ကျန်လူများ သည်လည်း လမ်းသွယ်လေးကို ကျော်ဖြတ်ကာ တစ်ဖက် ဝင်းထဲရှိ စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လွှား၍ ခုန်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အောက်တွင် မီးသတ်နေသည့် အစေခံများသည်လည်း သူတို့ရှိရာ စစ်တန်းလျား အမိုးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြ၏။

ဝေါ်လီတို့ လူသိုက် စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးအပေါ်သို့ ခုန်ချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရာရှိရိပ်သာသည် အမြောက်ကြီး ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းသွားကာ ဝုန်းခနဲ ပြိုကျသွားသည်။

မီးတောက်ကြီး များသည် အရာရှိရိပ်သာထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူး ကာဗက်နာရီ၏ အလောင်းနှင့် သူနှင့်အတူ ကဗူးလ်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသော ကျဆုံးသူ စစ်သားများ၏ အလောင်းကိုပါ ဝါးမျို ပစ်လိုက်ကြပြီ။

ဝေါ်လီသည် မီးလောင်သွားသော အရာရှိရိပ်သာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး နောက် အပေါ်တွင် ရောက်နေသည့် သူလူများကို စုစည်းကာ စစ်တန်းလျားအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ကား သံတဲကို ရန်သူတို့ သိမ်းပိုက်မိကြလေပြီ။ ခပ်စောစောက မိမိတို့ ခုန်ချခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အာဖဂန်များသည် သူတို့ကို စီး၍ ပိုင်းပစ်ကြ တော့မည်။

‘ဒီထဲကတော့ ချက်ချင်း ဆုတ်ပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခပ်ကြာကြာကလေး ခံချမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီနေရာကိုတော့ ဒီကောင်တွေ မီးရှို့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တံခါးလောက်ပဲ ရှို့နိုင်မှာပါ’

ဝေါ်လီက ကျောက်တိုင်ကြီးများနှင့် အုတ်ရိုးမုခ်ဦးကြီးများကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘ဒီနေရာကတော့ အပြင်ကိုလည်း မမြင်ရဘူး၊ အပြင်ကနေ ပစ်လိုလည်း မရဘူး၊ တံခါးတွေကို ချိုးဝင်မှာ တစ်ခုကိုပဲ စိုးရိမ်ရတယ်၊ တံခါးကို ချိုးမဝင်နိုင်အောင်တော့ တားထားရမှာပဲ’

ဝီလျံက ပြော၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ စောစောကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကို ဝင်လုနေလိုက် အကောင်းသား၊ တံခါးတွေကိုတော့ ချိုးမဝင်နိုင်အောင် တားထားနိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မီးတင်ရှို့ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး’

‘ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း နံရံကို ဖောက်ချင် ဖောက်နိုင်သေးတယ်’

သူပြော၍ မဆုံးမီ အမြောက်သံကြီးတစ်ချက် မြည်ဟိန်း ထွက်လာကာ ကျောက်တိုင်ကြီးများသည် တုန်ခါသွားကြ၏။ အမြောက်ဆန်သည် စစ်တန်းလျား

ရှေ့တွင်ရှိသည့် မုခ်ဦးကြီးကို ထိသွားကာ ပြိုကျသွားပြီး လှေကား တစ်ခုလုံးသည် အကျိုးအပွဲများ၊ အုတ်ခဲ အစအနများ အောက်တွင် ရောက်သွားသည်။

ရန်သူများသည် အမြောက်ဖြင့် အနီးကပ်၍ ထုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အား အမိုးပေါ်မှ သေနတ်ဖြင့် ဆီးပစ်နေသူတို့ မရှိတော့သည့်အခါတွင် သောင်းကျန်းသူ ဆူပူရေးသမားများသည် အမြောက်ကြီးကို အမြောက်ဆန်ထည့်ကာ တွန်းလာကြသည်။ မုခ်ဦးအောက်မှ နေ၍ အမြောက်ကြီးဖြင့်ထုလျှင် သူတို့ ခိုအောင်းနေသည့် အခန်းတံခါးသည် မီးခြစ်ခွံကလေး တစ်ခုလို လွင့်ပျောက်သွားတော့မည်။

အမြောက်ဆန်သည် နောက်တစ်ကြိမ် မြည်ဟိန်းထွက်လာပြန်သည်။ ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် ကျောက်တိုင်ကြီးကို ကိုင်ကာ အောက်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ဝေါလီနှင့် ဒတ်ဖဒါ ဟီရာဆင်းတို့သည် ပွင့်သွားသော တံခါးပေါက်မှ နေ၍ ရှေ့မုခ်ဦးဘက်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ ဝင်လာသော ရန်သူများကို ဆီးကြို တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာကာ ဗီလ်ဒါနာဆန်၊ ဂျမဒါ ဂျန်ကီးတို့နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ဝေါလီသည် ဝီလျံနှင့် ဒေါက်တာ ကယ်လီဆီသို့ လျှောက်လာကာ

‘ကျွန်တော်တော့ ဟောဒီ မုခ်ဦးနားမှာရောက်နေတဲ့ အမြောက်ကြီးတွေကို သိမ်းချင်တယ်ဗျာ၊ အမြောက်ကို ဖျက်ပစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ အမြောက်ကို ရရင် လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ခွဲပစ်မယ်၊ လက်နက်တိုက်ကွဲရင် လက်နက်တွေရော၊ ဒီကောင်တွေ အားလုံးရော သေကုန်မှာ၊ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့လည်း တစ်ဝက် ပါသွားမှာပဲ၊ တစ်ချက်လောက် မှန်သွားရင်ကို လက်နက်တိုက် ပေါက်ပြီး ကိုက်လေးငါးရှစ်ရာ အတွင်းမှာတော့ အကုန် ကြွေမှုသွားမှာ’

‘တို့ကော ပါကုန်မှာပေါ့ကွ’

ဝီလျံက ပြောသည်။

‘ပါတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ ဒီလို ခံနေရတာ အတူတူ သေသွားလည်း အေးတာပေါ့၊ ကျုပ် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ အမြောက်ကို တက်သိမ်းပြီး လက်နက်တိုက်ရော သူတို့ရော ကျုပ်တို့ရော အကုန် အသေခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်း ထိုင်နေမလား၊ ဒါပဲ ရွေးစရာ ရှိတော့တယ်’

ဝီလျံသည် မျက်နှာတွင် သွေးတွေ ဖုန်တွေ ပေရေနေရာမှ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း

‘မလုပ်ပါနှင့်ကွာ၊ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အရင် တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့မှာ ကြိုး မရှိဘူး၊ အမြောက်ကြီးတွေကလည်း ဝေးနေတယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့မှာ ကြိုးရှိတယ်၊ အဲဒီ ကြိုးနှင့် ပစ်ပြီး အမြောက်ကြီးတွေကို ဆွဲယူမယ်’

ဒေါက်တာ ကယ်လီက

‘မင်း ရူးနေသလား ဝေါလီ၊ အမြောက်ကြီးတွေရတော့ အမြောက်ဆန်က ဘယ်မှာလဲ၊ ကျည်ဆန်တွေကို ထည့်ပစ်မှာလား’

‘ကျွန်တော်တို့ စစ်တန်းလျားထဲမှာ အမြောက်ဆန် ဆယ့်နှစ်လုံး ရှိသေးတယ်၊ ဒါဆိုရင် တစ်လက်ကို ခြောက်လုံးစီတော့ ပစ်လို့ရသေးတယ်’

သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာ ကယ်လီက လက်မခံချင်သေး။

‘သူတို့ ပစ်လို့ မရရုံ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် တော်ရောပေါ့ကွာ၊ ဒါကြီးတွေနှင့် ပစ်နေလို့ ဘာထူးမှာလဲ’

‘ထူးတယ်ဗျ၊ ထူးတယ်၊ ဒီအမြောက်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် ဒီပြင် အမြောက်တွေကို ယူလာကြဦးမှာပဲ၊ လက်နက်တိုက်ကို စီးမိသွားရင် လိုချင်တဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အကုန်ရသွားမှာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သေနတ်သံ တိတ်သွားတာနှင့် ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြေးလာပြီး ခါးနှင့် ပိုင်းရုံပဲ ရှိတော့တယ်။’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက သူတို့မှာ ခဲယမ်းမီးကျောက် မရှိအောင် လုပ်ဖို့၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဆိုရင် လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ခွဲပစ်ရမယ်၊ လက်နက်တိုက်ကို ခွဲလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေလည်း အတော်များများ အတုံးအရုံး သေကုန်ကြမှာပဲ။’

‘မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီအမြောက်တွေကို ရအောင်ယူရမယ်၊ အနည်းဆုံး တစ်လက်လောက်တော့ ရအောင်ယူရမယ်၊ ကျန်တာတော့ မယူချင်ရင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြောနေတာဟာ တဖွတ်ထိုး ပြောနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ ငုတ်တုတ် အသေမခံနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဒီလို အသေခံချင်လို့လား၊’

ဒေါက်တာ ကယ်လီသည် အသံပြုကြီးဖြင့် ရယ်၍ လေးကန်စွာ ထလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ ငါ့ညီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း သဘောပဲ၊ မင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ်၊ မင်း လုပ်တာဟာ မိုက်ရူးရဲ လုပ်ရာတော့ ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီ အထဲကနေ အကောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ တို့ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ် အသေ မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ပြော၊ အချိန် မရှိဘူး၊’

ဝေါလီ ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်၊ သူတို့တစ်တွေ ငြင်းခုံနေကြစဉ်တွင် လူအုပ်ကြီးသည် အမြောက်ကြီးကို မုခ်ဦးဆီသို့ တွန်းလာနေကြပြီ။ သူတို့နှင့်

ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးတော့သည်။ အမြောက်ကြီးများကို ကျည်ထိုးကာ သူတို့ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ထားကြပြီး ပစ်ဖို့ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ဟိန်းထွက်လာသော အမြောက်သံ နှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တစ်ခဲနက်သော ညာသံကြီး။ သို့ရာတွင် ထိုညာသံကြီးသည် ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။

ဝေါလီနှင့် ဝီလျံသည် မြင်းတပ်သား တစ်ကျိပ်လောက်ကို ခေါင်းဆောင်ကာ ကျည်ဆန်တို့ မိုးသီး မိုးပေါက်လို ရွာချနေသော ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ အမြောက်ကြီး နှစ်လက်ဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။

သူတို့တစ်သိုက်သည် အမြောက်နားတွင် စုအုံနေသော ရန်သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြ၏။ တပ်သား ရှစ်ယောက်က အမြောက်ကြီးတစ်လက်ကို လူအုပ်ကြီး ဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်က ပုခုံးများဖြင့် အမြောက်ဘီးကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းနေသည်။ သူတို့က အမြောက်လှည်းကြီးကို နောက်ပြန် တွန်းနေစဉ်တွင် ကျန်တပ်သားများက ကာပစ် ပစ်ပေးနေကြသည်။ တပ်သား တစ်ယောက်က ကျန်အမြောက်ကြီး တစ်လက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ အမြောက်ကို ငြောင့်ဖြင့် ထောက်ထားလိုက်သည်။

အမြောက်သိမ်း တိုက်ပွဲတွင် မိမိတို့ဘက်မှ တပ်သားနှစ်ယောက်နှင့် အမြောက် တစ်လက်ပေါ်သို့ တက်၍ ငြောင့်ထောင်သော တပ်သားများမှာ ကျဆုံးသွား၏။ ဤတွင် သူတို့အားလုံးသည် အမြောက်ကို မသိမ်းနိုင်ဘဲ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့ကြရသည်။

ဝေါလီသည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ရိုး ခံတပ်ကုန်းပေါ်ရှိ အက်ရိုရိုရာ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အက်ရိုရို မမြင်ရ။

အက်ရိုသည် သူ့ရဲဘော်တွေ တိုက်ပွဲကိုကြည့်၍ မရိုးမရွ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကို ရှာကြည့်ပြန်သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ အက်ရို၏ ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူး တစ်ခု ဖြတ်ခနဲ ဝင်လာ၏။

မိမိကို လှောင်ပိတ်မိနေသည့် အခန်း၏ အောက်ထပ်တွင် အသုံးမပြုသည့် အခန်းကလေး တစ်ခန်း ရှိသည်။ ထိုအခန်းတွင် လသာဆောင်သို့ ထွက်သည့် အပေါက်ရှိ၏။ လသာဆောင်မှာ ပြိုကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို သစ်သားများဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသစ်သားများမှာ ယခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင် ဆွေးလောက်ပြီ။ ကြမ်းကို ဖောက်၍ အောက်ထပ်က အခန်းဟောင်းကလေး ထဲသို့ ရောက်လျှင် ထိုသစ်သားများကို ခွာရန် အခက်အခဲ မရှိတော့။ ထိုပြတင်းပေါက်ကို ခွာပြီးဆိုလျှင် အောက်ပေနှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည့် မြေပြင်ကို ကြိုးဖြင့် တွယ်ဆင်းသွားရုံ မျှသာ။

ပြတင်းပေါက်မှ ကြိုးနှင့် လျှောဆင်းလာသည်ကို မြင်သည့် လူတိုင်းက သူ့အား ရန်သူတို့ကို တိုက်ရန် ဆင်းလာသည့် အာဇာနည် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟု မြင်ကြလိမ့်မည်။ စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေကြသည့် ကိုယ့်လူများက သူ့ကို ရန်သူထင်ပြီး ပစ်မှတ်ကိုသာ စိုးရိမ်ရသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ သည်လောက်ကိုမူ စွန့်ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မွန်ရှိ၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ ကြမ်းပြင်များကို ခွာသည်။

ဝီလျံသည် ဝေါ့လီ လက်ပြနေသည်ကို မြင်လျှင် တအံ့တဩဖြစ်လျက်။

‘ဟေ့ ဝေါ့လီ၊ ဘယ်သူ့ကို လှမ်းပြီး လက်ပြနေတာလဲ၊ စော်ဘွားလူတွေလား၊ ဘာလဲ သူတို့က တို့ကိုလာပြီး အကူအညီ...’

ဝေါ့လီက တံခါးကို မှီ၍ ပိတ်ထားလိုက်ရင်း

‘မဟုတ်ဘူး ဝီလျံ၊ အက်ရှ်ရယ်’

ဝီလျံသည် သူ့ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖို့ အက်ရှ်ဆိုသော လူတစ်ယောက်သည် အမည်သည် ဘာမျှ အဓိပ္ပါယ်မရှိ။ ဝီလျံ၏ မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ထက်သန်နေသည့် မျက်နှာသည် ပြန်၍ တည်ငြိမ်သွား၏။ ဝီလျံသည်

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဗာရီ တစ်ယောက်ကို ပြုစု ကုသနေသည့် ဒေါက်တာ ကယ်လီကမူ

‘ဘာ အက်ရှ် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ပယ်လ်ဟမ်မာတင်ကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ဟို... ဟို နန်းမြို့ထဲက အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်’

ဝေါ့လီက အမောတကောဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့် သူက တို့အတွက် ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခုခု လုပ်မပေးတာတဲ့လဲ’

‘လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိရင် လုပ်ပေးပြီးလောက်ရောပေါ့ဗျာ၊ သူလည်း ဘယ်မှာ နေပါ့မလဲ၊ စောစောကတည်းက ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ တဖွဖွ သတိပေးခဲ့တာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားကို ဘယ်သူကမှ နားမထောင်ခဲ့တာ၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ ခင်ဗျား လူနာကို တခြား ရွှေ့ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ တော်တော်ကြာရင် ဟိုကောင်တွေက ဒီအဆောက်အအုံကို ထုလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

လူအုပ်ကြီးသည် အမြောက်ကြီးဆီသို့ သူတို့ ပြေးတက်လာသည့် အချိန် အထိ စောင့်နေကြသည်။ အမိုးပေါ်မှ ရန်သူများကမူ မြင်းစီး သေနတ်များဖြင့် တဖျောဖျော ပစ်ခတ်နေဆဲ။ နံရံများ၊ အမိုးများ၊ ရွက်ဖျင်တင်းတိမ်များတွင် ကျည်ဆန်ပေါက်တွေချည်း။

စစ်တန်းလျားထဲတွင် မှောင်ရီရီ။ နေလုံးကြီးသည် ရှားဒဝါဇာ တံခါး မှန်ဦး နောက်တွင် လျှောကျသွားလေပြီ။ သံတံ ဝင်းထဲတွင်လည်း မှောင်ရိပ်တို့ ထိုးစပြုလေပြီ။ နေရောင် ပျောက်၍ အမှောင် ရောက်လာသည်နှင့် အတူ သံတံကို လောင်နေသည့် မီးတောက်ကြီးများသည် ပို၍ လင်းထိန်လာကြသည်။ အမြောက်ကြီးများ ပစ်လိုက်သည့် အခါတွင် မီးလုံးကြီးများသည် ဝုန်းခနဲ တောက်လာကာ မြည်ဟိန်းသော အသံကြီးနှင့် အတူ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

အမြောက်သံနှင့် အတူ စစ်တန်းလျားကို ပိတ်ဆို့ထားသည့် ပထမ တံခါး တစ်ထပ်သည် ကျိုးပျက်သွား၏။ ကျောက်တိုင် တစ်တိုင်မှာလည်း အမြောက်ဆန် ထိသဖြင့် ပြိုကျသွားသည်။ သူတို့အနီးတွင် သစ်သားစတွေ အုတ်ခဲစတွေ ပျံ့လျက်။ ယမ်းခိုးတွေ ဖုန်တွေ ဖုံးအုပ်လျက်။

ဝေါ်လီ၏ စိတ်ကူးမှာ ရန်သူတို့က နောက်ထပ် အမြောက်ကျည်ဆန် မထည့်မီတွင် အမြောက်တပ်သားများကို သေနတ်ဖြင့် တစ်ယောက်ချင်း ပစ်ချရန် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဝေါ်လီသည် သူတပ်သားများကို အစုနှစ်စုခွဲကာ ပစ္စင်များပေါ်မှ နေ၍ အောက်မှ အမြောက်သမားများကို အပစ်ခိုင်းလိုက်သည်။ နောက်မှ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ အမြောက်ကို နောက်ထပ် မပစ်နိုင်အောင် လုပ်ရမည်။

အမြောက်ဆန်ကို ထည့်နေသူများမှာ အရပ်သားများဖြစ်၏။ သာမန် အရပ်သားများအဖို့ အမြောက်ဆန် ထည့်ရသည်မှာ လွယ်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ အမြောက်ကို ဆီသုတ်ရဦးမည်။ အမြောက်ပြောင်းထဲသို့ အမြောက်ဆန် ထည့်ပြီးလျှင် အပေါ်က ဆောင့်သိပ်ရဦးမည်။ ယမ်းမှုန့်ကို ထိုးသိပ်ရဦးမည်။ ထို့နောက် မီးရှို့ရဦးမည်။ အချိန်လည်း ကြာသည်။ အန္တရာယ်လည်း ကြီးသည်။ ခက်လည်း ခက်သည်။ အနီးကပ် ကပ်၍ ပစ်ရသဖြင့် အန္တရာယ်လည်း ကြီးသည်။

ဝေါ်လီ၏ တပ်သားများသည် အမြောက်တပ်သားများကို ပစ်နေရသည့်တိုင် ကြာကြာ ပစ်နိုင်မည်မဟုတ်။ မကြာခင်ဆိုလျှင် ကျည်ဆန်ကုန်တော့မည်။ ကျည်ဆန် ကုန်သွားသည်နှင့် သူတို့တံခါးကို အမြောက်ကြီးများဖြင့် ထု၍ ဖွင့်ကြတော့မည်။

မိမိတို့၏ အခြေအနေသည် နဂုံးချုပ်သို့ ရောက်တော့မည်။ ကိစ္စ မရှိ။ သေချင်း သေလျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ တပ်သားတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာမျိုးဖြင့် သေချင်သည်။ နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်၊ နောက်ဆုံး သွေးစက်အထိ တိုက်ရမည်။

သည်လိုဆိုလျှင် သူတို့သည် ရာဇဝင် တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလိမ့်မည်။ ပြောစမှတ်ပြု ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ နောင်လာလတ္တံ့သော နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအတွက် မီးရှူးတန်ဆောင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့ လုပ်နိုင်သော အလုပ်ဆို၍ ထိုအလုပ်သာ ရှိတော့သည်။

အချိန် သိပ်မရှိတော့။ အချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးနေသည်။ ထိုအချိန်ကလေး အတွင်းတွင် အရာဝတ္ထုအပေါင်းသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ချာချာ လည်နေကြသည်။

သူတို့ဇာတိ အိုင်ယာလန် ကျေးတောမှ ရွာကလေး။ သူ့မိဘများနှင့် သူ့အစ်ကိုများ။ သွားကာနီး သူ့ကိုနမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် အမေ့ မျက်နှာ။ အက်ရှ်နှင့် ဗိုလ်မှူး ဝိုက်ဂရမ်။ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များ။ သူ့ဘဝသည် ပျော်စရာ အံ့ဩစရာ။ သည်ဘဝကို မည်သူ့ဘဝနှင့်မျှ မလဲနိုင်။

တောထဲတွင် သူတို့ညီအစ်ကို တစ်သိုက် လိုက်၍ ငှက်ဥ နှိုက်ကြပုံ၊ စစ်တက္ကသိုလ် ကပွဲ၊ ဘုံဘောသို့ လာခဲ့သည့် ပင်လယ်ခရီး၊ အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို သူ ပထမ မြင်လိုက်ပုံ၊ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် မဒန်းတွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်သားအဖြစ် ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ရပုံ၊ အက်ရှ်နှင့် အတူ အပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြပုံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ အလုပ် လုပ်ခြင်းနှင့် အားလပ်ချိန်များ။ ထို့နောက် ဇူလီ၏ မျက်နှာ။ ဇူလီနှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ မည်မျှ ကံကောင်းလေသနည်း။

ဇူလီကို မြင်ပြီးသည့်နောက်တွင် မည်သည့် မိန်းမကိုမျှ သူ အထင်မကြီးတော့။ ဇူလီလို မိန်းမမျိုး ကမ္ဘာတွင် တစ်ယောက်မျှ ရှိတော့မည် မထင်။

အချစ်သည် တစ်နေ့တွင် ပျက်ပြယ်သွားတတ်သည်ဆိုသော သဘောကို သူ မသိရတော့သည့် အတွက် သူ ဝမ်းသာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလှ၊ နပျိုခြင်း၊

ခွန်အားရှိခြင်း စသည့် အရာများကို အချိန်က တိုက်စားသွားနိုင်သည် ဆိုသည်ကို သူ မသိရတော့ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာသည်။

အချိန်သည် ထိုအရာများကို သာမက ထို့ထက် အဖိုးတန်သည့် အရာများစွာကို တိုက်စားသွားနိုင်သည်ဆိုသည်ကို သူ မသိရတော့သည့် အတွက်လည်း သူ ဝမ်းသာသည်။

တစ်နေ့တွင် ဘဝကို စိတ်ပျက်စရာ ဘဝအဖြစ် မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။ ဆုံးရှုံးမှုကိုလည်း သိတော့မည် မဟုတ်။ မိမိ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့သော ရုပ်တုများ ရွံ့ခြေထောက်အဖြစ်သို့ လျှောကျ ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုလည်း မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။

မိမိ၏ လမ်းခရီး အဆုံးသည် ရောက်တော့မည်။ သို့ရာတွင် ဝေါလီ နောင်တ မရ။ မိမိ မျှော်မှန်းခဲ့သည့် အဂ္ဂမဟာ သေနာပတိ စစ်သူကြီးတစ်ဦး မဖြစ်လျှင်လည်း ကိစ္စ မရှိ။ မိမိသည် လူတိုင်းမက်မော တောင့်တခဲ့ကြသော ဝိတိုရိယ ကြက်ခြေ ဆုတံဆိပ်ကြီးကို ရခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ တခြား ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ မရလျှင်ရှိစေ၊ ထိုဘွဲ့ထူးဖြင့်ပင် ဂုဏ်ရောင်သည် ထွန်းပြောင်နေပြီ။

မိမိသည် အစွန်းအထင်း မရှိ သေသွားခဲ့လျှင် နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့သည် သူ့ကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေလိမ့်မည်။ မဒန်းရှိ တပ်ဖွဲ့ အရာရှိ ရိပ်သာထဲတွင် သူ ခါးလွယ်ကို ချိတ်ဆွဲ ထားကြလိမ့်မည်။ နောင်လာ နောက်သား နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သူ့ခါးလွယ်ကို ကိုင်ကြည့်ကြလိမ့်မည်။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ရာဇဝင်က ပုံပြင်ဟောင်း တစ်ခုကို တအံ့တဩ နားထောင်ကြလိမ့်မည်။

တစ်ခါတုန်းက ဗိုလ်လေး ဝေါလီ ဟယ်မီလ်တန် ဗွီစီ ကွပ်ကဲသော နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ တပ်သား ခုနစ်ဆယ့် ခုနစ်ဦးတို့ ကဗူးလ်ရှိ ဗြိတိသျှ သံတော်တွင် တစ်နေ့လုံး အပိုင်းခံရစဉ် နောက်ဆုံး သွေးစက် အထိ မည်သို့ တိုက်ခိုက်သွားကြသည့်

အကြောင်းသည် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင် အဆက်ဆက်တို့ အဖို့ ပြောစမှတ် ဖြစ်နေတော့မည်။

‘လူတိုင်းဟာ တစ်နေ့ကျတော့ သေရတာချည်းပါပဲ။ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သတင်းကိုတော့ အရှည်တည်အောင် လုပ်သွားရမယ်။ ဒါဟာ ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရမယ့် ကြီးမြတ်သူတို့ရဲ့အလုပ်ဖြစ်တယ်’

ယနေ့သည် နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့၏ ဂုဏ်သတင်းကို အရှည်တည်အောင် အလုပ်ဖြင့် သက်သေပြရမည့်နေ့ ဖြစ်၏။ သည်အချက်ကို အက်ရှ် နားလည်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေသည်မှာ ကောင်းသည်။ အက်ရှ်သည် သူ့လုပ်ရပ်ကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးမည် မူချ။ သူ့အဖို့ အက်ရှ်ထက် ကောင်းသည့် မိတ်ဆွေမျိုးကို မတွေ့နိုင်။ သူတို့ထံသို့ လာ၍ အကူအညီ မပေးနိုင်ခြင်းမှာ အက်ရှ် အပြစ် ဟုတ်ဟန်မတူ။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်။ သူသာ လာနိုင်ခဲ့လျှင်...

ဝေါလီသည် သူ့အတွေးစကို ဖြတ်ကာ သူ့အနီးပတ်လည်ရှိ မီးခိုးတွေ ယမ်းမှုန့်တွေ ပေကျံနေသော စာခြောက်ရုပ်လို စစ်သားတွေကို ကြည့်မိ၏။ မည်မျှ ကြာကြာ ရပ်၍ တွေးနေမိသည် မသိ။ နေသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီ။ စစ်တန်းလျား ဝင်းထဲတွင် အမှောင်ရိပ် လွှမ်းစ ပြုနေပြီ။ တစ်နေ့တာသည် ကုန်ဆုံးတော့မည်။ အချိန် မရှိတော့။

ဗိုလ်လေး ဝေါလီ (ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ ကြက်ခြေတံဆိပ်ရ) သည် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ကာ သူ့ရဲဘော်များကို ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာဖြင့် စ၍ စကားပြော၏။

မိမိတို့ ရဲဘော်များသည် သူ့ရဲကောင်းများသဖွယ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် လုပ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ အတွက် လုပ်စရာ တစ်ခုသာ ကျန်တော့ကြောင်း...။

ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ အသက်ရှိစဉ်က ရန်သူတို့ကို ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် နည်းတူ သေကာနီးတွင်လည်း အလံ မလှဲဘဲ ရန်သူကို ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်သွားရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင် ကြွက်တွေလို ထောင်ချောက်ထဲတွင် စင်ပြီး အသေခံရုံသာ ရှိတော့ကြောင်း၊ ထိုနှစ်လမ်းအပြင် အခြားလမ်း ရွေးစရာ မရှိတော့ကြောင်း၊ ထိုနှစ်လမ်းတွင် မည်သည့်လမ်းကို ရွေးမည်နည်း ဆိုသည်ကို မိမိ ရဲဘော်များအား မေးစရာ မလိုတော့ကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျန်သည့် အမြောက်တစ်လက်ကို တက်သိမ်းရန် မိမိ၏ ရဲဘော်များကို ပြောလိုကြောင်း၊ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ မိမိတို့တပ်သားအားလုံးက အမြောက်ကို ဝင်ဆွဲပြီး မိမိ တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ရန်သူကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

‘ခု လက်ဝဲဘက် အမြောက်ကို ကျုပ်တို့ တက်သိမ်းမယ်၊ အမြောက်နားကို ရောက်ရင် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ပါနှင့်၊ အမြောက်ကို ဒီနားရောက်အောင် တွန်းခဲ့ကြပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမြောက်ကို စွန့်မပစ်ခဲ့ပါနှင့်၊ ရအောင် ယူခဲ့ကြပါ။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ကို ပြန်မကြည့်ပါနှင့်၊ ခင်ဗျားတို့အမြောက်ကို ဝင်ဆွဲနေတုန်းမှာ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ကာပစ် ပစ်ပေးမယ်၊ ဒီနားကို ရောက်ရင် အမြောက်ကို လက်နက်တိုက်ဘက် လှည့်ထားပါ။’

‘ကျုပ် ကျသွားရင်လည်း လှည့်မကြည့်ပါနှင့်၊ ဘယ်သူကျကျ လှည့်မကြည့်ပါနှင့်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းရမယ့် လူတွေဆိုတာ သတိရကြပါ။ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လွယ်လွယ်နှင့် ရောင်းမစားကြပါနှင့်။’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ဝက်နှင့် ဟောဒီပြည်ကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းကြီး တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဆီကန်ဒါ ဒူးလ်ခန် (အလက်ဇန္ဒြာ သည် ဂရိတ်) ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံး

ကြားဖူးတယ်၊ အသက် ရှင်နေစဉ်မှာ သတ္တိရှိရှိနှင့် သေရတာလောက် မြတ်သော အရာသည် လောက၌ မရှိလို့ ဆီကန်ဒါ ဒူးလ်ခန်က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။’

‘ခု ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဟာ သတ္တိရှိရှိနှင့် အသက်ရှင်ခဲ့ကြပြီးပြီ၊ ခု ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်က ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရှိနှင့် သေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ် ရှိနေသေးသမျှ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အရှည် တည်နေရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သားတွေ၊ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေက သူတို့ရဲ့ မြေးတွေ မြစ်တွေကို တို့ အဘိုးတွေဟာ ဒီလို သေသွားကြတယ်ဟေ့လို့ ပြောစမှတ်ပြု ကျန်ရစ်ခဲ့စေရမယ်၊ ဘယ်တော့မှ အလံ မလှဲနှင့် ရဲဘော်တို့၊ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်နှင့်၊ ကီရူး’

တပ်သားများ၏ ဩဘာသံသည် တံတိုင်းများသို့ ပဲ့တင် ထပ်သွား၏။ ကျဆုံးသွားသော တပ်သားများက ဩဘာ ပေးလိုက်သည့်နယ် ပဲ့တင်သံသည် အမှောင်ထဲမှ ပြန်လာ၏။

တပ်သားများသည် ဓါးလွယ်များနှင့် ကြိုးများကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ ကယ်လီကလည်း ဆုတောင်းသည်။

ဝေါ်လီသည် သူ့တပ်သားများကို ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်၊ သည်လို လူမျိုးတွေဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ရပြီး သည်လို လူမျိုးတွေဖြင့် အတူ သေပွဲ ဝင်ရခြင်းသည် မြတ်သည်။ သည်လို လူမျိုးတွေကို ကွပ်ကဲရခြင်းသည်လည်း ထူးသည့် အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ကြည်နူးခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ကြောင့် သူ့လည်ပင်းတွင် တစ်ဆို့နေသည်။ ဓါးလွယ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နောက်

‘ကဲ အဆင်သင့်နော်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့’

စစ်ဟရီ တစ်ယောက်က တံခါးဆီသို့ ပြေးကာ လေးလံသည့် သံချောင်း မင်းတုပ်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်၏။ အခြားနှစ်ယောက်က ထူထဲသည့် သစ်သားတံခါးရွက်ကြီး နှစ်ခုကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ 'ရဲဘော်တို့၊ ကီရူး' ဟူသော အသံနှင့် အတူ သူတို့တစ်သိုက်သည် မုခ်ဦး အတိုင်း ထွက်ကာ လက်ဝဲဘက်ရှိ အမြောက်ကြီးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့တစ်သိုက် ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် အံ့အားသင့်နေသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ချို့ တက်တိုက်ပြီး ပြန်ဆုတ်သွားသော အခါတွင် ဖာရင်ဂီတို့သည် နောက်ထပ် ထွက်ရဲကြတော့မည် မဟုတ်၊ အခန်းထဲတွင် အလုံ ပိတ်နေတော့မည် ဟု သူတို့ထင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု သူတို့ ပြေးထွက်လာကြပြန်ပြီ။

လူအုပ်ကြီးသည် မျက်လုံးများကို မယုံနိုင်။ သူတို့ကို ဖုတ်သဘက်များ ဝင်စားလာလေသလောဟု အထင်ဖြင့် အံ့သြ လန့်ဖျပ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဝေါလီ ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် သစ်ပင်မှ ကြွေကျသွားကြသည့် သစ်ရွက်ခြောက်များလို လဲပြို သွားကြသည်။

ဝေါလီက သေနတ်ဖြင့် ပစ်နေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး အင်တေမှုန်တွေ ဖြူဖွေးနေသည့် အာဖဂန်အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် ဝေါလီအနားသို့ ရောက်လာ၏။ 'ပယ်လ်ဟမ် အက်ရှ် ဆပ်၊ အက်ရှ် ဆပ်' ဟု အက်ရှ်ကို မှတ်မိသည့် တပ်သား နှစ်ယောက်က အော်သည်။

ဝေါလီသည် ပစ်ခတ်နေသည့် ကြားမှ ထိုအော်သံကို ကြားလိုက်သဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် သူ့ဘေးမှ ရပ်၍ ရန်သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နေသော အက်ရှ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ဓါးလွတ်ဖြင့်၊ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင်

ကျဆုံးသွားသော အာဖဂန် အမျိုးသားတစ်ယောက် လက်ထဲမှ ဆွဲယူလာခဲ့သည့် ဓါးကောက်ကို ကိုင်လျက်။

'အစ်ကို ချဗျို့၊ အစ်ကို လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ချ'

အက်ရှ်သည် မိမိတို့ ရဲဘော်များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးသွားသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တိုက်ပွဲ အလယ်ကောင်တွေ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း အထူး သွေးကြွလျက် ရှိကာ ရန်သူတို့ကို ခုတ်ပိုက်လျက်ရှိ၏။ အက်ရှ်၏ စိတ်ဓါတ်သည် ဝေါလီထံသို့ ကူးသွားကာ မည်းမည်းမြင်သမျှကို သေနတ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပစ်ခတ်လျက် ရှိသည်။

အာဖဂန် လူမျိုးများသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သန်မာ ထွားကျိုင်းသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝေါလီသည် သူတို့အပေါ်တွင် မိုးလျက် ရှိ၏။ ဝေါလီသည် သေနတ်ပစ်ရင်း ပါးစပ်က ဓမ္မသီချင်းကို ဆိုနေသည်။

သည်တိုက်ပွဲသည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ဖြစ်ကြောင်း ဝေါလီ သိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မသီချင်းကို ရွေးဆိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝေါလီကို ကြည့်ရသည်မှာ တည်ငြိမ်နေသည်။ သည်လောက် တည်ငြိမ် ငြိမ်သက်နေသော ဝေါလီကို တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။

'ဟေ့ ဝေါလီ၊ နောက်မှာ နောက်မှာ'

အက်ရှ်က သူတို့နောက်သို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်း မသိ၊ ဓါးကောက်ကြီးဖြင့် ရောက်လာသော အာဖဂန် တစ်ယောက်၏ ဓါးကို ရိုက်ချလိုက်ရင်း အော်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ကျ သွားခဲ့လေပြီ။ အာဖဂန်၏ ဓါးကောက်သည် ဝေါလီ၏ ညှပ်ရိုးကြားထဲသို့ စူးဝင်သွားသည်။ အက်ရှ်က အာဖဂန်၏ လည်ကို ဓါးဖြင့် ပိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူးတွင် ကျန်သည့် နောက်ဆုံး ကျည်ဆန်ဖြင့်

မှတ်ဆိတ်တွေ မည်းနေသည့် မျက်နှာ တည့်တည့်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အာဖဂန်သည် ယိမ်း၍ လဲကျသွား၏။

ဝေါ်လီသည် ယာလက်တွင် ကိုင်ထားသည့် မီးလွယ်ကို ဘယ်ဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူလက်သည် အားနည်းနေပြီ။ မြောက်၍ မရတော့။ မီးလွယ်သည် လက်မှ မြေကြီးပေါ် လွတ်ကျပြီး ကျိုးသွား၏။ ဝေါ်လီက မီးကို ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ညှပ်ရိုးတွင် စိုက်နေသည့် မီးသည် စူးဝင်သွား၏။

ထိုစဉ် အက်ရှ်၏ ခေါင်းပေါ်မှ တူမီး သေနတ်ပစ်လိုက်သံများကို ကြားရသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် မီးပွင့်တွေ လက်ခနဲ ပွင့်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မှောင်အတိ ကျသွားသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ညာသံပေးကာ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ မီးရောင်တွေ တလက်လက်၊ ဖုန်တွေ တလုံးလုံး။

သူတို့နောက်နားတွင် ဝီလျံသည် ခေါင်းတွင် မီးကောက်ကြီး စိုက်လျက်။ လက်မောင်း တစ်ဖက်ပြတ်ကျလျက်။ ဒေါက်တာ ကယ်လီလည်း ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ မုခ်ဝ အတိုင်း ပြေးထွက်လာစဉ် ကျည်ဆန် ထိမှန်သဖြင့် ကျဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများ အနက် နှစ်ယောက်မှာ ဒေါက်တာ ကယ်လီကဲ့သို့ပင် အမြောက်ဆီသို့ မရောက်မီ အထွက်တွင် ကျည်သင့်၍ ကျဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ သုံးဦးမှာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်လူများမှာမူ သူတို့ တပ်မှူး ဝေါ်လီအမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တဖွဲဖွဲ ပစ်နေသော ကျည်ဆန်များကြားတွင် အမြောက်ကြီးဆီသို့ အရောက်တက်သွားကာ အမြောက်ကြီးကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲကြသည်။ ပခုံးဖြင့် တွန်းသူက တွန်းကြသည်။ အချို့မှာ တွန်းရင်း အမောဆိုလဲသွားကြ၏။ ကျန်သည့် လူများသည် အမြောက်ကြီးကို တွန်းသော်လည်း သူတို့ရှေ့မြေပြင်တွင် အလောင်းတွေ၊ လက်နက် အကျိုးအပဲ့တွေ၊ ကျည်ဆန်ခွံတွေ ပြန့်ကျဲလျက်။

အမြောက်ကြီးကို မုခ်ဦးသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားကြသော်လည်း သည်လောက် လူနည်းနည်းကလေးဖြင့် မတတ်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံးတွင် အမြောက်ကို စွန့်လွှတ်ကာ စစ်တန်းလျားထဲသို့ ပြန်၍ ပြေးဝင် လာခဲ့ကြရသည်။ အထဲသို့ ရောက်လျှင် စစ်တန်းလျား တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူအုပ်ကြီးသည် စစ်တန်းလျား တံခါးဝဆီသို့ ပြိုဝင်လာ၏။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ရန်သူတို့ အရေးနိမ့်သွားပြီဟု ဆိုကာ ဆက်လက် ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ သေနတ်များ မီးများကို မြှောက်၍ ကခုန်အော်ဟစ် နေကြသည်။

စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဝေါ်လီ အစောင့်ခိုင်းထားသည့် တပ်သား နှစ်ယောက်မှာမူ ဆက်ပစ်နေကြဆဲ။ သို့ရာတွင် သူတို့တွင် ကျည်ဆန် မရှိတော့သဖြင့် များများ မပစ်နိုင်။ ခပ်ကျဲကျဲသာ ပစ်နိုင်တော့သည်။

လူအုပ်ကြီးသည် စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်မှ တပ်သား သုံးယောက်ကို မေ့နေသည်။ သူတို့အထဲမှ ငါးယောက် ကျဆုံးသွားသည့်အခါတွင် အာဖဂန်များသည် သေနတ်သံ လာရာကို လိုက်ကြည့်ကြ၏။

ထိုစဉ် သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာသည့် လူကို ထိမှန်ကာ လဲကျသွားသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးသည် အရှိန်သတ်၍ မရတော့ဘဲ သူ့အလောင်းကို ကျော်နင်းသွားကြသည်။

အခန်း ၆၈

သေနတ် မှန်သွားသည့်တိုင် အက်ရှ် မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းများစွာ ရှိသည်။

အက်ရှ်သည် အာဖဂန် အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားကာ အာဖဂန် လူမျိုးတို့ ကိုင်သည့် ဓါးကောက်ကို ကိုင်ထားသဖြင့် သူ့ကို အာဖဂန် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ အင်ဂရေစီများ ဘက်မှ သူ ဝင်တိုက်ပေးသည်ကို လူအုပ်ကြီး အနည်းငယ်သာ မြင်လိုက်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက မသေမရှင် လဲကျနေသော အင်ဂရေစီများကို လိုက်၍ သေနတ်များဖြင့် ပစ်နေစဉ် သူ့ကိုမူ ကျဆုံးသွားသည့် အာဖဂန် တစ်ဦး၏ အလောင်းဟု ထင်ကာ ဘေးသို့ ဖယ်ထားလိုက်ကြသည်။

သတိ ပြန်ရလာသည့်အခါတွင် သူ လဲကျသွားသည့်နေရာတွင် မဟုတ်တော့။ အာဖဂန်တို့၏ အလောင်းများကြားထဲတွင် ရောက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း မှတ်မိနိုင်စရာ မရှိ။ သွေးတွေ ဖုန်တွေ ပေလျက်။ သူ့အပေါ်တွင် ထပ်ထားသည့် အလောင်းမှ သွေးများကြောင့် သူ့အဝတ် တစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်။

သူ့ခေါင်းကို ရှပ်မှန်သွားသဖြင့် မသေဘဲ သတိမေ့ရုံသာ မေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့အပေါ်တွင် အလောင်းတစ်လောင်းမျှ သာမက နှစ်လောင်း ထပ်လျက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလောင်း နှစ်လောင်း အောက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် မလှုပ်နိုင်။

သူ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ့ဘာသာသူ ကောင်းကောင်း စဉ်းစား၍ မရ။ မွန်ရှိ၏ အိမ်အောက်ထပ် နံရံမှ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကိုသာ

သတိရတော့သည်။ ထို့နောက် ဘာမျှ စဉ်းစား၍ မရ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားသည့်အခါတွင်မှ ဝေါ်လီကို ရေးရေး သတိရသည်။ အက်ရှ်သည် ကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်၏။ လှုပ်၍ မရ။

ခေါင်းထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း ထုထောင်းရိုက်နှက်ထားသည့်နှယ် နာကျင်လျက် ရှိကာ နံးခွေလျက် ရှိ၏။

တဖြည်းဖြည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါတွင် သူ့ခေါင်းမှ အပ အခြား ဘယ်တွင်မျှ ဒဏ်ရာ မရ။ ကိုယ်လက်တွေ နာကျင်နေခြင်းမှာ လူအုပ်ကြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်နှင်း ထားသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ အက်ရှ်သည် လဲကျနေရာမှ ရုန်းကန် ထချင်သည်။ ရာရာ လက်နက်ဖြင့် ရန်သူတို့ကို တိုက်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။

ညာသံများ၊ ကာဘိုင်နှင့် မြင်းစီး သေနတ်သံများကို ကြားနေရသေးသည့် အတွက် တိုက်ပွဲပြီးဟန် မတူသေး။ မျက်လုံးတွင် သွေးတွေ ဖုန်တွေ ကပ်နေသဖြင့် အနိုင်နိုင် ဖွင့်ကြည့်ရ၏။

ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ခဏကြာ၍ အမြင် ကြည်လင်လာသည့် အခါတွင်မျှ မိမိသည် လူအုပ်ကြီး၏ နောက်နားတွင် ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် စစ်တန်းလျား ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုခံ ပစ်နေဆဲ ဖြစ်သော စစ်ဗာရီ သုံးယောက်ကို မဲနေကြသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဆူပူရေးသမား အချို့သည် အမြောက်ကြီး တစ်လက် အနီးတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင် နေသည်ကို မြင်ရသည်။

သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်(ထိုလူမှာ သူ့အဝတ်အစားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဟီရာတီ လူမျိုးစု တောင်ပေါ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။) သည် အမြောက်ကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကာ မြင်းစီးသေနတ်ပြောင်းဖျားတွင် အဝတ်ဖြူ

တစ်ခုကို လွှင့်ထူထားရင်း အလံဖြူကို ဂွေယမ်းပြနေသည်။ ‘မပစ်နှင့်တော့၊ ရပ်ပါ၊ မပစ်နှင့်တော့’ ဟုလည်း အော်ပြောနေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စစ်ဗာရီ သုံးယောက်၏ သေနတ်သံသည် ရပ်စဲသွား၏။ သို့ တိတ်ဆိတ်နေစဉ် အမြောက်ပေါ်တွင် တက်ရပ်နေသည့် အာဖဂန်သည် မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းလာကာ စစ်တန်းလျားရှေ့ ကွက်လပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်မိုးပေါ်မှ တပ်သားများ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့်စကားပြောလိုသည်ဟု ပြောနေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကျန်သည့် စစ်ဗာရီသုံးယောက်သည် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်သည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို ချကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမိုးစွန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး စစ်တန်းလျားထဲတွင် ဝင်နေကြသည့် ကျန်တပ်သား များကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် ထိုတပ်သားများလည်း ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေကြသည့် ပထန် စကား တတ်သည့် ထိုတပ်သားက

‘ကဲ ဘာပြောမလဲ၊ ဒါ ကျုပ်တို့ လူကုန်ပဲ၊ ပြောစရာ ရှိရင် ပြောပါ’

‘ဒါပဲလား၊ လူကုန်ပဲလား၊ ခြောက်ယောက်တည်း ကျန်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အထဲမှာ ကျန်နေသေးတယ် ထင်တယ်’

ခြောက်ယောက်ကျန်ဟု အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် မှတ်ထားလိုက်သည်။ အလံဖြူ ကိုင်ထားသည့် ကိုယ်စားလှယ်က

‘ခင်ဗျားတို့ သခင်ဆပ်တွေ အားလုံးကျကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်တိုက်နေဦးမှာလဲ၊ လက်နက်ချရင် ခင်ဗျားတို့ကို အိမ်ကိုရောက်အောင်

ကောင်းကောင်း ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ တိုက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လက်နက်ချပါ၊ အိမ်ကို ပြန်ပါ’

နယ်ခြားစောင့် တပ်သားတစ်ယောက်က ရယ်လိုက်၏။ မျက်နှာတွင် သွေးတွေ ပေကျံနေသည့် ကျန်တပ်သားများက ရယ်လိုက်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးလာကာ သေနတ်များကို မောင်းတင်လိုက်သည်။

နယ်ခြားစောင့် တပ်သားများ၏ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်သူမှာ ရေငတ်လှပြီ။ အာခေါင် ခြောက်လှပြီ။ သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို အရှက်တကွဲနှင့် သေအောင် လုပ်တာလား၊ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ သစ္စာ မဖောက်ဘူး၊ နောက်ဆုံး သွေးတစ်စက် အထိ တိုက်မယ်ကွ၊ သိရဲ့လား’

ထိုတပ်သားသည် တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ ကျန်ရဲဘော်များလည်း ခေါင်မိုး အတွင်းဘက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ သူတို့ ခြောက်ယောက်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာကြကာ ပိတ်ထားသည့် စစ်တန်းလျား တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီးနောက် ဓါးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ စစ်ရေးပြကွင်းသို့ ဆင်းလာသည့်နှယ် သေခြင်းကို ရင်ပေါင်တန်း၍ ရင်ဆိုင်ကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ တပ်သားဆိုတာ ဒီလို သတ္တိရှိရမယ်’

အက်ရှ်သည် သူတို့နှင့်အတူ တိုက်ရန် ထ၏။ သို့ရာတွင် ထ၍ မရ၊ ရုန်းနေစဉ် လူအုပ်များသည် နောက်မှ တက်လာကာ သူ့ကို ကောက်ရိုးထုံးကြီးကို တက်နင်းသလို တက်နင်းပြီး ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ သူ့အဆုတ်ထဲတွင် လေတွေ ကုန်ခန်း သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ဓါးရောင် ဖွေးဖွေး၊ အော်သံ ဟည်းဟည်းကို မြင်လိုက် ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် သူနားထင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခြေဖြင့် တစ်ချက် ပိတ်ကန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ကြိမ် မှောင်အတိ ကျသွားပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ် သတိမေ့သည်ကမူ အကြာကြီး။ သတိပြန်ရလာသည့်အခါတွင်မူ သံတဲဘက်ဆီမှ အသံဗလံများကို ကြားနေရသည့်တိုင် သေနတ်သံများကိုမူ မကြားရတော့။ သူ လဲကျရာ ကွက်လပ်ထဲတွင် အလောင်းများမှ အပ လူသူ ဟူ၍လည်း ရှိဟန် မတူ။ တိတ်ဆိတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့ရာတွင် နာကျင်ခြင်းနှင့် မောပန်း နှမ်းနယ်ခြင်းတို့ကိုသာ သိတော့သည်။ သူ ဦးခေါင်းသည် မူးဝေနေပြီ။ စဉ်းစားဖို့ မပြောနှင့်၊ စဉ်းစားရန် ကြိုးစားသည်ကပင် ပင်ပန်းလှပြီ။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ် အသက် မသေအောင်တော့ ကြိုးစားရမည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အလောင်းများသည် ဘယ်က ဘယ် ရောက်သွားသည် မသိ။ အတန်ကြာ ကြိုးစားကြည့်သည့်အခါတွင် အနည်းငယ် လှုပ်နိုင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မတ်မတ် မရပ်နိုင်သဖြင့် အက်ရှ်သည် တရွေ့ရွေ့ တွားလာခဲ့၏။

ဒဏ်ရာရနေသည့် နကျယ်ကောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အက်ရှ်သည် အလောင်းများကြားတွင် တရွေ့ရွေ့တွားသွားခဲ့ရာ မြင်းဇောင်း တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

မြင်းဇောင်းထဲတွင်လည်း အလောင်းတွေ၊ ဒဏ်ရာရသူတွေ ပြည့်နှက်လျက်။ ကမူးလိမြို့ထဲမှ အာဖဂန်တွေ၊ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ထဲမှ အာဖဂန်တွေ၊ ဟီရာတီ တောင်ပေါ်သား တပ်ရင်းမှ အာဖဂန်တွေ၊ သွေးနံ့ အပုပ်နံ့တို့ဖြင့် ညှိနေသည့် ကောက်ရိုးများပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်။

အက်ရှ်သည် နာကျင်သည့်ဝေဒနာကြောင့် သတိ ပြန်ရလာ၏။ ခေါင်းပေါ်တွင် ရေတစ်ပုံးလောင်းလိုက်သလို တစ်ချက် နာကျင်သည့် ဝေဒနာကြောင့် သတိ ပြန်ရလာသည်။ သူ့အနီးမှ အသံ တစ်သံကို ကြားရ၏။

‘အလို၊ ဒီမှာလည်း မသေသေးပါကလား၊ ကဲ ရဲဘော် ကြိုးစား ထ၊ မသေသေးဘူး ထ’

အက်ရှ် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည့် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်တုတ်၊ အာဖဂန် တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ဘယ်သူမှန်း မသိ။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်း မသိ။

‘ကျွန်တော်က အမတ်ချုပ်ကြီးအိမ်က အမှုထမ်းပါ၊ ခင်ဗျားက မွန်ရှိဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အတ္တဘာမဟုတ်လား၊ နန်းမြို့ထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကဲ ထ ထ၊ ညဉ့်နက်နေပြီ၊ လာ ကျုပ်လက်ကို တွဲ’

ထို အာဖဂန်ကြီးက သူ့ကို ထူပေးကာ သံတဲဝင်းထဲမှနေ၍ ရှားရူဟီ တံခါးဝဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တို့သည် ခပ်ရေးရေး၊ ခပ်မှုန်မှုန်။ နေခြည် အကြွင်းအကျန်တို့ ပက်သဖြင့် အဝေး တောင်တန်းများပေါ်မှ နှင်းများက နှင်းဆီရောင် လဲ့လဲ့ ပြေးလျက်။ မိုင်းတွေ တက်နေသည့် အိမ်များကြားရှိ လမ်းသွယ်ကလေးများအထိ လူအုပ်ကြီး၏ ရုတ်ရုတ်သံသံ အသံကို ကြားနေရဆဲ။

အက်ရှ်က တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကာ ဇေဝေဝါဖြင့်

‘ကျွန်တော် ပြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်’

ထိုလူက တိုးတိတ်စွာဖြင့်

‘ပြန်သွားလို့ ဘာထူးမှာလဲ ရဲဘော်၊ နောက်ကျသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ရဲဘော်တွေ အားလုံးလည်း သေကုန်ကြပြီ၊ လူအုပ်ကြီးက သံတဲကို ဖျက်ပြီး လုယူကုန်ကြပြီ၊ ခုနေ မြန်မြန် ထွက်သွားရင် ကျုပ်တို့အဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အန္တရာယ် ကင်းတယ်’

အက်ရှ်က သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ကာ အသံကွဲကြီးဖြင့်

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ဟင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ဒီမှာတော့ ကျုပ်နာမည်ကို ဆိုးဗက်ခန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အမည်ရင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ အမှုထမ်းပါ၊ သခင်ဆပ်တွေ အတွက် သတင်း စုဆောင်းပေးနေတဲ့လူ ဆိုပါတော့’

အက်ရှ်သည် ယောင်၍ ငြင်းမည်ပြုရန် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အစတုန်းကတော့ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ ဗဟာဒူးခန့် လာပြီး ကျုပ်ကို သော့တစ်ချောင်း ပေးသွားတယ်၊ တိုက်ပွဲတွေ ပြီးသွားရင် သူ့ကို အခန်းထဲက ဖွင့်ပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လာဖွင့်တော့ ခင်ဗျား မရှိတော့ဘူး၊ ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံမှာ အပေါက်ကြီးကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်၊ ဒါနှင့် သံတဲဝင်းထဲကို ဆင်းလာပြီး အလောင်းတွေ ကြားထဲမှာ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာတာ၊ ကံကောင်းလို့ မသေမပျောက် ပြန်တွေ့တာပေါ့၊ ကဲ ကဲ အချိန်ရှိတုန်း ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားတာ ကောင်းတယ်၊ လာ သွားကြစို့’

ထိုလူသည် နားကို စွင့်ကာ သံတဲဘက်ဆီမှ ရယ်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ညာသံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။

‘အင်ဂရေစီ လေးယောက်ကို သတ်လိုက်တာနှင့် သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသားရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းကို

အိန္ဒိယအစိုးရ ကြားရင် အင်ဂရေစီတွေဟာ ကမ္ဘာလုံးကို ရောက်လာကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ သူတို့ရော သူတို့စော်ဘွားရော နဖူးကျည်ပွေ တွေမယ်’

‘ဘယ်လိုများ တွေ့မှာလဲ’

‘အာဖဂန် စော်ဘွားကို ဖြုတ်ချပစ်မှာပေါ့၊ သူ့သားငယ်ကိုလည်း အရိုက်အရာ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အာဖဂန်နစ္စတန်ဟာ ကလေးလေး အုပ်ချုပ်လို့ ရတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့သားငယ် အရိုက်အရာမရရင် သူ့ညီတော်တွေလည်း အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ဟာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တင်တယ်ဆိုရင်လည်း အလကားပဲ၊ သူတို့ကို အာဖဂန်လူထုက ထောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘သူ့ညီ ဝမ်းကွဲ အဗ္ဗဒူရာမန် ဆိုတာပဲ နန်းတက်မှာပဲ၊ ရာမန်ဟာ သတ္တိတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ တိုက်ရေးခိုက်ရေးမှာ တော်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ရုရှား နောက်လိုက်ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုလည်း အာဖဂန် လူထုက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ကျုပ် သေချာပေါက် ပြောလိုက်မယ်၊ နောက် ငါးနှစ်လောက်ကြာရင်တော့ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို သူပဲ အုပ်စိုးမှာပဲ။

‘အင်ဂရေစီတွေဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ရုရှားတွေ မဝင်အောင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စစ်တိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီ ရုရှားတွေကို သစ္စာခံတဲ့ လူရဲ့ လက်အောက်ကိုပဲ ပြန်ရောက်ရမှာပဲ၊ အလို တံခါးမှာ စန္ဒရီတွေလည်း မရှိတော့ဘူးဗျို့၊ သူတို့လည်း ပစ္စည်းတွေကို လုဖို့ ပါသွားကြတယ် ထင်တယ်၊ လာ လာ’

ထိုလူသည် အက်ရှ်ကို အစောင့် ကင်းမဲ့နေသည့် တံခါးဝမှ အပြင်သို့ ခေါ်လာပြီး နန်းမြို့တော် ဖုန်ထူသော လမ်းမအတိုင်း ဗဟာဒူးခန့်၏ အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘အင်္ဂလိပ်တွေ အာဖဂန်ကို စစ်တိုက်ခဲ့တာတွေ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာတွေဟာ အချည်းနှီးပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ အာဖဂန်လူမျိုးဟာ အလွန် အမှတ်သညာကြီးတယ်၊ နယ်စပ် တိုက်ပွဲတွေမှာ အင်ဂရေစီတွေနှင့်တိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အာဖဂန်လူမျိုးတွေဟာ အဲဒီ စစ်ပွဲတွေကို

မေ့ကြဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောင်လာမယ့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသည်အထိ သူတို့ဟာ အင်ဂရေစီတွေကို ရန်သူလို သဘောထားနေကြဦးမှာပဲ။

‘ဒါပေမယ့် ရုရှားတွေကိုတော့ သူတို့နှင့် စစ်မတိုက်ဖူးသေးတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ မဟာမိတ်လို့ အောက်မေ့နေကြမှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ကဗူးလ်ကို လာဖို့ အချိန်မဟုတ်သေးဘူးလို့ စောသေးတယ်လို့ ကာဗက်နာရီဆပ်ကို ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြောတာကို သူ လက်မခံဘူးလေ’

‘ကျွန်တော်လည်း...’

‘ခင်ဗျားလည်း ကာဗက်နာရီဆပ်ရဲ့ လူပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ် သူ့ကို လေးစားပါတယ်။ ကာဗက်နာရီဆပ်ဟာ ရာဇဝင်မှာ စာတင်ရမယ့် လူတစ်ယောက်ပါ။ အာဖဂန်လူမျိုးတွေရဲ့ စကားကိုလည်း ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တယ်။ ဉာဏ် အမြော်အမြင်လည်း ရှိတယ်။ အသိပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံတယ်။’

‘ဒါပေမယ့် သူဟာ အာဖဂန် လူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားကိုတော့ နားမလည်ဘူးဗျ။ နားလည်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖွတ်လာပါ့မလဲ၊ ခုတော့ သူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သူနှင့်အတူ လိုက်လာတဲ့ လူတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။’

‘ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ သတ်လိုက် ဖြတ်လိုက်ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါနှင့် ပြီးဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောင်မှာ ဒီထက် သတ်တာ ဖြတ်တာတွေ လာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ကဗူးလ်မြို့အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျတဲ့နေ့ပဲ၊ ဒီတော့ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီမှာ ကြာကြာမနေပါနှင့်၊ ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လို လူတွေအတွက် လုံခြုံတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ဒီတော့ ကဲ... ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ခရီးဆက်ရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ပေတော့၊ အို အို မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး’

ထိုလူသည် ကဗူးလ် မြစ်ဘက်ဆီသို့ ဆင်းသွား၏။ အက်ရှ်လည်း ဗဟာဒူးခန်၏ အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက် နာရီဝက်ကြာလျှင် ဗဟာဒူးခန်လည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမိတ်ဆွေ ဝါလီအာမက်က သူ့ကို ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်ထဲမှ ခိုးထုတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် သူနှင့် မတွေ့ချင်။

ယခု လောလောဆယ် သူ တွေ့ချင် စကားပြောချင်သူဆို၍ ဇူလီ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဇူလီကိုပင်လျှင် ယနေ့ မြင်ခဲ့ရသော ရှုခင်းမြင်ကွင်းများကို မပြောရက်။ မပြောချင်။ ယခု လောလောဆယ်လည်း ဇူလီဆီကို မသွားချင်။

သူ့အခြေအနေက တံခါးစောင့်ပင် သူ့ကိုကြည့်၍ လန့်သွားသည့် အခြေအနေ။ မျက်နှာတွင် အက်ရာတွေ သွေးတွေဖြင့်။ အဝတ်အစားတွင်လည်း သွေးကွက်ကြီးတွေ ညိုမည်းလျက်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့အား လုံခြုံသည့် အခန်းထဲတွင် သော့ခတ်ထား ခဲ့ကြောင်း၊ ဘာမျှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ကြောင်းကို ဇူလီ သိလောက်ပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် သည်လိုအခြေအနေမျိုးဖြင့် ဇူလီကို မတွေ့ချင်။ သူ့မျှာ တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရပြီ။ ယခု သည်ရပ်ကို မြင်လိုက်လျှင် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေတော့မည်။

အက်ရှ်သည် မိမိတို့အခန်း အနီး တစ်ဝိုက်တွင် တစ်နေကုန် စောင့်ပေးနေသည့် ဂူးလ်ဘတ်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ဇူလီဘိုင်သည် ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ထဲရှိ အက်ရှ်ထံ အတင်းလိုက်မည် လုပ်နေသဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်က သူ့ကို တစ်နေကုန် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အလစ် မပေးတော့။

ဗဟာဒူးခန့် ပြန်လာကာ အက်ရှ်ဆပ်ကို အခန်းထဲတွင် သော့ပိတ်ထား ပစ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသည့်အခါတွင်မှ ဂူးလ်ဘတ် စိတ်အေးတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်ကို မမြင် မချင်း စိတ်မချနိုင်သေး။

အက်ရှ်သည် ဂူးလ်ဘတ်၏ အကူအညီဖြင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက် အနီး ကြိမ်ခုံကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ဇူလီသည် လှေကားမှ အက်ရှ်၏ ခြေသံကို ကြားသည့်အခါတွင် ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာ၏။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဇူလီသည် ထိုင်ခုံတွင် ပစ်၍ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သူ့ ဒူးများသည် ပျော့ခွေးနေကြသည်။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် သူ့လည်တိုင်ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းအုပ်မိ၏။

တစ်နေ့တာ အတွင်းတွင် သူ့ချစ်လင်သည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ကြီးရင့် အိုစာသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ယခု လူအိုကြီးတစ်ယောက်အသွင်ဖြင့် ပြန်လာပြီ။ အိုစာလွန်း ပြောင်းလဲလွန်းသဖြင့် သူ့ချစ်လင်ဟုပင် မထင်။ သူစိမ်းတစ်ယောက် အသွင် ထင်မိသည်။

ဇူလီသည် အလန့်တကြားဖြင့် အော်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ သူ့ထံသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ အက်ရှ်က ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဇူလီ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ငိုမိသည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်လျက် ရှိ၏။ အပြင်ဘက် အိမ်များရှိ တံခါးပေါက်များတွင် မီးပွင့်တွေ ဝေကုန်ကြပြီ။ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်၊ ဗလီနှင့် ကဗူးလ်မြို့အနံ့အပြားရှိ ဗလီများတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များသည် ညနေ ဝတ်ပြုတက်ကာ ဥပုသ် ထွက်နေကြပြီ။

(ထိုအချိန်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဖက်ရှိ လန်ဒန်မြို့နိုင်ငံခြားရေးရုံး၌ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်နေသည်။ ကြေးနန်းတွင် 'ကဗူးလ်တွင် အခြေအနေ အားလုံးကောင်းသည်' ဟု ပါရှိ၏။)

နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ချ၍ ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ ဇူလီက အေးမြသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရုပ်ဆင်း ပျက်နေသော သူ့မျက်နှာကို မော့ယူလိုက်ကာ ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ စကား တစ်လုံးမျှ မပြောမိကြ။

ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် နှစ်ယောက်အတူထိုင်မိသည့်အခါတွင် ဇူလီက သူ့ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ထဲတွင် ထည့်ထားမိသည်။ ပြီးမှ ဇူလီက တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

'ဒါဖြင့် ခု သူ ကျသွားပြီပေါ့နော်'

'ဟုတ်တယ်'

'ကျန်တဲ့ လူတွေကော'

'ကျန်တဲ့ လူတွေလည်း အားလုံးကျသွားကြတယ်၊ မောင် ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတာကွယ်၊ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ခုတော့ မောင့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် မောင်တို့တပ်က ရဲဘော်တွေ ရှစ်ဆယ်လောက် ကျဆုံးခဲ့ပြီ၊ တပ်သား မဟုတ်တဲ့ လူတွေလည်း အများကြီး'

အက်ရှ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်ကို ဇူလီ သတိပြုလိုက်မိ၏။

'အဲဒီ တိုက်ပွဲအကြောင်း ဇူလီကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား မောင်'

'ခုတော့ နေဦးကွယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပြောတာပေါ့၊ ခုတော့ မပြောပါရစေနင့်ဦး'

အပြင်ဘက်မှ ချောင်းဟန့်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ဂူးလ်ဘတ်က တံခါးကို ခေါက်၍ ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ ဇူလီက အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်သည် အိမ်စေ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မှန်အိမ်ကို ယူလာ၏။ တစ်ယောက်က ထမင်း၊ သစ်သီးနှင့် နှင်းရည်လို အေးနေသော ရှာလပတ်ရည် ဖန်ခွက် ထည့်သည့် ဗန်းကို ကိုင်လာသည်။

အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန့်က ဧည့်သည်များ ပင်ပန်းနေသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နိုင်ရန် အခန်းထဲသို့ အပို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြော၏။

ထုံးစံအရဆိုလျှင် ရမ္မဒမ် ဥပုသ်ရက်အတွင်းတွင် အမျိုးသားများချည်း ညစာကို စားလေ့ရှိပြီး အမျိုးသမီးများကလည်း သူတို့ အဆောင်ထဲတွင် ညစာ စားလေ့ ရှိကြ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် အိမ်စေတစ်ယောက်ပေါက်လာပြန်ကာ အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန့်က ခဏ စကားပြောလိုကြောင်းဖြင့် လာပြောသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့ကို လောလောဆယ် မတွေ့ချင်။ ထိုအကြောင်းများကို လောလောဆယ် မပြောချင်။ သို့ရာတွင် ယခုပင် ဆင်းလာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဂူးလ်ဘတ်က သူ့အစား ပြောလိုက်၏။

အစေခံထွက်သွား၍ မကြာမီမှာပင် 'ခင်ဗျားက ကျုပ်အစား ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြောရတာလဲ၊ သွား တွေ့ချင်ရင် ခင်ဗျား ဘာသာ သွားတွေ့ချည်၊ ကျုပ်တော့ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ည ဘယ်သူနှင့်မှ ကျုပ် မတွေ့နိုင်ဘူး' ဟု အော်နေသံကို ကြားရသည်။

'သွားဆိုလည်း သွားပျံမယ် သခင်ဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဆင်းတွေ့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ သူ့မှာ အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိတယ် ထင်တယ်'

'ပြောချင်ရင် မနက်ဖြန်မှ ပြောပေါ့ဗျာ၊ တော်ပြီဗျာ၊ ဒီနေ့ည မပြောနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း ပြန်တော့၊ သွားတော့'

'ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွားရတော့မှာ၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ သခင်ဆပ်ရယ်၊ သခင်မရယ်၊ အားလုံး ဒီနေ့ညပဲ ထွက်ရတော့မှာ'

'ဘာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က သွားရမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ'

'တစ်အိမ်လုံးက ပြောနေကြတယ် ခင်ဗျ၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေက ပိုပြီး မထားချင်ဘူးဆိုတာ ပြောင်ပြောင် ပြောနေပြီ၊ အမျိုးသမီးတွေက နားပူနားဆာ လုပ်နေတော့ ဗဟာဒူးခန့်လည်း မနေသာတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ည သခင်ဆပ် လုပ်တာ ကိုင်တာတွေကို မြင်လာခဲ့တဲ့ အခါကျတော့ သူလည်း မတားရဲတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ ဗဟာဒူးခန့်ကို လာပို့တော့ သူ့မိတ်ဆွေ ဝါလီအာမက်ရဲ့ အိမ်စေတွေကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားကြတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူတို့ပြောလို့ အကုန် သိပြီးပြီ၊ သခင်ဆပ် မသိတာတွေကို အကုန် သိပြီးပြီ၊ သခင်ဆပ် သိချင်သေးသလား'

အက်ရှ်သည် သူ့ကို မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အက်ရှ်က ဇူလီ ထိုင်သွားသည့် ကြိမ်ထိုင်ဖုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ဂူးလ်ဘတ်ကိုလည်း ကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်ရန် အချက်ပြ၏။

ဂူးလ်ဘတ်၏ ပြောပြချက်အရ ဝါလီအာမက်သည်လည်း သူနှင့် တွေ့ခဲ့သည့် ဆိုးဗက်ခန့် ဆိုသည့်လူ ပြောသကဲ့သို့ပင် လူထုများသည် သံတဲကို ဝိုင်းဝန်း လုယက်နေသည့် အတွက် အလုပ် များနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဗဟာဒူးခန့်အဖို့ ဗာလာဟီဇာ နန်းတော်ထဲမှ ထွက်ရန် အကောင်းဆုံး အချိန်မှာ ထိုအချိန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

'သံတဲကို ဝိုင်းဝန်း ဖျက်ဆီး လုယက်ပြီးရင် လူအုပ်ကြီးဟာ ထွက်ပြေးတဲ့ လူတွေကို လိုက်ရှာလိမ့်မယ် ခင်ဗျ၊ တိုက်ပွဲတုန်းက စစ်ဗာရီ နှစ်ယောက်ကို လူလုပ်ထဲက သူတို့ မိတ်ဆွေတွေက ကယ်သွားတယ်တဲ့၊ ခု မြို့ထဲမှာ ပုန်းနေတယ်တဲ့၊ မြို့ထဲမှာ

မရှိရင်လည်း ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ထဲမှာ ရှိမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဈေးကြီးထဲကို ဂျံသွားဝယ်တဲ့ စစ်ဗာရီတစ်ယောက်လည်း ပြန်မလာဘူးတဲ့၊ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတယ်တဲ့၊ ဒါတင်မကဘူး၊ မြက်ရိတ်သမားတွေနှင့်လိုက်သွားတဲ့ စစ်ဗာရီသုံးယောက်လည်း ပြန်မလာဘူးတဲ့၊ ရှောင်နေတယ်တဲ့။

‘အဲဒါ ဗဟာဒူးခန့်ကို လာပို့တုန်းက ဝါလီအာမက်ရဲ့ တပည့်တွေက ပြောသွားတာ၊ အဲဒါ တစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာနေကြပြီတဲ့၊ ဒီသတင်းကို ကြားတော့ အိမ်သူ အိမ်သားတွေလည်း ကြောက်နေကြတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီဘက်ပိုင်းလောက် ရောက်လာပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာကြမှာတဲ့၊ လက်ခံထားတဲ့ အိမ်ရှင်တွေရင် အိမ်ရှင်လည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။’

‘ခု အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန့်လည်း နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်ဟောင်း ဖြစ်နေတော့ သူတောင်မှ အသက်ကို စိုးရိမ်နေရတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အိမ်သူအိမ်သားတွေကလည်း လောလောဆယ် တောပြန်ပြီး ခဏနေဖို့၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတော့မှ ပြန်လာဖို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းနေကြတယ်၊ သူ့ကိုလည်း မြို့သူမြို့သားတွေက သိနေတော့ သူကလည်း ရှောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ် နားလည်ပါပြီ၊ ရှောင်နေဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေရမှာလဲ’

‘သခင်ဆပ်နှင့် သခင်မတို့ကိုလည်း ခုညတွင်းချင်းပဲ အပြောင်းခိုင်းပါတော့လို့ သူ့မိသားစုက ပြောနေကြတယ်၊ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ရှာလို့ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေရင် မေးလား မြန်းလား လုပ်ကြမှာပဲတဲ့၊ မေးလို့ မြန်းလို့ တစ်ချက် အဖြေ မှားသွားရင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး ဒုက္ခများနိုင်တယ်တဲ့၊ သခင်ဆပ်ဆိုရင် ကဗူးလံမြို့သားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စပိုင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာတဲ့၊ မိန်းမကလည်း တူရကီအမျိုးသမီးဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသူ ဖြစ်နေတယ်တဲ့’

‘ဪ ဒီလိုလား’

ဂူးလ်ဘတ်က ပခုံးကို တွန့်၍ လက်ဝါး ဖြန့်ပြလိုက်ရင်း

‘ကိုယ့် မိသားစုနှင့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကို ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုရင် လူတော်တော် များများဟာ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်း ဆိုသလို ရက်စက်ကြတယ်နော်၊ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မသိနားမလည်သူ ဆိုတာကလည်း လူစိမ်း သူစိမ်းတို့၊ သူတို့နှင့် အနေအထိုင်မတူတဲ့ လူတို့ဆိုရင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ်တယ်’

အက်ရှ်က နာကျည်းစွာဖြင့်

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ်မှာလည်း သင်ခန်းစာတွေ ရခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဗဟာဒူးခန့်လို လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’

‘သူကတော့ မလုပ်ပါဘူးလေ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီစောင့်မခြင်းဟာ အင်မတန် မြတ်တဲ့ တရားပါလို့ သူ ပြောပါတယ်၊ ဒီတရားတွေကို သူ တတ်နိုင်သမျှ ကျင့်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့မိသားစုနှင့် အစေခံတွေက သခင်ဆပ်တို့ကို အပြောင်းခိုင်းတော့ သူ သဘောလည်း မတူဘူး၊ သူတို့ စကားတွေကိုလည်း နားမထောင်ဘူး’

‘ဒါနှင့်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို...’

အက်ရှ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြော။

‘ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ် ဂူးလ်ဘတ်၊ ဗဟာဒူးခန့်ဟာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ ပြန်ကောင်းရမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ သူ့အိမ်သူ အိမ်သားတွေ ပြောတာလည်း မှန်သားပဲ၊ သူတို့စိုးရိမ်မယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်သင့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေရင် သူတို့အတွက် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ခုပဲ ဗဟာဒူးခန့်ကို သွားတွေ့ပြီး ကျုပ်တို့

ခုညတွင်းချင်း ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ သွားပြောလိုက်တာ ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ ကျုပ်တို့ဘာသာ ထွက်တာပါလို့ ပြောရမှာပေါ့။ နို့မို့ရင် သူ ဘယ် စိတ်ကောင်းပျံ့မလဲ’

‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ကဲ ကျွန်တော် အောက်ဆင်းပြီး ပြင်စရာ ရှိတာကို သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်’

ဂူးလ်ဘတ်သည် တံခါးကို ပိတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အတွင်းဆောင် တံခါးပွင့်လာသည်ကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ဇူလီသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။

‘ချစ် ကြားတယ်နော်’

ဇူလီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူ့အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အက်ရှ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ ဇူလီကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်၏။ ဘယ်လောက် လှလိုက်သည့် မျက်နှာနည်း။ သည်နေ့ညတွင် ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုလှနေသည် ထင်ရသည်။

ဇူလီ၏ မျက်နှာပြင်တွင် မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည့် စိုးရိမ် ကြောင့်လန့်မှု၊ တင်းကျပ်နေမှုတို့သည် မရှိတော့။ ဇူလီ၏ မျက်လုံးများသည် ပကတိကြည်ရွှင် တည်ငြိမ်နေကြသည်။ ခပ်မှိန်မှိန် လင်းနေသော မှန်အိမ်မှ မီးရောင်ကြောင့် ဇူလီ၏ အသားသည် ရွှေအိုရောင် တောက်နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြီးကြောင့် အက်ရှ် အားရှိသွားသည်။

‘ချစ် မကြောက်ဘူးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ မောင်ရယ်၊ မောင် သွားရာကို ဇူလီ လိုက်မှာပေါ့၊ ဇူလီ ကြောက်တာက ကဗူးလ်နှင့် နန်းမြို့ခံတပ်ကြီးကို ကြောက်တာပါ၊ ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်တဲ့

ကိစ္စတွေ ပြီးပြီဆိုတော့ မောင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ပြီပေါ့၊ ဒီတော့ ဇူလီ ဘာကြောင့် ကြောက်ရမှာလဲ၊ ပျော်ပျော်ကြီး နေရတော့မှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အရင်တုန်းက ဒါကို မောင် မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ခုတော့ မောင် လွတ်လပ်ပြီ၊ မောင် သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဂူးလ်ဘတ် ပြောတာ မှန်တယ် ချစ်ရဲ့၊ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ လူစိမ်း သူစိမ်းဆိုရင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ သူတို့နှင့် အနေအထိုင် မတူသူတွေကို ရန်လိုတတ်ကြတယ်တဲ့၊ သူ ပြောတာ ဟုတ်တယ်။

‘ခု မောင်တို့နှစ်ယောက်က လူစိမ်းတွေ၊ ချစ်ဟာ အိန္ဒိယ ကပြား၊ ဒါကြောင့် မောင်တို့ ဆွေမျိုးတွေက ချစ်ကို ဆီးကြို လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်က ဟိန္ဒူ မဟုတ်လေတော့ မောင့်ကိုလည်း ချစ်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေက လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊

ဇာတ်နိမ့် တစ်ယောက်ကိုး၊ အလားတူပဲ မဟာမေဒင်တွေကလည်း မောင့်ကို လက်ခံချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့...’

‘ဇူလီ နားလည်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ် ဘာသာတရား ဘယ်အယူမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကရုဏာကို ဟောကြတာချည်းပါပဲ’

‘ကရုဏာကိုတော့ ဟောတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ကို သူတို့ အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ လက်မခံတာက ခက်တယ်၊ ကဲ တော်ပါတော့ကွယ်၊ ဒါတွေကို မပြောပါနှင့်တော့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ရှေးထုံးစံအတားအဆီးတွေ မရှိတဲ့ နေရာ၊ မောင်တို့ ဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်မယ့်နေရာကလေးများ ရှိရင် မောင် သွားချင်စမ်းလှတယ်။

‘ဘယ်အယူကိုပဲ ယူယူ၊ ဘယ်တရားကိုပဲ လက်ခံ လက်ခံ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတဲ့ နေရာကလေးကို မောင် သွားချင်လှပြီ၊ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုတွေလည်း မရှိဘူး၊ ငြင်းခုံမှုတွေလည်း မရှိဘူး၊ အနှောင့်အယှက်တွေလည်း

မရှိဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်ပုံစံကို အတင်း ရိုက်သွင်းတာမျိုးတွေလည်း မရှိဘူး။

‘လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြလို့၊ ကြင်နာကြလို့၊ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက် မေတ္တာထားလို့၊ အဲဒီလို နေရာမျိုးရှိရင် မောင် သွားချင်စမ်းပါဘိ၊ ဒီလို နေရာမျိုးကလေး ရှိရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်ဖို့ ကောင်းလိုက်မလဲ’

‘ရှိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ’

‘ဘယ်မှာလဲ ဟင်’

‘တောင်ကြား လွင်ပြင်ကလေးလေ၊ မောင့်အမေ သီတာ ပြောခဲ့တဲ့ တောင်ကြား မြေပြန့်ကလေးလေ’

‘တောင်ကြား လွင်ပြင်ကလေး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ မောင်၊ မောင့်အမေ သီတာ ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်တောင် ဇူလီကို ခဏ ခဏ ပြောခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ဆောက်မယ်၊ သီးပင် စားပင်တွေ စိုက်မယ်၊ ဆိတ်ကလေးတွေ မြည်းကလေးတွေ မွေးမယ်လို့ မောင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ မောင် မေ့သွားပြီလား၊ ဇူလီကတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒါက ပုံပြင်ထဲမှာသာ ရှိတာကိုး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အမေသီတာမှ အဲဒီ ရွာကလေးကို သိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ မောင်တော့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး၊ ပုံပြင်ထဲက နေရာကလေး ဖြစ်ချင်ရင်လည်း ဖြစ်နေမှာ’

‘ပုံပြင်ထဲမှာ ရှိတော့ ဘာဖြစ်သလဲ မောင်ရယ်၊ အဲဒီ ပုံပြင်ထဲက နေရာကလေးကို ဇူလီတို့ နှစ်ယောက် တကယ်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းယူမှာပေါ့၊ ဇူလီ ထင်ပါတယ်၊

ဟိုတောင်တန်းကြီးတွေထဲမှာ လူသူ မရောက်တဲ့ တောင်ကြားလွင်ပြင်ကလေးတွေ အများကြီးရှိမှာပါ၊ အဲဒီ တောင်ကြားလေးတွေထဲမှာ စမ်းရေကလေးတွေက တသွင်သွင်စီးလို့၊ အဲဒီ စမ်းချောင်းကလေးထဲမှာ ဇူလီတို့ စားဖို့ ပြောင်းဆန်တို့ ဘာတို့ ကြိုတ်ရအောင် ရေမောင်းကလေးတွေ ဆင်မယ်၊ သီးပင် စားပင်ကလေးတွေ စိုက်မယ်၊ ဆိတ်ကလေးတွေ မွေးမယ်၊ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ဆောက်မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဇူလီတို့ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းမလဲ နော် မောင်’

သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ အတွင်းတွင် ဇူလီသည် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရယ်သည်။ သူ့အသံက ချစ်စရာ။ ချိုလွင်လွင်။ ကဗျာလို့ သံအဖွဲ့ရောက်လာသည့်နေ့က စ၍ ထိုရယ်သံ လွင်လွင်ကို မကြားရတော့။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် မပြီးနိုင်။

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် ဆင်းရဲ ပင်ပန်းလိုက်မလဲကွယ်၊ နှင်းတွေနှင့် လေတွေ မိုးတွေနှင့်’

‘ဘာဖြစ်သလဲ မောင်ရယ်၊ ဇူလီတို့မှာ မီးတို့ ဘာတို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား၊ တောင်ပေါ်ရွာတွေမှာဆို ထင်းတွေ ပေါလိုက်တာမှ ထင်းမျိုးကို စုံလို့၊ ပြီးတော့ ဟိမဝန္တာ တောင်ရိုးပေါ်က တောင်ပေါ်သားတွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေတ္တာ ထားကြတယ်၊ ကြင်နာကြတယ်၊ စကားပြော ချိုသာကြတယ်၊ ခရီးသည်တွေကို အမောပြေ ရေတိုက်ပြီး အဆာပြေ အစာ ကျွေးကြတယ်၊ သူတို့မှာ လက်နက် မရှိဘူး၊ ရန်ကြွေး မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စစ်ပြိုင်တိုက်တာ မရှိဘူး။

‘ဒီလိုချည်း တောထဲ တောင်ထဲ နေတဲ့အတွက် ဇူလီတို့မှာ အဖော်အပေါင်းလည်း မကင်းပါဘူး၊ တစ်နေ့ကို ခရီးတိုင် တစ်သောင်းလောက်ပေါက်အောင် သွားနိုင်တဲ့ တောင်ပေါ်သားတစ်ယောက်အဖို့ ခရီးတိုင် တစ်ထောင်ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့ပါ၊ သူတို့ ကျွဲနွားတွေ အစာကျွေးဖို့၊ ကျွဲစာ နွားစာ ရိတ်ဖို့အတွက် သူတို့ ရွာတွေနှင့် အဝေးကြီး

ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ကလေးကို ဇူလီတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာတဲ့ အတွက်လည်း ဘာမှ မနာလို ဝန်တို ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘ဇူလီတို့ဆီက တောင်ရိုးကြီးတွေဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်က တောင်တန်းကြီးတွေလို ခြောက်သွေ့နေတဲ့ လွင်တီးခေါင်ကြီးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သစ်တောတွေက စိမ်းစိုလို့၊ စမ်းချောင်းတွေက တသွင်သွင် စီးလို့’

‘ပြီးတော့ ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့၊ ဝက်ဝံတို့ စတဲ့ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ရှိသေးတယ်နော်၊ ဒါကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရယ်၊ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်တွေက သတ်ကြ ဖြတ်ကြတယ် ဆိုတာ အစားအစာအတွက် သတ်ကြ ဖြတ်ကြတာပါ။ မုန်းလို့ လက်စားချေချင်လို့ သတ်ကြ ဖြတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ လူတွေထဲမှာ နေရလို့ကော ဇူလီတို့မှာ ဘယ်လောက်များ လုံခြုံမှု ရလို့လဲ။

‘မောင့်အမေ သိတာဟာ မောင့်ကို ပိုးပြီး ဂူးလ်ကုတ်က ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်တော့ မောင်လည်း အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ မဟာဒေဝီ ဂျာနူးဘိုင်ရဲ့ ရန်ကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ မောင်နှင့် ဇူလီတို့ကော အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ လူတွေ သတ်ပစ်မှာစိုးလို့ ဘိသောက ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။

‘ခုပဲ ကြည့်ပါဦး၊ ဇူလီတို့ကသာ ဒီအိမ်ထဲမှာ လုံခြုံလှပြီလို့ ထင်ကြပေမဲ့ ဇူလီတို့ကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေကြရပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ဇူလီတို့ သွားဖို့ ပြင်နေကြရပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေနှင့်စာရင် တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေ ကြားထဲမှာ သွားနေရတာကမျှ ကောင်းဦးမယ်။

‘ဇူလီတို့မှာလည်း ပိုက်ဆံလည်း ဒီလောက် မလိုတော့ပါဘူး၊ ဇူလီမှာလည်း ခန်းဝင်ပစ္စည်း အဖြစ် ယူလာခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ လိုလာရင် ဒါလေးတွေကို ထုခွဲ ရောင်းချနိုင်သားပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီ တောင်ကြား

လွင်ပြင်ကလေးကို သွားပြီး ဇူလီတို့ ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာကလေးကို တည်ဆောက် ကြရအောင်နော် မောင်၊ နော်’

အက်ရှ်က အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်

‘အင်း မောင်တို့ရဲ့ ရွှေပြည်သာကလေး ဆိုပါတော့၊ အဲဒီမှာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို မောင်တို့ ဆီးကြိုမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မောင်တို့ ဒီကနေပြီး မြောက်ဘက်ကို သွားမယ်၊ စိတြ ပြည်နယ်ကို ဖြတ်မယ်၊ အဲဒီကို ဖြတ်ရင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပြည်ထဲကို ဖြတ်ရတာထက် စိတ်ချရတယ်၊ အဲဒီကနေပြီး ကသ္မိယကို ဖြတ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကမှ နူးရ်ခိုင်မာလို့ ခေါ်တဲ့ ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးဆီကို သွား’

ဝေါ်လီ ကျဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ကတည်းက သူရင်သည် လေးလံနေခဲ့၏။ ဂူးလ်ဘတ်၏ စကားများကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် သူရင်သည် ပို၍ လေးသွားသည်။

ယခု သူရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားပြီ။ ၎င်းလျှိုးသွားခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်နှင့် နုနယ် ပျိုမျစ်ခြင်းတို့သည် ပြန်လည် ရှင်သန်လာခဲ့၏။

ချုံးကျ ဟောက်ပက်နေသော သူမျက်နှာတွင် သွေးရောင် လွှမ်းလာသည်ကို ဇူလီ မြင်ရသည်။ သူမျက်လုံးများတွင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်ကို ဇူလီ မြင်ရသည်။ ထို့နောက် သူလက်မောင်းများ သူခါးကို လာ၍ ရစ်ပတ်သည်ကို ဇူလီ သိလိုက်၏။

အက်ရှ်သည် ဇူလီကို ပြင်းထန် ကြမ်းတမ်းစွာ နမ်းလိုက်ပြီးနောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ ဇူလီ၏ ဆံပင်နုများထဲတွင် သူနှုတ်ခမ်းများကို နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်ရင်း စကားတွေ ပြောနေသည်။

‘တစ်ခါတုန်းက ဇူလီရဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ မြင်းထိန်း ကိုဒါဒတ်ခန်က မောင့်ကို ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မောင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ဘူး၊ မောင်ဟာ

သွေးကသာ ဘိလပ်သွေးဖြစ်ပြီး သံယောဇဉ်ကတော့ အိန္ဒိယပြည်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်တစ်ကိုယ်တည်းမှာ လူမျိုးနှစ်မျိုးလို့ ပြောတော့ ကိုဒါဒတ်က ဘာပြောတယ် ထင်သလဲ။

‘တစ်နေ့ကျရင်တော့ လူလေး ကိုယ်ထဲမှာ အက်ရှ်လည်း မဟုတ်၊ အရှေ့လည်း မဟုတ်တဲ့ တတိယ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လာလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီအခါကျရင် လူလေးဟာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်းသာမှန်ရင် ခု မောင်ဟာ အဲဒီ တတိယ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီလို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့နော်။’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အက်ရှ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သေသွားပြီလေ။ ဒီနေ့တင်ပဲ သူ ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သူ ချစ်တဲ့ နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ သေသွားပြီ။ အရှေ့ဆိုတဲ့ လူနှင့် ထောက်လှမ်းရေးသမား အတ္တဘာဆိုတဲ့ လူဟာလည်း ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကဗူးလ်မြစ်ထဲက ဖောင်တစ်ခုပေါ်မှာ သေသွားခဲ့ပြီ။ ခု အဲဒီ လူတွေကို မေ့ပြီး တစ်ခုတည်းသော နှလုံးသား ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီနော်။ အဲဒီလူဟာ ချစ်ရဲ့လင်၊ ချစ်ရဲ့ ယောက်ျား’

ဇူလီက သူ့လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ရင်း

‘ဇူလီအဖို့ကတော့ နာမည်တွေက အရေးမကြီးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်ဟာ မောင်ပါပဲ။ မောင် ဘယ်သွားမလဲ၊ မောင် သွားတဲ့ နေရာကို ဖဝါးခြေထပ် လိုက်မယ်၊ မောင် ဘယ်မှာ နေမလဲ၊ မောင် နေတဲ့ နေရာမှာ တစ်သိုက်တည်း တစ်မြို့တည်း နေမယ်။ ဇူလီလေ သေချင်းသေရင် မောင့်ထက် အရင် သေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင် မရှိရင် ဇူလီ နေလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး မောင်၊ မောင်ရဲ့ဘဝဟောင်း အတိတ်ဟောင်းတွေကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပြီဆိုတော့ နောင်ကျမှ ဖြစ်မိလေခြင်းဆိုပြီး နောင်တတွေများ ရနေဦးမှာလား၊ တကယ်ပဲ ဘဝဟောင်းကို စွန့်နိုင်ပြီလား’

အက်ရှ်က ဖြည်းလေးစွာဖြင့်

‘နောင်တ မရတဲ့လူ မရှိသင့် မရှိဘူးလို့ မောင် မယုံပါဘူး၊ လူဆိုတာ နောင်တ ရတတ်ကြတာပါပဲ။ ဘုရားသခင်တောင်မှ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို ဖန်ဆင်းခဲ့မိတဲ့အတွက် နောင်တ ဖြစ်ရသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်အဖို့တော့ နောင်တ ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါတွေ အားလုံးကို မေ့ပျောက်နိုင်ပါတယ်။ မောင့်မှာ ဇူလီ ရှိနေပြီပဲ။ ဒီလောက်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုအတွက် လုံလောက်ပါပြီ’

ထို့နောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကား မပြောမိကြ။ အတန်ကြာမှ အက်ရှ်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ ဗဟာဒူးခန့်ကို နှုတ်ဆက်ရဦးမည်ဟု ပြောသည်။

မိမိတို့မှာ ကဗူးလ်တွင် လုံခြုံမှု မရှိတော့သည့်အတွက် ယခုညပင် ထွက်ခွာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြားရသည့်အခါတွင် စိတ်ညစ်လျက် ရှိသည့် အိမ်ရှင် ဗဟာဒူးခန့်သည် ဝမ်းသာသွား၏။

သို့ရာတွင် ဗဟာဒူးခန့်သည် ဝမ်းသာကြောင်းကို မျက်နှာတွင် ဖော်ပြခြင်း မပြု။ ဆူပူသူတို့က တစ်အိမ်တက်ဆင်း လူစိမ်း သူစိမ်းများကို လိုက်ရှာ၍ တွေ့သွားလျှင် အန္တရာယ် ရှိသည်ဆိုသည့် အက်ရှ်၏ စကားကို လက်ခံကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိအနေဖြင့် ပြောရလျှင်မူ သူတို့နေချင်သေးသည်ဆိုလျှင်လည်း လက်မခံနိုင်စရာ မရှိကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ အက်ရှ်တို့က သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အခါတွင် သူ တတ်နိုင်သည့် အကူအညီ ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

‘သခင်ဆပ်တင် မကဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ညပဲ ကဗူးလ်က ထွက်မှာပဲ။ ဆူပူသောင်းကျန်းနေသမျှတော့ ကျွန်တော်လည်း ကဗူးလ်မှာ နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဆီမှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ထွက်မယ်၊ အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် လူတွေလည်း ပင်ပန်းလို့

အိပ်ကုန်ကြလောက်ပြီ၊ ဒီတော့ သခင်ဆပ်တို့လည်း အဲဒီအချိန်လောက်မှ ထွက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်လောက်ကျမှ ထွက်ပါ။

‘ကျွန်တော်က တောလမ်းခရီး ဆိုတော့ မှောင်လည်းပဲ သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ သွားလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်တို့က ခရီးရှည် မဟုတ်လား၊ မြို့ပြင်ရောက်ရင် လရောင်ကလေး ဘာလေးရှိမှ သွားလို့ ကောင်းမယ်၊ ဘယ်ကို သွားဖို့ စိတ်ကူးကြသလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ရွှေပြည်သာကို လိုက်ရှာရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခူးရခိုင်မာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အင်မတန် ဝေးတဲ့ ရွှေပြည်သာ’

‘ဘာ... ရွှေပြည်သာ’

ဗဟာဒူးခန့်က ဇဝေဇဝါဖြင့် မေးသည်။ အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ရွှေပြည်သာ ဆိုပါစို့လေ၊ တွေ့တန်ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့ရတာပဲ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနှင့် အလုပ် လုပ်နိုင်တဲ့ နေရာကလေး၊ အုပ်ချုပ်သူတွေက စေခိုင်းလို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ အပျော်သဘောနှင့်ဖြစ်ဖြစ် လူအချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသတ်ကြတဲ့ နေရာကလေး၊ ဘာသာ ကွဲပြားရုံ၊ အသားအရောင် ကွဲပြားရုံ၊ အယူဝါဒ မတူရုံနှင့် သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုတဲ့ နေရာကလေး ဆိုပါတော့။

‘လောကမှာ အဲဒီလို နေရာကလေး တကယ် ရှိ မရှိ ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိသေးဘူးပေါ့လေ၊ တကယ်လို့သာ တွေ့တယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း ဆင်းရဲပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေးကို ဆောက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စားတဲ့ အစားအစာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိုက်ပျိုးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေကို ကိုယ်တိုင် စာသင်ပေးမယ်။

‘ဟို ရှေးပဒေသာ ခေတ်တုန်းကလည်း လူတွေဟာ ဒီလို နေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဆုံးသော မိဘတွေ အေဒင် ဥယျာဉ်ထဲက နှင်အထုတ် မခံရမီ ပဝေသကီကတည်းက ဒီလို နေလာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူများတွေတောင် ဒီလို နေနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကော ဘာကြောင့် မနေနိုင်ရမှာလဲ’

ဗဟာဒူးခန့်သည် အံ့သြဟန်လည်း မပြ၊ မယုံကြည်ဟန်လည်း မဆို။ အက်ရှ်က ဟိမဝန္တာတောင်ကြားမှ တောင်ကြားလွင်ပြင် မြေပြန့် ရွာကလေး တစ်ရွာဖြစ်သည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် စိတြ ပြည်နယ်သို့ သွားသည့် ပေတစ်ရာလမ်း အတိုင်း လိုက်ပြီး ထိုမှ ခူးရခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်ကြားအတိုင်း သွားလျှင် ရောက်နိုင်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် သခင်ဆပ်တို့ မြင်းတွေကို ယူသွားလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်းတွေက တောင်တွေပေါ် တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မြင်းနှင့်သွားရင် သိပ်ပြီး ထူးခြားနေလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်မှာ ရှိတဲ့ မောင်းဝွတ် မြင်းပုလေးတွေကို ယူသွား၊ တစ်ကောင် အပို ထည့်လိုက်မယ်၊ ကြည့်တော့သာ ခပ်သေးသေး အရုပ်ဆိုးဆိုးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်သန်တဲ့ ကောင်တွေ၊ တောင်တက် ဆိုရင် ခြေလည်း သိပ်မြဲတာပဲ၊ ပြီးတော့ အအေးဒဏ် ခံနိုင်အောင် သိုးရေ အကျိုနှင့် သိုးရေ ဖိနပ်ရည်ကြီးတွေကိုလည်း ယူသွား၊ မြောက်ဘက်ရောက်ရင် အေးလာလိမ့်မယ်’

အက်ရှ်က အိမ်တွင်နေသည့်အတွက် အစားအစား ပေးသော်လည်း ဗဟာဒူးခန့်က လက်မခံ၊ သူတို့ ထားပစ်ခဲ့သည့် မြင်းသုံးကောင်မှာ မိမိ၏ မြင်းပုလေးကောင်ထက် များစွာ အဖိုးတန်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပေးရန် မလိုတော့ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ကဲ ခရီးမထွက်ခင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ကြဦး၊ နေမထွက်ခင် ကဗူးလ်နှင့် ဝေးအောင် သွားမှ စိတ်ချရမယ်၊ ပြီးတော့ ခရီးက ရှည်တယ်၊ သန်းခေါင်ကျော်ရင် ကျွန်တော် အစေခံတစ်ယောက်ကို အနီးခိုင်းလိုက်မယ်’

အက်ရှ်သည် ဇူလီယံသို့ ပြန်လာကာ မသွားခင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရန် ပြောသည်။ ဂူးလ်ဘတ်ကိုလည်း သူ့ခရီးစဉ်ကို ပြောပြကာ မဒန်း ရောက်လျှင် ဇာရင်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြရန် မှာလိုက်သည်။

‘ကဲ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲကြရတော့မယ်၊ တပ်ရောက်ရင် ခင်ဗျား သေသည်အထိ ပင်စင်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အပေါ် ခင်ဗျား စောင့်ရှောက်ခဲ့တာဟာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတရားကို ကျေးဇူးတရား နှင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကို ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘သခင်ဆပ်ရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်တော် မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုတီမဒန်းမှာ သားမယားတွေ ရှိနေလို့သာ၊ နို့မို့ရင် သခင်ဆပ်တို့ လောကကို ကျွန်တော်ပါ လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ခုတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည မခွဲရသေးပါဘူး။’

‘အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ဒီအချိန် ခရီးသွားလို့ သိပ်မကောင်းသေးဘူး၊ သခင်မကို ခါးတစ်ချောင်းတည်းနှင့် အကာအကွယ် ပေးရုံနှင့် မလုံလောက်ဘူး၊ ခါးနှစ်ချောင်း ပါတယ်ဆိုရင် စိတ်ချရတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သခင်ဆပ်တို့နှင့်အတူ ကသွီယနယ်ထဲ အထိ လိုက်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီကမှ မာရီးကို ဖြတ်ပြီး ရဝါလ်ပင်ဒီကို ပြန်မယ်’

အက်ရှ် မငြင်းတော့။ ငြင်းလျှင် လေကုန်ရုံသာ ရှိမည်။ ဂူးလ်ဘတ် ပါလျှင် ယခုခရီးတွင် များစွာအကူအညီ ရလိမ့်မည်။ အက်ရှ်သည် သူနှင့်အတန်ကြာ စကားပြောဆိုပြီးနောက် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အက်ရှ်အဖို့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ ဇူလီအဖို့လည်း ဆူညံသောင်းကျန်း၍ သွေးစွန်းသော မြို့ကြီးမှ မိမိ ဇာတိနယ်မြေသို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်အေးသွားရပြီ မဟုတ်လော။

သစ်ချပင်တွေ၊ တောင်ဇလပ်တွေ၊ အင်ကြင်းပင်တွေက အပွင့်တွေ ဝေလျက်။ လေက ထင်းရှူးနဲ့ မွှေးထုံလျက်။ သစ်ကိုင်းတွေ ကြားထဲတွင် တေးဆိုလျက်။ စမ်းချောင်းများက စောင်းညင်းလျက်။ ဟို အဝေးတွင်မူ နှင်းတံတိုင်း ခံတပ်ကြီး၊ ခူးရ်ခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီး။

ဇူလီသည် ထိုအရာများကို မြင်ယောင်ရင်း နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ အက်ရှ်မှာလည်း နှစ်မြှိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားကာ လန်းဆန်းစွာ နိုးလာခဲ့သည်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ထက် နာရီဝက်စော၍ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်မှအပ အခြား ဘာမျှမပါ။

လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း။ ရေမြောင်းတစ်လျှောက်တွင် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပြေးနေကြသည့် ကြွက် တချို့နှင့် ပိန်လိုလို ကြောင်တချို့မှ လွဲလျှင် ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။ ညစောင့်များပင် မရှိ။

ကဗူးလ် တစ်မြို့လုံးသည် အိပ်မောကျလျက်။ အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်သည့်တိုင် မည်သူမျှ တံခါးဖွင့် မအိပ်ရဲကြ။ ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်များသည် ခံတပ်ကြီးများ သဖွယ်။

နန်းမြို့ ရဲတိုက်ကြီး တံခါးများသာလျှင် ပွင့်နေသည်။ အစောင့်တို့ မရှိ။ တာဝန်ကျသည့် အစောင့်များသည် သံတဲသို့ လိုက်၍ ဝိုင်းဝန်း လုယက်ကြပြီးနောက် သူတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာများသို့ ပြန်မရောက်ကြတော့။ နောက် တာဝန်ကျသည့် အစောင့်များကလည်း မစောင့်ကြတော့။ တံခါးများကိုလည်း မပိတ်ကြတော့။

ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ် အထက် ကောင်းကင်တွင် မီးရောင်ရဲရဲကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် နန်းမြို့ထဲက အိမ်များသည်လည်း မြို့ထဲက အိမ်များကဲ့သို့ပင် တံခါးများကို အလုံပိတ်လျက်။

ဟော်နန်းထဲတွင်မူ အာဖဂန် စော်ဘွားသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ အရေးအခင်းများကို သူ့မူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်နေသဖြင့် မီးရောင် ကွက်ကျား လင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။

သံတဲ ဝင်းထဲမှ အိမ်များကို မီးလောင်ဆဲ။ မိုန်ချည် လင်းချည် မီးရောင်များထဲတွင် အလောင်းများ၏ မျက်နှာများသည် အသက်ရှင်နေသည့် ပမာ။ ထိုနေရာများမှ လွဲလျှင် အမှောင်ထုကြီး။

သံတဲဝင်းသည် လမ်းမများကဲ့သို့ပင် တိတ်ဆိတ်၍ လူသူ ရှင်းလျက်။ သည်နေရာတွင်လည်း ညဉ့်လေပြည်နှင့် မီးတောက်မှ အရိပ်များမှ တစ်ပါး အရာဝတ္ထုအပေါင်းသည် ငြိမ်သက်လျက်။ မီးတောက်များ ရယ်သံ မီးတောက်များ၏ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံတို့မှ အပ အခြား ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ နန်းမြို့ခံတပ် မြို့ရိုး တစ်ဖက်ဆီမှ ညဌာန် တစ်ကောင် အော်မြည်လျက်။

အောင်ပွဲရသော အာဖဂန် ဆူပူရေး သမားများသည် အဆောက်အအုံများကို ဖျက်ဆီး လုယက်လျက်ရှိသဖြင့် ဘာကိုမျှ သတိမရနိုင်။ သူတို့ဘက်မှ ကျဆုံးသော အလောင်းများကိုပင် ရွှေ့ဖို့ မေ့သွားကြသည်။ သံတဲဝင်း အဝင်ဝနှင့် မြင်းစောင်း တစ်ဝိုက်တွင် အလောင်းတွေ မြင်၍ မကောင်း။

ထိုမျှ များပြားသော အလောင်းများထဲတွင် အာဖဂန်များနှင့် မိမိတို့ စစ်ဗာရီများကိုမူ ရွေးလို့ မလွယ်။ မိမိတို့ စစ်ဗာရီများမှာလည်း ပထန်များ ဖြစ်သဖြင့် အဝတ်အစားချင်း တူနေသည်။

သို့ရာတွင် ဝေါလီကမူ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားသည်။ အက်ရှ်သည် ကြောက်ဖွယ် မိုးတိုးမှောင်တောင် အလင်းရောင်ထဲမှာပင် ဝေါလီ၏ အလောင်းကို အလွယ်တကူ ရွေးယူနိုင်သည်။

ဝေါလီသည် သူ သိမ်းယူရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် အမြောက်ကြီး အနီးတွင် မှောက်လျက် လဲကျ သေဆုံးလျက် ရှိ၏။ ကျိုးနေသော သူ့ခါးကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ အိပ်ပျော်နေသည့်နယ် ခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ် စောင်းလျက်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မြင်းပေါက်လေးလို တောင့်တင်းသန်မာပြီး ဆံပင် ညိုညိုကလေးနှင့် လူငယ်ကလေး။ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်ခန့်ကမှ ကျင်းပခဲ့ရသည်။

ဝေါလီမှာ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရထား၏။ သို့ရာတွင် ကျဆုံးပြီးမှ အပိုင်းပိုင်း အထစ်ထစ် ခုတ်ခံရသည့် ဝီလျံနှင့် မတူ။ ရန်သူများကပင် သူ့သတ္တိကို လေးစားကြသည်လော မသိ။ ရန်သူ အလောင်းကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သော ဆူပူရေးသမားတို့သည် သတ္တိရှိရှိဖြင့် အသေခံသွားသည့် ဝေါလီ၏ ရုပ်အလောင်းကို ချမ်းသာ ပေးခဲ့ကြဟန် တူသည်။

အက်ရှ်သည် အလောင်းဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် အသာအယာ ပွေ၍ ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်သည်။

ဝေါလီ၏ မျက်လုံးများက မှိတ်လျက်သား။ ကိုယ်ခန္ဓာက တောင့်တင်းခြင်း မရှိသေး။ မျက်နှာတွင် မီးခိုး၊ ယမ်းမှုန့်နှင့် သွေးတို့ စွန်းပေနေသည်။ သို့ရာတွင် နဖူးတွင် ရှပ်မှန်သည့် ဒဏ်ရာကလေးမှ လွဲလျှင် အကောင်း ပကတိ။ ပြုံးလျက်။

အက်ရှ်သည် ဖုန်မှုန့်တေါ် အလိမ်းလိမ်းကပ်ကာ ပွယောင်းနေသည့် ဝေါလီ၏ ဆံပင်များကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် အလောင်းကို မြေကြီးသို့ အသာအယာ ချသည်။ ထို့နောက် အလောင်းများနှင့် မှင်ဦးအပျက်အစီးများပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ စစ်တန်းလျားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဝင်းထဲတွင် အုတ်ကန်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် အင်္ကျီကို ရေတွင် နှစ်လိုက်ပြီး ဝေါလီ၏ အလောင်း ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဝေါလီအား

အနောင်အယုတ်ဖြစ်မည် စိုးသည့်နှယ် နဖူးတွင် ပေနေသည့် သွေးစများ၊ မိုင်းများ၊ ယမ်းခိုးများ၊ ဖုန်မှုန့်များကို အသာ သုတ်ပေး၏။

နနယ် ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာတွင် အညစ်အကြေးများ ကင်းစင်သွားသည့်အခါ ကြွေမွနေသော ကျူးနစ်အင်္ကျီမှ ဖုန်များကို ခါချသည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ်သားများ၏ အင်္ကျီနီနီတွင် ခါးလွယ် ခါးပတ်ကို တည့်တည့် ပြန်ပတ်ပေး၏။ ထို့နောက် ကျူးနစ် အင်္ကျီ ကော်လာကို ထောင်ကာ ကြယ်သီး အပြည့် တပ်ပေးသည်။

ဟက်တက်ဖြစ်နေသော ခါးရာများ၊ ထိုဒဏ်ရာများ ပတ်လည်တွင် ကြပ်ခဲကြီး ဖြစ်နေသော သွေး အညိုအမည်းများကို သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သို့ရာတွင် ထိုဒဏ်ရာများသည် ဂုဏ်ယူအပ်သော ဒဏ်ရာများ ဖြစ်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် ဝေါလီ၏ လက်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ အသက်ရှင်နေသည့်နှယ် သူ့ကို စကားပြောသည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ် ရှိနေသေးသမျှ သူ၏ စွန့်စားမှုကို မေ့နိုင်ကြမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခု အနားရပြီဖြစ်၍ ကောင်းစွာ အိပ်စက် နားနေနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း တပ်သားများကို ရှေ့ဆောင်ကာ တိုက်ရင်း ငြိမ်းချမ်းရာသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် သူ့ကို အစဉ်အမြဲ အမှတ်ရနေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတွင် သားယောက်ျားကလေး မွေးလာခဲ့လျှင် သူ့ကို ဝေါလီဟု အမည်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

‘ဒီနာမည်ကို ကြားရတိုင်း ငါ့နှလုံးသားတွေဟာ နာကျင်နေပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဝေါလီ၊ ငါ့ သားလေးဟာ မင်းလောက် မတော်တောင်မှ မင်း တစ်ဝက်လောက် ရှိမယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဂုဏ်ယူလို့ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အက်ရှ်က ဇူလီ၏ အကြောင်းနှင့်တကွ သူနှင့်ဇူလီတို့ တည်ဆောက်မည့် ကမ္ဘာသစ်ကလေးအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။ လူစိမ်း သူစိမ်းတို့ကို သင်္ကာမကင်း

မဖြစ်သည့်နေရာ၊ သူတို့ကို အမြဲတံခါး ဖွင့်ပေးမည့် နေရာ၊ နပျိုခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်းတို့ကို အစဉ် သတိရနေမည့် အနာဂတ် အကြောင်းကိုလည်း သူ ပြောပြ၏။

‘ငါတို့ တစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကို သတိရလျက်ပါ သူငယ်ချင်း၊ ဒါတွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး’

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်ကို မသိလိုက်။ ဝေါလီ၏ အလောင်းကို နေပူထဲတွင် မပုပ်စေချင်သည့်အတွက်၊ စွန်တွေ လင်းတတွေ ထိုးသုတ်မည်စိုးသည့် အတွက် အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ရန် သို့မဟုတ် မြေမြှုပ်ရန် သံတံဝင်းထဲသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ မြေကြီး မာလွန်းသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တူး၍ မရ။ သံတံတွင် လောင်နေသည့် မီးတောက်ကြီးကလည်း အရှိန်ကြီးလွန်းသဖြင့် အနားသို့ ရောက်အောင် သွား၍ မပစ်နိုင်။ အလောင်းကို သွားပစ်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် မီးလောင်မည် မူချ။

ထို့ပြင် ဝေါလီ၏ အလောင်းကို မတွေ့တော့လျှင် ဝေါလီသည် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခြင်း မရှိကြောင်း၊ သတိ မေ့နေရာမှ ပြန်လည်လာကာ ညတွင်းချင်း ထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်နေရာရာတွင် ပုန်းအောင်းနေကြောင်း စသည့် ကောလာဟလများ ပေါ်လာကာ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာကြတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် အပြစ်မဲ့သူများ အများအပြား အသတ်ခံရဦးမည်။ ထို့ပြင် ဝေါလီကလည်း ဘာမျှ သိတော့မည် မဟုတ်။

အက်ရှ်သည် အေးစက်နေသော ဝေါလီ၏ လက်ကို အသာအယာ ချ၏။ မတ်တတ်ထပြီး ဝေါလီ၏ အလောင်းကို မြေကြီးပေါ်မှ ပွေယူလိုက်ပြီး အမြောက်ဆီသို့ သယ်သွားကာ လိမ့်ကျခြင်း မရှိအောင် အမြောက်ပေါ်သို့ တင်သည်။

ထိုအမြောက်ကို သိမ်းပိုက်ရန် ဝေါ်လီသည် သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တက်တိုက်ခွဲသည် မဟုတ်လော။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ သိမ်းပိုက်လိုသော ဤအမြောက်ကြီးပေါ်တွင် သူ့အလောင်းကို အခမ်းအနားဖြင့် တင်ထားခဲ့သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့ကို တွေ့သည့် ရန်သူများသည်လည်း သူ့သတ္တိကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူ့ကို ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်ခြင်း မလုပ်သည့်နည်းတူ သူ့ရဲဘော်များသည်လည်း သူ့သတ္တိကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အမြောက်ပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ကြမည်သာ မဟုတ်လော။

‘ကဲ သွားပြီ သူငယ်ချင်းရေ၊ ကောင်းကောင်း အိပ်စက် နားရစ်ခဲ့ပေတော့’

နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် အက်ရှ် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်သည်။ ပြန်လှည့် ထွက်လာသည့် အခါတွင်မှ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များ မှေးမှိန်စွာ ပြုလာသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ မကြာမီ လထွက်တော့မည်။ သံတံတင်းထဲတွင် သည်လောက် အချိန် ကြာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ ဇူလီနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့သည် သူ့ကို တစောင့်စောင့်နှင့် ရှိကြတော့မည်။ တစ်ခုခု ဖြစ်လေပြီလောဟု စိုးရိမ်ကြတော့မည်။ ဇူလီကမူ...။

အက်ရှ်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေး၏။ လက်နက်တိုက်အနီးရှိ အိမ်များ အကြားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လမ်းသွယ်ကလေးများကို ဖြတ်ကာ အစောင့်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ရှားရှပ် တံခါးကြီးဆီသို့ ပြေးသည်။ တံခါးကြီးက ဟင်းလင်းပွင့်လျက်။ မှန်ရီသော ကြယ်အရောင်များနှင့် ပြုထွက်စ လရောင်ခြည်တွင် မှန်မှိုင်းနေသော လွင်ပြင်ကြီးနှင့် ကဗူးလ် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည့်နယ်။

ဇူလီနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ လမ်းဘေး သစ်ပင်အုပ် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် စောင့်နေကြသည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် တစ်နာရီကျော်မျှ သူ့ကို စောင့်နေကြသည့်တိုင်

အက်ရှ်ကို ဘာမျှ မမေးကြ။ ထိုသို့ မမေးသည့်အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အက်ရှ် ကျေးဇူးတင်သည်။

ဇူလီမှာ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့်အတွက် ဇူလီကို နမ်း၍ မရ။ သို့ရာတွင် ဇူလီကို လှမ်းဖက်လိုက်ကာ အတန်ကြာမျှ ရင်ချင်း အပ်ထားမိသည်။ ထို့နောက် ဂူးလ်ဘတ် အဆင်သင့် ယူလာသည့် အဝတ်အစားများကို ခပ်သုတ်သုတ် လဲ၏။ စာရေး စာချီ တစ်ယောက် အဝတ်အစားဖြင့် ခရီးသွား၍ မဖြစ်။

ခဏကြာ၍ မြင်းပုလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည့်အခါ၌ အက်ရှ်သည် အာဖဂန် တစ်ယောက် အသွင်သို့ ပြောင်းသွားပြီ။ ရိုင်ဖယ်နှင့်၊ လက်ကျပ်နှင့်၊ ဗောင်းထုပ်နှင့်၊ အာဖဂန် အမျိုးသားတိုင်း ကိုင်လေ့ ရှိသည့် ခါးကောက်နှင့်။

‘ကဲ အဆင်သင့်ပဲ၊ သွားကြစို့၊ အရက် မတက်ခင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုက်ကြရအောင်၊ ခဏနေရင် မနက် လင်းတော့မှာ’

သူတို့သုံးယောက်သည် သစ်ပင်ရိပ်များ အောက်မှ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဗာလာဟီဇာ နန်းမြို့ခံတပ်နှင့် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော သံတံတိုင်းသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ တောင်ရိုးများဆီသို့ ဦးတည်ကာ လွင်ပြင် မြေပြန့် တစ်လျှောက်တွင် ခပ်သုတ်သုတ် စီးလာခဲ့ကြသည်။

ဟိုအဝေးတွင်မူ... သူတို့ မျှော်လေတိုင်း ဝေးခဲ့ရသည့် ရွှေပြည်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

၁၅၊ ၁၂၊ ၈၃၊ ၅၊ ၅၅ နာရီ။

မြသန်းတင့်

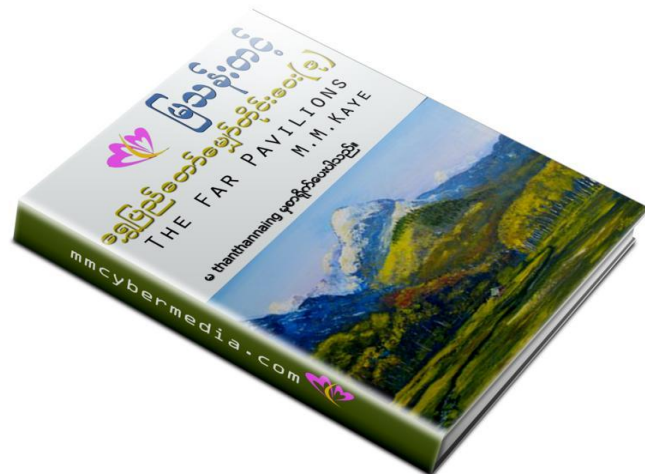
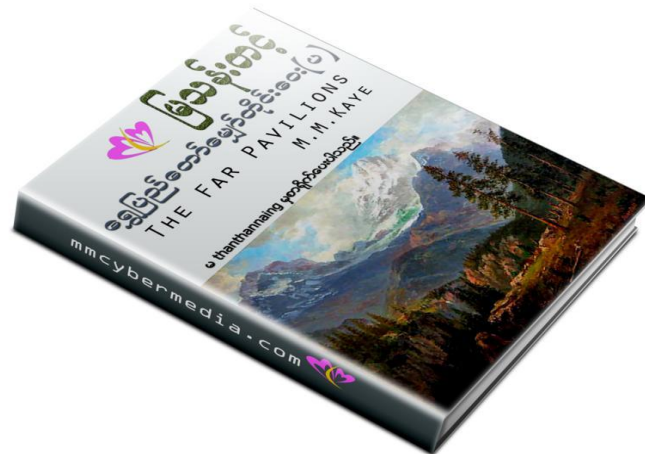
MCM PDF TEAM

TYPING - မသန်းသန်းနိုင်

PROOF - ကိုညီစေမင်း

DESIGN - မ wannar

စာဖတ်ပရိသတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက် .....

MCM PDF
www.mmcybermedia.com

February - 2011

မြန်မာဆိုက်ဘာမီဒီယာဖိုရမ်မှ (အခမဲ့) ဖြန့်ဝေပါသည်